

ХАРИ БИНГАМ

НАСЛЕДСТВОТО НА ГРАДЛИ

Превод от английски: Боян Дамянов, 2001

chitanka.info

Посвещавам тази книга на любимата ми съпруга Н.

НАЧАЛОТО

Лийдс, Йоркшър, 1998 г.

Има милион начини да отровиш живота на децата си, но Бърнард Градли успя да изобрети още един — от оня свят.

Формално погледнато, разбира се, Градли си беше изцяло в правата. Всички законови изисквания бяха стриктно взети под внимание — документът бе преписван неведнъж и прецизно изпипан под тираничния му взор. Огъстъс Ърл се бе съпротивлявал на всяка най-дребна промяна. Той правеше разлика между добро и зло и се бе борил отчаяно да защити интересите на семейството. Но Градли не знаеше милост. Той бе заръчал „документ, непробиваем като портфейл на шотландец“, и нямаше да миряса, докато не го получи. И щом документът бе готов, той го подписа без колебание, после нареди да го приберат на сигурно място — един къс хартия, корав и безмилостен като сърце на мъртвец.

На Ърл му беше жал за семейството. Майката, която цял живот се бе опитвала да запази децата си от бащината жестокост, с нищо не заслужаваше подобно отношение. А дори и децата да не бяха идеални, замисленото наказание далеч надхвърляше техните несъвършенства.

Те щяха да се съберат с надежда. Баща им бе натрупал грамадно богатство, а нали богатството е за това — да се предава от поколение на поколение по-сигурно от самите гени? Да, надеждата щеше да ги събере, ала съвсем други чувства щяха да ги съпровождат на раздяла. Разочарование, мъка, гняв, ярост.

Стенният часовник се готвеше да удари дванайсет по обяд. Семейството щеше да пристигне всеки момент. Със свито сърце Ърл заподрежда документите под абажура на настолната лампа. Завещанието и писмото — страховити като проклятие и още по-неизбежни.

Лийдс, Йоркшър, 1959 г.

По строителните площадки светци няма, но дори и за гилдията си Бърнард Градли беше рядък чешит. Нощта на катастрофата далеч не бе единственият случай, когато бе „наемал“ самосвал от строежа за черен курс — това се бе случвало редовно през последните осем месеца, като всеки път Градли взимаше парите в брой на ръка. После се оказа, че междувременно бе успял да пласира още три тежки земекопни машини, многобройни бетонобъркачки и други подобни „на лизинг“ на местни строителни фирми. Като и към без това тежката му работа през деня се прибавеха и нощните му занимания, не беше за чудене, че задряма на волана. На сутринта го намериха — тежко контузен — как броди като призрак из строежа. Колелата на самосвала още се въртяха във въздуха, а самият той кротко почиваше, обърнат наопаки, върху будката на главния инженер. С уши, в които ечаха ругатните на началника на обекта, Градли бе изгонен завинаги, а от съдебно дирене го спаси само обстоятелството, че от фирмата се срамуваха заради собствената си немарливост.

По онова време Градли беше седемнайсетгодишен. Баща му бе починал, майка му беше алкохоличка, многобройните му братя и сестри все още ходеха на училище, а собствените му перспективи за професионално израстване в бранша бяха ликвидирани от случилото се на оня обект. Тъкмо в онази сутрин, както щеше да разправя на децата си много по-късно, започна същинската му кариера.

Преди да се прибере в квартирата си, за да си измие калта от главата, Градли отиде пеша до центъра на градчето и направи някои покупки: костюм и вратовръзка, бяла риза и прилични обувки, куфарче като на търговски пътник, малко хартия, канцеларски материали и най-скъпата придобивка за онова време — мощен бинокъл, чиито лещи бяха полирани на ръка в Източна Германия.

Оттук нататък нещата тръгнаха сякаш от само себе си. Той ставаше сутрин, обличаше зацапаните си работни дрехи и поемаше пеша по строителните обекти в околността. Първата му грижа бе да си избере подходяща точка, от която да наблюдава като на длан всичко, което ставаше на обекта. Не си водеше записки и не нахвърляше скици, но очите му, залепнали за бинокъла, не изпускаха нищо. Тази дейност му отнемаше няколко часа, дори цял ден, когато обектът се случеше по-голям. Накрая, след като бе попил достатъчно

информация, Градли се отправяше към най-близката кръчма или работническа гостилница.

Там си поръчваше храна и питие и разтваряше местния вестник на спортната страница. И понеже това ставаше винаги в най-натовареното време, до няколко минути му се залепваше по някой бачкатор; в такива случаи Градли с престорена неохота оставяше вестника настрана и се включваше в приказките на шумната компания.

Представяйки се за безработен строител, който си търси работа, Градли ловко черпеше информацията, която му бе нужна. Какви машини се ползваха на строежа? Кои работеха и кои не? Що за хора бяха бригадирите? Главният инженер? Началникът на обекта? Колко души общо работеха на строежа? Спазваше ли се графикът, или не? Стараеше се никога да не изглежда прекалено заинтересуван. Избягваше преките въпроси, шегуваше се от сърце, псуваше началниците, разправяше небивалици за разни машини, които сам бе ползвал някога, предразполагаше и най-сдържаните да се отпуснат и да му се оплачат на воля от идиотщините, които бяха принудени да понасят на обекта. Черпеше ги, превиваше се от смях на шегите им, а мозъкът му запечатваше всичко.

На следващата сутрин Градли се появяваше на строежа неузнаваем — с костюм и вратовръзка, пригладен с брилянтин, а обувките му лъщяха, сякаш никога не се бяха докосвали до строителен прах. Веднага се насочваше право към началника на обекта, когото познаваше по описанията на работниците, а понякога и от собствени наблюдения. Методите му бяха прости. От куфарчето изваждаше лист хартия с надпис: „Текущи разходи на обекта“. Под него бяха изредени с молив подробни списъци на персонала и наличната техника, а срещу всяка точка се мъдреха три колонки от цифри, отразяващи съответно броя, единичните и общите разходи. Градли специално си даваше труд да обясни, че подобен разчет цели единствено онагледяване на проблема, докато без съмнение началникът на обекта е много по-наясно с конкретната ситуация и въобще на този обект нещата са значително по-подредени от „всеобщия хаос, който би могъл да се очаква на такова място“. Началникът кимаше и с готовност се съгласяваше, че наистина обектът се ръководи по-добре от много други, ала насърчаваше Градли да продължи с изложението си, „сякаш нещата наистина са толкова зле — просто да си представим за

момент“, тук вече Градли взимаше инициативата, но продължаваше да го усуква още известно време за приспиване на вниманието.

Той насочваше разговора към различните строителни методи, анализираше ги със и без нужната техника; при всеки пример изчисляваше разходите за закупуване на допълнителна техника така, че да се компенсират напълно от икономии на работна ръка. При всяко обяснение Градли сякаш се запъваше и правеше уговорката: „Ама защо ли ви разправам всичко това — та човек като вас ги знае тия неща наизуст!“ И всеки път събеседникът му го придумваше да продължи, защото вече му бе станало ясно, че всички споменати порочни методи се използват тъкмо на неговия обект, при това с още по-страшна неефективност от описаната от госта. Накрая, след дълги увещания, Градли измъкваше от куфарчето си втори списък, този път озаглавен „Ревизирана калкулация на разходите“. Това беше по същество същият списък, пак с три колонки от цифри. Само че този път персоналят бе драстично съкратен, строителната техника значително увеличена, а окончателните разходи за изграждането на обекта — с една трета по-ниски в сравнение с текущите. А на последния ред, старателно изписано с молив и подчертано с две черти, се виждаше тлъсто кръгло число, обозначено „Процент на икономии“.

Колкото по-близо изтегляше Градли рибата до брега, толкова по-бавно навиваше влакното.

— Чувствам се като кръгъл идиот — признаваше си чистосърдечно той. — Къде съм тръгнал на зарзаватчия краставици да продавам! По-скоро вие бихте могли да ме научите едно-друго в тоя занаят.

Началникът на обект с готовност го развеждаше из целия строеж, при което самият той, дискретно насочван от госта, наблюдаваше с нови очи всяка технологична операция. Градли се правеше, че нищо не разбира на практика, като през цялото време заливаше домакина със страховити истории за началници на обекти и главни инженери, уволнени от предприемача за некомпетентност, както и за такива, които били повишени и получили служебни коли за реализирани икономии и предсрочно завършване. За да клъвне жертвата по-яко, той прибавяше към изложението си дочутото в кръчмата предишния ден — оплакванията на работниците, подигравките им с началството, дребните кражби и измами, неизбежна част от всеки строеж.

Когато наближеше време да си тръгне, Градли сякаш забравяше, че се е представил като агент на фирма за даване под наем на строителна техника. Той оставяше на началник обекта да върне разговора към първоначалната тема за наличното оборудване, както и на това, което би било необходимо, за да заприлича първият списък максимално на втория. Веднъж подхваната обаче, темата сякаш нямаше край — обектът наистина се нуждаеше от много техника. Защо да се поръча само един булдозер, след като ще трябва и втори, за да разчиства отпадъците? Защо само един хаспел, като има достатъчно работници за два? Всеки път, когато началникът на обекта проявеше интерес към някоя машина, Градли сякаш се замисляше няколко секунди, преди да възкликне озарен:

— Ама това е страхотна идея! На мен не би ми дошло наум, че на този обект може да потрябва такава машина, но вие сте напълно прав. Какъв поглед имате само! Също като оня тип, дето ви разправях, че за две години го повишиха два пъти, пък уж всички го бяха отписали заради пиянство — идваше на обекта накъркан до козирката, кучият му син, смучеше от сутринта. Като стана дума за тази пущина, защо не поръчате две, че да си подсигурите и северното крило? Няма смисъл да се пести от тия неща.

На тръгване от обекта, докато се усмихваше приятелски на работниците, които му бяха разправяли неволите си в кръчмата и които само след седмица щяха да бъдат изхвърлени на улицата благодарение на него, Бърнард Градли носеше в куфарчето си подробна заявка за строително оборудване, от което не притежаваше в наличност нито един болт.

Следващата стъпка беше още по-лесна. В строителството винаги са се редували периоди на възход и застой, при които, докато една фирма е зарината от поръчки, друга в същия район съкращава работници и разпродава оборудване. Градли притежаваше нюх за откриване на фирми от втория вид. Той се появяваше, сякаш Бог го е изпратил, да ги отърве от излишната техника до следващия подем. Цената, която предлагаше, не беше нищо особено в сравнение с парите, които смъкваше от своите клиенти — но все пак бе по-добра от нищо.

Бизнесът му потръгна. Шейсетте години бяха период на развитие и промяна, от които строителната промишленост съумя да се възползва

като никой друг. Разчистваха се бордеи, на тяхно място се строяха нови жилищни сгради и офиси. Напористи нови фирми, натрупали капитал след двацет години мир и просперитет, вдигаха лъскави небостъргачи от бетон и стъкло. Дори закостенелите британски производители, като пенсионерите, греещи се по пейките на есенното слънце, забравиха болезките и се бръкнаха за някой и друг склад или нов цех. „Строителни машини Градли Лимитед“, както бе наречена новата компания, нае персонал и се разрасна от Лийдс в целия Йоркшър, а от Йоркшър започна да превзема съседните графства.

Докато бизнесът набираше скорост, Градли намери време да се ожени, да създаде деца и да се разведе сред буря от взаимни обвинения. Беше богат, състоянието му възлизаше на повече от 30 милиона лири стерлинги по някои изчисления. Бизнесът му беше не просто успешен, а един от най-мощните от този вид в страната, така че вече не зависеше изцяло от създателя си, за да се развива. Вместо да го направи щастлив обаче, това обстоятелство го разстройваше. Мъчно му беше за миналото — за времето, когато бе сам срещу всички, без пари, само с безгранична амбиция. Тъй като сега имаше повече свободно време, Градли се опита да колекционира състезателни коне, но не му провървя. После се посвети на автомобилизма и започна да колекционира коли — все английски марки.

Тъкмо това хоби го погуби. Един ден в средата на юли при висока скорост получи лек удар — сам по себе си не фатален, само дето за момент загуби съзнание. На следващия завой колата просто продължи направо, отскочи от големия камък до банката и се заби в крайпътно дърво. Градли загина на място.

Сега оставаше само да се раздели наследството му.

Лийдс, Йоркшър, 1998 г.

Гумите изсвистяха по асфалта, ръчната спирачка изскърца, вратите на колата се захлопнаха, после на вратата се почука. Семейството пристигна, изпълни кабинета му и зачака, мълчаливо и жадно за пари.

— Добре дошли — рече Ърл. — Добре сте дошли всички.

Като приветствие бе доста хладно. Бяха петима, от които Ърл разпозна само майката, Хелън Градли — бледа и притеснителна, около

петдесет и пет годишна, но доста състарена за възрастта си. Като адвокат на Бърнард при развода им Ърл я бе бомбардирал с всевъзможни професионални атаки, бе извивал ръцете ѝ, за да капитулира. Формално Хелън бе виновната страна. Тя бе имала извънбрачна връзка и си бе признала всичко. На практика това не бе кой знае какво престъпление, особено след като връзката на мъжа ѝ с бизнеса му бе по-страстна, по-дълготрайна и изключваща всичко останало, отколкото нейното мимолетно увлечение. Само че Бърнард, разбира се, гледаше другояче на нещата. Целта му бе „да ѝ даде, каквото заслужава — т.е. нищо“. Бе я заплашил, че ще ѝ отнеме децата — по обвинения, изфабрикувани от самия Ърл — и бедната жена, останала без подкрепа, се отказа от борбата. Накрая децата останаха при нея, а парите — при него. Тя се задоволи с малка къща в Лондон и с месечна издръжка до навършването на пълнолетие на най-малката дъщеря — Джоузефин.

През годините след развода Градли прахоса много пари по децата с надеждата да ги подмами да изоставят майка си. Те трябваше да живеят в охолство, а тя — в лишения. Децата, особено тримата синове — Джордж, Закари и Матю — приемаха на драго сърце парите и се оставяха да бъдат глезени. Привикнаха с бързите коли, пътуванията в чужбина, луксозните апартаменти в престижните квартали на Лондон.

Майчината им къща в Килбърн им се струваше мрачна и неприветлива, срамуваха се да си поканят приятели на гости. Но ако Градли се бе надявал да купи любовта им, не бе успял. Синовете му обичаха чековете, но презираха ръката, която ги пишеше. Те знаеха, че зад бащините подаръци се крие повече отмъстителност, отколкото любов, а и самият Градли се мразеше заради щедростта си. Той често напомняше на децата си колко празен е животът им на лениви готованци. Разказваше им многократно как бе постегнал богатството си, създавайки империя от нищо.

Сега императорът беше мъртъв, оставаше само да се подели империята. Петимата наследници чакаха в мълчание — майката със свито сърце, синовете с каменни лица, дъщерята със сериозно, намръщено изражение.

— Добре дошли — повтори Ърл. — Мога само да съжалявам, че ни е събрал такъв скръбен случай. — Напрежението в стаята се

усилваше видимо. Защо ли? Само той знаеше какво съдържа завещанието и единствен успяваше да запази спокойствие. Гласът му стана по-отчетлив: — Вие, разбира се, знаете защо сме се събрали. Починалият Бърнард Градли ми бе казал, че нито един от вас не е запознат със завещанието му. Може би за начало трябва да ви попитам дали това наистина е така.

Той ги огледа един по един, но вече знаеше отговора. Жадно вперените очи на синовете и вълнението на майката говореха по-ясно от всякакви думи. Не знаеха нищо, искаха всичко.

— Би било некрасиво да говоря лошо за мъртвия, особено след като той бе наш клиент. — Ърл се поспря. Думите му звучаха грубо, за момент се обърка. Гласът му, обикновено тих, се извисяваше почти до фалцет в моменти на притеснение. Опита се да се овладее, да понижи малко тембъра. — Макар да е некрасиво да, ъъ, говоря така, настоящото завещание не бе кой знае колко, ъъ, приятно за писане. Пък и, ъъ... — Гласът му стана писклив и внезапно замлъкна.

— Може би ще е по-добре аз да го прочета — изхриптя един от синовете, смугъл и жилест, почти плашец с вида си.

— Не, няма нужда — отвърна Ърл рязко. За щастие, нормалният му тембър се бе възвърнал. Неочакваното предизвикателство сякаш му даде сили. — Съвсем скоро ще имате възможност да четете завещанието на воля, а може и да решите да го покажете на адвокатите си. В общи линии желанията на починалия са както следва. Неговата майка, мисис Виктория Градли, ще получи сумата от триста хиляди лири стерлинги, която ще бъде поверена за управление на определени от завещанието попечители. Братята и сестрите му ще получат, в допълнение към някои дребни вещи на починалия, общо сумата сто хиляди лири стерлинги.

Слушателите на Ърл попиваха напрегнато думите му, жадни да чуят останалото. Във въображението им фирмата на баща им бе вече продадена, парите преброени и поделени. Няколкостотин хиляди общо за бабата, чичовците и лелите не бяха кой знае какво. Те се размърдаха неспокойно и придърпаха столовете си напред. Най-интересното предстоеше.

— Останалата част от наследството е трудно да бъде оценена с точност — продължи Ърл. — Главният актив, разбира се, е фирмата „Строителни машини Градли Лимитед“. Макар че тук има и

значителен пасив във вид на данък наследство. По наши изчисления остатъкът възлиза на около трийсет до трийсет и пет милиона лири стерлинги, след данъците. От тази сума вие, мисис Градли — той кимна на Хелън, чиято нервност нарастваше с всяка изминала минута — ще получавате годишна издръжка от пет хиляда лири до смъртта си. Съжалявам, страшно съжалявам, че не успях да убедя моя клиент да прояви по-голяма щедрост.

Лицето на Хелън Градли бе побеляло, но безизразно. Бе шокирана, разбира се, но Ърл не очакваше някои от присъстващите да се е надявал на щедрост от страна на Градли към бившата му жена. Главното беше как ще се поделят парите между децата. Самата Хелън нямаше толкова нужда от пари — стига децата да бяха подсигурени. Всички запазиха мълчание, нетърпеливи да чуят останалото.

— Що се отнася до вас — продължи Ърл, обгръщайки с поглед коравите лица на младите мъже и безизразното лице на девойката — що се отнася до вас, мистър Градли изрично ме задължи да ви прочета следното писмо.

Той вдигна писмото, което лежеше на бюрото му до завещанието, и счупи восъчния печат. Почеркът на Градли бе ясен и твърд. Ърл зачете бавно и отчетливо; отново бе успял да овладее гласа си.

До моите деца

Аз вече не съм между живите. Гордея се с някои свои дела, от други се срамувам. Разбира се, най-горд съм с бизнеса си. Обичах „Строителни машини Градли Лимитед“, дадох й всичко от себе си и бях щедро възнаграден. По отношение на бизнеса ми всичко беше както трябва. Вие и такива като вас си мислите, че думата „печалба“ означава чисто и просто повече пари, но грешите. Печалба значи здраве. Печалба значи розови бузи и щастлива усмивка. „Строителни машини Градли“ беше едно здраво бебе, чийто баща го обичаше много.

С такива като вас нещата никога не са толкова прости. Аз исках да ви подготвя за живота. Исках да ви приуча на работа, да ви направя горди и дисциплинирани.

Исках всички вие да обичате бизнеса ми, както го обичах аз самият.

Тъкмо тук се провалих, нали така? Един Господ знае какво мислят такива като вас, но според мен вие се интересувахте от моя бизнес само тогава, когато идвахте да ме молите за пари. Големият ми син Джордж е царят на безделието, Зак е дървен философ, а Матю и Джоузи не са се провалили досега само защото не са се захващали с нищо конкретно. Ако ви кажа, че исках да бъда добър баща, сигурно няма да ми повярвате, но, кълна се, че беше така. Още не мога да си обясня къде сбърках. Не знам дали вината бе моя или ваша. Само не ме обвинявайте в нежелание нещата между нас да вървят добре, тъй като желание от мая страна не липсваше, заклевам се.

Може би всичко това е вече без значение. Вие не сте се събрали да се вайкате за провалите в семейството ни, а да разберете колко съм ви оставил. Е, добре, моята цел не е да ви причиня разочарования, затова съм се погрижил всеки да получи това, което най-много го влече.

Започвам с Джоузефин. С теб, дъще, съм имал най-големи неприятности. Ти с лекота пръскаше парите ми за дрехи и забавления, но всъщност никога не си искала да бъдеш истински богата, нали така? По-скоро се стремеше хората да те харесват, да им се подмазваш и да „правиш добро“. Бях намислил да ти завещая пълен камион бутикови парцали, но, разбира се, всичко щеше да ти се види я кофти цвят, я твърде късо или пък прекалено дълго. Щом е от мен, не може да е хубава, нали тъй? И изведнъж ме осени гениална идея. Помниш ли как идваше в офиса ми, когато беше мъничка? Все подреждаше писалките ми и си играеше на моя секретарка. Тогава не ти идваше наум да се гнусиш от бизнеса ми. Не се опитваше да ме променяш. Знаеш ли сега какво си мисля? Мисля си, че тогава за последен път бяхме щастливи заедно като баща и дъщеря.

Добре значи. На теб, Джоузефин Градли, завещавам предплатен секретарски курс в колеж по твой избор, както и купони на стойност 500 лири стерлинги за „Маркс &

Спенсър“, за да се наконтиш по свой вкус. Ако пък съм сгрешил в преценката си и се окажеш по-амбициозна и способна, отколкото съм те смятал, толкова по-добре. Не се безпокоя за теб — ти ще се оправиш в живота.

А сега за моите синове — Джордж, Зак и Матю. С вас се оправях по-лесно. Вие искахте от мен само пари, единствената ви амбиция бе да се докопате до богатството ми колкото се може по-скоро. Не е лошо като идея. Само че при едно условие. Докато аз си скъсвах задника от работа за това богатство, вие не сте свършили за пет пари работа през живота си. Може би вината беше моя. Може би аз не ви възпитавах правилно. Ако е така, много съжалявам. Надявам се, че все още имам възможност да поправа грешката си.

Останалата част от имуществото ми — главно „Строителни машини Градли Лимитед“ — ще се постави под попечителство. Назначените попечители ще стопанисват компанията в продължение на три години, като ръководят търговските дела и тъй нататък. Тогава, точно след три години, смятано от днес, ще видим какво сте постигнали. Ако някой от вас е в състояние да покаже един милион лири стерлинги, вложени на негово име в банкова сметка, с която той единствен разполага, този някой получава всичко. Всичко до последното пени. Разбира се, той ще трябва да докаже, че парите са негови — не просто взети на заем или нещо такова. Те трябва да са на претендента, изцяло и единствено негови, а не дължими на банката, на данъчните власти или на марсианците. Не се бойте, адвокатите ми са се погрижили за всичко и правилата са напълно ясни. Ако повече от един от вас, деца мои, спечели милион, наследството получава този, който има най-много. Аз обичам победителите, а не победените, макар и с малко. После правете каквото знаете. Ако щете, продайте фирмата и прекарайте остатъка от живота си на някой тропически остров — все ми е едно. Поне ще сте си го заслужили.

Ако случайно нито един от вас не спечели милиона, значи съм се излъгал във вас и вие всъщност не искате парите ми чак толкова. В такъв случай те ще отидат изцяло за благотворителност и вие ще сте свободни да се оправяте сами в живота — както и аз навремето. Поне ще знаете, че всичко, което имате, сте спечелили сами, с честен и почтен труд.

Така че на добър час. Сериозно ви го пожелавам. Накарайте ме да се гордея с вас.

Ваш любящ баща

Бърnard

Хелън Градли плачеше неудържимо, сгушена в прегръдките на Джоузефин. Сълзите ѝ не бяха просто от скръб и обида, това бяха сълзи от шока, от усещането за пълно поражение. Джоузефин също плачеше, но по различни причини. Болеше я от бащината жестокост. Разстроена бе от мисълта какво я чака след доскорошния осигурен и охолен живот. Но най-много я гнетеше съзнанието, че последната постъпка на баща ѝ по отношение на нея бе продиктувана от злост и отмъстителност. Не така бе очаквала да го запомни.

Ърл се събуди от вцепенението. За адвокатите не е добре да се заглеждат съчувствено в миловидни девойки, изпаднали в беда. Тримата млади мъже седяха по местата си с почти безизразни лица. Само стиснатите устни и присвитите очи издаваха чувствата им. Очите на Закари — най-мургавия от тримата — бяха притворени почти в цепка, ръката му закриваше устата. Той криеше съзнателно чувствата си, претегляше внимателно ситуацията и подготвяше следващия си ход.

Ърл потрепери.

— „Строителни машини Градли“ и останалото имущество на баща ви се намират под попечителство, за което се грижат група извънредно добри юристи. Ако някой от вас изпълни условията на баща ви, след три години ще получи всичко в много добро състояние. В завещанието всичко е уредено подробно; разбира се, ще имате възможност да го разучавате колкото искате. Ще можете да се

съветвате и със собствените си адвокати, но по мое мнение ще ви е крайно трудно да оспорите завещанието. Наистина много съжалявам.

Хелън Градли не можеше да намери ключа от собствената си входна врата. Изправена на прага на къщата, тя зарови из ръчната си чанта и внезапно се разплака.

— Спокойно, мамо — каза Джоузефин. — У мен е.

По време на дългия път към дома Хелън неведнъж избухна в сълзи, но от това не ѝ стана по-леко; болката само се засили. След развода тя някак си отказваше да приеме бедността за постоянна и окончателна. Макар да не беше мързелива, тя си оставаше посредствена домакиня; поддаваше се на импулси да пръска пари, каквито не можеше да си позволи. Преди няколко години бяха открили, че страда от артрит, след което се бе пенсионирала по инвалидност. Внезапната решителност, с която излезе в пенсия, не преставаше да удивлява децата ѝ. Когато разбра за смъртта на съпруга си, искрено се зарадва. „Сега поне ще има някаква полза от парите му“ — рече си тя. Завещанието направо я срази. Износените ѝ завеси, протритите килими, напразните ѝ мечти за по-добро материално положение щяха да я съпътстват до края на живота ѝ. Кавалерията нямаше да се притече на помощ. Спасение нямаше да има.

Джоузефин отключи вратата, заведе майка си до спалнята на горния етаж и я остави сама с грейката ѝ и с обещанието да намине скоро. Децата имаха нужда да поговорят открито помежду си, а в присъствието на убитата им от скръб майка това бе невъзможно.

Когато Джоузефин влезе в кухнята, тримата ѝ братя седяха около масата, върху която имаше запарен чай. Закари, кръстен някога на дядо си, но наричан от всички Зак, бе донесъл сутринта бутилка шампанско, за да отпразнуват наследството. Сега на никого не му бе до празненство. След като майката се бе оттеглила, те можеха най-последно да се върнат на темата, която вълнуваше всички.

— Горката мама — изхълца Джоузи. — Такова ужасно нещо ѝ се случи. Тя толкова разчиташе на завещанието...

— Не ставай глупава, Джоузи — прекъсна я Матю. — Ужасно е за всички ни. Оня дърт пръч сигурно се хили в гроба. — На Матю му

беше мъчно за майка им, но много повече за самия него. Широкото му приветливо лице бе нацупено като на малко момченце.

— Не е дърт пръч, а мъртвият ни баща — срязва го Джоузефин.

— Разбира се, че е баща ни — каза Матю. — Никой не е искал да умре и съм сигурен, че всеки един от нас би направил каквото е нужно, ако можеше да го съживи. От друга страна, всички знаем, че приживе беше голям чешит, а и в смъртта си постъпи към нас по най-гаднярски начин. И да си призная, успя да съсипе живота ми. Успя да съсипе и твоя живот, и живота на всички ни, не само на мама.

— Искаш да кажеш, че просто ще ни се наложи сами да се грижим за себе си, както правят нормалните хора в цял свят? — Гласът на Джоузефин беше напрегнат и писклив. Тя си даваше сметка, че Матю говори истината, но сърцето не ѝ позволяваше да хули баща си, още топъл в гроба. А и той ги бе обичал, макар и по своя тираничен и вбесяващ начин.

— Я млъквай, Джоузи — изхленчи Матю. — Ние сме му като заложници. Никой от нас не е очаквал, че ще трябва да работи, за да се издържа, а сега изведнъж се оказва, че се налага да се хванем на някаква досадна работа, да носим костюми, да молим банката за ипотека, да събираме за пенсия, и то до живот. Ами че това ако не е затвор, здраве му кажи?

— Ама ти самият нали работиш в оная американска инвестиционна банка, „Мадисън“ ли ѝ беше името? Това хич не е зле.

— Това не е истинска работа, а само за лятото. Трябва първо да завърша следването си по икономика, преди да се хвана на постоянно място. А от „Мадисън“ няма да ме вземат за постоянно. Там съм само за да не скърша хатъра на баща ми, и откакто ме назначиха, не съм си мръднал пръста.

— Ти имаш талант...

— Е, все някога нещо ще си намеря, но не това е, което очаквах. Което всички ние очаквахме всъщност. Това си е доживотна присъда, Джоузи, оня дъртак здравата ни насади.

Очите на Матю се насълзиха при тези думи. Той си бе представял бъдещето, пълно с удоволствия и приятно безделие, а то се бе оказало мъчително, безпарично и тежко. След още четирийсет години щеше да бъде благодарен, ако е успял да събере пари, колкото да не мръзне и гладува на старини. Джордж видя сълзите в очите на

брат си и се включи в разговора, за да му даде възможност да избърше очите си с опакото на ръката.

— Прав си — изръмжа Джордж. — Само че аз съм още по-зле. Аз имам седем тройки в дипломата си. Изхвърлиха ме от училище нямам право да следвам. Никога през живота си не съм работил. В сметката си имам около две хиляди, имам хубава кола и това е всичко. Живея под наем. Ако сега почна да си търся работа, ще е голям късмет да ме вземат в някой супермаркет.

Това не бе преувеличение. Джордж го бяха изключили от колежа за внасяне на алкохол; организираше купон за дузина свои състуденти, повечето момичета, в стаята на домакина. Последният се бе върнал преждевременно от отпуск и бе заварил гърмяща музика, всички лампи в стаите запалени, а лъскавите повърхности на скъпите антикварни мебели осеяни с кръгчета от дъна на чаши. Джордж приключи с образованието си още същата вечер. Не изпитваше особено съжаление, защото се впусна във вихъра на развлеченията, достъпни само за висшето общество. Компанията му се състоеше от млади безделници от двете страни на Атлантика, а местата за срещите им се редуваха между снежните писти на Алпите, яхтклубовете по Ривиерата, ловните полета в Шотландия и бляскавите партита на Лондон, Ню Йорк и Париж. Единствената способност, която успя да развие междуременно, беше да проси пари от баща си. По някаква своя причина Бърнард Градли плащаше за екстравагантностите на Джордж с по-голяма охота, отколкото за нуждите на останалите си деца. Някои отдаваха това на физическата прилика помежду им — същата набита, масивна фигура, същата рижа коса и малки, свински очички. Самият Джордж никога не си бе задавал въпроса на какво дължи щедростта на баща си. Той просто грабваше парите, понасяше стоически дежурните упреци и хукваше към поредната забава.

— Не може ли да оспорим завещанието, да обжалваме или нещо подобно? — попита той. — Сигурно има закон, който урежда тези неща.

— Ти кога ще пораснеш, бе! — озъби се Зак. — Разбира се, че няма такъв закон. Парите са си на баща ни и той може да ги остави на когото си поиска. Можем да платим на адвокат да прегледа завещанието, но съм сигурен, че е желязно изпипано. Не е в стила на

баща ни да оплеска такова нещо. Голям гадняр беше, но не си оставаше магарето в калта.

Намръщеното лице на Зак, смугло и изразително, ги накара да замлъкнат. Извънредно способен, самонадеян и безскрупулен, той бе всепризнатият им лидер, макар и три години по-млад от Джордж, и преценката му се приемаше безпрекословно от всички.

— Ти поне имаш хубава работа — кисело рече Матю.

Това беше донякъде вярно. Зак бе записал право в Оксфорд, но скоро се отегчи и се прехвърли философия. Този му ход вбеси баща им. „Покажете ми някой, който е забогатял от разсъждения за смисъла на живота, и аз ще му продам целия си имот за една десетарка!“ — изрева той, когато научи, и от този момент се бе опитвал да препъва Зак на всяка крачка. Но Зак беше упорит като баща си и след като завърши с отличие, се захвана с докторат по един малко познат и извънредно заплетен философски проблем. За съжаление, малко преди да завърши дисертацията си, някакъв нов труд, публикуван в Съединените щати, напълно обори изводите му и той изостави работата си отвлечен.

По настояване на баща си Зак си намери работа и с неохота постъпи в една голяма лондонска счетоводна фирма. След четири месеца, прекарани на сегашната си длъжност, я мразеше повече от всякога. Само преди седмица се бе спречкал с един от старшите съдружници, с когото и без това не се обичаха много, та очакваше още при завръщането си да получи заповед за уволнение. Сега вдигна рамене.

— Аз може да имам работа, но не е там въпросът. Не искам работа. Искам да съм богат и да не ми се налага да работя. Същото, което искате и вие.

Матю си наля чай. Въздъхна.

— Предлагам минута мълчание за онези нещастни скапаняци в ада, които ще трябва да търпят баща ни цяла вечност.

— Матю, как смееш! — извика Джоузи шокирана.

Джордж комично вдигна чашата си за тост.

— Бог да прости Бърнард Градли, отишъл си непожален и неоплакан. Дано намери на оня свят същата благост и щедрост, с която ни отрупа на тоя.

Матю и Джордж погледнаха Зак, сякаш търсеха подкрепа. Зак беше тарторът и братята се нуждаеха от него. Той срещна погледите им, без да трепне мускул на лицето му. Тъмните му хлътнали очи се бяха свили в две тесни цепки, зад които не прозираше нищо от онова, което ставаше в мозъка му. Матю и Джордж се опитваха да познаят по лицето му какво мисли, но без успех.

— Значи какво? — попита, почти изхленчи Матю накрая. Джордж беше по-спокоен, макар и също напрегнат. Може би се досещаше накъде се насочват мислите на Зак.

— Какво „какво“? — отвърна му с въпрос Зак. Гласът му леко потрепери. Той се надигна от стола си, отиде до хладилника и измъкна бутилката шампанско. — Не ви знам вас, ама аз съм много доволен.

— Доволен ли? От какво си доволен пък ти?! — извикаха Матю и Джордж в един глас.

— Много просто. Досега очаквах да получа най-много една четвърт от наследството на баща ни. Днес открих, че мога да го имам цялото.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Каквото казах — изрече Зак с равен глас. — Ще спечеля един милион. За три години. Тогава всичко ще е мое. Никога не се бях надявал на такъв шанс.

— Че как ще спечелиш толкова пари?

— Още не знам. Но ще ги спечеля. А пък след три години ще бъда наистина богат.

Матю и Джордж бяха като зашеметени. Ако Зак кажеше, че нещо ще стане, то бездруго ставаше. Само че Зак не спомена нищо за подялба на парите, а братята му не разчитаха много на неговата щедрост.

Момчешкото лице на Матю се смръщи, нищо, че Зак беше най-способният от тримата — той, Матю, щеше да се бори като лъв. Той никога не се отказваше от предизвикателствата, а сега и дума не можеше да става за отказване.

— Ти може и да спечелиш един милион, Зак, но аз ще спечеля повече. Ще те изпреваря и ще грабна парите на татко. Аз ще ги грабна, не ти!

Двамата братя — единият мургав и жилест, другият рус и широкоплещест — се гледаха в очите като гладиатор преди битка.

Джордж отчаяно разпери ръце да ги вразуми.

— Ама вие ще поделите честно парите, нали, момчета? Искам да кажа, който и от вас да спечели. Сигурен съм, че така ще постъпите.

Зак и Матю не издадоха повече звук, но лицата им говореха ясно от всякакви думи. Ако искаше парите на баща си, Джордж трябваше да си ги заслужи.

— Господи — изохка той. — Сигурно сънувам. Значи така, добре. Значи и аз ще трябва да спечеля един милион. О, господи!

— Глупаци — извика Джоузефин. — Лигльовци!

На горния етаж Хелън Градли отново се разрида с дълбоки хлипове, от които цялата ѝ малка къщичка се разтресе.

ЛЯТОТО НА 1998 Г.

В Лондон се зазоряваше. Четирима млади хора се пробудиха един след друг за новия ден.

Пръв бе Матю. Както много пъти преди това той се събуди в нечие чуждо легло. До него спеше привлекателно голо момиче. Той отмахна с ръка косата от лицето ѝ. Алисън? Аманда? Не, Амелия! Бяха се запознали на парти предишната вечер и си бяха тръгнали заедно. Беше хубавичка, но посредствена в леглото, доколкото можеше да си спомни. Не, не беше справедлив. Самият той, Матю, не се бе оказал във форма. Проклетото завещание го бе извадило от релсите, а реакцията на Зак направо го довърши. Нищо ѝ нямаше на Амелия; кожата ѝ изглеждаше вълшебна на утринната светлина. Матю зави голото ѝ рамо с одеялото и изпълзя от леглото.

Облече се тихо пред огледалото. Светлата му бухнала коса имаше нужда от приглаждане с малко вода, но не искаше да пуска крановете в банята, за да не събуди момичето. Пооправи косата си с ръце. Изглеждаше като брадясал църковен хорист с щръкнала на всички страни коса. Намръщи се на собственото си отражение, но това не помогна — само дето заприлича на нацупен църковен хорист. Тихомълком се спусна на долния етаж, където намери лист хартия и писалка. Потършува още малко и откри в кофата за отпадъци плик, адресиран до „Мис Амелия Еди-коя си“. Значи Амелия, не Аманда.

„Скъпа Амелия — написа той. — Благодаря ти за чудесната нощ. Беше направо страхотно. Съжалявам, но трябва да тръгвам — неотложни задачи и така нататък, а не искам да те будя. С най-добри пожелания, Матю“.

Много го биваше за този род послания; отдавна вече не ги завършваше „с любов“ или „трябва да се видим пак“. Мимолетните му връзки бяха главно с колежки, които като него не бяха тръгнали да търсят голямата любов. Така че сега искаше посланието му да звучи благородно, топло и окончателно. Доколкото си даваше сметка, в случая с Амелия това едва ли щеше да бъде проблем; във всеки случай

тя му нямаше телефона. Матю затвори тихо входната врата и пое през парка към апартамента си в Челси.

След като стигна, той най-сетне се изкъпа и се облече грижливо както винаги. Беше хубав млад мъж, суетен като ученичка. Направи си кафе и измъкна отнякъде бележник и писалка. Най-отгоре на първия лист написа с главни печатни букви: „Задача. Един милион лири стерлинги за три години“. После го подчерта. Спря и се замисли. Нямаше смисъл да изрежда всичко, което не му достигаше за целта; по-скоро вярваше в позитивния подход. Затова под заглавието написа: „Плюсове: временна длъжност като дилър в банка «Мадисън».“ После засече. Нямаше пари; нямаше никаква квалификация, а и въпросната длъжност на практика му се изплъзваше от ръцете. Матю седеше и мислеше. В училище винаги бе по-младият брат на Зак. Самият Зак никога не бе работил сериозно, а накрая по всичко изкара отличен и получи стипендия за Оксфорд, докато Матю беше усърден ученик, а на изпитите получаваше често петици и дори по-ниски бележки, та учителите му доста се зачудиха, когато го приеха в Кеймбридж. Матю имаше какво да доказва и нямаше да се примири, докато не успее.

Кафето му изстина. Той си направи ново и помисли още малко. Накрая взе писалката и написа: „План А. Да си намеря постоянна работа в «Мадисън». Да стана най-добрият дилър, който някога са имали. Да спечеля един милион лири в годишни премии — без данъците! Забележка: трудна задача, но си струва да се опита“. Поклати глава и продължи: „План Б. Да си намеря постоянна работа в «Мадисън». Да стана добър дилър. Да получавам високи годишни премии. После...“. Тук прекъсна. Знаеше точно какво има предвид, но би било крайно непредпазливо да го излага писмено. Очертаваха се три тежки години.

В мига, когато Матю изхвърляше в боклука изписания лист хартия, по-големият му брат Зак беше в офиса си и изваждаше подобен лист. Предния ден се бе почувствал щастлив от предизвикателството, което отпрати на братята си, но днес то не му се струваше чак толкова умно. Само преди седмица Зак бе казал на един от старшите инспектори да си завре главата там, дето не може да се стигне, и да си инспектира бъбреците отвътре. Както можеше да се очаква, инспекторът, който беше и съдружник във фирмата, бе напуснал с трясък кабинета му и веднага го бе предложил за уволнение. Дисциплинарните механизми на фирмата се бяха задвижили. Утре на съвет се разглеждаше положението му и бе почти сигурно, че го чака уволнение.

Счетоводителите по принцип рядко стават милионери. Разбира се, ако работи здраво, жъне професионални успехи и пести всяко пени, някой счетоводител евентуално би могъл да натрупа милион, но не и за три години. Не и на двайсет и шест. От друга страна, бивши студенти по философия без постоянна работа, без препоръки и без начален капитал също не се числят към милионерското съсловие. На Зак му трябваше работа, и то на сериозна длъжност, но за да постигне това, първо трябваше да не го уволнят. Свивайки устни от отвращение и скърцайки със зъби, той написа прочувствено извинително писмо, в което обясняваше поведението си с „моята дълбока скръб след смъртта на баща ми“ и сърцераздирателно молеше „да ми бъде дадена още една възможност да докажа своята безрезервна лоялност към фирмата“.

Зак постави писмото в плик, адресира го, после се престори, че плюе върху името на адресата. Изкуството на извинението бе едно от нещата, които Зак не бе успял да усвои; същото се отнасяше и до добродетели като такт, скромност, търпение, доброта и благородство. Той пушна писмото в учрежденската пощенска служба и изкомандва една от секретарките лично да се погрижи да бъде прибрано и доставено навреме. Толкоз. Нищо повече не можеше да стори по въпроса.

Междувременно пред него стоеше за разрешаване един по-сериозен проблем: как да спечели милиона? Сега още не можеше да каже, но едно нещо му беше ясно — трябва да почне работа в Лондонското сити, един от световните финансови центрове, в който са съсредоточени най-много банки. Но как да проникне там? Счетоводната фирма, в която работеше понастоящем, щеше да му даде най-отрицателната характеристика, а извън това единствените му препоръки бяха незавършената дисертация и безполезната философска диплома. Добрите банки не наемат на работа провалили се типове.

Зак отново изкриви уста, от което тясното му лице стана още по-мрачно и напрегнато. Матю беше най-красивият от тримата братя, ала много жени намираха смутния, вечно навъсен Зак за неустоим. Матю не можеше да се начуди как Зак сякаш не забелязва и не се възползва от това си предимство; единствената му сериозна връзка до момента беше с някакво момиче в колежа, с което се бяха разделили огорчени след продължителни пререкания. Зак вдигна телефона и набра номер в Оксфорд.

— Тук Икабод Бел.

— Икабод, Зак се обажда. Зак Градли.

— Зак, момчето ми, така се радвам да те чуя! — Някогашният научен ръководител на Зак, професор по философия, преливаше от възторг. — С какво мога да ти помогна? Да не би да си решил да си довършиш дисертацията? Не вярвах, че човек като теб може да се загуби като счетоводител до края на живота си.

— Не е това. Всъщност исках да те помоля за една услуга. — Зак обясни за какво става въпрос.

Икабод Бел помисли мълчаливо, после каза:

— Ела след две седмици. На тържествената вечеря в колежа. Искам да те запозная с един човек.

— Кой е той?

— Отлично, значи след две седмици. Към седем и половина — осем. Чакам с нетърпение да те видя.

— С кого все пак ще ме запознаеш?

— Ааа, много ще ти хареса. Ще си побъбрите от душа за твоя любим спорт — гребането. Как нежно блести водата сутрин, как сърцето бие ускорено преди състезание, всякакви такива щуротии.

— Икабод, сигурно ти е ясно, че никога не съм хващал весло в ръцете си...

— Глупости, Зак! Цял живот си бил запаянко по този спорт. И никой не може да ти излезе насреща, когато трябва да се декламират наизуст резултатите от всички регати за последните години и всякакви там идиотски подробности. Тъй че ела на вечеря.

Професорът затвори. Зак така и не разбра какво е намислил. Ясно беше само, че разполага с две седмици, за да стане експерт по благородния спорт гребане.

Джордж се събуди малко преди обяд от силно думкане. Опита се да не обръща внимание на шума, но той не преставаше. Навлече халат и отиде да отвори.

В антрето се бяха събрали куп красиви младежи. Добре облечени, със здрав тен и атлетично телосложение, говорещи един през друг с различни акценти, те бяха едни от най-ленивите, капризни, вечно отегчени млади хора в Европа — приятелите на Джордж от последните единайсет години. Дребничка францужойка с птича глава оглавяваше групата.

— Жорж — възкликна тя, произнасяйки името му по френски — още не ставаш, а ние вече закъснява. Ти трябва готов още в тоз момент или ние пропусне състезанията. Конят на мой баща състезава в два и трийсет, забравил?

— Добре, Кики. Днес са състезанията в Довил, нали? Наистина бях забравил.

В предишния си живот преди четири века — или май бяха само четири дни — Джордж бе предложил да наемат чартърен полет за конните състезания във френския град Довил, известен още и с казиното си. Самолетът трябваше да излети точно по обяд, а ако закъснееше по тяхна вина, това щеше да им струва още пари.

— Но, Жорж! Разбира се, че днес Довил. А таз вечер отива на казино. Ти не забравил, защото, виж, аз запомнила и дори станала рано днес, а аз никога не става рано — по принцип! И никога нищо не помни, значи ти трябвало запомни, а не запомнил.

Този не твърде логичен аргумент бе изречен на един дъх с нужното натъртване. Тъмнокестенявите коси на Кики падаха по източената ѝ шия на красиви букли, очевидно замислени, за да привличат мъжкото внимание. Не беше красива тази Кики, но си я биваше.

А в случая казваше и самата истина. Истинско чудо беше, че бе запомнила уговорената среща и бе пристигнала навреме — такова нещо не се бе случвало никога. По дяволите, изпъшка Джордж. Той

страшно си падаше по Кики и бе замислил цялото пътуване, за да бъде близо до нея. А ако тя си бе спомнила и се бе приготвила толкова старателно, значи споделяше чувствата му! Може би да, може би не. Само че имаше още един проблем. Ако сега се качеше на самолета за Довил, щеше да му се наложи да си плати своя дял от цената на чартъра, а и една вечер в казиното, е шампанско и чипове по петстотин франка единия — само това му липсваше в момент като този!

— Кики, страшно съжалявам. Много съм болен. Стомашно разстройство. Не мисля, че мога да летя. Вие вървете, пък аз ще дойда с вас някой друг път.

— О, горкият Жорж! Никак добре не изглежда. Много блед и косата виси надолу от една страна, пък от друга стърчи нагоре. Ти трябва на легло!

— Бях на легло досега.

Джордж всъщност не изглеждаше зле, или поне не по-зле от обикновено. От четирите деца нему се бе паднал празният билет от генетичната томбола — беше абсолютен бащичко. Наследил бе бледата английска кожа на баща си, малките му свински очички, набитата фигура, щръкналата рижа коса, в която не влизаше гребен. Нищо чудно, че изглеждаше все болнав.

— Значи ти пак на легло и яде много пилешки бульон.

— Добре, Кики. А на вас приятно прекарване.

Тумбата на Кики изхвърча от антрето на Джордж като някаква вихрушка от младост и красота. Един строен младеж, разглезен син на италиански милиардер, се залепи за Кики още на излизане. Джордж се върна в кревата, зави се през глава и изстена.

Докато Джордж стенеше в леглото, Джоузефин пухтеше от усилието. Тя бе преровила тавана на майчината си къща в Килбърн, за да намери нещо, с което си спомни, че бе играла като дете. С пъшкане повлече тежката пишеща машина надолу по стълбите към кухнята. Древното съоръжение тежеше половин тон и бе покрито с тавански прахоляк.

Нищо. В живота има много по-страшни неща от домашния прах. Джоузи седна срещу античната клавиатура и отвори пожълтял, орфан учебник. „АЗОР са основните клавиши за лявата ръка“. Тя разпери пръсти върху прашните клавиши, като палците ѝ леко докосваха спейсбара. Постепенно щеше да свикне с това странно чувство. По дяволите отличния успех от гимназията. По дяволите Оксфорд и Кеймбридж!

Днес е сряда, 15 юли 1998 г. Остават три години без един ден до срока, определен от Бърнард Градли. Общо 1095 дни.

Четвъртък сутрин. Червените цифри на електронните часовници показват часа в основните финансови центрове на света. По стенното информационно табло се изписват непрекъснато нови и нови съобщения, а мекото сияние на компютърните екрани разпръсва полумрака. От време на време в тишината звънва телефон. Ако не се смятат сутрешните чистачки в залата няма никого; никой не следи втренчен екраните на компютрите и не вдига телефона. Никой, освен Матю. Часът е 5.15 сутринта.

Матю бе прикрепен към група от четирима дилъри, занимаващи се с по-маловажните европейски валути — швейцарски франкове, италиански лири, датски гулдени, шведски крони, испански песети и някои други. Общо четиримата притежаваха шест паспорта, владееха тринайсет езика, а ги обединяваше обща страст към валутната търговия.

Длъжността на Матю бе да оказва на групата необходимото съдействие — да прави справки, да пресява информация, да пресмята по таблици, да изпълнява дребни поръчки и да купува кафе. Засега главно и почти единствено вършеше последното. И тъй като сам не понасяше помията от кафемашините, по четири пъти на ден отскачаше до кафенето бутик „Блу Маукгън“, което предлагаше най-божественото капучино в света по 1,80 лири чашката. Ако не беше тази му функция, към която бяха привикнали, четиримата дилъри отдавна щяха да са уволнили Матю. И без това шансовете му за оцеляване вече клоняха към нула. Както обичаше да казва Луиджи Кунеберти, италианецът търгуваше швейцарски франкове и италиански лири, „Матео, ние теб ще те вземем на работа, когато Италия плати външния си дълг и лирата стане по-силна от долара“.

Време беше това положение да се промени.

Всички банки получават една и съща информация от „Ройтерс“, „Блумберг“, „Телерейт“. С натискането на няколко клавиша тя стига до милиони компютри по света. Данните се актуализират всяка секунда, новините се съобщават в реално време. Не информацията е решаваща,

а преценките и решенията, които се вземат. А правилното решение изисква верни факти, поднесени в подходяща форма и време.

Матю се захвана за работа. Той прегледа нощните новини от „Ройтерс“, отпечата списък на заглавията, както и пълния текст на няколко новини, които му се сториха по-важни. После се обади в основните офиси на банката в Далечния изток — в Токио, Хонконг, Сингапур, Сидни. Някои от пазарите бяха спокойни, други не. След всеки телефонен разговор си водеше подробни записки.

След това излезе на улицата до будката за вестници и купи осем европейски ежедневника плюс европейското издание на „Уолстрийт Джърнъл“. Не владееше никакъв друг език освен английски, но след многобройни скиваканции в Куршевэл и Зермат, запои в баровете на Тоскана и Майорка и флиртове с безчет момичета по всички тези места той беше в състояние да разбере за какво в общи линии става дума. Изряза всички статии, които му се сториха по-интересни, и ги прибави към набъбващата купчина хартия на бюрото си.

Погледна часовника. Беше 6.40 часа сутринта. Имаше още много работа, а времето напредваше. Подреди материалите и ги преснима на машината в пет комплекта — по един за четиримата си колеги и един за себе си.

Докато страниците се копираха, Матю си даде сметка за три неща.

Първо, откакто го бяха наели на стаж в банката, той бе научил много, макар да не си даваше зор. Второ, количеството информация, от която можеше да черпи, беше практически неограничено. Днешното му усилие бе само началото. И трето, до края на летния му стаж оставаха само осем седмици. В края на тези осем седмици той трябваше да убеди „Мадисън“ не просто да го назначи за постоянно, но да стори това още преди да е завършил образованието си. Такова нещо не се бе случвало никога преди. Но ако „Мадисън“ му откажеше и той се видеше принуден да възобнови следването си в Кеймбридж през октомври, това щеше да означава провал в изпълнението на бащината му воля още преди истински да е започнал.

Луиджи влезе през стъклената врата в края на залата. Размени някоя и друга обидна реплика с италианците, които работеха в банката на твърда заплата, и изпрати въздушна целувка на секретарката, която от известно време се опитваше да прелъсти. После дойде до бюрото си, тръшна кафето и геврека си на плота и се облеци срещу Матю.

— Санта Мария! Теб май не ти е верен часовникът, приятелю. Да нямаш възпаление на мозъка? Нищо сериозно, надявам се. А това тук какво е?! — Луиджи вдигна спретнатата купчинка листа от бюрото си и впери в нея невярващи очи. — Прилича ми на свършена работа. — Помириса хартията. — Мирише на свършена работа! — Лицето му придоби набожно изражение. Разчисти част от бюрото си и коленичи на стола. — Боже милостиви! Сполетяло ме е чудо, за което съм недостоен! — Изведнъж стана сериозен, изправи се и се зачете. — Говорил си с Токио за излишъка в търговския баланс?

— Да — каза Матю. — Цифрите изглеждат чудовищни, много над споразумението, но токийският пазар май не се е уплашил. Нашият икономист там твърди, че ако се анализират данните, това са главно единични сделки. Всъщност в „Уолстрийт Джърнъл“ има верен анализ на темата.

Луиджи се опули от изненада, но прелисти свитъка хартии до съответната статия, която бе отбелязана с цветен маркер. Очите му пробягаха по текста.

— Хм. Значи нищо страшно.

Матю се поколеба за момент.

— Не съм убеден — каза той. — Ако съм разбрал правилно заглавията, италианската преса изглежда по-разтревожена.

Луиджи проследи пътя на мислите му. Не самите данни имаха значение, а начинът, по който бяха отразени и интерпретирани. Ако италианските инвеститори ги разберяха погрешно заради неправилно представяне, може би щяха да си направят грешни изводи за търговската стратегия на банката, докато не се убедят в обратното. Луиджи се зачете във факсимилетата от италианската преса.

— Интересно. Знам, че Банка ди Рома трябва тъкмо сега да затвори една къса позиция в йени. Как ли ще реагират? — На прост език изказването на Луиджи гласеше, че на Банка ди Рома ѝ бе нужно да закупя йени, но ако имаше съмнение, че цената на йената ще скочи нагоре, трябваше да се действа бързо, за да се изпреварят събитията.

Луиджи беше добър дилър. Той прегледа останалите документи и вдигна телефона. До края на работния ден нямаше да пусне слушалката за повече от няколко минути. В момента проверяваше фактите, пробваше нагласите, бърбеше си с други дилъри и инвеститори, опитваше се да напипа пулса и настроението на пазара. Всяка идея поражда десет други, а когато нюхът на Луиджи го поведеше в някаква посока, той я следваше с готовност. Луиджи сякаш забрави за Матю и не му продума повече.

До осем и трийсет, когато останалите трима дилъри — Андерс, Кристина и Жан-Франсоа — заеха местата си, валутните пазари бяха набрали скорост. И тримата реагираха като Луиджи на внезапната трансформация на Матю. Бяха пестеливи в похвалите, предпочитаха да изчакат колко ли време ще го държи.

Луиджи позвъни в Банка ди Рома, като остави разговора да се чува от високоговорителя на телефона. Двамата колеги си побърбиха приятелски няколко секунди, после минаха на въпроса.

— Ти по-добре виж как ще закриеш тая къса позиция с йената. Видя ли цифрите? Днеска яко ще те изпържат, освен ако някой не се смили да те измъкне.

— Глупости, Луиджи — отвърна оня от Банка ди Рома. — Хич не ни пука за йената. Позицията не е къса, а и данните за месеца не са категорични. Токийската борса почти не реагира.

От това Луиджи разбра достатъчно. Ако на Банка ди Рома наистина ѝ бе безразлично какво ще стане с йената, техният дилър нямаше да се опита да продължи разговора. Луиджи се видя изправен пред дилема. Колебанието му трая толкова кратко, че Матю, който внимателно следеше разговора, едва го забеляза.

— Амико мио — каза Луиджи — пазарът не реагира, понеже информацията беше скапана. — Той обобщи накратко причините, поради които йената не бе поскъпнала. — Ако се опиташ да се измъкнеш прекалено бързо, моите приятелчета тук на борсата ще те прецакат. Трябва да закриеш тази позиция, понеже следващата

седмица от Токио и Рим се задават все по-големи числа и един Господ знае какви ще са курсовете до петък. Само че първо мисли и карай полека.

Човекът от Банка ди Рома се успокои видимо. Той зададе още един-два въпроса за снощния курс и поиска подробен съвет как да действа — ставаше въпрос всъщност за огромна сума. Луиджи му обясни стъпка по стъпка и си обещаха да се чуят пак. После звънна другият телефон и Луиджи трябваше да прекъсне разговора.

През целия ден Матю се стараяше да пресява лавината от информация, която заливаше банката, и да запаметява всичко ценно. Докато сортираше фактите, си даде сметка, че въпреки страхотното напрежение четиримата дилъри правеха това със завидна лекота. Толкова се бе съсредоточил, че стана единайсет и половина, а той още не бе отишъл за кафе. Луиджи забеляза този пропуск, вдигна наполовина изядения си геврек от кошчето за боклук и ловко цапардоса Матю по главата.

— Не забравяй, че засега отговаряш за кафетата!

В пет и половина следобед валутният пазар утихна. Ураганът, бушувал в Лондон цели девет часа, отмина към Ню Йорк. От Ню Йорк щафетата щеше да се прехвърли в Чикаго и после в Сан Франциско. После от Западното крайбрежие — в Токио, а малко по-късно в Хонконг и Сингапур. Вахтата на азиатските валутни пазари е дълга и самотна, докато слънцето прекоси два континента и европейските дилъри се събудят и включат в безкрайната игра. Матю помогна на екипа да приключи деня, като провери дали всяка сделка е правилно описана и документирана. Благодарение на него екипът завърши работния ден само петнайсет минути след затварянето на борсата. Всички останали дилъри още се бореха с листчета хартия, псуваха и роптаеха.

Луиджи бързаше за любовна среща, или поне така каза. Грубиянските шегички на Андерс и Кристина по негов адрес недвусмислено намекваха, че каквито и ангажменти да имаше до вечеря, щяха да бъдат изпълнени е хоризонтално положение, и то в компания. Матю заклеци Луиджи на вратата.

— Искам да те питам нещо. Защо не прецака оня тип от Банка ди Рома тази сутрин? Той щеше да се остави да го прецакаш, само да беше поискал.

— Матео, Матео! — снизходително отвърна Луиджи. — Ако искаше да се измъкне, той щеше да се опита да сключи множество сделки с колкото е възможно по-голям брой различни банки. Всички щяха да го прецакат, но той щеше да знае, че поне е опитал. Той обаче ми се довери. Аз покрих около шейсет процента от позицията му по курс, изгоден и за двама ни. Сега ми е благодарен тъй като тази сутрин се бе уплашил, а пък аз не го прецаках, когато ми беше в ръцете. С Банка ди Рома имаме сериозен бизнес, а сега аз за тях съм герой. Сеньор Матео, знай, че можеш да изкараш много пари, като прецакаш тоя и оня, но това става само веднъж. Ако искаш клиентите да те уважават и да идват втори път, обслужи ги както трябва.

Луиджи пое за срещата си, но на излизане се обърна и намигна на Матю.

— Кой знае? Ако прецакваш и най-добрия си клиент по веднъж в годината, той може и да не забележи.

Икабод Бел посрещна Зак с чашка шери.

— Разбирам, че си се отказал от някогашните си глупости за правене на пари. Да пукна, ако се сецам за един-единствен милионер в древна Гърция, но виж, философи не липсват, и до ден-днешен хората им вярват. Както и да е, от теб философ нямаше да излезе. Значи искаш да станеш счетоводител, нали така? Колко съм глупав, забравих! Прекалено вълнуващо е за теб. Статистиката ще ти подхожда. Спокойна работа, няма стрес. Добра пенсия. Как си с гребането?

— От две седмици уча само това. Мога ли да знам защо ми беше необходимо?

Икабод се направи, че не е чул въпроса.

— Гонгът удари, да се качваме за вечеря. Да не забравиш да опиташ от виното. Днес вечерята е за набиране на средства от спонсори и деканът е извадил от най-добрата реколта.

На горния етаж, в трапезарията с шестстотингодишна дъбова ламперия, Зак седна между преподавателя си по история, когото бе харесал като студент и сър Робърт Гросман. Името на последния му звучеше познато, но само толкова. Когато всички заеха местата си, свещеникът на колежа стана.

— Станете — прикани ги той на молитва.

Всички станаха на крака, с изключение на Икабод, който беше яростен атеист. Последва дълга молитва на латински. Подобно на много други, Зак използва случая, както бе свел очи, да прочете картата с менюто на масата. Пъстърва, говеждо, шоколадов мус, сирене. Съставките бяха добри, но Зак си даваше сметка, че университетските кухни признават само английската кулинарна школа. Представата на готвача за богат сос беше да му капне малко вино, докато бърка гранулираната готова смес. Зеленчуците се варяха, докато капитулират, говеждото се печеше до пълен разгром. Поне виното щеше да бъде на ниво.

Първите две блюда преминаха в приятелско бърбрене с преподавателя по история, който разправи на Зак най-новите клюки от

колежа. Докато вдигаха чиниите, Зак се обърна към съседа си от другата страна — Гросман, който също се бе извърнал и явно чакаше да го заговори.

— Как е, млади момко, харесва ли ви виното?

Зак най-много от всичко ненавиждаше покровителското отношение на някой изкуфял дъртак.

— Виното е екстра — отвърна той. И изведнъж го озари искра на просветление от двуседмичния му курс по доограмотяване. — Не ви ли познавам случайно от агитката по гребане на колежа?

Лицето на Гросман се озари сякаш от вътрешна светлина.

— Ами да, разбира се! Всъщност бях капитан. Беше страхотен сезон — за малко не спечелихме академичния шампионат. Вие също сте гребец, нали? Най-добрият спорт в света. Колко мило, че сте ме запомнили. Ама като си помисля, сигурно е имало защо...

Гребането беше едва ли не смисъл на живота. Навремето в Оксфорд не му бе достигнал мозък за академична изява, нито външност за романтични завоевания, та за известно време се бе почувствал не намясто в такава красива и надарена компания. После изведнъж бе открил гребането. Този спорт му бе осигурил среда и занимания, в които да блесне. В спомените си все още виждаше Оксфорд като поредица от слънчеви утрини и златни следобеди, победни поражения, запои, повръщане и пиянски песни.

Зак загърби предишния си събеседник, докато Гросман не спираше да бръцолови като спортен коментатор. Дватамата със Зак разговаряха до самия край на вечерята, сравнявайки техники, сверявайки класации, разменяйки анекдоти и пикантни клюки. Зак беше надарен с фотографска памет, която му служеше добре под лавината от въпроси и спомени. Пудинг, сирене, вина и портвайн се редуваха на масата, а тях постепенно ги обгръщаше алкохолна мъгла. Тия гребци се оказаха големи пияници.

Поканиха ги на долния етаж за пурите и за по едно питие за последно; в този момент деканът мълчаливо се приближи до Гросман. Време беше да обсъдят вакантните места за стипендианти и течащия покрив. Гросман схвана намека и след като изстреля няколко прощални реплики към Зак, се остави да бъде отведен настрана.

Когато слязоха, Зак се вкопчи в Икабод Бел.

— Виж какво, два часа приказвам за гребане и не знам защо. Кой е тоя Гросман? Искам да те предупредя, че съм полумъртъв от скука.

— Знаех си, че ще ти хареса — ухили се Икабод.

В преподавателското кафене се почерпиха по една пура, наляха си още за пиене. На Зак вече му се виеше свят. Наливаше се с вина по двайсет лири стерлинги чашата, без да усеща вкуса им.

— Гросман е бъдещият ти работодател — каза Икабод. — Заместник изпълнителен директор на търговска банка „Кобург“. Стара слава наистина, но все още се държи. Най-досадният запаянко по гребане, когото съм виждал. Не мога да си обясня защо в бизнеса най-много се издигат посредствените. Сигурно наистина е проста работа.

Зак погледна благия професор с кадифеното сако. Финансовите познания на Икабод Бел се простираха дотам да си спомни, при това невинаги, къде си е оставил портфейла. Двата побъбриха още малко. После деканът влезе в кафенето, следван от Гросман. Деканът изглеждаше сериозен, докато Гросман сияеше от щастие. Деканът имаше редкия талант да приеме и най-глъстия чек по такъв начин, че подателят му да се чувства, сякаш е спечелил от лотарията.

Икабод остави Зак и пресрещна Гросман. Усещайки двата им чифта очи върху гърба си, Зак се заприказва с историка. По-късно, когато преподавателите и гостите се заразотиваха в топлата лятна нощ, Икабод и Гросман, който изглеждаше значително по-пиян отпреди, се приближиха към Зак.

— Ти пътуваш сега за Лондон, нали, Зак? Може би сър Робърт ще те закара?

Гросман и Зак сравниха адресите си и откриха, че живеят само на две преки един от друг. Преди да се усети, Зак се озова в покрайнините на Оксфорд, удобно разположен в караното от шофьор беемве на банкера. Пиян, Гросман се оказа дори по-досаден. На Зак му бе съдено да изслуша още една серия анекдоти, повечето от които изобщо не бяха смешни, а останалите вече ги бе чул на вечерята. В един момент той успя, както се казва в спорта, да отбележи точка, споменавайки небрежно, че си търси работа в корпоративния финансов сектор — за предпочитане в някоя престижна британска банка.

Гросман погледна младежа.

— Корпоративни финанси, а? Ти си тъкмо туй, което търсим. Аз работя в „Кобург“, знаеш... Заместник изпълнителен директор.

Зак се престори на изненадан.

— Наистина ли? В „Кобург“? Ами че аз винаги съм се възхищавал от тази банка. Надявах се...

— ... да те наемем, нали тъй? Ами що не дойдеш за интервю? Сигурен съм, че ще се справиш — изфъфли Гросман. — Аз много разбирам от хора, да знаеш, и таз вечер ти хвърлих око.

Зак бе видял с очите си как Гросман изпи почти три бутилки вино на вечеря, без да се брои шерито преди и портвайнът след това, и го бе слушал да говори безспир. „Как ли пък се държи, когато не е хвърлил око на някого?“ — помисли си той.

— Освен това — продължи Гросман — оня тип Бел, с изчанченото име...

— Икабод. Икабод Бел.

— Тъй де. Извърток Бел... Едно птиченце ми рече, че си бил между най-добрите му студенти. Не че съм изненадан. Хич даже! Вижда се, че ти сече пипето. Хубаво, значи идваш в „Кобург“ за интервю. Ще им кажа да те чакат.

Така и стори. Когато Зак позвъни в „Кобург“, служителят му каза: „Ах, да, приятелят на Гросман“, и веднага му отдели цял ден.

Самото събеседване протече някак нереално, като насън. И двете страни направиха всичко, което се очакваше от тях, но през цялото време се усещаше, че важното решение вече е взето. Две седмици след онази вечеря с Гросман Зак получи предложение за работа. Заплатата бе 27 000 лири стерлинги годишно плюс тринайсета заплата през януари. Дребна работа. С тези пари не би могъл да си плати и наема на апартамента. Но не това беше важното.

Важното беше, че успя. Бе приет. Получи пропуск за Лондонското сити — онази омагьосана гора, където по дърветата вместо листа растат пари.

— Имаш ли представа за какво иска да говорим Джоузи? — запита Матю.

— Аз ли? Не, разбира се — отвърна Зак. — Може би просто иска да избяга от мама за една вечер. Аз бих полудял на нейно място в оная съборетина, особено ако мама ми циври по цял ден.

— Горката мама. Зле ѝ се отрази това завещание. Ще ми се да я посетя някой ден, но съм много зает в момента.

Зак изръмжа. Бе почти приключил в счетоводната фирма и се готвеше за работата си в „Кобург“. Макар сега да имаше повече свободно време, нито веднъж не се бе обадил на майка им. Настана тишина, нарушавана само от грохота на движението по Камдън Хай Стрийт.

— Знаеш ли къде е Джордж? — попита той, колкото да смени темата.

— Никой не знае. Джоузи му е оставила куп съобщения на телефона в квартирата му, но него или го няма, или не отговаря.

— Чудя се какво ли е намислил. Сега ще му е доста трудничко, както е свикнал да живее нашироко.

Това си беше самата истина. Разгулният живот на Джордж се бе поддържал с яки финансови инжекции от страна на баща им. Без пари нямаше как да продължава в същия дух.

— Никога не се знае — отбеляза Матю. — Може пък да е убедил някое гадже милиардерка да му услужи с два-три милиона, докато си стъпи на краката. Винаги го е бивало да крънка пари от баща ни. Много повече, отколкото нас двамата.

— Няма какво да го мислим — вдигна рамене Зак. — За него и милион е нищо, ще го профука за два месеца.

Братята се засмяха. Възможността Джордж да спечели милион никак не ги тревожеше. Докато Зак беше най-способният от тримата, Матю беше най-решителният. Джордж не беше нито едното, нито другото. И двамата донякъде му бяха завиждали навремето за лекотата, с която прахосваше парите на баща им, но сега бе дошло време да си

плати. Зак и Матю си даваха сметка, че трябва да се боят само един от друг. Те се спогледаха нервно. Бяха напрегнати и притеснени.

Звънецът на входната врата иззвъня. Зак рязко стана от мястото си.

— Това е тя. Иди да отвориш, пък аз ще ѝ приготвя питие.

Матю отвори вратата. Срещу него стоеше непозната жена. Приличаше на Джоузефин, но изглеждаше толкова различно, че едва я позна. Облечена беше с тъмносиня пола и бяла памучна блузка. На врата ѝ имаше само дълга семпла златна верижка; други бижута не се виждаха. Дългата ѝ, естествено къдрава коса беше прибрана на тила. Само допреди няколко седмици Джоузефин бе хубава, елегантна девойка, която си падаше по танци и шумни компании. Сега беше външно незабележима, делова и целенасочена.

— Господи, Джоузи — измърмори Матю. — Толкова си се променила!

— Да. Имах късмет — в последния момент се освободи място в секретарското училище „Кавендиш“ та от една седмица посещавам занятия. Върви добре.

— А тия дрехи? Все от „Маркс енд Спенсър“ предполагам?

— Точно така. Никога не съм предполагала колко много неща могат да се купят с петстотин лири. Както виждате, нищо не ми липсва.

Тя направи комичен пирует, сякаш се показваше на модно ревю, но явно не ѝ беше до шеги.

— Не ти отива.

Джоузефин се извърна, за да не види Матю сълзите в очите ѝ.

— Е, нямам голям избор, нали така? Пък и повечето момичета на моята възраст са принудени да се оправят по същия начин.

Матю вдигна ръка, за да я прегърне, но тя нежно го отблъсна. Ако я прегърнеше, щеше да се разплаче, а точно това не биваше да се случи. Джоузефин прие чашата джин с тоник и отпи с облекчение. Протегна крака върху излъсканата стъклена масичка на Зак; впереният поглед на тъмните му очи я притесняваше.

— „Маркс енд Спенсър“ значи.

— Точно така.

Зак кимна. Джоузи сякаш видя как мозъкът му обработва и класифицира информацията за по-нататъшна употреба. Без повече

предисловия той премина на въпроса.

— Е, Джоузи, ще ни кажеш ли защо сме се събрали, или трябва сами да се досетим?

— Не смятам, че е трудно да се досети човек. — Гласът ѝ бе равен и спокоен. — След шока мама е изпаднала в депресия. Мина цял месец, а няма признаци на подобрене. Трябва да се направи нещо.

— Трябва да почне да излиза — предложи Зак. — Защо не си потърси работа?

— Просто не може. Тя би могла да върши само секретарска работа, а вече не я бива за машинопис.

— Я стига! Може да пише на машина, стига да рече. Може всичко, ако се стегне малко.

— Зак, тя просто не е на себе си! Много ѝ е тежко.

— Ти какво предлагаш? Да се редуваме да ѝ пеем приспивни песни?

Джоузи с мъка се сдържаше да не избухне, макар по принцип да бе очаквала, че със Зак ще бъде трудно да се преговаря.

— Искам да кажа само, че мама има нужда от помощ. От всички нас, и то веднага.

Зак се изсмя презрително и се изтегна в креслото. Вместо него Матю попита:

— Какво точно имаш предвид?

— Мама разчиташе на завещанието да я осигури финансово. Баща ни я подведе, но ние нямаме право да сторим същото. Всеки от нас може да се хване на работа. Аз лично се надявам да си намеря място още щом завърша. Помежду си можем да съберем достатъчно пари, за да осигурим на мама редовна издръжка, можем да ѝ наемем и по-прилично жилище. Сегашната ѝ къща просто не е за нея.

— Мама е напълно в състояние да се издържа сама — сопна се Зак.

— Ти пък откъде знаеш? Кога си я виждал за последен път?

Матю се намеси отново, за да въдвори мир.

— Мислила ли си да я заведеш на доктор, който да ѝ даде нещо против депресията? Може би просто някой трябва да ѝ помогне да си стъпи на краката.

— Разбира се, че съм я водила на лекар. — Гласът на Джоузи беше все така напрегнат. — Той ѝ отдели всичко три минути и ѝ

предписа прозак, от който първо не можеше да спи, а после започна да сънува кошмари. Но на нея ѝ трябва специалист, за който ние всички сме длъжни да платим.

Матю млъкна. Не му беше приятно, че майка им бедства, но нямаше намерение да предложи пари, преди Зак да е сторил същото. Зак се беше излегнал в креслото и поклащаше замислено чашата с уиски. Внезапно той се наведе напред, лицето му отново се изопна.

— Не! — каза той.

— Не? Какво не?

— Не, Джоузи. Не съм съгласен. Аз разполагам с три години, за да спечеля един милион лири. Ако си скъсам задника от работа и накрая не ми достигнат няколко лири само защото мама я мързи да работи, ще се изям от яд.

— Не е въпрос на мързел!

— А на какво? Отстъпиш ли веднъж, ще ти увиснат на врата и трябва да ги издържаш цял живот.

— Кой по-точно? Става въпрос за майка ни, Зак!

— А за парите не се бой. След три години ще се погрижим за мама. Или един от нас ще е спечелил парите на баща ни, при което ще я уреди прилично и нея, или пък вече ще можем да отделим достатъчно от собствените си пари, за да я подпомогнем. Няма проблем! — Зак потърси погледа на Матю, който кимна в съгласие. — Сигурен съм, че и Джордж мисли като нас. Така че не се бой.

— На нея ѝ трябва помощ сега.

— Джоузи, ти и без това не си вписана в завещанието. Защо не отделяш за мама от заплатата си? Тя не яде кой знае колко, а за дрехи почти не харчи. След три години ще ти върнем парите. Ако не достигат, можеш да ипотекираш къщата. Господи, ами че след три години всичките ни проблеми ще се разрешат! За начало ще те пратим да се доизучиш, а тия мизерни дрехи направо ще ги изгорим.

Джоузефин беше бясна. Ръцете ѝ трепереха, когато сложи чашата си на масата. Скочи на крака.

— Ако искаш да знаеш, смятам да нося такива мизерни дрехи и след като тръгна на работа. А ако си мислиш, че ще взема да ипотекирам дома на мама с надеждата, че някой от вас може да спечели от лотарията през следващите три години, сигурно си откачил.

Държете се като някакви лигльовци! А пък ако смятате да я изоставите тъкмо сега, когато най-много се нуждае от вас, не сте хора!

Зак не отговори, но лицето му бе нашарено от бели петна и по него се четеше презрение.

— Матю, кажи му! — Джоузефин все още се надяваше на подкрепа от другия брат.

Матю седеше свит като малко дете; явно се надяваше, че като си мълчи, ще го отмине бурята. Той не беше коравосърдечен егоист като брат си, нито пък щедър и великодушен като сестра си. Преглътна и поклати глава.

— Засрамете се, за бога. Та тя не ви е някоя случайна повлекана, а е майка ни!

Зак се наведе напред и отвори уста. Останалите се досещаха какво си мисли: че нещастната жена си е повлекана, нищо, че им е майка. Джоузефин се изопна като пружина, готова да запокити чашата си по него, ако дръзне да изрече това на глас, но Матю ги изпревари.

— Ама разбира се, че ни е майка, Джоузи. Само че Зак е прав, няма смисъл сега да си прахосваме времето и да пръскаме пари заради нея, докато „Строителни машини Градли“ и парите на баща ни се изплъзват от ръцете ни. За всички ще е по-добре, ако тия пари останат в семейството, вместо да ни ги измъкне някоя благотворителна организация.

— Значи ще помагате, така ли? След три години ще съберете всичко, което сте спечелили, заедно с парите на баща ни и ще ги разделите по равно?

Въпросът бе отправен и към двамата, но Матю чакаше Зак да проговори пръв, а мълчанието на Зак беше безмилостно.

— Ами сега? Какво ще правим сега? — настоя Джоузи.

— Е, през следващите три години няма да ти е лесно — отвърна Матю. — На всички ни ще е трудно. Но трябва да мислим за бъдещето. Зак е прав, ти няма да останеш секретарка до края на живота си. Трябва да намерим начин да те измъкнем, нали така?

— Да ме измъкнете значи. — Гласът на Джоузи идваше сякаш отдалеч. — Значи отговорът е „не“. Няма да ми помогнете. С нищо.

— Е, ще помагаме, доколкото е възможно. — Матю потърси погледа на Зак, който си доливаше уиски и гледаше настрана. — Но,

реално погледнато, не очаквай много. Все пак ще гледаме да помагаме и ние.

— Ясно.

Джоузефин остави чашата си на масата. Ръцете ѝ вече не трепереха. От стъклената масичка тя вдигна тежка бронзова статуетка, монтирана върху основа от полиран гранит. Огледа я. Изобразяваше състезателен автомобил. Навремето Бърнард Градли я бе подарил на Зак, който не я харесваше особено, но не се бе решил да я изхвърли. Джоузи я гледаше втренчено. Статуетката ѝ напомняше провалените усилия на баща им да купи с пари и подаръци привързаността на децата си. Горкият. Любовта се заплаща с любов, а парите с пари.

Джоузефин вдигна нагоре статуетката и я пусна. Тя падна точно в средата на масичката; стъклото се пръсна на парчета, някои от които паднаха със звън на пода, а други останаха да стърчат от рамката.

— Ах, извинете — каза тя и излезе.

Къде се намираше Джордж? Какво се опитваше да направи? Въпроси, на които сам нямаше отговор. Знаеше само, че е някъде из Корнуол. Колата му бе паркирана в една отбивка на шосе А30, недалеч от Бодмин Мур. Беше късна августовска вечер и Джордж наблюдаваше как бледосиньото сияние на здрача постепенно отстъпва място на черно, осеяно със звезди небе.

В колата жужеше някакво насекомо, което Джордж откри едва когато го ухапа. Свали облегалката назад. Не се отвори много място. Лотусът еспри не бе конструиран за спане сред природата, особено на едри мъже, както напоследък Джордж бе имал много случаи да се убеди. Но първият му и единствен засега опит да преспи на палатка бе завършил с провал — лятната буря го бе измокрила до кости, затова предпочиташе да се свие в тясното купе, отколкото пак да рискува.

Затвори очи с надеждата, че ще заспи. Безуспешно. Неудобната поза безмилостно му напомни за мекото пухено легло. Недалеч от колата се чу пронизителен рев на животно. Джордж си припомни някакъв репортаж по телевизията за бродеща из тия места пума. Сигурно още не я бяха хванали. Дали напада паркирани лотуси, помисли си той и вдигна прозореца за всеки случай.

Тъкмо се сгуши на седалката, и насекомото пак го откри. Самият Джордж не можеше да види нападателя си, само слепешката се пляскаше с ръце. Напипа копчето на лампата, светна и няколко минути се сражава с нахалния малък хищник. За оръжие му служеше навит на руло брой на „Файненшъл Таймс“, който се валяше под седалката.

Докато лампата светеше и вестникът бе още в ръката му, Джордж погледна отново познатата страница. Дребни карета с обяви, повечето от които вече задраскани със син маркер. Утре щеше да продължи с останалите, после щеше да си купи следващия брой и така нататък, докато и последните му пари свършат и заседне някъде на волана на своя лотус, без да може да му налее дори галон бензин.

Зак и Матю можеха да се шегуват колкото си щат за неговите богати приятели, но Джордж по-добре от тях познаваше правилата на

тази тайфа. Ако искаш да те приемат, трябва да си платиш с пари, ако си богат, или с тялото си, ако си млад и хубав. Джордж нямаше нито едното нито другото. Щом разберяха, че портфейлът му е празен, щяха да го изхвърлят като демодирана шапка. Той предпочете сам да се оттегли.

Хвърли вестника на пода. На телефонния секретар в апартамента бе открил три съобщения от сестра си и едно от Кики. И двете му липсваха много.

Загаси лампата и се опита да заспи.

Матю влезе в пустата зала на валутните дилъри. Ако не се смятаха червените електронни часовници и блещукащите компютърни екрани, залата беше тъмна. Матю светна лампата на бюрото си. Обичаше мрака, обичаше тишината, преди да са плъзнали първите чистачки в пет сутринта. Направи си чаша черно кафе и се залови за работа.

През последните пет седмици, откакто се бе разработил, Матю значително усъвършенства методиката си. До пристигането на Луиджи в седем щеше да приготви пет свитъка оперативни данни, педантично анотирани и обозначени с цветен маркер. Отначало те се приемаха от колегите му като случаен лукс. После се превърнаха в ежедневна необходимост — Евангелието на Матея, както ги бе нарекъл Луиджи.

Условната лира, която служеше за индекс на Матювата популярност пред Луиджи, се бе повишила междувременно почти до цял долар. Матю беше сигурен, че ако се стигнеше до вот, Луиджи щеше да гласува за оставането му на щат в „Мадисън“ след завършване на образованието му, но това не бе достатъчно. Разполагаше с три години, за да спечели милиона си, така че нямаше намерение да прахоса цяла година в следване на икономика. На Матю му трябваше щатна длъжност, и то веднага.

По-късно същия ден му бяха насрочили интервю с Брайтън Макалистър. Син на шофьор на камион от Глазгоу. Макалистър ръководеше валутната търговия с мек глас и всевиждащи очи. Говореше се за него, че познава сделките на всеки дилър поотделно по-добре от тях самите. За повечето дилъри бе готов на сериозни рискове в името на печалбата. За разлика от тях обаче умееше и да се сдържа, когато преценеше, че условията не позволяват да се рискува. Много хора бяха реализирали по-големи печалби от Брайтън Макалистър, но никой по-малки загуби. Преценката на Макалистър щеше да реши съдбата на Матю. Това бе присъда, която, веднъж произнесена, не подлежеше на обжалване.

Малко след девет Луиджи се приближи до бюрото му.

— Матео, колко е курсът на лирата днес?

Матю се престори, че проверява нещо на екрана.

— Я гледай, Луиджи! Ами че лирата е точно един долар!

— А как е външният дълг на Италия?

Матю прекара ръка по клавишите. Екранът се смени.

— Виж ти! Рупърт Мърдок току-що е купил италианското правителство за един куп долари и външният дълг е платен.

Луиджи се ухили.

— Не се майтапя, Матео. Биг Мак ще ме пита какво си се разбачкал изведнъж, след като само допреди месец беше най-мързеливият негодник тук. Отде да знаем как ще работиш, ако вземат да те назначат?

— Баща ми почина преди шест седмици — отвърна Матю, който дотогава бе пазил това в тайна. — Така че от пет седмици насам ми се налага да се грижа сам за себе си.

Луиджи кимна сериозно. Очите му се впиха изпитателно в лицето на Матю, опитвайки се да открият истината зад думите.

— Моите съболезнования, Матео. Не знаех.

Разговорът на Луиджи с Макалистър продължи не повече от пет минути. Предвид на заетостта на последния и това бе много. Матю нервно барабанеше с пръсти по бюрото си и няколко пъти бръкна във вътрешния си джоб, за да се убеди, че документът е там. Луиджи се върна, а след него Андерс, Кристина и Жан-Франсоа също отидоха да говорят с Макалистър. Матю вярваше, че всички ще го подкрепят. Всеки му бе казал на четири очи през последните седмици, че помощта му е наистина решаваща в безмилостната конкуренция между дилърите. И доколкото печалбите на банката зависеха от правилността на всяко отделно решение, Матю наистина им беше нужен.

Жан-Франсоа се върна. Той потупа Матю по рамото.

— Хайде — рече той и му намигна.

Матю тръгна към кабинета на Макалистър, който междуременно се бе възползвал от кратката пауза, за да отговори на позвъняването на парижкия си колега. Когато Матю влезе, разговорът се чуваше от говорителя на телефона. Разискваният въпрос бе как френският пазар на облигации ще реагира на европейската среща на високо равнище, която трябваше да се проведе на следващия ден.

Щом видя Матю, Макалистър му направи знак да седне. В борсовите среди тайни няма. Говори се на висок глас и всички се чуват един друг. Всеки телефонен разговор се записва. На Пиер Д'Авиньон, събеседника на Макалистър, му бе все едно дали някой друг присъства на разговора. В момента Д'Авиньон задаваше въпрос във връзка със срещата на върха.

— Интересно — отбеляза Макалистър със силен шотландски акцент. — Ще помоля нашите анализатори да проучат въпроса и утре ще ти позвъня.

— Само ако може по-рано, преда пазарите да отворят.

— Разбрано. Утре рано сутринта.

— Ще го възложиш на един от най-добрите, нали, Брайтън? — попита Д'Авиньон. — В момента имаме облигации на стойност петстотин милиона долара, така че не искаме да оплескаме работата.

— Ти не се бой. Ще бъде най-добрият.

Д'Авиньон затвори. Макалистър погледна Матю.

— Разбра ли?

— Искате аз да направя проучването?

Макалистър кимна.

— Окей, няма проблем — заекна Матю. Гърлото му пресъхна. Не бе и чувал за европейската среща на върха, за която ставаше дума. Знаеше само, че ако се изложи, щеше да се прости с работата си.

— Добре. Ще говорим за назначението ти, след като се обадиш на Д'Авиньон утре сутрин.

Матю можеше да си тръгне, но за момент погледът му се задържа върху Макалистър. Очите на шотландеца бяха светлосини и пронизителни. Сякаш отсреща го гледаше сам Господ.

— Благодаря — каза Матю. — Имам само още една молба. — Поспря се и продължи: — Нямам желание да следвам повече. През последните седмици се убедих, че искам да бъда дилър. Не мисля, че дипломата има значение. Искам да работя усърдно и искам да започна още сега. В Мадисън ми харесва и бих желал да остана тук, ако може.

Матю млъкна, за да прецени ефекта от думите си. Лицето на Макалистър беше като издялано от камък. Матю реши да изиграе единствения си коз. Извади писмото от джоба си и го подаде на шотландеца.

— Имам предложение за работа от „Кобург“, но не ми се работи при тях. Искам да работя тук. Знам не по-лошо от вас самия, че „Мадисън“ може да помете „Кобург“, и нямам нищо против да участвам в процеса. Но най-много от всичко искам да работя като дилър, и то сега. Така че, ако не става тук, съм готов да започна и в някоя второразредна банка.

Макалистър едва удостои с поглед фотокопието на бюрото си. Матю бе свил писмото от апартамента на Зак същата сутрин, когато Джоузи разби стъклото на масичката му. Ако не се смятат инициалите и името на отдела, почти не му се бе наложило да го видоизменя. „Драги мистър Градли, за нас е удоволствие да Ви предложим длъжността помощник-мениджър на Отдел «Глобални пазари». Държим да започнете веднага и Ви молим да потвърдите датата на постъпване колкото се може по-скоро.“ Писмото завършваше с обичайните учтиви пожелания. Матю бе преснимал подправената оригинална бланка, а после я бе прегледал под лупа. Уверен беше, че промените са незабележими.

Макалистър почука с показалец върху писмото — знак, че Матю може да си го прибере.

— Не пренебрегвай „Кобург“ — каза меко той. — Те са в бизнеса от двеста години, двойно повече от нас. Ако ние изкараме толкова, това само по себе си би било голям успех.

Интервюто приключи.

Джордж подкара колата. Когато прецени, че не го виждат, той извади броя на „Файненшъл Таймс“ и зачеркна поредната обява. Ситуацията ставаше абсурдна. Бе решил да опита още седмица-две, максимум три и после щеше да се откаже. Нека Зак и Матю да гонят наследството — той щеше да се хване в някой супермаркет да подрежда щандове. Щеше да си намери нови приятели, нови занимания. Може би щеше дори да се опита да завърши образованието си и да си потърси нормална работа. Искаше да живее като обикновените хора. Но засега можеше да си пробва късмета още малко.

Погледът му се върна на вестника. Следваща по ред бе „Гисингс“, намираше се в селцето Соули Бридж, близо до Илкли, в Йоркшър. Той набра номера и го свързаха с някого, който го прехвърли на друг. Джордж обясни от какво се интересува и попита дали могат да му покажат някои документи. Да, отвърнаха му, документите са налице. Да му ги изпратят ли по пощата? Да, каза Джордж, само че точно сега не е удобно на служебния му адрес. Дали не биха могли да ги изпратят на адреса на хотела, където е отседнал — „Девъншър Армс“, близо до Скиптън? Да, разбира се. Документите ще бъдат изпратени още днес. А не би ли искал да насрочи среща за оглед? Не, първо трябва да види документите.

Джордж изключи телефона. И без това се бе запътил на север, за да огледа някакъв цех в Шотландия, за който не хранеше големи надежди. Щеше да мине покрай „Девъншър Армс“, да прибере документите и да се извини на объркания служител на рецепцията. Беше се усъвършенствал в подобни дребни хитрости. Усъвършенствал се беше и в уменията да живее главно в двуместния лотус, с обем на двигателя по-голям от този на багажника.

Хвърли още един поглед на обявата. „Гисингс“ значи. Не че бе кой знае колко обнадежден, но хич не му се нареждаха щандове в супермаркет.

Замислен, подкара колата.

Първа стъпка: събиране на информация.

Матю се бе заровил в компютърната база данни на банката. Издирваше всякакви материали, отнасящи се до европейските срещи на високо равнище от последните десет години, както и статии и коментари от европейската преса преди и след всяка такава среща. После премина към информацията за движението на пазарите на ценни книжа около теза дати. Накрая намери доклади по темата, публикувани от основните инвестиционни банки — общо се събираха около трийсетина доклади; всеки по няколко страници. Достъпът до тази база данни се заплащаше по двацет и пет долара на страница, така че за час и половина той навъртя сметка от около 2 000 долара. Не че му пукаше, пък и едва ли някой щеше да забележи. След като само от една валутна сделка, дори и дребна, банката можеше да спечели или да загуби 5 000 долара, само глупаците се бореха за икономии.

Наближаваше четири следобед и на бюрото на Матю се бе натрупала огромна купчина хартия от която не бе успял да прочете почти нищо. Той запрелиства припряно отпечатаните страници. Повечето бяха плява, но сред плявата имаше безценни зрънца информация, които за нищо на света не биваше да пропусне. Прехвърли всички документи и от голямата купчина остана значително по-малка, която трябваше да прочете много по-внимателно. Започна да пресмята. Отпечата диаграми. Проследи движението на пазарите на облигации, валута и акции. Класира срещите на върха по една дузина критерии, като всеки път се връщаше на получените цифри, търсейки някаква закономерност. Към единайсет вечерта вече знаеше какво трябва да каже. Знаеше също и как точно трябва да го представи, за да убеди една публика, която разбираше от тези неща много повече от него.

Наля си още кафе и започна да структурира презентацията си. Тя включваше дузина диапозитиви, пет приложения с около шейсет диаграми и още две приложения с най-значимите статистически данни и коментари върху тях, които бе успял да изрови. Целият документ бе

около 120 страници. Уморен, Матю пристъпи към факса. Беше един и половина през нощта. До момента бе работил двацет и два часа непрекъснато.

Написа заглавна страница и набра номера на Д'Авиньон. Факсът позвъни няколко пъти, след което почна да придърпва страниците една по една пред сканиращото устройство. Матю се запъти да си налее още кафе. Машината явно не беше в ред, защото кафето имаше вкус на метал. Матю надигна чашата и я изпи до дъно.

Когато се върна при факса, той бе спрял. Бавно се отпечата съобщение за грешка. Отсрещната машина бе останала без хартия. Докато станеше време офисът на Д'Авиньон да отвори и да я заредят, щеше да е твърде късно. По дяволите! Опита на друг номер, който, изглежда, се намираще наблизко. Минаха пет страници, после факсът пак засече. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Вече приближаваше два часът, значи в Париж бе три сутринта.

Матю бързо претегли възможностите. Нямахше голям избор. Преснима цялата презентация и остави втория екземпляр на бюрото на Макалистър с кратка бележка, която надраска на ръка върху заглавната страница. После излезе на улицата и спря такси.

— Закъде, приятел? — залита шофьорът.

— За Париж — отвърна Матю. — Рю дьо ла Колон.

Стигнаха до Париж точно за четири часа, което едва ли би било възможно, ако шофьорът не бе убеден, че ограниченията на скоростта не важат за френските пътища. Докато навън се зазоряваше и френският пейзаж прелиташе край прозорците на колата, Матю използва времето, за да подремне.

Влязоха в Париж преди сутрешните задръствания и колата спря пред елегантния офис на банка „Мадисън“. Матю каза на шофьора да чака и се втурна вътре.

Д'Авиньон току-що бе пристигнал и леко се стресна, когато Матю му се яви лично. Извини се за оставения без хартия факс и покани Матю да седне. Матю му подаде презентацията, Д'Авиньон набра номера на Макалистър и конферентният разговор започна. Матю им обясни устно какво бе свършил. Очакваше разговорът да продължи около двацет минути, от които една трета, или кръгло седем минути, бе неговият дял да говори. В таксито бе репетирал въведението си поне десет пъти, докато сънят го обори някъде преди Лил.

Чувстваше се уверен в изводите си. Всички данни сочеха, че след няколко дни мрачни журналистически пророкувания за края на света (или за преждевременно идване на милениума) пазарите на облигации щяха просто да забравят за срещата на върха. Матю цитира съответните данни в подкрепа на тезата си и формулира кратко заключение. Говори без прекъсване точно шест минути и половина. Зададени му бяха няколко въпроса по отделни детайли, докато Макалистър и Д'Авиньон прелистваха всеки своя екземпляр от презентацията. Нито един от двамата не оспори тезата на Матю. След кратка дискусия относно това как фирмата най-добре да изиграе картите си, Д'Авиньон затвори телефона. Той благодари на Матю и без особена охота го покани да разгледа сградата. Матю отказа. Д'Авиньон изглеждаше облекчен и без повече да погледне към госта си, се втурна към телефона, за да отговори на позвъняване от Милано. Матю се спусна по стълбите към очакващото го такси. Колата запълзя през набъбващия уличен трафик на север, към Кале и Лондон.

Когато се върна на бюрото си, очакваше го порицание.

— Значи така, отиваш в Париж на закуска, пък не се сещаш да донесеш по един кроасан! — оплака се Луиджи. — Добре, че вчера казах на Биг Мак да те уволни.

— А и толкова пари да потрошиш — включи се и Жан-Франсоа. — Според мен фирмата не бива да плаща за таксите извън Лондон, така че ти ще си платиш, нали така, Матео?

— Не знам дали ще мога да си го позволя. Биг Мак още не ми е казал дали съм назначен.

Матю погледна към офиса на Макалистър. Опитваше се да отгатне дали моментът е подходящ. Вратата бе затворена, вътре бе тъмно. Луиджи проследи погледа му.

— Биг Мак е в отпуск, Матео. Тая сутрин дойде само за час-два. Ще се върне следващия понеделник.

От напрежение на Матю не му бяха останали сили да се притеснява за себе си. Сега изведнъж положението се промени. Той гледаше втренчено празния офис на шефа. Още цели десет дни, преди да разбере какво го чака. Десет дни, а дотогава нямаше да знае дали се бори за своя милион, или се е препънал на първото препятствие. От страх и нерви за 24 часа сигурно бе получил язва на стомаха. Извърна

се, нещастен и смазан. В този момент парче геврек профуча във въздуха и го улучи по тила. Луиджи.

— Ей, колко време още да те чакаме да ни донесеш капучино!

ЕСЕНТА НА 1998 Г.

1

Обикновена английска есен. Нищо интересно. Листата едва-що са започнали да променят цвета си от лъскаво зелено в матово жълто и скучно кафяво. След тази кратка игра на цветовете просто ще опадат от дърветата, ще се сплъстят в мокър килим върху калната земя, а децата ще се ровят за диви кестени... Междувременно празниците от края на лятото са отминали сред обичайните задръствания и тумби от разрезани хлапета, а небето е оловносиво.

Сбогом на слънцето. Денят е първи септември 1998 г., а до срока на Бърнард Градли остават 1046 дни.

— Добро утро, сър.

Портиерът в червен фрак почтително задържа вратата. Зак потрепери, докато влизаше. В ерата на автоматични врати, въртящи се врати, на врати, които просто блъсваш и влизаш, „Кобург“ все още държеше тия древни шутове с червени фракове да отварят вратата. Ясно като бял ден! „Кобург“ може все още да е една от най-големите търговски банки в Англия, но славното ѝ време отдавна бе отминало. Големите американски банки като „Голдман Сакс“, „Мерил Линч“, „Морган Стенли“, „Мадисън“, „Уайнстейн Люкс“ са обхванали целия свят, докато „Кобург“, като някоя румена селска мома сред супермоделите, се бе вкопчил в миналото и се правеше, че не вижда какво става.

Зак разбираше това. Разбираше, че не в „Кобург“ щеше да натрупа състоянието си. Но засега това бе пътят му към международните финанси — единствената индустрия, където да си милионер е правило, а не изключение. Дори сред повехналата слава на „Кобург“ се усещаше мирис на пари, а на Зак това му допадаше.

Шефът му беше едно префърцунено нищожество на име Фейбиън Слейтър, който дойде да го вземе от рецепцията и набързо го разведе из сградата. Зак се ръкуваше с всички, разменяше любезности и се стараеше да крие чувствата си. За добре дошъл Слейтър му каза:

— По мое мнение най-добрият начин да се напредне в кариерата е една-две години човек да се посниши и да се опита да попие всичко, което вижда наоколо.

Зак се усмихна и не отговори. Имаше други планове. Продължаваше да се ръкува, запозна се с още хора в други отдели — сливания и покупки на фирми, фондови борси, пазар на дългове, фирмено кредитиране.

Нямаше нищо за гледане. По атмосферата в залата за валутна търговия се усеща пулсът на пазара. В напрегнат ден, когато валутните пазари буквално вибрират, тази зала ври и кипи. Сякаш се чува как парите прииждат и изтичат едновременно. Но това беше светът на Матю, не на Зак.

Светът на Зак беше много по-тих и дискретен — това бе светът на корпоративните финанси. Най-големите световни корпорации идват на крака в притихналите офиси на търговската банка, за да уредят финансовите си нужди. Някои идват, за да получат пари — стотици милиони, дори милиарда. Други идват от предпазливост, за да се застраховат от рисковете, които неизбежно съпътстват техния напрегнат живот. Трети идват, за да направят по някой бърз удар чрез рискови спекулации, прикрити от акционерите в кашата от неразбираеми термини на годишния отчет. В най-добрия, за банката случай клиентите са фирми с агресивни намерения. Страх ви е от конкурента? Купете го. Забелязали сте фирма, която се готви да ви изпревари? Грабнете я, докато е още малка. Струва ви се, че можете да управлявате оня сочен бизнес по-добре от сегашния му собственик? Изкупете акциите му, изритайте го от мястото му, разкъсайте фирмата му на парчета и ги съшийте наново по свой вкус.

Дилърите смятат, че тестостеронът — този мъжки хормон — се мери по това колко силно крециш, какви рискове поемаш с парите на другите. Зак обаче мислеше другояче. Тихият свят на корпоративните финанси, където bankerите и директорите на компании разговарят шепнешком, също прелива от тестостерон. Няма крясъци. Няма фукане. Но този тих свят е не по-малко алчен, безскрупулен и коравосърдечен.

— Ето само още един човек, с когото искам да се запознаеш — провлече Слейтър. — Тази млада дама се казва Сара Хейвъркум. Да си чувал случайно за нея? Сигурно сте се застъпили в Оксфорд.

— Сара? Сара Хейвъркум? Да, помня я.

Господи, и още как я помнеше! В Оксфорд двамата бяха имали бурна връзка, която бе продължила цели три години. Сара имаше обидно много влиятелни покровители, а беше и богата. Баща ѝ беше виконт с наследствен замък в Девън. За разлика от повечето аристократи, фамилията Хейвъркум бе натрупала богатството си хищнически и зорко бдеше над него. Бащата на Сара притежаваше дял във фирма, регистрирана в Хонконг — „Хадърли Пасифик“, благодарение на което семейството се нареждаше сред стоте или двестата най-богати британски фамилии.

— Сара — извика Слейтър, когато двамата се приближиха в гръб до младата жена, облечена в розова памучна риза с донякъде мъжка кройка и права тъмносиня пола. — Струва ми се, че познаваш нашия най-нов служител. Е, аз ще ви оставя...

Слейтър се отдалечи, а Сара се извърна и трепна от изненада. Не се бе променила никак. Къса светлокестенява коса, почти руса, пристегната с неизбежната диадема. Открито, излъчващо сила лице, с правилни черти — може би малко сурови, за да минат за красиви. Минимум грим, максимум увереност. Раздалечените ѝ очи се разшириха от изненада.

— Здравей, Сара. Не знаех, че работиш тук.

— Е, вече знаеш.

— Разбирам. Мен току-що ме назначиха, всъщност едва преди час.

— Добре дошъл.

Независимо от унизителната размяна на празни любезности Зак усети как през тялото му премина електрически ток. Зачуди се дали и тя не изпитва същото. Връзката помежду им бе останала най-страстното романтично преживяване в живота и на двамата. В сексуален смисъл поне със сигурност беше така. Рядко бе минавал ден, без да се любят поне веднъж — обикновено два, дори три пъти. Но връзката им бе изпълнена с емоции и от друг вид — те постоянно се караха. И двамата бяха волеви натури, а извън секса не ги свързваше нищо. Тя обичаше балове, компании, езда, големите къщи на провинциалната аристокрация. Той се увличаше по философия, беше циник и му доставяше удоволствие да мрази всичко, което тя обича. Те спореха, караха се и се любеха. Приятелите им казваха, че не са един

за друг. С разума си приемаха тази констатация, но телата им продължаваха да се желаят. Само когато Сара завърши и напусна окончателно Оксфорд, неизбежната дистанция ги раздели.

— Какво ново? — попита Зак.

— Сгодена съм — отвърна тя — за един човек, когото сигурно познаваш, Робърт Лей Рън.

По тона ѝ изглеждаше, сякаш очаква да се досети кого има предвид, но Зак не си спомняше името. Вдигна рамене.

— Били сте по едно и също време Итън, но всъщност едва ли го помниш. Много е мил, харесва това, което и аз, и... и ме обича много.

Зак бе задал въпроса си, без да влага смисъл в него. Просто бе казал нещо, колкото да поддържа разговора и да разреши напрежението във въздуха. Но в отговора ѝ усети елемент на самозащита. Тя също бе доловила електричеството помежду им.

— Чудесна новина. Страшно се радвам. Надявам се да имате много късмет. Сигурен съм, че ще се разбирате.

— И аз. Благодаря ти. — Очите им се срещнаха за момент. — Ела да те запозная с екипа ни от Отдела за фирмени ценни книжа.

Зак продължи да се ръкува и да се хили глуповато на разни хора, от чиято работа нищо не разбираше. Гласовете и на двамата бяха станали равни, учтиви, без фамилиарничене. Само от лявата си страна, където тя почти се докосваше до него, Зак усещаше как го пробождат искри през кожата. Колкото и да се стараеше да запази спокойствие, да се отдръпне, да сложи край на допира, две мисли го заглождиха едновременно.

Първо, спомни си колко добре си бяха паснали в леглото. И двамата се бяха чудили как е възможно това, след като връзката им бе толкова несполучлива във всяко друго отношение. Сякаш телата им знаеха нещо, което бе убягнало на разума. Освен това изведнъж осъзна, че бъдещият съпруг на Сара щеше да попадне в една от най-богатите семейства на Англия. За мис Сара Хейвъркум един милион лири стерлинги наистина бяха незначителна сума.

Табелата сигурно бе висяла в този си вид поне трийсетина години. „Фирма за модерни мебели Гисингс Лимитед“ — претенциозно гласяха едрите розови букви, и отдолу: „Модерни мебели: ще рече модерен стил, а не модерни цени!“ Този плосък каламбур бе илюстриран с рисунката на секретарка, издокарана с неизбежния маникюр и ситно накъдрена коса, която с широк жест сочеше към някаква демодирана канцеларска гарнитура. Сигурно бе хващала окото през 1963-та, но в края на деветдесетте цената ѝ трябваше да е доста скромна, за да се излъже някой купувач.

Джордж намали скоростта и зави към фабричния портал. Зад сградите се виждаха някакви пасища, малко по-нататък започваха блата. И през лятото тук бе трудно да се работи, а през зимата сигурно ставаше истински ад.

По двора се мотаеха неколцина мъже, които се облециха при вида на колата. Едва ли много лотуси преминаваха тия дни през фабричния двор на „Фирма за модерни мебели Гисингс Лимитед“.

Джордж угаси мощния двигател. Дворът, който служеше и за паркинг, бе покрит с ужасна смес от дъждовна кал, чакъл, дървесни стърготини и машинно масло. Джордж предпазливо подаде през вратата крака си, обут в скъпа обувка, и полека се изправи, като гледаше да не си изцапа маншетите на панталона. Той извади тъмни очила от вътрешния джоб, сложи си ги и закрачи към вратата с надпис „Приемна“.

Жената на рецепцията апатично вдигна поглед от списанието с кръстословици и се облеци срещу привидението, което стоеше насреща ѝ. Джордж ѝ се облеци в отговор.

— Том Гисинг, моля — каза той.

Жената посочи към грозните мебели в ъгъла на малкото фоайе.

— Седнете, моля — рече тя. — Ще уведомя мистър Гисинг, че сте тук.

Джордж седна на един от фотьойлите — очевидно собствено производство, който жално изскърца и рахитично се огъна под

тежестта му. За миг се запита какво, по дяволите, прави тук.

Не след дълго възрастният собственик се приближи, накуцвайки.

— Мистър Градли? Джордж Градли? — запита той, като разтърси ръката на госта. — Познавах баща ви още навремето, през шейсетте, когато започваше. Опитах се да го привлека в нашата търговска камара, да го запиша при ротарианците, но се боя, че му беше скучно с нас. Иначе добре се справяше и наистина за нас щеше да е чест да ни стане член. Ама колко приличате на него! Сигурно всички ви го казват. Моите съболезнования. Много се разстроих, като научих за, въъ, злополуката. — Старецът сякаш не смееше да изрече думата „смърт“. — Винаги съм мислил, че децата най-тежко понасят тези неща. За вас, младите, загубата на близък е ново, непознато преживяване.

Дърдорейки безспир, старецът заведе Джордж в претенциозно наименувания „кабинет на административното ръководство“. Секретарката, около трийсетинагодишна, ги огледа навъсено.

— Искате ли чай? — запита тя.

— Кафе, ако обичате — отвърна Джордж.

— Машината не работи, тъй че по-добре пийте чай — отсече тя и излезе. Беше ниска и набита като самия Джордж и донякъде като Бърнард Градли навремето. Имаше същата рижа коса, подстригана по момчешки. Лицето ѝ беше леко месесто, а брадичката твърде широка за жена. Но и Джордж имаше месесто лице и едва ли можеше да се нарече красавец. Пред някой непознат двамата можеха да минат за брат и сестра.

Старецът покани Джордж да седне и с треперещи ръце запрелиства документите, които лежах на масата.

— Мистър Балард от банката ме уведоми, че ще наминете. Все пак се чувствам облекчен, че сте вие, а не съдия-изпълнителят. Ние, кажи-речи, се бяхме примирили вече.

— Вижте, аз, хм, всъщност още не съм решил окончателно.

— Е, да, разбира се. Пък и не бихте могли току-така. Ще трябва първо да видите цеха, проектантското бюро, бояджийската работилница. Тъкмо сега имаме някои чудесни модели. Трябват ни само малко пари, и ще се съвземем — сигурен съм! Имаме отлични работници. Ние държим на традицията, всичките ни момчета са обучени да изпипват нещата както едно време. Господи, само като си

помисля — ами че някои от тях работят при нас от четирийсет години, че и повече. Качеството преди всичко! Макар че купувачите невинаги си дават сметка за това. Все им е тая дали сглобката е суха клиновидна или просто жлеб, запълнен с лепило. Ала когато нещо е изпипано както трябва, накрая винаги си личи. Качеството никога не е демоде — това е девизът ми. Тъй де, девизът на баща ми. Ама си беше прав!

На масата пред Джордж с трясък се появи очукана чаша чай.

— Не казахте как го пиете и ви сложих две бучки захар.

— Благодаря ти, Вал — каза старецът.

Джордж не беше любител на чая, но предния ден в Лондон си бе позволил рядкото напоследък удоволствие да отиде на прием, устроен от приятел от предишния му живот в „Кафе Роял“ на Риджънт Стрийт. Чаят бе поднесен в най-фин порцелан, деликатният аромат на бергамот, характерен за „Ърл Грей“, се смесваше с уханието на токущо изпечени сладкиши, затоплени ленени салфетки, изискан парфюм, полирано дърво и обещанието за пушена съомга и ржени хлебчета. Кики също бе дошла на приема — крехка и дяволита с новата си бледосиня рокля, чаровна и по-недостъпна от всякога. Вайкаше се, че „трябвало лети до Париж два пъти за проба на рокля, а после трети път, защото къльне, че в Лондон няма хубави обувки“. Жалвайки се, тя грациозно им се завъртя, а Джордж и останалите се досетиха какво се иска от тях и щедро я отрупаха с комплименти.

Миризмата на чая под носа му го върна към действителността. Беше достатъчно силен, за да отрови и кон, а захарта сякаш бе сипвана с лопата. Господи! Парите му бяха на привършване. След месец нямаше да може да си позволи дори чаша чай като този. Що се отнася до Кики и тайфата ѝ, те му се струваха далечни и недостижими като извънземни. Кики знаеше само един начин да пести пари — просто си забравяше портмонето и тогава някой друг трябваше да ѝ плаща сметките. Джордж бутна чашата настрани.

— Да направим оглед — предложи той.

Старецът го поведе из фабриката. В единия край имаше дъскорезница. Пристигащите трупи се разбичваха и обработваха, после грижливо се складираха. Не бе трудно да се забележи, че дъскорезницата в последно време бе работила далеч под капацитета си. Неколцината мъже, които се мотаеха наоколо, дори не си дадоха труд да се направят на заети. Когато видяха Джордж, те нахално го

загледаха — по всичко личеше, че не им е симпатичен. Въпреки мрачния дъждовен ден Джордж бе с тъмните си очила, които предизвикателно намести на носа си.

В главния цех беше по-оживено. Половината от мъжете вдигнаха глави за момент, после продължиха да работят, а останалите се зазяпаха в Джордж; явно беше, че оценката им за него не се различава принципино от тази на работниците в дъскорезницата. Старецът не бе излъгал, когато се похвали с традиционните методи на работа. Фабриката използваше и машини, разбира се, но всяка мебелна част се нарязваше и сглобяваше ръчно. Гисинг му обясни какви компромиси бяха принудени все пак да правят в името на снижаване на себестойността. Някогашните клинови сглобки бяха отстъпили място на по-прости зъбни; зъбните — на гвоздеи и лепило. Старецът сякаш бе готов да виси в цеха цяла нощ, докато се оплаче за всеки забит пирон, но Джордж го помъкна нататък. Обиколката продължи през бояджийската работилница, склада за готова продукция и накрая „фирмения магазин“, който изглеждаше така, сякаш бе изпратил последния си купувач преди половин век.

Когато се върнаха в директорския кабинет, старецът измъкна счетоводните документи. Джордж с облекчение забеляза, че сметките все пак се водят с компютър, а не се записват с паче перо. Той ги прелисти. Само допреди два месеца никога не бе виждал счетоводен баланс и едва ли не смяташе, че двойното счетоводство е нещо, практикувано само от търговците на контрабандна стока. Имаше още много да учи. Прегледа годишните финансови отчети от 1980 г. насам, както и месечните за последните три години. Помоли Том Гисинг да му обясни подробно инвентаризационната система, таблиците за изчисляване на амортизационните отчисления, както и инициалите, с които се обозначаваха различните машини в инвентарната ведомост. Дори изпи още две чаши чай, който имаше вкус на претоплена луга.

След осем часа картината се избистри. Рецесията от началото на осемдесетте някак бе подминала „Гисинг“. Значително по-крупните конкурентни фирми бяха загубили голяма част от експортните си пазари, тъй като не бяха съумели достатъчно бързо да понижат производствените разходи. „Гисинг“, която не произвеждаше за износ, бе снизила себестойността, бе внедрила нови производства и бе реализирала известна печалба. Приходите за целия период възлизаха

на 1,9 милиона лири стерлинги, а разходите — на 1,7 милиона. Мистър Гисинг, в качеството си на изпълнителен директор, бе заплатил на акционера мистър Гисинг приличен дивидент от 50 000 лири стерлинги. Но това се бе случило отдавна.

Печалбите от първата половина на осемдесетте бързо се бяха стопили поради засилващата се конкуренция на големите фирми, които междувременно се съвземаха. През последните години от десетилетието компанията едва бе покривала разходите си — за сметка на замразено капитално строителство, икономии от реклама и маркетинг и замряла развойна дейност. Козметичните промени, които си бяха позволили в част от производствения асортимент, бяха недостатъчни и закъснели.

Рецесията на деветдесетте ги бе ударила жестоко. През последната година преди икономическия срив старият Том Гисинг бе успял някак да убеди банката да му отпусне заем от 400 000 лири. Идеята бе да започне мащабна реконструкция и модернизация на предприятието. Производството трябваше да се разшири и разнообрази, да се внедри система за компютърен дизайн. Ако нещата бяха потръгнали, „Фирма за модерни мебели Гисингс Лимитед“ може би щеше да заживее нов живот.

Тогава бе дошла рецесията. Пазарите на „Гисингс“ се бяха сринали. Нещо повече — предприемачът, който трябваше да извърши разширението, бе фалирал по средата на строителните работи и бе завлякъл Гисинг с целия аванс. Внедряването на нови производства бе прекратено. Себестойността на продукцията се бе понижила едва-едва, вместо да спадне драстично. Заемът от 400 000 бе набъбнал на 550 000, тъй като Том Гисинг не успяваше да погаси и лихвите по дълга. Започнали бяха да му начисляват наказателна лихва по сложна формула, която заплашваше да го погребее.

Междувременно старецът бе загубил желание да се бори. Прекарваше времето си, заровен във фирмените архиви, тъй като се надяваше да основе „промишлен музей“, който евентуално да привлече посетители и за „фирмения магазин“.

Банката се бе отнасяла толерантно с него, но търпението ѝ започваше да се изчерпва. Преди три седмици бе получил писмо, с което му даваха трийсет дни да върне заема. В противен случай щяха да назначат съдия-изпълнител — нещо средно между пристав и

погребален агент, който или да продаде предприятието, или да обяви ликвидация. В последния случай фирменото имущество щеше да се разпродава на части, а Том Гисинг нямаше да получи и пени.

Старецът се бе парализирал от ужас. Да му отнемат фирмата и да я продадат на друг бе само по себе си страшно, но да я разпродадат парче по парче пред очите му — това щеше направо да го погуби. Ето защо Гисинг бе повикал счетоводители, които описаха всичко и от негово име съставиха обявата, която Джордж бе прочел във „Файненшъл Таймс“. Оптимистичният доклад, който му бяха представили впоследствие, го подмами да дойде на оглед, но действителността се оказа не толкова розова. Фирмата беше в окаяно състояние.

Оставаха осем дни до падежа на заема. Вече се свечеряваше. Джордж бе прочел и огледал всичко, но още не можеше да реши за себе си дали тази полуумряла фирма има някакъв шанс да се вдигне на крака. Не биваше обаче да забравя и друго — самият той нямаше никакви пари, така че би било истинско чудо да си позволи да купи нещо. Два месеца вече обикаляше из цяла Англия в търсене на фирма, която да придобие без пари. Добрите компании не бяха по джоба му, а лошите въобще не си струваха. Докато „Гисингс“ при всичките си задължения имаше едно неоспоримо предимство — все още продаваше мебели за милион и половина годишно. Имаше значи за какво да се хване.

В опразнената вече сграда бяха останали само тримата — Джордж, старецът и секретарката. В течение на разговора им Том Гисинг напълно бе загубил представа за действителността. Сякаш си въобразяваше, че продава фирмата си едва ли не за цяло състояние. В други моменти се обръщаше към Джордж като към пълноправен съдружник и фантазираше как двамата ще развият бизнеса с общи усилия. Или пък му се струваше, че Джордж е историк, дошъл да пише за славното минало на фирмата. На Джордж му идеше да побегне. Гисинг тръсна още една купчина хартии на бюрото.

— Сигурно ще ви е интересно да видите това. Тук са някои от първите ни рекламни брошури. Какво ще кажете? „Гръмовержец“! Страхотно име за бюро, а? Доста дръзко звучеше навремето, уверявам ви.

— Вижте какво, дошъл съм да купя фирмата ви — прекъсна го грубо Джордж.

Старецът се смали в креслото си.

— Разбира се. Прав сте.

— Имате ли други оферти?

— Не — поклати глава Гисинг.

— Не струва кой знае колко, прав ли съм? При тоя половин милион дългове... Пък и от шест години не сте видели печалба.

— Да-да, прав сте напълно. Ама човек никога не знае. Нещата не изглеждат добре, но ние не губим надежда.

— Хайде, хайде — прекъсна го Джордж. — Правя ви оферта, която включва всичко. Сгради, проектантско бюро, инвентар. Всичко.

Старецът облиза внезапно изпръхналите си устни.

— Колко? — изхриптя той едва чуто.

Въпросът свари Джордж неподготвен. Едва-що бе решил да направи офертата си, а още не се бе замислял за цената. Пъхна ръце в джобовете си, сякаш търсеше опора.

— Ще ви дам една лира — рече накрая той и хвърли монетата на масата. Тя се завъртя като пумпал и падна на една страна. — Ако ми дадете фирмата си, аз ще я рекапитализирам и съживя. Ако ли не, фирмата ще загине, а с нея целият ви дългогодишен труд ще отиде на вятъра. Банката ще я ликвидира. Сигурен съм.

Джордж не искаше да бъде жесток, но се чувстваше неловко, а в смущението си загуби такт. Чудеше се дали да не добави нещо като извинение или утешение, но тишината в стаята го възпря. Няколко безкрайни секунди Гисинг гледаше втренчено лъскавия метален диск. Възпалените му старчески очи се напълниха със сълзи. Устните му се отвориха и затвориха без звук. Накрая треперещата му ръка се протегна напред и сграбчи монетата.

— На добър час — каза той. — Грижете се за фабриката. Ще се грижите за нея, нали? — Стискаше монетата толкова силно, че Джордж се уплаши да не се пореже. На вратата се извърна и добави: — А, да не забравя. Името. Сега фирмата е ваша, правете с нея каквото искате. Но името винаги ми е допадало. „Мебели Гисингс“ — звучи някак звънко. Както и да е, на добър час.

Той колебливо се отдалечи по коридора, докато стъпките му затихнаха.

Секретарката бе видяла цялата сцена. Очите ѝ блестяха презрително.

— Добре дошли сред нашия колектив, сър — отсече тя.

Погледът ѝ се задържа върху него още миг, после тя се извърна. Лицето ѝ бе навъсено и неразгадаемо, очите не се виждаха в полумрака. Джордж остана сам във фабриката си.

Неговата фабрика. Неговата грижа. Неговият проблем. Ключът към милиона.

Макалистър се бе върнал от отпуск, но отново беше зает. Матю дебнеше вратата на офиса му както тигър плячката си. Или имаше срещи, или говореше по телефона. Стомахът на Матю се бе свил от притеснение. Затвори го тоя телефон, бе! Чакам отговор.

Накрая, в четири следобед, Макалистър улови погледа на Матю и му направи знак да влезе. Матю се втурна вътре. Оня го помоли да затвори вратата. Макалистър никога не затваряше вратата на офиса си. Никога, освен — ако бяха верни слуховете — когато уволняваше някого. Матю затвори вратата и седна непохватно на стола.

— Три неща имам да ти кажа, Мат. Първо, оня ден се справи добре. Твърде много дилъри, и то не само тук, смятат, че след като интуицията им работи, не е нужно да знаят и разбират фактите. Това са пълни глупости. Всеки добър дилър има интуиция за пазара си, но отличният дилър е длъжен да бъде търговец, икономист и дипломат едновременно. Мисля, че разбираш това, и съм доволен.

Второ, ние смятаме да те вземем на редовна работа. Най-напред приключи със задачите си за момента и после ще те пратим в Ню Йорк на специализация. Ако те скъсат или ако тамошните ти преподаватели решат, че първо трябва да си вземеш дипломата, ще те уволним и с това ще се приключи. Но не те виждам да се провалиш. Смятам, че от теб ще излезе дилър.

Трето. Моят добър приятел Боб Ландау от „Кобург“ разправя, че брат ти ще се издигне бързо в Отдела им за корпоративни финанси. За теб не са чували обаче и по всичко личи, че и ти не знаеш много за тях. Във финансите има определени правила, които важат най-вече за дилърите. В един момент всеки дилър ги нарушава по малко. Или няма да запише вярно някоя сделка, или ще надвиши дадена квота, или ще излъже клиент. Съжалявам, но това е играта. Давам си сметка, че заплатите, които плащаме на разни младоци, съчетани с личните им амбиции, са предпоставка за грешки. Само че аз казвам на нашите дилъри следното: ако направите една грешка, ще ви простим. Ако

направите втора обаче, това значи, че не се учите от грешките си и нямате място при нас. Ти, Матю, направи първата си грешка.

Джоузи се връщаше от парти. Вълшебна музика, прилични питиета, скапани мъже. Тя се изкиска, когато тихичко се оригна в меката есенна нощ, опитвайки се да върви по права линия.

Но въпреки моминския си кикот и лъскавата рокля Джоузи беше натъжена. Приятелите ѝ крояха ваканционни планове и се готвеха за студентския живот. Джоузи нямаше пари за скиваканция, нито за следване. Бе отишла на партито със свито сърце и си бе тръгнала, преди останалите да почнат шумно да си поръчват таксите по мобилните телефони. Бързаше да хване последния влак на метрото.

Майка ѝ я дразнеше. Даваше си сметка, че както бе казал Зак, майка им сама си беше виновна за всичко. Но какво можеше да направи? Да я изостави? Да не ѝ обръща внимание? Да ѝ каже да яхне велосипеда, да си потърси работа, да си уреди живота? Да се отърси от депресията както човек захвърля старо палто? На седемнайсет, Джоузи искаше да живее, да кара ски, да завърши с отличие, да се запише да следва, да направи кариера — искаше всичко, и то веднага. Искаше живота такъв, какъвто си го бе представяла доскоро, и мразеше всичко, което ѝ пречеше да го постигне.

Отключи входната врата. Лампата в дневната светеше. Хелън Градли седеше в креслото, главата ѝ клюмаше на една страна, а от устата се процеждаше струйка слюнка. Ръцете ѝ бяха посинели.

— Мамо? Мамо! Боже милостиви! — Джоузи се втурна към телефона и набра „Бърза помощ“ — Пратете линейка, моля ви! — Посегна към устата на майка си. Не се усещаше дишане. — По-бързо! Мисля, че майка ми умира.

Купуването на една фирма не е по-различно от купуването на кола на старо. Можеш да я покараш, да вдигнеш капака, да се пазариш за цената. Но платиш ли веднъж, няма връщане назад. Ако колата започне да прегрява, ауспухът да гърми, а двигателят да пуши — тогава няма на кого да се оплачеш.

Има хора, които разбират. Те виждат пребоядисания калник от двайсет метра, а мошеника продавач от двайсет километра. На тях не им трябва помощ. Могат сами да се справят с всичко — да огледат колата, да се спазарят за цената, да договорят условията за прехвърляне. Блазе им. Но с повечето хора не е така. Те или се обръщат към специалисти — било към сервизна лаборатория, било към Автомобилния клуб, или полека-лека свикват с кълбата дим и пара от двигателя, с постоянните разноси и презрителната усмивка на техника в гаража.

И с фирмите е така. Който иска да купи фирма е добре, преди още да е написал чека, да вдигне капака, тъй да се каже, и хубавичко да огледа какво се крие отдолу. И всеки, който не е финансов гений или пълен глупак, вика на помощ експерти. Нещо повече — ако чекът, който се готвите да подпишете, е за сто милиона или милиард долара, или дори повече, няма да е лошо преди това да подпишете и един по-скромнен чек, възлизащ на не повече от един процент от продажната стойност, като хонорар на въпросните експерти. Експертите по закупуването и сливанията на фирми се наричат корпоративни финансисти и в техния бранш пари не липсват. В края на краищата един процент от един милиард са си десет милиона.

Двама такива корпоративни финансисти от „Кобург“ тъкмо бяха вдигнали капака на една фирма, така да се каже, и вече се прозяваха от скука.

Стаята, в която седяха, беше с размери шест на четири метра. Една цяла стена беше от стъкло, през което се виждаше стръмният покрив на гарата на Ливърпул Стрийт. В друга стена имаше врата, а до нея бе долепена масичка с кафе и закуски. Останалите две стени бях

изцяло закрити от дървени стелажи, натъпкани с плътни картонени папки с машинки. В този момент класьорите по стелажите бяха осемдесет и осем, а други шест лежаха отворени върху маса в средата на стаята. Само индексът към всичко това беше петдесет и пет страници, а на всичко отгоре имаше три страници „Ръководство за работа с приложенията“. Зак разтърка очи.

— Божичко, винаги ли е толкова скучно?

Двамата мъже от „Томинто Ойл“ бяха отишли да обядват, така че Зак и Сара можеха да разговарят свободно. Беше им някак странно, че отново са заедно. Тя беше сгодена, а го привличаше както преди. А дори не бяха и приятели — просто колеги. Може би никога не са били приятели, само любовници, които се бяха карали непрестанно. Сега се държаха сдържано, разговаряха само по служба, опитваха се да бъдат вежливи един към друг и да не забелязват електричеството, което прехвъркваше във въздуха.

— Папките са всичко деветдесет и четири. Не е толкова лошо. При един случай имахме триста и седемдесет папки, преговорите по сделката се точиха година и половина и накрая всичко се провали. Лош късмет.

Гласът на Сара звучеше равнодушно. Зак се почувства неловко. Да ги сложат да работят в един екип — това бе все едно да смесят бензин с въздух и да се надяват, че няма да пламне искра. Но Пиърс Сейнт Джордж Ханбъри, ръководителят на проекта, не знаеше за миналите им истории, а Сара полагаше усилия да парира всякакъв по-близък контакт помежду им.

Двамата бяха част от екипа на „Кобург“, който оказваше съдействие на една тексаска петролна компания, „Томинто Ойл“, при закупуване на шотландска фирма. Шотландската се казваше „Абърдийн Дрилинг“ и бе обявена на търг от фирмата собственик, която бе в процес на преговори с четирима кандидати, един от които беше „Томинто“. Зак и Сара, заедно с двамата представители на „Томинто“, се намираха в стаята, където бяха събрани всички данни за „Абърдийн Дрилинг“ — всеки по-важен документ, отнасящ се по какъвто и да било начин до обекта на продажба. Все едно бяха вдигнали капака на мотора на кола и надничаха вътре. Всеки от кандидат-купувачите разполагаше точно с една седмица за оглед.

Имаха достъп до цялата документация и право да си водят каквито искат бележки, но бе забранено да фотокопират и изнасят документи.

В края на седмицата капакът щеше да хлопне, „Томинто“ и „Кобург“ щяха да се уединят, да обсъдят видяното и да решат каква цена си струва да се предложи. И ако тяхната оферта се окажеше най-добра, щяха да подпишат договор, да придобият компанията и да я подкарат към щастливо, безаварийно бъдеще. Ако ли пък тяхната оферта се случеше от по-ниските, продавачът щеше да поклати глава, да се извини и да им обърне гръб. И цялата им сегашна работа щеше да отиде на вятъра. Хората от „Томинто“ щяха да си идат, а „Кобург“ щеше да подгони следващия клиент.

Ами ако данните, събрани в тази стая, не бяха пълни? Ами ако сред всички тия документи — управленски и данъчни отчети, годишни баланси, екологични доклади, договори с доставчици, пазарни анализи и още хиляда други неща — бяха внимателно заложени подли капани, така че нещастните купувачи да не ги забележат? Е, на корпоративния пазар нещата бяха по-добре изпипани, отколкото на пазара на стари коли. При фирмена продажба купувачът получава ограничена гаранция, която го предпазва от изненади, необявени в документацията. Ако нещо е трябвало да бъде включено в данните, а не е било, купувачът отива при продавача и си иска парите обратно.

Така че продавачите използват различна стратегия. Те просто включват в изходните данни всичко. Всичко. Заливат купувача с толкова информация, че да се удави. Ако има капани, те са дълбоко заровени сред море от детайли, които са толкова скучни, че сам Буда не би издържал и би полудял от нерви. Безброй пъти Зак и Сара се изкушаваха да прескочат някоя страница; възпираше ги само мисълта, че може да пропуснат нещо съществено. Някой капан. Това, което ги бяха наели да открият.

Наистина, с тях бяха и двамата от „Томинто Ойл“, но те бяха клиенти, а не експерти. За четирийсетгодишното си съществуване „Томинто“ бяха закупили може би пет по-значителни фирми с цена над няколко милиона. „Кобург“ правеше същия брой сделки всеки три месеца. Хората на „Томинто“ бяха като редовия купувач, който вдига капака на стара кола. „Тая джаджа тука изглежда зацапана — си казва той. — А оная там не трябваше ли да е крива на другата страна?“ Я се разкарай, наивнико. Не пречи на експертите да направят огледа.

Зак и Сара се заровиха отново в папките. Сара си водеше бележки на портативния компютър. Зак също имаше лаптоп, но не го използваше. Служеше му нещо много по-важно — паметта. Още като момче бе развил феноменална памет, с която заснемаше печатна страница почти като скенер, който по желание може да я извика от паметта си след произволен период от време. Не се позволяваше да се правят фотокопия, но Зак нямаше и нужда. Той си носеше копирната машина в главата.

В стаята беше тихо. Сара почукваше по клавиатурата на лаптопа и двамата прелистваха папките — страница по страница, търсейки скрити капани. Беше им странно, че отново са заедно.

Четвърти терминал на Хийтроу е най-интересният. Названията на презокеански дестинации пробягват по екраните на информационните табла, екзотични като във филм за Джеймс Бонд. Африкански племенни вождове с пищни одежди се блъскат с костюмирани японски бизнесмени. Араби с купища багаж едва-едва се провират между студенти с по една опърпана раница на гърба. Истински Вавилон, хаотичен и възбуждащ.

Сред цялата привидна бъркотия обаче има железни правила на играта. Пътниците икономична класа наляво. Бизнес класа — надясно. А най-вдясно, в своя тих, затворен кът, се ширят пасажерите от първа класа и тези, които летят с конкорд Заобиколени от грижи и лукс като един вид скромна компенсация заради стоте метра, които ще трябва да изминат пеша до ръкава, богаташи и знаменитости ползват отделни чакални и коридори и никога не се смесват с тълпата.

Матю стоеше на опашката за икономичната класа и не му беше особено приятно.

Навремето, когато баща му плащаше сметките, Матю обикновено пътуваше бизнес класа, дори първа, ако после му се слушаха упреци. Днес, стиснал в ръка евтиния билет, той зяпаше безизразно виещата се опашка пред себе си и от време на време си поглеждаше часовника. Оставаха петдесет минути до излитане, а опашката сякаш не помръдваше. Само видът на задните части на привлекателната францужойка пред него му помагаше да не застане от мъка. Беше небрежно облечена в джинси и изгладена бяла памучна блузка; но отдалеч се виждаше, че всичко по нея е от престижни марки. Пътуваше само с един голям куфар и праметната през рамото мека кожена чанта. Матю много искаше да видя лицето ѝ, но се боеше да не се разочарова. Отзад изглеждаше свършена.

Тъкмо тогава опашката се разтресе откъм предния си край, при багажните гишета. Хората, които до момента търпеливо бяха чакали реда си, започнаха да се блъскат. Матю се втурна напред, за да види какво става.

Самолетът, с който трябваше да излетят за Ню Йорк в шест тази вечер, се бе повредил внезапно. Резервният самолет, който бяха пуснали в последния момент, се оказа боинг 767, значително по-малък от повредения джъмбо. Оставащите пътници нямаше да бъдат качени. Можеха да избират — да бъдат настанени в хотел близо до летището на разноски на авиокомпанията или пък да им се осребри пътят до къщи. Още на следващата сутрин щяха да им уредят извънреден полет. От Бритиш Еървейс поднасяха извиненията си за причиненото неудобство. Ако се нуждаеха от помощ, пътниците бяха поканени да се обръщат към наземния персонал.

Матю за малко не припадна. Известният с интензивността си курс на обучение на банка „Мадисън“ започваше в Ню Йорк утре сутрин. Още първия ден президентът на банката щеше да се обърне към студентите с реч, която се отличаваше с краткостта си. „Огледайте колегите около вас — щеше да каже той. — Много е възможно до края на курса някой от тях да отпадне. Може този някой да сте вие. Втора възможност няма да ви се даде, така че покажете на какво сте способни. И запомнете: един ден вашите състуденти може да ви станат колеги или дори приятели. В момента обаче те са само ваши конкуренти“

Ако Матю закъснееше, нямаше да е по негова вина. Брайън Макалистър го бе задържал през уикенда заради някакъв идиотски проект, който трябваше да бъде завършен, и сега се опитваше да хване последния полет. Като стажант бе принуден да пътува евтино — икономия, заради която сега го отрязаха от опашката. Само че банка „Мадисън“ искаше резултати, а не сърцераздирателни истории. Явно на Матю му бе писано да бъде първият стажант, закъснел за курса.

— По дяволите!

Бяха му взели думите от устата. Огледа се — това бе младата францужойка от опашката. Лицето ѝ не го разочарова — напротив. Беше овално, обрамчено от дълга, мека коса. Кожата ѝ беше светла, леко румена, с високи скули. Приличаше на мадона без младенца. Макар видимо раздразнена, гледаше да не дава воля на чувствата си. Съвършена е, помисли си Матю. Съвършена! За момент забрави за полета. Францужойката не се бе обърнала към никого конкретно, просто обяви мнението си по въпроса. На Матю обаче му се стори, че трябва да подхване темата.

— Просто да не повярва човек! — За начало не беше много оригинално.

— Ужасно. Утре трябва да бъда в Ню Йорк. Вече два пъти си променям резервацията.

— Аз също. Я да видим, може да ни излезе късметът — предложи Матю, като си запробива път през мелето.

— Не вярвам, освен ако не извадите някой коз, какъвто тия нещастници нямат. Я елате.

Тя се извърна и забърза към сдържано солидния свят на бизнес класата. Матю се поколеба, после я последва. Когато я настигна на багажното гише, по лицето ѝ се търкаляха едри сълзи, а ръцете ѝ нервно мачкаха носна кърпа. Тя хвърли паспорта и билета си на служителката и захлипа:

— Тази вечер трябва да бъдем в Ню Йорк. Трябва!

Изведнъж сякаш силите я напуснаха и преди Матю да разбере какво става, се отпусна в прегръдките му. Господи, помисли си той, каква красавица! Тялото ѝ се притискаше в неговото, търсейки закрила. Той я прегърна. Тя не се възпротиви.

Изведнъж тя се отскубна, с рязък жест изхлузи двата златни пръстена от пръста си и ги запокити на гишето. Единият представляваше единичен сапфир, с бордюр от дребни диаманти, а другият — семпла златна халка.

— И без това провалихте медения ни месец, поне ни вземете и пръстените! — извика тя.

Единият пръстен падна в скута на вцепенената земна стюардесата другият чак на лентата, която отнасяше багажа. С ефектен плонж стюардесата успя да го грабне, преди да е изчезнал в тунела.

Междувременно Матю се бе опомнил. Докато стюардесата гонеше пръстена, той крадешком прочете името на паспорта. Софи Клемансо. Стюардесата се върна на гишето си, зачервена от напрежение, но вдигнала гордо в ръка и двата пръстена. Притиснал момичето в обятията си, той смутено заекна:

— Моля за прошка. Софи не искаше да ви обиди. Знаем, че не е ваша вината. Просто сме много притеснени.

— На меден месец ли сте тръгнали? — попита стюардесата.

— Точно така. Мистър и мисис Матю Градли. — Французойката стисна ръката му под плота, за да му благодари за информацията.

— Колко жалко, да прекарате първата си брачна нощ в хотел на летището! Никак не е приятно, честно казано.

— Ами, предполагам, че нямаме голям избор. Надявам се Софи да се съвземе до няколко дни, макар да е ужасно суеверна.

Със завидна артистичност Софи им даде да разберат, че няма намерение да се съвземе от шока и след няколко минути ризата на Матю лепнеше от сълзите ѝ.

— Момент, моля. Чакайте да видя какво може да се направи. Не си пожелавам на моя меден месец да ми се случи нещо подобно!

Стюардесата изчезна нанякъде. Матю продължаваше да гали и утешава хлипащата Софи. Не че имаше нещо против. Дори се надяваше стюардесата да се забави. Софи престана да се притиска толкова плътно в него, но не се отдели.

— Добре измислено — прошепна ѝ той.

— Добре изпълнено — отвърна му тя, преди риданията отново да я задавят.

Беше божествена много повече от съвършена. Матю, набеденият съпруг, бе готов наистина да се ожени за нея още там, на място. За съжаление, стюардесата се върна, победоносно усмихната.

— За щастие, останали са две места в първа класа. Бяха запазени, но никой не се е явил. Ще ви настаня там.

След минута те вече крачеха, хванати за ръце, по скоростния коридор на първа класа. Доволни погледнаха назад — петдесетината пътници от икономичната класа още се блъскаха отчаяно на багажните гишета; дочуваха се гневните им крясъци. Матю се обърна към Софи:

— Припомни ми за сватбата. Струва ми се, че съм забавил.

Тя се засмя. Зъбите ѝ бяха безупречни.

— Брей, забрави значи. Тъкмо се канех да се разведа с теб.

— По-добре чакай да се качим. Не ми се иска да им дойде друг акъл. Голямо шоу направи, няма що.

— От малка мога да се разплача по желание. Това ме спасяваше от наказания, когато оплесквах нещо.

След паспортния контрол се разделиха, тя пое към бутика на „Хародс“, той към магазинчето за вестници. Разбра се, седалките им бяха една до друга, а на масичката между тях ги чакаше бутилка шампанско и цветя. Матю, който се бе качил пръв, разказваше на

захласнатите стюардеси за щастливия сватбен ден, когато дойде Софи и го отърва.

Оставиха ги на мира, колкото да се наместват в луксозните кресла. Матю протегна крака, но не можа да достигне гърба на предната седалка. Менюто изглеждаше примамливо, а видеотеката — специално за първа класа — обещаваще приятно прекарване на времето. Той хвърли крадешком поглед към Софи. От чантата си бе извадила тъмносин мериносов пуловер и го бе метнала върху раменете си. Двата пръстена бяха на безименния ѝ пръст, но на средния се виждаха светли кръгчета кожа, където явно ги носеше обикновено. Значи не беше омъжена.

На Матю му се прииска да бъде за нея нещо повече от съучастник в дребна измама. Една от стюардесите се приближи към тях.

— Бихте ли ни дали адреса, на който отивате в Ню Йорк? Ще поръчаме лимузина да ви откара от летището, за сметка на авиокомпанията.

Матю се поколеба. Би било джентълменско да предостави на Софи да даде своя адрес. Той щеше да си вземе такси. Вече му ставаше мъчно, че скоро ще се разделят. Бе си поставил за цел да се сближи с нея, докато траеше полетът, и евентуално да се виждат по време на петмесечния му престой в Ню Йорк.

Софи извади картичка с напечатан адрес.

— Пресечката на Парк Авеню и Седемдесет и пета улица, Тъпър Ийст Сайд.

— Това бе точно адресът на Матю. А и картичката, на която бе отпечатан, му изглеждаше позната. „Хъдсън Хаус“ — малък хотел с един-единствен корпоративен клиент. Когато стюардесата се отдалечи, той се наведе към Софи.

— Ти да не би случайно да работиш в „Мадисън“?

Тя се стресна и го изгледа.

— Утре започвам курс на обучение. Затова толкова бързах да хвана самолета.

— Аз също. И по двата пункта.

— Е, приятно ми е.

Здрависаха се като гледаха да не ги види някоя стюардеса. Само преди четирийсет минута сълзите ѝ бяха измокрили ризата му, а преди

трийсет и пет Матю вече бе решил, че не иска да се разделят.

Сега изпита едновременно облекчение и лека боязън. Облекчение, защото щеше да я вижда всеки ден в продължение на пет месеца. А боязън, защото очакваше да чуе прословутата реч. Красавицата Софи Клемансо можеше да му стане приятелка и колежка. А ако зависеше от него — и любовница. Но в продължение на пет месеца тя щеше да му бъде главно конкурент.

Джордж нае адвокат, за да състави договора за покупко-продажба, по силата на който „Гисингс“ щеше официално да стане негова собственост. Дал му бе стриктни инструкции да не оставя никакви вратички, след което изпрати на Том Гисинг два екземпляра за подпис. Бе готов на известни отстъпки, в случай че оня не подпише веднага, но единият екземпляр се върна с обратна поща, подписан с трепереща ръка: „Томас Гисинг, собственик и управител, 1963–1998 г.“. Поправки нямаше.

Единайсет седмици след като бе изслушал завещанието на баща си, Джордж стана притежател на фирма с годишен оборот от 1,5 милиона лири стерлинги. Ако не се смята заемът от банката, основните фондове се изчисляваха на около 350 000 лири. Засега разходите на Джордж по встъпването му във владение възлизаха на една лира, плюс неколкостотин за хонорари на адвокати. Не беше толкова зле.

Само че той не мислеше така. Беше понеделник. До петък „Фирма за модерни мебели Гисингс Лимитед“ трябваше да изплати на банката дълг от над половин милион лири. Вал Бартлет, доскоро секретарка на стария Гисинг, а сега негова, бе открила около петнайсет лири в касичката за дребни разходи. От неработещата машина за кафе изтръскаха още около пет лири на монети. Колата на Джордж струваше около двайсет хиляди на втора ръка. Това бе всичко.

Джордж поиска среща с Дейвид Балард, управителя на банката.

По едно съвпадение Балард беше banker и на стария Градли още от времето, когато основаваше фирмата си за строителни машини; дълги години бяха работили в сътрудничество. Бизнесът и на двамата се бе развил. Балард бе назначен да отговаря за фирмените заеми на малки и средни предприятия. В цял Йоркшър и северозападните графства, докато империята на Градли се бе разраснала из цялата страна. Макар пътищата им в един момент да се бяха разделили, двамата мъже бяха запазили коректни отношения помежду си. Ако Джордж имаше нужда от влиятелна подкрепа, тъкмо Балард бе човекът, който му трябваше.

Уютният кабинет на банкера гледаше към стария пазарен площад на Ричмънд, заможен търговски град в Северен Йоркшър. Балард многократно бе отклонявал различни повишения, тъй като за нищо на света не искаше да напусне Йоркшър. Клиентите го обичаха, а началниците избягваха да му се месят. Той посрещна Джордж с кафе и бисквити.

— Е, как си, Джордж? Отдавна не сме се виждали. Моите съболезнования за баща ти. Сигурно ти е много мъчно. Как го понесе бедната Хелън?

Докато говореше, Балард дъвчеше бисквита. Беше пълен, с посивяла коса и мустаци. Тънките му устни на корав банкер странно контрастираха с блясъка в очите му, издаващ великодушие и чувство за хумор. По мустаците си имаше трохи. Джордж вдигна рамене. Според Джоузи майка им никак не била добре, за малко да последва баща им в отвъдното. А сега... но Балард нямаше нужда да знае всичко. Джордж набързо скалъпи една украсена версия:

— Мама добре се справя, в интерес на истината. Както знаеш, те със стария хич не се погаждаха в последно време. Доволна е, че парите най-после ще влязат в семейството, след като толкова време са били под ключ.

Завещанието беше поверително, но Балард прекрасно знаеше колко пари бе оставил починалия и ако Джордж можеше да го убеди, че скоро ще наследи милиони, може би щеше да получи отсрочка.

— Тъй, тъй. Няма по-добро лекарство против мъката от няколко милиона, а и оня дърт пръч не беше за понасяне... Както знаеш, говоря като негов близък приятел. Ама ти не си дошъл да разговаряме за това. Горд собственик на работилницата на стария Гисинг, а? Кой би се досетил! Е, и по-странни неща се случват. С какво мога да бъда полезен?

— Ами, както знаеш, аз ти дължа половин милион, повече или по-малко.

— По-скоро повече. Петстотин четирийсет и осем хиляди седемстотин осемдесет и две лири. До края на работния ден този петък.

— Съгласен, само че не може ли да получа отсрочка? Два-три месеца, да кажем?

— Отсрочка? При всичките тия пари от баща ти?

Очите на Балард блестяха добродушно, но изражението на лицето му си остана твърдо.

— Засега изпълнителите на завещанието бавят процедурата — каза Джордж; това си беше самата истина. — Предстои да се оценява имотът, да се плаща данък наследство и всичко останало. Докато не получи своя пай, съм беден като църковна мишка. Моля само за отсрочка, докато рекапитализирам бизнеса, докато един вид си стъпя на краката.

— Имаш ли писмо от адвокатите на баща си? Бих могъл да ти дам отсрочка, но ми трябва документ.

Джордж се запъна. Разбира се, че можеше да вземе писмо — само че в него едва ли щеше да пише онова, което му бе нужно.

— Тъх... мисля, че мога да уредя нещо. Само не знам дали ще успея до петък. Изпълнителите на завещанието са много, а процедурата е толкова сложна...

Балард провери някакви цифри на бюрото си.

— Лихвата по падежа в петък е шест хиляди. Ако събереш толкова пари, плюс още около трийсет като аванс за следващите лихви по падежите, ще ти дам отсрочка. Да кажем, три месеца, става ли?

Джордж кимна; устата му сякаш бе залепнала. Бе се надявал едва ли не, че Балард ще му даде всичкото време на света само от приятелски чувства към баща му. Направеното предложение почти с нищо не го улесняваше.

Примигвайки в светлината на пазарния площад, Джордж прогони патрула, който тъкмо се канеше да му наложи глоба за неправилно паркиране, извади мобилния си телефон и набра номер. Разполагаше с пет дни, за да събере трийсет и шест бона. Ако не успееше, неговото управление щеше да се окаже най-краткото в цялата история на „Фирма за модерни мебели Гисингс Лимитед“.

Не беше мъртва, слава богу — просто много болна.

Линейката бе пристигнала бързо. Внимателният доктор бе успокоил разстроената Джоузефин, че пулсът на майка ѝ е равномерен, а дишането слабо, но постоянно. След като пристигнаха в болницата, Хелън Градли равнодушно бе поставена на конвейера на британската система за обществено здравеопазване. Случаят ѝ бе сериозен, ето защо я вкараха в интензивното отделение. През нощта и следващите дни диагнозата и прогнозата започнаха да се избистрят.

Хелън бе получила инсулт и последиците трудно можеха да се предвидят, дори и от специалист. Някои пациенти губеха говор, двигателна координация, памет; после всичко се възстановяваше в течение на седмици или месеци. Други губеха по-малко, но завинаги. Ударът на Хелън бе доста силен, така че времето щеше да покаже.

През онази първа нощ в болницата Джоузефин не се бе отделяла от леглото на майка си. Лекарите се сменяха, даваха противоречиви указания, внезапно си тръгваха, повикани другаде; бяха прекалено заети, за да си вършат съвестно работата. Джоузи, все още в официалната рокля, се бе вкопчила в ръката на майка си и окуражително ѝ шепнеше на ухото. Спомни си в какво настроение се бе прибрала вкъщи — спомни си гнева, чувството на ограбена младост, страстното желание да се върне към предишния си живот. Всичко това внезапно се бе променило. Хелън Градли, която през цялото време бе закриляла децата си от баща им, сама принасяйки се в жертва на един несправедлив развод и последвалото го лишаване от наследство, сега лежеше на легло, безпомощна като малко дете, и чакаше от дъщеря си да ѝ даде сили.

Джоузефин бе само на седемнайсет. Никога не си бе представяла, че ще ѝ се наложи да се издържа, а още по-малко, че ще се грижи за родител инвалид. Но сега съзнаваше, че е длъжна да го направи.

— Всичко е наред, мамо — прошепна тя. — Аз съм до теб.

Проблемът бе обичаен за bankerите. Работиш по цял ден до изнемога. Прибираш се вкъщи пребит като куче. А когато легнеш да спиш, сънят бяга. Нещо повече, дори да се унесеш, сънищата ти те връщат сред досадата на работния ден. Пред очите ти се нижат числа в безкрайна, безсмислена процесия. Вече не си ти — превърнал си се в малка точка на компютърния екран, в курсор, който пробягва нагоре-надолу по таблиците като микроскопичен регулировчик, опитващ се да сложи ред в хаоса.

Зак отхвърли завивките. Изпъшка. Беше три часът сутринта. Отвън се долавяше далечният шум на нощния трафик по Камдън Хай Стрийт, подрънкването на бутилките на млекаря. Зак се надяваше, че уличните шумове ще заглушат марша на числата.

Запали лампата. Написка лицето си, после реши да вземе душ. Стоеше под струите и се разтриваше с гела, който Джоузефин му бе подарила за рождения ден. Беше купен от „Бутс“ за не повече от десет лири — явно Джоузи се бе опитала да му намекне, че е зле с парите. По дяволите! Дали щеше да спре да се жалва, когато Зак спечелеше богатството на баща им? Тя щеше да получи няколко милиона — Зак лично щеше да ѝ ги сложи в джоба, и тогава може би щеше да му купи по-приличен подарък. Лилавият гел („освежаващ и релаксиращ“, както пишеше на етикета) се стичаше по мършавото му тяло; потракването на цифрите в мозъка му поотслабна.

Наметна халата, откраднат в едни по-добри времена от хотел „Плаза“ в Ню Йорк, и се запъти към кухнята. В хладилника нямаше нищо, ако не се броеше киселото мляко с изтекъл срок на годност. Отвори кофичката и го помириса. Изглеждаше наред. Каква е разликата между Австралия и киселото мляко? Че в киселото мляко има жива култура! Ха-ха. Зак загреба от млякото и се вторачи в капака. Срок на годност. Пак числа! Още малко, и щеше да почне да чете шрих кодовете на продуктите.

Върна се в спалнята и седна на ръба на леглото. Сара Хейвъркум бе изстинала към него и — още по-зле — беше сгодена. Започваше да

му писва от „Кобург“, а не се бе приближил и на йота до заветния милион. Идея нямаше как ще спечели толкова пари. Междувременно Матю беше на Уолстрийт и учеше за дилър, а Джордж се бе спотаил кой знае къде и се занимаваше кой знае с какво. Може би Джоузи щеше да се окаже права, може би и тримата бяха кръгли идиоти. От друга страна, какво друго му оставаше, освен да опита. Да продължи да опитва, докато и неговият срок на годност изтече.

Фразата не му излизаше от ума. Срок на годност. Числата се бяха изличили, а фразата бе останала. Дали нямаше някаква връзка с проклетата фирмена документация на „Абърдийн Дрилинг“? С всички онези купчини счетоводни книжа, договори и всякакви други хартии? Понякога отделни фрази се загнездват в съзнанието, също както числа или познати мелодии. Зак се върна в кревата и загаси лампата. От млякото в стомаха му клокочеше. Може да е било развалено. Опита се да заспи. Срок на годност. Срок на годност. След пет минути Зак отново отметна завивките и запали лампата. Като се мръщеше от усилието, той започна да извиква в съзнанието си една конкретна страница от фирмената документация. Отначало размазана, страницата постепенно му се яви на фокус. „Стандартни гаранции при споразумения за консултантски услуги“. Зак зачете наум думите под заглавието. Документът бе съставен на правен език, толкова усукан, че от него можеше да се изплете рибарска мрежа, но Зак схващаше смисъла. Пред очите му се яви друга страница: „Застрахователни договори — основни положения и изключения“. Зак се вторачи в страницата, която сякаш плуваше в съзнанието му. Нещата започваха да се изясняват. Нищо чудно, че не бе успял да заспи. Една последна проверка: „График на основни консултантски проекти, 1988–1998 г.“. Страницата застана на фокус, но Зак нямаше нужда да я чете, той вече знаеше какво пише.

Загаси лампата и заспа блажено, като младенец.

През спуснатите под ъгъл щори се виждаше река Хъдсън, която бавно се вливаше в Атлантическия океан. Върволицы кораби пореха водите на Нюйоркския залив, а Статуята на свободата гордо размахваше факела си, сякаш се опитваше да регулира въздушния трафик. Входната врата на Свободния свят напоследък не я е много грижа за бедните, експлоатираните и унижените, но за сметка на това не изпуска нищо, което може да се опакова, експедира и продаде. Далеч на югозапад, едва видими през маранята, крановете на пристанището неуморно обработваха безспирния поток от стоки и товари.

Студентите нямаха време да наблюдават гледката. Ако се събере целият товарооборот, преминаващ през пристанищата и въздушните терминали на Ню Йорк в течение на една година, ще се получи планина, достатъчна за няколко скикурорта. Ала цялата тази гигантска купчина не струва и една хилядна от онова, което минава тихомълком през електронните магистрали на Уолстрийт.

Пазарът на държавни ценни книжа на Съединените щати възлиза на около шест трилиона долара. През валутните пазари всеки работен ден преминават около един трилион. Всички фондови борси в Съединените щати имат капитализация около четиринайсет трилиона долара. Пазарът на корпоративни облигации, депозитни сертификати, както и още дузина видове ценни книжа прибавя към всичко това още няколко трилиона. И всяка от тези хартийки принадлежи на инвеститори, опитни или новаци, хитри или наивни, но целта е една — да се избегнат загубите и доколкото може да се реализира печалба.

Уолстрийт се занимава с разни видове дейности, някои полезни за света като цяло, други не дотам. Ала основната функция е пределно проста на чейнджбюро, където инвеститорите продават една хартийка и купуват друга. А всеки път, когато някоя хартийка сменя собственика си, най-щастлив от всички участници в трансакцията е дилърът, който я е осъществил, защото получава малък процент комисиона върху всеки долар. На някои пазари процентът на комисионата е

действително микроскопичен. На валутния пазар човекът от Уолстрийт задържа за себе си може би няколко стотни от процента. На фондовата борса сумата е около половин цент на долар, понякога цент и половина, а може да стигне и до два-три.

Но дилърите не се притесняват, че техният дял е толкова малък. Умножена по милион, една десета от един цент е хиляда долара. Умножена по милиард — един милион. Ако пък си достатъчно ловък и съобразителен да поискаш в решителния момент комисиона от две десети от процента, инвеститорът едва ли ще забележи — в края на краищата какво са за него 0,2 цента на долар? Но ти вече си удвоил печалбата си на два милиона долара от продадения милиард. Продължавай в този дух и не след дълго ще имаш чудесна къщичка на Лонг Айланд, немска спортна кола и прилична яхта. Децата ти ще посещават добро училище, съпругата ти ще бъде канена на изискани партита, а ти постепенно ще се издигнеш далеч над онези свои някогашни състуденти, които може би са изкарвали по-добри оценки от теб в колежа, но са направили фаталната грешка да отидат в държавния сектор.

Животът на дилъра на Уолстрийт може да бъде много приятен. И тъкмо това бе привлякло всички участници в курса, организиран от банка „Мадисън“.

Матю се огледа. Софи седеше на предния ред по диагонал. Той улови погледа ѝ и се усмихна. Тя отвърна на усмивката му. Значи не си бе въобразил. Тя си оставаше все така шеметна с перфектната си фигура и лице, което караше душата му да пее химни. Матю решително искаше да се сближат.

Един висок калифорниец си проби път между банките и седна до Матю.

— Може ли? Казвам се Скот Питърсън. Приятно ми е.

Скот Питърсън бе с три-четири сантиметра по-висок от Матю, също с толкова по-широк в раменете и пропорционално по-красив, Матю го намрази от пръв поглед.

— Приятно ми е, Матю Градли.

Здрависаха се.

— Англичанин, а?

— Да.

— Е, не бе трудно да се досетя. Тук сме двайсет и двама северноамериканци, същият брой европейци, плюс петнайсет-двайсет от целия останал свят. Главно от Югоизточна Азия, както изглежда, но се натъкнах и на един-двама от Латинска Америка. Има един руснак и някаква близкоизточна петролна принцеса.

Матю го сръга. По пътеката отдясно се приближаваше възпълно мургаво момиче с вдигната коса, захваната с две шноли от масивно злато. Злато блестеше и подрънкваше по китките, пръстите и шията ѝ. Гледаше право пред себе си, лицето ѝ беше безизразно.

— Тя е — прошепна Питърсън. — Чух, че с мъка била завършила колеж, а и английският ѝ не бил кой знае какво. Семейството ѝ обаче притежавало петролни запаси за десетки милиарди долари.

Питърсън вдигна рамене. Разбираше какво се върши, но не му допадаше особено. В банка „Мадисън“ личните заслуги може да са единственият критерий за напредък, но под лични заслуги се разбират най-различни неща, както се виждаше от присъствието на тантурестата ориенталска принцеса. Матю се извърна към нея.

— Приятно ми е, Матю Градли.

— Приятно ми е, добър ден — отвърна момичето със силен акцент. — Фарещи Ал Шахрани...

Каквото и да се готвеше да добави, бе прекъснато от отварянето на вратата. Всички утихнаха. На подиума пред тях застана Дан Креймър, Лъва на Уолстрийт.

В старомодния подиум от орехово дърво бяха скрити множество бутони и ключове, с които се командваха лампите, завесите, щорите, озвучителната система, екраните, проекторите, с една дума — всичко. Но Креймър не се доближи до подиума. Не бе подготвил онагледителни материали, а гласът му не се нуждаеше от усилване. Не че беше едър, но с пепеляворусата си коса, обрамчваща като грива изсеченото му лице, вдъхваше респект. Прякорът му бе останал от една статия в списание „Тайм“, придружена от снимка на корицата, озаглавена, „Лъва на Уолстрийт“. Когато беше спокоен, Дан Креймър изглеждаше просто свиреп. Когато беше раздразнен, всяваше ужас. Днес не беше раздразнен, просто рязък.

— Казвам се Даниъл Креймър. Аз съм президент и генерален директор на „Мадисън“. Добре дошли на нашия специален курс.

Ухили се, но на никого в залата не му стана весело. Усмивката му разкри твърде много зъби и продължи сякаш малко по-дълго, отколкото бе нужно.

— Всички вие сте приети на стаж при нас, защото тези, които са ви интервюирали, са сметнали, че отговаряте на изискванията. Ние гледаме да преценяваме вярно кандидатите, защото не обичаме да си губим времето. Понякога обаче и ние грешим в преценката си. Когато открием, че сме се излъгали в някого — а това се случва средно с всеки трети кандидат — ние му се извиняваме и го молим да напусне. Не че ви желаем злото, просто решаваме, че мястото ви не е в нашата организация.

Тези, които останат, може би сами ще се запитат понякога дали са направили верния избор. Работата е тежка, напрежението огромно. Всеки път, когато ви се стори, че сте овладели дадена задача, ние ще увеличаваме натоварването, ще искаме още и още. Ако не отговорите на предизвикателството, ще ви помолим да напуснете. Ако продължите да се справяте успешно, ще ви възнаградим. Ще заработвате пари, каквито огромното мнозинство хора не могат дори да си представят. Ще имате и моралната награда, че сте успели в една от най-трудните професии, които изобщо съществуват. Толкова по въпроса за възнаграждението ви. За мен по-важно е какво вие сте в състояние да предложите на фирмата. Понякога ме молят да определя нашата фирмена стратегия. Това е лесно. Във всички страни, където имаме бизнес, ние избираме най-добрите. Веднъж назначени се опитваме да ги задържим. После всеки си върши работата. Това е всичко. Фирмата си получава своето.

Докато говореше, Креймър не спираше да крачи напред-назад из залата.

— Има ли въпроси?

Това само по себе си едва ли бе замислено като въпрос. Беше шега. Откакто Креймър произнасяше прословутата си реч, никой никога не бе задал въпрос; и този път никой не се осмели. Той се усмихна отново. Твърде много зъби. Без да каже дума повече, Льва на Уолстрийт напусна залата така внезапно, както се бе появил.

Матю знаеше, че Креймър не е някой мухльо. Това го устройваше — той обичаше да мери сили. Но Креймър бе надминал всичките му очаквания. Матю усети, че устата му е пресъхнала.

Погледна към Софи. Изглеждаше напълно спокойна. Не облизваше устни, не се наместваше нервно на стола, не проявяваше признаци на нервност като останалите студенти. Изглеждаше просто много красива и привлекателна. Матю забрави напълно за Креймър. Отвори папката си и извади картичката, която бе купил тази сутрин. Написа нещо, надраска името на Софи на плика и я хвърли ловко на банката ѝ.

Тя се извърна и като видя, че е от него, му се усмихна приветливо. Отвори плика и прочете написаното. Усмихна се отново, този път не просто от учтивост; очите ѝ казваха „да“. С малко повече въображение отговорът ѝ можеше да бъде „да, благодаря, с удоволствие“.

На картичката пишеше само: „Скъпа мисис Градли, тъй като сме в меден месец, не би ли желала да вечеряме заедно? В осем пред «Ривърсайд». Твой любящ съпруг, мистър Градли“

Ханк Дагерт, генералният директор на „Томинто Ойл“, не беше горещ почитател на Англия. Е, допадаха му отделни неща — Маги Тачър, гъвкавият пазар на работната сила и петролът в Северно море. Но списъкът на нещата, които не харесваше, беше много по-дълъг. Презираше кралицата, профсъюзите, новата лейбъристка партия, Джон Ленън, невъоръжените полицаи, Би Би Си, горещ чай, топла бира, студени стаи. Не си падаше и по възпитаници на Итън, неколцина от които се бяха събрали да му съдействат при покупката на „Абърдийн Дрилинг“. Нямаше голям избор. Опитваше се да купи британска фирма, та си бе въобразил, че „Кобург“ — най-голямата независима британска банка — е неговият ключ към успеха. Тъй или иначе, докато слушаше изложението на Пиърс Сейнт Джон Ханбъри, Дагерт с мъка съдържаше яда си.

— Казвате, че в предоставената ни фирмена информация през цялото време е имало заложен капан?

— Да. По наше мнение трябва да намалите офертата си с десет милиона лири стерлинги или да настоявате за гаранция срещу бъдещи вземания и претенции от страна на трети лица за ваша сметка.

— Господи! Та само след две седмици ние трябва да направим окончателна оферта. Не можахте ли да ни кажете по-рано?

— Разбирам ви много добре. Проблемът обаче беше замаскиран така дълбоко, че ни отне доста време да го забележим. Според нас по-добре е да научите късно, отколкото никога.

— Е, няма що — изохка Дагерт. „Томинто Ойл“ притежаваше капитали, възлизащи на около един милиард долара, от които Ханк Дагерт беше едноличен собственик на около пет процента. Не беше особено симпатичен като човек, но акционерите на „Томинто“ го уважаваха. — Хайде, обяснете ми още веднъж проблема. Искам да съм сигурен, че схващам правилно.

Пиърс Сейнт Джон Ханбъри заемаше твърде висок пост, за да си губи времето с подробности. Един от най-големите посредници в Лондонското сити, той по правило не се занимаваше с мизерни сделки

от по стотина милиона лири, с комисиона от някакъв си жалък милион. Ролята му в случая бе да придаде тежест на срещата, така че клиентът да не се почувства пренебрегнат.

— Зак, я ни разправи историята — величествено подкани той. — Нали ти откри проблема?

Ханбъри се опитваше да бъде учтив в присъствието на клиента, но предния ден Зак здравата си бе изпатил.

— Защо, по дяволите, не се сети по-рано! — нахока го той. — Сега няма начин да сключим сделката.

Придобиването на фирма се различава от купуването на кола на старо по един важен пункт. При покупка на употребяван автомобил, ако повикаш за консултация специалист от Автомобилния клуб, плащаш за услугата, независимо дали после ще купиш колата, или не. Само така можеш да си сигурен, че консултацията е обективна и безпристрастна.

По някаква странна причина при закупуване на фирми и корпорации нещата не стоят така. Финансовите спекуланти получават хонорар само при сключена сделка, т.е., ако техният клиент спечели търга. Голямо е изкушението да се насърчава клиентът да наддава до успех и някои консултанти невинаги му устояват. Пиърс Сейнт Джон Ханбъри беше един от тях. Ако Зак бе открил проблема преди две седмици, Ханбъри щеше да намери достатъчно други аргументи, за да накара „Томинто Ойл“ да плати. А сега, когато цената вече бе обсъдена и съгласувана, изведнъж се появи Зак и я издъни с десет милиона лири. Сделката вървеше към провал.

— Е, добре — поде Зак. — Продавачът имал проблем. Тъкмо били готови да продадат „Абърдийн Дрилинг“, когато се появила пречка. Навремето „Абърдийн“ била консултант по някакъв норвежки проект, нещо във връзка със строеж на петролен тръбопровод от Северно море до Берген. Свършили работата, получили си парите и забравили. Но за да спечели клиентът им сделката, били дали гаранция: или всичко е изпитано както трябва, или плащат неустойка. Така било по договор. И тъй, малко преди от „Абърдийн Дрилинг“ да ви поканят на оглед, отново се появяват норвежците. Оказало се, че има някаква грешка, за която норвежците обвиняват тях. Може и да са прави, не това е важното. Спорът не е стигал до арбитражен съд, но за удобство да предположим, че вината е на „Абърдийн“. По принцип

нищо особено не се е случило. „Абърдийн“ имат фирмена застраховка. Дори да се наложи да платят неустойка на норвежката фирма, застрахователят би трябвало да покрие разхода. Само че тъкмо тук става засечката. При подписване на договора застраховката не била в сила. Станало било някакво объркване в сметките, някой си бил в отпуск по болест или нещо подобно, но една от застрахователните вноски не била платена навреме. Става така, че точно когато подписват договора, застраховката е невалидна. Ето защо толкова бързат да продадат „Абърдийн Дрилинг“ — падежът на гаранцията за неустойка приближава. И тъкмо затова дават мило и драго евентуалният купувач да не открие капана.

— Но нали цялата им фирмена документация ни беше предоставена? Защо да ни дават тази конкретна информация, ако искат да остане в тайна?

Зак се усмихна.

— Ако не я бяха предоставили, после можехте да им искате обезщетение за укриване на фирмени данни. Така че те са постъпили по-умно. Разделили са цялата информация по случая на четири части, от които три са замаскирани в отделни документа в общ голям куп, а четвъртата са подхвърлили в пресата. Като бомба с часовников механизъм всяка съставка сама по себе е безвредна, но ако се съберат, предизвикват взрив.

— Продължавайте, моля.

— Първата част от информацията се съдържа в някакви стандартни договори за консултантски услуги. Там пише, че всяка такава услуга се придружава, от съответната гаранция. За възникнали проблеми в резултат от направена консултация се предвиждат неустойки. Втората порция информация е погребана в пояснителна бележка към правилник за изпълнение на застрахователен договор. От пояснението става ясно, че може да настъпи период от няколко дни, през който клаузите на договора са невалидни. Третата част се съдържа в кратък меморандум, с който се уточнява датата на подписване на договора с норвежкия клиент — представете си, точно в периода, когато не е имало застраховка. Ако мога така да се изразя, застраховката била с изтекъл срок на годност. А ето и най-хитрата, най-опасната част от бомбата. Ако я бяхме забелязали първо нея,

щяхме веднага да хукнем да дирим останалите три. Само че тя не беше при нас.

— Ама нали... — заекна Дагерт.

— Точно така — прекъсна го Зак. — Ако нещо липсва от фирмените данни, можем да ги съдим. Само че не и ако въпросното нещо вече е обществено достояние. Например ако за него е писано в пресата. Какво правят те? Викат един норвежки журналист и предоставят най-деликатната информация на него, така че тя излиза в някакво специализирано норвежко списание по морски петролодобив с тираж пет хиляди екземпляра. Два абзаца, и то на норвежки, разбирате ли? И ето, вече е обществено достояние? Скандалът не е достатъчно интересен за големите вестници, а дори и да излезе в някое специализирано издание на английски език, вече ще е твърде късно. В края на краищата сред нас няма кой знае колко много хора, които хем да владеят норвежки хем да се интересуват от петрол.

Дагерт поклати глава.

— А как, по дяволите, я открихте тази бомба? Не вярвам да четете норвежки списания просто така, за удоволствие.

Зак се усмихна многозначително.

— Като си мислех впоследствие за фирмената им документация си дадох сметка, че част от информацията е покрита много дълбоко. Трите сегмента от общата картина бяха в различни папки, заровени сред документи, сами по себе си отегчителни до смърт. Разбрах, че са подготвили идеалната бомба. Само дето не знаех къде са дянали детонатора. И започнах да го търся. Прерових компютърните ни бази данни за материали от британската преса, после от световната. И изведнъж се натъквам на някаква статия на норвежки, в която се споменава сума от десет милиона лири стерлинги. Ето я значи бомбата — готова, заредена и цъка.

Зак подхвърли на бюрото факсимиле от статията с превод. Дагерт го прегледа набързо. Не пишете нищо особено — просто, че има проблем и че норвежците ще искат компенсация. Това беше достатъчно.

— Имате ли нещо черно на бяло за останалите три части от информацията по скандала?

Зак поклати глава. Дагерт погледна подчинените си, които бяха присъствали в залата на огледа на фирмените данни.

— Вие нищо ли не забелязахте?

И двамата поклатиха глави, като по-старшият изсъска нещо на по-младшия, сякаш вината бе негова. Дагерт повиши глас:

— Нямате нищо черно на бяло и въпреки това искате да сваля офертата с десет милиона?

Ханбъри се наведе напред. Бе съзрял лъч на надежда. В края на краищата те бяха постъпили честно с клиента, бяха го предупредили и все пак имаше възможност той да потвърди първоначалната си оферта. Това би бил идеалният вариант. Той щеше да заговори, когато онзи нахален младок Градли го изпревари:

— Имам документа, макар и не в писмена форма.

— Какво? — Дагерт почваше да губи търпение. Тия майтап ли си правеха с него?

— Имам силна памет. Никога нищо не забравям.

Дагерт се изсмя. Това можеше да се провери. Протегна ръка и взе бележника на единия от подчинените си, изпълнен с бележки от огледа на документацията. Прелисти го и погледна Градли; в очите му се четеше предизвикателство.

— Добре. Класьор Номер петдесет и седем, свитък осми. Какво пише?

Зак извика в съзнанието си въпросния класьор, после съответния свитък документи в него, мислено обърна на първата страница.

— „Процедура по жалба на служител“ — издекламира той. — „Дисциплинарна комисия. Първо и второ предупреждение“.

Дагерт кимна и прелисти малко по-нататък. Усмихна се. „Това вече ще те озори, помисли си той.“

— Класьор номер деветдесет и първи. Свитък четвърти. На тази страница има едни цифри. Прочети ми какво пише.

Зак се зарови в паметта си и запрелиства страниците наум. Внезапно се усмихна и изчерви.

— Какво толкова забавно има? — сопна се Дагерт.

— Ааа, тъъ, нищо — заекна Зак. Папката не беше негова, Сара се бе занимавала с нея, а на него не бе му останало време да хвърли един поглед. Но като направи усилие, се сети, че все пак я е виждал. Бе станал от масата да си направи кафе, а Сара стоеше пред него, приведена над папките. Косата ѝ падаше от двете страни, откривайки врата ѝ... бял, изящен и желан. Внезапно му се бе приискало да я

целуне. — Извинете — продължи Зак. — Усмихнах се, защото си спомних как Сара влезе в стаята, тъкмо когато преглеждах папката. Сигурно ми е станало приятно.

— Колективната работа е хубаво нещо — изръмжа Дагерт и погледна към Сара, която също се изчерви. — А самите числа сети ли се да погледнеш?

— Да, разбира се. Въпросните числа са осемнайсет цяло и шест, четиринайсет цяло и осем. — Зак продължи без повече запъваме и без грешка. Дагерт следеше бележките пред себе си.

— Ясно, достатъчно. Убеди ме. Браво, младежо. Пиърс, сваляме офертата с десет милиона лири стерлинги. Ясно ли е? Предлагаме сто и петнайсет милиона.

Ханбъри преглътна. Проклет да е тоя Градли. Проклет!

— Разбирам напълно. Надявам се, помните съвета ми, че за да се спечели този търг, трябва офертата да е най-малко сто дваайсет и пет милиона. Още веднъж искам да ви предупредя, че с новата оферта нямате никакъв шанс да купите „Абърдийн“.

Петролният магнат презрително изгледа аристократа.

— Е, че какво от това? Нямам намерение да им плащам повече, отколкото струват.

— Жорж, скъпи, къде загубил? — Всъщност Кики знаеше перфектно английски, но същевременно разбираше, че френският акцент и заваленият говор звучат страшно секси.

— Добре съм. Виж какво, можеш ли да дойдеш веднага в квартирата ми? Трябва да те видя.

— Сега, скъпи? Аз сега тъкмо излиза. Имам шапка на главата.

— Ти все тъкмо излиза. Поръчал съм ти такси, което в този момент те чака пред хотела. Искам да се видим.

Тя спря за миг, колкото да помисли дали си струва да го подразни още малко.

— Окей, Жорж. Но ти дължен възхити на мой нов костюм. Днес купила.

Джордж ѝ обеща.

— Ама аз наистина трябва излиза, затова дойде при теб само две минути.

— Нямам нищо против.

— Може би само един минут, ако трябва приготвям се! — За Кики да се „приготвя“ означаваше половин час да оглежда критично безупречния си грим и да забравя скъпа козметика по чуждите бани.

— Кики, ако трябва, аз лично ще ти направя педикюр. Само се размърдай!

Тя все пак дойде. С час и половина закъснение, разбира се, и с плик с покупки от „Харви Никъде“ в ръка. Костюмът ѝ наистина беше фантастичен. Коралово розов като излят по тялото ѝ, той явно си струваше грешните пари, които бе броила за него. Джордж го похвали значително повече, отколкото заслужаваше, и много по-малко, отколкото на нея ѝ се искаше.

Кики дразнеше Джордж повече от всичко останало, но го и привличаше неудържимо. Между тях никога не бе имало нищо, ако не се брой целувка по бузата на едно новогодишно парти в Монако, която навремето бе означавала много за него, но — види се — нищо за нея. Той беше грубоват и набит и със съответните дрехи лесно можеше да

мине за фермер, а тя — изящно миньонче, с винаги ярка премяна и резки движения, като птичка, която прехвърква от клон на клон. Не си подхождаха дори като приятели, но Джордж не я бе изпуснал от поглед при всичките ѝ пътувания между Монако, Лондон, Ню Йорк, Палм Бийч и Милано, чак до бащиния ѝ замък в долината на Лоара.

Самата тя не даваше вид да си пада кой знае колко по Джордж, във всеки случай не повече, отколкото по който и да било друг. Въпреки това, където и да пътуваше, винаги намираще време да наmine към лондонския му апартамент. Сядаше на дивана, показваше му най-новите си покупки, разпиляваше пудра и грим по масичката, вадеше снимки от баловете, на които бе ходила напоследък, съветваше се с него какво да облече на следващия бал, погалваше го нежно по бузата, викаше му „скъпи“, рошеше косата му и си тръгваше, като го оставяше полудял от страст до следващата им среща.

Най-после Кики слезе от масичката, където му бе устроила цяло модно ревю.

— Жорж, скъпи, ти бил много добър с мене. Но аз мисли ти не искал види мене зарад нов костюм, нали?

Джордж придоби кураж. С няколко изречения той разказа на Кики за завещанието, за бащиното си предизвикателство, за това как го бяха приели братята му, и накрая как той самият разполагаше с три дни, за да намери трийсет и шест бона.

— Кики — завърши тържествено той — имам един въпрос към теб. Винаги си казвала, че моят апартамент ти харесва, че ти е писнало от хотели, когато идваш в Лондон. Е, добре, наемът на апартамента е платен за девет месеца напред, а аз мога да се изнеса още утре. Ако можеш да ме отървеш от него, ще ти бъда вечно благодарен.

Кики слушаше речта му сериозно и с внимание. Когато ѝ се стори, че е свършил, тя каза:

— Но, Жорж, този апартамент прекалено мъжки. Мене нужно нещо по-женствено, разбира? Цял в синьо и златно, това добре, много отива, но вече не на мода, таз година модерни цвят малко по-блед, разбира?

Кики размаха ръка, но явно не ѝ достигаха думи. Въпреки закачливия тон лицето ѝ бе станало сериозно.

— Жорж, тебе много трябва тез пари, да? — Джордж кимна. — И ако аз теб дава пари, ти дава на banker и той вземе и ти не види

повече, да? И ти казва, че твой бизнес много лош, да? Ти вероятно разори? О, Джордж, тогава ти няма пари и аз тебе не вижда повече, защото има скъсани обувки, а аз не обича мъже със скъсани обувки.

Очите ѝ се насълзиха. Тя продължи със запъване:

— Но да кажем, тебе нужни тез глупави пари, понеже ти мъж и твои братя също мъже, да кажем, ти иска изглежда голям силен мъж пред твои братя, значи аз трябва тебе дава пари и тогава ти загуби, но ти много голям силен мъж и не интересува пари, тогава аз теб мрази още повече, защо без пари и защо тебе не интересува, че скъсани обувки, и аз теб не вижда повече!

Кики плачеше неудържимо. По лицето ѝ се търкаляха едри сълзи. Джордж се надигна да ѝ потърси салфетка. Внезапно тя се хвърли в обятията му и зарови лице в гънките на ризата му. Постепенно се успокои, вдигна очи и погледите им се срещнаха. Той се наведе. Трудно бе да се каже кой кого целуна пръв, но след секунда устните и езикът на Кики страстно изгаряха неговите. Дребничкото ѝ телце се притискаше към едрото туловище на Джордж, който я прегръщаше с всичката страст на изминалите години.

Изтекоха няколко минути, но никой не знаеше точно колко. Дватамата се отделиха един от друг и се погледнаха. Кики бе спряла да плаче, но бузите ѝ бяха влажни и зачервени. Джордж отново понечи да я прегърне, но тя го възпря.

— Виж какво направил, лош човек! — смъмри го тя, попивайки лицето си с кърпичка. — Ще трябва отново приготвя се. После ние двама отиде намери онез глупави пари. После аз трябва потърси подходящи завеси. Какво мисли — нещо в розово? Наскоро видяла чудесен завес в едно много сладко магазинче на Фулъм Роуд, просто прелест! Само че било от коприна, значи трябва отърве от тоз глупав стар диван, защото хич не отива... О, Жорж, ти само проблеми създава!

Тя изчезна в банята. Полудял от страст, Джордж се чувстваше като мечка, подгонила синигерче.

След обичайното време, което ѝ бе нужно да се „приготви“, Кики излезе от банята, безупречна както винаги, и замъкна Джордж при своя адвокат — известен лондонски юрист, назначен за попечител на състоянието ѝ, чиято главна и нелека задача бе да се опита да потисне прахосническите ѝ инстинкти. Човекът с облекчение прие

предложението за наемане на апартамента — хотелските сметки на Кики бяха наистина астрономически. Имаше обаче един проблем. Адвокатът беше длъжен по силата на договора за попечителство да изплаща всички сметки на Кики, стига да са в рамките на „разумната пазарна стойност“. За съжаление, за оставащите девет месеца наемът на Джордж възлизаше по договор едва на 27 000 лири стерлинги и въпреки отчаяните протести на Кики, придружени от автентични или артистични пристъпи на припадък, той категорично отказа да плати и пени над тази сума.

Имаше само един изход от положението. Джордж попита Кики дали не би желала да купи колата му. Разбира се, че би желала. Тя дори го смърри, дето дори за момент бе могъл да допусне, че няма да я иска. Не, нямаше шофьорска книжка — призна тя в отговор на въпроса на адвоката, но как би могла да има, ако не ѝ разрешаваха да си купи кола?

Сделката бе сключена незабавно. Джордж получи 47 000 лири стерлинги в замяна на апартамента и колата си. Парите бяха преведени от сметката на Кики в неговата. От неговата сметка 36 000 продължиха транзит към сметката на „Гисинг“, а оттам — към банката на Балард. Последната операция бе извършена точно в четири часа в петък следобед.

Кики продължаваше да опява на Джордж, че ѝ е провалил деня, като я бе принудил да се среща с оня противен адвокат да говори толкова дълго по телефона и на всичко отгоре да се занимава с търсене на нови дамаски и пердета за апартамента му. Джордж трябваше да я придружи до всички най-модни бутици по Слоун Стрийт, Кингс Роуд и Фулъм Роуд, докато набави всичко необходимо. Със скоростта, с която прахосваше пари, сигурно щеше да профука още поне 50 000, преди да се нанесе.

В два часа в събота следобед Кики внезапно си спомни, че същата вечер е канена на коктейл в Ню Йорк, и хукна към летището да хване конкорд. Джордж отиде да я изпрати. Спряха в салона на първа класа да се сбогуват. Кики се извърна към него, по лицето ѝ се четеше вътрешна борба.

— Сбогом, Жорж.

— Кики...

Джордж искаше да я целуне както преди. За негова изненада тя се съпротиви; очите ѝ го гледаха с нежност, но в тях се четеше твърд отказ. Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата, прегръщайки го като приятел.

— На добър час с твоя ужасна фабрика.

— Сбогом. Не ме забравяй.

Тя си тръгна, а той я изпрати с поглед, докато се скри от очите му. Цялото тяло го болеше от желание. Чудеше се кога ли ще я види пак. Чудеше се също къде ще прекара нощта.

Зак бе изпаднал в депресия. Работата му, макар и страшно напрегната, го отегчаваше до смърт. Сделката с „Абърдийн Дрилинг“ се бе провалила, както бе и очаквал. Офертата на „Томинто Ойл“ бе за 115 милиона лири; учтиво им бяха отвърнали, че „предлаганата сума за съжаление не е достатъчна, но все пак благодарим за участието“. Печелившият кандидат още не беше известен, но това вече нямаше значение. Който и да бе той, нямаше да е „Томинто“. Първата сделка на Зак се провали. Ако си представеше заветния милион като стълба, той още не бе стъпил на първото стъпало.

Не само това — Зак бе разбрал нещо за избраната от него професия. За да натрупаш пари в корпоративния финансов сектор, е нужно да си не само добър, трябва да си достатъчно стар. Директорите, които взимат съдбоносните решения, имат нужда от стари и опитни глави да мислят и да им дават съвета. Ако трябваше да избират между един способен и един възрастен кандидат, вината предпочиташа втория. При борсовите дилъри беше различно. В борсата можеш да си стар и побелял, но ако залагаш погрешно и се оставиш някой младок от улицата да те надцака, скоро ще метеш пода, а младокът ще живее във вила на Лонг Айланд. Зак можеше да се смята за най-блестящия ум в Ситито, но без достатъчно житейски опит нямаше шанс да натрупа милион и да спечели наследството на баща си. Ако не внимаваше и не си изиграеше картите умно, Матю не само щеше да го изпревари, но щеше и да го унижи.

Имаше и още един дразнещ проблем. Зак всеки ден виждаше Сара, двамата работеха заедно, отношенията им бяха професионално коректни, а нямаше право да флиртува с нея, камо ли да ѝ посегне. Толкова му се искаше да се люби с нея както едно време, а освен това не издържаше да гледа как милионите ѝ ще станат притежание на някакъв аристократичен мухльо. Неслучайно се чувстваше потиснат.

Беше осем вечерта и той се готвеше да си ходи. На излизане мина покрай бюрото на Сара. Тя още работеше, наведена над някаква презентация; косата ѝ бе захваната зад ушите.

— Здравсти, Сара.

— А, здравей, Зак Тръгваш ли?

— Да. Питам се дали не искаш да идем някъде да изпием по една бира?

За пръв път от толкова време някой от двамата се осмеляваше да излезе от строгите рамки на професионалната етика. Сара се поколеба.

— Хм. Не че имам нещо против, но трябва да довърша това тук. Робърт ще дойде да ме вземе след четирийсет и пет минути.

Робърт Лейтън, годеникът. Неговият съперник. Зак въздъхна.

— Е, добре, друг път. Утре например. Не е ли тъпо двамата да работим заедно, а да се правим, че не се познаваме?

— Виж какво, хайде да бъдем реалисти. Това, че работим заедно, не е по наш избор. Така се случи и засега нещата вървят добре. Защо да оплескаме всичко?

Зак разпери ръце. Искаше да й каже: „Защото те желая, а не по-малко желая и парите ти!“ Вместо това каза:

— Една бира никому няма да навреди. Минаха толкова години, аз се промених. Някога бях труден за съжителство, но това не значи, че и сега ще взема да ти създавам проблеми.

— Не просто труден, Зак — беше невъзможен!

Тя го предизвикваше. Навремето Зак никога не би й позволил това, би й отвърнал и щеше да избухне скандал. Сега той бързо свали гарда.

— Добре де, бях невъзможен. Съжалявам. Аз бях невъзможен, а ти беше голям инат.

Бе негов ред да я предизвика. Дали щеше да поеме част от вината? Тя кимна.

— Прав си. Бях упорита. Все още съм. Не съм се променила никак. Все още харесвам същите неща: лова, баловете, всичко онова, което ненавиждаш.

— Нямам нищо против. Ако искаш, изпозастреляй всичко живо, което се движи. Вече ми е все тая. Робърт ще ти бере грижата. Аз просто те каня на едно питие.

Сара пое дъх и го погледна. Сякаш за пръв път се виждаха след всичкото изминало време. Не се бяха изменили много. Той беше висок, жилест, мургав, мъжествен. Тя — руса, с квадратно лице, атлетична, пряма. Физически винаги си бяха подходжали, но само толкова.

— Добре, някой друг път. С удоволствие.

Кимнаха си и Зак се приготви да си ходи. Но сякаш не можеше да се откъсне от нея. Тялото му трепереше от желание. Сара бе отметнала косата си от лявото ухо и пръстите ѝ си играеха с няколко по-дълги кичура. Зак я наблюдаваше. Познаваше я добре. Тази игра с косата ѝ означаваше, че си мисли за секс.

— Нещо интересно ли работиш? — попита той. Не че искаше да знае, но не му се тръгваше.

Сара се засмя.

— Е, ако смяташ вратичките в данъчното законодателство за интересни... Ама ти може би ще се справиш по-добре от мен с тази материя.

— Вече ми стана интересно.

— Щом е така, ето ти един екземпляр от презентацията ми и си чети на воля. На мен вече ми писна до смърт.

Зак взе свитъка и го прелисти. Усети как през тялото му премина тръпка.

— За какво става въпрос?

— Вътре пише всичко — отвърна Сара, но той сякаш нямаше намерение да си тръгва. Тя отмести стола си назад и заобяснява: — Във всеки данъчен закон има вратичка. Номерът е как през тази вратичка да се прекарат колкото се може повече пари, преди данъчните власти да се усетят и да я затворят.

— Ами ако те хванат?

— Че какво? Нищо незаконно не си направил. Всъщност спазил си буквата на закона, само дето се е получило нещо напълно различно от това, което законодателят е имал предвид. А когато властите открият, че парите им се изплъзват, те на бърза ръка правят промяна в закона, за да запушат вратичката. После нашите данъчни експерти размърдват изчанчените си мозъци и намират нова. Ето защо мисля, че на теб би ти подходдала тази работа. Не познавам човек с по-изчанчен мозък от твоя.

— Може ли да получа екземпляр? — запита Зак.

Сара се засмя.

— Вече ти казах, вземи го. Само го върни.

Зак импулсивно пристъпи напред. Не бе сигурен дали се готви да целуне Сара по устата или само по бузата, но тя се дръпна и той я

целуна някъде между носа и горната устна. Почувства се неловко и глупаво. Извини ѝ се и забързано си тръгна, развълнуван като първокласник.

Корпоративните финансисти трябва да са възрастни, мъдри и с посивели коси. Това не се отнася до данъчните измамници. Те просто трябва да са хитри и да не правят грешки.

Цехът бе разчистен от всички вехтории. Любимите „експонати“ на Том Гисинг бяха струпани в един ъгъл, покрити с найлон. Джордж мълчаливо наблюдаваше работниците, които се бяха скупчили наоколо. Нямаше столове и персоналът — повечето мъже — стояха прави, със скръстени ръце и мърмореха. Фирмата „Гисингс“ беше не просто най-големият, а единственият работодател в Соули Бридж. Джордж беше много повече от собственик на фабрика — в ръцете си държеше съдбите на една цяла човешка общност.

Нямаше подиум, затова Джордж бе наредил да поставят едно бюро в ъгъла на цеха. Той седна върху него и огледа морето от лица. До него стоеше Вал Бартлет, секретарката на стария Гисинг; в ръцете си държеше свитък хартии, който бяха събирали в продължение на шест безкрайни седмици. Устата ѝ бе плътно стисната, тънките ѝ устни извити надолу в ъглите. В шушукането и мърморенето на хората се долавяше някаква враждебност. Когато, всички се събраха, настана тишина. Джордж се изправи, после тронаво се качи на бюрото. Солидното качество, традиционно за „Гисингс“, издържа теглото му. Имаше приготвени записки, но не ги извади от джоба си. Знаеше прекрасно какво трябва да каже.

— Благодаря на всички, че се събрахте. Казвам се Джордж Градли и съм новият собственик на фирмата. Искам да ви кажа как стоят нещата и какви промени се налага да бъдат направени. Най-напред да започнем с добрите новини. През последните дванайсет месеца фирмата е продала мебели за милион и половина лири стерлинги. Това означава, че нашата продукция все още се търси. — Той се поспря сякаш за да види ефекта от думите си, и продължи: — А сега лошите новини. През изтеклата година сме продали по-малко, отколкото през миналата, и още по-малко в сравнение с предходната. Всъщност през последните пет години имаме непрекъснат спад в продажбите. Това нямаше да е толкова страшно, ако фирмата бе успяла успоредно с това да намали и себестойността на продукцията. Напротив, себестойността се е запазила или дори леко се е увеличила.

Както добре знаете, производствените разходи са по-големи от приходите. Много по-големи. С около двеста хиляди годишно, и то без лихвите.

Слушаха го внимателно.

— Може би и това нямаше да е толкова зле, ако „Гисингс“ бе инвестирала в бъдещо развитие. Но не е. Фирмата е залагала много повече на миналото, отколкото на бъдещето. Разширението е завършено в груб вид, но няма пари за довършителни работи. Междувременно производственият асортимент е подновяван за последен път преди три години, а е остарял поне с десет. Рекламните ни брошури са безобразни, а цените — неконкурентоспособни. И най-верните клиенти вече ни напускат, за което не ги виня. Положението би било просто лошо, но не катастрофално, ако имахме време да вземем мерки. Само че нямаме. Дължим на банката над половин милион, който трябва да върнем до два месеца. За това време няма никакъв шанс да намерим парите. Единственият ни шанс — и той не е много голям — е за оставащото време да направим така, че банката да се убеди, че сме на прав път, и да ни даде отсрочка.

Джордж си пое дъх и продължи:

— Знаем, че не ме познавате. Може би не съм ви симпатичен и едва ли се радвате особено на присъствието ми. Но искам да знаете, че говоря самата истина. Всички познавате Вал, моята секретарка. Помолих я да покаже на всеки, който се интересува, точните цифри и факти. Можете да се запознаете с тях, стига да искате. Продажби, себестойност, дългове — всичко. Тя разбира от тези неща по-добре от всеки друг. По-добре и от мен. Така че говорете и с нея. Фирмата е и ваша и вие имате право да знаете какво става. Има ли въпроси?

Джордж се огледа. Никой не помръдваше. За всички беше ясно, че „Гисингс“ е в тежко състояние, но никой досега не им бе казал точно колко са зле. Джордж усещаше, че му вярват. Но това още не значеше, че е спечелил доверието им. Най-трудната част от речта му тепърва предстоеше.

— Какво следователно сме длъжни да направим? След време, ако изобщо стигнем дотам, ние можем да превърнем „Гисингс“ в една процъфтяваща, разрастваща се фирма, с положителен баланс, завиден асортимент и тлъсти поръчки. Сега обаче непосредствената ни цел е оцеляването. А не можем да оцелеем със сегашното ниво на

себестойност на продукцията. Считано от днес, трийсет и пет от вас са в безсрочен отпуск. След минута Вал ще прочете списъка. Казвам в отпуск, тъй като се надявам един ден да ви взема отново на работа. Само че това едва ли ви утешава, защото междувременно няма да получавате заплата, а и до два месеца може да обявим фалит. Фирмата по право ви дължи компенсации за съкращение. Тези, които са работили дълги години, би трябвало да получават най-много. Веднага ви казвам, че няма да си получите парите, тъй като просто, ги нямаме. Имате право да ни съдите и със сигурност ще спечелите делото. Но пак няма да си видите парите, защото до приключване на съдебните процедури фирмата отдавна ще е оглозгана от съдия-изпълнителя. Съжалявам, но това е положението.

Вал застана до него със списъка в ръка. Целият персонал на дъскорезницата бе съкратен, тъй като беше много по-изгодно да купуват готов материал. От главния цех си отиваха всички ония, които Джордж бе видял да се мотаят без работа при първото си посещение. Тези, които бе сварил да работят, запазваха местата си.

— Що се отнася до оставащите, намалявам ви заплатите с петнайсет процента. Ако някой е готов да пожертва още пари заради фирмата, името му ще бъде записано със златни букви на фасадата още щом сме в състояние да си позволим боята. Знам, че нямам право да постъпвам така с вас. Още веднъж, съдете ме, ако искате, и със сигурност ще спечелите. Само че няма да си видите парите, а ще останете и без работа, тъй като съдебните дела ще съсипят фирмата. Аз самият няма да си плащам заплата — нито пени, докато фирмата не събере достатъчно пари, за да си покрие останалите разходи, включително дълговете. От друга страна, възнамерявам да си скъсам задника от бачкане, докато това не стане. Някакви въпроси?

Тишина. През прозорците се процеждаше слънчева светлина. Фабричният двор изглеждаше сив и пуст. Стъпил върху бюрото, Джордж се чувстваше открит отвсякъде и уязвим, но и облекчен. Бе казал, каквото имаше за казване, бе направил, каквото смяташе за необходимо.

— Има ли въпроси?

Мълчанието продължи още около минута. Накрая от задните редици се чу глас:

— Защо, по дяволите, не напишеш на тая шибана банка един чек бе? Върни й парите и остави хората на мира!

— Хайде сега, без перилата. Ако има нужда, използвайте бастуна.

Сестрата беше мила и много търпелива. Хелън Градли се пусна от дървените перила, които вървяха покрай стената чак до огледалото, и пристъпи напред, предпазливо опипвайки пода с бастуна си — не толкова за опора, колкото да се убеди, че твърдата земя не свършва внезапно на крачка пред нея. Измина една, две, три крачки. Сестрата и Джоузи ги брояха заедно, а Хелън видя как отражението ѝ в огледалото постепенно се уголемява.

— Браво, мамо. Видя ли, че можеш! Още три-четири крачки.

Насърчението не помогна. Хелън забодде бастуна прекалено далеч, върхът му се хлъзна напред и тя се просна по лице на пода. Заплака. По миризмата разбраха; че се бе изпуснала от уплахата.

— Ах, ти, палавнице! — възкликна сестрата. — Хайде стига за днес. — Обърна се към Джоузефин: — След удар често се изпускат. Ще повикам санитар да почисти.

Забързана и услужлива, сестрата излезе от стаята. Джоузи остави майка си да седи на пода, като я погали по главата за кураж. Хелън се съвземаше твърде бавно. Физиотерапевтите дискретно си мълчаха, но по някоя изтървана дума Джоузи заключи, че вината отчасти си беше нейна. Един от наблюдаващите лекари предложи нов курс с антидепресанти и Джоузи на драго сърце прие.

Погледна часовника си. Трябваше да тръгва на работа; бяха я назначили като секретарка в една от големите лондонски банки. Работодателите ѝ бяха извънредно великодушни, когато трябваше да си взима почивни дни заради майка си, но не биваше да прекалява. Джоузи вдигна бастуна от пода и го запремята в ръцете си. Беше обикновен бастун, подпора за сакати хора, но в силните ѝ млади ръце изглеждаше като бойно оръжие.

ЗИМАТА НА 1998–1999 Г.

Изминали са два месеца от началото на курса. Нижат се дълги дни на интензивни занятия — икономика, борсова математика, компютърен анализ. През дългите студени вечери — домашни упражнения и завързване на познанства. Манхатън е студен и неприветлив. Листата в парка са опадали, магазините преливат от стоки. През почивните дни — кънки, шляене по магазините, коледна украса, продължителни разговори по телефона.

Датата е 14 декември 1998 г. До срока на Бърнард Градли остават 942 дни.

Може би Матю се бе влюбил. Във всеки случай такова нещо не му се бе случвало преди. До този момент интимният му живот се бе отличавал със значително разнообразие, но без сериозни ангажменти. А сега? Рано бе да се каже, засега бяха просто добри приятели, но Софи беше чаровна, интелигентна, амбициозна, хладнокръвна и сякаш тя самата му бе хвърлила око. Нещо повече — беше изключително красива, обличаше се елегантно и се държеше по начин, който гъделичкаше суетата му. Той я ухажваше дискретно, без да насилва нещата.

Тази вечер щяха да ходят в едно италианско ресторантче. Тогава щеше да направи първата крачка. За пръв път през цялата си динамична кариера на любовник се чувстваше притеснен — дали всичко щеше да мине успешно? Дали приятелството им щеше да прерасне в любов?

А може би нервността му идеше от теста, резултатите от който трябваше да им съобщят същия следобед. Играеха на валутни сделки. Всъщност онова, което вършеха, трудно можеше да се нарече игра. Този вид практически тест е по-важен от повечето изпити на теория. За да станеш добър дилър, трябва да учиш математика, икономика и други науки. Но дори да изкараш по сто точки на всички тия предмети, не ставаш за дилър, ако нямаш талант за правене на сделки. Тогава можеш да си събираш куфарите и да забравиш за вилата на Лонг Айланд.

Играта бе пределно проста. Студентите се разделяха на три групи — купувачи, продавачи и дилъри. Купувачите, с други думи инвеститорите, разполагаха с куп условни пари и с друг куп условни държавни облигации. Целта бе да направят най-изгодната възможна инвестиция, която да им донесе максимална печалба. Инвеститорите участваха в играта поединично и се състезаваха всеки срещу всеки.

Продавачите и дилърите работеха по двойки, като всяка двойка представляваше една инвестиционна банка. Банките започваха играта без облигации, само с малко пари. Разбира се, тяхната цел също бе да

извлекат максимум печалба в най-кратък срок. Това са правилата на Уолстрийт.

В конкретния случай Матю играеше дилър, а Софи продавач. За радост на Матю те си избраха условното име банка „Сърдечна връзка“. В играта се състезаваха с още двајсетина двойки, всяка от които си бе измислила име на банка.

Играта имаше още едно-две важни правила. Инвеститорите нямаха право да търгуват помежду си, а само с банките. Да предположим, че Фарещи — възпълничката петролна принцеса, която в случая играеше инвеститор — иска да купи държавна облигация, чийто падеж е, да кажем, през 2017 г. Тя трябваше първо да се осведоми от неколцина продавачи за цената. При положение че цената на един от тях ѝ се стори приемлива, тя щеше да купи облигацията, като за сключената сделка се попълва фиш.

А откъде Софи получаваше своята цена като продавачка? Много просто — от Матю. А откъде Матю взимаше цените си? Пак много просто — измисляше си ги. И тъкмо тук беше тънкостта на играта: целта на Матю беше да определи цена, която хем да е достатъчно ниска, за да привлече купувача, хем да е достатъчно висока, за да остане нещо и за банката. Да не забравяме, че фондовата борса не е нищо повече от голямо чейнджбюро. Ако Матю смяташе, че може да продаде дадена облигация за 103 долара, той трябваше да е готов да я купи за 102. Това, че от сделката щеше да спечели само един долар, не го тревожеше. Най-големите къщи на Лонг Айланд са на ония, които успяват да смъкнат по няколко десети от centa върху всеки долар. Те просто правят най-много сделки.

И последният елемент на играта — в ъгъла на изпитната зала седеше квестор, обикновено някой от преподавателите, който на всеки няколко минути обръщаше лист хартия на голямата информационна дъска. На листа е отпечатана някаква измислена новина, която може да е икономическа, например промяна в ръста на потребителското търсене, или политическа — изборни резултати или смърт на държавен глава. На всяка новина борсата реагираше по определен начин. Инвеститори, които до момента се бяха чувствали спокойни за вложенията си, изведнъж можеха да се окажат собственици на купчина хартия без стойност.

Това беше всичко. Други правила нямаше. В края на играта всеки трябваше да преброи авоарите си и както гласи надписът на тениските, продавани по уличните сергии в Манхатън, „печели оня, който умре най-богат“. Победителят сред инвестиционните банки, както и най-успешният инвеститор, получаваха букет цветя и бутилка шампанско. За неуспех не се предвиждаха наказания, освен едно. Тази игра бе най-показателният изпит за целия курс на обучение, а както бе казал Лъва на Уолстрийт, около една трета от студентите, така или иначе, нямаше да завършат курса.

Играта започваше. Софи и Матю си бяха изработили някои вътрешни правила, които се готвеха да изпитат на практика. Матю прошепна в ухото ѝ:

— На добър час!

— На добър час, мосю Градли. Успех!

Квесторът изсвири със свирката си и играта започна.

Участниците бяха наредени в три редици. Инвеститорите седяха до стената, а продавачите бяха в средната редица, с лице към дилърите, като последните две категории имаха право да стават и да се движат из стаята.

Отначало всички останаха по местата си без много шум. Студентите бяха добре възпитани и се опитваха да се сдържат. Някои инвеститори, решени да вложат парите си в конкретни облигации, питаха продавачите за цените. Продавачите договаряха цена с дилъра. Пазаряха се учтиво, като често се извиняваха и понякога се смееха на грешките си. Дилърите останаха седнали по местата си.

Внезапно на информационното табло се появи надпис: ГРИЙНСПАН ОПТИМИСТ ЗА ИНФЛАЦИЯТА. Алан Грийнспан е председателят на всемогъщия Федерален резерв. Ако той кажеше, че инфлацията няма да се повиши, това трябваше да доведе до вдигане на цените на облигациите, тъй като инвеститорите щяха да търсят по-изгодна възвръщаемост на парите си.

Без да се двоумят, дилърите почнаха да вдигат цените, но не всички реагираха еднакво бързо. Равновесието започна да се нарушава, а заедно с него и спокойствието в залата. Инвеститорите крещяха нареждания на продавачите, шумът се засилваше.

Продавачите вече по няколко пъти в минута се съветваха с дилърите за цената. Дилърите знаеха, че цените се менят непрестанно,

и се бояха да не изостанат. Започнаха да стават от местата си, за да сравняват цените си с останалите, както и да сключват сделки директно с колеги. Всеки път, когато продавачите им искаха нова цена, трябваше да крещят, за да привлекат вниманието им. С увеличаване на обема на сделките шумът в залата стана непоносим.

В този момент, без предупреждение и незабелязано за половината присъстващи в залата, надписът на таблото се смени: ПОТРЕБИТЕЛСКОТО ТЪРСЕНЕ ИЗПРЕВАРВА ПРЕДВАРИТЕЛНИТЕ ОЧАКВАНИЯ. Значи Грийнспан бе сбъркал? Значи все пак имаше риск от инфлация! Цените на облигациите трябваше да спаднат. Но с колко? На този въпрос нямаше верен или грешен отговор, а само стихийната реакция на пазара.

Софи извика на Матю, за да се убеди, че е видял новото съобщение. Бе го видял веднага, но ѝ благодари с крясък. Софи приемаше нови поръчки, клиентите ѝ се увеличаваха. Бизнесът вървеше добре, но поглъщаше цялото ѝ внимание. Матю избягваше да се презапасява с ценни книжа, в случай че настъпи внезапен обрат на пазара. Затова за всяка сделка със Софи той правеше още по една-две, за да изравнява позициите си по основните облигации.

Съобщенията на таблото се редуваха все по-бързо.

— Дай ми цена купува за две хиляди седемнайсетиците и цена продава за две хиляди дванайсетиците! — извика Софи.

Матю бе свикнал да мисли в движение. Инвеститорите нямаха време за губене, пазарът се нажежаваше.

— Курс купува за две хиляди седемнайсетиците — деветдесет и девет долара. Засега не искам да продавам две хиляди дванайсетици, позицията ми е къса. Знаеш ли какво — искай им по сто и пет долара. Никой нормален човек няма да ги купи на тая цена.

Матю знаеше, че при такава цена всеки инвеститор ще предпочете да търси другаде облигации с падеж през 2012 г.

— Окей. Купува две хиляди седемнайсетици по деветдесет и девет, продава две хиляди дванайсетици по сто и пет.

Матю вдигна палец, за да потвърди цифрите. Още едно вътрешно правило: винаги потвърждавай цената. Другите двойки не се бяха сетили за това и често се стигаше до недоразумения.

Междувременно Матю се прехвърляше от място на място. Действайки бързо и решително, той бе успял да купи облигации

директно от един дилър и да ги продаде на друг с малка печалба. Не беше лесно. Добрите дилъри разбираха пазара и гледаха да действат без посредници, но не всички бяха толкова добри. Матю забеляза, че двама от японците имат затруднения. Опита се да си спомни имената им. Софи му подсказа: Такаши и Ацуо. Матю ги поздрави любезно и се пошегува за хаоса наоколо. Заседя се до тях и на няколко пъти им подсказа как да постъпят в трудни моменти. На пазара на облигации няма по-добър приятел от глупака.

Софи го прекъсна.

— Матю, сключих и двете сделки. Купих сто партида две хиляди седемнайсетици по деветдесет и девет долара и продадох двеста партида две хиляди дванайсетици по сто и пет. Записала съм ги в сметката.

Матю подскочи.

— Господи, Софи, че кой ги купи? Тъкмо сега две хиляди дванайсетиците вървят по сто долара парчето. Имаме пет долара печалба на облигация!

В тази игра печалбата рядко надвишаваше долар на облигация, така че пет долара представляваха сериозен удар.

— Купувачът е Фарещи. Като че ли тая работа не ѝ се удава много...

И двамата погледнаха към Фарещи, която седеше на стола си, изпъната като струна. Лицето ѝ бе побеляло, очите изцъклени. Бележникът ѝ лежеше обърнат върху бюрото, явно не ѝ стигаха силите да следи позициите си. Докато Матю и Софи я наблюдаваха, тя свали тежките си златни обеци и ги постави върху бюрото, до златната гривна. Сякаш златото ѝ пречеше да мисли.

— Радарът ми засече инвеститор, който сякаш се нуждае от услугите на нашата банка — каза Матю.

Софи го изгледа.

— Не е честно! Горката, толкова се е шашардисана, че не знае какво върши.

— Не знам ти как си, ама аз самият нямам наследство от милиарди петродолари. Изкарвам си хляба като дилър.

Софи се усмихна; бе приела, без да е напълно убедена.

— Вярно. Съгласна съм. Но въпреки това не ми харесва тази работа.

Тя извика на Фарещи, която се събуди от унеса си, радостна да чуе приятелски глас сред шумотевицата.

— Дай ми бележника си — предложи Софи. — Ще направя сметките вместо теб.

Фарещи с облекчение ѝ подхвърли бележника. Софи се наведе над него с калкулатор в ръка. В това време принцесата вдигна ръце към шията си и започна да я масажира, като втрещено гледеше купчината злато пред себе си. Това тук беше далеч по-трудно, отколкото да вадиш петрол сред пясъците! Но родителите ѝ си бяха наумили, че тя трябва да получи западно образование. Тя с благодарност гледеше как Софи работи над сметките ѝ. Не след дълго Софи стана и ѝ подаде мълчаливо бележника. Фарещи го пое неуверено и дори не го погледна.

— Мисля, че имаш твърде много дългосрочни облигации, а си в къса позиция с краткосрочните — обясни Софи.

Фарещи се опули неразбиращо. Софи ѝ разясни на прост език ситуацията.

— Мисля, че трябва да продадеш по една партида от сто и петдесет от облигациите за две хиляди и дванайсета и две хиляда и седемнайсета, като същевременно купиш същия брой за деветдесет и девета и две хиляди и пета година. Можем да ти помогнем, ако искаш.

Фарещи кимна. Тази Софи беше толкова любезна, говореше ѝ без да крещи. Французойката потърси с поглед Матю, който се бе загубил из тълпата.

— Фарещи би желала... — започна тя.

Искаше да намекне на Матю, че може да предложи каквато цена си иска. Той се престори на дълбоко замислен и обяви цени, от които си осигуряваше по 10 долара чиста печалба на облигация.

— Това е най-ниската цена, която мога да си позволя — извика Матю. — И побързай, защото не мога да я задържа дълго време.

Фарещи не заподозря нищо за готвената измама. Тя кимаше в съгласие и се остави Софи да извърши сделките изцяло от нейно име. През това време свали огърлицата си и масивния златен часовник и заразтрива китките на ръцете си. Играта продължаваше. На таблото се появяваха непрекъснато нови съобщения. Шумът в залата бе станал истеричен.

Фареци сякаш бе изпаднала в транс. Само от време на време се отърсваше от унеса си и регистрираше по някоя и друга сделка, колкото да напомни за себе си. Всичките си сделки правеше само чрез Софи, като всеки път Матю си начисляваше по 10 до 15 долара печалба на облигация. По едно време на Софи ѝ стана неудобно.

— Хайде, стига толкова!

— Софи, за Фареци това е само игра, а за нас — въпрос на живот и смърт. Едва ли ще ти е жал за нея, ако теб те изхвърлят от курса. Освен това Фареци не е единствената будала между нас.

Матю имаше право. Такаши сан и Ацуо сан също имаха своя щедър принос в печалбите на банка „Сърдечна връзка“.

— Добре де. Не забравяй обаче, че вече сме спечелили доста. Не е нужно да им измъкваме последния долар.

Най-после, три часа след началото, квесторът отново свирна със свирката си. Край на играта. Зашеметена, Фареци вдигна ръка към косите си и измъкна последното си украшение — тежка златна шнола, която прибави към Лъскавата купчина върху бюрото. Това бе единственото ѝ движение. Преподавателите започнаха да събират протоколите от извършените сделки, които щяха да се обработят с компютър през следващите часове. Към четири следобед обявиха резултатите. Матю и Софи знаеха своя предварително. Бяха започнали играта с 5 000 долара, а бяха завършили с 32 420.

Софи знаеше и резултата на Фареци като нейно доверено лице. Като инвеститор, Фареци бе влязла в играта с много по-голяма сума — точно 100 000 долара, а сега имаше 62 980. Явно, не всичките ѝ пари бяха отишли в банка „Сърдечна връзка“, но последната си бе взела своя дял. Такаши и Ацуо радостно се поздравиха с първия си ден като борсови играчи. На раздяла те още веднъж сърдечно благодариха на Матю за оказаната помощ. Нито един от двамата сякаш не си даваше сметка, че бяха загубили всичките си условни пари, а още по-малко, че голяма част от парите им бяха отишли в джоба на Матю.

Чак след като всичко утихна, Матю и Софи се спогледаха. Цяла вечност не бяха успели да се погледнат като хората, само си бяха крещели инструкции. Дори в най-голямото напрежение Софи бе успяла да запази присъствие на духа.

Бе обслужвала спокойно клиентите, които я затрупваха с въпроси и поръчки, като същевременно старателно бе записвала всички сделки

в книгата на банката. Единствена измежду всички участници в играта Софи не бе свалила самото си. Чак сега, когато всичко свърши, тя го разкопча и запокити на пода. Изпъна шия и прокара пръсти в косата си. После сграбчи Матю за раменете.

— Победихме, Матю! Победихме!

— Май че да.

Ръцете ѝ се задържаха на раменете му. Неговите бавно, едва-едва, се плъзнаха напред и се обвиха около кръста ѝ. Устните ѝ се разтвориха, но не за да го смъмри. Целунаха се. В този момент, дори целият свят около тях да се провалеше в небитието, те нямаше да забележат. Целуваха се дълго и страстно.

— Ох, мисис Градли! Май трябва по-често да печелим.

— Наистина, мистър Градли!

Банка „Сърдечна връзка“ си заслужи шампанското и розите; бе регистрирала печалба, с 11 250 долара по-висока от тази на най-близкия си съперник. Скот Питърсън, дългучът от Калифорния, пръв между инвеститорите, бе завършил играта със 121 870 долара. Най-зле се бе представила Фарещи Ал Шахрани. Когато обявиха резултата, очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя продължи да седи гордо изправена, както подобава на принцеса. Все още вярваше, че само поради любезността на Софи е избегнала много по-лоша съдба, и отново сърдечно ѝ благодари.

Матю и Софи не отидоха на ресторант тази вечер. Вместо това се оттеглиха в апартамента на Матю, поръчаха си пица и отпразнуваха победата по начин, който надмина и най-смелите му мечти.

Зак нахлу с трясък в кабинета. Пиърс Ханбъри, който беше женен, тъкмо разговаряше по телефона с любовницата си и не му стана никак приятно, че го прекъсват. Той махна с ръка на Зак да изчака отвън, но с присъщата си арогантност Зак взе това за покана да седне. Ханбъри се видя принуден да прекъсне разговора.

— Хайде, довечера ще се видим в операта — извика той в слушалката, после се обърна към Зак. — Какво искаш?

— Открих начин да спасим сделката с „Абърдийн Дрилинг“. Мисля, че можем да почнем отначало.

— Вече загубихме сделката. Всичко свърши. Освен това не ми е приятно да нахълтваш...

— Да, но направихме ниска оферта. Знам, че е късно, но ако можеше да вдигнем с десет милиона, дори с дванайсет...

— Не се дръж като идиот. Ние загубихме, други спечелиха. Хонорарът ни отиде по дяволите. Всичко свърши. А сега бъди така добър...

— Чакай поне да чуеш какво съм намислил. Слушай сега: „Томинто Ойл“ са погребали много пари в търсене на петрол в Нигерия. Общо шейсет милиона, при това без данъчни облекчения. От друга страна, „Абърдийн Дрилинг“ имат филиал там, който носи добри печалби...

— Не ме интересува. Млъкни и се разкарай.

— Как така не те интересува?! Аз съм намерил разрешение на въпроса.

Ханбъри си беше сприхав по природа, а Зак го бе хванал в неподходящ момент. Бурята обещавахе да бъде зрелищна.

— Предупреждавам те за последен път. Сделката пропадна, всичко свърши и никой пет пари не дава за твоите детински номера. А сега марш от стаята ми!

Зак бе вложил много сили в идеята си и се гордееше с нея. Идеята беше, че при нигерийските данъчни закони загубите на „Томинто“ щяха да се компенсират от печалбите на „Абърдийн“. След

дълги проучвания и детайлни изчисления той беше почти сигурен, че номерът ще мине, и си бе представял колко благодарен ще му бъде Ханбъри. Изведнъж Зак се почувства измамен. Яростта му не знаеше граници.

— Исусе Христе! Идвам при теб с блестяща идея, с която да си върнеш сделката и да изкараш хонорар, ама не! Ти си прекалено самонадеян, арогантен и глупав дори да ме изслушаш. Какво ли съм се запритеснявал за теб тогава!

Зак се обърна да си ходи, но Ханбъри с един скок го изпревари до вратата и я затвори с трясък. Лицата им бяха на не повече от няколко сантиметра едно от друго. Ханбъри изсъска:

— Как смееш да ми държиш такъв тон! Как смееш! Ако искаш да останеш в тази банка, до утре, девет сутринта, искам писмено извинение на бюрото си. Изрично и подробно извинение в писмена форма! И ако съм удовлетворен — казвам ако съм удовлетворен, ще уредя да те прехвърлят в някой отдел, където няма да контактуваш с клиентите на банката. Да пукна, ако те оставя да работиш с клиенти за в бъдеще. Ясно ли е?

Ако Зак имаше възможност да размисли трезво, той трябваше да моли смирено за прошка, да падне на колене и да обещае да се поправи. Пиърс Сейнт Джордж Ханбъри беше най-добрият редник, звездата на „Кобург“. Неговата дума никога не ставаше на две. Само че, както можеше да потвърди Сара Хейвъркум, когато биваше ядосан, Зак губеше способност да мисли трезво. Той се върна до бюрото.

— Извинение искаш значи? Веднага го имаш.

Грабна лист хартия и писалка и надраска с едри печатни букви: ДРАГИ МИСТЪР ХАНБЪРИ, МНОГО СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ СТЕ ТАКЪВ ПУЯК, ПОПЛЮВКО И СМОТАНЯК. ВАШ ЗАК ГРАДЛИ. Остави листа на бюрото и изхвъркна от кабинета, разтреперан от гняв.

Напусна банката в ужасно настроение. Скандалът явно щеше да съсипе кариерата му. Ако Ханбъри изпълнеше заканата си да не го допуска повече до клиенти, свършено бе с него. Отначало разликата в заплащането щеше да бъде незначителна, а в натоварването и отговорностите — едва забележима. Но след време колегите му, които работеха с клиенти, щяха да се издигнат до помощник-директор или директор, докато тия от „задната стаичка“ — занимаващите се с административна работа — щяха да се смятат за големи късметлии,

ако ги повишаха до мениджъри. Трийсетгодишни хлапаци в предния офис се мръщеа на премии в размер на едногодишна заплата, а колегите им от задната стаичка получаваха по хиляда лири за Коледа и бяха доволни.

Зак излезе от сградата, вперил очи в тротоара, с вдигната яка срещу острия декемврийски вятър и без да се оглежда, пое към спирката на метрото. Сребристорзеленият ягуар, който се бе задал от страничната улица, закова спирачки, като леко се занесе по мокрия сняг.

— Мамка ти, идиот скапан! Не гледаш ли къде ходиш бе? — изрева шофьорът, прошарен мъж с царствена осанка, с пригладена назад коса.

— Ами ти бе, кухавел! Кой ти даде книжка на теб бе, пенсионер изкуфял! — не му остана дължен Зак, доволен, че намери на кого да си го изкара.

— Следващия път няма да ти спра, скапаняко!

Мъжът от ягуара здравата се бе разярил. Косата му, доскоро пригладена назад, бе щръкнала на всички страни като грива. Имаше странен акцент. Зак не можеше да прецени дали е англичанин, живял дълги години в Щатите, или американец, натурализиран в Лондон. Имаше осанка на граф, а псуваше като каруцар. Зак изпита към него внезапна симпатия. След като му тегли още една на изпроводяк, той закричи към метрото с олекнало сърце. Чувстваше се много по-добре. По дяволите Ханбъри. Зак никога нямаше да му се извини. Освен това му бе дошла по-добра идея.

3

Дейвид Балард натисна спирачките на черното си беемве. По пътя към Соули Бридж се бе натъкнал на пресичащо стадо овце, които го бяха изтласкали в банкета, и сега лявата страна на колата му бе изпръскана с кал. Беше студен зимен следобед и докато Балард стигнеше вкъщи, калта щеше да замръзне на бучки по калниците. Здравата се бе охарчил за това беемве, но всяка година навърташе четирийсет хиляди километра само по служба, та удоволствието от карането си струваше парите. Само да не забрави да измие калта, като се прибере.

Балард сви полека във фабричния двор. Двама работници, въоръжени с кофи боя и четки, се готвеха сякаш да замажат табелата над портала. Балард усета как го обхваща яд. Паркира колата до единственото друго превозно средство в двора — един форд транзит с надпис „Модерни мебели Гисингс“. Какво чакат, че не вземат и него да го пребойдисат, помисли си злобно Балард и закрачи по стълбите към директорския кабинет.

Джордж седеше на бюрото си, потънал в работа.

— Здравсти — поздрави ведро той, като видя кой е дошъл. — Поне да ме беше предупредил, че да приготвя петстотинте хиляди, а то, както се е видяло, ще има още да чакаш.

На Балард не му беше до шеги.

— Какво, по дяволите, си наумил? Защо променяш името на фирмата?

Джордж се сепна. Балард обичаше да се смее, зад навъсената му външност се криеше чувство за хумор. Само че този път май наистина бе разгневен.

Джордж отговори хладно:

— Не виждам теб какво те засяга, след като си спазвам задълженията по заема.

— Я не ме будалкай. Вярно ли е, или не?

— За твоя информация, вярно е.

Балард трепереше от гняв. Червенината, избила по лицето му, странно контрастираше с металносивия цвят на косата. С мъка контролираше гласа си.

— Снощи срещнах Том Гисинг на коледното тържество на Ротари. Каза ми, че сменяш името на фирмата. Това име беше единственото, което все още значеше нещо за него. Сигурен съм, че би ти простил дори обидния начин, по който купи фирмата му, стига да бе запазил името ѝ, да я бе възродил, но с неговото име. Той пръв щеше да дойде да ти поблагодари. Снощи цяла вечер ми се е жалвал. Тая сутрин му позвъних, за да видя как е. Никой не отговаряше. Наминах покрай тях да го нагледам и го заварих умрял. Инфаркт. — Балард замълча, преди да изстреля последния си патрон: — Този инфаркт е твое дело и ти го знаеш!

С пепеляво лице Джордж се надигна от стола си и измъкна от шкафа с папките лист хартия.

— Ето молбата за промяна на името на фирмата. От „Модерни мебели Гисингс Лимитед“ става просто „Мебели Гисингс Лимитед“. Оригиналното название вече е демоде, но никога не ми е минавало през ум да залича името на основателя. А сега, когато не е между живите, още по-малко бих дръзнал да направя подобно нещо.

— Ами табелата над портала? Там и без това си пише „Мебели Гисингс“.

Джордж поклати глава.

— Намалих заплатите на всички с петнайсет процента и им обещах, ако някой е готов да пожертва още, да запиша името му със златни букви. Моята секретарка доброволно дарява трийсет процента от заплатата си, така че името ѝ ще се чете над портала. Това е всичко, никой няма да пипа името на Гисинг.

Балард въздъхна и поглади мустаците си. Лицето му смени отново цвета си — този път от червено стана мораво.

— Съжалявам — рече той. — Не трябваше да те упреквам, преди да знам фактите. Взимам си думите назад и моля за извинение.

Подаде ръка, Джордж я прие.

— Не се притеснявай. Не ти се сърдя, че беше ядосан. Много съжалявам за Том Гисинг. Надявам се, че един ден ще се гордее с фирмата си, макар и в гроба.

— И аз се надявам. Е, още веднъж — прощавай, Джордж. Избързах.

— Няма нищо, сигурно и аз съм донякъде виновен. Досега все си криех намеренията, пък нали знаеш — така тръгват слуховете. Истината е, че ми се иска повече хора да участват в съживяването на този труп, това тука не е работа за един човек. Бедата е там, че сякаш ми нямат доверие. Не знам какво им става на тия хора...

— Един съвет, Джордж — намигна му по-възрастният човек. — Никога не казвай на банкера си, че имаш трудности. Може да го уплашиш и да си поиска заема. Само не се бой, предполагам, че всеки момент ще получиш бащиното си наследство. Няма да е лошо, като се има предвид, че отсрочката, която ти дадох, изтича след месец.

Лицето на Балард бе станало непроницаемо. Джордж нямаше представа какво си мисли. Нямаше време за губене. Той и без това се бе укорявал, че излъга банкера — сега бе моментът да си признае всичко.

— Дейвид, искам да поговорим по един въпрос.

— Още лоши новини ли има? — Гласът на Балард бе загадъчен, в устните му сякаш се таеше усмивка.

— Ами... новините не са добри.

— Не искам да знам, стига след месец да си платиш заема. Както се споразумяхме, нали така?

— Да-да, така беше.

— Е, значи всичко е наред?

— Дейвид, аз няма да получа парите от наследството. Завещанието на баща ми... това е дълга история. Но пари няма да получа.

— Няма ли?

— Нито пени. Ще ти се наложи да ни ликвидираш.

Изражението на Балард сякаш отново стана разгадаемо.

Той се подсмиваше.

— Не се тревожи. Ако има техническо забавяне, стига ми едно писмо от изпълнителите на завещанието.

— Не мога... ама какво се смееш? Нищо смешно няма.

— Ти познаваш ли лично изпълнителите на завещанието?

— Адвокатът на баща ми — казва се Ърл — е един от тях. Другите не ги знам.

— Не ти ли е минавало през ума, че баща ти може да наеме някой свой стар приятел банкер?

Балард вече се смееше открито. Джордж най-после схвана.

— Ти си изпълнител на завещанието на баща ми? Знаел си през цялото време, че нямам пари? Защо изобщо допусна да купя фирмата? Защо не прати съдия-изпълнителя, както се прави в такива случаи?

— По две причини. Първо, току-що получих от теб трийсет и шест хиляди.

— И второ?

— Второто е, че „Гисингс“ толкова го беше закъсала, че само някой факир можеше да я спаси. Като баща ти например. — Балард вдигна рамене. — И си казах, като познавам бащата, защо да не пробвам със сина?

Джордж бе смаян, но и поласкан. Той се опита да проследи логиката на събеседника си.

— Значи ли това, че няма да ни ликвидираш, ако не си платим навреме?

Балард вдигна рамене. Добрият вуйчо отново бе отстъпил място на строгия банкер.

— Може да ви ликвидирам, може и не. Зависи как ще потръгне бизнесът и по кой начин мога да си върна по-голяма част от парите. Но засега, Джордж, добре се справяш.

Минаваше девет, а от Зак нямаше и следа. Ханбъри и двамата мъже от Личен състав погледнаха часовниците си и зацъкаха с език.

Ханбъри седеше в ъгъла и почти през цялото време говореше по телефона. Двамата от Личен състав си бърбреха и премятаха в ръцете си два листа хартия. Единият бе белият лист, на който Зак бе надраскал „извинението“ си, а другият представляваше официално писмо на бланка, започващо с думите: „Драги Закари, със съжаление те уведомяваме, че трудовият ти договор с банка «Кобург» е прекратен, считано от днес“. Писмото нямаше подпис.

Най-после Зак пристигна с четирийсет минути закъснение. Беше небръснат. Изглеждаше така, сякаш не си бе лягал през нощта, и със сигурност не се бе къпал и преобличал. Миришеше на алкохол. Ханбъри, който ги поназнайваше тия работи, реши, че е шампанско. По-възрастният от другите двама покани Зак с жест да седне.

— Виж какво, Зак, ние тримата с Пиърс доста си говорихме за теб, той ни разказа своята версия за случилото се вчера. Показа ни и... въз, един документ, който си му представил. Разбираш, че искаме всичко да приключи добре...

— Сигурен съм, че Пиърс и аз гледаме по един и същ начин на случилото се — прекъсна го Зак. — Той провали важна сделка с влиятелен клиент и не ми позволи да предложи начин тя да бъде спасена. Предполагам, че сега иска да се извини.

Двамата мъже се спогледаха. Погледът на Ханбъри блуждаеше безизразно в пространството. Явно сцената му доставяше удоволствие. Възрастният подхвана наново:

— Виж какво, Зак, бъди разумен. Още не сме взели окончателно решение какво да правим с теб, така че, ако се държиш прилично, убеден съм, че можем да стигнем до компромис. Ще ти намерим място, което да ти подхожда.

— Какво ще бъде това място? Домакин или чистач на тоалетни? Мъжът бутна напечатания лист към Зак.

— Заповедта не влиза в сила, докато не бъде подписана. Все още си в началото на кариерата си и не е нужно да си проваляш живота. Едно искрено извинение в писмена форма ще ти разчисти пътя нататък. Съмнявам се дали си годен да работиш с клиенти, но ние ще ти дадем възможност да се докажеш. Имаме нужда от попълнение в отдела за разрешаване на спорове; тъкмо човек като теб ни трябва. Искам да те предупредя обаче, че това е последният шанс, който ти се дава.

Ханбъри се наслаждаваше на унижението, на което бе подложен Зак по негово лично настояване. За всички бе ясно, че длъжността е абсолютно безперспективна, а му я предлагаха като някакво особено благоволение. Така Ханбъри щеше да държи младока под око и лично да се погрижи той никога да не мръдне и с милиметър напред. Зак не се бе излъгал. Ханбъри не прощаваше лесно. Ако приемеше предложението им, това щеше да означава доживотен затвор.

Зак прегледа набързо заповедта за уволнение, „считано от днес“. Това означаваше шест необлагаеми месечни заплати, дванайсет месеца безплатна трудова консултация и съдействие за намиране на нова работа. Условията не бяха никак лоши. „Кобург“ назначаваше и уволняваше хора непрекъснато, но поне се грижеше за служителите си. Зак помисли малко, после се обърна и изгледа Ханбъри, който с видимо злорадство наблюдаваше сцената.

— Оттеглям думите си — започна Зак.

— Правилно — подсмихна се Ханбъри. — Новата ти работа ще те устройва напълно. Сигурен съм, че достойно ще отговориш на предизвикателствата.

Без да променя изражението и тона си, Зак продължи:

— Искам да кажа, ни най-малко не съжалявам, че си пуяк, поплювко и смотаняк. Та ти нямаш фасон за нещо повече!

В стаята настъпи тишина. Ханбъри остана неподвижен, като ударен от гръм. Възрастният мъж с премерени движения измъкна отнякъде старинна писалка и подписа заповедта. Размаха я, за да изсъхне мастилото, и я подаде на Зак.

— Ти си един млад глупак. Ще съжаляваш за това.

Зак грабна писмото.

— Заповедта е окончателна, нали така? Искам да кажа, не може да се отмени?

— Точно така.

— Шест заплати без данъци, безусловно?

Възрастният кимна.

— Отлично. Значи това тук не ви трябва. Весела Коледа!

При тези думи Зак извади от вътрешния си джоб лист хартия, скъса го на две и постави половинките на бюрото. После си тръгна, без да се обърне.

Пиърс Ханбъри сглоби двете половини и се зачете. Беше писмо от Зак до Личен състав, което гласеше:

Тъй като току-що ми бе предложена много по-добра работа в далеч превъзхождаща ви банкова институция, където ще получавам значително по-висока заплата от сегашната и големи надбавки, принуден съм да подам оставката си, считано от днес. Искам да знаете, че никак не ми бе приятно да работя в „Кобург“. Не изпитвам уважение към ръководството. С нетърпение очаквам да встъпя в новата си длъжност, за да ви конкурирам дълги години настървено и с успех.

Нямаше подпис. Пиърс Ханбъри бавно прочете писмото, после излезе от стаята, без да каже дума. Другите двама също го прочетоха, и то два пъти. Накрая по-възрастният вдигна двете половинки от бюрото и ги пусна в кошчето за отпадъци. Понякога му се струваше, че не разбира вече какво става в Ситито.

Беше отвратителна декемврийска утрин. Плътни облаци забулваха селото и фабриката край него. Въздухът беше влажен и студен. Вечната кал във фабричния двор бе замръзнала през нощта. Откъм блатата появяваше леден вятър, който свиреше във фугите на прозорците. „Гисинг“ изглеждаше по-безрадостно и потискащо от когато и да било. Какъв гаден начин да си изкарваш хляба, каза си Джордж, особено ако не си плащаш заплата и си на червено в банката.

Той бе дошъл на работа рано тази сутрин, а точно в осем тежките стъпки на Вал отекнаха по коридора. Тя тържествено влезе в кабинета му, увита в нещо, на пръв поглед наподобяващо конски чул. Дрехите ѝ са толкова неугледни и зле ушити, че идеално ѝ подходат, помисли си злобно Джордж. Контрастът между нея и Кики беше толкова смайващ, че без да иска, Джордж ги сравняваше, когато видеше Вал или си мислеше за Кики.

— Ти бързикаш ли се с мен? — запита тя. Значи бе видяла името си над портала.

— Ни най-малко. Всеки с твоята лоялност заслужава да бъде зачетен. Ако фирмата ни имаше пари, с радост щях да ти платя колкото ти се полага. Но тъй като ги нямаме, това е най-малкото, което можем да направя за теб.

— Не са ми нужни твоите жестове — сопна се Вал. — Не заради теб го правя и във всеки случай не за да ми се пишат червени точки като на ученичка.

— Знам това, Вал. Нека не се караме. Ако искаш, ще ги накарам да заличат името ти. Искях просто да си удържа на думата. Но не това е важното в случая. Не знам дали си чула, но Том Гисинг починал снощи от инфаркт. Изглежда, не се е мъчил много. Страшно съжалявам.

Джордж не бе очаквал подобна реакция. Коравите черти на Вал се изкривиха от болка. Тя залитна и седна тежко на ръба на бюрото, като събори някакви книжа. От очите ѝ бликнаха сълзи. Джордж ѝ предложи носната си кърпа и тя я прие.

Мина известно време; Вал се изправи. С мъка се опитваше да се успокои и да каже нещо, но Джордж я прекъсна.

— Не се безпокой за днес, Вал. Вземи си почивка, дори няколко дни. Прави, каквото намериш за добре. Върни се на работа, когато можеш. Само ми кажи кога да те чакам.

— Сигурно никога — отвърна тя. Гласът ѝ сякаш идваше някъде отдалеч. — Не виждам смисъл да седя тук на заплата и да се мъча да съживявам нещо, което е почти мъртво, след като Том Гисинг вече го няма да му се зарадва.

— Как можеш да говориш така? — Джордж бе искрено шокиран. — Ами всички тия работници, които чакат хляба си от нас? Ами семействата им? Ами фирмата? — Божичко, помисли си той, ако и Вал Бартлет го изостави, свършено е с него.

Вал подскочи като ужилена.

— Как смееш! Когато Том Гисинг говореше така, то беше от сърце. Но от твоята уста звучи гадно!

— За бога, Вал! Какво съм ти сторил? Не работя ли достатъчно? Не правя ли всичко, което е нужно? Ако има още нещо, което трябва да сторя, кажи ми и ти обещавам, че няма да пожаля сили!

— Има, разбира се! Просто си отвори кесията, плати дълговете на фирмата, върни хората на работа и им дай предишните заплати. Знаем, че трябва да се пести, но не това е начинът. Това, което правиш, е направо недостойно за богаташ като теб.

— Богаташ като мен? Ти да не си се побъркала?!

— Ти си син на Бърнард Градли. Не знам колко милиона ти е оставил, както и не знам защо си дошъл тук да си прахосваш живота. Повръща ми се от теб, тръгвам си и няма да ме видиш повече!

Тя се извърна към вратата, но Джордж я сграбчи за лакътя. Лицето му се бе изопнало, а ръката му я стискаше като менгеме. Повлече я навън, към фабричния двор. Там стоеше паркиран един-единствен автомобил — старата камионетка форд транзит с надпис „Гисинг“, която Джордж си бе зачислил още щом встъпи във владение на фирмата. Колата нямаше вид да се ползва често, но Джордж не допускаше никой да припари до нея. Сега той отключи задната врата и със замах я отвори.

Вътре имаше дюшек и завивки. От куката на тавана се полюшваше газена лампа. На пода се търкаляха консерви и половин

хляб, в ъгъла имаше примус. Туба с вода и емайлиран леген оформяха санитарния възел. Елегантните костюми и ризи на Джордж бяха закачени на метална тръба, заварена зад шофьорската седалка. Всичко напомняше и дори, миришеше на ергенска квартира. Локвичка вода се бе разляла от тубата и замръзнала на пода.

— Да, аз съм син на Бърнард Градли — имитира я той. — Добре дошла в семейния замък.

Понечи да затвори вратата, но Вал го възпря с жест. Той се върна в кабинета си. Вал не го последва. След половин час тръгна да я търси. Завари я, широко отворила вратите на камионетката, а наоколо се тълпяха работници от „Гисингс“ и любопитно надничаха вътре. Изведнъж тайното му леговище се бе превърнало в първокласна туристическа атракция. Опита се да работи, но не можеше се съсредоточи.

Вал се върна в кабинета му след близо час. Широкото ѝ лице бе сериозно както винаги, но в очите ѝ се четеше усмивка.

— Иска ми се да вярвам, че занапред повече ще те слушат — подхвърли тя. — Особено след като едно от момчетата откри банковите ти извлечения под дюшека...

— Дано си се сетила да късаш билетчета. По петдесет пенса на човек, все е нещо...

Денят мина напрегнато. Джордж усещаше някаква промяна в отношението на работниците. За пръв път комисията по асортимента преливаше от свежи идеи, докато само на предишното съвещание яростно се бяха съпротивлявали на всяка предложена от него промяна. Старият Гисинг се бе оказал прав. Тези хора си знаеха работата. За пръв път, откакто бе купил фирмата, Джордж си помисли, че добре си е вложил едната лира.

В края на работния ден Джордж и Вал си тръгнаха както винаги последни. Нощта беше ясна и леденостудена. Джордж се запъти към камионетката. За пръв път не му се налагаше да се преструва, че има къде да отиде. Отвори задната врата.

— Бих те поканил вътре на едно питие — пошегува се той, — но вече знаеш каква е обстановката.

Докато Джордж бе работил днес, в колата му бяха шетали невидими феи. Всичко светеше от чистота. Някой бе сглобил проста дървена рамка за матрака, с две чекмеджета отдолу, в които бяха подредени всичките му вещи. Бяха му сковали и малка масичка, върху която се мъдреше вехтият му примус и една хилава коледна елхичка в саксия, обвита в станиол. Имаше още стек бири и нещо, увито във вестник, което се оказа пай с месо — още топъл. Някой шегаджия бе заковал на масичката стария каталог на „Гисинг“, отворен тъкмо на страницата с бюрото „Гръмвержец“.

Джордж се трогна до сълзи. Откакто бе умрял баща му, живееше самотен като куче, а ето че сега някой му протягаше ръка. Той погледна Вал, която бе не по-малко смаяна.

— Е, няма що — измърмори той. — Изглежда, са се пробвали дали още ги бива в дърводелството. „Гисинг“ — това значи качество и традиция, нали тъй?

— Остави шегите — тросна се Вал. — Повече тук няма да спиш.

— Моля? — Джордж не повярва на ушите си.

— Да не мислиш, че ще работя за някакъв клошар? Идваш у нас — все пак Коледа е! Можеш да спиш на канапето, докато си намериш по-удобно място.

Джордж се опита да възрази, но не намери подходящите думи. Вал го сграбчи за ръката и го помъкна към очукания остин метро. Дватамата се качиха в малката кола, а вратата на камионетката остана да се полюлява на вятъра.

Първата Коледа след смъртта на мъжа си Хелън посрещна в окаяно състояние. Преди два дни бе успяла да нагълта половин дузина таблетки валиум; почувствала се бе лека и щастлива, като в сън. Но междуременно биохимичното махало се бе върнало назад и на Коледата вече не чувстваше успокоителното въздействие на хапчетата. Беше силно раздразнителна, плачеше без причина и се вайкаше за сполетялото я нещастие.

Джоузи й правеше компания в дневната, като с мъка се опитваше да се сдържа, докато в кухнята Джордж и Матю успяха да прегорят печените картофи — Джордж от небрежност, а Матю поради замаяност от часовата разлика. Зак говореше по мобилния си телефон с някого по служба.

— Новите ти работодатели... — Джордж се запъна на името.

— „Уайнстейн Люкс“ — подсказа Зак, когато свърши.

— Тъй де. Дават ли ви почивни дни?

— Засега не съм имал почивен ден, но не се знае. Освен това на първо време работя главно по сделки с петролни компании, така че много от клиентите ми са от Близкия изток. Много държат да им позвъня точно на Коледа. Прави им кеф да прецакат празника на банкера си.

— Как, по дяволите, те взеха на работа? — запита Матю. Отдавна се канеше да разгадае тази мистерия, но се боеше да не си проличи колко завижда на брат си.

Зак вдигна рамене.

— Просто съм гениален, това е — рече небрежно той и отново посегна към телефона.

Матю стисна зъби и не отговори. Джордж отиде да остърже изгорялото от картофите. В сравнение с братята си се чувстваше едва ли не втора категория. Предния ден Матю бе пристигнал от Ню Йорк с „Върджин Атлантик“ — бизнес класа, а утре вече си заминаваше обратно по същия начин. Зак не сваляше мобилния телефон от ухото си — все говореше с някого за сделки, срокове и хонорари. А какво бе

сторил самият той — Джордж — за петте месеца, откакто съдбата го бе отбила от портфейла на баща му? Нямаше доход. Зависеше от милосърдието на секретарката си. Единствената му собственост, онази съсипана фабрика, заплашваше да не си оправдае и едната лира, която бе вложил в нея. Междувременно Кики витаеше в някакви далечни светове, майка му беше развалина, а братята му го унижаваха с мобилните си телефони, доходите и надутите си приказки. Джордж остави картофите и отиде в другата стая да си побъбри с Джоузефин.

— Да не сте изгорили картофите? — скочи тя. — Я стой при мама, аз ще отида да видя каква сте я свършили.

— Да не забравиш да полееш пуйката — подвижна той подире ѝ.

Джоузи изгони Зак от кухнята и той си намери местенце на стълбата за горния етаж, където продължи да дърдори по мобилния телефон. Матю и Джоузи с общи усилия спретнаха нещо като коледен обяд и наредиха масата. Джордж отиде да доведе майка им, но забеляза, че се е подмокрила. Нищо страшно, но на него не му се занимаваше и с това.

— Ох, божичко! Джоузи, ела да помагаш.

— Какво има? По дяволите, Джордж, помолих те да внимаваш!

— Какво можех да направя, да я туря на гърнето ли?

— Не може ли малко по-тихо, говоря по телефона! — кресна им Зак.

Джоузи изтича нагоре по стълбата и преди Зак да бе успял да закрие с ръка телефона, извика отчетливо:

— Зак, майка ти се напика. Ще дойдеш ли да ѝ смениш бельото?

Като изгледа кръвнишки сестра си, Зак излезе на улицата да си довърши разговора. Докато минаваше през антрето, връзката съвсем заглъхна. Ругаейки и треперейки от студ, той отново набра номера.

От трапезарията се чу гласът на Матю:

— Идвате ли? Обядът съвсем изстина.

Когато останалите влязоха в кухнята, той спеше, подпрян на масата. Часовата разлика с Ню Йорк го бе довършила. Беше скапана Коледа — първата след смъртта на баща им, и на никого не му бе до веселие.

Финансовите наблюдатели бяха предвидили кризата, но никой не очакваше, че ще започне от Япония. Непосредствената причина бе съвсем тривиална. Поредната японска банка бе заловена да плаща рекет на организираната престъпност. Някои от замесените бяха свързани с управляващата партия. Последвали бяха глоби, няколко ареста и оставки. Нищо особено.

Първоначалната реакция бе сдържана. Цените на облигациите се понижиха с около половин процент. Японската фондова борса не само не се повлия, а напротив, през първия ден дори бе в лек възход. Наближаваха празници, а в такива моменти хората предпочитат да мислят за приятни неща — дори в Япония.

Случилото се в деня на скандала бе само лек полъх на вятъра. Истинският ураган се развихри по-късно. Защо стана така, никой не разбра. Вероятно инвеститорите се бяха смутили от репортажите за висши държавни служители с белезници, показани същата вечер по телевизията, или от гръмовната изобличителна реч на лидера на опозицията. Каквато и да бе причината, още с отварянето на пазарите на ценни книжа на следващата сутрин цените на облигациите започнаха стремително да се понижават. Акциите ги последваха. Лекият първоначален спад прерасна в срыв. До края на работния ден спадът на пазара на облигации достигна три процента, а на акции — петнайсет.

Забелязали хаоса в Япония, европейските инвеститори се питаха как ли ще ги засегне тях. Търговията вървеше мудро; хората се бояха. Ако Нюйоркската борса отвореше добре, значи нямаше нищо страшно. Но ако американските инвеститори също се уплашеха, това щеше да означава катастрофа. Атмосферата на европейските борси този ден беше нервна.

Същата сутрин „Уолстрийт Джърнъл“ излезе със заглавие на първа страница: „Индексът «Никей» спада с петнайсет процента, американските инвеститори нервничат“. Най-известният Телевизионен коментатор засне материала си, стъпил върху макет на висок корниз.

Каза, че предвижда финансова криза, и скочи. Остроумен трик, но не особено успокояващ.

Американските пазари отвориха спокойно. Никой не искаше да направи първата крачка. Но постепенно инвеститорите започнаха да играят на сигурно. На борсов език това означава да продават, а когато всички продават, значи никой не купува. Полека-лека всички екрани на мониторите засветиха в червено. Нервността на пазара на облигации се пренесе и при акциите, където спадът бе още по-бърз, сякаш за да не изостане. До затварянето спадът на пазара на облигации бе три процента, а на акции — осемнайсет.

Облени в пот, дилърите напускаха един по един бюрата си и си тръгваха, жадни да се напият. Някои имаха повод да празнуват; това бяха тези, които работният ден бе заварил в къси позиции — т.е. с недостиг вместо излишък на ценни книжа. Дългът им внезапно се бе стопил и за един ден бяха натрупали огромна печалба. Но такива щастливци бяха малко. Дори най-предпазливите дилъри регистрираха този ден чувствителни загуби. Нещастниците с ужас гледаха как изработените им с тежък труд годишни печалби се топят пред очите им за броени часове. Премиите им се изпариха като дим, работните им места висяха на косъм. Те унило разсъждаваха за лошия си късмет и избягваха баровете, където по-щастливите им колеги се черпеха с шампанско.

На последния етаж на един от небостъргачите на Уолстрийт заседаваше Комисията за оценка на пазарни рискове на банка „Мадисън“. Председателстващ заседанието бе Дан Креймър, Лъва на Уолстрийт.

За банката това бе лош ден. Тя бе разчитала, че американските пазари ще се съвземат бързо. Не бе играла с големи суми, но в лош ден като този дори най-незначителният ход можеше да доведе до значително изтичане на пари. Компютрите на „Мадисън“ бяха регистрирали загуби от около 80 милиона долара без данъците.

Никой от членовете на комисията не изглеждаше особено разтревожен. За банка като „Мадисън“, чиято годишна печалба надхвърля един милиард долара, 80 милиона не са нищо особено. Не това бе проблемът, който се бяха събрали да обсъдят. След подобни внезапни кризи инвестиционните банки навлизат в периоди на затишие. Фирми, които тъкмо са се готвили да издадат облигации или

акции, предпочитат да изчакат. Инвеститорите се въздържат. Телефоните замлъкват.

Съвещанието на комисията продължи до девет вечерта. „Мадисън“ се славеше с бързата си и решителна реакция; целта им бе да излязат със съобщение за печата, което да се публикува в сутрешните вестници и новините. Накрая стигнаха до единодушно решение. Съобщението за печата бе съставено и одобрено. Двата му най-важни абзаца гласяха:

„Мадисън“ съобщава, че днешната корекция на финансовите пазари е довела до загуби от приблизително 80 милиона долара преди данъците. Банката е уверена, че не следва да се очакват каквито и да било други загуби; тя смята, че дългосрочната прогноза за финансовите пазари е положителна.

Независимо от това, за да си осигури стабилен контрол върху текущите разходи през периода на адаптация, банката възнамерява да извърши незабавен преглед на кадровата обезпеченост в цялата си корпоративна структура. Очакват се значителни съкращения. Конкретните мерки ще бъдат оповестени допълнително.

Съобщението бе широко отразено във вестниците. Пресата оценяваше като положителен знак оптимистичната прогноза на банката за състоянието на финансовите пазари. За пореден път ръководството бе дадено за пример на решителност и оперативност. Един от популярните вестници излезе със заглавие: „Лъвът изрева, пазарът въздъхна с облекчение“. Все още объркани след кризата, пазарите леко дръпнаха напред.

За стажантите от курса новината не звучеше особено оптимистично. Разчу се, че ще ги уволнят до един още същия ден. Местните студенти тръгнаха да молят евентуалните си работодатели за ходатайство да останат. Чужденците се втурнаха към телефоните, сякаш се опитваха да отгатнат от разстояние настроенията в Токио и Буенос Айрес, Париж и Лондон.

Матю и Софи, които вече не криеха връзката си от колегите слязоха да пият кафе. Разговаряха оживено за последните новини, за слуховете, разказваха си клюки от дома. Малко преди това Матю се бе обадил на Луиджи, който звучеше доста унил. Опита се да му се присмее, че преувеличава като всички италианци, но Луиджи го поправи:

— Матео, аз съм италиански швейцарец, както знаеш, а когато един швейцарец е в депресия, винаги има защо. Новините са лоши, особено за вас, стажантите. Само не се отчайвай и не прави глупости. Ако не успееш сега, догодина пак можеш да си пробваш късмета.

Матю не разполагаше с излишна година, но нямаше как да каже това на Луиджи, а още по-малко да моли Макалистър. Софи също беше притеснена. Парижкият клон на банката бе планирал разширение, но, изглежда, сега това щеше да почака. А нови кадри със сигурност нямаше да се набират.

Матю и Софи се държаха за ръце през масата, целуваха се и се притесняваха. Е, поне бяха заедно.

Гайдарят спря да свири. Шампанското гръмна, чуха се ръкопляскания. Ханк Дагерт, генерален директор на „Томинто Ойл“, а сега вече и президент на „Абърдийн Дрилинг“ вдигна чаша.

— За нашата най-нова придобивка, за успешното бъдеще на „Абърдийн Дрилинг“ като печеливша съставна част на „Томинто Ойл“!

Дъглас Макензи, директорът на „Абърдийн“, сияеше от радост с празничната си шотландска поличка. Вместо традиционната кама на бедрото си имаше украшение във формата на миниатюрна петролна кула с диамантен връх. Като го видя Дагерт страшно го хареса и Макензи веднага му поръча идентично копие от същия златар.

— А сега за здравето на младия Градли — добави Дагерт. — Ако не беше той, нищо нямаше да стане.

Всички отново вдигнаха чаши и пиха. Чуха се откъслечни ръкопляскания, които Зак прие с характерната си тънка усмивка.

Много неща се бяха случили от скандала на Зак с Ханбъри. Още същата вечер, след като Зак реши, че няма намерение да се извинява, от мобилния си телефон той набра няколко номера един след друг. Първият, на когото се обади, бе ръководителят на отдела за енергийни източници на „Уайнстейн Люкс“.

„Уайнстейн Люкс“ е една от най-големите инвестиционни банки в света, истински първодивизионен гигант. Освен нея има още няколко такива банки — „Голдман Сакс“, „Мадисън“, „Мърган Стенли“, „Мерил Линч“ и може би още една-две — които изцяло доминират световните финансови дела. Всеки път, когато в света на корпоративните финанси настъпи важно събитие — било то раждане, брак по сметка или смърт на корпорация — с положителност до люлката, олтара или смъртния одър присъства представител на някоя от фирмите в този елитен клуб. Лицето му излъчва компетентност и деловитост, а усмивката му загатва, че съдбата на отрочето, жениха или покойника е изцяло в негови ръце.

Зак описа на жената отсреща — делова американка на име Ейми-Лу Мазовиецки — какво точно иска и какво е в състояние да предложи

в замяна. Мазовиецки го изслуша и отговори кратко:

— Добре. Ела веднага.

Зак скочи в едно такси и в осем вечерта бе в съответната сграда. Една секретарка го отведе на десетия етаж, където се намираха залите за съвещания. Тя го остави в една от тях с изглед към реката и с поднос чай и кафе. Скоро след това се появи и самата Ейми-Лу Мазовиецки.

— Казвай! — подкани го тя.

Зак разказа накратко историята си. Той бе служител на инвестиционна банка „Кобург“, която бе извършила консултантска услуга с цел закупуване на една петролна компания от друга. Ръководителят на проекта бе пропуснал да открие важен пасив на компанията, обект на сделката, който обаче бе забелязан от Зак. Освен това Зак бе измислил сложни данъчна манипулация, с която да се компенсира въпросният пасив, но шефът му в „Кобург“ го бе отпратил с присмех. Според Зак обаче клиентът си оставаше все така склонен да осъществи сделката на подходяща цена. Но това не бе всичко. Зак смяташе, че клиентът с радост би работил с друга банка, тъй като бе разочарован от „Кобург“.

— Какво предлагаш?

— Аз ще ви свържа с клиента. Ще ви изложа в подробности замислената данъчна операция. Ако изиграете добре картите си, ще спечелите нов клиент, успешна сделка и добър хонорар.

— Какво искаш в замяна?

— Искам работа.

Мазовиецки барабанеше с пръсти по бюрото и оглеждаше ъгловатото, съсредоточено лице на Зак. Интересно. Този младеж не се държеше като на интервю. Не се усмихваше угоднически, не се опитваше да се хареса на всяка цена. Тя бързо взе решение.

— Добре. Може да се договорим, но искам да ти обясня някои неща. Първо. Ние никога не вземаме хора на работа, докато не се убедим, че си струва да ги назначим за дълъг срок. Това означава, че ги подлагаме на серия най-подробни интервюта. За теб няма да направим изключение. Второ, ако решим да се заемем с твоя клиент, по-добре е това да стане веднага. Може и да сме закъснели вече. Това значи, че трябва точно да ни обясниш замислената данъчна операция, а ние ще се опитаме да задействаме нещата. Разбирам, че не можеш да ни съобщиш поверителна информация без изрично разрешение на

клиента. Но сега случаят е по-особен. Давам ти честна дума, че няма да се възползваме от информацията в твоя или на клиента ти вреда. И накрая, надявам се, че си готов да не спиш тази нощ. Смятам да поработим няколко часа върху данъчния трик, а после до сутринта ще те интервюираме.

Зак помисли за момент. Явно бе попаднал в свят, безкрайно различен от „Кобург“. Този свят му допадаше и му се прииска да бъде част от него. Но все още се колебаеше.

— Всичко това е много хубаво — каза той. — Боя се обаче, че не мога да приема устни уверения, че няма да злоупотребите с информацията, която ще ви разкрия. В края на краищата аз все още съм служител на „Кобург“.

Зак не даваше пет пари за етичната страна на въпроса, но искаше да изглежда благонадежден в очите на събеседничката си. Не беше сигурен, че е избрал верния подход. Оказа се, че напразно се е тревожил. Мазовиецки му се усмихна.

— Много добре. Ти премина първия изпит. Никога не наемаме служители, които не умеят да пазят тайната на клиента. — Тя измъкна от дипломатическото си куфарче бланка с подпис и дата. „Уайнстейн Люкс“ декларираха, че няма да използват предоставената им от Зак информация без негово изрично писмено разрешение. — Това е стандартната декларация, която издаваме в такива случаи. Още докато идваше насам, наредих да съставят една на твое име, в случай че преценя, че не ни будалкаш.

Нощта, която последва, бе една от най-странните в целия досегашен живот на Зак Градли. Първите три часа от нея той прекара с Мазовиецки и един грохнал от умора данъчен експерт на име Гилинггам. Зак им обясни идеята си и наблегна на действията, които според него трябваше да се извършат незабавно. Гилинггам бързо схвана за какво става дума. Той забеляза един-два дребни проблема от техническо естество, но се сети как могат да бъдат избегнати. Самият Гилинггам имаше доста смачкан вид, но мозъкът му режеше като бръснач. Към полунощ той се поизправи на стола си.

— Стига засега. Убеден съм, че идеята е осъществима. Ако работим без прекъсване, ще я приведем в работен вариант до петък. Честно казано, на мен ми харесва.

Тогава започнаха интервютата.

За някоя обикновена фирма би било нелека задача да уреди серия от интервюта за потенциален служител, която да започне в полунощ и да продължи до шест сутринта. Но „Уайнстейн Люкс“ не беше обикновена фирма. Навсякъде из сградата по цяла нощ имаше осветени офиси — bankerите работеха без почивка, за да спазят сроковете си. Мазовиецки на бърза ръка мобилизира половин дузина свои колеги за 45-минутни интервюта с кандидата. След интервюто всеки един трябваше да ѝ представи подробен доклад. Заповедта бе донякъде необичайна, но в тази институция необичайното отдавна бе станало ежедневие. Никой не се възпротиви.

Интервютата бяха детайлни и безкомпромисно изчерпателни. И най-дребният проблем, забелязан от даден интервюиращ, се докладваше на следващия, който включваше в своето интервю подробни въпроси за пълно изясняване на случая. В „Кобург“ Зак от самото начало се смяташе за по-добър от останалите. Тук далеч не беше толкова уверен. Чувстваше се като ученик, който се състезава с олимпийски шампиони. Когато за четвърти път го запитаха колко езика владее и трябваше да си признае, че знае само английски, започна да се пита дали все пак не бе трябвало да се извини на Ханбъри.

В четири сутринта Зак се сети, че не е ял от обяд предишния ден, и плахо попита дали някъде няма машина за закуски. Интервюиращият — испанец с вид на кастилски аристократ, какъвто си и беше — го погледна донякъде изненадан.

— Какво искаш, пиле или храна? — запита той. — Имай предвид, че при грешен отговор няма да те предложи за назначение.

Зак се засмя и си поиска храна. Испанецът набра четирицифрен номер от телефона на бюрото си и след петнайсет минути една сервитьорка донесе огромен сандвич, натъпкан с деликатеси.

— Някои от нас живеят едва ли не постоянно в тази сграда, така че сме се осигурили с всичко необходимо. В Ню Йорк щеше да получиш най-много претоплена пица и диетична кола. — Испанецът вдигна рамене. Неотдавна конкурентна фирма му бе предложила работа с два милиона гарантирана годишна премия, за да оглави бизнеса им с Латинска Америка; офисът му щеше да бъде в Ню Йорк. Той бе отказал, без дори да се замисли.

Накрая всичко приключи. Вече минаваше шест сутринта. През прозореца се виждаше тъмната лента на Темза, притисната между

редници високи сгради и кранове, окичени с идиотски коледни гирлянди. Зак се чувстваше като пребит. Дано всичко това да си бе струвало усилията. Накрая, в шест и четирийсет и осем, Мазовиецки се върна в стаята.

— Честито. Предлагаме ти работа. Длъжността е вицепрезидент в Отдела за корпоративни финанси, на мое директно подчинение. Начална заплата — четирийсет хиляди лири годишно. Имаш право на годишна премия, която се изплаща през юни и зависи от качеството на работата през изтеклата година. Тъй като сега е вече януари, няма да имаме време да оценим работата ти по традиционния начин. Ако предлаганата от теб сделка обаче се осъществи, ще получиш първоначална премия от петдесет хиляди. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм. Разбира се. Условията са идеални. Много се радвам — внезапно забрави умората Зак.

— Добре значи. Съставили сме договор за назначение, но ще го подпишем едва след като те одобри Дик Бандерман. Дик е шефът на корпоративните финанси в Лондон и държи да се запознае лично с всеки новопостъпил. Няма случай да е отменил назначение, но все пак трябва да минеш и през него.

— Разбира се. Кога ще ме представите?

— Веднага. Сигурно е вече долу във фитнесклуба. Хайде да го потърсим.

Мазовиецки и Зак взеха асансьора за подземния етаж. По това време клубът бе все още полупразен, но някои от уредите бяха вече заети. Мазовиецки, която сама имаше явна нужда да свали доста килограми, поведе Зак в този храм на красивото и хармонично тяло. Когато видя този, когото търсеше, тя ускори крачките.

Диксън Бандерман беше възрастен мъж с посивяла коса.

— Здравей, Дик — обърна се тя към него. В ръката си държеше готовия договор. — Позволи ми да ти представя Зак Градли.

— Здравсти, Ейми-Лу. Щом е за теб, винаги!

Гласът звучеше познато. Като на американец, живял дълги години в Англия, или обратното. Посивялата глава се обърна и впери поглед в Зак. Приличаше на някой граф, но Зак вече знаеше, че може да псува като каруцар. Господи, помисли си той. Та това бе същият мъж, с когото се бяха ругали на пресечката предишната вечер.

Бандерман също го бе познал. Зак полупритвори очи от ужас. Това бе краят, помисли си той.

— По дяволите, Ейми-Лу, да не си откачила? Ти сериозно ли смяташ да предложиш на този невъзпитан нахал петдесет хиляди начална премия?

Зак стисна клепачи. Какъв кутсуз! Наум започна да съставя подходяща ругатня. Ако в един и същ ден му бе писано да получи заповед за уволнение от „Кобург“ и отказ от „Уайнстейн Люкс“, поне трябваше да си го изкара на някого. Потънал в черни мисли, той едва чу следващите думи на Бандерман.

— От изложението ти излиза, Ейми-Лу, че това момче ни е донесло сделка за милиони и че му сече пипето за данъчните игри. А, от собствен опит знам, че той не се дава лесно. Ако сделката стане, копелето заслужава сто хиляди и ти лично ще се погрижиш да ги получи!

За Зак следващите няколко дни преминаха в унес. Двамата с Мазовиецки се обадиха на Дагерт. Зак му каза, че според него, „Абърдийн Дрилинг“ все още не е купена и че заедно могат да измислят начин да предложат приемлива цена. Единственото условие бе „Уайнстейн Люкс“ да бъде незабавно наета като посредник при сделката.

Дагерт се изненада да чуе гласа на Зак, но го изслуша внимателно.

— Сигурен ли си, че ще можем да използваме загубите от високите данъци?

— Деветдесет процента.

— А че „Абърдийн Дрилинг“ още не е продадена?

— Деветдесет процента.

— А колко е вашата комисиона?

Мазовиецки предложи „Уайнстейн Люкс“ да получи процент от икономииите, които „Томинто Ойл“ щеше да реализира. От „Кобург“ бяха предложили покупна цена за „Абърдийн Дрилинг“ в размер на 125 милиона лири стерлинги. Разбраха се комисионата на „Уайнстейн Люкс“ да се равнява на двайсет процента от намалението върху първоначалната цена, което Мазовиецки щеше да издейства. Процентът беше висок, но на Дагерт не му бе до пазарлъци.

— Съгласен. Пратете ми договора по факса, за да го подпиша.

Затвориха и Мазовиецки измъкна бутилка шампанско.

— За сделката. За новата ти работа! — вдигна чаша тя.

Часът бе осем и четирийсет. Зак си спомни за срещата си с хората в „Кобург“. Не можеше да работи едновременно за две фирми. Предполагаше, че от предишното място ще го уволнят, но за всеки случай си написа оставката. Ако го уволняха и получиеше тлъста компенсация, това щеше добре да му дойде. Ако ли не, стигаше му шокираната физиономия на Ханбъри на сбогуване.

През дните до края на седмицата Зак работи по дващсет часа на ден, докато не се убеди, че данъчната операция е осъществима на практика. В петък вечер Хал Гилингам обяви, че всичко е готово. Мазовиецки каза само:

— Добре. Приятен уикенд, момчета.

После тайнствено добави, че има да проведе само още един телефонен разговор — „с близък приятел, журналист“.

Зак си тръгна озадачен, но когато два дни по-късно си купи неделния вестник, на първа страница се мъдреше кореспонденция за тяхната сделка, озаглавена „Черна дупка в книжата на, Абърдийн заплашва продажбата“. С търга бе свършено, останалите кандидати се изпариха яко дим. От „Томинто Ойл“ също се ослушваха. Отчаяни, собствениците се принудиха практически да им подарят фирмата без пари. След като се взеха предвид данъчните облекчения и норвежките задължения продажната цена на „Абърдийн Дрилинг“ възлезе точно на 100 милиона лири стерлинги — с 25 милиона по-малко, от цената, предложена от „Кобург“. Комисионата на „Уайнстейн Люкс“ бе дващсет процента от разликата, или кръгло пет милиона. Цялата работа приключи за дващсет и два дни. Дагерт с готовност подписа чека, но поклати глава:

— Ако не обичах толкова петролния бизнес, щях да стана банкер!

Гайдата звучеше все по-мажорно, а вместо шампанско бяха започнали да сервират уиски. Дъглас Макензи се бе усукал около Мазовиецки и я учеше на шотландски танци. Дагерт награби финансовата си съветничка — сериозна трийсет и пет годишна сухарка, и я повлече към дансинга. Зак се усещаше приятно отпуснат и много щастлив. Бе осъществил първата си сделка.

Не че Матю имаше някаква вина. Тази вечер бе работил до късно — по принцип, нищо необичайно. Бе отишъл да провери нещо в справочниците, които се съхраняваха в кабинета на ръководителката на курса Джилиан Маккъчън — дотук също нищо лошо. Докато търсеше, той случайно се натъкна на папката, оставена върху бюрото. Какво осъдително имаше в това? Да не беше някоя викторианска девица, че да гледа само надолу! Папката си лежеше мирно на бюрото, а отгоре имаше надпис „Бележки на ръководителя на курса за последната игра“. Матю я вдигна.

Последната игра беше без съмнение най-важният изпит в целия курс, от който зависеше кой ще завърши и кой ще бъде скъсан. Ако Матю се чувстваше по-уверен в шансовете си, може би щеше да остави папката на мира. Бе дочул обаче, че в резултат на решението на Дан Креймър за съкращаване на разходите шейсет и трима студенти се състезаваха само за пет вакантни места.

Двама от късметлиите вече бяха известни. Единият бе Адам Камбъл — невзрачен англичанин с рядка косица и безвкусни костюми. Приличаше на някакъв зубрач, но бе ненадминат в един вид математически изчисления от първостепенна важност за лондонския отдел „Опции“ на банката. Вторият бе аржентинецът Диего Бурели — красив като киноактьор, с дебели връзки сред аржентинския елит и изключителен търговски нюх. Бе определен за шеф на офисите на банката в Буенос Айрес — пост, който отлично му прилягаше.

Оставаха значи шейсет и един кандидати за три места. Освен Матю за тях щяха да се борят още само четирима сериозни претенденти: Скот Питърсън — русият калифорниец, Хайнц Шифер — арогантен германец с яки застъпници във Франкфурт, Карен Онсли — талантива дилърка, на която и двамата родители, трима вуйчовци, брат и сестра вече работеха за „Мадисън“, и Фуджимото Такако — изтупан японец с невероятна способност да носи алкохол и шесто чувство за азиатските пазари.

Какво бе редно да направи сега? Да затвори папката, сякаш не я е видял? Но защо? Бе работил до късно, за разлика от останалите. В известен смисъл тази папка бе награда за усърдието му. Освен това как можеше да знае, че и други не са открили, прочели или преснимали съдържанието ѝ? На Карен Онсли и Хайнц Шифер нямаше да им мигне окото да направят такова нещо.

Без да му мисли повече, Матю отвори папката и се зачете. Отначало стоеше прав, после седна и продължи да чете. Накрая, разбрал, че на едно седане съзнанието му не може да обхване цялото това богатство, занесе папката в копирната стая и я преснима от кора до кора.

Когато остави папката на мястото ѝ и си тръгна, в куфарчето му имаше трийсет и пет фотокопирани листа. Всеки един от тях струваше много повече от теглото си в злато.

— Изглежда добре. Даже много добре — каза Сали Дъмет, шефката на скромното проектантско бюро на „Гисинг“. В ръцете си държеше чертеж на мебели за офис, който обърна към останалите присъстващи. — Отлично изпипано, много съвременно, в крак с модата. Като хубава спортна кола — изчистено, функционално и секси. — Сали се поспря, гледаше да не се увлича. — Освен това конструкцията е абсолютно семпла, а материалите максимално евтини. С други думи, идеално!

Останалите мрачно кимнаха. Проектът беше наистина идеален, но чужд. Снимката бе извадена от каталог на един от основните им конкуренти — Аспъртън Холдингс. Андрю Уолтърс, невъзмутимият началник-производство, се обади:

— Може да изглежда добре за широката публика, но ви уверявам, че все още има хора, които залагат на традицията. Пък и трябва да се има предвид, че с наличното оборудване просто не можем да изработим нещо подобно, без да се разорим.

— Не обсъждам какво можем да изработим и какво не. Искам само да кажа, че Джордж е прав. Все повече изоставаме в играта.

Дъмет погледна Джордж. Търсеше подкрепа, но Джордж не реагира. Преди да купи „Гисинг“, той на практика не бе работил нищо, а за няколко месеца не се става експерт. Оправяше се, разчитайки единствено на здравия си разум и на неизчерпаемия опит и познания на Вал.

— Трябва ни капитал — каза Уолтърс. — Няма да ни струва кой знае колко да приведем оборудването си към някакъв минимален технически стандарт. Стотина хиляди всичко на всичко.

— Не. Не и не! — Това бе гласът на Джеф Уилмът, дребничкия счетоводител, чиято непосилна задача беше да държи сметките на „Гисинг“ в някакъв относителен ред. — Ние просто не можем... дори да си представим... да си въобразим... размера на нужните капиталовложения. Разбира се, освен ако... — Той погледна Джордж, сякаш очакваше да извади сто хиляди от джоба си и да ги хвърли на

масата. Джордж не помръдна. — Искам да кажа, че няма пари за нищо, освен за най-необходимото.

Балард се бе съгласил да им даде още една отсрочка, но заемът продължаваше да виси над главите им като скала, която всеки момент можеше да се откъсне и да ги затрупа под себе си. Спорът не водеше доникъде. Сали Дъмет бе права — производственият асортимент на „Гисинг“ беше безнадеждно остарял. Прав бе и Уолтърс — оборудването им беше за боклука. Прав бе и Уилмът — нямаха никакви свободни пари. Дискусията се въртеше в кръг, всички бяха уморени и отчаяни.

След кратка пауза Джордж се намеси:

— Вижте, на всички ни е ясно, че и тримата сте прави. Имаме два пътя — да се откажем още сега или поне да опитаме да спасим каквото можем. Ако решим да опитаме, трябва да започнем от това — да създадем една по-прилична продукция, защото стоката, която предлагаме понастоящем, е и скъпа, и демоде. Сали, ти можеш ли да проектираш няколко напълно нови серии мебели, които хем да хващат окото, хем да можем да ги изработим в тая скапана фабрика?

— Мога да опитам...

— Искаш да кажеш: „мога със сигурност“, нали, Сали?

— Добре де, мога със сигурност.

— И при това ще изглеждат не по-лошо от тия на „Аспъртън“, нали така?

— Да.

— Или дори по-добре?

— Дори по-добре. — В гласа на Сали Дъмет за пръв път прозвуча ентусиазъм. В главата си имаше стотици проекти, които, докато бе жив Том Гисинг, нямаха шанс да видят бял свят. Тяхното време най-после бе дошло.

— Много добре. А сега, Андрю, как ще ги изработим тия пущини?

Андрю Уолтърс разпери ръце. Старият Гисинг винаги се бе съгласявал с неговия принцип, че едно нещо или се върши както трябва, или не се започва. Джордж не беше такъв. Нищо не разбираше от производство и нямаше хабер от качествена изработка.

— Нашите нови мебели ще са евтини и лесни за производство, нали така, Сали?

— Точно така.

— Но същевременно производствената политика ще бъде изградена така, че всеки отделен проект да зависи от възможностите за реализация. С други думи, Андрю отсега нататък ще участва в проектирането като помощник на Сали.

Андрю Уолтърс не бе особено поласкан от отредената му роля на помощник, и то на Сали Дъмет. Той изръмжа:

— Добре. Разбира се, производството си остава мой главен приоритет...

— Чакайте — намеси се Джордж — ами че началник-производство само по себе си е ангажираща длъжност, нали така?

— Да, особено при наличните машини...

— Точно така. Тогава да потърсим някой друг, който да помага на Сали. Предлагам оня младеж, Дарън от кроячния цех.

— В никакъв случай — прекъсна го Уолтърс. — Не съм убеден, че е достатъчно зрял за тая работа. Чакай да помисля... Може би и аз бих могъл да отделя време...

— Значи, решено — каза Джордж, който умееше да се прави на глух, когато му изнасяше. — Вал, би ли извикала Дарън? — И без да обръща внимание на протестите на Уолтърс, Джордж се обърна към Уилмът: — Джеф, искам и ти да участваш. За всеки нов проект искам калкулация на себестойността и примерна цена за пласмента. Ако няма печалба, Сали започва отначало. Ясно ли е?

— Разбира се — отвърна Уилмът. Той открай време се сърдеше на Том Гисинг, че не го бе включвал във взимането на решения, а го използваше само като счетоводител. За Гисинг изработването на мебели бе всичко, а правенето на пари — нещо второстепенно. Тази му благородна философия за малко не бе погубила фирмата. Уилмът с удоволствие щеше да се включи.

В този момент Вал се върна в заседателната зала, следвана от изпосталял младеж с небръснато лице и гладко избръснат череп. Имаше обеща на едното ухо, а маратонките му бяха толкова мръсни, че по тях можеше да поникне трева.

— Ето ме — рече той и кимна на неколцина от присъстващите за поздрав.

— Добро утро — поздрави го важно Андрю Уолтърс.

— Добро утро, Дарън — добави и Джордж. Дватамата с Андрю имаме една молба към теб. Кажи му, Андрю — подкани той.

Уолтърс започна надутото да обяснява. Когато му се стори, че обяснението звучи по-скоро като заповед да се блокират в зародиш всякакви по-съществени промени, Джордж се намеси дискретно, като добави няколко думи от себе си. Дарън бършеше носа си и слушаше внимателно.

— Ясно, разбирам. Няма проблем! — каза той.

Дарън бе привлякъл вниманието на Джордж, когато се бе повредил един от хаспелите в склада. Уолтърс твърдеше, че трябва да поставят нов, но тъкмо в този момент влезе Дарън да изкръцка една десетарка на заем от склададжията. Когато разбра проблема, той се провикна:

— А на бас, че ще го оправя!

Въпреки протестите на Уолтърс, че е опасно да се кърпи нещо, което вдига тежки товари, Джордж подкани Дарън да опита. До края на работния ден хаспелът бе поправен с помощта на инструментите от колата на Дарън и парче тел. Уолтърс инспектира свършената работа, произнесе се, че временно ще издържи, даде инструкции хаспелът да се товари само наполовина, но в общи линии нямаше за какво да се хване. Според Вал, Дарън беше най-способният инженер без диплома, когото познаваше, а приятелят му Дейв не му отстъпваше много.

— Значи така — обобщи Джордж. — Сали, Джеф, Дарън, Андрю, всички знаете какво се иска от вас, нали така?

Назованите поименно кимнаха.

— Окей. Почваме, Сали — рече Дарън.

— И още как! — отвърна тя.

— Един последен въпрос — намеси се Джордж. — Както знаете, тазгодишното Британско мебелно изложение се открива в зала „Олимпия“ след три месеца. Запазили сме щанд, за нас това е важно събитие. Всички най-големи закупчици, всичките ни традиционни клиенти ще бъдат на изложбата. Дотогава ни трябва пълен асортимент нова продукция. Не чертежи, не идейни проекти — искам мостри, готови за серийно производство! Или още по-добре, искам няколко готови серии в склада, така че още от следващия ден да почнем да изпълняваме поръчки.

Уилмът и Уолтърс едновременно поклатиха глави.

— Честно казано, ако дотогава имаме няколко проекта на хартия, пак добре. Винаги можем да покажем на клиентите каталог и да им обещаем, че при първа възможност ще изпълним поръчките — каза Уолтърс.

Уилмът кимна.

— Не съм на мнение, че при сегашното ни финансово състояние можем да си позволим да изпълняваме поръчки, които още не сме получили — каза той, но Джордж отново бе обхванат от временна глухота.

— Значи, разбрахме се — обобщи той.

Върху малката тортичка нямаше място за петдесет и три свещи, колкото години навършваше Хелън, но тя толкова се зарадва и на петте, които ярко горяха на ниската масичка, че за малко да седне отгоре.

— Внимавай, мамо — извика Джоузи.

Тя си свали диадемата и я постави на главата на майка си, за да не си изгори косата. Този ден Хелън беше спокойна, може би леко несигурна в движенията си, но очите ѝ блестяха, умни и проникателни както някога, сякаш наблюдаваха отстрани как тялото ѝ не ѝ се подчинява вече. Тя се усмихна на дъщеря си и се напъна да си спомни думата „благодаря“. Джоузи ѝ се усмихна в отговор. Зак наблюдаваше сцената, отегчен и нетърпелив.

— По дяволите, духайте ги тия свещи и да приключваме — каза той.

Беше шест и половина вечерта. Зак бе кацнал на Хийтроу само преди час и вече бързаше за работа. Матю току-що бе позвънил от Ню Йорк, за да поздрави майка си. Джордж не бе успял да се откъсне по средата на седмицата, но щеше да дойде през почивните дни. Хелън погледна притеснено дъщеря си; резкият тон на Зак я плашеше.

— Чакай мама да се приготви — сръза го Джоузи. — Тя има рожден ден, не ти.

Джоузи беше изтощена от умора, но този път нямаше да остави Зак да изпорти всичко. Бе решена да защитава майка си от грубостите му, както я пазеше от пламъците на свещите. Знаеше, че ще се справи. Вече работеше, грижеше се за майка си, поддържаше дома и дори намираше сили и време за дребни удоволствия.

Джоузи погледна Зак, сякаш го виждаше за пръв път. Той се бе изменил. Вече не беше буйният, необуздан по-голям брат, когото познаваше от детинство, а бе заприличал на банкиер. Пътуваше по света, носеше скъпи костюми, говореше само за бизнес. Какъв ли началник щеше да ѝ бъде, ако тя му станеше секретарка? Сигурно нямаше да я забелязва. Ще си спомня името ѝ и ще се държи учтиво,

докато не прави грешки, но само да сбърка нещо, ще ѝ се сонне. И нищо да не сбърка, ако е в кисело настроение, тежко ѝ.

Брат и сестра — шеф и секретарка — гледаха втренчено догарящите свещички на тортата. Пламъчетата бяха стигнали крема и почнаха да примигват.

— Хайде де! — подкани Зак.

— Хайде, мамо — каза Джоузи. — Я да видим дали можем да ги духнем заедно.

Хелън сви устните си на тръбичка и се приготви да духне. Това просто действие, което някога щеше да ѝ отнеме един миг, сега изискваше цялото ѝ внимание. Поразените области в мозъка ѝ нямаше да се оправят; вместо това ролята им постепенно се поемаше от други. Това си беше сериозно предизвикателство — не по-малко сериозно, отколкото онова, с което се бореха синовете ѝ. Хелън издиша въздух през устата си, но струята бе прекалено слаба, за да угаси дори и една свещ.

— Браво, мамо! — извика Джоузи, след като духна свещите вместо нея. — Добре се справи.

— Боже господи — изстена Зак.

Тортата бе купена от супермаркета. Отгоре имаше карамелизирана захар, а по средата изкуствена сметана и евтин конфитюр. Зак взе предложеното му парче и без да го опита, го отмени настрани.

— Нося ви подаръци — каза той. — Боя се обаче, че нямах време да ги опаковам.

Бръкна в плика от безмитния магазин на летището и извади бонбони и парфюм, доста скъпи на вид. Подаде ги на сестра си.

— Заповядай, мамо — каза Джоузефин, като внимателно намести подаръците в ръцете на майка си. — Помириши тук, не ухае ли прекрасно? Искаш ли бонбон?

— Прекрасно — повтори Хелън. — Благодаря.

Зак отвърна на благодарността на майка си с едва забележима усмивка.

— И за теб имам подарък, Джоузи.

Зак изсипа плика в скута си. Вътре имаше риза „Пинкс“, три вратовръзки „Хермес“ и копринен шал, също „Хермес“. Зак подаде

шала на Джоузефин. Тя го разгледа, после си го сложи. Бе прекрасен и много ѝ отиваше.

— Много е хубав, благодаря ти, Зак.

— За нищо.

Джоузи погледна към купчината в скута на Зак. Той се бе сетил да свали етикета с цената от шала ѝ, но не си бе дал труд да стори същото с вратовръзките. Луксозните етикети приковаха вниманието ѝ. Сигурно струваха поне петдесет лири стерлинги едната. Ризата — най-малко четирийсет, по-вероятно петдесет.

— Много благодаря, Зак. Исках да ти кажа обаче... ако имаш излишни пари, двете с мама ще ти бъдем благодарни. Гледачката струва много...

— О, боже! — Зак бе уморен и раздражителен. — Да не почнеш пак да хленчиш.

— Не хленча — отвърна рязко Джоузи. — Това не е...

— Аз се трепя да идвам специално.

— От Хийтроу до Килбърн, при това с такси. Не си се претрепал чак толкова!

— Нося ви подаръци, в замяна можехте поне.

— Животът никак не е лесен, а и...

— Е, няма що, как ще е лесно да си секретарка! Трябва да си лакираш ноктите, да дърдориш с колежки в дамската тоалетна... Не само това, ами понякога те карат и да работиш, да правиш фотокопия!

— Я престани! — кресна Джоузи, побледняла от гняв. Само това ѝ липсваше. Достатъчно проблеми имаше за осемнайсетгодишно момиче, за да слуша и глупостите на Зак.

— Щях да забравя, имаш и мама. Сигурно е много сложно да си играете на забавачница с една жена на средна възраст...

Зак се надигна да си ходи. Джоузефин плачеше, по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Беше бясна, че се остави Зак да я оскърби.

— Вън!

— Тръгвам си, не бой се. Имам работа. Истинска работа, като за възрастни!

— Вън, казах! — Джоузефин почти изтласка брат си през вратата, хлипайки неудържимо. Проклет да е! Проклет! Изтри очи с шала от „Хермес“. Никой нямаше право да се отнася така с нея. Никой!

ПРОЛЕТТА НА 1999 Г.

Пролетта не се забелязва много на Уолстрийт. Обикновено януари е добър месец за финансовите пазари, когато разни глупаци забравят поуките от изтеклата година и се хвърлят в спекулации, сякаш нищо не е било. Но това е през януари. През февруари празниците отдавна са минали, дилърските премии са осребрени и депозирани или пък вложени на сигурно място — в образованието на децата, в изплащане на ипотечи, в ремонт на яхти... Пазарите стават сериозни и делови. Финансистите работят по много часове на ден, за да осъществяват сделки, които ще предизвикат безработица в Уичита, а Уолстрийт ще получи тлъсти комисиони. През март хората започват да мислят в перспектива. Ще изпълня ли плана за постъпленията? Ще успея ли да запазя печалбите си? Каква премия ще получа тази година?

Студентите в специалната програма за обучение на „Мадисън“ са напрегнати. Те не искат премии — искат просто работа. Датата е 4 март 1999 г. До срока, поставен от Бърнард Градли, остават 862 дни.

Някъде дълбоко под Уолстрийт компанията „Кон Едисън“ се бе натъкнала на проблем. Дори и днес, в края на двајсети век, много от сградите в Ню Йорк се отопляват с пара, която тече по мрежа от подземни тръби. Системата обикновено работи, но както с всяка стара техника, проблемите не са рядкост. Днес „Кон Едисън“ имаше проблем в Долен Манхатън.

През голяма метална тръба, забучена като комин в уличната шахта по средата на Уолстрийт, бликаше пара. Наоколо се суетяха работници.

За пътниците, които в този момент излизаха на тълпи от спирката на метрото на ъгъла, гледката наподобяваше сцена от Гражданската война. Почернялата от сажда църква зад гърба им сякаш призоваваше към покаяние и саможертва. Кълбата пара, блеснали на утринното слънце, изпълваха като барутен дим тясната траншея на улицата. Отстрани чугуненият Джордж Вашингтон стоеше гордо изправен на пиедестала си пред зданието на Федералния резерв. Понататък не се виждаше нищо, освен гъст дим и слънчева светлина. Високо горе, по фасадите на сградите, се вееха многобройни американски знамена. Забързаните по улицата човешки фигури можеха с еднакъв успех да минат за победители и победени в епичната битка. Матю облиза устни.

Уолстрийт — най-известната улица в света. През този тесен коридор между фасадите на небостъргачите преминават повече пари, отколкото има в която и да било държавна хазна. На това му се казва богатство. На това му се казва власт.

Матю се чувстваше готов за власт и богатство. Той си купи кафе от един от многобройните павилиони наоколо и свърна във входа на бляскавия небостъргач на банка „Мадисън“. В облаците пара над главата му се вееше американското знаме.

Бе денят на последната игра. Изпитът. Шейсет и трима стажанти се състезаваха за пет места. Матю беше леко притеснен, но в приповдигнато настроение. Обичаше тези игри и беше много добър

играч. Този път имаше и едно предимство пред останалите — бе прочел и наизустил съдържанието на папката, която откри в кабинета на Джилиан Маккъчън.

Ако информацията в оная папка бе вярна, днес играта щеше да се различава силно от всичко, което бяха правили досега. Вместо облигации или акции щяха да търгуват с лотарийни билети. Всеки студент щеше да започне играта с хиляда билета. Всички билети бяха за участие в лотария с въображаема награда от един милион долара. По време на играта щяха да се съобщават различни новини, които бяха изредени в отделно допълнение в края на папката. Разбира се, тази информация щеше да се отразява на цената на билетите, която можеше да нараства или спада.

Мечтата на всеки борсов дилър е да узнае бъдещето. Ако всеки ден можеш да отгатваш дори една-единствена ключова информация — да кажем, цената на дългосрочните държавни облигации на САЩ — скоро можеш да оставиш вилата на Лонг Айланд и направо да си купиш остров в тропическите морета. В този решителен ден Матю имаше предимството да знае какво му носи бъдещето.

Папката не съдържаше цени на лотарийните билети, но в нея имаше нещо не по-малко важно. Във всички предишни игри също нямаше фиксирани цени на ценните книжа — те се определяха от пазара. Но в тази игра цените на билетите можеха да се пресметнат с проста математическа формула. Например ако са пуснати в обръщение един милион билета, а голямата печалба е един милион долара, пазарната цена на всеки билет е един долар. Значи ако успееш да го купиш за 99,5 цента, направил си изгодна сделка. А ако след това го продадеш за един долар и цент, реализираш един процент обща печалба.

Тази сутрин, докато Софи спеше дълбоко, Матю прегледа бележките си и пресметна с точност до една шестнайсета от цента как трябваше да се движат цените на билетите, за да спечели играта. Застави се да повтори цялата процедура няколко пъти, докато я научи наизуст. Засече си време. Реши още няколко по-сложни задачи, за да се застрахова за всеки случай. Сега бе единственият му шанс.

Софи се събуди и приседна до него на бюрото. Обикновено закусваха заедно, но тази сутрин Матю бе подранил.

— Изглеждаш притеснен, скъпи — каза тя.

— Така е. Нещо ми се гади. Ти изглеждаш добре — отвърна той.

Добре не бе точната дума за външния вид на Софи. Тази сутрин бе облечена с пепелявосив костюм, обшит със зелено, и с бяла копринена блузка. В Париж полата ѝ би могла да мине за дълга, едва ли не старческа, но тук, в Ню Йорк, разкриваше повече бедро, отколкото много жени се осмеляваха да оголят в банята. Лицето ѝ сияеше от здраве и самочувствие. Матю се чувстваше гузен заради тайната си, но бе вече късно да си признае какво е намислил.

Софи го целуна.

— Не се бой, любими. Ще се справиш. Ако спечелиш, ще получиш заветното място; ако ли не, ще пробваш пак догодина. Какво значение има?

— По-голямо, отколкото можеш да си представиш — кисело отвърна Матю.

Софи закачливо го дръпна за косата.

— Та ти си само на двацет и две, глупчо! Още имаш време да завършиш следването си. Знаеш, че не си падам по необразовани мъже.

— Ами ако теб те скъсат?

— Каквото е писано. Ще се занимавам с нещо друго.

— Е, твоята е лесна — супермодел, кинозвезда, финансов магнат. Целият свят е в краката ти.

— Тъкмо сега бих предпочела нещо между тях!

Разговорът им се отплесна в шеги и мили безсмислици, каквито обичат да си разменят влюбените. И когато дойде време да заемат местата си в голямата зала за конференции, където щеше да се провежда играта, Матю бе сигурен в две неща. Едното бе, че на всяка цена трябва да го назначат в „Мадисън“. Второто — че никога към никоя жена не бе изпитвал това, което изпитваше сега към Софи.

Студентите се събраха. Поне половината бяха видимо притеснени. Останалите изглеждаха спокойни. Принцеса Фареци явно се бе примирила със съдбата си, докато Софи и Скот Питърсън бяха невъзмутими както обикновено. Безупречният Диего Бурели, който след броени дни поемаше поста си в Буенос Айрес, се шегуваше с някого на испански по мобилния си телефон, докато нервите на Матю бяха опънати като струни на цигулка.

Джилиан Маккъчън се появи, придружена от групичка опитни дилъри, които щяха да наблюдават изпита.

— Това не е ли Конистън? Шефът на Отдела за постоянни корпоративни приходи?

— А жената до него е Мария Ернандес, царицата на рисковите облигации.

За смразените от ужас студенти невзрачните фигури на Конистън и Мария Ернандес изглеждаха едва ли не като някакви богове, слезли на земята. Джилиан Маккъчън започна да им обяснява правилата.

— За разлика от всички предишни игри днес няма да търгувате с ценни книжа. Ще търгувате с лотарийни билети. Всеки един от вас ще започне с хиляда билета, като всеки билет има шанс едно към милион да спечели джакпот от един милион долара.

Докато Джилиан говореше, Матю с облекчение се убеди, че точно тази игра, дума по дума, бе открил в папката. Последните му съмнения и страхове сякаш се изпариха. Днес, като никога досега, Матю знаеше бъдещето. Играта започна, появи се и първото новинарско съобщение. Фалшификация с лотарията на Уисконсин, повтори Матю наизуст. Пет хиляди билета бракувани. Действително на таблото пишеше, че властите на щата Уисконсин открили банда мошеници, търгуващи с фалшиви лотарийни билети, и конфискували пет хиляди билета.

Матю знаеше точно каква цена да определи. За миг се престори, че пресмята нещо, и после веднага се включи в наддаването. На висок глас обявяваше цените си и питаше останалите участници за техните. Според правилника всеки играч е длъжен да обяви цената си при поискване, както и да не я изменя в хода на сделката, независимо от броя на търгуваните книжа. Няма къде да се скриеш. Не можеш просто да си седиш в ъгъла и да се правиш, че те няма. Това би било пагубно — всички веднага ще забележат, че се страхуваш, ще се скупчат около теб, ще те питат за цената ти и всеки път ще я потвърждават, като видят, че продаваш ниско или купуваш високо.

Матю се радваше, като го питаха за цената му. Той добре знаеше, че при всяка сделка, независимо дали продава или купува, в цената си бе предвидил малка печалба, така че имаше интерес да прави колкото може повече сделки. Още по-голямо удоволствие му доставяше да пита другите за цените им. Успя да се присламчи към най-

посредствените играчи и купуваше или продаваше на едро, щом усетеше възможност да направи удар. Невежеството и несръчността на другите бяха златна мина за Матю.

Изведнъж до ухото си чу познат глас:

— Здравейте, мосю Градли. Вашата цена, моля?

Извърна се и видя пред себе си Софи, красива както винаги.

— За всеки друг курс продава е осемдесет и осем, курс купува осемдесет и седем — отвърна той. — Но на теб, любов моя, давам всичко, което имам, за един долар и една целувка.

Матю откъсна от кочана си фиш за продажба. Подписа го и го подаде на Софи да си попълни сама данните. Това бе все едно да издаде празен чек. Софи можеше сега да изкупи всичките му билети за един цент, стига да пожелаеше. Подписът му щеше да потвърди сделката извън всякакво съмнение.

Софи вдигна вежди и с престорена сериозност започна да попълва фиша:

Име на дилъра: Матю Градли

Вид на сделката: Продажба

Купувач/продавач: Софи Клемансо

Брой на продадените билети: 10 000

Цена на един билет: \$ 0,01

Обща стойност: \$ 100

Час: 09:46

Черно на бяло написаното означаваше, че Матю е продал на Софи 10 000 лотарийни билета по един цент. Ако Софи бе решила да се възползва, Матю щеше да бъде разорен. Дори и Фарещи едва ли можеше да загуби толкова пари наведнъж.

— Ето — рече Софи. — Толкоз за твоите болни амбиции. — После направи нещо, което никой от присъстващите не забеляза. Сгъна фиша на тръбичка, притисна се към Матю, прокара хартийката през илика на ризата му и после я затъкна в сутиена си. — Вземи си го, ако смееш! — подразни го тя.

Матю се притисна още по-плътено към нея и бръкна с пръсти в сутиена ѝ.

— Внимавай! — скастри го тя. — Разрешава ти се да пипаш само фиша, друго не!

— Да оставим сега фиша и да видим какво друго има тука...

Всъщност Матю бързаше. После щеше да изследва на воля съдържанието на сугиена й. Сега го чакаше работа. Той я целуна забързано и се втурна да търгува. Софи поклати глава. Опита се да измъкне листчето, но то се бе загнездило в сугиена й. Нищо, нека си стои. Софи се върна към собствените си сделки.

Матю държеше под око конкуренцията — интересно му бе как се оправят. Скот Питърсън стоеше изправен като някакъв великан сред тълпата дребни японци, скупчени около него. Разменяха си фишове. Гласът на Питърсън обявяваше цени. По дяволите! Цените му бяха абсолютно точни. Матю погледна към Карън Онсли и Хайнц Шифер. И двамата бяха заети. И двамата търгуваха по верния курс.

По дяволите, по дяволите! Матю знаеше, че и Питърсън, и Шифер го превъзхождат интелектуално. Също и Софи, чиито сделки без съмнение бяха абсолютно точни. Цялата му полза от измамата се свеждаше значи до едно — да се издигне до нивото на Питърсън и Шифер. Специално Питърсън изглеждаше много зает, а също и Карън Онсли. Матю не се ползваше с особена популярност сред колегите си, за което си даваше ясна сметка. Силите му се раздвояваха между работата и Софи. Сега, докато той дърпаше другите едва ли не насила да търгуват с него, пред Скот Питърсън имаше опаска от кандидати.

Проклет да е тоя никаквец!

Матю се откъсна за няколко минути от мелето, колкото да събере мислите си и да си налее кафе. Седна на една маса с гръб към стената и се опита да се съсредоточи. Софи го забеляза и отиде при него. Ръката й полека се плъзна към шлица на панталоните му и незабелязано пъкна сгънато листче хартия в гащетата му.

— Мой ред е да ви върна жеста, мосю. Ако ви трябва помощ да го извадите оттам, не се притеснявайте да я поискате.

Тя го целуна и се отдалечи. След миг Матю чу гласа й. Цените й, както можеше да се очаква, бяха абсолютно точни. Софи също беше между популярните студенти и привличаше много купувачи, докато Матю ги отблъскваше. По дяволите тая кучка!

Матю извади хартиятката от панталоните си. Беше празен фиш за продажба с подписа на Софи. Усмихна се, но умът му бе другаде.

Излишните килограми пречеха на Ейми-Лу Мазовиецки да тича бързо, но тя се стараяше. Двамата взеха на бегом разстоянието от таксито до гишетото. Зак, който стигна пръв с малка преднина, се втурна към стюардесата:

— Ще ни качите ли на полета за Лондон? Моля ви. Без багаж.

Наземната стюардеса на Скандинавските авиолинии ги изгледа със съмнение.

— Самолетът излита след двайсет и две минути. Ще се обадя на изхода.

Тя вдигна слушалката и каза нещо на шведски. Лицето ѝ бе безизразно. Затвори телефона.

— Добре, ето ви бордните карти, покажете билетите си на изхода. Побързайте.

Побързаха. На паспортния контрол нямаше опашка, през охраната също минаха транзит. На изхода трийсетина души чакаха да бъдат отведени към самолета. Като ги видя, Мазовиецки се спря.

— Ами че ние имаме време. Защо ни карат да бързаме, след като тук ще чакаме?

Ако някой си даде труда да класира населението на света по потребление на горива, на върха на класацията със сигурност се нареждат корпоративните финансисти. За лондонския банкер е нещо нормално да лети със самолет сто и петдесет пъти годишно, в повечето случаи през океана, често за една-единствена среща. През кратката си кариера Зак вече бе летял до Хюстън за среща, до Дубай в едnodневна командировка, и до Токио — вече не помнеше за какво. Разстоянията не значат нищо в бизнеса. Самолетната седалка ти става легло, замаяността от часовата разлика — ежедневие. За хора като Мазовиецки чакането повече от минута-две по летищата бе смъртен грях.

Двамата се придвижиха по ръкава към самолета. Зак си носеше документи за четене, докато Мазовиецки предишния ден се бе върнала

от Ню Йорк и искаше да си отспи по време на полета. Преди да се отпусне в креслото си, тя каза:

— Зак, искам да поговорим за фирмата, за кариерата ти и за някои други работи. Мислех да го направя още в началото, но бяхме все заети...

— Наричаш това заетост? — пошегува се Зак. До този ден им се събираха деветнайсет дни непрекъсната работа, без почивка.

Мазовиецки се усмихна вяло. Когато, двама способни и амбициозни колеги работят заедно по осемдесет часа седмично, хуморът е първата жертва на този режим.

— Значи така. Гледай сега. Какво представлява „Уайнстейн Люкс“? Разбира се, инвестиционна банка, но и нещо друго. „Уайнстейн Люкс“ е съдружие. Не в преносния, в буквалния смисъл. В „Уайнстейн Люкс“ работят на постоянна длъжност около стотина съдружници. Имаме още стотина пенсионирани съдружници. Всички имат дялове от фирмата. Когато реализираме годишна печалба от милиард и половина, тя се разпределя между тях — по-голямата част между работещите, но пенсионерите също получават своя дял. Ако останеш в „Уайнстейн Люкс“ достатъчно дълго, за да те поканят за съдружник, ще станеш наистина много богат. За изминалата година най-ниският дивидент, изплатен на съдружник, бе четири и половина милиона долара. А най-високият... да кажем, покриваше сметките за отоплението. Та така. Това е, което исках да ти кажа. Затова при нас се работи толкова напрегнато. Затова хората свикват с напрежението и несигурността, с липсата на личен живот, с огромния натиск. Длъжни сме да издържим, Зак, защото ни крепи надеждата, че някой ден ще станем съдружници.

— А не ти ли е минавало през ум да напуснеш?

— Минавало ми е, разбира се. На всички ни минава. На мен поне пет-шест пъти годишно ми предлагат работа другаде. Добра работа, повече пари, по-малко напрежение... Но аз сега съм старши вицепрезидент. Ако до година-две не стана съдружник, най-любезно ще ми покажат вратата. Ако не ме искат, винаги мога да отида на по-лека работа някъде другаде. Ще получавам добри пари, ще ме уважават, ще се опитам да живея като нормален човек. Но ако ме поканят за съдружник, повече проблеми нямам — финансови, искам да кажа.

— И напрежението ще намалее?

Мазовиецки се изсмя.

— Не, само това не. Напрежението никога не намалява. Гледай сега. — Тя взе една салфетка от подноса пред себе си и нарисова на нея триъгълник. — Това тук е фирмата. На дъното на пирамидата са анализаторите. Те работят по осемдесет часа седмично, с един почивен ден, в продължение, да кажем, на две или три години. След това повечето ги уволняваме. Оставяме приблизително един на всеки трима, като ги повишаваме в сътрудници. Нашите сътрудници са моторът на фирмата. Над сътрудниците са вицепрезидентите, такива като теб. Звучи помпозно, но фирмата има около хиляда вицепрезиденти. Единствената разлика между вас и сътрудниците е, че вие работите с клиенти, продавате на практика услугите на фирмата. Работата ви е да се срещнете с генералния директор на някоя компания — който обикновено е достатъчно възрастен, за да ви бъде баща — и да го убедите, че той се нуждае, обърни внимание, нуждае се от нашите услуги за осъществяване на определена операция, която може да се окаже най-съдбоносната в цялата му кариера. Огромната част от нашите сътрудници и вицепрезиденти капитулират именно тук, те просто не могат да се справят с това и отпадат. В което няма нищо лошо! — Острието на молива се премести по-нагоре. — Благодарение на това че отпадат хора, успяваме да съхраним пирамидалната структура на фирмата. Само защото пирамидата изтънява на върха, а остава широка долу, в основата, успяваме да платим заплатите и дивидентите на тези най-отгоре.

Зак слушаше внимателно.

— Като вицепрезидент, през първата година от теб се очаква да осигуриш приходи за фирмата от минимум шест милиона долара. Догодина — осем милиона. След още година — дванайсет. Ако не се справиш, ще те изслушаме. Сигурно ще има причина. Понякога и най-добрите сделки се провалят. Ще се опитаме да те разберем. Но ако се провалиш повторно, ще ти се наложи да си търсиш работа другаде. Не забравяй пирамидата. Като старши вицепрезидент, моите задачи са същите като твоите, само дето квотите са много по-високи. Не след дълго ще трябва да убеждавам някои хора, че заслужавам да стана съдружник, а ако не успея, и аз ще изхвъркна.

— А колко пари трябва да си изкарал за фирмата, за да те направят съдружник?

Ейми-Лу се усмихна. На Зак му бе раничко да се притеснява за тия неща, но ѝ харесваше прямотата му. Тоя хлапак не се боеше от парите.

— Няма фиксирана квота. На това равнище не изпълняваме норми. Но ако благодарение на усилията ти фирмата е спечелила през последната година, да кажем, трийсет и пет милиона долара, ще бъдеш забелязан. А ако го направиш повече от веднъж, почти сигурно ще те предложат.

— А после?

— После пирамидата продължава нагоре. Ако не оправдаеш очакванията, пак ще те отстранят. Ако с всяка изминала година не изкарваш малко повече от предишната, решават, че си се отпуснал, и слагат някой по-млад на мястото ти. Напрежението остава, но поне знаеш, че си успял. Няма по-голям професионален успех от това да станеш съдружник в „Уайнстейн Люкс“. Нито на Уолстрийт, нито където и да било. И както казах, няма да имаш проблеми със сметките за отоплението.

Лицето на Зак не изразяваше нищо. Може би устните му бяха малко по-стиснати от обикновено, очите малко по-присвити. Но умът му мислеше трескаво. Сравнена с „Кобург“, фирмата „Уайнстейн Люкс“ беше друг свят. Бе попаднал в олимпийския тим, за пръв път през живота си се гордееше, че е част от нещо, след като цял живот бе свикнал да мисли, че околните трябва да се гордеят с него.

Но не това бе важното. Важното бе друго: ако спечелеше трийсет и пет милиона за банката, Зак щеше да се нареди сред кандидатите за съдружници. Като съдружник, само през първата година щеше да получи милиони долари дивиденди, а тези милиони щяха да му бъдат ключ към онези другите — към милионите на баща му. Ако разполагаше с десет години, Зак не се съмняваше, че ще успее. Само че нямаше десет години, а само две и половина.

Джордж се оригна. Въздухът от стомаха му просто изби като гейзер, преди да бе успял да вдигне ръка до устата си.

Сочният, гъргорещ звук отекна в стаята.

— Извинявай, Вал. Чаят ти беше чудесен, благодаря.

— Да ти е сладко. Утре ти ще го направиш, нали?

— Да-да, с удоволствие. Само ми дай рецептата и списъка със задачите ми.

— Ако ще ти пиша всичко, по-добре да си го свърша сама.

Джордж замълча. Всеки ден се препираха така. След като помисли, Вал отстъпи:

— Добре де, ако искаш поработи в градината, а пък аз ще приготвя нещата за чая.

— Какво по-точно?

— Разхвърли тор. Просто си представяй, че торът са мръсните ти чорапи, а градината е подът на дневната.

— Добре.

— И измий чиниите.

— Добре.

— И се научи как се ползва тиган.

— Добре. Някой ден ще ти опържа черния си дроб с лук.

— Глупчо — сгълча го Вал. — Сега аз ще измия съдовете, но утре е твой ред. Още чай?

— Ако обичаш.

Джордж отиде в дневната и премести канапето на мястото му. Събра мръсното си бельо накуп, скри чорапите най-отдолу и покри всичко с пешкира. Странно, никак не му липсваше апартаментът в Челси, с чистачката, която идваше два пъти седмично, и с меките пастелни килими. Не му липсваше и някогашната тайфа, нито веднъж не си бе дал труд да им се обади. Мъчно му беше само за Кики. Раздялата го караше да се чувства по-влюбен от всякога, мислеше за нея ден и нощ. Три сцени се бяха запечатали в съзнанието му: двата пъти, когато се бяха целували — веднъж в Монако и втория път в

апартамента му, и крехката ѝ отдалечаваща се фигура, когато я изпрати на летището последния път. Беше толкова чаровна, нежна и уязвима — толкова различна от грубия свят, в който Джордж живееше понастоящем. Каквото и да станеше с „Гисингс“ и състоянието на баща му, Джордж си мислеше, че никога няма да е щастлив без нея.

Вал прекъсна унеса му.

— Дръж. Внимавай, пари.

Джордж пое предложената чаша. Вал знаеше само един начин на приготвяне на чай — гъст, сладък и горещ, но това бе почнало да му харесва.

Джордж бе наследил набитата фигура на баща си; в предишния му живот това го бе поставяло в неудобно положение, когато изисканите му приятелки примираха от ужас при вида на храната, която нагъваше. Слава богу, това бе минало. Сега Джордж можеше да яде каквото си иска — скара, пай с месо, пържени картофи от закусвалнята, а единственото му упражнение беше ходенето пеша на работа. В резултат, костюмите му бяха отеснели, а по коланите си непрекъснато пробиваше нови дупки.

Джордж и Вал седнаха пред телевизора — удоволствие, за което рядко им оставаше време. Филмът беше доста блудкав, но те не му придиряха много — сърбаха чай, приказваха си и едва-едва поглеждаха към екрана. Вал беше в добро настроение, смееше се и дразнеше Джордж заради шкембето му. Той също се смееше, чувстваше се отлично. Внезапно въздъхна. Ръката му се плъзна към коляното ѝ. Вал не я премести. Когато филмът свърши, Джордж понесе чаените чаши към кухнята.

— Утре аз ще приготвя закуската! — извика той, мислейки, че Вал е още в другата стая.

— Благодаря — чу гласа ѝ току зад себе си. Обърна се. Тя го гледаше и внезапно попита: — Щастлив ли си?

— Щастлив? Искаш да кажеш, след всичко станало с „Гисингс“? Нещата вървят добре, ама знам ли?

— Нямах това предвид. Хубаво ли ти е на пода в дневната?

— А, това ли? Всичко е наред, съжалявам, ако ти преча. Може би трябва да си прибирам дюшека сутрин.

— Не искаш ли да се преместиш горе?

Вал го гледаше право в очите, по лицето ѝ бе избила руменина.

— Ама нали каза, че няма място. Мислех, че...

— Джордж, ако искаш, можеш да спиш с мен. Аз искам да спя с теб!

Джордж онемя, но от много думи нямаше нужда. Внезапно осъзна, че тялото му я желае. Нейната сила и топлина го привличаха след самотата, след ледените нощи, прекарани на седалката на спортната кола, после в каросерията на камионетката и накрая на оня дюшек на пода. Той срещна погледа ѝ и се усмихна.

— И аз, Вал — каза той, като я погали по бузата. — Наистина го искам.

Те се качиха в спалнята и се отдадоха на занимания, подходящи за двама души в добро здраве, с пълни стомаси и чувство за добре свършена работа. На следващата сутрин Джордж нави дюшека в дневната и го прибра в скрина завинаги.

Резултатите от играта бяха обявени с монотонен глас, равен и безпристрастен като гласа на съдбата. Питърсън, Онсли, Шифер и Такако се бяха представили отлично. Шифер изобщо не реагира, Питърсън и Такако изглеждаха доволни, а лицето на Карен Онсли се разтегна в широка усмивка, застрашаваща целостта на челюстните ѝ сухожилия.

— Софи Клемансо.

Седнала до Матю, Софи излъчваше обичайното си спокойствие и класическа красота. Матю крадешком поглъщаше с очи изящните черти, съвършената фигура, нежната кожа на любимата жена, която виждаше за последен път.

— Софи Клемансо. — Гласът обяви резултата. Беше истинска катастрофа. Без да е от най-ниските в курса, резултатът на Софи бе достатъчно нисък, за да бъде отстранена, и достатъчно лош, за да ѝ коства шансовете за работа.

— Не! — извика тя. Скочи от мястото си. Фишовете от сделките бяха подредени в отделни кутии с имената на участниците. Софи сграбчи своята пачка, прерови я пред очите на цялата група и измъкна онова, което търсеше. Беше празният подписан фиш, който бе пъкнала в панталоните на Матю. Вече не бе празен. В него фигурираше сделка, която я бе съсипала, бе разорила банката ѝ и провалила кариерата ѝ. Този къс хартия бе нейната присъда, издадена и приведена в сила от мъжа, когото до днес бе обичала.

Очите ѝ безумно търсеха Матю. Лицето ѝ бе пепеляво, устата разтворена, очите разширени в ням въпрос. Погледът ѝ го умоляваше, призоваваше го да каже, че всичко е шега, но истинността на документа бе извън съмнение. Без да събере нещата си, Софи хвърли един последен невиждащ поглед на човека, който я бе предал, и побягна.

Матю трябваше да е доволен. След миг щяха да обявят и неговия резултат, който беше умопомрачителен. По-добър от този на Питърсън,

по-добър от този на Шифер, по-добър и от този на Онсли, много по-добър от резултата на Такако.

Това бе неговият билет за кариера в „Мадисън“, още една стъпка към състоянието на баща му. Вместо това Матю не смееше да диша. Сякаш ножът, който заби в гърба на Софи, се бе извърнал и порязал ръката му. Тя нямаше да му прости. Не можеше да му прости. Той не бе в състояние дори да моли за прошка. Бе спечелил онова, към което се стремеше, но бе загубил най-скъпото, което някога бе имал. Сега бе късно да се вайка за цената.

Матю никога повече не видя Софи.

Зак откри Сара до една от масите, отрупани с чаши шампанско. Бяха на годишния бал на наследниците на британската аристокрация. Тази година балът се провеждаше в Сайън Хаус — достолепна старинна сграда точно под един от въздушните коридори за Хийтроу, която от време на време се тресеше под грохота на преминаващите самолети, но затова пък паркът беше великолепен. Като всички останали жени, Сара бе обкичена с перли и облечена в бална рокля от бухнала червена тафта.

— Сара, здравей! Изглеждаш фантастично.

— Зак! Здравсти, благодаря. Радвам се да те вида. Ей, хора, това е Зак Градли, състудент от колежа. Зак, това е Шарлот...

Сара го сложи да седне до Шарлот, която много се впечатли, като разбра, че е banker.

— Аз съм само детска учителка — призна си тя, но аристократичният акцент и диамантите ѝ говореха, че едва ли се издържа от учителска заплата. Зак вдигна рамене; важно бе да поддържа разговора и да прави добро впечатление.

Сара ги наблюдаваше. Навремето Зак щеше да направи сцена. Със сигурност щеше да нагуби Шарлот, а когато тя се разплачеше, щеше да си тръгне демонстративно, а после да си го изкара на Сара. Само че това бе отдавна. Сега Зак се стараяше да поддържа разговора, макар да изглеждаше отегчен до сълзи. Сара се смили и му се притече на помощ.

— Шарлот, познаваш ли Доминик? Със сестра му сте били в един и същ клуб по езда. — Шарлот се извърна към Доминик и след миг възторжено се кискаше на конските му истории. — Как я караш, Зак?

— Ами добре. Шарлот изглежда приятно момиче.

— Да, нали? — Сара се спря. Колебаеше се дали може да му има доверие, после се реши и го помъкна да го запознае с годеника си. — С Робърт не се познавате, нали? Робърт, това е Зак Градли.

Робърт Лейтън се оказа точно такъв, какъвто Зак си го бе представял. Възнисък, с масивно телосложение, червендалест, с добродушно изражение. Зак си каза, че един поглед му е достатъчен. Итън. Фермерски курсове. Голямо имение някъде в Западна Англия. Интелектуален багаж като на вол. Търговски нюх като на овца. Дватамата се здрависаха.

— Приятно ми е — каза сърдечно Лейтън. — Както се казва, чувал съм за вас.

— Не само хубави неща, предполагам. На моменти мога да бъда доста противен.

— Минали работи. Пък и едва ли е било чак толкова лошо, след като сте останали приятели.

Зак вдигна рамене, Сара се усмихна. Било е много по-лошо, отколкото оня можеше да си представи. Дори сега тя не бе сигурна дали са точно приятели. Тази вечер беше един експеримент, опасността от провал си оставаше. Лейтън не забеляза нищо и продължи да говори:

— Сара казва, че сте банков гений, многообещаващ талант. Аз нищо не разбирам от тия работи. Ама звучи внушително.

— Никак дори. Много по-сучно е, отколкото си мислите. За малко щях да забравя да ви поздравя. Този, който вземе Сара, печели от тотото.

Устата на Зак се усмихваше, но ръката му стискаше флакона в джоба. Както го бе намислил, джакпотът щеше да се падне другиму.

— Да, не е ли страхотна! Само че не знам тя какво хареса у мен, ха-ха-ха!

Сара се поотдръпна. Искеше да остави бившия си любовник и бъдещия съпруг да се опознаят, но за всеки случай им хвърляше по едно око. Робърт Лейтън беше добродушен и отегчителен, програмиран да ходи на лов, да устройва тържества и балове, да управлява имотите си и да става все почервен в лицето, докато пукне някой ден. Но Зак съзнаваше, че на Сара тъкмо това ѝ харесва. Тя бе родена за такъв живот и не мислеше да се променя.

Дали се задоволяваше с това? Зак се съмняваше. Като съпруга на Лейтън, Сара щеше да прекара живота си, устройвайки балове и раждайки деца. Но тя заслужаваше повече. Беше интелигентна, имаше добра кариера, а и някога му бе принадлежала.

За вечеря имаше мус от раци, увит в тънко филе от шотландска съомга, после агнешки пържоли с гарнитура, а за десерт — желирани плодове и реване със сметана. От фирмата за кетъринг бяха подценили апетита на студентската младеж, та когато сервитьорките стигнаха до масата на Зак, от десерта бяха останали само плодовете. Дълбоко наранен от тази несправедливост, Робърт Лейтън прати едно от момичетата да му търси някое изоставено реване, после глупашки запревъзнася десертите, които бяха яли в Итън. Сара се изчерви и се опита да му затвори устата. По-добре да свиква, помиели си злорадо Зак. Ако му разпореха тумбака на тоя тип, сигурно щеше да е пълен вътре със сладкиши. Зак ревнуваше. Ревнуваше и чакаше сгоден момент.

Когато сервираха портвайна, Зак събори чашката на Лейтън, вдигна я и галантно я подаде на собственика ѝ. Лейтън си я изпи послушно. Двайсет милиграма мелатонин на прах не оставят никакъв вкус в устата — дори на хора, много по-чувствителни от Робърт Лейтън.

Вечерта отиваше към края си. Баловете вече не ги правят както едно време. Няма валсове, няма свенливи девици, чакащи появяването на принца, който да се поклони вдървено и да помоли за следващия танц. Струнните квартети са отстъпили място на рокмузика. Две групи свиреха на живо в едната от залите, а в другата диджеи пускаха хитове на Мадона и „Оейсис“. Танцьорите бяха сърцати, но несръчни. Другаде фокусници, комедианти, врачки и гълтачи на огън се надпреварваха да разрушат и последните илюзии на онези, които бяха чували как всъщност се прави бал. Цветът на английската аристокрация се блъскаше и надвикваше като селски деца на панаир.

Зак потанцува малко със Сара и с няколко други момичета. Танцуваше ужасно и мразеше танците, но и останалите не бяха много по-добри. Лейтън се оплака, че му се гади, и излезе да глътне въздух. Зак, Сара и две други момичета отидоха да гледат хипнотизатора. Едното от момичетата искаше да се качи на сцената като доброволец, но Сара, която бе виждала номера и преди, я възпря. Тръгнаха си тъкмо когато хипнотизаторът караше жертвите си да си представят, че са в леглото с надуваема кукла с образа на принц Чарлз.

Докато се отдалечаваха, Зак хвана Сара за лакътя. От мекия допир на кожата ѝ сякаш го прониза ток. Някога тя бе само негова. Не

беше сигурен дали все още я обича, но тялото му я желаше. Опита се да овладее гласа си, който трепереше.

— Не искаш ли да се поразходим из градината? Просто да ни се прояснят главите преди следващия номер.

Следващият номер по програма бе Уолф Повръщача.

— Ами добре — съгласи се Сара, като го изгледа, сякаш се опитваше да отгатне намеренията му. — Не сме си бърбрили от векове.

— По-точно никога — поправи я той. — Освен ако не се смятат караниците ни. Предполагам, че вината е моя.

— Много си мил. Надявам се, че не си решил тъкмо сега да обърнеш нова страница?

— Не се излагай. Всичко е свършено.

— Да, така е. Нали Роб е симпатяга? Радвам се, че ви запознах.

— Да-да, много е симпатичен. Честито.

Сара го изгледа още веднъж. Очите ѝ зададоха въпроса, който устата не се решаваше. Зак разбра и отговори:

— Добре де, според мен си много по-интелигентна от него. Освен това имаш добри перспективи в „Кобург“, тъй че не знам какво ще правиш, като се ожениш. Но не е моя работа да те упреквам. Не успях да те направя щастлива, така че, ако той успее, да е жив и здрав.

Сара не отвърна веднага. Обърна се и се отдалечи от светлината на прозорците в сянката на една алея с високи чинари. Зак я последва. Дватамата постояха мълчаливо.

— Точно така, ти не успя да ме направиш щастлива — каза Сара след кратка пауза. — Затова пък успя да ме влудиш напълно. Не можех да издържам повече. Робърт е... как да го кажа... много по-мек от теб. Не е гений, но двамата харесваме едни и същи неща, освен това той ме обича и се възхищава от мен. В края на краищата в коя връзка няма компромиси?

Тя го гледаше, сякаш наистина очакваше отговор.

— Не искам от мен съвет — изсмя се Зак. — Ти си единствената жена, която някога е означавала нещо за мен, а виж докъде я докарахме. Ако има виновен, това съм аз.

— Е, ти не би направил компромис.

— Не, не бих.

Тя явно го предизвикваше, искаше да види реакцията му. В никакъв случай не трябваше да се поддаде. Зак се обърна и си тръгна.

Далеч зад тях се чуваше думкането на музиката, светлината от прозорците хвърляше цветно сияние в меката пролетна нощ.

— Зак, благодаря ти. Боях се, че ще направиш скандал, а сега се чувствам гузна. Не съм очаквала, че можеш да бъдеш толкова мил.

В този момент от тъмнината пред тях изплува фигура на бягаща жена. Роклята ѝ от тъмносиня коприна, обточена с кадифе и черна дантела, бе скъсана на ръкава. Загубила бе и едната си обувка. Претича на куц крак, хлипаща покрай тях, без да ги забележи. Сара ускори крачи, Зак забърза подире ѝ. В сянката на едно дърво нещо се белееше. Сара тичаше напред. Бялото петно се оказа колосана мъжка риза — ризата на Робърт Лейтън. Годеникът ѝ хъркаше гръмогласно. Ципът му бе разкопчан, панталоните смъкнати надолу. На земята до него се валяше женска обувка. От стиснатата му дясна ръка се подаваше парче плат, общито с черна дантела. Вонеше на алкохол. Лицето на Сара бе безизразно. Тя не се доближи до хъркащия си жених. Нямахше нищо за казване. Зак я остави да огледа хубаво сцената, после я дръпна настрана.

— Ще те придружа до вас — предложи той. — Преди това ще потърся лекар, за да се погрижи за него.

Зак я обгърна с ръка; тя не се възпротиви. През тънката материя на костюма си усещаше как крехките ѝ рамене се повдигат и смъкват, разтърсвани от хлипането ѝ. Прииска му се да плъзне ръка по нежната кожа на шията ѝ, но си каза, че не му е сега времето.

Взеха такси. Зак извади ключа от чантичката ѝ и отключи вратата на апартамента. Сара настоя да се съблече сама, но когато бе готова, той я сложи да си легне и ѝ донесе чаша какао в леглото. Тя понечи да му благодари, но той не ѝ даде да говори. Никой не спомена повече за случилото се тази вечер.

Зак помоли за ключ и обеща да намине още на сутринта. С шока шегата не бива, загрижено каза той. На път за вкъщи му идваше да литне от радост. Чувствата му към Сара го бяха обладали с пълна сила — искаше му се още в този миг да са заедно, голи, в леглото. Не му бе жал за Лейтън — тоя глупак си заслужаваше съдбата.

В апартамента го чакаше жена по сутиен и бикини, излегната на дивана. В скута ѝ имаше бална рокля от тъмносиня коприна, обточена с кадифе и черна дантела. Жената тъкмо зашиваше отпрания ръкав.

— Ако не ми носиш другата обувка, ще ми купиш нови — каза тя.

— Ще ти купя десет чифта — обеща Зак. — Заслужаваш „Оскар“ за женска роля. Публиката е дълбоко разчувствана.

— Какво толкова му сложи в чашата? Ами че той беше готов, още преди да го замъкна сред дърветата. Трябваше да го влача.

— Мелатонин. Естествен хормон за сън. Напълно безвреден. Баща ми го вземаше при далечни полети.

— Е, свърши работа. Само не ми казвай за какво беше всичко това. Ще съжалявам, че съм се оставила да ме намесиш.

— Няма какво да съжаляваш — ти спаси човечеството. Освен това, за какво сме приятели?

Зак седеше близо до нея. Достатъчно близо, за да може да я целуне. Както и направи.

В очите на Зак никоя жена не можеше да се сравнява със Сара. Но докато ѝ дойдеше времето, той бе готов да се утеши с каквото му падне. С отдавнашната му позната Анабел Куийнсфери сексът и приятелството вървяха ръка за ръка и никога не си пречеха. Те се целунаха отново и синята ѝ бална рокля се плъзна на пода.

До търговското изложение оставаше един месец. Проектите на Сали Дъмет бяха готови. Дарън бе успял да убеди Андрю Уолтърс, че си струва да ги внедрят в производство, а Джеф Уилмът бе приятно изненадан, че няма да струват скъпо. Джордж беше доволен и не го криеше.

— Голяма работа свършихте, момчета. Човек ще вземе да си помисли, че има още хляб в тая фирма! Можем ли да почнем веднага производството?

Това не бе въпрос, а нареждане. Отначало Уолтърс и Уилмът се възпротивиха — Уолтърс, тъй като щеше да е трудно да се управляват няколко поточни линии едновременно, а Уилмът поради липсата на пари за материали. Но Джордж се бе научил да не подписва чекове, освен когато съвсем нямаше избор, а и тогава ту слагаше по-късна дата на чека, ту пък Вал адресираше грешно плика или забравяше да сложи марка. Макар и забележително акуратна като секретарка, Вал все пропускаше да отчете дължимия ДДС, понякога забавяше формулярите с цели седмици, докато ония от данъчното не дойдеха да си ги искат. По този начин „Гисингс“ почти не правеше разходи, докато тънка, струйка пари от редките продажби продължаваше да се влива в сметката. Накрая Уилмът капитулира и одобри разходите за новото производство.

Що се отнася до техническите трудности, Андрю Уолтърс бе донякъде прав. С остарялото си, недоокомплектувано оборудване „Гисингс“ не можеше да се мери с технологичното ниво на модерен завод. Все едно „Спитфайър“ срещу Ф-111. Но тъкмо тук Дарън и Дейв бяха в стихията си. За всеки проблем, повдигнат от Уолтърс, Дарън имаше готово решение, обикновено повече от едно. Ако „Гисингс“ беше изстребител „Спитфайър“, Дарън и Дейв бяха магьосници, решени да го вдигнат в полет. Щом нещо се повредеше, те веднага го оправяха. Ако се наложеше, връзваха счупеното с тел; ако не ставаше с тел — залепваха го с дъвка, но не мирясваха, докато нещото не проработеше отново.

Отначало Андрю Уолтърс се съпротивляваше. Онова, което бяха намислили тия двамата, бе технически недопустимо, противоречащо на всички правила на трудова хигиена и безопасност. Само че Джордж, за разлика от Том Гисинг навремето, одобряваше всяко предложение, което имаше и най-малък шанс да се осъществи. Накрая Уолтърс почувства гордостта си накърнена. Той нямаше да се остави тия младоци да го изместят, затова мина в настъпление. По квалификация и технически опит Уолтърс далеч превъзхождаше Дарън и Дейв. Той подхвана предложенията им и ги усъвършенства, както не бяха сънували. Там, където бяха лепили с дъвка, той ги научи да заваряват. Целта му бе проклетият стар „Спитфайър“ не просто да се вдигне от пистата — бе си наумил да го поведе в бой и да победи.

Така че, когато Джордж ги запита дали са готови да почнат, той вече знаеше отговора. Уилмът и Уолтърс кимнаха тържествено. Дарън и Дейв изгрухтяха от нетърпение. Сали Дъмет махна весело с ръка.

— Добре, тогава. Почваме още утре. Сега искам да поговорим по един друг въпрос. Я по-добре Сали да ни разкаже.

— Веднага, Джордж — отвърна дизайнерката. Понякога на Сали ѝ се струваше, че Джордж бе първият човек, оценил по достойнство таланта ѝ, и често разправяше на приятелите си колко го обича. Това все още нищо не значеше, разбира се, но зоркото око на Вал бе забелязало, че Сали винаги си слагаше грим, преди да влезе при Джордж, а и парфюмите ѝ бяха станали някак по-натрапчиви. Когато Сали Дъмет взе думата, Вал сбърчи ядно устни.

— Исках да ви запозная с някои идеи, които ми дойдоха през последните седмици. Нарекох ги „Яркост и красота“, понеже... ами, понеже са точно това. Взех идеята от серия италиански дизайнерски мебели, където най-евтиното парче е хиляда долара. Струва ми се обаче, че бихме могли да излезем на пазара с наш, много по-евтин вариант, който ще се търси. Мисля си...

— Дай ми да видя чертежите, Сали — прекъсна я Джордж.

— Веднага, Джордж. Ето ги. — Тя изсипа папката си на масата. Бяха всичко петнайсетина скици на различни видове мебели — маси, столове, шкафове, табуретки, ракли, салонни бюфети, етажерки. Като форма бяха естетични, макар и нищо особено. Но като цвят напълно оправдаваха името си, грейнали в яркожълто, червено, зелено и синьо — атрактивните цветове на уютна детска стая. Сали продължи: —

Идеята е практични мебели в ярки цветове. Всички мебели са напълно модулни — ако искаш по-голяма маса, просто прибавяш ей това парче отстрани, не е нужно да си купуваш нова. Всяко парче пасва във всичко останало, просто добавяш нови елементи и си строиш пълно обзавеждане, сякаш играеш с „Лего“. Училищата ще ги лапнат като топъл хляб. Сигурна съм, че и на много учреждения ще им се прииска да освежат канцелариите си с нещо гъвкаво и многоцветно. Детски стаи, домашни офиси — възможностите са наистина безкрайни.

Насядалите около масата — Дарън, Дейв, Уилмът и Уолтърс — посегнаха предпазливо към чертежите. Джордж и Вал, които ги бяха виждали вече, не помръднаха от местата си. Без съмнение на хартия всичко изглеждаше прекрасно. Въпросът бе имаше ли изобщо някаква надежда да ги внедрят в производството.

— Някои от тия рамки са тръбни, Сали. Ние не правим тръбни рамки — каза Уолтърс. — Не работим с никакви други материали, освен дърво.

— Пък и тия бои... — добави Дарън, който за пръв път взе страната на шефа си.

— Точно така. Бояджийският цех едва смогва с обикновения шеллак, а какво остава за това тука! Просто няма да стане.

Джордж помълча няколко секунди, после се обърна към Уилмът:

— Как се очертават приходите за догодина, ако не внедрим новата серия? Дай ми най-оптимистичната си прогноза.

— Ако сме решили да бъдем оптимисти, прогнозата е добра. Очаквам постъпления между петдесет и шейсет хиляди с лихвите.

— А какво ще е положението с дълговете след една година?

— Ако имаме късмет, да речем четиристотин седемдесет и пет хиляди. Нека да са четиристотин деветдесет и пет, за да сме сигурни. Максимум петстотин.

— Половин милион — каза Джордж. — Значи, хем фабриката ни ще е остаряла с още една година, хем дълговете й ще са намалели едва-едва. На нас сега ни е нужен някой нов модел, който да бъде истински хит на пазара. При цялото ми уважение към труда ви, а аз наистина съм много доволен от всички вас — повтарям, при цялото ми уважение това, което предлагаме понастоящем, не е хит. Най-много да ни помогне да оцелеем, нищо повече.

В стаята настана тишина. Проектите на Сали блестяха с ярките си цветове от разпилените по бюрото скици. Джордж погледна Дарън в очите и попита:

— Сериозно ли смяташ, че не можем да реализираме тия проекти на разумна цена?

— А, не съм казал такова нещо, по принцип всичко е възможно, ама знам ли, искам да кажа...

— Значи е възможно? А, Дарън? Така ли е, Андрю?

Думата „невъзможно“ явно не съществуваше в и без това не твърде богатия речник на Дарън, а Андрю Уолтърс не искаше да изглежда по-малко способен в очите на шефа си. И двамата унило вдигнаха рамене и поклатиха глави, но не казаха нищо.

— Добре, тогава — каза Джордж. — Да почваме!

В аудиториите на военните академии „Уест Пойнт“ в Съединените щати и „Сандхърст“ във Великобритания се изучава изкуството на войната. Курсантите тръгват по стъпките на Ханибал и Наполеон, Цезар и Айзенхауер, Марлбъро и Грант. Разиграват се сценарии, в които Уелингтън е победен при Ватерлоо, а битката при Гетисбърг се обръща в полза на Юга. Най-важното, там се научаваш как да запазиш кураж пред лицето на врага, сред падащите бомби и избухващите снаряди — едно качество, без което на бойното поле си безполезен и излишен като стар чадър.

Следващите два месеца от стажа на „Мадисън“ наподобяваха практиката в „Уест Пойнт“ — битка в реални условия. Матю бе зачислен като помощник на един от старшите дилъри в нийоркския отдел за корпоративни облигации. „Големият му брат“ бе един печен кореняк нийоркчанин на име Сол Розентал, на когото по ранг се полагаше отделен кабинет, но от заетост не му бе останало време да седне в него. Розентал познаваше пазарите като стара любовница. Той бе идеалният учител.

Целта на Розентал не бе да прави живота на Матю лесен. През повечето време той сякаш забравяше напълно за него, гледаше си работата и не му обръщаше внимание. Матю нямаше нищо против. Докато работеше, Розентал непрекъснато, сякаш на себе си, ръсеше саркастични коментари по събитията на деня. Матю си мълчеше, слушаше и попиваше всичко. Само от време на време задаваше по някой въпрос, който рядко получаваше отговор.

Матю следваше Розентал по петите и се запознаваше с всички, които старецът заговаряше. Повечето от бъдещите му колеги се отнасяха топло към него и с готовност му предлагаха помощ и съвет. Матю се здрависа с безброй хора и запомни десетки имена. Той така неотлъчно следваше шефа си, че на няколко пъти влезе подир него в тоалетната. В края на краищата облекчаването на част от телесните нужди не пречи на хората да говорят.

Работата му помагаше да забрави болката, но такова облекчение беше нещо като аспириин за ампутирани крак. Софи му липсваше отчаяно и непрекъснато, с всеки изминал ден раната в душата му ставаше все по-дълбока. Той нямаше нито телефон, на който да ѝ позвъни, нито адрес да ѝ пише. Не знаеше и каква реакция да очаква, ако се свърже с нея. Понякога сънуваше, че се оправдава. Най-често молеше за прошка и призоваваше Софи да се върне при него. В будно състояние съзнаваше, че това е невъзможно. Софи си бе отишла от живота му завинаги.

На всичко отгоре се оказа, че е направил сериозна грешка, за която сега плащаше скъпо. Старшите дилъри, наблюдавали последната игра, бяха впечатлени. Най-старшата — Мария Ернандес — лично се бе застъпила пред Дан Креймър да назначат всички кандидати, показали изключителни способности. Лъва на Уолстрийт прие без колебание. „Нашите акционери трябва да знаят, че в решителни моменти сме способни на решителни стъпки. Назначаваме най-добрите и гледаме да ги задържим, нали така?“

Така и стана. Матю, Скот Питърсън, Карен Онсли, Хайнц Шифер и Фуджимото Такако получиха предложения за работа. Диего Бурели и Адам Камбъл поеха обещаните постове в Буенос Айрес и Лондон. За принцеса Фарещи Ал Шахрани, която се бе класирала предпоследна, бе разкрита специална длъжност за маркетинг и реклама в един от близоизточните клонове. Нейната кариера никога не бе зависила от изпитни резултати.

Кадровиците на „Мадисън“ съжаляваха само за едно — бяха се надявали да вземат на работа Софи Клемансо. Ернандес бе заявила със съжаление: „От една лоша сделка не следва, че си лош дилър, а с изключение на оня гаф, Софи Клемансо беше отлична студентка.“ След неколкоседмични напразни опити да се свържат с нея накрая се отказаха. Матю си остана с горчивата мисъл, че предателството му се бе оказало напразно.

За да забрави черните си мисли, той се впусна в работа. На американския пазар на облигации играят един милион инвеститори, всеки от които си има своите грижи. Хиляда непрестанно изменящи се фактори определят отношението им към пазара, а от това отношение зависи движението на милионите облигации. Ако Матю искаше да е в състояние да предвиди поведението на всеки отделен инвеститор

спрямо ценните книжа, той трябваше да анализира няколко трилиона пермутации.

Ако се оплакваше от нещо, то със сигурност не бе скука.

Зак се обади на Сара още на следващата сутрин, както ѝ бе обещал. Отключи си сам с ключа, който му бе дала, и приготви закуска от кафе и кроасани, прясно изстискан портокалов сок, бекон, яйца и препечени филийки с масло. Изчака, докато Сара се събуди сама, след което тихичко почука на вратата ѝ и влезе. Макар едва да вкуси от приготвената закуска, тя му бе благодарна за жеста и с умиление му позволи да изгълта остатъците. Завесите бяха спуснати, а телефонът изключен.

Не разговаряха много, но малкото разменени думи бяха важни.

— Значи няма съмнение, Зак? Значи е истина, че го е направил?

— Беше пиян. Сигурен съм, че на трезва глава не би посмял...

— Толкова по-зле! — Сара се поспря, очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Ами че ние бяхме сгодени, щяхме да се женим...

Зак държеше ръката ѝ в своята и не каза нищо.

Нещата поеха неизбежния си ход. Сара развали годежа с Робърт Лейтън, който не помнеше почти нищо от приписваното му престъпление. Объркан и огорчен, Лейтън даде имението си в Уилтшър под аренда и се записа в конната гвардия. Чувстваше се спокойно сред мъже и коне — те поне никога нямаше да го предадат.

Постепенно между Сара и Зак се разви странно приятелство. Срещаха се за по едно питие в Ситито. Тя го канеше на вечери, за които той понякога успяваше да се откъсне от напрегнатата си работа. Разговаряха за Лейтън. На Сара вече ѝ се струваше, че случилото се на оня бал е било само последната капка, че Робърт Лейтън поначало не бе мъжът, който щеше да я направи щастлива. Не го мразеше, но сега бе сигурна, че и без това нямаше да си подхождат. Зак с готовност отделяше време да я изслуша, като я обграждаше със съчувствие и приятелски съвети.

Времето минаваше; Зак и Сара бяха станали неразделни приятели. Един ден тя неочаквано го покани да ѝ гостува за почивните дни в Овъндън Хаус — имението на баща ѝ лорд Хадърли.

— Не се ли боиш, че ще те изложат? — запита той.

— Само посмей, и ще пусна кучетата подир теб! Ама сериозно, аз мисля, че ти доста си пораснал. Навремето за нищо на света не бих те запознала с баща си. А сега съм почти спокойна.

— Не се притеснявай, обещавам да се държа прилично.

— Постарай се!

— Само да не ми се караш, ако пия от вазата или объркам вилиците...

— Ние не наливаме шампанско във вази... — ядосано започна Сара, но изведнъж разбра, че Зак се шегува. — Извинявай. Просто прави, каквото правя аз, донеси си смокинг за събота вечер и гледай да не дразниш баща ми излишно.

Сега вече Зак се почувства притеснен.

— Ти сериозно ли искаш да си нося смокинг?

— Обикновено обедите и вечеряте са неофициални, но в събота държим на вечерно облекло. Тъй че донеси си смокинга, облечи го, вечеряй и после го свали! Не е чак толкова страшно.

— Разбира се. Не се безпокой. Ще се справя. Просто не вярвах, че го казваш сериозно.

Разбраха се. Зак прати стария си смокинг на химическо чистене, а самият той се зае да подготвя психически началниците си в „Уайнстейн Люкс“, че в близките почивни дни няма да е на повикване както обикновено.

Ежегодното Британско мебелно изложение е най-големият форум на тази индустрия. Малки и големи производители излагат най-новото си производство и се опитват да привлекат потенциални купувачи. Щандовете са специално аранжирани, за да привлекат погледите и на случайни зяпачи. Много експозиции са тематични: някои щандове са проектирани да наподобяват пустинен пейзаж, други — надраскани с графити перони на метрото. Тази година например един щанд бе построен под наклон — идеята бе балната зала на „Титаник“. Накъдето и да се обърнеше човек, виждаше само мебели, продавачи и ценоразписи.

Разбира се, „Гисингс“ не можеха да си позволят огромен щанд в главната изложбена зала. Бяха им стигнали парите за нещо като преградена стаичка доста встрани, до един от коридорите. Джордж се опитваше да си дава кураж, но се оказа, че повечето им посетители са заблудени граждани, търсещи тоалетната.

Не че продукцията им беше лоша — тъкмо обратното. Традиционните им серии бяха значително осъвременени и изглеждаха доста актуално, при това на конкурентни цени. Без съмнение обаче гвоздеят на колекцията им бе новата серия „Яркост и красота“. Дори и сред огромното разнообразие на изложението мебелите „Яркост и красота“ напълно оправдаваха името си. Бяха модерни, хващаха окото, а бяха и смешно евтини. С една дума, трябваше да се харчат като топъл хляб.

— Нещо ново? — Джордж току-що се бе върнал от обиколка из другите щандове.

— Нищо. Няколко запитвания, но нито една поръчка — отвърна Джоузефин. Джордж я бе помолил да присъства на изложбата, един вид за късмет и украшение. Вал също се въртеше наоколо, разбира се, и тавата ѝ бе истинска енциклопедия от цени, размери и технически данни, но за красота не ставаше и дума, докато Джоузи с изисканата си бутикова рокля можеше да направи чест на далеч по-престижно шоу.

— Първия ден винаги е затишие — успокои ги Вал. — Купувачите първо оглеждат, после поръчват.

— Затишие, ама чак пък толкова? — обади се Джордж. Никой не отговори. Прекрасно разбираха, че затишието не предвещава нищо добро.

Влязоха още посетители; някои изглеждаха искрено учудени, че „Гисингс“ участва и тази година.

— Чухме, че сте свили байрака. Ново ръководство, а? Вие ли сте директорът? Е, наслука! Последния път Том Гисинг разправяше, че нещата никак не вървят.

Никой не искаше да поръчва от фирма, която има всички шансове да рухне, преди да е изпълнила поръчката. Джордж поседя още час, после намали и без това ниските цени с процент.

— Стоката ви наистина изглежда страхотно — каза Джоузи. — Сигурна съм, че ще поръчат.

— Дано. Благодаря все пак. Да, нещата ни са хубави — отвърна той. — Благодаря ти, че дойде. А ти как си? Как е мама? Извинявай, не се сетих да попитам.

— Ами никак не е леко — въздъхна Джоузи. — Мама спря да се подобрява, сега се чудя откъде ще намеря пари за гледачка. Съветват ме да я дам в старчески дом, но по-скоро бих умряла.

— Разбира се, само това не! Ех, Джоузи, де да можех да ти помогна, но засега не вземам дори заплата. — Джордж унило извади портфейла си. В него имаше около четирийсет лири, заем от Вал. Той се поколеба, после подаде парите на сестра си. — Ще ти дам още, когато мога. Ако нещата съвсем се спекат, винаги мога да продам фирмата. Ще се хвана някъде на заплата.

— Не се излагай! — сряза го Джоузи. — Внимание, купувач!

Джоузефин се надигна от мястото си с подкупваща усмивка, но се оказа фалшива тревога — група посетители търсеха тоалетната. Докато Вал ги упътваше, Джордж и сестра му играеха на крави и бикове на гърба на ценоразписа. Превалише пладне, а не бяха продали нищо.

Тогава стана чудо. На хоризонта внезапно се появи Кики с вечната си свита от красиви млади хора. Кремавата кашмирена рокля зашеметяващо контрастираше със свежия ѝ тен. Върху чипото си носле бе надянала очила „Армани“ със златни рамки.

— Жорж, скъпи, защо крие от мене в таз малък стая? Много ексклузив, не? Харесва мой нови очила? Купила да изглежда делова. Аз много предприемчива дама, не?

В скъпите рамки явно бяха монтирани стъкла без диоптри. Кики си беше добре със зрението, а очилата не й придаваха по-приемчив вид от вечерна рокля „Версаче“. Джордж й бе оставил съобщение на телефона със слабата надежда да се видят на чай или нещо такова, но тя не му бе отговорила. Въпреки връзката си с Вал той все още копнееше по нея, но съзнаваше, че пътищата им са разделени.

— Кики! — провикна се Джордж. — Смаян съм. Колко мило от твоя страна.

Той я запозна с Джоузи и Вал; по лицето на последната бе изписано какво мисли за посетителката. Междувременно тайфата от красиви млади хора се скупчи около мебелите на „Гисингс“, като не остана място за истински купувачи.

— Но, Жорж, разбира се, дошла. Мой папа търси ново бюро и аз искала него направи подарък на рожден ден. Само че той обича антикварни мебел „Луи Кенз“. Аз боя се, че тез тук мебел не подхожда. Жорж, къде тук тоалетни? Добре, че потърсили ги, иначе никога нямало намери тебе.

— Не сте единствените. Затова не можем да продадем нищо — хората не идват при нас да купуват, а да търсят тоалетната.

Почувства се глупаво, с вайкане само щеше да прогони Кики, но не издържаше повече. Тя тържествено пое към тоалетните, следвана от свитата си. Сврхбогатите са като стадни животни, поотделно за нищо не ги бива, помисли си Джордж. Стана му мъчно. Няма бюро „Луи Кенз“. Няма Кики. След четвърт час реши, че си е тръгнала, без да му се обади. Сигурно се е сетила, че е канена някъде на бал или има проба на нова рокля. Лошото му настроение се засили и дори всеотдайната Вал не бе в състояние да му помогне.

Кики обаче се върна. При това не с празни ръце — бе награбила половин дузина бели пластмасови табелки с надпис „Тоалетна“. Сподвижниците й също влачеха трофеи — сигурно бяха опоскали сградата като скакалци.

— Жорж, извинява, че забавила се. Много от тез табелки били твърде високи и не могла смъкне отведнъж. Дали не постъпили лошо, като взели? Не-не, тез табелки без туй не върши работа. Или може би

трябвало сложи тях обратно? Може би постави тях така, да сочи насам, към таз ужасна стаичка? Ама тук наистина ужас. Много неуютно. Разбираш, аз и без това нямала много време посети, а толкоз време вече загубила. Сега тръгва вече, а тез табелки остави тука. Те и без това не особено чисто, а моя рокля съвсем нов, днеска купила.

След една последна целувка Кики изпърха като лястовица от помещението. Джордж и Вал сритаха табелките под щанда. Скоро щандът започна да се изпълва с хора; повечето търсеха тоалетната и ругаеха лошата маркировка. Джордж им съчувстваше, но за съжаление не бе в състояние да ги упъти. За пръв път щандът на „Гисингс“ се оживи. Някои с възхищение коментираха експонатите, а Джордж и колегите му веднага се притекоха с оферти и ценоразпис. Не всеки път се получаваше, но полека-лека потръгна. Заприиждаха поръчки и на Джордж започна да му олеква.

Вечерта Джордж, Вал и Джоузефин заедно посетиха Хелън в къщата ѝ в Кинбърн. Джордж остана да спи с Вал в някогашната си стая, но се чувстваше някак неловко. В Йоркшър беше друго, но тук, в семейния дом, в присъствието на майка му и сестра му, такова афиширане на връзката им го плашеше. Добре, че поне Дарън и Дейв, които бяха дошли на изложението да помагат при подреждането на щанда, не бяха сега там да ги видят. Бяха отседнали в Брикстън при стар приятел на Дарън „от когото купувах дрога навремето“, както на драго сърце поясни той. Двамата буквално се бяха съсипали от работа, за да приключат до откриването, та Джордж им даде ден-два отпуск да се посъвземат. Заслужаваха много повече.

Вечерта бе тягостна за всички. Отначало Хелън изглеждаше добре, контролираше движенията си и говореше ясно, макар и леко да фъфлеше.

— А, Джордж — каза тя, като погали Вал по ръката. — Това годеницата ти ли е? Браво, скъпи. Както казваше мама, където живееш, оттам си вземи булка. Аз тъй направих и... — Мислите ѝ я отведоха в нежелана посока и Хелън заплака. Джордж така се сконфузи, че не забеляза Вал, която се бе навела напред и притеснено, цялата изчервена, обясняваше нещо. До края на вечерта Хелън остана в полудрямка, убедена, че Вал и Джордж са сгодени и ще се женят.

Преди да си легнат, Джордж спря Джоузи на стълбата.

— А, въз, за утре... По отношение на облеклото, искам да кажа... Дали не би могла... просто така... — Той се сепна засрамен. Не се решаваше да предложи такова нещо на сестра си.

Отгатнала мислите му, Джоузи се разсмя.

— Нещо по така, а? Късо, тясно, секси?

— Ка-какво? — заекна той.

— Минижуп, високи токове, бюстие, ярко червило? — изреди Джоузи, като броеше на пръсти.

— Ако може... Би било добре.

На другата сутрин Джоузи беше издокарана като за среща с главния редактор на „Сън“. Късо. Розово. Прилепнало. Секси. Този ден, колчем някой влизаше да пита за тоалетните, тя отговаряше, че не знае къде са, но не би ли желал господинът да огледа нещата? Господинът нямаше нищо против. Джоузи се навеждаше напред да заостри вниманието на госта върху някой скрит детайл, а гостът, изцъклен и запотен, се заглеждаше тъкмо в скритите детайли. Накрая сядаха, гостът отпиваше от евтиното шампанско и слушаше разсеяно цените, които Джордж декламираше в ухото му. Видяното му бе харесало, нямаше нужда от повече убеждения.

Още сутринта успяха да сключат толкова сделки, че Джордж вдигна цените с десет процента. След обяда, когато много хора се насочиха към тоалетните, бизнесът им се разрасна още повече. На следващата сутрин се оказа, че тоалетните от отсрещната страна били запушени с гипс — дали някой немирник не си бе направил шега? — та целият трафик минаваше през техния щанд.

Прииждащите тълпи насърчиха Джордж да вдигне цените с още пет процента. Хората продължаваха да купуват. Някои от тях вече бяха чули от други, че „Гисингс“ предлага добра стока на конкурентни цени. Този ден продажбите им се удвоиха в сравнение с предишния. Дойде журналист от „Фърничър Тудей“ — библията на мебелната индустрия, за да вземе интервю; материалът му щеше да носи заглавие „Възкръсването на един мъртвец“. Джордж го увери, че фирма „Гисингс“ е напълно рекапитализирана, че страхът от фалит е вече в миналото. За да купуват, хората имат нужда от доверие. Журналистът клъвна въдицата и дори похвали изделията на фирмата. Джордж беше на седмото небе.

На следващия ден имаше лек спад. Организаторите на изложението бяха отворили временни тоалетни до главния вход, с което хаосът, предизвикан от нашествието на Кики и тайфата ѝ, понамаля. Все пак и този ден обемът на продажбите почти достигнаха рекорда на предишния, при това по новите, завишени цени.

На път за вкъщи тази вечер всички бяха в повишено настроение. Дарън караше. Преди да му разрешат, се бе закълел, че има шофьорска книжка. Пресмятаха поръчките и умуваха как ще ги изпълнят. Щяха да се поозорят наистина, но това да им бяха проблемите! Когато спряха да заредят и изпият по чаша чай на една бензиностанция, Дарън попита Джордж:

— Абе, коя беше оная френска кокона, дето ни заговори она ден на улицата?

Изглежда, Кики бе познала фирмата на Джордж върху камиона и се бе нахвърлила върху нищо неподозиращите Дарън и Дейв с някаква напълно изчанчена история за надписи на тоалетни и дупки в подметките. Джордж отклони въпроса — не искаше Вал да знае прекалено много. Имаше и още една подробност; когато товареха нещата си за обратния път, Джордж намери в каросерията празни торби от цимент, които не бе забелязал преди. Тази Кики ще се окаже по-предприемчива, отколкото я мислех, каза си той.

Качиха се в камиона, засилиха радиото докрай и отново поеха на път. Джордж затвори очи и задряма. Присъни му се Кики.

Както бе обещал Дан Креймър, в „Мадисън“ отговорностите бързо нарастват. Едва бяха минали два месеца, а чиракуването на Матю приключи. Възложиха му да търгува с корпоративни облигации — парчета хартия, които фирмите продават на инвеститори при фиксиран лихвен процент и предварително определена дата за изплащане на капитала. Всичките му поръчки идваха от двама посредници — Алан и Рик, чиято задача беше да набират клиенти. Дватама съставляваха звеното за постоянни приходи на по-малки юридически лица. Приличаха на двойка клоуни. Алан бе нисък, дебел и страшно космат, а Рик — висок, мършав и без един косъм по тялото и главата. Въпреки гротескния си външен вид те изпълняваха важна функция за банката. Клиентите носят поръчки, поръчките сделки, а сделките — печалба. В крайна сметка всичко това означаваше, че Матю ще запази длъжността си, ще получава годишни премии и в края на краищата може да изпревари Зак.

На Матю му зачислиха бюро, няколко компютъра и телефон в една зала с още неколкостотин като него, всеки със свое бюро, компютър и телефон. В по-напрегнатите дни залата се изпълваше с тътен на гласове — двеста дилъри с крясъци договаряха продажби, питаха за цени, ругаеха се по телефона. Шумът наподобяваше грохот на прииждаща вода — шумът на потопа, но този потоп беше от пари.

Още първия ден, когато се добра до бюрото си след сутрешното съвещание, Матю завари телефона си да мига. Грабна слушалката, без да провери кой се обажда.

— „Мадисън Трейдинг“, добро утро!

— Хей, Матео, продай ми малко облигации — чу се познат глас. — Искам два трилиона от най-добрите на Чичо Сам и чаша кафе за вкъщи.

— Здравсти, Луиджи. Много мило, че се обаждаш.

— Просто така, да ти пожелаая късмет. Ще те прехвърля на бръмчилото. — Луиджи имаше предвид говорителя на телефона, който

се чуваше из цялата стая. — Тука има още хора, дето искат да ти кажат „здрасти“.

Андерс, Кристина и Жан-Франсоа засипаха Матю с благопожелания, обилно гарнирани с мръсни шеги. Чу се шум и Матю разпозна гласа на Брайън Макалистър.

— Браво, Матю. Разбирам, че освен теб само няколко души са оцелели от курса. Сол Розентал ми каза, че си добър ученик, а той не говори напразно. Дотук добре, отсега нататък много късмет!

— Благодаря — отвърна Матю, поласкан. Стори му се чудно, че Брайън Макалистър се бе сетил за него, и почти невероятно, че Сол Розентал изобщо го бе забелязал.

— Би ли ми напомнил с кого работиш?

— В Отдела за корпоративни облигации, звеното за постоянни приходи на малки юридически лица.

— А, да, спомних си. Ти си подчинен на Фиона Шепъртън, дето я назначиха да съживи продажбите там при вас. Тя е голям професионалист, Матю. Можеш много да научиш от нея. Само не ѝ се плаши. Тя е малко рязка.

Матю си спомни, че и Розентал се бе изказвал с уважение за Фиона. Тя беше началник на Алан и Рик, значи си струваше да се запознае с нея. Макалистър затвори и Матю отиде при двамата си колеги, за да обсъдят деня, който тепърва започваше. Алан, вече изпотен и с навити ръкави на ризата, му отправи следния поздрав:

— Мили боже, Рик, тоя тип вече идва да ни досажда, а дори не ни е донесъл ябълки, задето го учим!

Матю тръсна две чаши горещо кафе на бюрата им.

— Ако искахте ябълки, трябваше да кажете.

— Я, истинско кафе. При това от „Старбъкс“! Рик, този човек заслужава целувка. Стани и му покажи колко го обичаш.

Рик попи главата си със салфетка и посегна към кафето. Луминесцентните лампи на тавана се отразяваха в лъскавия му череп.

— Ааах, кафенце! Страхотно. — Рик беше по-тихийт от двамата.

След като се представи, Матю седна да обсъдят плановете за деня. Какво ли си мислеха клиентите им? Дали щяха да им наредят да продават или да купуват? Как щяха да се държат дългосрочните спрямо краткосрочните облигации? Какви фактори щяха да влияят на пазара през идната седмица?

Тримата мъже се държаха с явно уважение един към друг. Алан и Рик бяха наследили бизнеса си в отчаяно състояние от предишния екип, който бе уволнен. Работата им беше да увеличават клиентелата на банката чрез отлична информираност, добра преценка и качествено изпълнение. Макар да не личеше по комичния им вид, двамата бяха изрядни професионалисти.

От своя страна, Алан и Рик се бяха страхували, че ще ги насадят с някой новак. Рискът при работа с така наречените малки юридически лица е, че назначават най-неопитните дилъри. Но Матю вече добре познаваше пазара и бе жаден да се учи още. Алан и Рик се бяха изненадали, когато Брайън Макалистър лично им се обади тази сутрин, но шотландецът се бе оказал прав — Матю си го биваше. Когато се разделиха, Матю знаеше достатъчно за настроенята на клиентите и имаше план откъде да започне. Следващото му посещение бе при Сол Розентал. Свари го на телефона. Някакъв нещастник на Западното крайбрежие, вместо да спи, се безпокоеше за състоянието на пазара на облигации.

— Не се бой и лягай да спиш — посъветва го Розентал. — Много си притеснителен. Обади ми се, като се наспиш, но пак ти казвам: съкровищните бонове няма да мръднат до петък. Имай ми доверие!

Човекът от другата страна явно се успокои и затвори.

— Аз дилър ли съм тука, или психотерапевт! — оплака се Розентал. С това явно питаше Матю какво иска самият той.

— Имам една идея, та бих желал да се посъветвам с вас, ако може.

— Така си и мислех, психотерапевт съм. Легни на кушетката, мойто момче, и ми разкажи за майка си.

Продължавайки да мърмори, Розентал взе изписания бележник от ръцете на Матю и му хвърли един поглед.

— Боже милостиви, сигурно и ти сънуваш кошмари, след като искаш да запазиш дълга позиция в късия край на кривата. А това тук какво е? Клиентите ти май нещо се бързкат с теб, какви са тия облигации с нулева лихва? Ами че отрежи ги! Човек трябва да има хъс за тия неща, те не са за всеки мухльо от Трета национална банка на Банджо Крийк или както там им викат. — Розентал продължи да нарежда, като за момент прекъсна речта си, за да се оплаче от геврека: — Днес е без крема сирене. Така ми се пада, като наруших шабат. —

Телефонът му иззвъня и той вдигна слушалката: — Сол Розентал, психотерапевт, на вашите услуги! Церим психари, кукувци, откачалки и болни хора. — Докато приключи разговора, Матю успя да попие достатъчно информация, за да си отговори сам на въпросите.

— Благодаря, Сол. Много ми помогна.

— Не ми благодари! Това ти е от едиповия комплекс, момче! Между другото, дължиш ми четиристотин долара за консултацията.

— Не че е скъпо — каза Матю — но е против принципите ми да давам пари на осквернители на шабата.

Разговорът приключи.

Малко след като борсата отвори, Матю получи първата си истинска поръчка от клиент. Даде цена, с която очакваше да го спечели. Клиентът потвърди цената и Матю продаде първите си облигации. Следващата му стъпка бе да купи нови облигации, за да си попълни позицията. Докосна чувствителния на допир екран на един от компютрите пред себе си, в който се съхраняваха всички необходими телефонни номера. На екрана се появи върволица имена — клиенти, дилъри, контакти. Той избра едно име, натисна бутона и се свърза с колега от друга банка. След кратък разговор купи нужните му облигации на цена, с една трийсет и втора от процента по-ниска от цената, която току-що бе получил за продажбата.

Матю току-що бе извършил първата си сделка и бе реализирал печалба от седемстотин и петдесет долара — нелошо за начало. Курсантът от „Уест Пойнт“ бе изстрелял първия си патрон.

В осем и петнайсет в събота сутринта Зак напусна Лондон и пое по магистрала М4. Беше приятно развълнуван.

След три часа стигна разклона за Овъндън Хаус. Имението се издигаше на един хълм над селцето Овъндън в графство Девъншър. Зак свърна през огромната порта с орнаменти от ковано желязо и бавно пое по дългата алея, която явно водеше към входа. Самата къща не се виждаше още. Под големите разклонени дъбове пасяха елени. Отстрани се извиваше продълговато езеро, чийто край се губеше в далечината. На отсрещния бряг се виждаше малък пристан за лодки, а на него рибар ловеше риба с въдица в спокойните води. Изведнъж къщата се изправи срещу Зак като каменен кораб, който сякаш пореше зелените вълни на парка. Беше огромна, много красива и безупречно поддържана. В Овъндън Хаус нямаше очукани статуи, течащи покриви и бурени по моравите. Сградата беше творба на прочут ренесансов архитект, но за Зак не това имаше значение, а дебелият портфейл, който бе в състояние да плати за нея.

На вратата го чакаше иконом, който го поведе към покоите му на горния етаж.

— Боя се, че леглото може да ви се стори късичко, сър. От седемнайсети век е, а тогава господата са били по-ниски. Ще разреши ли господинът да отвори прозореца?

Докато икономът се занимаваше с куките и райберите на прозореца, вратата се отвори със замах и на прага се появи Сара с бричове и ботуши за езда и със сако от туид върху възстар пуловер.

— Зак, така се радвам, че успя да дойдеш! Това е твоята стая, нали? Леглото е късо, но ако махнеш голямата възглавница и спиш направо, ще ти бъде добре. От седемнайсети век е, било е май на някаква принцеса. В моето легло пък е спал самият херцог Уелингтън, но той е бил по-едър. Благодаря, Джаспър, аз ще се оправя със Зак.

Икономът отвори докрай прозорците и се оттегли. В стаята бързо нахлу студен въздух. Сара събори огромната бродирана възглавница за четене от леглото на пода и подреди останалите, за да са готови за сън.

— Ето, така е по-добре.

— Идеално — съгласи се Зак. Според него леглото си беше наред от самото начало.

У дома си в провинцията Сара Хейвъркум се държеше по-непринудено и някак по-момчешки, отколкото в града. Зак се подсмихна — сега чак му стана ясно как Сара и Робърт Лейтън бяха решили, че могат да живеят заедно. Не каза нищо. Сара беше много повече от провинциално момиче, което язди коне и оправя големи легла. За начало имаше страхотно тяло и купища пари, но Зак си мислеше и за нещо друго. Не беше сигурен, че я обича, но без съмнение я уважаваше.

— Езда, риболов? — попита Сара. — Аз лично отивам да яздя. Ще ти намерим някой по-кротък кон. Или пък ако предпочиташ, татко се стяга да лови риба. Ти рибар ли си? Все забравям.

— Не ставай смешна — прекъсна я Зак. — Много добре знаеш, че не умея...

— А, да, колко съм глупава! Ти си напълно безполезен, точно така.

— ... нито едното, нито другото, но си мисля, че по-малко ще се нараня с въдица в ръка, отколкото на кон. Дали баща ти ще има нещо против?

— Какво говориш, татко само ще се радва. Той самият е ужасен рибар, но поне си доставя удоволствие. Хайде, да слизаме.

Сара го преведе по лабиринт от тъмни ходници и коридори към задното стълбище.

— Това им е лошото на тези къщи — забеляза тя — ако не ги научиш, докато си млад, всеки път се губиш.

Накрая стигнаха до приземния етаж на главното крило. Отнякъде изприпкаха две млади кучета и замахаха с опашки. Сара се наведе да ги погали, после пъкна ръка в джобовете на якето си, но не намери нищо подходящо.

— Съжалявам, сладури! Само моркови за конете. Бони и Смъдж, това е Зак. Зак, запознай се с Бони и Смъдж.

Зак се боеше от кучета, но се насили и протегна ръка да ги погали. Те отскочиха встрани, но преди това Бони успя здравата да му оближе ръката. Зак поиска да се измие, но се възпря — това би било светотатство в очите на Сара. Докато тя не гледаше, обърса ръката си в

панталона, но облизаното продължаваше да мокрее и дори — той можеше да се закълне — да мирише на куче. Сара го поведе към кабинета на баща си, а палетата лудешки препускаха пред тях.

— Татко работи, но ще се зарадва на кратка почивка. Хайде да го изведем навън.

Тя понечи да отвори вратата, но Зак я хвана за ръката.

— Как да се обръщам към него? — шепнешком попита той.

— Когато се ръкувате, обърни се е „лорд Хадърли“. Той ще те помоли да му казваш Джак, така че после му казвай Джак.

Зак кимна и Сара със замах отвори вратата.

— Татко, запознай се със Зак Градли.

Смъдж и Бони се втурнаха в стаята. Лорд Хадърли — тънък и жилист като камшик, стана от стола и се запъти към Зак и Сара, като пътем намести очилата за четене на носа си. Смъдж въодушевено излая и се шмугна между краката му. Хадърли се опита да го избегне, за момент загуби равновесие и се блъсна в малката масичка до бюрото, върху която имаше купчина книга. Масичката се залюля застрашително. По-бърз от Сара, Зак се хвърли да я закрепил, но се спъна в Бони, залитна напред и се плъсна върху масичката. Едно тежко стъклено преспание, което не бе забелязал, го удари по главата и за малко не му разби черепа.

— Лоши кучета! — извика Сара. — Долу!

— Добре ли сте? — попита загрижено благородникът.

— Лорд Хадърли, приятно ми е да се запозная с вас — каза Зак.

— Ще им се обадим и ще отменим.

— Как така ще отменим? Та това са клиенти! Застрашен вид...

— В никакъв случай не можем да изпълним поръчката.

Андрю Уолтърс и Джордж се измерваха с поглед. И двамата бяха очаквали подобен конфликт още от момента, когато Джордж одобри серията „Яркост и красота“ за изложението в „Олимпия“.

Класическите серии се продаваха по-добре от очакваното; по настояване на Джордж производствените мощности вече четири седмици работеха с максимален капацитет. Надяваха се, че при удължено работно време ще могат да изпълнят поръчките по график. Уилмът беше доволен. С петте процента увеличение, което Джордж бе съобразил да прибави, си осигуряваха добра печалба.

Ала останалите поръчки — малко повече от половината — бяха за „Яркост и красота“. Джордж на два пъти вдига цените на серията, опита се да издейства продължение на срока на доставките, ала грохналата фабрика се пръскаше по шевовете. Ако успееш да изпълнят всички поръчки навреме, това щеше да означава ново начало за „Гисинг“. Но ако този път се проваляха или ако себестойността на новата продукция се окажеше прекалено висока, фирмата щеше да рухне още до края на годината.

Имаше два сериозни проблема. Първо, трябваша им тръбни рамки за новите мебели; заявените и произведени от доставчика количества бяха крайно недостатъчни. Освен това бояджийската работилница спираше работа поне два пъти на ден поради повреди. Оборудването бе годно само за нанасяне на лак, не и на боя. Уолтърс твърдеше, че и за лак не го бива вече, а камо ли за цветните плоскости на „Яркост и красота“.

— Защо просто не ги прекръстим „Естественост и голота“, че да се приключи работата? Не им трябва нито лак, нито боя.

Уолтърс явно се бе отказал от борбата. Не и Джордж. Той нямаше представа как да се справи с положението, но знаеше, че все нещо ще се уреди. В този момент по коридора се чува забързани

стъпки. Дарън влетя в стаята, облечен с някаква отвратителна риза в кафяво и лилаво; видът му контрастираше сюрреалистично с изискваната елегантност на по-възрастния Уолтърс. Дарън се гърчеше като епилептик и развяваше лист хартия.

— Спасени сме! Спасени сме! Почваме да бачкаме! — пищеше той и подскачаше като умопомрачен.

С необичайна за годините си ловкост Уолтърс го догони, измъкна листа от ръката му и се зачете.

— Я виж ти — отбеляза той, видимо впечатлен. — Тоя келеш е открил някакъв цех в Съсекс, откъдето ни уверяват, че могат да направят колкото тръбни рамки са ни нужни, при това бързо и не много скъпо.

— Спасени сме, спасени сме — пищеше Дарън и кривеше уста като шимпанзе.

Уолтърс подаде листа на Джордж, който внимателно прочете написаното. Беше писмена оферта от „Метални работилници, Съсекс“. Е, като че ли един от двата им проблема бе намерил разрешение.

— Браво на теб — каза Джордж на Дарън. — Сега остава само да намерим начин да ги боядисаме.

Дарън млъкна. Уолтърс отново доби унил вид, после се сети за присъствието на младока и се понаежи.

— Значи имаме три възможности. Първо, казваме на всичките си клиенти да изчакат около година, докато намерим начин да им изпълним поръчките. Струва ми се, че тази възможност не ни е много по вкуса. Второ, купуваме, вземаме под наем или открадваме пълно оборудване за бояджийски цех. Трето, купуваме половин дузина бояджийски пистолети, наемаме достатъчно хора да работят на три смени, изпръскваме всички плоскости на ръка и после им веем с вестници да изсъхнат. Не забравяйте, че в сегашния бояджийски цех няма дори обзаведена сушилня.

— Така е — съгласи се Джордж. — Хайде да обсъдим последните две възможност.

— За да изпълним всички технологични изисквания, на нас ни трябва оборудване за бояджийски цех, включително сушилня за готовата продукция. По мои изчисления това ще струва около двеста хиляди за техниката, плюс нещо отгоре за монтаж, изпитания и така нататък. Само че то не е нещо, дето просто отиваш в магазина и го

купуваш. Прави се поръчка, която се изпълнява. Всичко отнема време. Ако поръчаме оборудването днес, при късмет ще го пуснем в експлоатация до четири месеца.

— Значи тази възможност се изключва. А ако наемем бояджийски цех? Ще си платим, за да ползваме съществуващо оборудване — да кажем, нощна смяна. Не е чак такава философия.

— Аз поразпитах вече — каза Уолтърс. — Бедата е там, че всички, които разполагат с подобно оборудване, по принцип също са в мебелния бизнес, така че нямат интерес да ни помагат. Нали разбираш — конкуренция.

— Хм — замисли се Джордж. — А би ли ми дал списъка на тези, с които си преговарял? Име на фирмата, телефон и с кого конкретно си във връзка. Или пък, ако имаш списък на фирми, с които още не си се свързал, но смяташ, че разполагат с нужното оборудване?

— Стига да искаш. Ти реши кои са най-подходящи. Например Аспъртън Холдингс са най-големият производител в Северна Англия и доста работят цветно. Но при тях нямаме шанс, от години ни чакат да се разорим.

— Така си е — намеси се Дарън. — Имам едно приятелче там, казва, че бил виждал доклади, в които пише, че „Гисинг“ всеки момент ще рухне. Дори по едно време мислели да ни купят, после си рекли: я чакай, тия и без това са взели-дали вече! Като хвърлят топа, ние ще им оберем клиентелата.

— Много мило — промърмори Джордж. — Аспъртън Холдингс, казваш... А какво мислиш за третата възможност?

— За бояджийските пистолети? Джордж, та аз просто се пошегувах!

Андрю Уолтърс по принцип не се обръщаше към началника си на малко име. Явно в случая упорството на Джордж му бе напомнило бълнуванията на Том Гисинг малко преди продажбата на фабриката.

— Разбирам. Я сега да развием шегата в подробности.

Уолтърс въздъхна.

— Мострите за изложбата ги бяхме боядисали на ръка, с бояджийски пистолети, каквито се продават навсякъде. При боядисване на дърво има първа и втора ръка, евентуално и лак отгоре. След всяка ръка се оставя да изсъхне. Всяко изделие съхне средно по два дни. Тогава използвахме музея за бояджийски цех и нещата си

съхнеха на място. При максимално натоварване, дори да работим на три смени, в това помещение можем да обработим максимум трийсет или четирийсет комплекта на седмица.

Джордж пресметна, че за да изпълнят само текущите поръчки, им бе необходим двайсет пъти по-голям производствен капацитет.

— Добре. Още нещо? — запита той.

Уолтърс вече открито му се смееше в очите.

— Основният проблем е, че ръчното производство е крайно неефективно. С поточна линия на сутринта зареждаш плоскостите за боядисване и по обяд просто отиваш да си ги прибереш. С пистолети отнема сто пъти повече време, а трябва да се внимава и за качеството на покритието. Ще трябва да увеличим бояджийската бригада тройно или четворно. Като се замисля, има още десетина по-дребни проблеми, но ти поиска да ти кажа само най-важния.

Джордж изчака още малко, но Уолтърс явно бе свършил. Дарън също мълчеше. Ако имаше идея, щеше да се обади.

— Добре — повтори Джордж. — Значи така. Ето какво ще направим...

От Овъндън Хаус Зак отиде направо в „Уайнстейн Люкс“. Когато пристигна, беше осем часът в неделя вечерта. Бе възложил на двама анализатори да работят през почивните дни, за да му подготвят доклад за идната седмица. Той завари двамата младежи — англичанин и швед — сред недоядени парчета пица и смачкани хартии. Вече привършваха.

— Как е?

— Остава да прегледаме повторно някои курсове. Компютърната система временно излезе от строя. Като изключим това, почти сме готови.

— Добре. Продължавайте, пък аз ще проверя нещо друго.

Във фирми като „Уайнстейн Люкс“ не се говори излишно. Разменят се по няколко думи, после всеки си гледа работата. Напрежението е такова, че на светските разговори се гледа с лошо око, като на престои.

Зак получи доклада. С облекчение отбеляза, че в общи линии е добре изготвен. Бе си позволил за два почивни дни да се откъсне от работата си, а нищо фатално не се бе случило. Младоците бяха допуснали някои дребни грешки, които трябваше да коригират, но като цяло добре се бяха справили. Бяха им нужни всичко на всичко още около шест часа — късно през нощта щяха да приключат.

Когато Зак им даде инструкциите си, младият англичанин — хилав дългуч с дръпната назад брадичка и сплъстена рижа коса, на име Смайли — изпадна в депресия.

— Ама аз се канех да посетя баба си, която има рожден ден днес. Навършва деветдесет и цялото семейство се събираме. Ако се налага, може да намина по-късно...

— Къде живее баба ти?

— В старчески дом в Съри. Имам всичко на всичко един час път дотам. Да кажем, че поседя около час — до единайсет, максимум единайсет и половина съм тук.

— Колко си спал миналата нощ?

— Около четири часа. Дадохме газ, че да свършим навреме — добави Смайли, обнадежден.

— Виж какво — Зак бе безкомпромисен — оставаш, докато приключим. Имаме още няколко часа работа, не искам после грешки в доклада поради преумора. Можеш да посетиш баба си утре.

Смайли бавно кимна. Утре го очакваше друг проект, със свои срокове, които също не търпяха отлагане. Освен това нямаше да види семейството си. Е, какво пък, ще й прати картичка. Може да намине през следващите почивни дни.

Анализаторите продължиха да пресмятат, а Зак се захвана с работа. Опитваше се да се съсредоточи, но нещо все му пречеше. Беше възбуден, нещо в мозъка му пулсираше напрегнато, а той не се сещаше какво.

Гостуването при Сара му бе много приятно. Лорд Хадърли — „наричай ме Джак, за бога!“ — се оказа отличен учител по риболов с блесна, а Зак — способен ученик. Двамата толкова си допаднаха, че на сутринта Зак бе искрено раздвоен между предложенията за риболов с виконта и за езда с дъщерята. След кратко колебание Зак се остави Сара да го придума да яздят. Все пак бе дошъл с определена цел. Сара препускаше в галоп, с изумителна лекота прескачаше с коня си нарочно построени препятствия и се присмиваше на Зак заради стойката му на седлото. Той се сърдеше, беше го срам, а и флегматичният кон, който му бяха дали, не си даваше зор. Звънкият смях на Сара се чуваше ту напред, ту внезапно зад него, тя профучаваше покрай него и го посипваше с бучки пръст от копитата. Ездата подходеше изумително на силната, атлетична фигура и резкия ѝ, донякъде мъжки характер. Тези черти, които го бяха смуцавали навремето, сега бяха тъкмо намясто. Когато накрая слезе от коня, за да покаже на Зак как да охлаби юздата и да свали седлото, той усети, че я желае повече от всякога. Искаше да я докосне, но знаеше, че не бива.

На тръгване ѝ каза, че с нетърпение очаква да го поканят отново.

— Не бъди смешен — отвърна му тя. — Старите приятели не се канят. Идвай, когато искаш, просто звъни по телефона.

Много мило, само че Зак не искаше тя да гледа на него като на стар приятел. Да не би тялото ѝ да бе оглушало? Не чуваше ли неговия зов?

Мислите му блуждаеха. Сякаш се опитваше да си припомни нещо по-предишно, нещо, което случайно бе привлякло вниманието му. Зак напрегна мозъка си — търсеше опорни точки, за да си възстанови видяното.

След като събори онази масичка у лорд Хадърли, докато Сара усмиряваше кучетата, той се бе навел и полужив от срам, бе почнал да събира разпилените по пода документа. Сега се опита да си възстанови сцената. В далечния ъгъл на съзнанието му пулсирането се засили. Постепенно картината се избистри. Пред очите му се занизаха една след друга разпилените на пода страници. „Хадърли Пасифик“. Името бе на всеки лист. Това беше фамилната фирма на Хадърли в Хонконг, източник на цялото му огромно богатство. Когато я бе наследил от баща си, стойността ѝ възлизаше на около трийсет милиона лири стерлинги. Понастоящем се изчисляваше на петнайсет пъти повече. Биваше си го стария рибар!

Само че Зак не търсеше това. Къщата си е негова, на Джек Хадърли — разбира се, че името на компанията му ще е навсякъде. Зак се напрягаше да си припомни нещо друго, по което за миг се бе плъзнал погледът му. Той се съсредоточи и нещото дойде на фокус.

Саут Чайна Тръст Банк. Това, доколкото си спомняше, бе името на една от средно големите хонконгски банки. Защо ли Хадърли се интересуваше от нея? Зак се намръщи. Тъкмо тогава онова преспапие го бе ударило по главата и картината отново му се размаза. Но какво стана после? Сара подгони едно от кучетата, което бе докопало свитък книжа. Картината се полюляваше пред очите му. Зак се опита да я спре. Лигавата морда на Бони закриваше ключовите думи. Сякаш на видеоманетофон, Зак превъртя един-два кадъра напред и отново спря картината. Сара теглеше челюстите на Бони, между зъбите на кучето се четеше нещо, написано на ръка. Почеркът беше нечетлив. Зак направи гримаса от усилието.

Изведнъж се успокои и дори се усмихна. Чакаше го много работа.

В службата устройваха тържество — празник на фирмата. Джоузи имаше повод да се поиздокара.

Не бе сигурна дали наистина ѝ се ходи, трябваше да намери и гледачка за майка си, но накрая реши да опита. Джоузи обичаше събиранията, дори неотдавнашните душевни травми не бяха убили съвсем вкуса ѝ към живота. Реши да отиде — щеше да си пийне, да потанцува, да прекара вечерта като човек.

После съжали за решението си. Макар да работеше във Външнотърговския отдел, бяха я сложили да седне с младоците от компютърната поддръжка. Сигурно са се бояли, че сред възрастните ще ѝ е скучно. Тия голобради типове през цялото време дърдореха само за компютри, видеоигри и алкохол. Джоузи се отегчаваше в празничната си рокля, искаше ѝ се да си тръгне, но реши да остане за танците.

Изведнъж на другия край на масата настъпи оживление. Двама хлапаци бяха извадили джобни комплекти за шах с магнитни дъски. Един от по-възрастните компютристи — сигурно приближаваше трийсетака — запротестира, колкото за очи, но явно му бе приятно. Наоколо започнаха да скандират: „Мик-лош, Мик-лош“. Покриха главата му с нечие сако и за по-сигурно го привързаха с вратовръзка. Дъските бяха наредени и готови. От вътрешността на сакото се чуха протести. Явно опакованият се жалваше, че с вързана глава не може да пие. Околните се смелиха и му отвориха пролука, така че да си намира устата, без да гледа. Той обаче не миряса и продължи да ломоти нещо. Изведнъж на срещуположната страна на масата се освободи място и Джоузи се озова срещу него.

— ... играя с хубава жена — тъкмо казваше той.

— Много съм слаба на шах — запротестира тя.

— Аз играя без коне — изломоти сакото.

— Нямам дъска — отбеляза Джоузи и се огледа. Хлапаците от двете ѝ страни, които първи се бяха сетили да измъкнат дъските си, явно нямаха намерение да ѝ отстъпят едната.

— Аз играя срещу тримата — предложи сакото. Пред Джоузи се появи лист хартия, който набързо бе разделен на квадрати; измайсториха ѝ и комплект хартиени фигури. Наоколо продължаваха да скандират „Мик-лош, Мик-лош“.

— Ние ли започваме? — запита маскираният. — Пешка на де четири и трите пъти.

Джоузи огледа дъската си. Наистина не разбираше много от шах, но нямаше да се остави да я победи някакъв хлапак със завързани очи, пиян и при това без коне. Тя също премести пешката пред дамата си и погледна към другите двама играчи. Хлапаците от двете ѝ страни вече бяха направили ходовете си и ги обявиха гласно. Тя счете за нужно да стори същото.

— Преместила съм пешка с две квадратчета напред — обяви тя. — Тази пред дамата.

— Миклош Кодай — отвърна оня. — Офицерска пешка на еф три и за тримата. Много ми е приятно.

Под сакото се промуши чаша вино и след секунда излезе празна.

— Джоузефин Градли — отвърна тя. — Приятно ми е.

Околните местеха фигурите на Кодай вместо него; някои подсказваха на Джоузи как да играе. Тя послушно местеше фигурите си и оставяше на други да обявяват ходовете ѝ на Кодай на шахматен език. Той невъзмутимо играеше на трите дъски, но само при Джоузефин се спираше да помисли, тъй като играеше без коне.

— Ще преместя офицера — предложи Джоузи.

— По-добре пази топа — посъветва я Кодай. — Иначе мога да го взема.

— Аз пък си мислех, че това ми е топът — оправда се тя. — Тия хартиени фигури не са много ясни.

Оправданието ѝ не вървеше за пред съперник, играец с вързани очи, но Кодай великодушно махна с ръка.

— Къде си се учил да играеш?

— Офицер взима топа — каза Кодай на единия от хлапаците. — Шах. Ами вкъщи.

— Къде е това?

— Секешфехервар.

— Значи не си лондончанин — отбеляза Джоузи. Засега той ѝ правеше много по-слабо впечатление, отколкото играта му.

— До езерото Балатон — уточни той. — Ти си на ход.
— Мога ли да местя топа? — плахо попита тя.
— Не. Офицерът държи твоя цар в шах. Това е в Унгария.
— Тук има чиния с хапки, ако искаш.
— Не-не. Само пия. Унгарец съм.
— Тогава ще ти взема пешката.
— Така е по-добре. — Миклош се обърна към единия от хлапаците: — Мат в три хода.
— С какво се занимаваш тук?
— Аз разбирам от три неща: шах, алкохол и компютри. В Унгария бях едва на осмо място, преди време на шесто. Ако живея в Италия, ще съм шампион, но в Унгария... — Вдигна рамене. — Трудно се изкарва препитание само с шах и алкохол.
— Значи избра компютрите. — Джоузи отпи полека от виното си. Чашата ѝ бе едва до половината, а през това време четири пълни чаши се бяха излели в сакото. — Мисля, че ще ти взема топа.
— А пък аз мисля, че ще ти взема дамата.

ЛЯТОТО НА 1999 Г.

Умореният стар век си отива с неохота. Дъждовното лято изпълва семейните албуми с мокри пикници, подгизнали сватби и градини, проядени от голи охлюви. Настроението е унило, няма тръпка. Двайсети век не бе нищо особено — като си иде, никой няма да се затъжи.

Датата е 19 юни 1999 г. До срока на Бърнард Градли остават 755 дни.

Вал тъпчеше мръсното пране в машината — нейните черни бикини, неговите джинси, няколко чифта чорапи, кърпи. Преди да пере панталони, тя по навик пребъркваше джобовете — ей така, за всеки случай. Този път бе забравил портфейла си в задния джоб. Тя го извади, зареди пералнята и я включи, а портфейла сложи отгоре, върху белия плот.

Беше неделя, но Джордж щеше да работи във фабриката до следобед. Щеше да оглежда машините, сградите, мокри от дъжда, да довършва неотложни неща. Веднъж Вал бе отишла да го вземе и го завари да мете приемната. „Беше малко разхвърляно — оправда се той. — Може да дойдат хора.“ Е, днес поне нямаше да му трябват пари.

Вал остави портфейла да си лежи върху пералнята и се наведе да забърше пода. Почисти кухнята, избърса праха в дневната, излъска кухненската печка, изчисти с прахосмукачката горе и долу. В това време пералнята се разтресе и спря. Фабриката вече носеше пари и Джордж си бе определил неголяма заплата, най-вече за да има какво да изпраща на Джоузефин. Не плащаше наем на Вал, но държеше да участва в домакинските разходи, а тъкмо сега им трябваше нова прахосмукачка. Тази вечер трябваше да говори с него.

Вал простря мокрото пране и зареди втора пералня с чаршафи и бельо. Портфейлът си лежеше на мястото.

Трябваше да ходи на пазар до близкия градец, а нямаше много пари. Поколеба се. Портфейлът си беше негов, неприкосновена мъжка територия. Но какво пък, нали бяха любовници? Защо да имат тайни един от друг? Освен това навън ръмеше и не ѝ се ходеше до банката. Вал вдигна портфейла и го отвори.

Вътре имаше достатъчно пари за един пазар. Тя можеше да си вземе колкото ѝ трябват и да върне останалото. Но все пак бяха любовници, нали така? Между близки хора тайни няма. Тя порови в портфейла. Кредитни карти, квитанции, нищо интересно. Имаше и снимки — само три, пооръфани по ъглите, мазни от пипане. Двете бяха на оная францужойка — Кики. Изглеждаше нереално стройна,

млада, красива, със здрав тен, неустойимо привлекателна. По бикини и плажен шал, гледаше право в обектива и се смееше; зъбите ѝ бяха бели, фигурата като на фея. Третата снимка беше групова — пак Кики, до нея Джордж, а наоколо обичайната тайфа от красиви млади хора. На заден план се виждаха снежни планини и скиписти. Джордж изглеждаше солиден, тромав, с нищо незабележим. Кики — както винаги хубава, привлекателна, чаровна, сякаш не стъпваше по земята. На гърба пишеше с едри, дръзки букви: „Жорж, исках теб изпрати това. Ти изглежда просто възхитително, ти голям мечок. Много целувки, с любов. Кики“

А снимка на Вал нямаше.

Вал остави портфейла и парите, отиде до банката и напазарува. Същата вечер подари на Джордж своя снимка; той я прие неловко, но благодари. Тя не каза нищо за портфейла, но след седмица отново го разтвори и бръкна вътре. Снимките на Кики си бяха там, с лице към прозорчето, излъскани от гледане. Нейната снимка бе пъхната най-отзад. Вал я подръпна. Бе залепнала за кожата, после се освободи. Откакто му я подари, не я бе вадил.

Скот Питърсън, който вече работеше като дилър на държавни облигации и, както и Матю, бе член на звено за малки фирми, пресече залата. Явно искаше да говори с Рик и Алан, както двамата с Матю правеха по много пъти на ден.

Този следобед в нишата на Рик и Алан имаше и трети човек. Беше жена — със среден ръст, около трийсетгодишна, с бяло като порцелан лице, обкръжено от дълга, тъмна коса. Самото ѝ лице можеше да мине за красиво — с правилни черти, продълговато и изящно — но нещо сякаш не му достигаше. Липсваше женски чар, оная миловидност и приветливост, която предразполага. Иначе жената явно беше в превъзходна форма — както здравословно, така и в смисъла, който най-много вълнуваше Матю. Очевидно бе, че заема някаква ръководна длъжност, както и че постът ѝ е тъкмо по мярка.

Питърсън озари и тримата с широката си калифорнийска усмивка.

— Здравейте, Рик, Алан — поздрави той колегите си. После подаде ръка на дамата: — Скот от Отдела за държавни облигации, много ми е приятно.

Ръката му остана да виси във въздуха. Жената го погледна, не каза нищо и продължи разговора си с Алан и Рик. Скот Питърсън бе озадачен. Там, където бе израсъл, хората не се държаха така.

— Нали не възразявате да ви прекъсна за секунда? Имам да доизясня някои неща с Рик.

Това бе напълно легитимна молба. Всеки дилър е длъжен непрекъснато да се съветва със сътрудниците си. Борсовият етикет допуска прекъсвания и никой, от Дан Креймър до последния чистач, не може да изисква от околните да го изчакват, докато си довърши разговора. Рик и Алан обаче не реагираха. Очите им бяха приковани в жената, която стана от стола си. Нишата, където се намираха бюрата им, беше върху нещо като подиум, леко издигнат над нивото на залата. Стъпила върху по-високата повърхност, жената беше на ръст точно колкото Питърсън.

— Можеш да ме прекъснеш, но първо трябва да ми целунеш краката.

Питърсън се усмихна. Това бе по-скоро нервен тик на човек, който не знаеше как да постъпи. Никога не се бяха отнасяли така с него. Той погледна към Алан и Рик, но лицата им бяха напълно безизразни. От тях не можеше да очаква помощ. Засмя се.

— Защо не! Но първо имам да говоря с Рик.

Пристъпи напред, но тя прегради пътя му.

— Сериозно говоря. Наведи се и ми целуни краката.

По-нататък нещата се развиха със светкавична бързина.

Скот Питърсън може би реши, че всичко е на майтап, пък и с какво можеше да го застраши една жена метър и шейсет и пет? Той вдигна крак, за да я заобиколи. Преди още да е стъпил както трябва върху подиума, ръката ѝ се стрелна напред. Тя го сграбчи здраво между краката и го дръпна към себе си.

— Целувай!

Ръката извиваше, стискаше и дърпаше. Без да бъде кой знае колко атлетична и мускулеста, жената очевидно бе в превъзходна форма. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от силата, с която стискаше. Устните на Питърсън се мърдаха, но от устата му не излизаше разбираем звук. По-скоро с лице, отколкото с думи, той даде да се разбере, че капитулира.

— Добре, целувай тогава!

Краката ѝ бяха стъпили на подиума на около метър и половина под треперещите устни на Питърсън. Без да пуска жертвата си, тя раздруса ръка. Скот Питърсън беше едър момък, но тя го бе стиснала така, че тялото му се движеше заедно с ръката ѝ, както марионетка следва ръката на кукловод.

По лицето му нямаше и следа от обичайния тен, бе станало пепелявосиво. Като се давеше и задъхваше, Питърсън започна да се навежда надолу. Тя не отпускате хватката и за да стигне с уста краката ѝ, той почти се провеси надолу с главата. Накрая устните му успяха да стигнат целта, криво-ляво целунаха едната обувка и жената разтвори ръката си. Питърсън се строполи на пода като вол в кланица.

— Благодаря — каза жената. — Рик е на твое разположение.

Посинял и полузадушен, Питърсън успя да се изправи на колене. Все още не схващаше напълно какво го бе сполетяло. Може би, ако

имаше възможност да види лицата на дилърите, събрани в полукръг да гледат, щеше да разбере — както се бе досетил Матю — че представлението не се изнасяше за пръв път. След като се съвзе достатъчно, за да може да ходи, Питърсън закуцука към тоалетната. Рик можеше да почака.

— Това пък какво беше? — извърна се Матю към Сол Розентал.

Той бе чувал за всякакви отклонения от колегиалната етика през 80-те години, за извращения между колеги, станали възможни поради опиянението от внезапния икономически бум. По онова време издевателствата на ветерани над новопостъпили бяха не само допустими, но почти неизбежни. Ала всичко това, поне на теория, би трябвало да е минало в края на 90-те. Фирмите бяха станали по-дисциплинирани, съдилищата по-бдителни.

— Не е ли страхотна? — захили се Розентал. — Това е Фиона Шепъртън. Изпълнителен директор в отдел „Продажби“. Голяма фурия! Началниците все я мървят, но досега никой от жертвите ѝ не се е оплакал официално, а фирмата има нужда от нея. Така че прави каквото си иска.

— Божичко! — Матю забеляза, че докато траеше сцената, несъзнателно бе стиснал крака. Розентал видя това и се изкиска.

— Фиона на практика е началник на Ал и Рик, тъй че ще ти се наложи да се запознаеш с нея. Повярвай ми, може да изглежда голям чешит, но иначе е сладурана. Обича дребни, пухкави животни. Обожава децата. Просто е развила някакво отношение към младшите дилъри. Ама ти не се бой, досега не ми е известно да е причинила някому трайни увреждания. Освен това е изключителен професионалист.

Матю нямаше никакво желание да пробва колко краткотрайни биха били евентуалните увреждания, причинени от Фиона Шепъртън, но Розентал бе прав в едно: тя бе шеф на Ал и Рик, следователно му се налагаше да се запознае с нея. Тъкмо сега бе сгоден момент да се представи на Великия кастратор.

С бележник и калкулатор в ръка Матю се запъти към нишата на Рик и Ал. Шепъртън седеше на мястото си в същата поза, както когато за пръв път я забеляза. Матю се опита да придаде на лицето си израз на делова забързаност. Искеше тя да си мисли, че не е забелязал

сцената с Питърсън. Тактиката му бе да използва елемента на изненада. Когато стигна до нишата, Матю се обърна направо към нея:

— На ваше място не бих си губил времето с тия мърльовци — каза той, като посочи Рик и Ал с пръст. — Хабер си нямат от нищо.

— А ти имаш ли? — запита Фиона, без да се усмихва. Матю се мислеше за подготвен, но усети как го побиха тръпки.

— Е, че как! Приятно ми е, Матю Градли, дилър съм на корпоративни облигации и работя с тия двама клоуни.

Протегна ръка, но тя не се здрависа с него. Той попита може ли да ги прекъсне за миг. Тя едва забележимо се подсмихна. Втора жертва за половин час. Погледна надолу; и двете му ръце бяха заети.

— Моля, заповядай — каза тя. — Но първо ми целуни краката.

Както бе стъпила на подиума, лицата им бяха на едно ниво. Матю пристъпи към нея. Отделяха ги няколко сантиметра. Той поклати глава.

— Няма!

Фиона бе бърза, но той я изпревари. Когато ръката ѝ се стрелна напред, Матю пусна бележника и калкулатора на пода и я сграбчи за китката. За жена бе доста жилава, но ръката на Матю беше като менгеме. Тя видя, че няма шансове, и престана да се съпротивлява. Без да пуска ръката ѝ, Матю се пресегна за другата и ги стисна и двете в желязна хватка. После със свободната си ръка я повдигна през кръста, препъна я и я тръсна на бюрото на Рик. Докато я влачеше, за момент се сети как бе вдигал на ръце Софи и болката от спомена го преряза като с нож.

— Всъщност, като си помисля, май ще взема наистина да ти целуна краката!

Той се поклони комично, вдигна крака ѝ на няколко сантиметра от устата си и се престори, че го целува. Фиона Шепъртън, изпълнителен директор, лежеше безпомощно на бюрото. Чуха се аплодисменти. После Матю сякаш забрави напълно за нея, наведе се към Алан и двамата започнаха да се съветват. На няколко пъти Фиона ги прекъсна с уместни предложения и уточнения. За човек, току-що завърнал се от едномесечен отпуск, познаваше отлично състоянието на пазарите. Алан одобри идеята на Матю и го помоли да калкулира цените. Матю се приготви да си ходи.

— Разбрано, Алан. Ще имаш цените след малко. — После се обърна към Фиона: — Приятно ми бе да се запознаем. И благодаря за съветите.

— Удоволствието бе изцяло мое — отвърна му тя с тъничката си усмивка.

Матю се върна на бюрото си сред възторжените викове на колегите, които се струпаха да го поздравят. Размножителните му способности бяха останали незасегнати, но не знаеше дали в лицето на Фиона Шепъртън трябва занапред да вижда враг или приятел. Скоро щеше да разбере.

Между пилоните бяха опънали жици за електрическото осветление. Навън бе дъждовна нощ, но под платнището беше сухо и светло. Почукването на дъжда отгоре ги караше да работят още по-усърдно.

Мъже и жени, деца и старци се суетяха между мебелите, под които бяха постлани стари рогозки. Тъкмо изнасяха една партида, която в продължение на четирийсет и осем часа бе грундирана, боядисана, лакирана и оставена да съхне. Хидравличните колички, с които повдигаха тежки товари в цеха, не вършеха работа при полеви условия. Всяко изделие се пренасяше на ръка от двойка яки мъже. В сравнение с ярките багри на току-що изнесената готова продукция все още небоядисаните мебели с естествен цвят на дърво изглеждаха „голи като някоя от «Спайс Гърлс» под душа“ според цветистото сравнение на Дарън. Голотата им нямаше да трае дълго — група работници със заредени пистолети веднага се струпаха около тях. В единия ъгъл на шатрата имаше грубо скована маса, а върху нея бяха наредени кани с чай, мляко, бисквити и трийсет и шест бояджийски пистолета, купени само преди няколко седмици, а вече порядъчно очукани. Работниците приключиха с чая, разкършиха пръсти, заредиха с боя пистолетите и се втурнаха към поредното сражение. Повечето мебели от новата партида бяха маси и столове, главно за детски ясли и начални училища, но имаше и доста скринове, гардероби, салонни и кухненски бюфети и катедри.

Андрю Уолтърс се бе оказал прав. Ръчното боядисване беше бавно и трудоемко. В продължение на ден и половина Джордж не се бе отделил нито за миг от работната площадка. Всяка боядисана повърхност трябваше да е безупречно изпипана. При най-малката драскотина или прокапала боя във вътрешността на някое чекмедже той веднага връщаше съответното изделие за доработване или брак. На практика само малка част от готовата продукция бе издържала на критичния му взор. Едва час преди края на изтощителната трийсет и шест часова вахта, когато вече бе съсипан от умора и се наложи

преданата Вал да го откара вкъщи да си отспи, Джордж се успокои, че процесът е овладян и най-после върви нормално. Хора, които преди никога не бяха хващали бояджийски пистолет, сега нанасяха боята като истински експерти. Цветните повърхности блестяха като огледало. Чекмеджетата нямаха капка боя отвътре. Серията „Яркост и красота“ щеше да стане хит на сезона, шлагер на мебелната индустрия, техният билет към успеха.

Джордж отначало май бе подценил действителния обем на поръчките, но щяха да се справят. Шатрата, която взеха под наем, някога бе служила за селскостопански изложби и бе една от последните от този вид в страната. Междувременно Дарън и Дейв бяха обиколили всички магазини „Направи си сам“ в Лийдс и Манчестър и се бяха върнали с достатъчно пистолети, за да пребойдисат цял един самолетоносач.

Набирането на работна ръка също не се оказа проблем. Джордж се обади на всички, които някога бе принуден да съкрати, и им предложи сделка: работа на три смени срещу три лири и петдесет на час, всичко в брой. Веднъж само да си стъпеха на краката, той се надяваше да ги вземе обратно на постоянна работа или поне да им плати обезщетенията за съкращение, които им дължеше. Всички, към които се обърна, приеха с радост. Дойдоха и други — Соули Бридж е малко селце и всеки, който не работеше пряко в „Гисинг“, имаше роднини или най-малкото познати във фабриката. Финансовото състояние на фирмата не бе тайна за никого, напротив: по кръчмите само за това се говореше напоследък. Цялата общност с готовност се отзова да помогне на каузата. Жени оставяха децата си при съседката; ученици в лятна ваканция се мотаеха около фабриката, докато някой ги забележеше и им пъхваше пистолет за боядисване в ръцете; скучаещи пенсионери се притекоха на помощ. Дори енорийският свещеник се изтърси един ден и преди да го спре някой, изпразни цял пистолет лак върху още мокър грунд.

Вал пресметна, че „Гисинг“ разполага със сезонна работна ръка от над двеста души. Джеф Уилмът, счетоводителят, мърмореше нещо за пенсионно осигуряване, здравни осигуровки и трудова безопасност. Джордж, който раздаваше парите в кафяви пликосе, а в почивните дни курдисваше и по някое буре с бира до чайника, го инструктира да мине надниците в перо „консултантски услуги“, а бирата като

„представителни“. Уилмът написа няколко остри докладни, които Джордж хвърли до една в коша, и накрая капитулира.

Първите доставки на клиентите на „Гисингс“ бяха изпълнени предсрочно.

Уолтърс изглеждаше посърнал, което си бе обичайното му състояние напоследък, ала тоя път Дарън и Дейв също имаха вид, сякаш са видели призрак. Джордж се уплаши.

— Какво има?

— Ела да видиш — каза Уолтърс.

Четиримата закрачиха от кабинета на Джордж към музея, който сега се използваше за склад на готовата продукция. Повечето мебели вътре бяха от серията „Яркост и красота“.

— Погледни това.

Джордж погледна, където сочеше Уолтърс. Беше детски чин, предназначен за някакво училище в Шотландия. Бе поръчан отдавна, но от училището се бяха обадили да отложат доставката, тъй като директорът бил изчезнал в неизвестна посока с учителката по физическо възпитание и с бюджета за училищния ремонт. Плотът сияеше в ярки основни цветове, а отгоре неуморната Сали Дъмет бе измайсторила в ситопечат огромна стилизирана усмивка. Ала имаше проблем — лакът, който би трябвало да бъде гладък и прозрачен като стъкло, се лющеше на мехури. Плотът бе почнал да се напуква, усмихнатото лице изглеждаше сипаничаво. Пребледнял, Джордж прекара нокът, който остави дълбока резка по повърхността.

— Каква е причината?

— При тази партида използвахме два различни вида лак. Този тук е бързо съхнещ, въведохме го преди четири седмици, за да пестим време.

— Колко бройки са засегнати?

— Около половината от това, което имаме на склад, макар да предполагам, че и останалите са тръгнали вече. Плюс около една трета от вече доставените.

— Какво трябва да се направи?

— Да се свали лакът. Да се повтори боята, но само ако е нужно. Да се нанесе качествен лак.

— Знаем ли кой е получил от лошите партиди?

— В момента проверяваме по списъка на доставките. Ще ти се докладва до края на работния ден. Когато знаем точно каква част от доставките се връща за рекламация, ще трябва да променим графика.

Джордж кимна. Лицето му се изкриви от шока.

— Не бойте се, момчета. Не сте вие виновни. Аз ви карах да бързате и вие направихте всичко възможно. Сигурен съм, че ще се оправим някак.

Джордж не казваше истината. Фабриката и без това работеше с пълен капацитет. Ентусиазмът на работниците бързо се изпаряваше. Пенсионерите вече бяха почнали да се оттеглят. Майките с малки деца се завръщаха по домовете си. Да преправят дефектно производство от последния месец и при това да изпълняват текущите доставки — това просто нямаше да стане. На всичко отгоре себестойността щеше да скочи нагоре до степен да заличи цялата им печалба от изложението насам. А ако не успееш да се възползват от успеха си на изложението, всичко бе загубено. Джордж нямаше намерение оня чудовищен заем да виси вечно над главата му, а фирмата му да крета ден за ден в името на едното оцеляване. По-скоро ще си изкарва хляба, като тръгне по кръчмите да танцува кючек. С това шкембе щяха да го вземат като нищо.

Когато се върна в кабинета си, завари Вал на телефона. Тя покри слушалката с ръка.

— Теб търсят. Някой си мистър Еванс от „Браунмур Фърнишинг“. Изглежда ядосан.

Джордж пое слушалката.

— Мистър Еванс, много съм ви благодарен, че отговорихте на съобщението ми.

— Не съм получавал никакво съобщение. Обаждам се по един важен проблем.

Това си бе самата истина, но Джордж не искаше и да чуе.

— Ама как, аз толкова пъти ви търсих! Оставих съобщение, но явно не са ви предали. Моя грешка, нали все бързам. Така че много се радвам да ви чуя, трябваше да говоря с вас.

— А, така ли? Сигурно за боята. Аз затова се обаждам. Два от столовете, които купих от вас, са започнали да се белят.

— Знам, знам. Какво да ви кажа, страшно много съжалявам — разбъбри се Джордж. — Доставчикът много държеше да ни продаде

някакъв нов бързо съхнещ лак, който се оказа пълен боклук. Страхувам се, че не само столовете ще се обелят. Цялата партида е дефектна. Така че аз се обаждах да ви питам дали ще имате нещо против да върнем всичко за пребойдисване — разбира се, изцяло на наши разноски. Ще свалим боята, ще ги лъснем като нови. И като малка компенсация за главоболията ви предлагаме десет процента намаление върху следващата поръчка, както и нашата гаранция, че това няма да се повтори.

— Ами как да ви кажа... — Еванс явно се бе готвил за скандал, така че сега не знаеше какво да предприеме. — Струва ми се, че би било справедливо. Само да не се наложи да чакам с месеци.

— В никакъв случай! Още щом пристигнат мебелите, оставяме всичко друго, докато не ги оправим. — Джордж усещаше, че Еванс има нужда да си го изкара на някого, и на драго сърце му предостави жертва: — Тия мошеници, дето ни пробутаха лака, те са виновни. Взеха ни парите и сега ги няма никакви. Не знам как при такава всеобща безотговорност оцеляват малки фирми като нашата.

Думите му попаднаха право в целта. Мистър Еванс бе категоричен по въпроса за малките предприятия. Двайсет минути покъсно, когато Джордж най-после успя да се откачи, ушите му бучаха от вайканията на стареца за сегашното правителство, Европа и света, но бе успял да изтръгне от мистър Еванс обещание за още поръчки, както и достатъчно време, за да поправи дефектната доставка.

С един приключихме, остават четирийсет и девет, помисли си Джордж. Но преди това трябваше да проведе още един разговор, от който зависеше всичко.

Джордж откри Дейвид Балард както винаги на мобилния телефон. Той много пъти се бе питал дали от застрахователната компания знаят за навика на Балард да шофира по виещите се шосета на Йоркшър със 120 километра в час, докато едната му ръка държи телефона.

— Дейвид? Джордж е на телефона. Джордж Градли.

— Джордж, ти ли си? Ами че ти си почнал да говориш като истински йоркшърец. Да можеше да се чуеш!

— Чакай бе, аз не съм ли роден и израсъл тук?!

— Е, да, ама повече ти отива итънско произношение, костюм „Армани“, тен през зимата... Нищо, аз и така те харесвам.

Беше доста странен комплимент, но Джордж не се засегна.

— Благодаря, макар че не за това ти се обаждам. Имам да ти казвам нещо.

— Я чакай малко! — Джордж чу в слушалката неистово свирене на гуми. — Прощавай, един камион за малко да ме отнесе на завоя. Карат като луди, не се съобразяват, че има и други хора на шосето. Та какво разправяше?

— Дейвид, намали малко и ме чуй. Не можем да ти върнем заема. Пред фалит сме.

Банкерът не отговори нищо. Джордж дори си помисли, че връзката им се е разпаднала. Интересно, каза си той, уж само на два процента от територията на страната няма покритие, а всичките му събеседници са все в тия два процента.

— Добре — проговори най-сетне Балард. Този път гласът му звучеше сериозно, едва ли не тържествено. — Отбих колата и те слушам. Надявам се, че не си правиш шеги с мен.

Джордж повтори казаното, този път по-бавно, и с няколко думи обясни проблема.

— Пак не те разбирам — оплака се Балард. — Да кажем, че тази година не изкараш нито пени печалба. Важното е, че фабриката

работи, че се съживява. Ако не сега, догодина ще стане печеливша. Какъв ти е проблемът?

— Проблемът е, че аз нямам време да я чакам. А ако си тръгна сега, все ми е тая кога ще почне да печели пари.

— И защо ми разправяш всичко това? Искаш още днес да си поискам заема, да ти спестя мъките, така ли?

— Ако искаш да ми помогнеш, има един начин.

Джордж изложи накратко идеята си. Балард го слушаше внимателно. Зададе няколко въпроса, на които Джордж отговори кратко и по същество. Накрая Балард отсече:

— Случайно имам среща с тях идната седмица. Те са едни от най-големите ми клиенти, но са малко дръпнати, така че не се надявай много.

— Но все пак ще опиташ, нали? — каза Джордж. Това не бе толкова въпрос, колкото констатация. — Чудесно, благодаря ти. И не забравяй едно нещо, Дейвид. Аз съм вложил в тая фабрика една лира, а ти — половин милион.

— За бога, Зак, та ти не си я виждал повече от месец! Тя изпадна в нервна криза, а теб никакъв те няма, когато те потърсим.

— Зает съм, Джоузи. Спя по пет часа на нощ. Нямам никакво време.

— Кое е по-важно за теб, да се мотаеш из Ситито, или да се погрижиш за майка си? Определи си най-сетне приоритетите!

— Приоритетите ми са ясни. Правя същото като Матю и Джордж. И тримата си скъсваме задниците от работа, за да спасим наследството. Веднъж да го получим, всичко ще бъде различно. Не се опитвай да ме караш да се чувствам виновен.

— Матю е в Ню Йорк, Джордж е в Йоркшър. Матю поне се обажда всяка седмица, а Джордж си идва веднъж на две-три седмици. Джордж е беден като църковна мишка, а всеки месец праща пари — повече, отколкото има самият той. Ти живееш на два километра, получаваш банкерска заплата и не се вясваш с месеци, а за пари да не говорим.

Зак запротестира. Той обичаше сестра си и майка си не по-малко от когото и да било друго, с изключение на себе си. Но тези три години бяха решаващи. На никого нямаше да помогне, ако клечи по цял ден до майка си в Килбърн и ѝ подава носни кърпи. В това време трийсет или четирийсет милиона, които им принадлежаха по право, щяха да се изнижат от ръцете им и да идат в някой приют, за да хрантутят чуждите копелета.

— Виж какво, Джоузи — започна Зак, но сестра му бе затворила. — Добре, много ти здраве — промърмори той.

Нека Джоузефин да си мисли каквото ще. Зак си беше зает. Със Сара се виждаха при всяка възможност. Не чак толкова често, но той се надяваше, че е достатъчно. Бе я посетил в Овъндън Хаус още един-два пъти, дори последния път бе прескочил с коня си едно от препятствията, без да падне от седлото. Тя все така му се присмиваше на ездата, но лорд Хадърли му бе заявил, че от него ще излезе голям

рибар. Зак желаше Сара с цялото си същество, докато тя сякаш не забелязваше това. В душата му бушуваха алчност, похот и безсилие.

Освен това беше много зает и с пряката си работа. Понастоящем работеше по три отделни сделки с електродобивни компании под ръководството на Ейми-Лу Мазовиецки. Ако и трите приключеха успешно, щеше да спечели за банката пет и половина милиона долара. Само още половин милион, и щеше да изпълни квотата си на вицепрезидент за първата година. Мазовиецки беше много доволна и все му пробутваше най-тлъстите сделки. Шест милиона нямаше да му се опрат.

Но целта на Зак не бе просто да спечели тия шест милиона. Искаше да го поканят за съдружник, а за това трябваше да направи впечатление на шефовете. Мазовиецки му бе казала, че негласната квота за приемане на нови съдружници бе трийсет и пет милиона, но тя се отнасяше за дългогодишни служители, които банката познаваше добре. Ако Зак искаше през следващите две години да стане съдружник, той трябваше наистина да направи нещо изумително. Трийсет и пет милиона бяха дребна работа, той бе решил да изкара седемдесет. Веднъж да им сложи седемдесет милиона на масата, нямаше как да му откажат.

Мислите му го поведоха към непосредствените му задачи. На малкото табло пред бюрото му бяха забодени с карфица две имена. Забравил напълно за Джоузи, Зак се захвана за работа.

Матю попълваше последните си справки за продажба за деня. Гледаше да пише четливо, защото за всяка провалена сделка поради грешно попълнен фиш банката плащаше пет хиляди неустойка. Какъв ден! Каква седмица! Цели пет дни на пазарите бяха бушували бури, докато накрая нещата се върнаха на първоначалното ниво. За Матю седмицата бе рекордна по броя на извършените сделки, а при все това бе с 20 800 долара на минус. Такива загуби са обичайни за август, успокой го Розентал.

Матю подреди бюрото си, грабна сакото и си тръгна. На излизане мина покрай бюрата на Рик и Ал.

— По една бира, момчета? Аз черпя.

Ал и Рик разчитаха някакви разпечатки. Алан се потеше както обикновено; кошчето му бе претърпкано с мазни хартии и опаковки от готова храна. Рик бръсна глава с ръкава на ризата си, сякаш зализваше косата си назад. Само че нямаше коса. Дали просто не си полираше черепа?

— Черпиш, а? Голям тежкар се извъди. Само не ми казвай, че си имал успешна седмица, защото ти видях резултатите. Съжалявам, мойто момче. С Рик имаме още поне един час работа.

Рик кимна. Вече се познаваха от доста време, но той не бе станал по-приказлив. Матю се почувства разочарован. По време на курса той бе прекарвал цялото си време в работа или със Софи. В Ню Йорк нямаше приятели, с никой от колегите си не бе успял да се сближи. Софи му липсваше болезнено, други жени за момента не го интересуваха.

Скот Питърсън си тръгваше също, заобиколен от шумна тълпа, главно хубави млади жени. Значи се бе възстановил.

— Чао, всичко най! — провикна се той.

Матю и Алан му извикаха нещо в отговор. Рик само кимна с глава. Залата утихваше, а Матю изведнъж се почувства самотен.

Зад Алан и Рик някой помръдна. Фиона Шепъртън бе седяла през цялото време до прозореца, потънала в някакви документи. Сега

се изправи и подаде нещо на Рик. Погледът ѝ се спря на Матю.

— Добре ли чух, че предлагаш да ме черпиш една бира?

— С удоволствие, стига да искаш.

— Тая вечер съм заета, но утре може.

— Разбира се — каза Матю. Самият той бе свободен още тази вечер, както и всички други вечери напоследък. — Къде искаш да идем? Ти избери мястото. — Дори една вечер с Великия кастратор бе за предпочитане пред лазаня, претоплена в микровълновата фурна.

— Ще си помисля и утре по обяд ще ти позвъня.

Матю потвърди и си тръгна, внезапно притеснен.

Дейвид Балард изучаваше цифрите пред себе си. Бе твърде впечатлен, но не си го призна. Вместо това каза:

— Виждам, че печалбите ви пак са понамалели. С какво си обяснявате спада в поръчките на мебели за дома?

Майк и Ейлийн Аспъртън го погледнаха стреснато. Майк и Ейлийн бяха съответно генерален директор и президент на Аспъртън Холдингс. Женени от двайсет и пет години, те си приличаха като две капки вода. И двамата бяха дребни и закръглени. Майк Аспъртън пушеше вечната си пура, а Ейлийн както винаги пъдеше дима с неизменната си кърпичка в ръка. С тези си навици, както и с извънредно успешния си бизнес бяха известни в целия Ланкастър. През последните две и половина десетилетия фирмата им процъфтяваше. Балард им се възхищаваше и на драго сърце им помагаше със заеми и съвети. Ето защо забележките му прозвучаха толкова необичайно.

— Спад ли? Имаме увеличение на продажбите с трийсет и пет процента — каза Майк. — А чистата ни печалба е намаляла само с процент и половина. Честно казано, доволни сме. Ако понамалим ръста на продукцията, чистата печалба ще се увеличи. А за мебелите за дома — както знаеш, предпочетохме да хвърлим усилията си в офисното и промишленото обзавеждане, където сме най-силни.

Балард не изглеждаше убеден.

— Хм. Е, да, ако гледаме крайния резултат, добре се справяте. Въпросът е как се е получил този резултат. Ако поръчките продължат да нарастват, а печалбата да намалява, скоро ще имате паричен дефицит.

Ейлийн Аспъртън беше по-сприхавата от двамата, а сега търпението ѝ започваше да се изчерпва.

— Дейвид, много добре знаеш, че никога не сме имали проблем с плащанията в брой. Счетоводната ни система е най-добрата възможна, а сега тъкмо уточняваме и конкретизираме прогнозната печалба.

Пурата на мъжа ѝ се поклащаше в такт, сякаш за да засили ефекта от казаното.

— Искаш да кажеш, тия изчисления тук? Доколкото виждам, те са само условни.

— При нас нищо не е само условно. — Ейлийн се опитваше да се сдържа. — Ние ще ги спазим, а сега ги прецизираме още повече.

Балард се намръщи. Аспъртънови го бяха помолили за заем от пет милиона, за да удвоят производствения капацитет на завода си — амбициозно начинание, което сам Балард им бе подсказал навремето. Целта бе след разширението да се превърнат в един от най-големите производители на мебели в страната. Банкерът бе сигурен, че ще успеят. По принцип той можеше да одобри заема, без да се замисля, ала днес си бе наумил нещо друго.

— Кога ще са готови окончателните изчисления?

— Това са окончателните, Дейвид. Разбира се, в хода на работата подлежат на доуточняване според конкретните обстоятелства. Актуализираме ги непрекъснато, това е част от стила ни на действие.

— Може би е по-добре да изчакаме, докато получим резултатите за второто полугодие? Така след шест месеца ще знаем дали сте познали за печалбата, или трябва да пипаме по-предпазливо. Между нас казано, не че имам нещо против, но такъв заем подлежи на одобрение от Комисията за кредитиране...

— Какво ти става бе, човек? — извика Майк Аспъртън. — Отде да знам, че през януари няма да кажеш да чакаме още шест месеца! — Пурата му бързо намаляваше, жена му махаше истерично с кърпичката. Балард огледа жертвите си и се престори, че внимателно изучава цифрите.

— Виждам, че постъпленията от бояджийския цех са почти нула. Ама какво става тук?

— Много просто, навремето го давахме под наем, за да си покрием инвестициите. Престанахме обаче, защото парите не са много, а и не желаем да хрантутим конкуренцията.

— Да, ама така не ми помагате много. Кредитната комисия ще си каже, че сте станали прекалено самонадеяни. Пък и тъкмо сега моментът за заем не е много подходящ. Само преди седмица ми позвъниха от една конкурентна фирма, хората са отчаяни, на ръба на фалита са, а ми дължат пари. А ако един от длъжниците ми фалира и

ме завлече, с какви очи ще искам от комисията да одобри нов заем, и то от пет милиона?! Та те ще ми се изсмеят в лицето! Най-добре е да изчакаме.

— Аз пък нямам намерение да чакам, докато твоята комисия се начуди. В края на краищата има и други банки. — Пурата на Майк Аспъртън бе застинала неподвижно във въздуха, върхът ѝ сочеше право в лицето на Балард. Жена му не си вееше с кърпичката, дори бе спряла да кашля.

Балард вдигна ръце, сякаш се отказваше.

— Може би си прав. Не е моя работа да ти давам такива съвети, не искам да те загубя като клиент, но виждам, че бързаш, а за мен моментът не е подходящ. Само дето... всъщност нищо, ти най-добре си знаеш.

Ейлийн Аспъртън не беше от тия, дето оставят недоизказани реплики.

— Какво искаш да кажеш?

Балард се поколеба.

— Вижте, сега наистина има безброй банки. Само че много малко от тях се занимават точно с тоя вид заеми, а и хората, които знаят как да ги сключат, не са кой знае колко. Всички се познаваме помежду си. Ако поискате пет милиона заем от кварталната банка, бъдете сигурни, че веднага ще ми позвънят да питат дали не сте молили най-напред мен и защо съм ви отказал. И ако им кажа истината, бъдете сигурни, че най-любезно ще ви отпратят.

— Ама ти умееш да пазиш тайна, нали, Дейвид? — Ейлийн Аспъртън бързо смени тона.

— Не мога да излъжа колега банкер, Ейлийн. Само това не. Банките по тия места си помагат една на друга, затова работата върви. Ако някоя фирма дължи пари на две банки едновременно, ние се събираме и се съветваме какво да правим. Обикновено намираме начин да измъкнем фирмата. Това не би било възможно, ако всеки от нас се съмняваше, че другият ще ликвидира длъжника и ще избяга с парите. Нали ме разбирате?

— Ти заплашваш ли ме? — прогърмя Майк Аспъртън въпреки протестите на жена си. — Да не искаш да кажеш, че ако не те чакам шест месеца, ти ще се погрижиш някоя банка в Йоркшър да не ми отпусне парите?

— В никакъв случай не те заплашвам, Майк. Ако не ти се чака, свободен си да се обърнеш към когото искаш. Няма да ти преча. Но ако ми се обади някой колега, ще му кажа истината.

Майк Аспъртън седеше неподвижно, вперил очи в Балард. Пурата му бе угаснала, той ядно я хвърли и запали нова. Дозата никотин явно донякъде го успокои, но Ейлийн отново се разкашля и размаха кърипчката си.

— Коя е закъсалата фирма? — запита тя, явно за да смени темата.

Балард се засмя.

— Това не мога да ви кажа, нали разбирате?

— Значи е „Гисингс“!

Балард се престори, че отрича, после вдигна рамене.

— Откъде знаете?

— От години тия типове седят и чакат да падне таванът. Четох във „Фърничър Тудей“, че фирмата уж си била стъпила на краката — вятър и мъгла. Известно време ни молиха да ползват нашия бояджийски цех, аз им отказах, те побесняха и после изчезнаха. Значи така, свършено е вече с тях?

— Точно така. Бояджийницата им ги погуби. Провалиха им се доставки и край.

Ейлийн Аспъртън се наведе напред, подушила победата.

— Повикали ли са вече съдия-изпълнител?

— Още не. Просто ми се обадиха от любезност, колкото да ме предупредят.

Майк Аспъртън проследи мислите на жена си и се включи въодушевен в разговора:

— Ами ако им дадем да ползват нашия бояджийски цех? Само за известно време, докато комисията одобри заема? После ще им издърпаме стола отдолу. Комисията ще се разсърди, но какво от това? Вече ще е късно. А, какво ще кажеш? Тъкмо с приходите от цеха ще възстановим размера на чистата печалба до нивото от миналата година. Как ти се струва?

Аспъртън беше хитър бизнесмен. Балард не би искал да му се случи съперник на покер.

— Не мога да кажа, че лесно се работи с вас двамата, но по принцип съм съгласен. Има още нещо.

— Какво?

— Разбирам, че нямате търпение „Гисингс“ да се сринат окончателно, но те ми дължат пари. Дайте им да ползват цеха шест месеца. Това няма да ги спаси, но ще удължи живота им. Ако успее да си върна поне част от лихвите, пак ще съм доволен.

Двамата сякаш се усъмниха в нещо. Ейлийн Аспъртън, по-подозрителната от двамата, запита:

— А откъде можем да сме сигурни, че за шест месеца те няма да се изправят на крака? Целта ни не е да помагаме на конкуренцията. В края на краищата имат нов директор — синът на Бърнард Градли. Чуваме, че ставали големи промени.

— Така е, но и той е само обикновен човек, а не магьосник. Съкратил е персонал, намалил е заплатите. Работниците му се надяват до няколко месеца фирмата да се закрепни. Но кой може да каже колко ще трае търпението им? И какво ще стане, като се изчерпи накрая? — Балард забеляза, че слушателите му не изглеждат убедени, и изигра последния си коз: — Искате ли да ви кажа колко ми дължат?

Майк Аспъртън се ухили.

— Казвай колко! Не, чакай да позная! Те винаги са били дребна риба и дори ако си одобрил заема, когато бяха в апогея си, едва ли са получили повече от двеста хиляди. Ако още ти дължат толкова, значи умират прави. Толкоз, около.

— Повече.

— Повече? Двеста и петдесет тогава. Триста?

— Петстотин.

Лицето на Майк Аспъртън стана мораво. Той прихна:

— Петстотин хиляди! Половин милион! Божичко, света Богородице! — Той се заливаше от смях. Ейлийн също се усмихна, после се закиска от сърце. И двамата почервеняха като цвекло. — Дал си им толкова пари? Сега ще чакаш от умрял писмо. Ха-ха-ха! Господи, Дейвид, аз те мислех за по-умен. Нищо чудно, че комисията ти има зъб. Ха-ха, половин милион! Само да кажа на Директорския съвет...

— Майк, това е поверителна информация, така че внимавай!

— Да, да. Разбира се! Ти нямай грижа.

Двамата продължаваха да се кискат щастливо. Разбира се, даденото обещание не струваше пет пари. Още на следващото

съвещание целият клан Аспъртън щеше да научи за бедата, надвиснала над „Гисингс“.

— Готово! Давам им бояджийския цех под наем за шест месеца. Ако щат, за цяла година. Но при едно условие. Искам парите предварително. Ха-ха-ха. — Аспъртън отново се запревива от смях, този път на собствената си находчивост.

Постепенно кикотът утихна. Появи се нова пура, а Ейлийн Аспъртън се приготви за поредната доза кашлица и махане с кърпичката. Майк Аспъртън насочи пурата си към лицето на банкера.

— Това ми е лекарството. Като се закашлям, паля пура и ми минава. Извинявай, ако димът ти пречи.

Подробностите бяха уточнени бързо. Майк Аспъртън щеше да се обади в „Гисингс“ и да направи оферта за отдаване под наем на бояджийския цех за срок от една година. Наемът щеше да се плаща предварително в началото на всеки месец. Дейвид щеше да изчака потвърждение от страните, че сделката е сключена, след което в срок от две седмици щеше да направи предложение до Комисията по промишлено кредитиране. Ако всичко вървеше по план, Аспъртън щеше да получи заема си до три седмици.

На връщане телефонът в колата на Балард звънна точно по време на едно шеметно задминаване на двоен завой без видимост. Беше Джордж.

— Не знам как успя да го направиш, Дейвид, ти си истински магьосник! Благодаря ти. Сега дръж волана с две ръце. Ако стигнеш жив, ще те черпя едно питие.

Точно в дванайсет на обяд телефонът иззвъня. Беше Фиона Шепъртън.

— Здравсти. Уредила съм всичко. След десет минути идвам да те взема.

Матю бе смаян. Очакваше, че ще излизат за вечеря. Нищо. Ако сега успееше да си пийне здравата, вечерта с претоплената лазаня и стари филми щеше да му се стори по-поносима. Прокара гребена през косата си, помисли си да си пръсне парфюм, но самата мисъл му се стори смешна. В края на краищата излизаше с Великия кастратор, не с някое гадже. След десет минути интеркомът звънна, Матю се качи в асансьора и натисна бутона за партера.

Фиона го чакаше в таксито. Бе изискано облечена с къса лятна рокля в пастелен цвят и с ленено сако. Разкошната ѝ кестенява коса, обикновено стегната на тила, сега преливаше на вълни по раменете. Изглеждаше едва ли не женствена. Матю, който не бе очаквал такова нещо от Кастратора, се хвана как я оглежда с възхищение. Като повечето нюйоркски таксита, и това изглеждаше и миришеше, сякаш се намираха някъде в Третия свят, но към обичайната воня се примесваше лек аромат на цитрусов парфюм. Този факт никак не се връзваше с образа на Фиона Шепъртън, но на Матю му допадна. Шофьорът устремно се вряза в движението с обичайното скърцане на спирачки и размяна на ругатни.

— Носиш ли си паспорта? — запита Фиона.

— Разбира се. Без паспорт не сервират алкохол в този град — каза Матю, като се тупна по джоба. С бухналата си руса коса и невинни широко отворени очи изглеждаше млад за възрастта си и бе свикнал да му отказват алкохол в баровете. — Къде отиваме всъщност?

— До заведение, което се нарича „Райският остров“. Ще ти хареса. Стара колосална архитектура, примесена с карибски въздух.

— Поне си подходящо облечена. — Това си бе самата истина, дрехите на Фиона бяха небрежно изискани, докато Матю се бе издокарал в нюйоркската жега с официално сако, изгладен панталон,

черни обувки и колосана риза. Дори си носеше вратовръзка в джоба за всеки случай.

Докато си бърбеха, колата излезе от Манхатън и пое към Лонг Айланд. Фиона не носеше брачна халка, не изглеждаше обвързана с мъж и напълно удовлетворяваше всички критерии за външен вид, но Матю почувства известно притеснение. Все още му беше мъчно за Софи, тя не преставаше да му липсва, а и Фиона Шепъртън, въпреки младостта си, далеч го превъзхождаше в йерархията на „Мадисън“. Освен това при спомена за първата им среща Матю инстинктивно стискаше колена. Да ѝ се пусне сега можеше да се окаже фатално за кариерата му, а вероятно и за физическата му цялост.

Таксито следваше табелките за летище Кенеди. Матю предположи, че отиват в Лонг Бийч или някъде отвъд летището. Когато шофьорът сви към терминалите, той се намеси:

— Фиона, този шофьор кара на автопилот. Кажу ми къде всъщност отиваме.

Тя поклати глава:

— Добре си кара човекът. — Наведе се и каза на шофьора: — Америкън Еърлайнс, моля. — После се обърна към Матю: — „Райският остров“ е до Кингстън. Правят страхотни коктейли, а има и изглед към океана. Сигурна съм, че ще те хареса.

— Кингстън в Ямайка ли имаш предвид? — попита Матю, но вече знаеше отговора.

Когато влязоха в терминала, Фиона отбеляза, че билетите са само резервирани, а не платени, и учтиво се отдръпна, докато Матю плати на касата. Щяха да пътуват с бизнес класа — много мило. Матю се стресна, когато видя цената, но подписа безмълвно. Бе предложил да черпи, така че сам си беше виновен. Бе спечелил първия рунд в офиса, но за втория се бе оставил противникът да го изненада. Не му оставаше нищо друго, освен да се прави, че не му пука.

— Сигурна ли си, че искаш да се върнем до вечерта? — запиташе той. — Би било жалко да биеш толкова път за едно питие. Нека поне да те почерпя и една вечеря.

Тя се ухили до ушите, сякаш подобно нещо никога не ѝ бе минавало през ума.

— Страхотна идея! Разбира се, че бих желала да пренощуваме... — И изведнъж замлъкна.

— Защо не? Ще наема две стаи, сигурен съм, че знаеш някое прилично местенце.

Лицето ѝ отново се разведри. Разбира се, че знаеше, и дори си бе дала труда за всеки случай да резервира двата най-люксови апартамента. Естествено, резервациите трябваше да бъдат потвърдени и заплатени. Като разбра цената, Матю изохка наум, но вече се бе хванал, връщане назад нямаше.

— Сигурна ли си, че хотелът е добър? — запита той. — Цените са напълно разумни. А къде ще вечеряме?

След кратък телефонен разговор Матю се прости с още една чувствителна сума долари. Дори и с неговата заплата на banker този хотел щеше да разклати финансите му за дълго време напред.

— Страхотна идея! — въодушевено я похвали той. — А пък аз се боях, че ще ме заведеш в някоя дупка в Манхатън. Толкова е хубаво човек да се поразведри от време на време.

В Ямайка излязоха от самолета под ослепителното тропическо слънце. Матю бързо усети, че се задушаваше в градските си дрехи, и още на летището си купи памучни дрехи.

Нямаше голям избор, та се спря на риза с къси ръкави в цвят каки, ярки шорти и нещо като плажни сандали, които намрази от самото начало. В сравнение с него Фиона, която от същия магазин си купи сламена шапка с широка периферия, изглеждаше върхът на елегантността. Те се огледаха в мръсното огледало и се засмяха.

— Съмнявам се дали ще те пуснат в хотела в този вид — подразни го тя. — Но ще ти махна от терасата.

— Не съм съгласен. Ако откажат да ме пуснат, ти плащаш цялото пътуване. — Матю разроши косата си, разкопча няколко копчета на ризата и се ухили. Приличаше на турист, попрекалил с местната дрога.

— Вдигам мизата двойно — засмя се Фиона. — Плащаш или си въвн от играта!

— Как не! Портфейлът ми и без това е вече на системи.

Продължиха да си бърбят в таксито, което беше досущ като нийоркското, само дето шофьорът говореше по-сносен английски.

Под залязващото слънце морето блестеше в розово и златно. Топлият карибски бриз подухваше през прозорците на колата. Матю с омерзение си спомни за нийоркския задух и смрад. Спътничката му се бе поотпуснала видимо и той също започна да се радва на почивката.

Откакто бе научил за завещанието на баща си преди малко повече от година, Матю само работеше. Това пътуване почти го бе разорило, но поне щеше да го поразведри.

„Райският остров“ напълно отговаряше на името си. Дървената постройка бе боядисана в нежно розово, околоръст имаше веранда с резбовани парапети — истинска къщичка на феи сред златистите пясъци. Прошареният обертеленер почитателно отведе Матю и Фиона до две плетени кресла край широко отворения прозорец. Терасата беше надвесена направо над плажа, а отвъд пясъчната ивица се виждаше само блесналото море.

Поръчаха си портокалов сок, защото бяха жадни, и джин с тоник, за да се поотпуснат. Двамата банкери седяха мълчаливо, отпиваха от чашите си и погледите им се рееха към последните платноходки, които пореха спокойната вода към пристана по залез-слънце.

Първото питие премина в приятелско мълчание. Матю поръча още по едно и помоли Фиона да му разкаже за себе си. Тя съзнателно избягваше да говори за личния си живот. Каза му, че родителите ѝ имали свинеферма в Айова, че тя ненавиждала живота в провинцията и от малка мечтаела да работи на Уолстрийт. Била постъпила в „Мадисън“ преди осем години, а предишната година я направили изпълнителен директор — била най-младият служител във фирмата, издигнал се до такъв висок пост.

Матю ѝ разказа за смъртта на баща си и за прекарания стаж, но не спомена нищо за Софи, нито за завещанието. По отношение на Софи се чувстваше все още гузен, а по другия въпрос не искаше да разкрива картите си. Младата му шефка го плашеше и привличаше едновременно. Матю реши да действа предпазливо.

След около час той забеляза, че закъсняват за вечеря. Предложи да потърси такси.

— Да се местим ли? — запита Фиона.

— Не че ми се тръгва, но след половин час ще съм гладен като вълк.

— Можем да вечеряме тук ако искаш. Храната е по-проста, но поне е забавно.

Матю не можеше да си представи по-приятно място за вечеря. Двамата тръгнаха по плажа. На известно разстояние се намираще голямо барбекю. Отстрани под бамбуков навес бяха наредени маси с

ленени покривки, отрупани със салати и плодове. Както и в самия бар, повечето посетители бяха местни, а не туристи. Двамата грабнаха по една чиния и се опитаха да си изберат най-апетитните мръвки от барбекюто, но скоро оставиха на готвача да решава вместо тях. С препълнени чинии се отдалечиха в мрака, седнаха направо на пясъка и започнаха да се хранят с пръсти, като гледаха към далечния хоризонт. Над тях изгряха първите звезди, като светулки в топлата нощ.

— Ти си толкова мила — каза Матю. — Защо се държиш като някаква кучка в банката?

— Може би съм си кучка по природа, а сега се правя на мила — отвърна тя.

— Брей! Кучките винаги се хранят с нож и вилица. А ти ядеш с пръсти, също като мен. А защо толкова обичаш да скопяваш служителите си?

— Теб какво те засяга, нали се отърва невредим? — Гласът ѝ внезапно стана сериозен, донякъде напрегнат.

Матю се отказа да я дразни. Искаше да прекара остатъка от пътуването с добрата Фиона, а не с кучката. Отиде за порция миди и като се върна, с ръка загреба половината и я тръсна в нейната чиния. Мирът бе възстановен.

След кафето и плодовете, които бяха възхитителни, дойде време да си тръгват. Матю не знаеше как да плати. Никой от персонала не си бе дал труда да записва какво консумират, а сега никой не бързаше да им вземе парите. Накрая остави някаква сума на бара — излезе му колкото парче пица и сладолед в Ню Йорк. Поне едно нещо в безумното им пътуване да се окаже евтино!

Хотелът им се намираше на около три километра по-нататък край същия плаж и Фиона предложи да се поразходят. След като извървяха около половината разстояние, внезапно им се прииска да се изкъпят. Фиона си носеше бански костюм, но след кратко колебание просто хвърли дрехите си и се затича към морето. Матю направи същото и двамата нагазиха в топлата вода. Фиона плуваше като риба и макар самият той да бе в добра форма, Матю едва успяваше да я следва. Тя се остави да я догони, после изведнъж се гмурна надолу, за да изплува на няколко метра по-навътре сред водопад от водни пръски, които блестяха като люспи по кожата ѝ на лунната светлина. Матю отново я догони и този път тя натисна раменете му надолу. За миг той

усети допира на голото ѝ тяло до своето, но тя отново му избяга и заплува към брега.

Избърсаха се и двамата с една кърпа за лице, която Фиона извади от чантата си. На лунната светлина тялото и изглеждаше доста добре. За пръв път Матю забрави за Софи.

Хотелът се състоеше от отделни бунгала, пръснати из широк парк. Двата апартамента, които Матю бе запазил, представляваха двете половини на едно обширно бунгало. Между входните врати имаше преграда от жив плет, който тъкмо цъфтеше. Двамата застанаха всеки до своята врата. Той я заговори през уханния храст:

— Благодаря ти за прекрасната вечер. Беше много приятно.

— Аз ти благодаря. В края на краищата ти черпиш...

— Лека нощ.

— Ами лека нощ... или може би искаш да наминеш?

Нямаше никакво съмнение какво има предвид. Матю я последва в стаята ѝ и преди тя да посегне към ключа на лампата, я взе в обятията си; мокрите им тела се сляха в едно.

Матю не помнеше някога да се е любил така. Фиона бе силна, атлетична и знаеше какво иска. В прегръдките ѝ нямаше нежност, само първичен глад, който дори опитен любовник като Матю с мъка успяваше да задоволи. Когато накрая свършиха, той се търколи на леглото до нея, без да я пуска от прегръдките си.

— В такива моменти съжалявам, че не пуша — пошегува се той.

Фиона не отговори. След доста време Матю я чу в тъмното да казва:

— А сега се връщай в стаята си. — Нещо в гласа ѝ го накара да се подчини.

На сутринта Фиона се държеше приятелски, но сдържано, сякаш между тях не бе имало нищо. В самолета тя се стегна още повече, а когато кацнаха на Кенеди, държанието ѝ подходеше изцяло на изпълнителен директор на банка „Мадисън“. Матю, който нямаше навик да се измъчва от угризения след някоя мимолетна връзка, този път се почувства наранен от безразличието на жената, с която бе прекарал част от нощта. Нима за това бе изневерил на Софи и нарушил негласния обет за целомъдрие след раздялата им?

На летището Фиона го попита дали не иска да се качи в таксито ѝ до Уолстрийт. Той си помисли, че се шегува, и ѝ отвърна нещо

закачливо. В края на краищата бе едва неделя по обед.

— Не мисля, че подготовката за предстоящата седмица е нещо, към което можем да се отнасяме лекомислено, особено за човек с твоя нищожен опит — срыза го тя.

Без да го целуне на сбогуване, без дори да му каже „довиждане“, Фиона Шепъртън се метна в едно такси и отпътува. Но не странното ѝ държание бе това, което занимаваше Матю в момента. По време на обратния полет, докато Фиона дремеше на седалката до него, Матю забеляза нещо, което се валяше на килима под предната седалка. Отегчен от четене на вестници, но не чак дотам, че да посегне към бордното списание, той се протегна напред и с пръстите на краката си леко го придърпа към себе си. Беше папка, подвързана със спирала — очевидно предназначена за някаква търговска презентация. Матю я хлъзна по пода, докато успя да прочете заглавията страница. Бързо взе решение — направи се, че изпуска списанието си, наведе се да го вдигне от пода и ловко мушна папката между страниците. После отиде до тоалетната, за да разгледа трофея си на спокойствие.

Презентацията бе адресирана до Николас А. Дрейпър — борсов магнат, известен с лекотата, с която превземаше конкуренти фирми. Дрейпър бе натрупал първите си милиони от една преуспяла инженерингова компания, която сам бе основал. Милиардите си обаче дължеше на острия си нюх за откриване на изпаднали в беда компании, които внезапно атакуваше, изкупуваше контролните им пакети, разбиваше ги на части и ги препродаваше с голяма печалба. През бума на 80-те години се бяха навъдили доста акули като Николас Дрейпър, но на болшинството от тях зъбите бяха попритъпени в резултат на по-цивилизования борсов климат на 90-те. Не и на Черния Ник. Тази стара акула продължаваше да кръжи из мътните води, ненаситна и кръвожадна както винаги.

Презентацията, на чиято корица се четеше едно от най-престижните имена на Уолстрийт, имаше за цел да привлече вниманието на Дрейпър към някаква голяма електронна компания в щата Монтана, на име „Уестърн Инструмънтс“. Това бе един позападнал конгломерат от стари фирми, зле управлявани и задъхващи се под тежестта на огромен дълг. Ръководството не си даваше зор, на акционерите им бе писнало, разходите се вдигаха, компанията бе пред разруха. Класически обект за изкупуване, сякаш взет от някой учебник.

Бедата бе там, че агонията бе продължила с години и хората вече не вярваха, че има смисъл да си влагат парите.

Очевадно банката, изготвила презентацията, правеше изключение от всеобщия скептицизъм. Папката съдържаше купища данни от финансовите им анализи, които Матю разбра само в най-общи линии, но заключенията и препоръките бяха ясни като бял ден. Курсът на акциите на фирмата се бе смъкнал толкова ниско, че само да пожелаеше, Дрейпър можеше да я купи и после да постъпи с нея както си знае — да снижава производствените разходи, да уволнява масово служители. След две години кървава баня, ако предвижданията на банката се окажеха верни, той щеше да изправи компанията финансово на крака, да продаде онова, което междуременно щеше да е останало от нея, и да си върне вложените пари тройно и четворно.

Доколкото Матю можеше да прецени, за изготвяне на презентацията не бяха пестени сили. Проучването бе изпипано до най-големи подробности, то бе плод на продължителните усилия на голям екип от различни специалисти — явно този, който бе разпоредил цялото начинание, не се съмняваше в крайния успех. А какво ли щеше да си каже самият Дрейпър, който сега управляваше империята си от луксозната си вила в Ямайка? За две години да удвои вложения капитал — каква по-апетитна мръвка за един изгладнял милиардер?

Матю седеше в тясната тоалетна на самолета и размишляваше. Да задържи ли презентацията, или да я върне, където я бе намерил? Де да имаше фотографската памет на Зак! Само че я нямаше, а това нещо изискваше сериозен анализ. Той реши да задържи папката.

Матю разполагаше с дълъг списък облигации, с които търгуваше само от време на време. Повечето бяха солидни корпоративни облигации, издадени от известни на широката публика компании. Там фигурираше и „Уестърн Инструмънтс“. Присъствието ѝ сред останалите, далеч по-благонадеждни фирми се дължеше може би на обстоятелството, че никой не се бе сетил да я извади от списъка. Понастоящем цената на облигациите ѝ бе едва осемдесет и два цента на долар. На Матю никога не би му дошло наум да купи нейна облигация; нито един негов клиент не се интересуваше от фирмата.

Когато таксито го докара пред входа на сградата, в която живееше, Матю разсеяно плати на шофьора. Докато преминаваше през фоайето с папката под мишница, си мислеше, че ако Дрейпър

действително възнамерява да направи оферта за „Уестърн Инструмънтс“, всеки притежател на нейни облигации би скочил до небето от радост. Всеки път, когато дадена фирма сменя собственика си, облигациите ѝ подлежат на незабавно осребряване, при това по номинална стойност — в случая не осемдесет и два цента, а долар. Ако Матю сега изкупеше цели пачки от облигациите на „Уестърн Инструмънтс“, то когато Дрейпър направеше офертата си, той щеше да реализира наистина огромна печалба. Така още през първата година на кариерата си щеше да се прочуе като дилър от първа величина, като звездата на „Мадисън“. Сега му бе времето да направи големия удар.

Матю се съмняваше от самото начало, че някога ще успее да реализира План „А“. На Уолстрийт не се е чувало начинаещ дилър да получи премии на стойност един милион лири за първите три години от кариерата си. Само че План „Б“ не беше по-лесен за изпълнение, а съдържаше и значителен риск. Ако искаше да се придържа към План „А“, сега му се предоставяше златна възможност.

Специалистът по данъчно законодателство и съдружник във фирмата Хал Гилингам присви очи. Лицето му бе сбръчкано и надупчено от сипаница. Беше на четирийсет и пет години, но изглеждаше най-малко на шейсет. Гилингам беше рядко изключение. Обикновено богатшите изглеждат по-млади и здрави от останалите хора. Сякаш богатството ги предпазва от стареене, създавайки някакъв тайнствен защитен слой на кожата, много по-надежден от всякаква козметика. Богатите имат здрав тен. Лицата им са младежки изпънати. Ризите им не се мачкат като на обикновените хора. Вратовръзките им никога не са усукани, размъкнати или покрити с лекета. Панталоните им не правят колена, а саката им не се протриват на лактите. Богатите изглеждат добре.

Не и Хал Гилингам. Той не изглеждаше дори и като обикновен човек. Под воднистите му сини очи имаше големи торбички, които той разтриваше умърлушено.

— Хонконг, а? Ти нали знаеш, че данъците в Хонконг са само шестнайсет и половина процента? Едва ли си струва труда да не плащаш данъци.

— Точно така — отвърна Зак. — Знам също, че имат и доста строги наказания за неплащането на данъци. Още по-добре за нас значи.

— Защо да е по-добре?

— Ами защото никой друг няма да се е сетил да предложи на клиента ми формула за избягване на данъци. Това само ни вдига акциите пред него.

— Толкова ли си сигурен, че ще намериш начин?

— Разбира се, че съм сигурен. Нито едно правителство не е в състояние да съчини данъчен закон, в който да няма поне една вратичка. Нашата цел е да открием вратичката и после да измислим начин да прекараме през нея един милиард долара.

— Хонконгски долари?

— Не. Истински долари. Щатски.

Гилингам отново потри лицето си с ръка, но този път от внезапно събуден интерес, а не от скука. Както всички в света на финансите, той взимаше от клиентите си комисиона за всяка извършена услуга. Колкото по-голяма беше сделката, толкова по-голяма бе и комисионата. Като процентно изражение тя едва ли достигаше и половин процент, но половин процент от един милиард долара са пет милиона. Дори и съдружниците в „Мадисън“ имаха квота за печалбата. Гилингам се наведе напред.

— Добре, успя да ми привлечеш вниманието. Каква е сделката?

Зак му обясни, но когато привърши, Гилингам изглеждаше разочарован.

— Това ли било? Прекалено дръзко звучи, а откъде да знаем дали клиентът ще прояви интерес?

— Аз го познавам. При това лично. Знам, че проявява интерес. От нас зависи да направим така, че интересът му да бъде оправдан. И тъкмо затова ти трябва да му помогнеш да си спести тези шестнайсет и половина процента.

Гилингам хапеше долната си устна и кимаше. Зак предположи, че не е женен. Ако в живота му имаше жена, тя щеше да го посъветва да не си хапе устните. Зъбите и венците му не бяха красива гледка.

— Съгласен. Не знам кой знае колко за Хонконг, но веднъж ми бе дошла една идея, която така и не осъществих.

Гилингам изрови от разхвърляната си библиотека данъчен справочник на Хонконг и прелисти пожълтелите страници.

— Доходи от прираста на капитал. Това е отговорът. Трябва да намерим начин да представим всякакви парични постъпления като доход от прираста на капитала, а после в никакъв случай да не отчитаме прираст. Като дойде бирникът, ние му казваме: „Виж какво, ще си получиш парите, като реализираме прираст. Имай търпение!“ Той ще чака, защото няма друг избор. Значи остава да намерим начин как да превърнем постъпленията...

Гилингам ровеше из неразбираемите текстове и си мърмореше под носа. Докато го наблюдаваше, Зак изведнъж разбра как този човек бе станал съдружник в „Мадисън“ и — нещо повече — се бе закрепил като такъв въпреки невзрачния си вид. Хал Гилингам просто не беше човек, който оставя работата си недовършена. Зак с облекчение си каза, че по-възрастният му колега ще набери искания начин.

— Да, ето. Тук има нещо, за което можем да се хванем. Ще ни трябва правна консултация с хонконгски юристи. Може би и счетоводна консултация. Но тук има достатъчно, за което да се хванем.

Гилингам сложи тежката книга на бюрото си и мрачно се взря в Зак.

— Идеално — отвърна по-младият. — Ще намерим ли време да поработим по въпроса? Да кажем, тази вечер? — Зак го сърбяха ръцете за работа.

— Тази вечер не мога. Имам среща.

— До колко часа? Нямам нищо против да изчакам.

Зак и без това работеше до късно почти всяка вечер. Единствено когато имаше среща със Сара, си тръгваше по-рано — да кажем, към девет вечерта. Тази вечер бе свободен.

— Не става — отвърна Гилингам. — Срещата е от личен характер, извън банката. При това започва след четирийсет и пет минути.

Зак погледна часовника си. Бе едва пет и половина. Никой не си тръгваше преди шест. Гилингам нямаше право да постъпва така.

— Знам ли? Работата е доста спешна. Дали не можеш да си отложиш срещата? С час-два, не повече.

Гилингам бе много по-старши по длъжност от Зак, но Зак имаше право. Делата на банката бяха над всичко. Личните срещи не биваше да пречат на бизнеса. Гилингам се усмихна.

— Срещата е лична, но не е това, което си мислиш. Не мога да я отменя.

Зак обаче не мислеше да отстъпва. Работният ден в Хонконг приключва малко след като в Лондон е започнал. Ако трябваше да чака Гилингам до утре, щеше да успее да разговаря с адвокатите в Хонконг едва на следващия ден. Зак не каза нищо, но лицето му изразяваше мрачна решителност. Хал Гилингам го изгледа, после отклони погледа си.

— Срещата ми е в „Анонимните алкохолици“. Всеки вторник и четвъртък. Не съм пропуснал нито едно събиране вече шест години и няма да направя изключение заради теб.

Зак бе смаян. Спомни си, че Мазовиецки му бе казала, че Гилингам преди години е бил в продължителна ваканция. Явно се бе

лекувал от алкохолизъм. Явно бе също, че банката го ценеше изключително много като професионалист, за да го назначи отново.

— Извинявай, не знаех. И утре става. Да кажем, преди обяд?

— С удоволствие. В осем и трийсет?

Споразумяха се за часа и всеки си го записа. Моливът в ръката на Гилингам се спря над празния ред.

— Я ми напомни, кой беше клиентът? На кого ще правим оферта?

Зак облиза устни. Часът на истината приближаваше.

— „Хадърли Пасифик“. Офертата е за президента на фирмата лорд Хадърли.

Бе успял. Когато се върна в апартамента си след оня налудничав излет до Ямайка, Матю отдели цели пет часа, за да се запознае с презентацията, която бе намерил в самолета. Препречете я няколко пъти. Колкото повече я изучаваше, толкова по-убедително му звучеше. „Уестърн Инструмънтс“ се оказа доста западнала фирма — идеална плячка за човек като Дрейпър.

Матю се опита да си представи как би изглеждала презентацията от позицията на Дрейпър. Опита се да я обори по отделни пунктове. Опита се да открие слабости в аргументацията или неточности в изчисленията. Не откри нищо. След пет часа Матю прибра папката, излезе на улицата и спря такси. Когато влезе в сградата на банка „Мадисън“, бе десет часа в неделя вечер.

В залата на дилърите се натъкна на Фиона, която тъкмо си тръгваше.

— Реших да се възползвам от съвета ти и да си подготвя домашното — каза той; последната ѝ забележка явно го бе засегнала.

Тя се подсмихна, кимна с глава и продължи към асансьорите.

— Следващия път е твой ред — подвикна ѝ Матю. Ако трябваше тя да му връща жеста, полагаше му се най-малко тридневна екскурзия в Тимбукту с частен самолет.

Фиона се обърна, усмихна му се някак накриво и забързано се отдалечи. Какво ли означаваше тази усмивка? Може би „да“? Трудно бе да се каже. Дори да беше така, в никакъв случай не бе „да, с удоволствие, ти само кажи кога“.

Кучка или сладурана, запита се Матю. В момента нямаше съмнение кое от двете, но там — в тропическата нощ, излегната на карибския плаж — Фиона бе пощипвала с пръсти от пушената на дърва риба и се бе смяла с глас, вдигнала глава към звездното небе. Тогава на Матю му бе приятна компанията ѝ, а и после в леглото се бе оказала истинска фурия. Кучка или сладурана — какво значение има, каза си той. Чакаха го важни решения.

Събра някои неща от бюрото си и после взе асансьора до отдела за пазарни проучвания, който се намираше няколко етажа по-нагоре. Тази материя не му бе добре позната — тя подхождаше повече на хора, занимаващи се с корпоративни финанси, като Зак например. Дилърите получават оперативна информация от екраните на „Ройтерс“ и „Телерейт“, от сутрешните съвещания и виковете на колегите си в залата за търгове. В сравнение с тази нажежена до бяло работна среда библиотечната атмосфера му напомняше на морга. Но тази вечер Матю бе тръгнал да търси информация, която нямаше как да научи в залата за търгове.

През цялата нощ на етажа имаше дежурни сътрудници. Като призраци по бюрата клечаха грохнали анализатори, които явно бяха работили през почивните дни, за да подготвят искания доклад за понеделник сутрин. Много от тях имаха вид, сякаш се готвеха да нощуват още веднъж на същите бюра. На един от компютърните терминали имаше залепен девиз: „Определение на краен срок: ако материалът не е в срок, край на кариерата“ На дъската за обяви някакъв шегаджия бе забол следния каламбур: „Жизненият цикъл на една сделка: Първа фаза — ентузиазъм. Втора фаза — разочарование. Трета фаза — отчаяние. Четвърта фаза — провал. Пета фаза — наказание на невинните и възнаграждение на виновните.“

По дяволите, помисли си Матю, кой ненормалник може по собствен избор да се занимава с корпоративни финанси? И си отговори подобно на поколения дилъри преди него: този, дето не го бива като дилър.

На работа! С помощта на един търпелив и изпълнителен сътрудник Матю изрови купища финансови доклади за „Уестърн Инструмънтс“, изрезки от вестници, годишни отчети на събрания на акционерите, графики на курса на фирмените акции, на движението на годишната печалба — всичко, което му дойде наум. В друга папка събра внушителна купчина изрезки от вестници за подвизите на Ник Дрейпър. През дългата му кариера журналистите го бяха наричали последователно Черния Ник, Ник Камата, Ник Вампира и накрая просто Людоеда. Матю отпечата или преснима всичко, до което се докопа, взе си папките под мишница и си тръгна за вкъщи.

Когато се прибра, той отново отвори папката и още веднъж я прочете внимателно от кора до кора. Всичко изглеждаше точно. От

презентацията ставаше ясно, че Людоеда се готви да налага поредната си жертва. А когато направеше офертата си за закупуване на „Уестърн Инструмънтс“, облигациите на фирмата щяха да скочат от осемдесет и два цента точно на един долар — едно увеличение от над двайсет процента. Подобни печалби бяха просто немислими при облигациите, с които Матю търгуваше обикновено. Но ако искаше да стане звездата на борсата, да изкарва годишни премии от милиони долари, това бе печалбата, която му трябваше.

До четири часа сутринта Матю си направи подробен план за действие. После си легна и спа два часа. Стана, направи си кафе, взе душ, избърсна се и пое към Уолстрийт. Присъства на сутрешното съвещание, каза „добро утро“ на Алан и Рик, изслуша жалбите на Сол Розентал за скуката през почивните дни, направи си още кафе и седна да работи. Още с отварянето на пазара Матю започна да изкупува облигации на „Уестърн Инструмънтс“. В течение на работния ден купи облигации за четири милиона. До края на седмицата — за още шестнайсет милиона. През следващата седмица — за още пет милиона. Събраха му се облигации на фирмата общо за двайсет и пет милиона долара — максималното количество, разрешено от правилника на банката. Не бе лесна задача да се изкупят толкова книжа наведнъж, особено облигации, от които никой не се интересуваше. Матю плати малко над курса, но този път не му пукаше. Целта му бе да събере колкото се може повече от облигациите на „Уестърн Инструмънтс“, преди Дрейпър да е направил първия ход.

Все пак Матю не купуваше, без да мисли за цената. В края на всеки работен ден дилърите са длъжни да „засекат сделките спрямо пазара“, т.е. да прегледат извършените покупко-продажби и да ги сравнят с курсовете при затваряне на пазарите. Матю бе купил облигациите при среден курс осемдесет и три цента за долар, а цената при затваряне бе осемдесет и два. За да събере облигации на „Уестърн Инструмънтс“ за двайсет и пет милиона, бе похарчил двеста и петдесет хиляди долара над пазарния курс — загуба, възлизаща на близо половината от реализираните печалби през кратката му кариера.

За последен път през този ден Матю погледна екраните на информационните мрежи за важни новини. Нищо. Не бе особено изненадан. Големите сделки не стават в петък вечер. Ще изчака, докато

пазарите отворят отново в понеделник. Но когато посегна да угаси мониторите, усета, че ръката му трепери.

— Давай, Людоед! — прошепна той. — Какво чакаш?

— Какво правиш, Джоузи? Работа ли си търсиш?

— Не-не — отвърна засрамено Джоузи. — Просто преглеждам вестника. — Тя затвори служебния вестник на банката и го прибра. Бе чела страницата с обяви за работа. Освен тях във вестника нямаше нищо интересно за четене.

— Без теб сме просто загубени, нали разбираш? — Шефът ѝ се усмихваше искрено. — Не бива да ти казвам това, но съм те предложил за повишение. Знам, че си още млада, но отделът много разчита на теб.

— Благодаря — каза Джоузи. — Наистина много благодаря!

— Значи, не се готвиш да ни напуснеш?

— Не-не, просто си четях.

Шефът ѝ се извърна да си ходи. Той просто минаваше оттам. Джоузефин се изчерви цялата като цвекло. Не се бе изчервявала така дори когато я дразнеха за Миклош Кодай — компютърния гений. Джоузи не преглеждаше вестника просто така. В ръката си имаше флумастер, а челото ѝ бе сбърчено от важни мисли.

Далеч на хоризонта, отвъд равното поле, което обгражда Лийдс, хеликоптерът се издигна нагоре и полетя по посока към тях, после пак се сниши и се загуби от поглед. Джордж, Вал, Дарън и Уилмът го видяха, но не му обърнаха внимание. Чакаше ги много работа.

— Да си го кажем честно — започна Дарън — момчетата от маркетинга се претрепаха от работа последните месеци, ама накрая всичко ще излезе, дето се вика, язък за барута. — Дарън спря, за да види по реакцията им дали се е изразил достатъчно ясно. Джордж му кимна да продължи. — Искам да кажа, че ни трябва по-голяма производствена площ и подходящо оборудване. Няма никакъв смисъл да раздаваме лъскави диплянки с готини мебели на страхотни цени, пък като ни дойде купувач, да му казваме: „Разкарай се, няма кой да се занимава с твоята поръчка!“

Дарън беше прав. Продажбите вървяха стремително нагоре, серията „Яркост и красота“ бе хит на сезона, но и останалите изделия се харчеха добре. Джордж започна дори да отказва поръчки на нови клиенти, за да не разочарова съществуващите.

— Разбирам загрижеността ти — каза Уилмът. — За съжаление всички тези неща струват пари. Страхувам се, че не можем да си позволим завод като на „Боинг“ или нещо подобно.

Уилмът се огледа, сякаш очакваше присъстващите да оценят шегата. Никой не му обърна внимание. Бе прекалено скучен дори за счетоводител. Навън хеликоптерът отново се бе издигнал и бе дошъл по-наблизо. Виждаше се, че не е нито полицейски, нито военен.

— Какви бяха точните цифри, Джеф? — запита Джордж.

— Сметката е много проста. Понастоящем реализираме добра печалба, но все още дължим четиристотин и шейсет хиляди лири. Банката за нищо на света няма да ни отпусне още, а ако инвестираме цялата печалба в нови производствени мощности, този дълг ще продължи да виси на врата ни като воденичен камък. Трябва просто да издържим, да си върнем дълга и тогава чак да мислим за капиталовложения.

— Колко време би могло да отнеме това, Джеф? — тихо запита Джордж. Погледът му търсеше хеликоптера, който явно отново бе кацнал, този път на не повече от три-четири километра от фабриката.

— Ако продължим все в този дух, за по-малко от четири години ще приключим с дълга. За по-сигурно, да кажем пет години.

Джордж поклати глава. Значи след четири-пет години щеше да върне дълговете на предприятието. След още десет години щеше да събере заветния милион. А в това време единият от двамата му братя щеше отдавна да е наследил милионите на баща им, да е продал фирмата и да се изтяга на слънце на някой тропически остров. Щеше да има слуги, яхти и спортни коли. С трийсет или четирийсет милиона лири може да се купят акции, да се плащат толкова данъци, колкото адвокатът прецени за необходимо, и само от дивиденди да се изкарват по милион лири годишно.

Хеликоптерът отново бе излетял и се носеше на зигзаг над полята, сякаш пилотът бе пиян. Внезапно се издигна стръмно нагоре, задържа за момент и после пак се гмурна надолу. Откакто Джордж го наблюдаваше, бе кацнал поне десетина пъти, но нито веднъж не остана на земята повече от минута. Джордж му хвърли още един мрачен поглед и се обърна към колегите си:

— Джеф, ние просто трябва да разширим производството! Пет пари не давам за дълга. Единственото, което ме интересува, е колко ще струва и откъде ще намерим парите. Какви са текущите прогнози за движението на приходите?

Излизаше, че Джордж няма никакъв шанс да изкара милион лири от „Гисингс“. Е, какво пък, стига да успееш да развие бизнеса, поне нямаше да го е срам от братята му, като дойдат да му се фукаат с парите си. Поне единият щеше да натрупа заветния милион в определения срок, Джордж не се съмняваше в това.

Уилмът и Дарън отново се счепкаха, докато счетоводителят ровеше в куфарчето си за справките за паричния поток. Дарън мечтаеше за една огромна, блестяща фабрика — най-модерната, която могат да си позволят. Уилмът искаше най-малката, най-съсипаната барака, която все още може да се използва.

Джордж харесваше Дарън. Трудно му бе някак да си представи Вал или Уилмът с трийсет милиона лири. Вал си е Вал. Тя с положителност ще остане на работа в „Гисингс“ и ще си е същата

както преди. Уилмът може и да отпраши за Коста дел Сол, но ще продължи да си носи същите даскалки костюми и все така ще се бели при всяко излагане на слънце. А пък Дарън най-вероятно ще похарчи всичките пари за две-три години и ще се върне в изходна позиция — недодялан хлапак с голяма уста, без капка съжаление за изконсумираните забранени удоволствия или за пропуснатите възможности.

Дарън и Уилмът продължаваха да се препират, прекъсвани на моменти от хапливите забележки на Вал. Понякога Джордж се питаше какво прави с тая жена, макар че Вал си оставаше най-големият капитал на „Гисинг“. Уилмът не помнеше къде е оставил справките си и отиде да ги търси.

Хеликоптерът кръжеше вече над фабриката. Спусна се надолу, сякаш търсеше място за кацане. Стъклата зазвъняха, от шума не се чуваха един друг. Лицата на пилота и единствения пътник едва се различаваха. Джордж гледаше към тях, присвил очи. Устните му се мърдаха, но от шума не се чуваше какво казва. Хеликоптерът се готвеше да кацне в близката нива; той скочи от мястото си и изхвъркна навън. Прекоси задния двор, притича под навеса, където някога се бе помещавала дъскорезницата, и прескочи телената ограда.

Перките на хеликоптера още се въртяха по инерция, когато вратата полека се отвори. Появи се крак в дамска обувка, после водопад от бледосиня коприна и накрая, широко усмихната, крехка и изящна като статуетка, от машината излезе Кики, като примигваше и придържаше шапката си с ръка.

— Жорж, скъпи, толкоз много дълго време опитвала намери тебе, просто ужас! Ти така дълбоко скрил, звяр такъв.

— Кики, как се радвам да те видя! — извика Джордж, като я награби в мечата си прегръдка и я целуна по бузата.

— Жорж. Бъди разумен. Ти смачка моя нова рокля и мене самата. Ти станал толкоз много голям!

— Кики, защо не ме предупреди, че ще дойдеш? Щях да се подготвя. — Джордж описа величествен кръг с ръка, сякаш калният фабричен двор бе нещо като парк на семеен замък.

— Глупчо. Аз сама не знаела, че идва. Но сега аз отива на сватба в Шотландия и понеже Йоркшър на пътя за Шотландия, нали така, аз решила отбие се, защото много мъчно било за тебе, но аз не знае, че

Йоркшър толкоз голям, а никой не чувал за твой фабрики и не могла намери адрес в мой бележник, значи трябвало спира и пита хората толкоз много пъти, и ето, намерила място, но ти как чувства, Жорж, ти болен, не?

Джордж се бе зачервил в лицето и целият трепереше от възбуда.

— Не, Кики, много съм добре. Просто се радвам да те видя. Хайде да влизаме. Или предпочиташ да ти покажа фабриката?

Тя вдигна рамене.

— Да. Ако иска. Значи за това похарчил всички онез пари. Не много красив, но сигурно фабрик не трябва бъде красив. Аз за пръв път в свой живот вижда фабрик, ако не смята се къде мой папа слага свой безценен коняк в бутилки. Аз била веднъж в негов фабрик, но станала много болна от мигрена.

Тя продължаваше да дърдори безспир. Джордж отмахна найлоновата завеса от входа и я поведе през главния цех. По принцип там се влизаше с предпазни каски, но Джордж не вярваше, че Кики ще допусне да ѝ сложи такова чудовищно нещо на главата. Застанала до него с изяцнатата си шапка от електрикова тафта, с пера и дантели, тя се остави да ѝ обясни за жълтите линии по пода, които маркираха зоните на безопасност от минаващите телфери и електрокари, извън обсега на режещите машини. Ръката ѝ се изгуби в мечешката му лапа, докато я водеше по хлъзгавия под, покрит със сплъстени стърготини и локви машинно масло.

Обикновено, когато развеждаше клиенти или доставчици из цеха, Джордж не спираше да говори, разказваше на госта си за планираното разширение, за тайните на производството, смееше се на остарялото оборудване. Този ден с Кики той почти не продума. За пръв път, откакто притежаваше „Гисинг“, си даде сметка за шума — за воя на трионите, рендетата и електрическите шлайфмашини, за писъка на струговете и бормашините, за трясъка на електрокарите, телферите и крановете, за врявата на работниците, които оживено коментираха, зяпаха и сочеха с пръст. Върху циментовите стени висяха прашни работни графици, големи като брезент на камион.

Имаше още за гледане, разбира се, но Джордж усети, че на Кики видяното ѝ е достатъчно.

— Ела да те почерпя нещо — предложи той.

Асансьорите бяха изтърбушени от години и Джордж я поведе по стълбите към кабинета си.

— Тука винаги такъв шум, не? — попита Кики. — Струва ми се, че аз вече не чак толкоз предприемчива.

— Свиква се — изпухтя Джордж. Едно време сякаш беше в по-добра форма, но пържените закуски на Вал му се лепяха, където най не трябва. Всъщност с всеки изминал ден заприличваше все повече на Вал. Трябва да се запиша в някой фитнесклуб, помисли си той.

Когато влязоха в кабинета, съвещанието продължаваше.

— Бихте ли излезли за момент, моля? Имам посетител.

— Трябва да чуеш нещо важно — заяви Вал, без да помръдне от мястото си.

— Добре де, ще го чуя после. Междувременно, донеси ни нещо за пиене. Ти какво ще пиеш, Кики?

Кики премигна.

— Чаша минерална вода „Бадоа“, ако може моля. Ако пък няма „Перие“ също подходящо. — Явно не искаше да причинява излишни затруднения на домакините.

— Има вода от чешмата, чай, кафе — съобщи Вал.

— Разбирам, „Перие“ свършило. При мене също често свършва, но при мене един мил старец донася, като свърши. Тогаз вземе кафе, еспreso, ако обичате. Обикновено аз пие капучино, но от капучино много киска се, а сега толкоз много стареа се да бъде сериозна дама.

Джордж прекрасно знаеше, че имат само разтворимо кафе, затова поръча два чая.

— Не много силни — умолително извика той, но все едно че помоли за нов световен ред.

Вал се върна; в ръцете си носеше две чаши чай, черен и гъст като суров петрол.

— Моля. Не знаех как го пиете, с една лъжичка или с две, та съм сложила една за по-сигурно.

Кики разбърка чая си от учтивост, докато Вал излезе, после бутна чашата настрана. Джордж смутено започна да се извинява, но тя го прекъсна:

— Не притеснява се, Жорж. Аз не жадна толкоз много, а на мой хеликоптер има минибар.

И двамата замълчаха. Кики седеше на ръба на стола, бе си постлала кърпичка, за да не си изцапа копринената рокля, и не смееше да докосне подлакътниците. Понечи да си свали шапката, но видя масата пред себе си и се отказа. Колко е мръсно всичко, помисли си Джордж. Загоряло от мръсотия! Вал почистваше, но само отгоре-отгоре. „Гисингс“ никога нямаше да получи награда за естетика на работното място.

Кики погледна малкия си часовник, обсипан със скъпоценни камъни.

— О, Жорж, аз толкоз много време търсила тебе, а сега няма време да видим се. Но ти изглежда добре, да? Ти щастлив, аз надява се. Джордж разпери ръце. Не знаеше какво да отговори.

— Господи, Кики, всичко е толкова различно. Толкова много неща се промениха, откакто баща ми почина. Аз самият се промених. Понякога ми се струва, че всичко е наред, но друг път ми липсва миналото, липсва ми... — Той не довърши. Липсваше му тя самата, но как можеше да ѝ го каже? Искаше да я целуне, но това бе също толкова невъзможно, колкото ако бяха на два различни континента.

Попита я за неколцина общи приятели, но отговорите ѝ нищо не му говореха. Той безнадеждно се бе откъснал от някогашната им обща среда и ако не станеше чудо, никога нямаше да се върне към нея. Какво го интересуваше, че Ксавие и Джулия са се сгодили? Какво му пукаше, че семейство фон Хатенбург са се опозорили в Монако?

Тя го запитва за личния му живот, но той нямаше какво да ѝ каже. Животът му сега бе изпълнен с неща, за които Кики дори не подозираше, че съществуват. А ако се опиташе да ѝ ги обясни, тя без съмнение щеше да ги намери за много неприятни и да го увери колко ѝ е жал за него, че е принуден „занимава се с тоз ужас“.

След двайсетина минути на взаимно причинено неудобство Кики отново погледна часовника си. Време бе да си ходи. Джордж я преведе по обратния път през задния двор, като ѝ предложи да се подпре на ръката му и от сърце ѝ съчувстваше за обувките. Шапката ѝ литна от главата и за малко да падне в една локва мазна вода, но Джордж я хвана навреме.

Хеликоптерът се вдигна във въздуха. Кики му помахаша с ръка от прозореца, но машината скоро се загуби в далечината. Джордж дълго ѝ махаша за сбогом, едрата му фигура се извисяваше над калната земя.

Когато с пухтене се добра до кабинета си, Вал, Дарън и Уилмът бяха на старите си места, а лицата им бяха издължени. Джеф Уилмът заговори пръв:

— Забелязах, че, въъ... като ги потърсих, оказа се, че последните справки за паричния поток, въъ... липсват. Предполагам, че са били оставени, въъ... че съм ги оставил на... несигурно място. Има сериозна опасност да попаднат в ръцете на, въъ... на враждебно настроени трети лица.

Какви ги дрънкаше тоя? Няма нищо по-надуто от виновен счетоводител. Вал го прекъсна:

— Уилмът отишъл да се види с някакъв приятел, който работел във финансовия отдел на „Аспъртън“. Там си забравил куфарчето с документите. Майк Аспъртън отрича да са намирали куфарчето, но е почти сигурно, че са го намерили и са изследвали цялата ни документация под микроскоп.

Най-интересното предстоеше. Ако Джордж още не се сещаше какво следва от това, Вал бързо попълни тази празнота:

— Като видят колко добре ни върви бизнесът, няма да ни разрешат да им ползваме бояджийския цех. А ако трябва да си оборудваме наш, това ще глътне всичките ни пари за разширението.

Джордж се опитваше да си представи как ли бе изглеждал работният му кабинет в очите на Кики. Мръсна, жалка стаичка над една грозна и изхабена стара фабрика в този затънтен, мъглив край. А колегите му — дебела, грубовата жена без грим и възраст, мърляв хлапак, облечен с каквото е намерил сутринта на пода на ергенската си стая, и безличен старец с безличен сив костюм и безлична душа. И за какво толкова се бяха разправяли? Откъде да намерят пари да боядисат една купчина мебели, които да продадат на клиентите си, че да върнат половин милион на банката. Милион лири за три години ли? По-скоро ще кацне на луната.

— Моля ви, излезте всички. Искам да остана сам.

Само Вал се поспря, преди да напусне стаята. Тя не бе просто негова секретарка. Беше му любовница. Никак не й беше приятно, че в момента, в който някаква богата пикла се бе изсипала с хеликоптера си от небето, целият останал свят бе престанал да съществува. В скоро време трябваше да поговорят по тия въпроси, но сега Вал реши да го остави на мира.

Вал и няколко жени от администрацията отидоха да си ядат заедно сандвичите. Те я разпитваха за момичето от хеликоптера, но тя не каза нищо. Когато се върна в стаята си, единственият факс на „Гисингс“ бе изплюл лист хартия. Беше кратка бележка от „Аспъртън“, с която ги уведомяваха, че след изтичане на законния едномесечен срок споразумението за ползване на бояджийския цех се отменя. Тоя Уилмът наистина беше истински кретен, но сега по-важно от всичко бе директорът да си е на мястото.

Вал почука на вратата на Джордж и влезе.

Джордж го нямаше вътре. Камионетката също бе изчезнала от фабричния двор, а на телефона в дома на Вал не отговаряше никой. Не бе оставил никакъв знак къде отива и как да го открият при нужда. Вал никога не ругаеше, това противоречеше на домашното ѝ възпитание, но в този момент, докато оглеждаше празния кабинет, устните ѝ се раздвижиха, изричайки една популярна ругатня от четири кратки думи.

Този ден Зак улови три пъстърви, а лорд Хадърли — само две. Когато рибите бяха опечени на скарата и поднесени за вечеря, Зак на шега предложи на благородника да му дава уроци по риболов. Хадърли го контрира, като с гротескни преувеличения показа на гостите как в началото Зак се бе учил да замята въдицата. Зак заяви, че от Бони и Смъдж би станало по-добър учител. Вечерята премина във веселие и закачки.

По време на основното блюдо на Зак му позвъниха от службата. Докато говореше в съседната стая по мобилния си телефон, една от прислужниците му донесе чиния със студено филе, за да не остане гладен. Той се върна на масата чак за десерта.

Вечерята завърши със замайващо изобилие от сирена, ядки, кафе, коняк, портвайн и пури. Гостите се разотидоха чак след полунощ. Семейство Хейвъркум, Зак и още неколцина от поканените се запътиха към спалните си. Сара съпроводи Зак по стълбите.

— Тая вечер ти бе много остроумен — каза му тя. — Двамата с татко направо ни скъсахте от смях. Дори мен, нищо, че съм му чувала всичките шеги безброй пъти.

Зак не можеше да реши коя Сара го привличаше най-силно. Дали тази сега, сияеща цялата в коприна и перли, душата на всяка компания, винаги в центъра на разговорите и шегите. Или другата Сара отпреди няколко часа, мръсна и потна, докато показваше на новия коняр как се чисти оборски тор. Или онази, третата Сара от банка „Кобург“ — стегната и вежлива, акуратна, забързана и делова. Зак с нея си спомни и за някогашната Сара — гола, задъхана, с тяло, прилепено към неговото от милиони електрически искри.

— Баща ти е голям сладур. Майка ти също. Знаеш ли, че се чувствам по-комфортно с твоето семейство, отколкото с моето?

Сара бе с едно-две стъпала по-напред на голямото мраморно стълбище. Портретът на един от далечните предци на сегашния виконт Хадърли, рисуван от известния художник Гейнсбъро, ги гледаше равнодушно; безброй посетители се бяха качвали по тия стълби пред

очите му през последните два века. Модата се сменяше, хората си оставаха същите. Сара се обърна.

— Толкова си се изменил. Просто не е за вярване!

Зак усещаше уханието ѝ. Не само на парфюма ѝ, но и нейното собствено.

— Не съм се изменил толкова, колкото си мислиш — меко каза той.

— Какви ги приказваш? Та ти само преди няколко години би се зарадвал, ако се намереше някой да преустрои Овъндън Хаус в търговски комплекс! А преди малко те чух да говориш с баща ми кой е най-добрият начин имението да се опази от браконieri.

— Нямах това предвид.

— А какво?

Зак мълчеше, но тялото му крещеше. Защо тя не чуваше неговия зов?

— Зак! Нали няма изведнъж да развалиш всичко? Не помниш ли колко мъка си причинихме? Аз съм си дала обещание — никога вече! Ние ще си останем приятели, това е всичко.

Той поклати глава. Приятели? Само не и това!

— Сара, аз те искам. Винаги съм те искал. Не познавам друга като теб. Ако не мога да те имам, ще си остана стар ерген.

— Господи, Зак, какви ги приказваш! — Навлажнени, очите ѝ търсеха погледа му, но душата ѝ знаеше отговора. — Зак, скъпи...

Ръцете ѝ се обвиха около него, устните им се сляха, телата им се притиснаха едно в друго, както някога. От тъмния ъгъл на стълбището виконтът на Гейнсбъро мълчаливо видя всичко. Не му бе за пръв път. Хубави девойки и мъжествени авантюристи. История, стара като света...

Тази нощ Зак и Сара се любиха дълго и страстно. Когато настъпи утрото и слънцето надникна в голямото легло, където навремето бе пренощувал самият Уелингтън, двамата спяха дълбоко, прегърнати.

ЕСЕНТА НА 1999 Г.

Листата на дърветата в Сентръл Парк вече падат, витрините на магазините греят в есенни багри. Нюйоркчани напускат града си за кратка почивка в планините на север, преди вековните гори да са потънали в зимен сън. Там листата още не са опадали, но цените тази есен са безбожно високи. Последната есен на хилядолетието е — хората отдавна са направили резервации и курортите са пълни.

Датата е 1 октомври 1999 г. До срока на Бърнард Градли остават 651 дни.

Матю се тревожеше. Оня Дрейпър да не се е уплашил? Може би колената му треперят като на останалите? Да не вземе сега да се откаже?

Бяха минали два месеца, а така очакваният скок в цената на облигациите на „Уестърн Инструмънтс“ все не идваше. Загубите на Матю вече възлизаха на един милион долара, а доколкото усещаше, тенденцията бе към по-нататъшен спад. Ако Дрейпър не предприемеше нищо, Матю щеше да приключи зле годината, нямаше да получи премия, а можеше да загуби и мястото си. При това положение нямаше никакъв шанс да спечели един милион по План „А“, а дори План „Б“ изглеждаше все по-проблематичен.

Матю вече привикваше с постоянното състояние на страхова невроза, но тази сутрин към тревогите му се бе прибавила още една. Розентал бе наминал покрай бюрото му. Този факт сам по себе си бе твърде забележителен, доколкото в света на Сол Розентал съществуваха само собственото му бюро, кафенето и тоалетната, ако не броим синагогата в петък вечер.

— Ей, Матю, тук ли си довчера? Трябва да поговорим.

— Готово — отвърна Матю. — Нецо конкретно ли имаш предвид, или просто ще се оплакваш от японците?

— Само не ме дразни, Матю. Тая шибана йена трябваше отдавна да почне да пада, пък тя се вдига и ония азиатски тарикати подкопават пазара на Чичо Сам. Трябва да оградят нашите държавни облигации с бодлива тел, нещо като индиански резерват. Аз ще съм старият вожд и ще получавам държавна субсидия. Ще си затъкна пера в косата и ще живея във вигвам, ако трябва.

— Сол, нещо конкретно ли имаш предвид?

— А, да бе! — Сол си спомни за какво бе дошъл. — Става дума за „Уестърн Инструмънтс“. Началствата са забелязали, че изкупуваш облигациите им, сякаш е дошъл краят на света. Просто исках да поговорим за създалата се ситуация.

— Проблем ли има? — запита Матю; гласът му сякаш бе станал по-тънък.

— Дали има проблем? Че кой няма проблеми бе, Матю! Аз например не мога да живея в шатра, имам алергия към перушина, от две седмици пазарът ми прави напук, а ти ме питаш дали има проблем. — Розентал прекъсна тирадата си, защото си спомни за въпроса на Матю. — Тази вечер, след като пазарът затвори, ела да си поговорим.

Матю се опитваше да се съсредоточи върху непосредствената си работа, но не му се удаваше. Не му стана по-леко, когато Фиона Шепъртън дойде при него.

— Тази вечер трябва да поговорим за положението с облигациите на „Уестърн Инструмънтс“.

— Разбира се, Сол вече ми каза.

— А, добре тогава. Уплаших се, че може да е забравил за какво го пратих. — Тя помълча и добави: — Сигурна съм, че знаеш какво вършиш, но не би било лошо да подготвиш аргументите си предварително.

Матю схвана намека и използва промеждутъците между другите си задачи, за да нахвърли главните точки на защитата си на къс хартия. Той добре си спомняше европейската среща на високо равнище и доклада, който бе подготвил за Пиер Д'Авиньон в Париж. Бъди кратък. Бъди ясен. И, за бога, бъди убедителен — повтаряше си той. Последното нещо, което му трябваше, бе да го уволнят тъкмо в този момент.

До края на този и без това напрегнат ден Матю успя да подготви презентация от шест страници и я даде за копиране и подвързване. Поради заетостта си обърка няколко сделки и натрупа загуби за около шестнайсет хиляди долара, докато при по-голямо внимание би трябвало да спечели толкова. По дяволите! Време бе тоя бандит Дрейпър да пристигне на бял кон с извадени пистолети и да стреля на месо.

След затварянето на пазара Розентал имаше да оправя някаква заплетена сделка, но до шест и четирийсет и пет приключи и повика Матю. Двамата тръгнаха към заседателната зала; Розентал продължаваше да мърмори за индианци, вигвами и генерал Къстър.

Когато влязоха, залата бе почти пълна. Там бяха Фиона Шепъртън, Ал и Рик и още някой, който говореше по мобилен телефон

с гръб към Матю. Разговорът приключи и мъжът се обърна. Брайън Макалистър.

— Драго ми е да те видя.

Матю измърмори нещо в отговор, после с ужас видя как Макалистър отиде до вратата и я затвори. Брайън Макалистър затваряше вратата само когато уволняваше някого. Същият Брайън Макалистър, чийто пронизителен ясносин поглед можеше да изкопчи истината дори от политик, преквалифициран като търговец на коли.

Вратата се отвори и влязоха още двама души, които се представиха като Дейвид Сиймур и Джейн Столуиц от Дисциплинарната комисия.

Дисциплинарната комисия е полицията на всяка модерна банка. Нейната функция е да следи за стриктно спазване на сложната плетеница от правила и разпоредби, на които се основава банковият бизнес. Тя бди да не се извършват спекулативни сделки с поверителна информация, да няма изтичане на банкови тайни; тя открива нарушения и на най-забутаните алинеи, които дори собствените им автори невинаги си спомнят със сигурност. С една дума, нейна грижа е банката да действа чисто и по устав. В този бизнес, където почти всички изкарват заплати, приличащи повече на телефонни номера, заплатата на дисциплинарния инспектор не е нищо особено. Работата му е да казва „не“ по сто пъти на ден, да търпи крясъци, да понася обиди и накрая пак да каже „не“. Ако децата ви ги блазни кариера като дисциплинарни инспектори в някоя банка, направете всичко, за да ги разубедите.

Матю се здрависа привидно спокойно, но мозъкът му работеше трескаво. Презентацията, която бе намерил в самолета, съдържаше поверителна информация. Ако бе станала обществено достояние, тази информация щеше да се отрази на курса на ценните книжа на съответната фирма. Матю се бе запознал с тази поверителна информация и след това бе извършил сделки, основаващи се на нея. Това бе престъпление срещу банковата етика, грубо нарушение на правилата на играта. Само това обясняваше присъствието на двамата инспектори от Дисциплинарната комисия.

Матю си повтаряше наум златните правила. Бъди кратък. Бъди ясен. И, за бога, бъди убедителен. Той отказа предложената му от Розентал чаша кафе и се обърна към всички присъстващи:

— С какво мога да помогна?

Отговорът бе на Розентал:

— Става дума за „Уестърн Инструмънтс“, Мат. Гадна история. Направо шибана. Ти не си глупак, Мат. Всички виждаме това. И все пак нещо те е накарало да похарчиш двайсет и пет милиона — пари на банката! — за облигации на „Уестърн“, без да помислиш, че на тази нещастна банка ѝ трябват пари за отопление, за чистачки, че да остане и по някой цент за дългогодишните ѝ служители. Рекохме си, какво ли му става на този човек?

— Прави сте — каза Матю; не знаеше откъде да започне. Погледът му се спря на двамата от Дисциплинарната комисия, които седяха кротко с извадени химикалки и бележници. Те кимнаха и се усмихнаха мило в отговор, но ръцете им бързо записваха всичко, което ставаше в залата. Дали просто патрулираха района си, или бяха надушили прясна следа? Трудно бе да се каже.

Джейн Столуиц, по-старшата от двамата, пусна химикалката.

— Ти май не разбираш защо сме тук. Сигурно имаш право. Ние следим работата ти и в един момент откриваме някаква аномалия. По принцип твое задължение е да купуваш и продаваш по заявка на клиентите на банката и да вършиш всичко, каквото е необходимо, за да изпълниш съответните заявки. Рядко спекулираш с движението на курсовете, и то максимум за по ден-два. И изведнъж правиш гигантска покупка на облигациите на една-единствена фирма, които остават да висят не с дни, а с месеци, и дори когато цените им започват да спадат, ти продължаваш да ги държиш. Предполагам, че имаш някакво обяснение. Бихме желали да го чуем. Това е всичко.

Матю облиза устни. Чувстваше се като престъпник, обграден от взвод полицаи, които казват: „Виждаме, че в едната ръка държиш прерязана двуцевка, която още дими, а в другата — найлонов плик, пълен с банкноти. Предполагаме, че имаш някакво обяснение. Бихме желали да го чуем.“

Само спокойно, не губи присъствие на духа! Матю зарадва подготвената презентация.

— Тъкмо навреме. Отдавна искам да ви запозная с някои свои идеи. Давам си сметка, че тази сделка не се получи, но продължавам да вярвам в нея. Същевременно ще ви бъда благодарен да получа вашите съвети и предложения.

Матю започна изложението си. Той им обясни, че е търсел начин да осмисли и придаде стойност на работата си, като извърши детайлни проучвания на някои от фирмите, с чиито облигации търгува. В хода на едно такова проучване е стигнал до заключение, че облигациите на „Уестърн Инструмънтс“ ще се вдигнат рязко в резултат на опит за закупуване на фирмата, така че си е позволил да заложи навреме парите си. Това е всичко. Матю бе очаквал, че ще приключи изложението си за около шест минути, но от притеснение бъркаше и говори осем.

Розентал и Макалистър му зададоха някои технически въпроси, на които той отговори с готовност. Имаше чувството, че отговорите му звучат смислено. Фиона мълча през цялото време.

Накрая Розентал взе думата:

— Тъй значи. Абе рекох си, тоя младеж се е побъркал, но ти явно си мислил какво правиш. Голяма част от нашите уважавани колеги изобщо не мислят, освен когато трябва да решат за какво да си похарчат премията. Честно казано обаче, тая сделка никак не ми харесва и това е! „Уестърн Инструмънтс“ смърдят, Матю, и колкото повече се ровиш, толкова по-силна става вонята!

Макалистър кимна, но очите му не изпусаха Матю. Фиона Шепъртън седеше, неподвижна като статуя. Джейн Столуиц се наведе напред.

— Не разбирам всички технически подробности, но явно добре си се подготвил. Имам само още един въпрос. Колко фирми проучи, преди да се спреш на „Уестърн Инструмънтс“?

Тук ме хванаха натясно, помисли си Матю.

— Ами няколко. Извадих късмет, „Уестърн Инструмънтс“ бе една от първите.

— Информационните системи на банката ли използва?

— Разбира се. Опитах и в „Мерил Линч“, но не ме допуснаха.

Никой не се засмя на шегата му.

— И колко време ти отне проучването?

— Ами няколко седмици, струва ми се.

Матю бе чел някъде, че най-добрите лъжци не лъжат, а просто извъртат, или ако не могат да избегнат въпроса, дават най-общия и неточен отговор, който им хрумне. Явно оня, който бе писал това, никога не си бе имал работа с Брайън Макалистър.

— От коя до коя дата?

Столуиц нямаше да остави тая работа току-така. Писалките и на двамата нито за миг не преставаха да се плъзгат по листа.

— Спомням си една вечер, когато започнах сериозно да се паля по „Уестърн“. Мисля, че беше осми август. Преди това бях работил по темата около четири седмици, да кажем четири и половина.

Химикалките записаха отговора.

— А кои други фирми отхвърли, преди да се спреш на „Уестърн Инструмънтс“?

Матю изброи няколко имена от папката си — все правдоподобни названия на компании, които всеки на негово място би проучил. Химикалките записаха всичко.

— Какви средства за изследване използва?

За момент Матю се запъна. Какъв бе смисълът на всичко това? Накъде биеха тия?

После се досети. За да влезе в библиотеката, му трябваше електронна карта. За да използва компютрите, му бе нужна парола. За да получи съдействие от сътрудниците, се изискваше да попълни съответните формуляри. Всички тези неща оставяха материални следи от действията му. В компютрите на банката се съдържаше достатъчно информация, за да проверят твърденията му стъпка по стъпка. Бе късно да се откаже от думите си. Вместо това той се опита да извърта.

— Ами, обичайните. Годишни отчети, финансови отчети, информация от вестници, публикации.

— Годишните отчети от библиотеката ли ги взе, или ги свали от компютърната мрежа на банката?

Столуиц бе неумолима. Химикалките стояха неподвижни в очакване да запишат отговора. В два екземпляра, помисли си той.

— От компютъра, от библиотеката... Не помня вече. — Гласът му затихна. Матю се бе класирал пръв в най-тежкия курс на Уолстрийт, бе подготвил желязна аргументация за „Уестърн Инструмънтс“. Никой от присъстващите нямаше да повярва, че сега не помни откъде е взел данните. — Тъъ, свалих ги от компютърната мрежа, доколкото си спомням.

Столуиц продължи да го притиска. От брокерските отчети? От кои точно? Колко отчета е прегледал? От колко до колко часа е бил в библиотеката? Бележниците се изпълваха с подробности, четливо

изписани с химикалка. Море от детайли, напълно достатъчни, за да го удавят в него. Въпросите продължаваха. Коя служба за медийна информация е използвал? По коя система на класиране? Колко заявки е подал до сътрудниците в Отдела за проучвания?

Матю се задушаваше. Нямахше как да им каже истината. Но с всяка дума все повече затъваше в лъжи, които лесно можеха да бъдат опровергани. Когато се стигнеше до неизбежната проверка, щяха да открият единствено, че Матю Градли е дошъл един път в библиотеката — в десет вечерта в неделя, и че през следващите две седмици е изкупил облигации на една и съща фирма за двайсет и пет милиона. В този момент Матю бе готов да размени всичките милиони на баща си срещу гаранция, че няма да го тикнат в затвора.

За пръв път, откакто бе почнал разпитът, Макалистър отмести сините си очи от Матю. Нещо бе решил. Каквото и да бе то, едва ли бе за добро. „Матю, ти току-що направи втората си грешка...“

В този момент стана чудо. Фиона Шепъртън се покашля.

— Извини ме, че се намесвам, Джейн. Мисля, че мога да спестя малко време на всички ни. Матю ми бе споменал преди време за проучването си и аз го насърчих. Дилърите трябва да познават фирмите, с чиито облигации търгуват. Аз му подадох голяма част от компютърната информация, като използвах паролата си на шеф на звено. Съмнявам се, че името му изобщо фигурира някъде в протоколите.

Столуиц за пръв път изглеждаше изненадана. Защо ѝ бе нужно на Фиона Шепъртън, изпълнителен директор в „Мадисън“, да използва влиянието си, за да помага на един начинаещ дилър, когото едва ли познаваше? И то тъкмо тя? Славата на Фиона бе стигнала до задния двор, където се помещаваха Дисциплинарната комисия и други подобни институции.

— Защо реши да му помагаш?

— При първото му отиване в Отдела за проучвания са отказали да се занимават със случая. Чувала съм и други да се оплакват. Трябва да си или изпълнителен директор, или младши анализатор, за да ти обърнат внимание. Ако си на средните етажи на йерархията и подадеш заявка по установения ред, никога няма да ти дойде редът, дори да не са кой знае колко заети в момента.

Шепъртън говореше спокойно и убедително. Ето я лелеяната гаранция, че тоя път затворът ще му се размине! При това отпечатана на луксозната бланка на изпълнителен директор. Когато Фиона Шепъртън заговори, очите на Макалистър за момент се бяха спрели на нея, но сега отново блуждаеха в далечината.

— Предполагам, съзнаваш, че е в нарушение на установената процедура да позволиш на някой друг да използва паролата ти?

— Разбира се, че съзнавам това. С удоволствие бих спазвала процедурата, ако в Отдела за проучвания имаше достатъчно персонал, за да върви работата. — Фиона Шепъртън все пак бе изпълнителен директор, а нарушението ѝ бе простимо дори за много по-дребни риби. Джейн Столуиц усети, че губи.

— Значи ще проверим дали всички тези протоколи за ползване на информационната система фигурират на твое име... — Столуиц почука с химикалката върху изписания бележник.

— Ваше право, но няма да откриете кой знае какво. Не забравяйте, че на мое подчинение имам четирима анализатори. Всички те ползват паролата ми, при това напълно официално. Няма никакво нарушение. — Шепъртън се усмихна на шегата си. — Ще откриете само, че всяка седмица от мое име излизат планини от заявки до Отдела за проучвания. Трудно ще ви бъде да отсеете онова, което е подадено в полза на Матю.

Столуиц бе престанала да си води записки. Тя ядосано блъсна бележника си напред.

— Е, винаги можем да проверим заявките една по една — опита се да си даде кураж тя.

— Правилно, така трябва да се постъпва — похвали я Фиона. — Важно е да се доведе работата докрай. Предполагам, че до ден-два или аз, или Сол ще получим подробен доклад за направените разкрития.

Столуиц не знаеше какво да каже. Вече на два пъти ѝ се бе случвало да провежда подобни разследвания — невероятно пипкава, уморителна и неблагодарна работа, която за много по-незначителни случаи ѝ бе отнемала седмици. А сега бяха замесени поне дузина фирми — цялата проверка като нищо щеше да се проточи поне месец, ако работеха и двамата. От друга страна, затова ѝ плащаха и може би си струваше да опита, ако случаят наистина бе важен. Но оная Шепъртън сама твърдеше, че нищо няма да открият.

— Ами ако казваш, че няма нищо, дали си струва изобщо да започваме? Да приключим случая... — започна несигурно тя.

Шепъртън погледна Розентал, който разбра, бутна кафето си настрани и се надигна от стола.

— Аз съм против. За мен винаги е важно всяко разследване да се доведе докрай. Затова предлагам да не се успокояваме, докато не разровим тая история до дъно и не приемем съответно заключение.

Розентал бе измислил прякор на Дисциплинарната комисия, който гласеше Комисия по пречките и спънките. Той явно бе решил да им даде добър урок. Столуиц кимна умърлушено.

— Разбира се. Няма проблем. Само че това ще отнеме доста повече от ден-два. Утре или вдругиден ще мога да ви кажа приблизително колко време ще продължи разследването.

— Отлично — каза Фиона. — Само действайте по-експедитивно.

Столуиц имаше три деца — съответно на девет, седем и три години. Работата ѝ бе много напрегнатата, сега и това ѝ се изсипа на главата. Чакаха я тежки дни, вероятно и нощи. Добре, че бавачката на децата ѝ беше търпелива.

Съвещанието приключи. Розентал си приближи до Матю и му каза, без да си дава труд да понижи гласа си:

— Не им обръщай внимание на тия от Дисциплинарната. Те взимат ниски заплати и са все едни такива нервни и кисели. И все пак, тая сделка никак не ми харесва...

— Хората просто си вършат работата — каза Матю, докато изпращаше с поглед Фиона.

Кучка или сладурана? Нито едното, нито другото. Фиона Шепъртън бе неговият ангел хранител!

— Да, това е моята квартира. — Кодай бутна вратата на дневната, която едва помръдна; купчините бутилки, опаковки от храна, мръсни дрехи и шахматни списания на пода ѝ пречеха да се отвори докрай. — Тук не е много чисто...

— Никак дори. Направо е отвратително! — заяви Джоузи с пресилено възмущение. Виждаше и по-разхвърляни квартири. Принципът ѝ беше, че интелектуалната възраст на мъжа се определя, като от биологичната се извадят пет години. Но Миклош Кодай не бе обикновен мъж, а шахматист и математик; значи в неговия случай трябваше да извади десет. От това следваше, че на акъл е още тийнейджър, а боклукът по пода го доказваше. — Защо не поразтребиш малко?

— Това тук е само боклук. Ще го изхвърля навън.

— Ами дрехите?

— Да, дрехите също — промърмори Кодай. Той натъпка боклука в черна найлонова торба и скрита дрехите под леглото.

Джоузи го наблюдаваше, приседнала на облегалката на диванчето. На малката масичка имаше разтворена шахматна дъска с недоиграна партия. В ъгъла тихичко мъркаше включен компютър. Не се виждаха следи от активен полов живот.

— Срещу някого ли играеш? — попита тя.

Погледът му се вторачи във фигурите, вкопчени в смъртна хватка. Мозъкът му по навик запресмята възможните ходове.

— Не, това тук е игра на партия между Каспаров и Спаеки. — Той вдигна офицера и го премести. — Ето хода. Каспаров го видя и спечели. Аз също го вижда. Но при истинска игра, когато часовникът върви... Сега ти разбира ли защо работя с компютри?

Той отново се замисли, вперил поглед в дъската, но Джоузи знаеше вече, че не му трябва дъска — ходовете бяха запечатани в съзнанието му.

— А боклукът, Миклош? — подкани го тя.

— А, да, извинявай.

Вниманието му се върна към торбата с боклука и той продължи да разтребва стаята си. Книгите и списанията бяха струпани на куп, без видима логика, но все пак така изглеждаха по-добре. Дрехите бяха изритани в спалнята, където той се позабави. Явно имаше много за разтребване. Джоузи плахо пристъпи в кухнята и като се стареше да се докосва колкото се може по-малко до нещата наоколо, направи две чаши кафе.

— Готово, всичко разтребено — обяви Кодай, който се бе върнал в дневната. — Следващия път оправя всичко, преди ти да дойдеш.

Джоузи забеляза, че той се поколеба за миг, преди да спомене за „следващия път“. В тези му думи не се съдържаше толкова въпрос, колкото признание, че не я заслужава, че Джоузи е твърде добра за такъв като него. Джоузи се зарадва. На осемнайсет вече не беше девствена, но нямаше и кой знае какъв опит с мъже. Беше ѝ приятно, че тя доминира.

— Благодаря — каза тя. — Обещавам да те похваля.

— Да. Моля, седни. Аз премествам дъска, за да вижда хубава девойка. — Той отнесе дъската; очите му дори сега продължаваха да разучават партията. — Каспаров голям играч. Той като Бетовен, Шекспир. Аз преигравам негови партии и разбирам, че аз никога... Няма нищо, сега аз с теб.

Те вдигнаха чашите си с кафе и смутено отпиха. Съзливите очи на Кодай се отпавиха по навик към полицата, която му служеше за винарска изба.

— Откога всъщност играеш? — попита тя.

— Още докато бил в майка ми — каза той. — Мой баща бил добър играч, но искал аз да стана още по-добър. Той и майка ми играли всяка вечер, когато тя била... голяма с мене. Когато аз се родил, те играха всеки ден също. Аз научих да играя още преди да науча всичко друго. Първата дума, която научих да казвам, беше „цар“. Научих да казвам „мама“, когато вече знаех имена на всичките фигури. Не се шегувам, честно!

Двамата постепенно се отърсваха от първоначалното смущение и разговорът потръгна. Кодай бе човек с необикновено минало, за което обичаше да разказва. Джоузи научи за последните дни на съветското господство в Унгария, за кариерата на приятеля си като професионален шахматист, за това как бе разигравал по памет цели турнири, за

интереса му към компютрите и за тайнствения, чудат свят на компютърните хакери в Източна Европа.

— На Запад компютри стават все по-големи, все повече памет, няма проблем. На Изток компютри бяха много лоши. Трябваше човек да е много... елегантен. Колкото по-лош компютър, толкова по-хубав вирус трябва.

Джоузи прекара два часа в квартирата му. По едно време все пак отвориха бутилка вино, от която Кодай изпи девет десети, но пепелявият цвят на лицето му показваше, че за черния му дроб една бутилка си е направо нищо. Накрая Джоузи стана да си ходи.

— Ами... аз да тръгвам... Оставила съм една съседка при мама, но тя трябва да се прибира вкъщи.

Кодай също стана.

— Разбира се. Е, надявам се...

— Много ми беше приятно, Миклош. Не знам дали ще мога да ти идвам често на гости заради мама... но може би идната седмица? В четвъртък? Ще извикам гледачка и може да поостана повече.

— Да, моля те. Апартамент ще бъде тип-топ. Може би аз ще готвя. Харесваш унгарската храна? Паприкаш?

— Чудесно!

Вече нямаше накъде да мърда. Двамата стояха на вратата. Целунаха се по бузите. Тя бе очаквала една целувка, а Кодай — три. Засмяха се на недоразумението и си размениха по две целувки, но ръката му не мърдаше от рамото ѝ. Тя се засмя, дръпна го към себе си и го целуна по устата — нищо особено, но все пак устните ѝ се поразтвориха.

— До следващата седмица! — извика тя от долната площадка.

3

— Добро утро, Зак — каза лорд Хадърли. — Влизайте.

Зак представи членовете на екипа си: Филис Уанг от хонконгския клон на „Уайнстейн Люкс“ и Хал Гилингам — съдружника и специалиста по данъците. Филис бе дребничка китайка на неопределена възраст. Имаше дващест години стаж в хонконгския клон и знаеше всичко, което ставаше там. Хал Гилингам, смачкан и невзрачен като стар каскет, бе нает заради данъчната консултация.

Виконтът покани гостите си да седнат на две старинни канапета.

— Моля, разполагайте се. Сигурно имате нужда да се поотпуснете след пътя. — Той самият се изтегна назад в креслото си. Въпреки флегматичните си маниери Хадърли пращеше от здраве и сили, жилестото му тяло сякаш едва удържаше напора на вътрешната енергия. Галантен както винаги, той попита Филис Уанг за полета ѝ и се учуди, че тя не познава лично никого в хонконгския жокейклуб. Въпреки обичайните любезности той явно нямаше търпение да преминат към съществената част от работата. Зак забеляза това и се намеси:

— Може би е време да започнем презентацията. Имаме доста материал, с който бихме желали да ви запознаем.

Хадърли кимна и Зак измъкна от чантата си по един подвързан със спирала свитък за всеки от присъстващите. На заглавната страница имаше надпис: Хадърли Пасифик — следващата крачка. Това бе документ от трийсет страници, в които бяха концентрирани обобщени данни от един чудовищно сложен финансов анализ. На всяка страница имаше подзаглавие за съответната точка от доклада, а под него колонки от цифри, чертежи, диаграми, съпоставителни таблици, карти, списъци с въпроси, графици на изпълнение — всичко в подкрепа на направените заключения. Зак отвори на първа страница и започна изложението си:

— „Хадърли Пасифик“ е холдингова и параходна корпорация. Тя притежава големи основни фондове, главно административни сгради и търговски кораби. Когато вие станяхте президент на компанията преди

осемнайсет години, веднага забелязахте, че наличните активи не се използват пълноценно. Корабите плаваха, натоварени до половина. Сградите все се ремонтираха и преоборудваха. На практика нищо не носеше сериозна печалба. Вие променихте всичко това. Снизихте разходите. Постарахте се да разберете какво искат клиентите ви и им го доставихте. Сега, след осемнайсет години, вие най-после доведохте нещата до край. Вашата компания за крайбрежно корабоплаване е най-голямата в света. Недвижимата ви собственост са все модерни, лъскави небостъргачи. Печалбите ви са отлични и стабилни. — Зак се поспря. — Какво следва оттук нататък? Повече няма накъде да се разширява корабоплавателната част, защото вие на практика владеете пазара. Недвижимите имоти също, доколкото при сегашните цени на незастроената земя просто няма накъде да се разширявате. От друга страна, имате предостатъчно талант и амбиция, за да се занимавате с още нещо. Но какво да бъде то? Според нас трябва да се мисли мащабно. Между по-малките хонконгски фирми има жестока конкуренция. Не че е проблем да бъдат купени, но е много трудно да се усъвършенстват повече. Но съществуват и други, по-големи компании, където има богато поле за работа. Такава компания бе самата „Хадърли Пасифик“ преди осемнайсет години. Прекрасна база, лошо ръководство. Според нас сега ви се предоставя шанс да повторите онова, което постигнахте навремето с „Хадърли Пасифик“, но в още по-голям мащаб. Тъкмо за този шанс сме дошли да поговорим.

Хадърли бе изцяло погълнат от думите на Зак. Той се бе изгърбил над ниската масичка и внимателно изучаваше папката. Докато Зак беше още на въведението, той прелисти страниците до средата. Това бе добър знак и Зак се почувства по-уверен.

В първата част на презентацията се описваха подробно приходите и разходите на „Хадърли Пасифик“. След година-две компанията щеше да стигне до състояние, при което печалбите ѝ щяха да спрат да нарастват. Не че имаше опасност да стане отново посредствена компания, но нямаше повече да е шеметно преуспяваща както понастоящем.

Хадърли прегледа внимателно цифрите. Бързо се отегчи от обобщените диаграми и поиска Зак да му развие тезата си подробно. Зак извади от куфарчето си две тежки приложения. Хадърли с настървение се зарови в огромните и най-подробни распечатки, после

вдигна глава и повика секретарката си да отмени следващата му среща. Виконтът бе наистина силно заинтригуван. За обикновения човек едва ли има по-скупна материя от финансовите анализи. Но всеки от присъстващите в стаята виждаше в цифрите нещо много повече. Пред тях като на операционна маса бе просната цялата компания — гола, ярко осветена, изложена на показ от всички страни. Сега те се бяха събрали да изследват вътрешните ѝ органи, сърцето ѝ, самата ѝ душа.

Хадърли разпитваше Зак за всяка най-малка подробност. Може би искаше да чуе отговора, но на Зак по-скоро му се струваше, че възрастният човек го изпитва, че иска да разбере дали той наистина си разбира от работата. Зак бе надарен с фотографска памет, а анализът му бе безупречен. Без да се замисли, той си спомняше и най-дребните детайли. Защо се предвижда контейнеропотокът през терминала на Янцзъ да намалее след 2001 г., поиска да знае Хадърли. Зак отговори незабавно. В няколко статии, появили се в „Саут Чайна Морнинг Поуст“ и „Хонконг Коустъл Шилинг Булетин“, се споменаваше за голяма реконструкция на пристанището през същата година. Кораби с по-дълбоко газене нямаше да се допускат да навлизат в устието на реката. Анализите показваха, че може да се очаква спад в контейнеропотока до трийсет процента. Хадърли бе силно впечатлен. Разговорът продължи.

Притворил очи, Гилингам потриваше сипаничавото си лице. Чувстваше се странно напрегнат — напрежението не го напускаше, откакто се бе захванал с този проект. Но щеше да се справи. Вече шест години не близваше алкохол и макар все още да не можеше да свикне, се бе научил да преодолява кризите по-леко. Гилингам отвори очи и се насили да следи разговора.

Зак и виконтът приключиха с финансовите анализи и преминаха на същинската част на презентацията. Каква политика трябваше да възприеме сега „Хадърли Пасифик“? Какво да се опита да купи?

Зак бе подготвил списък от шест имена. Първите пет бяха към хонконгски фирми от средна величина. Всичките с безупречна репутация. Всичките с дълга и успешна история. Всичките изглеждаха много подходящи за целта. Виконтът слушаше внимателно, но пръстите му обръщаха забързано страниците. Явно започваше да се отегчава. Филис Уанг и Хал Гилингам забелязаха симптомите. Опитът им показваше, че Зак е на път да загуби един потенциален клиент.

Зак също забеляза отегчението на слушателя си, но за него това бе добър знак. Искаше добре да го подготви за последното име в списъка. Не прекалено бавно, но не и много бързо. Зак умееше да манипулира публиката, да навива бавно края, докато дойде време да засеке и изтегли рибата на брега. Накрая реши, че моментът е настъпил. Бе доказал на Хадърли, че познава и владее добре материята. Бе отделил достатъчно време на първите пет имена. Време бе да прочете последното име от списъка.

Саут Чайна Уест Банк. Същото име, което Зак бе видял онази сутрин между зъбите на Бони. Подчертано отдолу с две черти, а отстрани в полето имаше дописано нещо. С големи усилия Зак бе успял, напрягайки докрай фотографската си памет, да възстанови надрасканите на ръка думи, полускрити от лигавата муцуна на палето. С енергичен почерк лорд Хадърли бе написал: „Тази компания трябва да стане наша, само че как?“

Зак пристъпи към най-съществената част на най-важната презентация в цялата си кратка кариера.

— Хайде на червеното! — скандираше Дарън, помъкнал два доматеночервени стола от рампата за разтоварване към изложбената зала. Бяха на Годишния панаир на производителите на мебели от Северна Англия — най-голямото изложение за сезона, ако не се смята онова в зала „Олимпия“ в Лондон. Още преди месеци Джордж бе ангажирал голям щанд и специално се бе погрижил този път да са на по-централно място.

Дейв измъкна от камиона яркосиня етажерка.

— Да живее синьото, да живее „Гисингс“! — изрева той. Не бе нищо особено като песен, но поне бе от сърце.

Вал седеше на една празна дървена каса и наблюдаваше разтоварването. Бе едва шест сутринта и въздухът беше мразовит. Тя отвори термоса и си пийна глътка чай. Нещата вървяха от само себе си и за нея не оставаше много работа.

Дарън се върна и награби едно детско компютърно бюро с изтегляща се поставка за клавиатурата. Бюрото бе жълто на ярки сини и червени ивици. За миг Дарън се поколеба какво да запее, после, озарен от внезапно вдъхновение, зарева: „Всички живеем в жълтата подводница, в жълтата подводница...“

Следващият товар на Дейв бе нисък бюфет, син, на големи бели и жълти маргаритки. Не му бе известен нито един футболен отбор в подобни цветове, но Вал се смили и му подсказа:

— „Маргаритке, маргаритке...“

— Става! — съгласи се Дейв и зави фалшиво като вълчица: — „Маргаритке, маргаритке, още ли ме люби той...“ — Част от текста му се губеше, но той веднага запълни празнотите с цветисти мръсотии за радост на околните.

Вал измъкна сандвичи с пържен бекон. На излизане от къщи тя ги бе увила в кухненски салфетки и станиол и още бяха топли. Браво на мен, каза си тя. Джордж щеше много да се зарадва, ако беше с тях.

До камионетката на „Гисингс“ спря по-голям камион с емблемата на „Аспъртън“. Това напомни на Вал за провала с

бояджийския цех и за изчезналия им вдън земя шеф. Тя въздъхна.

Дарън и Дейв се явиха пред нея като двама ученици. Може ли да си хапнат от сандвича, моля? Толкова хубаво мирише, а те просто са забравили да си приготвят закуска... Същински хлапета, помисли си тя. Даде им да си поделят единия й сандвич, но чай не им се полагаше.

Внезапно, както си преживяше до нея, Дарън подскочи във въздуха.

— Глей ги тия мръсни крадци! — Сандвичът му сочеше към камиона на „Аспъртън“. Вал и Дейв се обърнаха. Двама носачи в комбинезони с емблемата на „Аспъртън“ сваляха от камиона мебели, боядисани в ярки основни цветове, напълно еднакви по стил и външен вид с техните. Рекламните пана с името на серията също се виждаха. „Представяме ви колекция «Блясък» на мебелна фирма «Аспъртън»! — гласяха те. — Естетика и функционалност на цени за всеки джоб!“

Дарън и Дейв запяха една песен, с която запаянковците по стадионите обикновено поздравяват рефера за грешно отсъдена дузпа.

— Не им се връзвайте — каза Вал. — Аз винаги съм си мислила, че такова нещо може да се случи.

Тя бе права. Мебелният дизайн не е защитен с авторско право и все някоя конкурентна фирма щеше да изкопира тяхната серия „Яркост и красота“. Жалко, че „Аспъртън“ първи се бяха сетили. Те нямаше просто да копират, а щяха да го направят майсторски.

Шокът дойде по-късно. След като изложението бе открито, Вал мина покрай щанда на „Аспъртън“ и поиска ценоразпис. Майкъл Аспъртън я посрещна лично с неизменната си пура.

— Валери Бартлет, ако не се лъжа? Помня те от едно време, когато идвах при стария Том. Колко жалко... Знаеш ли, че ние изпратихме голям букет на погребението?

Приживе Том Гисинг не обичаше семейство Аспъртън, но като по-стар колега се бе опитвал да им помага с каквото може. Вал хич не си падаше по тях.

— С какво мога да ти помогна, драга моя? Харесва ли ти новата ни серия „Блясък“? Много се гордеем с нея.

Майкъл Аспъртън се подхилваше, пушеше си пурата и потриваше ръце от задоволство.

— Забелязах. Може ли да получа ценоразпис?

— Защо да почваме от цените, драга? Толкова комерсиално звучи. Стариат Том Гисинг никога не питаше за цената, преди да е огледал стоката. Най-напред се хващаше за клиновата сглобка. Ама ти искаш ценоразпис. Я да видим дали го нося. Ха-ха-ха! А, ето го. Разбира се, това тук са единичните ни цени на дребно, но можем да се договорим за намаление, ако купувачът е заинтересован да купи повече. Ако имаш интерес, можеш да ми се обадиш...

Вал грабна ценоразписа и си тръгна, без да се сбогува. Тоя тип бе направо непоносим. На път за щанда на „Гисинг“, тя отвори брошурата и се вкамени. Мебелите на конкурента им бяха не просто евтини, бяха направо без пари. Вал запресмята загубите. В новата серия на „Аспъртън“ имаше точно копие на всеки артикул от серията на „Гисинг“. Цените бяха с двайсет до петдесет процента по-ниски. Майкъл Аспъртън бе споменал нещо и за допълнително намаление при покупка на едро. Той просто ѝ бе дал да разбере, че „Аспъртън“ няма да се спрат пред нищо, за да им измъкнат бизнеса от ръцете.

Около щанда на „Гисинг“ имаше значителен наплив.

Вече си бяха извоювали добро име за новаторство, качество на продукцията и акуратност на обслужването. Но въпреки интереса към стоката им Вал не си правеше илюзии. Любезните думи не струват нищо; тя бе сигурна, че преди да направят заявките си, посетителите ще искат да огледат всичко, а веднъж стигнали до щанда на „Аспъртън“, нямаше повече да се върнат при тях.

Така и стана. Около щанда на „Гисинг“ ставаше все по-тихо. Оказа се, че „Аспъртън“ са намалили цените и на други серии, все подобни на тези на „Гисинг“, като същевременно поддържаха високи цените на другите си производства, където „Гисинг“ не можеха да ги конкурират. Това не бе просто конкуренция. „Аспъртън“ им бяха обявили война.

Докато обядваха умърлушено, Вал, Дарън и Дейв се съвещаваха какво да правят. Към тях се присъединиха Джеф Уилмът и Андрю Уолтърс, които Вал извика от фабриката. Случаят не търпеше отлагане. Джордж го нямаше вече от два месеца — от оня ден, когато Кики кацна с хеликоптера си в съседната нива, и никой не го знаеше къде е.

— Значи тъй, война — каза Дарън. — Ами тогава да свалим нашите цени до техните и ако трябва, да намалим с още десет

процента. Идеята си е наша и няма да им се даваме на тия чешити да ни я свият под носа.

Както можеше да се очаква, Дейв се съгласи. Вал не каза нищо, но Уилмът и Уолтърс се обявиха решително против.

— В този момент просто не сме в състояние да издържим на по-нататъшно снижение на цените — заяви Уилмът от името на двамата. — Себестойността ни е значително увеличена, откакто... въъ, от анулирането на договора за бояджийския цех.

— Който бе анулиран, щото ти им сервира документацията ни на тепсия! — намеси се Дарън.

— Така или иначе, въъ, себестойността сега е по-висока. Печалбата ни се движи около шест-седем процента. Ако снижим цените дори и с десет процента, вече сме на загуба. При едно намаление от двайсет и пет, трийсет процента ще си навлечем огромни загуби от всеки артикул.

— Е да, ама ако „Аспъртън“ ни правят сечено, и без това няма нищо да продадем!

Логиката на Дарън бе неоспорима, но Уилмът не се даваше.

— Виж какво, сега просто няма начин „Аспъртън“ да спечелят и пеш от тия мебели. Веднъж да тръгнат продажбите, те ще вдигнат цените.

— Точно така. Аз съм сигурен, че ние можем да произведем тази серия при по-ниска себестойност от тях. В последно време сме се усъвършенствали в пестенето на пари. При равни цени нашата печалба ще е винаги по-голяма от тяхната. Аз предлагам да изчакаме да се осъзнаят и да вдигнат цените до някакво нормално ниво.

Вал поклати глава.

— Тук грешиш. „Аспъртън“ няма да се успокоят, докато не ни изтикат от пазара. Те са прегледали цифрите, които Джеф любезно им предостави, и са констатирани, че до две години „Гисингс“ може реално да ги застраши. Съобразили са също така, че понастоящем, макар да показваме признаци на съвземане, сме още на ръба на пропастта. Целта им е да ни бутнат в нея. И какво правят? Копират всичките ни мебели, продават ги на ненормално ниски цени и чакат да изпаднем в неплатежоспособност. В момента, в който това стане, Майкъл Аспъртън вдига телефона на Балард и предлага да купи „Гисингс“. Ние вече ще губим такива суми пари, че Балард, ще не ще,

ще се съгласи. Аспъртън ще му предложи мизерна цена, но той ще я приеме, за да си спести по-нататъшни загуби. А в мига, в който ни купят „Аспъртън“ веднага ще вдигнат цените. „Гисингс“ за една нощ ще стане отново печеливша. И какво ще струва всичко това на „Аспъртън“? Почти нищо. Няколко месеца ще продават на загуба, после ще си върнат всичко.

Вал беше права. Това бе единственото обяснение. Дори Дарън мълчеше. Ако Джордж беше сега с тях, може би щеше да измисли нещо. Така или иначе, те нямаха право да се оставят течението да ги завлече към водопада. Бъдещето им изглеждаше по-черно от всякога.

— Колко време можем да издържим? — Въпросът на Вал бе към Джеф Уилмът.

— Докато обявим фалит ли? Разбира се, трябва да, във... проиграем различни сценарии, да вземем предвид влиянието на алтернативни маркетингови стратегии. Разбира се, във... решаващият фактор ще бъде взимането на правилни управленчески решения... — С това Уилмът искаше просто да каже, че някой друг трябва да опере пешкира, ако сметките му не излязат. — Но във всеки случай разполагаме с максимум три месеца.

Матю смачка пластмасовата чашка в ръката си и я хвърли към кошчето за боклук. Чашката се удари в ръба, праметна се във въздуха и няколко капки кафе го опръскаха по крачолата. Панталоните му бяха светли и всякакви лекета личаха.

След десет минути затваряха изхода към самолета, а от Фиона Шепъртън нямаше и следа. Матю трябваше да реши дали да иде сам до Върмонт, или да се откаже от начинанието и да се върне в квартирата си. Колкото и да не го въодушевяваше идеята да прекара почивните дни сам в луксозната хижа, мисълта да крачи като сомнамбул из празния апартамент го отвращаваше още повече.

Той вдигна чантата си от пода и си приготви бордната карта. Реши все пак да иде.

В този момент стъклената врата на чакалнята се разтвори. Беше Фиона, задъхана. Облечена бе с избелели джинси и фланелена риза — самото олицетворение на небрежна самоувереност, но когато се изравни с него, очите ѝ бяха широко разтворени, а по лицето ѝ изби руменина.

— За малко да закъснея! Извинявай...

— Няма нищо. Много се радвам, че дойде.

Наведе се да я целуне, но не знаеше как ще реагира; устните му несръчно я улучиха високо по скулата. Тя също бе смутена и се усмихна засрамено като малко момиче. Какви бяха те? Любовници? Колеги? Приятели? Съзаклятници? Матю все още не можеше да си отговори защо го бе спасила при разпита преди четири седмици, а оттогава не им бе останало време да разменят и дума, освен по служба.

Той се бе опитал на няколко пъти да я заговори в офиса, но реакцията ѝ се бе движила между професионална деловитост и смутени, макар и не открито враждебни опити да смени темата. Накрая Матю се реши да ѝ напомни за пътуването до Ямайка и нае една суперлуксозна вила във Върмонт, като плати без колебание за привилегията да прекара с нея предстоящия дълъг уикенд. После изпрати написана на ръка бележка на домашния ѝ адрес, с която

изразяваше желание да я опознае в извънслужебна среда. Запази два билета и зачака. След около седмица, през което време напразно бе очаквал отговора ѝ, той се приближи до нея в банката и я запита лично. Тя промърмори, че много би желала, но не е сигурна дали ще може. Тогава Матю ѝ изпрати билета по пощата и в уречения ден отиде на летището, без до последния момент да знае дали ще пътува сам или в компания.

Полетът бе задържан, но пътниците вече се бяха качили, така че се налагаше да прекарат още цял час на тесните седалки. Докато Матю отегчено прелистваше бордното списание, Фиона извади купчина финансови отчети на техни клиенти и се зачете. Стюардесата им донесе кафе вместо извинение за закъснението, като успя да залее и другия му крачол.

Накрая самолетът бе готов за полет и запълзя към пистата за излитане. Матю хвърли списанието на пода и се наведе към спътницата си. Вдигна отчетите от скута ѝ и ги натъпка в джоба на предната облегалка.

— Никаква работа до понеделник сутрин! — каза той.

Лицето ѝ изразяваше вътрешна борба. Накрая тя кимна покорно.

— Добре.

— Ако ти е толкова трудно да почиваш, помоли ми се и може би ще ти разреша един час анализ на облигации.

Тя се усмихна и отново кимна.

— Добре. Благодаря ти.

Колкото повече самолетът ги отдалечаваше от Манхатън, толкова по-малко напрегната се чувстваше. Докато стана време да кацат Фиона Шепъртън, суровата управителна директорка на банка „Мадисън“, бе отстъпила място на човешкото същество Фиона.

Наеха кола от летището и час и половина пътуваха сред гористи хълмове. Взеха ключовете за вилата от едно мило възрастно семейство. Домакините се обръщаха към тях на „мистър и мисис Градли“ и много настояха да им дадат кошница с храна „на първо време“. Домът им за предстоящия уикенд се оказа традиционна, но много луксозна дървена хижа, която се отопляваше с огромна камина с дърва, но бе оборудвана дискретно и с всички най-съвременни удобства. От задната страна на къщата имаше обширна тераса, зад която се простираше голяма морава с изкуствено езеро в средата; имаше дори малък пристан и лодка с

весла. По дърветата все още имаше листа, обагрени в червено и златно, но леденият дъх на зимата вече се усещаше във въздуха.

— Какво ще кажеш? — попита Матю.

— Приказно е! Аз съм влюбена в Нова Англия. Казвам си, че като му дойде времето, ще се оттегля на някакво подобно място.

— Ще ти липсва градът и ще избягаш още при първия сняг.

— Нищо подобно! Ще стоя тук, докато ме затрупа снегът.

Когато се качиха на горния етаж, откриха, че само една от двете спални е разтребена за гости. Нали се бяха представили като съпрузи? Фиона разопакова нещата си, а Матю остави чантата си в преддверието. После, докато той разпалваше камината, тя стопли в кухнята яхнията от любезните домакини. Двамата седнаха на килима до камината и ядоха в светлината на отблясъците от огъня. Изпиха по една йоркшърска бира, която Матю бе купил от един специализиран магазин в Манхатън.

Яхнията, бирата и пращящите пламъци си свършиха работата. Матю стана нетърпелив.

— Я кажи, защо ме отърва при онова разследване? — запита той. — Тъкмо си рекох, че с мен е свършено.

Фиона втренчено гледаше пламъците.

— И аз не знам със сигурност. Беше ми приятно с теб в Ямайка и си казах, че заслужаваш да ти се даде още една възможност. Всеки може да сбърка. Но следващия път, когато намериш някой поверителен документ в самолета, по-добре не го пипай.

— Видяла си презентацията?! А аз си мислех, че спиш.

— Видях я, преди да заспя. Някакви тарикати от Уолстрийт се опитват да подмамят Дрейпър отново на ринга, ако не се лъжа...

— Точно така. Аз продължавам да мисля, че идеята е добра, но в момента здравата съм закъсал. Имам над един милион загуба. Сега единствената ми грижа е да се измъкна невредим от ситуацията.

— Хм!

Фиона се замисли.

— Да предположим, че нямаш лична сметка с тия облигации. Само на базата на това, което знаеш за тях, как предполагаш, че се мени цената им отгук нататък?

Сега Матю се замисли.

— Ами като нищо може да падне още. Дълговете на компанията се увеличават, а засега няма признаци, че ръководството предприема нещо... Това е в общи линии положението. Ако този Дрейпър не се включи в играта, посоката на облигациите е само една — надолу. Но пък, от друга страна, ако Дрейпър направи оферта да купи фирмата, ще изкарам цяло състояние.

— Според теб Ник Дрейпър колко подобни презентации получава всяка година?

Матю се стресна от въпроса.

— Нямам представа. Да кажем, две или три. Тази бе отлично изпитана. Тия хора явно не разчитаха на късмет.

Фиона поклати глава.

— Главната причина, поради която животът на корпоративните финансисти е толкова тежък, е, че те са принудени да изпитват отлично всичко. Всяка информация до по-важен клиент им струва ужасно много усилия. Иначе клиентът ще я хвърли в коша и няма дори да им се обади. Ето защо bankerите работят по двацет и три часа в денонощието.

— В тази презентация имаше всичко: сравнителни анализи, прогнози на паричните потоци, оценки на компанията в цялостен вид и на части, възможни сценарии за финансиране. Всичко, ти казвам.

— Матю, Дрейпър има два-три милиарда долара. Ти би ли се срещнал с такъв като него, ако не си подготвил домашното си? Ами че той има собствен екип, който се занимава само с това.

— Може би си права — каза Матю, все още неубеден. — Но ако само са го пробвали, добре си бяха свършили работата. Едва ли получава чак толкова много такива предложения годишно.

Фиона отново поклати глава.

— Във всяка банка на Уолстрийт има специални екипи, които само с това се занимават. Някога познавах главния финансист на една фирма, за която се говореше, че се готви за сливане с основния си конкурент. Той ми разправи, че петнайсет банки за една година им пратили петнайсет отделни презентации с едни и същи препоръки.

— И те възползвали ли са се?

— Къде ти! Двамата директори толкова се мразели, че не понасяли да се случат заедно в една и съща сграда, камо ли да слоят фирмите си!

Матю се замисли дълбоко. Огънят бе замрял и той хвърли няколко едри цепеници да го распали.

— Смяташ, че е време да се откажа, така ли?

— Не смятам нищо. Просто ти подавам информация, а ти ще постъпиш, както намериш за добре.

— Отиде ми премията. А може би и работата ми по всяка вероятност.

В този момент едно от дърветата в камината изпука и пръсна фонтан от искри. Някои се посипаха по пода, а една-две паднаха на бедрото на Фиона. Бърза като мълния, ръката на Матю се стрелна и ги бръсна от джинсите ѝ на металната плоча пред камината. Той се почувства особено, като я докосна. Фиона Шепъртън бе красива, но недостъпна — като жива статуя, която с очи те държи на разстояние. Матю не знаеше как да се държи с нея, а доколкото можеше да забележи, тя бе не по-малко объркана. Фиона му благодари и двамата сметоха въгленчетата от пода.

— Недей да се измъчваш заради една провалена сделка — посъветва го тя. — Ако не броим „Уестърн Инструмънтс“, как ти върви работата?

— Доста добре. Имам близо осемстотин хиляди печалба, което не е лошо, като се има предвид, че засега боравя с малки суми.

— Наистина звучи добре. Е, да се надяваме, че в банката има достатъчно умни хора, за да видят, че от теб ще излезе дилър. Нищо, че от самонадеяност оплеска една крупна инвестиция.

— Дали наистина са чак толкова умни?

Тя вдигна рамене.

— Това не знам. Но аз тази година съм председател на Атестационната комисия за младшите дилъри.

Тази комисия имаше за задача да оценява работата на всеки поотделно и да определя съответните премии. Матю се усмихна.

— Много благодаря.

— Не ми благодари. Ще им кажа честно какво мисля. Втори път няма да лъжа заради теб.

— Правилно! — Матю се замисли, после зададе въпроса, който се бе канил отдавна да ѝ зададе. Стори му се, че моментът е подходящ: — Фиона, колко най-много бих могъл да изкарам след две години, ако

остана на работа в „Мадисън“? Да предположим, че аз съм най-добрият им дилър и те ме оценят по достойнство.

Фиона му се изсмя.

— Изобщо не си най-добрият. А и в началото доста се изложи.

— Така е. Но да предположим, че занапред всичко върви добре. Е, колко?

— Не си ли чувал правилото на Уолстрийт? — Не бе го чувал. — Правилото е по сто хиляди долара за всяка година след завършване на търговския колеж. Ти нямаш завършен колеж, но затова пък започна направо като дилър, което си има своето значение. Следователно, ако приложат правилото, тази година ще получиш сто хиляди, догодина двеста, и по догодина — триста. Трябва да се има предвид обаче, че ти си дилър, а не корпоративен финансист, което значи, че можеш да изкарваш повече пари за банката, и то по-бързо. Освен това работиш в „Мадисън“ — една от най-мощните банки на Уолстрийт, което също означава повече пари. Да кажем, че в твоя случай ти дадат двойно — това значи двеста хиляди за първата година, четиристотин за втората и шестстотин за третата. А ако наистина се окажеш най-добрият дилър в историята на банката, тогава го сметни тройно: три, шест, девет.

— Само дето първата година я оплесках. Освен ако Дрейпър не ми се притече на помощ...

— Точно така. При това положение догодина няма начин да вземеш шестстотин.

Матю разбра прекрасно. Един милион лири стерлинги са повече от милион и половина долара. Той беше добър дилър, но не чак толкова добър. Освен ако не станеше чудо, той нямаше никакъв шанс да спечели милион лири от премии за три години. Оставаше План „Б“. Не че беше изненадан. Беше го очаквал.

Двамата си говориха за какво ли не, докато видяха, че е станало късно. Намалиха огъня в камината, прибраха чиниите и се качиха към спалните. Фиона влезе в тази, която бе оправена за спане. Матю се спря до прага, където бе оставил чантата си.

— Фиона — каза той — ти нали каза, че никога повече няма да лъжеш заради мен?

— Да.

— А сега имам ли някакви шансове? — Погледът му недвусмислено сочеше двойното легло с големи пухени юргани и

снежнобели чаршафи.

Тя се усмихна. В очите ѝ отново проблесна уплаха, но отговорът ѝ бе недвусмислен. Тя се приближи до Матю. Косата ѝ се спускаше на вълни по раменете, лицето ѝ бе на няколко сантиметра от неговото.

— Целуни ми краката, момко!

Матю поклати глава. Ръката ѝ бавно се плъзна между краката му, сграбчи го здраво, но без да му причинява болка, и го повлече към леглото.

— Целуни ме — нареди му тя и този път Матю се подчини.

Тази нощ се любиха така, както на Матю му се бе случвало само веднъж преди. Когато най-послед телата им се отпуснаха, доволни и притихнали сред завивките, Фиона внезапно се промени. Той се опита да я прегърне, но тя не успя да се отпусне в ръцете му.

— Имаш ли нещо против да спиш на кушетката? — Това не бе въпрос, а заповед.

Матю си извади одеяло и възглавница от дъбовата ракла до прозореца и заслиза по стълбите. Дълго не можа да заспи и лежеше, вперил очи в догарящия огън. Мислеше си за „Уестърн Инструмънтс“ и Ник Дрейпър, за премията и милионите на баща си. Мислеше и за братята си — за Зак и Джордж, за Джоузи и за болната им майка. Мислеше си за Софи — първата жена, която бе обичал. Мислите му се върнаха на загадъчната Фиона; чудеше се дали някога ще го допусне в леглото си до сутринта. Далеч отвъд гористите склонове над езерото звездите избледняха при първите отблясъци на зората.

Тъкмо когато Матю за стотен път се питаше как ли ще се развие връзката му с Фиона, дървената стълба изскърца. Тя стоеше изправена на последното стъпало, облечена само с дългата тениска, която ѝ служеше за нощница.

— Буден ли си? — попита шепнешком.

— Да.

Тя се приближи и приседна на ръба на кушетката.

— Боя се, че не ме бива за интимности. Детството ми не бе от най-леките. Но ако имаш търпение, ще се опитам да бъда по-мила.

Матю повдигна одеялото си. Тя се мушна при него и той я прегърна. Усещаше тялото ѝ напрегнато, но тя поне не се опита да побегне. Матю отвори уста.

— Нека да помълчим — сложи пръст на устните му Фиона.

Двамата влюбени лежах неподвижно и гледаха как зората се сипе над горите и скалистите хребети на зимния Върмонт. През това време се зазоряваше и другаде — на хиляди мили от тях, над топлото море на Ямайка.

Ник Дрейпър, ранобуден и неуморен както винаги, разтвори презентацията — един господ знае за кой пореден път. Разучаваше я с голямо внимание вече цели два месеца. Един от най-добрите му екипи я бе разнищил буква по буква. „Уестърн Инструмънтс“. Що за фирма бяха тия! Ами че те направо плачеха да бъдат купени и разпердушинени. Логиката му казваше, че той е идеалният кандидат да стори това.

Ала дори и с човек като Ник Дрейпър търговската логика понякога отстъпваше на други съображения. Централата на „Уестърн“ се намиреше в Сандпорт, щата Монтана, забутана в планините чак до канадската граница. Сигурно през зимата ще е кучешки студ, а и през лятото едва ли ще е голям празник, помисли си той. Дрейпър мразеше студа. Затова и живееше в Ямайка. Да не е луд да се погребее цели две или три години в Монтана и да се разправя с ония селяндури там! За какъв дявол има милиарди долари, ако трябва пак да се мъчи?

С неохота Дрейпър затвори брошурата и я остави на рафта за изходящи книжа. Секретарката му още в понеделник щеше да я нареже в машината.

Ситуацията бе от тия, в които има по една добра и една лоша новина.

Добрата новина бе, че във факса от банката се съдържаше информацията, която Вал чакаше отдавна — ставаше дума за Джордж. Гневът ѝ при внезапното му изчезване отдавна бе отстъпил място на мрачна ярост и омраза; въпреки това тя имаше чувство за дълг към фирмата, а за да оцелее, фирмата се нуждаеше от него. Добрата новина бе значи, че Джордж Градли е жив и здрав.

Лошата новина обаче се оказа наистина много лоша. Джордж бе изтеглил четирийсет и пет хиляди лири от резервния фонд на фирмата, като при това положение им оставаха само някакви си петнайсет хиляди. Разбира се, като изпълнителен директор и единствен собственик на фирмата, той бе напълно в правото си да изтегли парите. Но избраният момент трудно би могъл да бъде по-неподходящ.

Ако преди известно време Уилмът бе дал на фирмата не повече от три месеца живот, сега изведнъж се оказа, че три месеца са много. „Гисингс“ имаше не повече от месец.

Зак бе свикнал да спи само по три-четири часа на нощ, затова полетът от Хийтроу до Хонконг му се стори цяла вечност. При това не можеше да използва и мобилния си телефон. Гилингам хъркаше на седалката до него; в съня си изглеждаше още по-стар и изхабен. Очите му сълзяха. Зак доля чашата му с портокалов сок. Когато се събудеше, щеше да му потрябва.

Зак бе вечерял, бе успял да поспи и филмите вече ставаха досадни. Небето на изток просветляваше, но пластмасовите жалози на прозорците на самолета оставаха спуснати и в салона беше тъмно. Зак измъкна куфарчето си изпод седалката и още веднъж прегледа документите. Не че бе нужно — той ги знаеше вече наизуст. Просто трябваше с нещо да се занимава, докато стане време за закуска.

След като кацнаха, двамата забързано прекосиха терминала, взеха такси и поеха през тунела към Уан Чай, където се намираще централата на „Хадърли Пасифик“. Филип Уанг ги очакваше, а след няколко минути дойде и самият лорд Хадърли. Той се здрависа набързо с всички и ги поведе към офисите на висшето ръководство на компанията.

— Днес ще бъдем в заседателната зала. Има достатъчно място да си сложим книгата, а и изгледът си го бива.

Не ги бе излъгал. През огромните панорамни прозорци се виждаха безброй плавателни съдове, кръстосващи залива Виктория, а по-нататък, зад гората от небостъргачи на Коулун, се извисяваха планините на континентален Китай — комунистически, тираничен и непроницаем.

В заседателната зала ги чакаха двама мъже. Единият от двамата, с характерната червеникавокестенява коса и луничаво лице на шотландец от планините, скочи да ги посрещне.

— Казвам се Джеймс Макинтайър, но приятелите ми викат Скоти. Аз съм генералният директор.

Той се ръкува поред с всички, започвайки от Зак. Лапата му бе огромна — Зак си помисли, че ще му смачка ръката. След Скоти Зак се

запозна с главния финансист — спретнат китаец на име Едмънд Жао. Вечно усмихнат, Жао се кланяше на всички страни като марионетка, но зад дебелиите стъкла на очилата му щракаше мозък като компютър.

Сутринта премина в обсъждане на текущото състояние на „Хадърли Пасифик“. Скоти и Ед Жао поглъщаха цифрите на Зак със същата ненаситност, както преди това Хадърли, само дето въпросите им бяха още по-конкретни и детайлни. Жао се усмихваше и кимаше през цялото време. С всеки изминал час лицето на Скоти се зачервяваше все повече. От време на време Хадърли се извиняваше и изчезваше през стъклената врата в дъното на залата. Зак и Филис Уанг направиха изложението от името на „Уайнстейн Люкс“. Гилингам седеше изгърбен пред чаша кафе и погледът му се рееше над залива; в този момент си мечтаеше да е много по-млад и някъде другаде. Проядената му от алкохола душа бе тревожна и потисната.

Най-после свършиха. Жао прошепна нещо на Скоти, който кимна. Жао се усмихна, кимна за последно и излезе.

— Е, добре, запознахме се подробно с вашите цифри — каза Скоти. — Сега е редно да ви покажем нашите.

Жао се върна; в ръката си носеше стратегическия план за развитие на „Хадърли Пасифик“. Не само комунистите работят по петилетни планове. Корпорациите също вярват в плановото развитие. Жао разтвори документа пред Зак. Оборот, текуща печалба, брутна печалба, чиста печалба. Цифрите бяха удивително близки до изчисленията на „Уайнстейн Люкс“.

— Значи уцелили сме — отбеляза Зак.

— О, да, доста точно — отвърна Жао с усмивка.

Зак и Филис се спогледаха. На жаргона на „Уайнстейн Люкс“ от „Хадърли Пасифик“ си бяха свалили гащите — разкрили бяха най-зорко пазените си тайни. Нито една фирма не прави това, ако няма абсолютно доверие в банката. Зак и Филис знаеха, че преди да напуснат сградата, ще бъдат наети за някаква услуга. Въпросът бе — за какво точно и колко пари щеше да им донесе това.

След като обядваха, Хадърли взе думата:

— Помолих Ед и Скоти да ви запознаят с положението. Те са много доволни от това, което показахте. Аз също и бихме желали да си сътрудничим. В Лондон вие ми прочетохте имената на шест фирми. Нас ни интересува само една от тях — Саут Чайна Тръст Банк.

Скоти подхвана темата:

— Точно така. Останалите също са добри обекти, но не особено вълнуващи, докато „Саут Чайна“ има всичко. Както знаете, тя притежава един от най-големите крайбрежни търговски флотове след нашия. Но докато нашият е напълно контейнеризиран, съдовете на „Саут Чайна“ са главно за насипни товари. Въглища, цимент, желязна руда, петрол, стомана — каквото искате! Огромен флот с голям потенциал, а по наши сведения от седем години работят на загуба. Лошо управление, това е всичко. Самите кораби са много добри. Смятаме, че общата им стойност надхвърля един милиард долара.

Скоти пое дъх и продължи:

— „Саут Чайна“ притежава и земи — главно пустеещи в Новите територии, чиято пазарна стойност понастоящем е близка до нула. Ние пък имаме застроителна концепция; вярвам, че около осемдесет процента можем да продадем на зелено в днешните пазарни условия. Имаме значи концепцията, имаме доброто си име, имаме нужните знания и опит — само дето нямаме земята. Ако купим „Саут Чайна“, ще имаме всичко, което ни е нужно, и дори повече. Смятаме, че само земята ще възлезе поне на двеста и петдесет милиона. — Скоти бе набрал скорост. — И накрая остава банката. Нека да ви задам един въпрос: колко според вас трябва да предложим, за да сме сигурни, че ще спечелим евентуален търг за „Саут Чайна“?

Зак не отговори веднага. Той бе изписал десетки страници финансови анализи. Цели томове алтернативни сценарии, цели тонове матрици. Скоти нямаше вид на човек, който обича да чете подобна литература.

— Според нас милиард и двеста милиона щатски долара. Но за да сте сигурни, трябва да предложите поне двеста отгоре. Да кажем, милиард и четиристотин.

Скоти кимна.

— Това е и нашата цифра. Милиард и четиристотин милиона. Ние се надяваме, че в наши ръце само земята и търговският флот ще струват около милиард и двеста. Това означава, че останалото ще ни струва някакви си двеста милиона, което е нищо за банка с този капацитет. От това може да излезе доста голяма сделка. Направо огромна.

— С което стигаме до последния въпрос — каза Зак.

— Точно така. — Скоти се поусмихна, а Жао стана сериозен и дори за момент спря да кима. — Откъде да вземем милиард и четиристотин милиона? Бихме могли да вземем в заем максимум един милиард, но и това не е съвсем сигурно.

— Нещо повече — отвърна Зак — Имам основания да вярвам, че можем да намерим американски инвеститори, които да ви заемат милиард и сто милиона. Дори милиард и двеста, ако сте съгласни на малко по-висока лихва. При всички случаи парите не стигат. Така че имате две възможности. Първата и очевидната е да пуснете нови акции и да ги продадете на борсата.

Скоти поклати глава. Жао се усмихна и също поклати глава. Лорд Хадърли се намеси:

— Страхувам се, че това е изключено, Зак. Моето семейство държи трийсет процента от компанията и не искам нашият дял да се подкопава, като продаваме нови акции. Много съжалявам, но ще трябва да намерим друг начин.

Зак кимна. Той се бе сетил за проблема и бе дошъл подготвен. Затова водеше Гилингъм със себе си.

— Има и един друг начин. Мисля, че можете да изкопчите останалата част от сумата от данъчните власти. Хал, би ли обяснил?

Гилингъм се понадигна на стола си и заговори. Изхабеното му лице се оживи, гласът му стана авторитетен. Личеше си, че този човек е съдружник в „Уайнстейн Люкс“ повече от десет години. Изложението му звучеше повече от убедително, то просто хипнотизираше слушателите.

Идеята бе проста. Единствената причина, поради която „Хадърли Пасифик“ не можеше да събере пълната сума на заема от милиард и четиристотин милиона, бе, че част от печалбите на фирмата щяха да отидат за данъци. Ако само имаше начин данъчните власти да им опростят част от данъците, компанията щеше да е в състояние да получи цялата сума като заем. Но как да се убедят въпросните власти веднъж да проявят такава безпрецедентна щедрост? Гилингъм знаеше отговора на този въпрос. Маневрата бе проста по принцип, но извънредно изпитана в детайлите. Ставаше дума за основните фондове на фирмата и за един находчив начин те да се въртят и трансформират непрекъснато един в друг. Гилингъм се бе възползвал от едно законово положение, предвиждащо данъчни облекчения за строителните

предприемачи, и го бе доразвил в механизъм за избягване на данъци изобщо. Идеята беше направо брилянтна. Тримата мъже от „Хадърли Пасифик“ слушаха изумени.

Жао разбираше прекрасно всички тънкости на данъчната игра. Скоро той започна да задава въпроси, които бяха много конкретни. Хадърли и Скоти не бяха в състояние да следят всички подробности и отпаднаха от обсъждането, докато Зак, Жао и Гилингам се съвещаваха над някакви чернови на договори. След два часа Жао се остави да бъде убеден и покани двамата си шефове да се присъединят отново към разговора.

— Разбира се, ще трябва да се посъветваме с адвокатите си — каза Жао — но аз разбирам от тази материя по-добре от тях. Казвам ви, идеята може да се осъществи.

Говореше убедено и на всички бе ясно, че шефовете му имат доверие. Тримата от „Хадърли Пасифик“ се усамотиха в един ъгъл да се съвещават. Предлаганата възможност се бе оказала по-добра, отколкото изобщо бяха очаквали. На практика самите данъчни власти щяха да финансират една голяма част от сделката, а потенциалната изгода за „Хадърли Пасифик“ изглеждаше огромна. Оставаше само официално да наемат „Уайнстейн Люкс“ като финансов консултант. Тримата се върнаха на местата си около заседателната маса. Зад гърбовете им лъчите на следобедното слънце грееха косо над залива и осветяваха корабите, небостъргачите и величествения силует на планината. Скоро почти всичко това щеше да принадлежи на „Хадърли Пасифик“.

— Зак, Филис, Хал, позволете ми да ви благодаря за извънредно убедителната презентация — каза лорд Хадърли. — Ние бихме желали да ви наемем като съветници и посредници при закупуването на Саут Чайна Тръст Банк. С кого трябва да обсъдим хонорара ви?

Той сякаш все още не вярваше, че Зак ръководи целия проект. Та този младеж можеше да му бъде син! Божичко, ако Сара имаше сериозни намерения, той можеше като нищо да му стане зет! Зак отговори на въпроса му — прямо и без заобикалки, както си му беше навик:

— С мен. Хонорарът за консултантските услуги ще бъде един процент от стойността на евентуалната сделка. Комисионата за нашата

помощ при набиране на парите възлиза на три процента от пълната сума.

— Три процента? От милиард и четиристотин милиона? Та това са над четирийсет милиона долара!

Изненадата на Хадърли бе разбираема. Хонорарите за такива големи сделки рядко надхвърлят един процент. Зак невъзмутимо отговори:

— Прав сте, това са много пари. Но запомнете, че ако не съумеете да избегнете данъците, цялата сделка ще се провали. Ние ви показахме как става това и сега сделката е възможна. Ето защо плащате допълнително.

Зак млъкна, но не бе нужно да обяснява повече. Всяка инвестиционна банка би могла да служи като консултант при сделката; но само „Уайнстейн Люкс“ имаше механизмите да я осъществи на практика и да я доведе докрай. Без данъчния трик на Гилингам сделката бе невъзможна.

Лорд Хадърли потрепваше раздражено с пръсти по масата. Младият приятел на дъщеря му седеше насреца и най-нахално се опитваше да му измъкне четирийсет милиона долара. Къде отидоха добрите маниери? Но не това бе най-дразнещото. Най-дразнещото бе, че лорд Хадърли щеше да каже „да“. Нямаше избор.

Зак отново отвори уста. Този път дори той не знаеше точно какво да каже. Думите излязоха сами.

— Тази сделка ще преобрази „Хадърли Пасифик“. И причината за нейния успех няма да сме ние. Причината за успеха на сделката ще са вашите собствени управленчески способности и неизчерпаема енергия. Но все пак ние ви предлагаме ключа. Пък и... — Зак бе отишъл твърде далеч, за да спре тъкмо сега. — По дяволите, Джак, голям майтап ще падне!

Филис Уанг, Хал Гилингам, Скоти и Жао седяха по местата си като поразени от гръм. Така не се говори. Не може да съветваш някого да направи оферта от милиард и четиристотин милиона долара с аргумента, че ще падне майтап. Тоя младок мина границата и сега със сигурност щеше да бъде изхвърлен през вратата. Всички погледи се насочиха към лорд Хадърли в очакване на присъдата.

Хадърли също гледаше облещено Зак. След толкова години в бизнеса за пръв път ушите му чуваха подобно нещо?!

— Майтап, а? Майтап значи... — Той продължи да гледа втренчено пред себе си, докато тънките му аристократични черти постепенно се разтегнаха в широка усмивка. — По дяволите, прав си, голям майтап ще падне!

Крепостта се извисяваше пред него, мрачна и недостъпна. Слънцето огряваше вековните патила по каменните бойници. Джордж стоеше пред древната порта, обляна в ярка есенна светлина.

Наетият двуместен мерцедес кабрио бе паркиран сред пъстро сборище от малки коли — рено клио, фиат пунто и други евтини марки. Джордж нищо не разбираше. Как може една от най-знатните фамилии във Франция — дори в цяла Европа — да живее в подобен зандан? Къде са луксозните лимузини, церемониалният портал, парковете с пауни?

Всъщност какво значение имаше всичко това — той бе дошъл единствено за да намери една личност, която от два месеца упорито му бягаше. Джордж бутна масивната дървена порта и се огледа безпомощно. Вътре старец по работен комбинезон си бърбеше с жена, която приличаше на перачка. Някакво свирепо, противно кученце, грозно като езически идол, го залая истерично, изпълнало докрай верижката си.

— Excusez moi. — С това въведение познанията му по френски напълно се изчерпаха. — Търся, тъй... Кики. — Използва прякора, с който я познаваха всички, тъй като за нищо на света не можеше да произнесе правилно името и да запомни титлата ѝ. — Тя ме очаква — добави плахо той.

Старецът и жената изгледаха Джордж, скъпия му костюм „Армани“ и спортните слънчеви очила; през отворената врата се виждаше лъскавото купе.

— Келзо, млъквай!

Мъжът напразно се опитваше да усмири кучето. После се обърна към госта на забързан френски диалект, ръкомахайки и надвиквайки се с неистовия лай. Джордж нищо не разбра. Накрая старецът смени подхода. Той потърси нужната дума и каза на английски:

— Елате!

Двамата прекосиха вътрешния двор в сянката на древната кула, служила някога като склад за провизии, и поеха по мрачен коридор,

обкичен с части от доспехи и ръждясали оръжия. Старият човек потупа с ръка по дървената пейка — една обикновена дъска, която минаваше по протежение на стената.

— Чакайте.

Джордж зачака. Прохладният полумрак му дойде добре след есенната обедна жега. Той внимателно се облегна на стената като гледаше да не обере мазилката с новия си костюм. Безупречната кройка с мъка прикриваше наедриялата му фигура. Въпреки прохладата продължаваше да се поти. След десетина минути през една от вратите в дъното на коридора безшумно се промъкна елегантно облечен младеж и се приближи към него.

— Добро утро. Разбирам, че търсите някого от семейството по работа — каза той. Въпреки акцента английският му бе безупречен.

— Точно така. Дошъл съм да видя Кики. Тя ме очаква. Казвам се Джордж Градли.

Младият мъж се поколеба за миг. Може би се чудеше дали да направи забележка на госта, че нарича Кики по прякор, но явно се въздържа.

— Да. Мисля, че тя ви очакваше преди около час.

Така си беше. Джордж се бе загубил по селските пътища и накрая трябваше да пълзи с колата зад някакъв трактор, който бе в същата посока.

— Извинете, че нямаше кой да ви посрещне — каза младокът, но в тона му нямаше и следа от извинение. — Старият замък е само за прислугата. Гостите на фамилията обикновено ползват северния вход.

Докато обясняваше, той преведе Джордж по някакви тъмни, навяващи страх коридори, които водеха до двойна дъбова врата, обкована с големи железни гвоздеи. Отвори я и се озоваха в друг, много по-широк коридор, боядисан в меки пастелни тонове; през големите прозорци с копринени завеси нахлуваше слънчева светлина. Две камериерки с бели престилки полираха голямо бюро „Луи Кенз“, върху което имаше изящна порцеланова купа. Изтупаният младеж вдигна пътем капака и сръчно пъкна в устата си шоколадов бонбон.

Продължиха по мраморни стълбища и коридори в цвят на гъше яйце, докато накрая спряха пред две двойни врати, боядисани в бяло, със златни орнаменти. Нахаканият момък почука от учтивост и без да дочака отговор, бутна едната врата и влезе.

В канареножълтата стая с таван като звездно небе и морскосини тапицирани мебели, с високи стъклени врати към верандата, през които нахлуваше ярко слънце и се виждаха парковете на имението, седеше Кики. Облечена бе с маслинозелени ленени панталони и кремава памучна блузка. Беше се упражнявала да свири на флейта, но като видя Джордж, бързо я сложи настрана.

— Жорж, как радва се вида теб! Шарл-Анри, благодаря, че спасил мой приятел в тоз ужасен замък. Аз винаги там губила се. Толкоз много ужасен, че всеки път побивали тръпки. Наредиш докарат негова кола до преден вход, да? — След като си получи благодарностите и поредните задачи, напереният младеж се оттегли. — Но защо така закъснява, Жорж, звяр такъв! Аз цял час нямала какво прави и свирила флейта, а флейта много труден инструмент, ах как само изморила се — направо ужас! — но иначе много красиво, значи трябва свири.

Докато дърдореше, те се целунаха като добри приятели и Кики му намери местенце да седне сред купищата разпилени ноти.

— Толкова се радвам да те видя отново, Кики. Цяла вечност те търся!

— Знам, че търсил, лош човек такъв! Аз трябвало избяга при мой приятелка Мария в Аржентина. Чувствала като някакво лисица, дете вие англичани лови на лов. Върнала се само защо помислила: „Бедни Жорж, той много иска види ме, значи трябва види него, нищо, че малко неловко получи се“, но после ти, разбира се, закъснява и аз свири флейта цял час, докато посиняла на устата, и трябвало праща бедни Шарл-Анри спасява теб от онзи ужасен замък! — Ръката й описа кръг, с който указваше приблизителното местонахождение на замъка в пространството.

— Кики, защо избяга от мен? — попита Джордж колкото се можеше по-внимателно.

— О, Жорж, какво дошъл говори на мене, затова ли оставил твой скъпоценен фабрик за толкоз време?

Джордж бе задал пръв въпроса си, но Кики бе дама, затова нейният въпрос имаше предимство. Джордж вече знаеше какво да отговори. Прочисти гърлото си и меко каза:

— Кики, аз те обичам. Обичам те от момента, в който се запознахме. Когато миналата година ме целуна в апартамента ми,

разбрах, че никога няма да престана да те обичам. Когато дойде във фабриката, вече знаех, че никога няма, да бъда щастлив без теб. Ето ме сега!

Джордж несръчно коленичи на пода сред нотите, разпилени от топлия бриз, и измъкна от джоба си малка кутийка. Отвори я. Вътре имаше семпъл пръстен с един диамант. Бе платил за него трийсет хиляди лири, а като нищо можеше да му струва и фабриката.

— Кики, ще ме направиш ли най-щастливия мъж на света? Ще се омъжиш ли за мен?

Той вдигна поглед. Лицето на Кики бе мокро от сълзи. От престореното ѝ лекомислие нямаше и следа; тя поклати глава в знак на отказ. Мълчаливо го хвана за ръкава и го изведе на верандата, където имаше големи огледала в човешки ръст. В парка под тях между фонтаните се разхождаха пауни; градинари се суетяха около розите и безупречно оформените храсти.

— Жорж, аз мисля, че ти най-мил, най-добър мъж, когото познавам. Аз много обичам те, честно. Ала погледни. Ние двамата толкоз различни. Ако ние оженим се, ти ще ме намразиш още преди първата ни нощ заедно, а това ще бъде много ужасно.

Джордж стоеше пред голямото огледало в позлатена рамка и се гледаше. Костюмът „Армани“ не можеше да скрие истината. Той се бе метнал на баща си — същата щръкнала рижа коса, същите малки свински очички, същата набита, тантуреста фигура. Джордж Градли бе направен от йоркшърска глина; и най-добрите дизайнери на света не можеха да го преобразят в майсенски порцелан.

Погледна отражението на Кики до своето. Тялото ѝ трепереше, сякаш от лекия бриз. Тя бе всичко, което той никога нямаше да бъде. Крехка, ефирна, красива, богата. А той — едър, месест, грозноват, без пукната пара. Как бе могъл дори за миг да си въобрази, че заради него тя ще изостави всичко, което я заобикаля, тази изящна златна клетка? „Гисингс“, Йоркшър, грозотата на ежедневието щеше да я задуши. Нито пък той бе годен да се пренесе в нейния свят. За бога, та той дори не бе успял да намери парадния вход! Как щеше да живее без нея отсега нататък?

Той продължи да се взира в отраженията им. Да, Кики беше жената, която най-силно бе желал в живота си. Но тя не можеше да му бъде съпруга. Той кимна сразен.

— Права си, Кики. Колкото и да ми е мъчно, ти си права.

— Мой мили Жорж! Толкова обичам те. Затова именно избягала в Аржентина. Не можела да каже „не“...

Тя му позволи да я вземе в обятията си. Известно време останаха прегърнати. Накрая тя нежно се откъсна, целуна го, даде му да попие несръчно сълзите ѝ с носната си кърпа.

— Жорж, първо ти закъснява и аз трябва свиря флейта цял час, после идва и кара мен плаче, и мой грим разваля се тъкмо преди обяд, и сега папа запита ме какво стана, и аз не мога лъже го, защото той всичко знае. — Тя се опита да се пошегува, но не се получи. Покани го да остане за обяд, той за момент се поколеба, но отказа.

— Благодаря ти, Кики, но ще се чувствам не на място. Освен това трябва да се връщам. На фабриката сигурно ѝ е мъчно за мен.

— Tu as raison, Жорж. Прав си. Ах, щяла забрави! Този пръстен много сладък, но той отива повече на друга дама.

Тя му върна пръстена.

— Каква друга дама? Кики, за мен няма друга жена, освен теб!

— Ами дама на твое сърце, как казвала се — Валери?

— Вал? — извика смаян Джордж. — Откъде знаеш за Вал? Та между нас никога не е имало нищо сериозно и как може да има?

— А, не? Pardon! Когато видяла вас, аз помислила, че... вие заедно. Това било друг причина защо избягала. Аз не искала пречи, застава между вас. Надявала се, че ти разбереш, че Вал по-добро момиче за теб.

Джордж си взе пръстена. В края на краищата фирма „Гисингс“ не беше в такова цветущо състояние, че да похарчи половината от резервния ѝ фонд за един годежен пръстен, който при това никой не иска. Сложи кутийката в джоба си. Не се чувстваше отчаян, а някак си пречистен — като след дълъг плач, когато изведнъж на душата ти става ведро и животът продължава. Доволен бе, че дойде, но сега вече можеше да си тръгва.

Кики изпрати Джордж през големия салон в предната част на къщата, където стоеше бюст на един от предците ѝ. Навремето той бе един от най-влиятелните мъже в историята на Франция. На благородническата глава се мъдреше екстравагантна жълта шапка.

— Ах, мой шапчица! Къде ли не търсила... — Кики си я сложи.

Двамата се целунаха нежно и с тъга в топлата жълтеникава сянка на широката периферия. Лицето на Кики още беше влажно от сълзите.

— Adieu, Georges — каза тя. — Bonne chance.

— Сбогом, Кики. Не ме забравяй.

Джордж се качи в мерцедеса и пое към Бордо. Цели шест седмици мислите му го бяха носили към Кики. Щом се сетеше за Вал или за фабриката, цял потръпваше от отвращение. Но сега, когато най-после пое пътя към дома, изведнъж се почувства по-добре. Скоро престана да мисли за жената, с която се бяха разделили завинаги, и дори му стана приятно, че ще види Вал. Спомни си за яките ѝ ръце и топлите обятия, за уютното им легло, за горещия сладък чай, който сърбаха с наслада, след като се бяха любили, за общата им страст към всичко, свързано с фабриката.

Вал и Джордж бяха едно и също. Толкова си приличаха, че тя като нищо можеше да му е сестра. Но не беше — бяха любовници. А в джоба на Джордж имаше скъп годежен пръстен, който все още можеше да свърши добра работа.

Матю натисна няколко клавиша и на екрана на компютъра се появиха имената на всички облигации, с които търгуваше — целият му портфейл. Не че му бе нужно да проверява. Интересуваха го само облигациите на „Уестърн Инструмънтс“, а той знаеше позицията си наизуст. Цените на облигациите леко се бяха повишили след един период, в който фирмата се бе справяла не чак толкова зле, но дефицитът си оставаше. Да продава или да не продава?

Това дори не беше въпросът. Матю бе загубил вяра в Дрейпър. Фиона бе права — на този човек сигурно всяка година му се явяваха десетки такива възможности, а правеше постъпки за закупуване на някоя голяма фирма не повече от веднъж на три-четири години. Да разчиташ, че някоя компания ще бъде погълната в точно определен период от точно определена друга компания, е като да сложиш парите си на най-слабия кон в надбягването, за който залозите са 30–1. Шансът да спечелиш е минимален, но печалбата си струва. Борсовите игри обаче не са конни надбягвания. Това, което може да е вълнуващо в спорта, е безумие в търговията с ценни книжа.

Телефонът иззвъня. Един клиент се интересуваше да продаде малко облигации на Ай Би Ем, а търсеше нещо „с по-висока номинална печалба“. Матю случайно имаше нужда точно от облигации на Ай Би Ем, за да затвори една позиция, та можа да му предложи добра цена. Клиентът веднага потвърди.

— Случайно да се интересуваш от „Уестърн Инструмънтс“? — попита небрежно той, преди да затвори. — Моята позиция е доста дълга, та мога да ти ги дам с четвърт процент по-ниско от пазарната цена.

— „Уестърн Инструмънтс“ ли? Ти сигурно се шегуваш. Добре, ще си помисля и ще ти звънна.

След четвърт час клиентът се обади отново. Бе решил да купи. Матю потвърди предложената цена и му продаде всичките облигации, които имаше. Със смесица от съжаление и облекчение започна да попълва фиша.

Матю продаде облигациите по седемдесет и осем цента за долар, при което загубата му вече възлизаше на милион и четвърт. Първата година от кариерата му бе на път да се провали съвсем, но хубавото бе, че успя да се отърве, като при това научи много неща за професията.

И все пак оставаше План „Б“.

Ноемврийското слънце заливаше парка с мека светлина. Зад гърба му, позлатена от косите лъчи, се издигаше Овъндън Хаус, но Зак нямаше време за подобни гледки. Той стоеше под арката, която водеше към розовата градина, и мислеше.

По арката се извиваше бледолилава пълзяща роза. Повечето от цветовете вече се ронеха, но някои изглеждаха още свежи в нямо предизвикателство към първите зимни слани. Понеже не искаше да се яви с празни ръце, Зак посегна да откъсне един стрък с няколко цвята. Розата не се даде, учудващо жилава въпреки крехкия си вид. Зак също не отстъпи и задърпа с две ръце, докато откърши три стръка едновременно. Този му подвиг не остана без последици за храста. Дългото стебло се откъсна от опората си и провисна като дрипа под арката. Зак го понамести с ръце, като се надяваше, че никой няма да забележи, и тръгна да търси Сара.

Не му се наложи да я търси дълго. Коленичила до градинската беседка, Сара засаждаше розов храст. От двете ѝ страни блестяха яркожълти рози. Слънцето залязваше. Тя вдигна глава.

— Здравей, хубавецо — поздрави го тя.

Зак я целуна и ѝ подаде розите.

— Подарявам ти тези рози.

— Как така ми ги подаряваш? Та те са си мои!

— Моля?

— Това е моята розова градина. Татко ми я подари за шестнайсетия рожден ден. Розата, която държиш в ръцете си, е кръстена на мое име. Роза Сара Хейвъркум.

— Извинявай. Значи тогава не ти ги подарявам, а просто ти ги поднасям. Заповядай, скъпа моя!

Тя пое розите за момент и извика:

— Ох, по дяволите! — Налапа пръсти. — Можеше да се сетиш поне да махнеш бодлите!

Зак отново се извини и започна да чисти дръжките на букета. Стеблата бяха целите в бодли. Колкото повече ги чупеше, толкова

повече опадваха цветните листенца. Ноемврийските рози не са много издръжливи. Докато приключи, от пищните цветове не остана почти нищо. Не се получи много романтично, но пък романтичните сцени никога не са били силната страна на Зак Градли.

— Ела да видим бедния розов храст. Не е трябвало да го кършиш. Ноемврийските слани могат да повредят стеблото, ако е нарушена целостта на кората.

Зак покорно тръгна след Сара към местопрестъплението.

— Боже, Зак, какво си направил?

Сара отвори някаква метална вратичка във вътрешността на арката, която Зак не бе забелязал на идване. Между градинските инструменти, които се съхраняваха вътре, имаше два чифта ножици за подрязване на храсти. Сара грабна едните и започна да кастри растението.

— Надявам се, че не съм причинил никакви трайни щети...

— Слава богу, не. Розите покарват отново, след като ги окастриш. В това е магията им. Но не бързай да се възгордяваш. Тази роза си растеше много добре и без твоята намеса.

Сара привърши и изхвърли орязаните клонки до градинската порта, където чистачите щяха да ги съберат за изгаряне. Мирът бе възстановен.

— Извинявай за розата.

— Няма нищо. Не си го слагай на душата, само внимавай занапред.

— Имах да ти казвам нещо. Затова исках да ти донеса рози. Сара, искам да се ожения за теб. Всъщност искам да кажа — би ли се омъжила за мен? — Зак млъкна. Цялата сцена отначало докрай не се получи. Той измъкна проскубания букет от ръцете на Сара, коленичи и започна отначало: — Мила, любима, ненагледна моя Сара, ще ме направиш ли най-щастливия мъж в Англия? Искаш ли да станеш моя съпруга?

Той отново ѝ поднесе букета, от който бяха останали само голи пръчки със старателно почистени тръни.

— О, Зак, мили мой Зак! Искам, разбира се.

Камионетката, разбира се, се повреди. Джордж не разбираше нищо от коли, а нямаше и нужните инструменти. Наоколо нямаше и следа от автосервиз, но дори и да имаше, в този час щеше да е затворен.

Нямаше какво да се прави. Джордж остави возилото встрани от пътя, взе си куфара и пое пеша към дома — около осем километра в студения дъжд. Преди да е изминал и първия километър, щеше да се измокри до кости, но какво пък — без това завръщането му нямаше да бъде достатъчно драматично. У дома щеше да го чака чаша гъст чай, може би наденички с яйца и — ако извадеше късмет — топлите обятия на Вал.

Джордж мина през Илкли и пое по междуселските пътища към Соули Бридж. Вятърът стенеше над мокрите треви, от време на време по някой подплашен кон или овца изтрополяваше с копита в тъмнината. Куфарът му се измокри и тежеше като олово в ръката му. В него имаше само разни бутикови дрънкулки, които бе купил за Кики. И без това нямаше да му трябват повече.

На няколко метра встрани от пътя се чуваше плисък на вода. Джордж се наведе, вдигна един голям кален камък от мокрия банкет и го пхна в куфара. После се засили и с широк замах го запокити в езерото.

Сбогом, Кики. Сбогом на целия този свят на красиви празноглави богаташи, скъпи курорти, показно разточителство, който остана зад гърба му, по-далечен от всякога и затворен завинаги.

Здравей, Вал. Здравей, Йоркшър. Здравей, „Гисингс“.

Когато се дотътри до къщата на Вал, отдавна минаваше единайсет, той бе подгизнал от дъжда и се радваше, че най-после се е прибрал. Опита се да отключи вратата, но тя се оказа залостена отвътре. Похлопа и след малко Вал се появи на вратата с вечния си пенъоар.

— Здравсти, Вал. Върнах се.

— Виждам — отвърна Вал, без да помръдне от мястото си, без намек да го покани да влезе.

— Може ли да вляза?

Тя поклати глава.

— Не може. Вече не давам стаи под наем. Кажи ми кога ще дойдеш да си прибереш нещата. Всичко е опаковано в кашони под навеса.

— Под наем ли, Вал? Аз мислех, че... Много се извинявам, че се ометох така. Толкова неща имам да ти разказвам. Аз... сбърках, съзнавам това. Искях просто да освободя душата си от... нещо, но вече съм свободен. Заклевам ти се, няма да се повтори.

— Тук си прав — каза Вал и се опита да затвори вратата.

— Не може ли да вляза поне за малко? Имам да ти казвам нещо.

Не че знаеше какво точно се готви да каже, но годежният пръстен до гърдите му го изгаряше. Вал поклати глава и притвори още вратата.

— Вал, чакай! Няма къде да ида...

Тя вдигна рамене.

— Знам едно общезитие в центъра на Лийдс, ако си толкова закъсал.

Тя затвори вратата под носа му. До центъра на Лийдс имаше поне двайсет и пет километра.

Джордж прекара нощта във фабриката. Нямахше ключове, а всичко бе затворено. Той се вмъкна в някогашната дъскорезница, където не заключваха вратата, защото нямаше нищо за крадене. Сви се на кълбо върху купчина изрезки и цяла нощ зъзна в костюма си „Армани“, завит с един стар брезент.

Събуди се рано и се върна в Илкли, където закуси и си купи нормални дрехи още щом отвориха магазините. Продавачът изчака Джордж да се преоблече и после невъзмутимо го запитва дали да му завие стария костюм, или да го сложи на закачалка. Джордж хвърли един последен поглед на скъпия плат — мокър, прокъсан и лекъсан от патилата му.

— Изгорете го — каза той.

Нае стая в някакъв пансион, уреди да докарат и поправят камионетката му и взе такси до „Гисингс“. Докато се изкачваше с тежка стъпка към някогашния си кабинет, го обзе странно чувство.

Вътре се провеждаше съвещание. Около заседателната маса седяха Андрю Уолтърс, Джеф Уилмът, Вал Бартлет и Дарън — кисел и намръщен. Уолтърс, който изпълняваше длъжността изпълнителен директор, явно се наслаждаваше на важността на поста си, докато Дарън се мръщеше, защото в отсъствието на Джордж отново никой не му обръщаше внимание. Всички се стреснаха от внезапното появяване на Джордж, освен Вал, която запази спокойствие.

— Здравейте всички. Извинявайте, че ме нямаше толкова време. Вече съм тук. Какво ново?

Андрю Уолтърс заразправя за атаката на „Аспъртън“, за откраднатата серия мебели и ценовата война. Дарън не го оставяше да се изкаже, обаждаше се и го прекъсваше — явно държеше да привлече вниманието на Джордж. Вал, която познаваше ситуацията не по-зле от всички, упорито мълчеше. Накрая Джордж реши, че е чул достатъчно.

— Значи „Аспъртън“ са изкопирали мебелите ни, свалили са цените и се опитват да ни източат кръвта, така ли?

Присъстващите се съгласиха в хор, всеки с различни думи.

— И ние наистина губим кръв, така ли е?

Уилмът кисело заговори. Така, както той виждал нещата, счетоводителите трябвало да говорят почтително с шефовете си. От друга страна обаче, шефовете нямали право да изчезват тъкмо по време на най-голямата криза, завличайки парите на фирмата.

— Би могло да се каже, че губим кръв, тук сте прав. Засега успяваме да се задържим на повърхността само защото гоним клиентите до дупка да ни плащат навреме, а самите ние не плащаме на нашите доставчици. Както каза мистър Уолтърс тъкмо преди да влезете, до една седмица ще ни свършат парите. По мое мнение, което няма да се поколебая да изразя пред всички тук присъстващи, а съм подал досега и цяла поредица докладни по въпроса — Уилмът размаха куп листа — ние сме на ръба на фалита и по закон сме задължени да прекратим търговската си дейност.

— Какво?

— Доколкото нямаме основания да вярваме, че сме в състояние да платим както на работниците, така и на доставчиците си, ние нямаме законно право да продължим търговската си дейност при подобни обстоятелства. В моите докладни, копия от които ще намерите на бюрото си...

— Тъй, тъй. Преди да ни тикнат в затвора, ще прием по едно за твое здраве, Джеф. Благодаря, мнението ти се приема за сведение. А какви ответни мерки са предприети от наша страна?

Отговорът бе: почти никакви, но този отговор се удави в общата врява. Накрая Джордж разбра, че колегите му леко са посвалили цените, хвърлили са малко повече сили в рекламната дейност, но нищо повече. Продажбите не бяха пресъхнали напълно, но списъкът с нови поръчки представляваше нерадостна гледка.

— Разбирам. Може ли сега да видя изделията на „Аспъртън“? Предполагам, че имате мостри?

— Тъъ, всъщност не — каза Уолтърс.

— Но аз искам да ги видя. Дарън, вземи това — той му подхвърли през масата пачка банкноти — и бягай да купиш от фалшификатите на „Аспъртън“.

Джордж още не бе свършил изречението си, когато Дарън излетя като куршум през вратата и от коридора се чу как вика на Дейв да пали мотора. След две минути камионът с емблемата на „Гисингс“ вече набираше скорост по шосето, а от разнебитеното радио гърмеше попмузика.

През следващите два часа Джордж преглеждаше папки и документи, с които никой не се бе занимавал в негово отсъствие. Получили се бяха известия от Дейвид Балард от банката, които той накъса и хвърли в кошa. Вал му отговаряше едностранно и упорито избягваше личните теми. Джордж се опита да се извини и да обясни изчезването си, но тя го сръза:

— Не мисля, че ми влиза в задълженията да слушам това.

— Моля те, Вал! Нека си поговорим, за бога!

— Съжалявам, имам да класирам документи.

Всички бяха потиснати и седяха в мълчаливо очакване; накрая Дарън и Дейв се върнаха, злорадо ухилени. Камионът бе опасно претоварен, но двамата младоци пушеха големи пури, а Дарън размахваше в ръка банкнотите, които му бе дал Джордж.

— Отидохме право във фирмения им магазин и се обадохме от рецепцията на стария Аспъртън. Казахме му, че сме от „Гисингс“, че изделията им страшно ни харесват и сме дошли да си купим мостри от всеки вид. Оня дърт пръч слезе лично и ни напълни целия камион без пари. Каза да не се притесняваме, щото мебелните производители

трябвало да се подкрепят като братя. Мръсен лайнар! През цялото време се хилеше като идиот. Дейв си изпроси от пурите му, пък аз задигнах куп брошури.

— Баш тъй си беше — намеси се Дейв. — На излизане Дарън рече да им срежем гумите на паркинга, ама аз му казах да не се прави на простак.

Андрю Уолтърс понечи да им изнесе една лекция за това как всеки служител на фирмата е неин посланик пред обществеността, но Джордж просто си взе парите и му каза да си трае.

Разтовариха мебелите от серията „Блясък“ от камиона и ги отнесоха в музея, който сега бе празен. Джордж повика неколцина майстори от цеха и всички заедно започнаха да разглобяват мострите парче по парче. Обръщаха специално внимание къде са използвани пирони, къде лепило, къде клинова сглобка. Взеха точните размери на всеки детайл, определиха до най-малки подробности какъв обков, панти, дори винтове са използвани. Направиха скици на всяка мостра и разучиха рекламните брошури.

След като разполагаха с всички данни, калкулираха с точност себестойността на мебелите от серията „Блясък“. Стратегията на „Аспъртън“ бързо им се изясни. Те бяха произвели евтини имитации на всеки артикул от тяхната серия „Яркост и красота“ с най-долнопробни материали и минимум производствени разходи. При цените, на които ги продаваха, дори и така едва ли печелеха нещо, но не това бе целта им. Бяха си наумили да разорят „Гисингс“ и бяха готови да си платят за удоволствието.

В два часа след полунощ Джордж обяви край на проучването и ги извика в кабинета си.

— Сега знаем всичко. Въпросът е, какво можем да предприемем? Счетоводителят Уилмът взе пръв думата:

— Някои членове на ръководството, а също и... служители на неръководни длъжности — той погледна под вежда към Дарън — предложиха да намалим цените до тези на конкуренцията. Аз съм длъжен да ви предупредя настойчиво да не поемаме по този път. Загубите ще станат неприемливи, ако продължим тактиката на намаляване на единичната продажна цена.

— Съгласен съм — каза Джордж.

Дарън подскочи като ужилен. Той бе очаквал Джордж да го подкрепи и не можеше да повярва, че неговият кумир е способен да го предаде.

— Не можеш да вкарваш голове с намален състав играчи на терена. Докато цените ни са високи както сега, няма да продадем и една дъска. Бездействието е равно на самоубийство!

Джордж кимна.

— Съгласен съм.

— Моля? — каза Уилмът.

— С кого от двама ни си съгласен? — извика Дарън.

— И с двамата — каза Джордж. — Ние не можем да си позволим да снижаваме цените, нито можем да ги оставим каквито са. Остава само да ги повишим. Мисля, че едно увеличение от двайсет процента ще свърши работа.

Джоузефин размърда мишката и екранът на компютъра се събуди. Бе изпълнен с някакви кодове, от които тя нищо не разбира.

— Какво е това тук, Милош?

— Това? А, това нищо. Мой приятел пише програми да играе шах. Той помолил аз да погледна програма. — Засмя се. — Какъв смисъл има, програма и без това не добра.

— Защо да няма смисъл?

— Шахът е... шахът е красив. Компютърът опитва се да познае бъдещето. Един ход, два хода, три хода напред. Все повече и повече. Сто хода напред. Това вече не казва се шах, това просто калкулатор. А шахматист играе и вижда два, максимум три хода напред. После той запитва се: това хубаво? Този ход ще бъде красив? Компютър играе грозен шах. Няма смисъл.

— Можеш ли да ме научиш?

— Искаш да играеш шах?

— Не шах, компютри. Програмиране, нали разбираш?

— Ти? Да програмираш?

Кодай не искаше да засегне Джоузи, но за него тя си оставаше секретарка — красива и самоуверена, но все пак секретарка. В неговия свят цели етажи на интелектуалната йерархия разделяха компютърните програмисти от секретарките.

— Да, аз. Да програмирам. Искам да се науча.

— Какво знаеш дотук?

— Мога да включа компютъра, мога да пиша.

Кодай пое въздух и шумно издиша.

— Това сложна работа. Може би да запишеш се в курс...

— Нямам нито време, нито пари. Мислех си, че моят приятел може да ме научи.

Кодай отново наду бузи, но не въздъхна, а свали една книга от рафта: „Наръчник за програмиране Паскал 1.01“.

— Добре значи. Компютър като шахматна дъска — много прост и в също време много сложен.

За пръв път го бе нарекла моят приятел.

ЗИМАТА НА 1999–2000 Г.

Наближава краят на едно хилядолетие. Времето е мразовито. В парка е намерена бездомна жена с малко дете; и двамата са замръзнали. Открил ги е някакъв фотограф и сега снимката им е на първа страница със заглавие: „Няма място за всички в странноприемницата“. Лицемерно заглавие, което не успява да разчувства никого, ако се съди по тълпите купувачи в магазините. Идва последната Коледа преди новото хилядолетие. Трябва да се купи ново палто. Трябва да се купи нова рокля. Не може ли се посреща новият век със стари дрехи.

Конвейерите в Китай и Корея бълват тонове фойерверки, които сръчни ръце опаковат в кашони с надпис „За незабавна експедиция“. Запасите от пиротехнически материали в големите градове бият всички рекорди. Старото хилядолетие, изморено и поопърпано, ще си иде сред блясък на ракети и бенгалски огньове.

Датата е 20 декември 1999 г. — пет дни до Коледа, единайсет до края на века. А до срока на Бърнард Градли остават 571 дни.

1

Когато Христос е казал, че богатите не могат да идат в царството небесно, той си е навлякъл омразата на инвестиционния банкер. В банковия свят религиозните убеждения са по-редки от оранжеви коси и обеци в носа. Но доколкото всеки има нужда да боготвори нещо, в банка „Мадисън“ то се нарича ВАК — Ведомствена атестационна комисия.

ВАК е като бог Саваот — безмилостна и справедлива. Тя е създадена, за да възнаграждава добрите и да наказва лошите. Добрите се радват на огромни премии, повишения и чудовищни увеличения на заплатите. Лошите получават мижави премии, премествания от отдел в отдел или заповеди за уволнение. Сянката на ВАК тегне върху всеки служител през цялата година, но напрежението е особено силно през есента, когато всеки оценява дейността на всички останали. Шефове пишат оценки на подчинените си. Подчинени пишат за шефовете си. Колеги и конкуренти пишат един за друг. Атестационните формуляри са дълги, подробни и усукани. Те се пишат и изпращат в управлението тайно, така че никога не знаеш кой те атестира. Ако си имал късмет да засегнеш някого през февруари, той ще е щастлив да ти го върне през ноември — във формата на един формуляр, който никога няма да видиш, пълен с лъжи, които не можеш да опровергаеш. Колчем двама банкери се заговарят, те знаят, че всяка изтървана дума, всеки необмислен смях може да им се върне като бумеранг. ВАК е Големият брат на капитализма, богът на доносниците.

Резултатите се обявяват през декември, непосредствено преди Коледа.

Матю чакаше притеснен пред кабинета на Розентал — място, където самият титуляр влизаше рядко. Тъкмо в този момент Розентал съобщаваше резултатите — добри или лоши — на Скот Питърсън. Дебелите стъкла не пропускаха шумовете от стаята, а спуснатите щори закриваха гледката. Носеха се слухове, че в Отдела за облигации, където работеше Матю, предстоят съкращения, а за самия Матю

първата година не се бе оказала кой знае колко успешна. Той се почесваше нервно и чакаше.

Най-после Розентал приключи. Питърсън бе имал добра година и сега излезе от кабинета, ухилен до ушите. На вратата се спря и се обърна.

— Благодаря, Сол. Наистина много благодаря. — После се обърна към Матю: — Здравсти, Мат. На добър час. — Замълча. Сигурно знаеше за неприятностите на Матю с „Уестърн Инструмънтс“, а и бе чул слуховете за съкращенията. Матю беше уязвим. Питърсън се опита да смали усмивката си, за да не изглежда чак толкова доволен. Матю се чувстваше ужасно.

Трябваше да влиза, беше негов ред. Тъкмо вдигна ръка да почука и чу зад себе си плътен глас с шотландски акцент:

— Здравсти, Матю. Как е положението?

Беше Брайън Макалистър.

— Добре, благодаря. — Какво ли друго можеше да каже. — Тъкмо влизам при Сол да чуя лошите новини.

— Лошите новини?

— Искам да кажа, да си чуя атестацията.

— Защо смяташ, че ще е чак толкова лоша, Мат? — Бледосините очи на Макалистър го пронизваха, но въпросът бе риторичен и Матю нямаше нужда да се напъва за отговор. Шотландецът го изгледа и продължи: — Мисля, че няма от какво да се боиш, но ако нямаш нищо против, ще вляза с теб.

Матю се учуди. Тайните на ВАК се разкриват на четири очи. Това не е цирк или нещо подобно. Но Матю нямаше как да каже това на Брайън Макалистър. Дватамата влязоха заедно. Какво искаше тоя шотландец от него?

Матю, Розентал и Макалистър се сместиха около бюрото от имитация на махагон — една от веществените награди за онези, които се бяха изкачили до ранга на изпълнителен директор. Розентал бе роден за дилър, но се чувстваше неловко в ролята на мениджър. Но той си знаеше задълженията, а сега, под зоркия поглед на Макалистър, бе готов да положи и известни усилия, за да се държи като възрастен.

Розентал се спря на писмените отзиви на колегите на Матю — какво одобряваха у него и какво не. В общи линии те се бяха изказали положително, а редките елементи на критика бяха издържани в

конструктивен дух. Матю се чудеше какво ли е писала Фиона, но Розентал му предаде съдържанието на атестациите в обобщен вид, без излишни подробности. Случаят с „Уестърн Инструмънтс“ бе обсъден задълбочено. На Розентал не му харесваха допуснатите загуби; не му харесваше и обстоятелството, че Матю не се бе посъветвал предварително с никого за сделката.

— Тая сделка бе голям провал — заяви той. — Всеки път, като се вкисна, когато ми се струва, че съм на път да оплескам нещо, се сещам за нея и ми просветва пред очите. За твое оправдание мога да кажа, че като инициатива не беше зле и проучвателната работа бе добре изпитана. Нашата банка не наказва служителите си за грешки, а само за некадърност, нали така, Брайън? — Макалистър кимна и Розентал продължи: — Следващия път гледай да си подготвиш домашното също така добре, но преди да си заложиш парите, не забравяй да поговориш с някой по-опитен. Разбрано?

Накрая, след около двайсет минути, Розентал стигна до същината на въпроса:

— В крайна сметка в своята безгранична мъдрост и доброта, и не ме питай още защо, банката е решила да ти даде премия. Гледай да не я похарчиш за дъвка още преди да си се прибрал при мама.

Той подхвърли плика през бюрото. Матю го хвана във въздуха и го отвори с треперещи ръце. Не се бе вълнувал толкова, откакто го проверяваха от Дисциплинарната комисия.

В плика имаше лист хартия с надпис „Годишна премия“. Отдолу бяха напечатани името и длъжността на Матю, после два реда цифри, указващи заплатата и размера на премията му. Матю бе получил петнайсет процента увеличение на заплатата, а годишната му премия бе сто хиляди долара.

— Благодаря. Много благодаря!

— Недей да благодариш на мен. Благодаря на банката. Благодаря на ВАК. Благодаря на Дан Креймър. Все пак браво. Един ден ще станеш добър дилър.

Матю почувства такова облекчение, че известно време забрави за разочарованието си. Сто хиляда долара не бяха зле за първата година. Но не бяха и нещо особено. Сигурно Питърсън бе получил двойно повече. Ако Матю не бе оплескал оная сделка с „Уестърн Инструмънтс“, положително щяха да му дадат колкото на Питърсън.

Ако Матю бе изтеглил късмет с „Уестърн Инструмънтс“, ако оня Дрейпър бе направил каквото се искаше от него, премията на Матю може би щеше да почва с тройка отпред. Сто хиляди долара се равняваха на около шейсет хиляди лири.

За непосветените може би изглежда, че шейсет хиляди лири стерлинги годишна премия, прибавени към една и без това щедра заплата, са нелошо възнаграждение за начинаещ служител, при това без диплома за завършено образование. Но той работеше не къде да е, а в инвестиционна банка. И то не в коя да е, а в „Мадисън“. В този възшебен свят лотарията се печели от всички всяка година и хората недоволстват, ако размерът на джакпота е по-малък от предишния път. Матю имаше всички основания да бъде разочарован.

— Имам да ти казвам още нещо — обади се Розентал. — Ти сигурно си чул, че в Отдела за облигации се готвят съкращения. Слуховете са верни.

Матю бе обзет от внезапна паника. Вече му беше ясно, че няма да спечели милиона си от годишни премии. Но знаеше друг начин, а за да успее той, на всяка цена трябваше да остане на работа. Устата му бе суха като празен сейф.

— Разбира се, при всички съкращения най-напред си отиват тези, които са дошли последни. Освен ако още с постъпването си не са се открили като изключителни работници.

Розентал имаше предвид Питърсън. Скот Питърсън нямаше провалени сделки. Ухилената му мутра можеше да значи само едно: че остава. Ами Матю? Какво щяха да правят с него? Да му се усмихнат съчувствено и да му бият шута? Ето ти значи утешителната награда — много съжаляваме, че не можем да те задържим. Забрави за трийсетте милиона на баща си. Мозъкът на Матю работеше трескаво. Розентал продължаваше да говори:

— Само че ние не искаме да загубим и други обещаващи таланти. И тъкмо тук в играта се намесва Брайън. Брайън, имаш думата.

Макалистър заговори:

— Разкриваме нов отдел в Лондон, Мат, тъй че искаме да се включиш. Ще се занимава с изкупуване на несъбираеми дългове на компании и държави. Ще обираме луфта в рисковете, така да се каже.

Матю знаеше точно какво има предвид. Да предположим, че определена фирма — например консорциумът, който стопанисва тунела под Ламанша — е взела големи заеми. Инвеститорите и банките кредитори си дават сметка, че никога няма да си възвърнат напълно парите. Облигациите започват да се продават на голяма загуба спрямо номинала — подобно на тези на „Уестърн Инструмънтс“. Търговията на вторичните пазари на облигации е като влакчето на ужасите в лунапарк — безкрайна серия от резки издигания, остри завои и продължителни спадове. Ако даден дилър е достатъчно предвидлив, за да купи големи количества облигации по време на спад, и след това достатъчно ловък, за да ги продаде при покачване на курса, за кратко време може да натрупа състояние. От друга страна, ако това, което му е изглеждало като спад, се окаже временно затишие преди още по-стръмен спад, нещастникът може да загуби и ризата на гърба си, преди да разбере какво става.

— Разбира се, кандидатът за тази длъжност се нуждае от остър нюх за пазара — продължаваше Макалистър. — Но преди всичко е нужна информираност и умение за задълбочени пазарни проучвания. Ето защо аз се сетих за теб. Според мен ти си идеален кандидат за новото звено, Мат, и аз ще се радвам, ако се съ согласиш да участваш. Започваме след Нова година, тъй че би било добре да си наемеш квартира в Лондон още по празниците.

Макалистър продължи да описва в подробности новата му длъжност, но Матю реши, че е чул достатъчно. Тази работа бе просто идеална — най-доброто, което можеше да се желае предвид онова, което бе намислил. Матю все още съжаляваше за ниската си премия, но иначе кариерата му обещавахе да се развие превъзходно. Може би по План „Б“ нещата все пак щяха да потръгнат.

Условията за назначението му бяха уточнени набързо. Дори Матю да не искаше новата длъжност, нямаше избор, освен да я приеме. Предложението за преназначение е прикрита заповед, а на старата си длъжност той на практика се бе провалил.

Оставаше само един сериозен проблем — Фиона. Щом излезе от кабинета на Розентал, Матю хукна към кабинета ѝ на същия етаж. Докато тичаше покрай секретарките, които се бореха с копирните машини, покрай дилърите, гордо посръбващи капучино по два долара чашката, покрай верните куриери на банката, които за петдесет години

трудова стаж не можеха да изкарат и една десета от премията, която толкова много го бе разочаровала тази сутрин, Матю бе сериозно угрижен.

Той се втурна в кабинета ѝ със стъклени стени. Тя говореше по телефона, без да използва слушалката. Матю се отпусна на стола и забарабани нервно по бюрото. Накрая тя свърши и натисна бутон, за да прекъсне връзката. Изглеждаше делова и хладна както обикновено; разкошната ѝ кестенява коса бе вързана на тила, чертите на лицето ѝ, с леко раздалечените ѝ очи и широка уста, излъчваха спокойствие, сила и още нещо. Както винаги когато видеше Матю, в погледа ѝ за миг се прочете уплаха.

— Тия идиоти от Чикаго! — обясни тя. — Трябва да ги водиш за ръчичка всеки миг. После случайно вземат, че спечелят малко пари, и изведнъж всичко е тяхна заслуга, та не се сещат и едно „благодаря“ да кажат. — В този момент видя изпънатото му лице. — Какво има?

Матю ѝ разказа с няколко думи.

— Значи след две седмици заминаваш за Лондон — каза тя. — Много вълнуващо!

— Работата не е лоша, но какво ще стане с нас?

— С нас? — запита тя. В работна обстановка все забравяше, че между тях има интимна връзка. — От Ню Йорк до Лондон са осем часа полет. Все ще намерим начин да се виждаме.

— Да се виждаме? Глупости. Знаеш, че така връзката ни няма да издържи дълго.

— Струва ми се, че нищо не може да се направи. Нямаме голям избор, ти как мислиш?

Едва сега Матю си даде сметка какво точно иска да ѝ каже.

— Права си. Аз трябва да ида в Лондон. Но искам и ти да дойдеш. Ти си изпълнителен директор. Служебното ти досие е безупречно. Ще намериш начин да ги накараш да те назначат в Лондон. Намери си някаква длъжност. — Това бе най-обвързващото изказване, което Матю си бе позволил да направи от началото на кратката им връзка. — Много те моля!

— Искаш да кажеш да изоставя всичко тук и да се преместя в Лондон само за да бъдем заедно?

— Точно така. Може и да се окаже, че не сме един за друг. Но сме длъжни да пробваме.

— Допускаш, че може все пак да се окаже, че си подхождаме?

Фиона извърна глава, за да скрие изражението на лицето си. Гласът ѝ бе съвършено равен.

— Да, допускам, че може.

Фиона се обърна към него. По лицето ѝ заедно с уплахата се четеше и решителност.

— В такъв случай имам да ти казвам нещо. Преди около месец Брайън Макалистър дойде при мен и ми разказа за новия отдел и как смятал да те назначи там. Аз го попитах има ли човек да го оглави и той ми каза, че още не знае. Тогава му предложих себе си и Брайън се съгласи. Така че след две седмици ще ти стана началник.

Матю онемя. Това като нищо беше най-решителната стъпка, която Фиона някога бе предприемала в интимния си живот. Още не можеше да се каже, че са сгодени, но за Фиона, която панически се страхуваше да се обвърже с мъж, подобен акт бе все едно да му се бе хвърлила на врата.

Стъклените стени на кабинета ѝ не бяха най-подходящото прикритие за един мощен изблик на чувства, затова те се задоволиха да се гледат влюбено няколко секунди. Матю пристъпи тронаво към нея и събори с ръка някаква папка с документи от бюрото ѝ.

— Ах, извинявай! — извика той и клекна да ги събира.

Тя също коленичи до него и под прикритието на бюрото и картотеката двамата се целунаха.

— Фиона — прошепна той — любов моя!

Гилингам седеше, вперил поглед в сборника данъчни закони. Печатният текст пред очите му се раздвояваше на две еднакви колони, които сякаш живееха отделен живот. Едната плуваше нагоре и наляво, а другата надолу и надясно. Думите не се четяха.

Гилингам затвори подпухналите си очи и подпря лице на дланите си. Бе едва единайсет и половина сутринта, а предишната вечер си бе легнал рано. А сега не само очите му бяха мътни — мозъкът също не го слушаше.

Бе открил онази вратичка в закона още през пролетта преди Зак да бе предложил хонконгската сделка на клиента. Само по себе си това не бе кой знае какъв подвиг. В хонконгския данъчен закон има една всеобхватна клауза, предназначена да предотврати избягването на всеки вид данъци поотделно. Тази клауза гласи, че при позоваване на каквито и да било причини за неплащане на данъци тези причини могат да бъдат игнорирани по преценка на данъчните власти, дори да са изрично посочени в годишния данъчен отчет. За хора като Гилингам подобна клауза се явява сериозна преграда към постигане на целите им. Но той все пак бе открил вратичката. Съветвал се бе с адвокати; съветвал се бе и с експерт-счетоводители. Планът му действаше безпогрешно.

Но самото намиране на вратичка в закона още не значи, че целта е постигната. Това е само началото. След като бъде открита, системата трябва да се изпита до най-малки подробности. Съставят се нужните документи. Внимателно се формулира всяко изречение. Всичко се изчита по няколко пъти, като се внимава да не звучи като данъчна измама — каквато всъщност е.

Навремето Гилингам нямаше равен на себе си в изпипването на детайлите. Репутацията му в „Уайнстейн Люкс“ се основаваше не само на безупречния му нюх за откриване на данъчни вратички, но и на способността му да съставя перфектни договори. Сделките му бяха за милиони, законосъобразността им — извън съмнение. Данъчните власти вдигаха вой до небесата, но нито веднъж не ги дадоха под съд.

Приемаха се специални законови поправки, за да го спрат, но нито една негова сделка не бе отменена ретроактивно.

Така беше навремето. После щастливият му брак се бе провалил. Жената на Гилингам се бе възползвала от натоварения му работен режим и тлъстата банкова сметка, за да се влюби в някакъв безпаричен състудент от колежа. Последва развод, взаимни обвинения, издръжка и озлобление. Гилингам се хвана за бутилката като малко бебе за биберона. Първоначално пиеше на публични събирания, после с приятели, накрая сам.

Алкохолът притъпи способността му да се съсредоточава в детайлите. Един ден в присъствието на цяла заседателна зала, пълна с адвокати, той направи грешка, с която за малко не провали важна сделка. Оттам отиде направо в бара и после единайсет дни не изтрезня. Събуди се в изтрезвителното, където му изпомпаха стомаха като на някой скитник.

Ако беше някой друг, банката щеше да го уволни, без да й мигне окото. Но Гилингам не беше кой да е. Специалисти по данъчно право като него са рядкост в банковите среди. Гилингам можеше да си седи на бюрото в Лондон или Ню Йорк и да направлява данъчни измами по целия свят. Той бе помогнал на мнозина от клиентите на банката да си спестят много пари, а те се бяха отблагодарили щедро на работодателите му. Накрая банката му даде възможност да се докаже отново.

Най-напред му предписаха сух режим. Ако успееше да издържи, щяха да го вземат обратно на работа, като дори щеше да запази статута си на съдружник. Но само ако близнеше капка алкохол, веднага щеше да изхвърчи. Условиата бяха справедливи, Гилингам ги бе приел с благодарност.

След като се поразпръсна алкохолната мъгла, способностите му се възвърнаха. Може би не беше вече толкова блестящ както някога, но във всеки случай владееше работата в детайли. Клиентите му имаха доверие. Така бе до скоро. Преди около два месеца Гилингам усети нещо странно. Трудно му беше да опише какво точно. Сякаш бе плувал в спокойни води, а изведнъж го бе повлякло течението. Не че течението бе силно. Ако не се бе съсредоточил, може би нямаше дори да го усети. Но Гилингам се бе давил преди и чувството му бе познато. Течението се повтаряше всеки ден, галеше краката му, мамеше го да се

гмурне под повърхността — само за миг, само за едно питие. В годините на отказване от алкохола Гилингам бе привикнал с това чувство. Такива подводни течения се появяваха и после изчезваха, без да оставят следа. Но този път течението не отслабваше. Напротив — с всеки изминал ден ставаше все по-силно. Тази, Коледа се очертаваше трудна.

Гилингам се изплаши. Слава богу, че оня младеж Градли му се притече на помощ. Сякаш господ му го изпрати. Помнеше като слон, имаше ум като бръснач. Когато Гилингам се запъваше за някоя подробност, Градли предлагаше да му помогне деликатно и без да се налага. Когато документите за хонконгската сделка се оформиха неусетно под дискретното му ръководство, Гилингам въздъхна с облекчение. Зак Градли бе предложил помощта си и в други сделки и Гилингам с удоволствие я бе приел. Трябваше първо да поиска одобрението на Ейми-Лу Мазовиецки, но като разбра, че става дума за Зак, и тя с готовност се бе съгласила. Биваше си го този Градли.

Преди да продължи с опитите да съсредоточи вниманието си върху уморителните детайли на хонконгската данъчна система, Гилингам се надигна от стола си и отиде до бюрото на Зак, който тъкмо нанасяше поправки върху някакъв проект на договор за покупко-продажба. Двамата обмениха по няколко думи — не че имаше нужда от консултация, но така си почиваха. Гилингам се чувстваше по-спокоен, след като побъбри с младежа.

Преди да се върне на мястото си, той си пийна с наслада от бутилката с портокалов сок, която неизменно стоеше на бюрото на Зак. Както винаги сокът беше прясно изстискан, без оня неприятен вкус на престоял в хладилник. Имаше и една особена, тънка жилка, каквато нямат евтините сокове в супермаркета.

Да, биваше си го това момче!

Тази година Коледа е изместена по важност. Наистина, милиони пуйки са били изклани както всяка година; разпнати Дядо Коледа висят под сводовете на търговските комплекси в Япония; както винаги децата чупят новите си играчки за броени минути, а после цяла вечер седят и плачат, докато бащите им пият повече от обикновено, а майките похапват в кухнята второ парче торта. Коледните традиции се спазват най-стриктно, но Коледа не е най-големият празник на сезона. Докато пуйките се пекаат, хората си мислят за отиващия си стар век и за раждането на новия.

Съзнанието на политиците е изцяло запълнено от предстоящото събитие. В църквите само за това се говори. На телевизионните водещи, на продавачите в магазините, на минувачите по улиците — на всички само това им е в устата. Програмата на телевизията е по-банална от всякога, разговорите в студиото по-глупави от когато и да било. Нищо. Колкото по-тъпо, толкова по-добре. Хората не искат да обременяват мозъците си със сериозни теми, те искат просто да се посмеят и разтушат, само да не мислят. Никой не обича да мисли, а сега не е и моментът. Старото хилядолетие си отива сред фойерверки и фанфари — от Тайпе до Тихуана, от Петербург до Йоханесбург.

Политиците стоят с кибрит в ръка до фитила на най-голямата ракета, готови да драснат клечката и тържествено да обявят изтеклото хилядолетие за хилядолетие на консерватизма, хилядолетие на народа, хилядолетие на прогреса, на бог знае още какво. Щракат фотоапарати, усмивката застива, пламъчето на клечката лизва фитила и точно в полунощ ракетата се понася към небесата сред гръм и дъжд от искри. Хората пият до вцепенение. Изневерите нарастват в геометрична прогресия. Двеста членове на някоя секта се самоубиват някъде в името на кауза, за която никой не иска да знае. Точно в полунощ из цяла Азия и постепенно из останалия свят компютърните екрани замръзват, самолетите падат като круши от небето, най-голямата предвидима катастрофа в човешката история е на път да се разрази. Причината — някакъв пъпчив младок в компютърните лаборатории на

Калифорния не можел да брои до повече от деветдесет и девет. На другия ден всичко си е на мястото, хората се връщат на работните си места с мътни глави и тежък махмурлук. Новият век, новото хилядолетие са настъпили със съдействието на „Алка Зелцер“.

Матю е в Ню Йорк, урежда прехвърлянето на портфейла с облигациите на заместника си и освобождава квартирата. Дватамата с Фиона се срещат почти всяка вечер, макар тя все още да се плаши от засилващата се близост помежду им. Матю не я насилва, оставил я е да взима сама решенията си. Все още съжالياва за това, което причини на Софи, но си мисли, че само чрез една зряла връзка с Фиона ще докаже сам на себе си, че вече е помъдрял. Времето ще покаже.

Зак е в Овъндън Хаус. Дватамата със Сара са много щастливи. Зак се радва, че не му се налага да се разправя с майка си и Джоузи; освен това работите му се нареждат отлично. С хитрост той е успял да се присламчи към данъчния отдел на „Уайнстейн Люкс“. Гилингам вече не може без него. Сделката с „Хадърли Пасифик“ изглежда многообещаваща, а самият той е сгоден за една от най-богатите млади дами в Англия. Дали бракът им ще продължи много след срока, определен от баща му — е, това не може да се каже отсега, но Зак не се тревожи. Ако реши да остави Сара, ще го направи нежно и с внимание. Сара може да си задържи милионите, а той ще се погрижи да не се появят деца. Тя може би ще страда известно време, но ще го преживее. Междувременно Зак ще наследи състоянието на баща си, а може да го поканят и за съдружник в „Уайнстейн Люкс“. Двайсет и първи век за него се очертава добър.

Джордж е в Килбърн при майка си и сестра си. В сравнение с предишната година сега празникът върви добре. Няма пуйка, но ще се задоволят с пилешки шницели. Хелън се радва на спокойствието и вниманието на децата си. Говори бавно, но без грешки и дори настоява да помогне в кухнята. Не че от помощта ѝ има нужда или допринася кой знае какво, но е добър знак.

— В състоянието ѝ има още какво да се желае — тихичко споделя Джоузи с брат си. — Тя сякаш се притеснява, че може да се подобри.

Джордж си плаща заплата от лятото, та всеки месец една прилична сумичка се влива в сметката на Джоузи. Сега е малко по-лесно да се наеме дневна гледачка за майка им, макар това да не

решава изцяло проблема. Джоузи и Джордж се съвещават какво още може да се направи. Джордж им е отправил постоянна покана да го посетят в Йоркшър, но и двамата си дават сметка, че майка им ще се чувства още по-притеснена в чужд дом. Джоузи споделя, че нито Зак, нито Матю ѝ пращат пари, и Джордж я пита какво ли правят тия двамата.

— Правят се на важни — казва Джоузи и двамата се засмиват. — Как върви фабриката? — пита тя.

Джордж вдига рамене.

— Крета ме някак. Шансът да не фалираме до няколко месеца е едно към три.

— Толкова ли е зле положението?

— Толкова.

— Значи спасението няма да дойде от теб?

— Няма начин, Джоузи. Просто няма как да стане. — Джордж се смее.

Тримата ядат пилешките си шницели и гледат телевизия. Тъкмо топят водещия телевизионното състезание в нещо, което се нарича „кремът на хилядолетието“. Джордж премества канала и започват да гледат някакъв стар филм.

— Как е любовта? — пита Джоузи.

— По-замряла от заявките на клиентите ни — шегува се Джордж. Той разказва на сестра си за Кики и Вал, за това как Вал все още не му говори, освен по служба. Джоузи слуша съчувствено; тя разбира Вал, но все пак прегръща брат си.

— Изглежда ми свястно момиче.

— Надявам се, че на теб ти върви повече в любовта — казва Джордж.

Сестра му леко се изчервява.

— Имам нещо като приятел. Унгарец, работи при нас.

— Добре звучи. Циганска кръв, а? Темперамент и тъй нататък.

— Не позна. Той мрази циганите.

— Ще ни запознаеш ли?

— Не знам. Той е забавен, но... като че ли не е много възпитан. Аз самата не знам доколко са ми сериозни намеренията.

На Джоузефин нещо не ѝ се говори по въпроса. Джордж забелязва това и не настоява.

— Не е ли време мама да си ляга? — пита той.

Слагат Хелън да спи. В последно време тя спи с непромокаемо бельо заради напикаването; на Джордж му е неудобно, но все пак помага да я приготвят. Хелън измънква нещо, което Джордж си превежда като: „Извинявайте, че ви създавам проблеми“, но в края на напрегнатия ден говорът ѝ е завален, така че не е сигурно какво иска да каже. Джордж и Джоузи слизат отново в дневната, гледат още малко телевизия и пият нес кафе без кофеин.

— Как си с работата? — пита Джордж.

— Не е зле. След Нова година се местя на нова длъжност. Назначават ме в Отдела за парични преводи. Ще се занимавам с междубанкови разплащания.

— Парите повече ли са?

— Всъщност не. Но работата е по-добра. Освободи се място, пуснаха вътрешна обява, подадох молба и ме одобриха.

Джордж е леко изненадан. Джоузи все се оплаква, че не ѝ стигат парите, а сега приема да работи при по-ниско заплащане. Е, какво пък. Тя е голямо момиче и си знае най-добре. Права е, че Зак и Матю биха могли като нищо да плащат за гледачка на Хелън. Защо все Джоузи да се жертва?

— Браво. Какво значи междубанкови разплащания?

— Ами техническо уреждане на трансфери на големи суми пари. Административна работа, доста скучна всъщност, но все някой трябва да я върши.

— Брей, а не можеш ли незабелязано да прехвърлиш неколкостотин хиляди по сметката на „Гисингс“? Няма да ни навредят.

— Ще видя какво може да се направи.

Двамата гледат още малко телевизия, измиват чашите от кафето и всеки отива да спи.

До срока на Бърнард Градли остават още 571 дни. Почти половината от срока вече е изтекъл.

Зак излезе от закусвалнята с кафяв хартиен плик, в който имаше един кроасан, чаша черно кафе и две бутилки прясно изстискан портокалов сок. Под мишница носеше последния брой на „Файненшъл Таймс“, а в джоба на сакото си — плоска бутилка водка. Той премина по коридора до тоалетната, затвори се в една от кабинките и седна. Отвори едната бутилка с портокалов сок и отпи няколко глътки. После доля водка и разтърси бутилката. Малко водка в портокаловия сок няма как да се усети. Тя няма свой мирис и вкус. Може да се долови известна промяна в гъстотата на сока, но не и ако се казваш Хал Гилингам. Същият Хал Гилингам, който вече няколко месеца пиеше редовно този коктейл в постепенно увеличаваща се концентрация.

Зак беше доволен. Днес бе решителният ден. Колко жалко, че Гилингам не се бе самоубил. Много алкохолици на сух режим имат нужда само от една капка, за да се пропият отново с пълна сила. Но не и Хал Гилингам. Зак внимателно бе наблюдавал вътрешната му борба през изминалите месеци и едва ли не изпитваше уважение към стареца. Гилингам беше не само най-блестящият мозък на „Уайнстейн Люкс“, но и човекът с най-силен характер. Колко жалко, че трябваше да си отиде.

Зак излезе от тоалетната и взе асансьора. Захапа кроасана и се упъти към бюрото си. Пътят му минаваше покрай кабинета на Гилингам.

— Добро утро.

— Добро утро, Зак. — Гилингам държеше в ръка сборника с данъчните закони. — Снощи на срещата на „Анонимните алкохолици“ ми дойде велика идея. Изобщо това е страхотно място за размисъл. Искаш ли да я чуеш?

— Разбира се. Ето ти сока.

— Значи така. Онази данъчна измама, дето я направихме в Хонконг, е наистина гениална, но не е приложима навсякъде. Нали така? Тя става само за холдингови компании и тям подобни. За да има смисъл и да спечелим много пари, трябва да разработим някаква схема,

която всеки да може да използва. Не да измисляме нови данъчни трикове за всеки отделен клиент, а да разработим един универсално приложим пакет, който да се продава на кило. Слушаш ли ме?

— Аха. Нещо като Свещения Граал, ако правилно съм те разбрал. Мечтата на всички данъчни мошеници по света.

— Точно го рече! — Хал се ухили. Той обичаше да работи със Зак. Това момче може би не притежаваше нужната оригиналност, за да стане гениален данъчен експерт като него самия. За сметка на това имаше бърз ум, беше схватлив, улавяше всеки детайл и не жалеше сили. Пък и беше симпатяга. Двамата бяха велик отбор. Гилингам отпи от сока. Тая сутрин устата му съхнеше и сокът се плъзна в гърлото му като еликсир. Екстра качество. Той пресуши бутилката и продължи да говори: — А за да се продаде стоката, на нас няма да ни трябва специален екип за маркетинг — достатъчен ще е тоя, с който банката вече разполага. Разбираш ли? Най-подходящ за целта ми се струва екипът за търговия с деривати.

Понятието дериват звучи някак претенциозно, но всъщност става дума за нещо много просто. Ако си мислите, че примерно казано, хонконгският долар ще се качи спрямо йената, има две възможности. Едната е да купите хонконгски долари и да ги чакате да се качат. Или пък може чисто и просто да заложите на покачване на хонконгския долар. Ако познаете, може да удвоите парите си; ако ли не, губите всичко. В сравнение с първата опция — купуването на хонконгски долари — тук рискът е много по-голям, но може и много повече да спечелите. Звучи страшно, но светът на борсите си е страшен поначало. Всички го правят. Банката в която си държите спестяванията, също.

— Искаш да кажеш да се използва екипът за търговия с деривати, за да продава формула за данъчни измами? — Зак не подлагаше на съмнение мъдростта на по-възрастния си колега, той просто се възхищаваше от нея.

— Точно така. А каква е самата формула? Много е проста. Същата, която пробутахме на нашия приятел в Хонконг, но с една добавка, с която става приложима за деривати от всякакъв вид.

Хал продължи да говори. Впусна се в сложни технически обяснения, които Зак с мъка следеше. Но към края разбра почти всичко и бе направо смаян. Гилингам беше прав. Той наистина бе открил

Свещения Граал! Най-важното, идеята му звучеше така, сякаш може да се приложи в цяла Източна Азия — в Хонконг, Сингапур, Тайван, Малайзия, може би и в други страни. Какво прозрение!

Двамата поговориха още малко, докато Гилингам започна да се запъва. Вместо да бъде щастлив от откритието си, той сякаш се потисна. Чувстваше се като обзет от внезапен спазъм на абстиненция. Не, не беше това. Чувстваше се пиян! Какво, по дяволите, му ставаше?

— Искаш ли още малко сок? — попита Зак.

— Да, моля ти се. Ти си истински приятел!

Гилингам гледаше с благодарност отровителя си.

Мистър Еванс, собственикът на „Браунмур Фърнишингс“, го изгледа с недоверие.

— Ако питате мен „Аспъртън“ се ползват с добро име по отношение на качеството на продукцията си. Никога не са ме мамили и досега не съм видял нищо, което да ме накара да мисля другояче.

— Там е работата я! — каза Джордж. — Нищо не се вижда. Но защо не си зададете един въпрос. Как така цените им са наполовина на нашите? А, кажете ми! „Аспъртън“ никога преди не са продавали евтино.

— Вярно. Само че това тук е точно копие на вашата стока. Не може да бъде различно.

— Разбира се, че има разлика, и аз ще ви я покажа. Но трябва да призная, че умно са си изпипали работата. Ако ние самите искахме да навлезем в тая пазарна ниша, много неща можехме да научим от тях.

Джордж поведе все още съмняващия се Еванс към напълно преустроения фирмен магазин.

— Дайте да видим. Да ви кажа право, когато видях стоката на „Аспъртън“, аз за малко не поръчах от тях. Само защото навремето вие постъпихте човешки след оня провал с лака... Ами да, ето! Очите ми сякаш виждат двойно.

Джордж се засмя на реакцията на госта си.

— Хваща окото, нали?

Наистина човек можеше да си помисли, че вижда двойно. През средата на някогашния музей минаваше тясна пътека, която стигаше до плюшена завеса в дъното на халето. Отляво бяха изложени мебелите от „Яркост и красота“, а отдясно — серията „Блясък“ на „Аспъртън“. Срецу всеки артикул на „Гисингс“ бе поставен съответният двойник на „Аспъртън“. Двете серии бяха практически неразличими с просто око. Единствената разлика бе, че мебелите на „Аспъртън“ струваха наполовина.

— Наистина хваща окото. Обикновено светът започва да ми изглежда така след шестата бира.

— Тяхната продукция без съмнение прилича на нашата. Там е работата. Те искат да ни изтикат от пазара, като ни конкурират там, където сме най-силни. Това за нас е комплимент. Но ако огледате нещата им отблизо, веднага си личи, че са долно качество. Ето, вижте тази боя.

Джордж извади от джоба си запалка и я поднесе до ярката боядисана повърхност на едно канцеларско бюро на „Аспъртън“. След осем секунди по боята се появиха шупли и тя започна да се рони като карамелизирана захар.

— С нашата боя не става така. Погледнете сега.

Джордж поднесе запалката към идентично бюро от тяхната серия и започна бавно да брои, докато стигна до петнайсет. Той бе правил този опит вече сто пъти, и в деветдесет и пет случая боята на „Гисингс“ бе издържала повече от петнайсет секунди.

— Използват евтина боя, която едва се вмести в изискванията за пожарна безопасност. Обзалагам се, че до една година ще почне да се лющи и от само себе си. Докато ние предпочитаме да вложим повече пари в по-високо качество. Но нека да ви покажа нещо друго.

Джордж отиде до един бюфет на „Аспъртън“ и разви винтовете, които държаха пантата. Винтовете бяха с дължина сантиметър и половина. Той повтори същото с бюфета на „Гисингс“. Винтовете бяха точно два сантиметра и половина.

— Може да ви изглежда дребна подробност, но повярвайте ми: едните панти ще изкарат няколко месеца, а другите — вечно. На нас никога не би ни минало през ум да пестим пари от дължината на винтовете, но тяхната политика е именно това — да режат отвсякъде. Погледнете самите панти. Нашата е здрава, не може да се извие с ръка. — Дебелите пръсти на Джордж направиха демонстрацията. — А тяхната е от просто тенеке, при първия по-сериозен натиск ще се сгъне на две. Може да изглежда добре на витрината, но да не ти влиза в къщата!

Джордж продължи нататък. Спряха до един стол на „Аспъртън“, на който задните крака се бяха отпразли от седалката.

— Бих ви запитал какво според вас не е наред с този стол, но според мен се вижда достатъчно ясно. Защо краката му са се отцепили? Отговор: защото, докато седях на него, просто се облегнах назад, което се оказа грешка.

Това си беше самата истина, ако не се смята дребната подробност, че Дарън седеше в скута му по време на експеримента, а Дейв — в скута на Дарън.

— Защо значи се счупи столът? Ще ви кажа. Не са направили сглобката правилно. Само да се облегне човек, особено ако е малко попълнен — той поглади корема си — и ще се намери на пода. Докато нашата конструкция тука... — Джордж се задълба в превъзходствата на столовете на „Гисинг“.

Той продължаваше да говори, а Еванс вече го слушаше с внимание. На практика изделията на „Аспъртън“ действително бяха с по-ниско качество от тези на „Гисинг“, но разликата не бе чак дотам решаваща. Така както ги описваше Джордж, те просто чакаха да се допре някой до тях, за да се разпаднат.

— Защо им е на „Аспъртън“ да постъпват така? — зачуди се Еванс. — Това е, което не разбирам. Имат добро име на пазара. Защо им трябва да го съсипят?

— Така де, тъкмо тук е въпросът! Чакайте да ви питам още нещо. Вие чухте ли, че „Аспъртън“ са станали акционерна фирма и акциите им се търгуват на борсата?

Този слух обикаляше из професионалните среди, откакто се помнеха и двамата, но истината бе, че „Аспъртън“ си оставаше изцяло семейна собственост.

— Това е стар слух. Разбира се, че съм го чувал, но не вярвам.

— Е, запитайте се тогава — ако самият вие имахте намерение да издадете акции и да се предлагате на борсата, какво бихте направили най-напред?

Еванс го изгледа неразбиращо.

— Аз ще ви кажа какво. Най-напред трябва да надуете печалбата колкото е възможно. После, като почнете да продавате, курсът на акциите ви ще е висок, защото повечето хора си дават труд да четат само последните финансови отчети. А когато след една година печалбите ви спаднат до нула и акциите ви вече не струват нищо, какво ще ви е грижа вас? Някой друг ще си ги чука в главата.

Еванс кимна замислено, сякаш през цялото време бе подозирал тъкмо това и най-после черните му подозрения се бяха оправдали. Джордж продължи да го омотава в мрежата си.

— „Аспъртън“ имат репутация за качество, която са градили в продължение на двайсет години. Сега е дошло време да жънат плодовете, като изкарат на пазара нещо, дето хваща окото, но е пълен боклук. Хората виждат ниската цена, но си казват: след като е на „Аспъртън“, значи е добро. Продажбите нарастват, печалбите се увеличават, Майкъл Аспъртън разпродава фирмата във вид на акции по най-високия възможен курс. След година възмутени клиенти ги обсаждат да си искат парите или просто отиват при конкуренцията и ударът по репутацията им е такъв, че фирма „Аспъртън“ може никога да не се възстанови. Но в това време Майкъл и Ейлийн Аспъртън са на заслужена почивка на Бахамските острови и хич не щат и да знаят. Не мога да кажа, че не им се възхищавам!

Джордж си пое дъх.

— Това, което никак не ми харесва, е, че всичко става за наша сметка. — Той замълча и добави: — А също и за ваша сметка. Ако продавате този боклук на купувачите си, вината ще е ваша, защото тях не ги интересува, че друг е произвел мебелите.

Еванс се остави да бъде убеден. Дойде време Джордж да нанесе последния удар.

— Така че, ако имате намерение да заявите още количества от нашата серия „Яркост и красота“, ние с удоволствие ще ви помогнем. Вашата поръчка ще се ползва с предимство, не се безпокойте за срока на доставката. — Това обещание поне не му струваше нищо. „Гисингс“ беше практически в престој. — Но тъй като сте дошли на крака, преди това бих желал да ви покажа нещо по-специално.

Джордж и гостът му бяха стигнали до плюшената завеса. Джордж дръпна едно въже и завесата се разтвори. На светлината на мощните халогенни лампи блестеше луксозна гарнитура с невероятно красив дизайн, изящна и изискана със сияйните си цветни акценти. Наситеното венецианско червено се подчертаваше от дискретни детайли в цвят на бледа теракота; холандско синьото се редуваше с игликово жълто. В сравнение с масовата серия в основни цветове новите мостри създаваха усещането за едно напълно различно ниво на качество и солидност.

— Драго ми е да ви представя „Гисингс — Селект“ — обяви Джордж.

Новата мебелна серия не просто създаваше впечатление за солидност и лукс. В продължение на цели два дни Джордж и Сали Дъмет бяха разглеждали огромна купчина списания за вътрешно обзавеждане. Не пропуснаха нито една реклама, нито един детайл. Търсеха нещо, което да изкопират точно толкова безогледно, колкото бяха постъпили „Аспъртън“ с тяхната серия „Яркост и красота“. Всеки образец, който им се стореше подходящ, бе оценяван по сложна система от критерии, но в крайна сметка всичко се свеждаше до три главни въпроса: можеше ли да се произведе бързо? Колко щеше да им струва? Дали щеше да се продава?

Накрая намериха точно това, което им трябваше. Прочут нюйоркски дизайнер бе проектирал серия мебели в красиви пастелни цветове. В общи линии те бяха много близки като конфигурация до съществуващото производство на „Гисингс“. Разбира се, трябваше да се добавят някои неща — дребни детайли и аксесоари, някоя и друга допълнителна плоскост. Но не бе нужно голямо преработване. Главната задача бе да ги докарат на цвят, но тук Сали Дъмет беше в стихията си.

Това бе всичко. Роди се новата серия „Гисингс — Селект“. Както искаше Джордж, продажната цена бе увеличена първоначално с двайсет процента, а след кратък размисъл — с двайсет и пет.

После Джордж се зае с фирмения магазин. Пребоядисаха салона, поставиха нов мокет, смениха осветлението. Разработиха и отпечатаха нови рекламни брошури. Накрая, когато всичко бе готово, разширеният екип по маркетинг; получи указания да покани потенциални клиенти и официално да покаже „Гисингс — Селект“ пред публика.

Формално погледнато, целта на тези покани бе лансирането на новата серия. Ала всеки път, когато се явеше клиент, разговорът неизменно се насочваше към една друга тема. Вие чухте ли какво правят тия от „Аспъртън“? Продават калпава стока, за да натрупат печалби за предстоящото си превръщане в акционерно дружество. Ах, тия мошеници! А, не, не се безпокойте за „Гисингс“. Нашите продажби само се увеличават. За дистрибуторите ни е мъчно, не друго. Горките хора, изкупуват евтините боклуци на „Аспъртън“, а после те ще са виновни, когато мебелите започнат да се разпадат. Ама тия „Аспъртън“ направо прекалиха този път...

Слуховете плъзнаха. Някакъв клиент казал на четири очи на Андрю Уолтърс, че вече била определена дата за емитирането на акциите на „Аспъртън“. Друг се закле, че с очите си видял екип от банкери да излизат от офисите на фирмата. Трети разправял, че някъде чул, че „Аспъртън“ вече били залети с рекламации за серията си „Блясък“. Хората на „Гисингс“ слушаха, кимаха загрижено и с наслада преразказваха всичко на следващия гост.

Мистър Еванс бе поредният клиент, обиколил изложбеното хале на фирмения магазин, когато Джордж посвети в тайните дефекти на стоката на „Аспъртън“. В края на всяка обиколка се дърпаше завесата и клиентът се запознаваше със серията „Гисингс — Селект“. Джордж заостряше вниманието на госта върху това или оня детайл, но мебелите говореха сами за себе си. Поръчките заваляха.

Подобно на много други преди него, мистър Еванс си тръгна едва след като направи порядъчна заявка за „Яркост и красота“ и дори още по-голяма за „Гисингс — Селект“. Чистата печалба на „Гисингс“ от първата серия възлизаше на около седем процента, а от втората — на близо петнайсет.

Джордж изпрати мистър Еванс до колата му. Когато се сбогуваха, гостът продължаваше да цъка неодобрително с език за коварството на „Аспъртън“, а Джордж кимаше разбиращо. „Гисингс“ бяха извоювали поредна победа, която щеше да ги отдалечи с още една крачка от ръба на пропастта. Но Джордж не беше радостен. Напротив, чувстваше се ужасно. За негово голямо учудване Кики не му липсваше никак. Често се сещаше за нея, но с приятелска привързаност, а не с любов. Пожелаваше ѝ да е щастлива и се надяваше да се видят отново.

За нещастieto му имаше други причини. Първата бе Вал. Тя продължаваше да му се мръщи, а той откри, че връзката им болезнено му липсва. В младите си години той бе търсил удоволствията си там, където очакваше да ги намери — по зимните курорти и пристаните за яхти, само с един паспорт и с парите на баща си в джоба. Бе се държал като типичен представител на своята класа. После, когато се събраха да живеят с Вал, всичко това бе останало в миналото. Работеха здравата и работата им носеше удовлетворение. Почиваха заедно и почивката им даваше сили. Любеха се — скромно и непретенциозно — и любовта им изпълваше душите и даряваше телата с наслада. Вал не

беше красива, но и Джордж не бе голям красавец, пък и на него тя си му харесваше.

Вал беше тъкмо жената за него, но заслепен от недостижимата Кики, той го бе разбрал късно. Опита се да поговори с нея, но тя се дърпаше и той се отказа. Тя изпълняваше секретарските си задължения прецизно както винаги, но разговаряше с него само по служба и не участваше в делата на фирмата както едно време.

Другата причина за лошото му настроение бе съвсем проста. Повечето хора в „Гисингс“ вярваха, че той е, спасил фирмата за втори път от фалит, и бяха на седмото небе от радост. Истината обаче беше друга. Бяха получили отсрочка, това бе всичко. „Гисингс“ тънеше в дългове както и преди, а освен това имаше богат и мощен конкурент, решен да я съсипе. „Аспъртън“ се бяха провалили при първия опит. При втория може би щяха да успеят. А какво щеше да значи това за него, той дори се страхуваше да мисли.

Бе загубил Вал. Бе загубил Кики. Щеше да загуби „Гисингс“. Щеше да остане без работа, без пари, без нищо на света.

Зак затвори вратата на кабинета на Мазовиецки зад себе си. В американските банки вратите не се затварят, но той имаше да провежда важен разговор.

— Ейми-Лу, може ли да поговорим?

— Разбира се. Какво ново?

Зак въздъхна и прекара пръсти през рошовата си коса. Намръщи се. Може би се надяваше с това да изрази загриженост, но гримасата му приличаше повече на злобно озъбване.

— Ейми-Лу, много ми е неприятно да ти кажа това, но исках да се посъветвам с теб какво да правя. Мисля, че Хал Гилингам е пиян.

— Пиян? Пил е алкохол? Божичко, Зак, дано да грешиш!

Зак не знаеше това, както не го знаеха и много други от банката, но преди доста време Гилингам и Ейми-Лу бяха любовници. Това се бе случило много преди развода, много преди пристрастяването му към алкохола да го погуби. Все още пазеха нежни чувства един към друг — можеше дори да се каже, че Ейми-Лу го обичаше. Но с времето любовта ѝ към него се бе променила и сега приличаше повече на майчинска загриженост.

— За бога, и аз се надявам, че греша. Не че съм го видял да пие или нещо такова. Но от доста време насам не е във форма, не му се случва за първи път да губи нишката.

Ейми-Лу кимна. Прозорецът на кабинета ѝ гледаше на югоизток и от нахлуващата зад гърба ѝ светлина Зак не можеше да види, че очите ѝ се бяха насълзили. Тя поклати глава.

— Аз също забелязах, Зак. Страхувам се, че и други са разбрали. Напоследък Хал сякаш не е на себе си. Ние виждаме ти колко много му помагаш. — Тя въздъхна. Този път светлината не бе в състояние да заглуши горестта във въздишката ѝ. — Ще намина да го видя. Но при всяко положение банката ще настоява да му се направи кръвна проба.

Мазовиецки отиде при Гилингам и от този момент нещата се развиха светкавично. Тя го заведе в подземие то да му вземат кръв. Той придържаше ръкава на ризата си и наблюдаваше безучастно червената

перла на мястото, където преди миг бе забит върхът на иглата. Сестрата я избърса и му подаде памучния тампон, за да го притисне върху микроскопичната раничка. Гилингам изпълняваше послушно указанията и когато приключиха, си тръгна, придружен от Мазовиецки.

Резултатите от пробата щяха да станат известни до няколко часа. Банката редовно взимаше кръвни проби от всички новопостъпили служители и медицинската ѝ служба бе оборудвана с всичко необходимото за откриване на алкохол или наркотици. Най-честият проблем сред дилърите беше кокаинът, но службата взимаше и алкохолни проби. Гилингам се оттегли в кабинета си в очакване на резултата. Мазовиецки отиде да му прави компания. Зак не искаше да се намесва. Жал му бе за Хал, а освен това с времето беше започнал да го уважава и дори се възхищаваше от него. Хал Гилингам беше велик човек, а Зак Градли бе един от малцината му колеги, способни да оценят това по достойнство.

Затворен в кабинета си, Гилингам не можеше повече да се контролира. Разциври се като малко дете, а Мазовиецки отмени всичките си срещи, не вдигаше телефона и се опитваше да приласкае своето голямо, разстроено бебе.

— Господи, Ейми-Лу. Чувствам го вътре в себе си. Не ми трябва кръвна проба — аз усещам, че съм пиян. Знаеш ли, по едно време си помислих, че наистина съм се отказал. Слушах ги ония нещастници в „Анонимни алкохолици“ как разправят, че някои от нас може и да изпълзят от ямата, но повечето ще се хлъзнат обратно в нея, в много случаи отново и отново. И си виках: тия малоумници наистина ли не знаят какво значи да се хлъзнеш обратно? Нима са забравили какво е да си вътре?! На мен сеансите с „Анонимните алкохолици“ ми помогнаха. Знаех, че няма да престане да ми се пие, но си мислех, че поне ще мога да се контролирам. Че няма да се хлъзна обратно в ямата. Но най-лошото от всичко е, че въобще не помня кога съм се напил. Навремето имах загуби на паметта, но поне усещах, че ми се губят часове. Усещах празнотата. А сега не чувствам нищо такова. Дори не знам къде съм се почерпил. Свършено е с мен, Ейми. Нямам жена, нямам работа, нямам живот. Поне съм богат като Крез. Ще се напия до смърт с двайсетгодишно малцово уиски и ще бъда най-благоуханният труп в моргата!

— Моля те, Хал! — извика Ейми-Лу Мазовиецки. Не се сецаше какво друго да каже. Дъхът му миришеше на алкохол и бе очевидно пийнал, меко казано. Нямаше никакво значение дали е изпил двайсет грама или два литра. Договорът с банката гласеше: никакъв алкохол, никога, в никакъв случай. — Бяха се отнесли справедливо с него. Хал Гилингам подсмърчаше и ту се смълчаваше, ту почваше да хленчи и да се вайка. Ейми-Лу трябваше да се връща на работа. Следващата ѝ среща не търпеше отлагане.

— Оставям те, Хал. Ще ти се обадя след час. Нали ще ме изчакаш? Какъвто и да е резултатът?

Гилингам кимна. Дълбоките бръчки по набраздените му бузи най-после служеха за нещо. По тях се стичаха сълзи, завиваха покрай ъглите на устата и падаха на големи капки от брадата му.

— Обещай ми. Искам да ми обещаеш.

— Обещавам.

Ейми-Лу Мазовиецки се страхуваше, че като обявят резултата, Гилингам веднага ще отиде да се напие. Ако можеше да предотврати това, тя евентуално би могла да го спаси от окончателен провал. Остави го и отиде на срещата си.

След двайсетина минути телефонът на бюрото му иззвъня. Беше сестрата.

— Резултатите са готови, сър. Страхувам се, че тестът е положителен. Ще ви изпратя разпечатката от лабораторията. Можем да направим повторна проба, ако смятате, че е станала грешка.

— Няма нужда. Благодаря.

Гилингам затвори. Имаше нужда да се изпикае. Имаше нужда и от едно питие. Обещал бе на Ейми-Лу да не мърда, но и двете му нужди можеха да се удовлетворят само в някой бар. Обещанието и жаждата се бореха в душата му. Все щеше да се върне навреме.

Даденото обещание надделя. Да се запие тъкмо сега означаваше да се провали окончателно. Ейми-Лу щеше да го отведе вкъщи — още по-добре — до клиниката, където го бяха лекували предишния път. Тя щеше да се грижи за него и да му дърпа бутилката от ръцете, ако се наложеше. Нямаше да е никак приятно, но щеше да се оправи. Гилингам се надигна и тръгна към тоалетната. После веднага щеше да се върне и да я чака.

В тоалетната се изпика и наплиска лицето си. Алкохолът във вените му се надигна от навеждането и студената вода. Струваше му се, че му се присмива отвътре. В този момент чу някой да плаче. Огледа се. Някакъв младеж. Рижав, с дръпната назад брадичка и изпъкнало чело. Гилингам си спомни, че го е виждал да работи нещо при Зак, но не помнеше името му. На тази възраст сигурно беше анализатор.

— Какво, момко, и на теб ли ти е криво? — запита го той.

Младежът кимна; стана му приятно, че са го забелязали.

— Баба ми е починала тази сутрин. Толкова отдавна се канех да я видя и все отлагах заради работата. Сега се чувствам като злодей.

Хубаво беше, че и някой друг скърби. Повечето пъти скръбта е самотно чувство.

— Всички ние правим повече жертви, отколкото би трябвало. Банката държи на това. Недей се измъчва, не си мисли, че само теб са те прецаkali. Всички ни прецакват от време на време.

Анализаторът, който се казваше Смайли, се усмихна на Гилингам с леко кривата си уста.

— Благодаря, сър, много сте мил наистина. Всички други, като научат, казват само: „Е, какво да се прави, лош късмет, а какво става там със съпоставителните таблици?“ Така че накрая ми става още по-криво, че ми е докривяло.

— Виж какво, мойто момче, ти сигурно си прекалено човечен за тая работа. От моята уста това трябва да го приемеш като комплимент.

Смайли се усмихна отново на Гилингам, който явно също не беше в блестяща форма.

— Нямам право да ви предлагам такова нещо, но не бихте ли ми правили компания за по едно питие? Ей така, на бърза ръка?

Гилингам отначало не отговори, но докато устата му мълчеше, той вече знаеше какъв е отговорът.

— Защо не — каза накрая той. — По едно набързо.

Матю се върна вкъщи потиснат след поредната безрадостна вечер, прекарана с майка му и сестра му. След като вече живееше в Лондон, той не можеше да отказва повече на поканите им, но с всяко посещение се чувстваше все по-отвратително.

Безпомощното състояние на майка му бе на път да стане хронично, а на всичко отгоре пак се бяха сдърпали с Джоузефин. Този път Джоузи го бе запитала дали не би се преместил да живее в Килбърн, за да им „помага с каквото може“. Матю смотолеви нещо, в смисъл че предпочита да бъде близо до работата си, но и двамата знаеха, че е лъжа. Истината бе, че нямаше никакво желание да става част от живота на една майка мъченица и една сестра светица. Не желаше да се потиска допълнително от бремето на ежедневните грижи за оцеляване, да гледа как сестра му пести всяко пени и се мъчи като скот.

Раздразнението му се усили, когато под вратата на апартамента си намери бележка от Фиона: „Скъпи Матю, днес си лягам по-рано — много съм уморена от работа. Надявам се, че всичко у вас е наред. Да закусим заедно утре? Ще бъда в службата след 6:30. С обич — Ф.“

По дяволите! Така му се искаше да я гушне, а може би и още нещо. Тъкмо в това бе хубавото на сегашните им квартири. Покрай голямата суматоха около празниците не бяха успели да си намерят подходящи апартаменти под наем, та банката ги бе настанила в скъпи, но грозни и неприветливи служебни жилища в Южен Кенсингтън. Неговият апартамент се случи точно срещу нейния, така че можеха да бъдат заедно, когато поискат, или отделно, когато тя имаше нужда от уединение.

Матю бе успял да разкрие за себе си част от загадката на миналото на Фиона — толкова, колкото му се полагаше да знае или колкото тя бе сметнала за нужно да сподели. Майка ѝ я изоставила, когато била на четири години, а баща ѝ — пияница и женкар — само гледал да не му се пречка наоколо. Ако не била една възрастна семейна двойка, която я обграждала с грижи и любов, най-често скрито от

бащата или въпреки съпротивата му, Фиона щяла да израсне, без да знае какво е човешка ласка и топлина. Допреди връзката си с Матю тя бе имала чести сексуални контакти с мъже и нито веднъж истинска интимност.

Раните ѝ бяха дълбоки и все още ѝ бе трудно да допусне някого близо до себе си, но — както му бе обещала във Върмонт — тя му даваше всичко, което можеше. Вече все по-често му разрешаваше да остане с нея до сутринта, но когато ѝ се приискаше да остане сама, Матю послушно се прибираше в квартирата си, от която за щастие ги делеше само един коридор. Те обядваха и вечеряха заедно, забавляваха се заедно. Матю се надяваше и вярваше, че един ден ще се оженят.

Макар вече да минаваше единайсет, а на следващата сутрин щеше да става в шест, на Матю не му се лягаше още. На тяхната улица имаше бар, който затваряше чак в полунощ. Реши да отскочи дотам и да се опита да не мисли за Джоузефин. Нямаше да му е особено трудно, защото главата му бе пълна с други мисли. На следващия ден трябваше да проведе няколко телефонни разговора, за да приведе в изпълнение План „Б“.

Барът се наричаше „Аполион“ — претенциозно заведение, цялото в червена кожа и тъмни дъбови ламперии. Доста безвкусна комбинация, което обаче не им пречеше да смъкват от клиентите си по две лири и петдесет за най-евтината бутилка бира. Матю седна и си поръча чешка бира.

На масите седяха няколко групички посетители. На бара бяха само Матю и още един мъж, като него облечен в костюм, дребен и страшно зализан, като изваден от кутийка — нещо характерно за много ниските мъже. Може би си мислеше, че няма да му се смеят на ръста, ако кърпичката му е правилно сгъната и е в същия десен като вратовръзката. Мъжът също пиеше чешка бира. Матю му хвърли един поглед и веднага забрави за него.

Против волята му мислите на Матю отново се насочиха към майка му и Джоузефин. Нямаше намерение да променя поведението си към тях, но си даваше сметка, че им е доста трудно, дори с помощта на Джордж. Чувстваше се гузен. Чудеше се дали да не почне да им превежда по банков път някаква месечна издръжка, но си каза, че не може да си го позволи. Ако премията му бе по-голяма, може би тогава... или не, тъкмо сега не му беше времето. Веднъж да спечели

милиона, ще покаже на Джоузи колко щедър може да бъде. А дотогава трябва да пести всяко пени. В единствения си пристъп на щедрост ѝ бе купил портативен компютър. „Това ми е нещо като хоби — бе казала тя. — Може би след време ще ми стане кариера. Засега е едно от малкото неща, с които мога да се занимавам вечер, без да се отделям от мама.“ Молбата ѝ бе лесна за изпълнение. Точно тогава банката подменяше всичките си портативни компютри и разпродаваше старите на безценица.

Матю отпиваше от бирата си и нерадостните му мисли блуждаеха. Внезапно до себе си чу глас:

— Мога ли да ви предложа още една?

Беше зализаният дребосък. Отблизо се виждаше колко е грозен всъщност. От разстояние изглеждаше просто прекалено спретнат: артистично сгънатата кърпичка, сресаната на път коса, безупречният костюм, копринената вратовръзка с голям възел му придаваха едва ли не комичен вид. Но отблизо чертите му бяха сякаш напълно сбъркани. Грамаден нос, тясна уста, събрани очички. Усмиваше се непрекъснато, но усмивката му приличаше по-скоро на подигравателна, зловна гримаса.

— Защо не? — каза Матю. — Аз съм на „Будвар“. Благодаря.

Дребният мъж поръча бирите и се представи. Казваше се Джеймс Билиъл и един ден щеше да играе важна роля в живота на Матю.

— Наблизо ли живеете? — запита Билиъл.

— Да, поне засега. В жилище на тази улица.

Билиъл вдигна вежди. Матю забеляза, че веждите му бяха твърде гъсти и рунтави за дребното лице.

— Да не би да живеете в Бленъм Корт?

— Точно така — отвърна Матю изненадан. — Временно, докато си намеря нещо по-добро.

— Аха! Познавам добре сградата. Живях там няколко месеца, докато работех в Ситито.

— В Ситото? — Интересът на Матю се събуди. — В коя фирма бяхте на работа?

Въпросът не бе случаен. Той означаваше: в първокласна банка ли работиш, или не? Трябва ли да те уважавам, или мога да ти обърна

гръб? Щом се срещнат двама банкери и този въпрос бива зададен, целта му е да се определи йерархията във взаимоотношенията им.

— В „Мадисън“. Главно в Женева, но навремето пътувах доста и до Лондон.

— Така ли? Аз работя в „Мадисън“. Бях една година в Ню Йорк, а сега открихме тук нов отдел.

Двамата размениха фирмени клюки. Билиъл познаваше Брайън Макалистър, но нямаше високо мнение за него.

— Много обича да дава преценки. Прави прибързани изводи. Смята се едва ли не за господ.

Матю му разказа за новата си длъжност в Отдела за несъбираеми дългове. Билиъл прояви интерес.

— Много вълнуваща област. Богати възможности за инициативни хора.

Понастоящем Билиъл работеше в някакво швейцарско инвестиционно дружество на име „Суицърлънд Интърнешънъл Капитъл Партнърс“. Той описа длъжността си като мениджър на инвестиции и даде визитната си картичка на Матю. Ръцете му бяха малки и много космати, а гладко изпилените нокти — твърди, дебели и закривени. В него имаше нещо ужасно отблъскващо. Матю погледна втренчено картичката. „Суицърлънд Интърнешънъл“. Името и дори телефонният номер му се сториха познати. В едно от чекмеджетата на бюрото му в службата имаше списък с имена на фирми и телефонни номера, като тези фигурираха най-отгоре. Още утре щеше да им звънне, за да приведе в изпълнение План „Б“.

— „Суицърлънд Интърнешънъл“ — каза Матю, като се стараеше гласът му да не звучи прекалено развълнувано. — Аз тъкмо щях да ви се обаждам. Търся добър мениджър на личните ми инвестиции. Предпочитам швейцарска фирма, във всеки случай да е... как да ви кажа... да се характеризира с по-голяма дискретност.

— Ах, дискретност — въздъхна Билиъл. Устата му произнесе думата с нескрита наслада. — Ние сме самата дискретност, уверявам ви. Тъкмо заради дискретността си имаме толкова голяма клиентела. Хора, които бягат от данъчните власти, от алчни съпруги, от издръжки на деца, от бизнес съдружници, от данъчни инспектори, от полицията, от службите за борба с наркотрафика. На всички тях им трябва

швейцарска дискретност, а дори в Швейцария едва ли има по-дискретна фирма от „Суицърлънд Интърнешънъл“.

— Ако искам да си отворя сметка... — започна Матю.

Билиъл му обясни всичко с най-големи подробности. Минималният депозит беше 50 000 швейцарски франка, но Матю разполагаше с много повече само от годишната премия. Комисионата никак не беше ниска, но затова пък „Суицърлънд Интърнешънъл“ боравеха с всякакви ценни книжа и фондове, в които Матю би желал да инвестира. Обслужването беше абсолютно лично и при гарантирана тайна. По свой избор Матю можеше да получава периодични извлечения от сметката си по пощата или просто да му съобщават салдото за деня по телефона. Билиъл всячески се опитваше да му помогне и да го насърчи. Сметката му щеше да е открита най-много до една седмица след датата на получаване на заявката.

Матю му благодари и си тръгна. Дребният грозник го изпрати с любезна усмивка. А когато Матю си взе палтото и закрачи по улицата, Джеймс Билиъл се разтресе в беззвучен смях.

ПРОЛЕТТА НА 2000 Г.

Хълмовете на Йоркшър са все така сковани от мраз, но в долините снегът се топи, а по някои по-нетърпеливи дървета дори са наболи първите пъпки. Датата е 1 март — първият ден на пролетта. Дните са станали по-дълги, а след три седмици часовниците ще се преместят с един час напред. До срока на Бърнард Градли остават 499 дни.

Джордж почука на вратата на Уилмът и без да дочака отговор, влезе в подредения като аптека кабинет. Върху бюрото имаше разтворен пакет бисквити. Уилмът се изчерви и бързо ги смете с ръка в чекмеджето.

— Няма ли да ме почерпиш една бисквита? — запита Джордж, който обичаше понякога да засрамва изрядния си счетоводител.

Уилмът се изчерви още повече и извади пакета. Джордж си взе една.

— Как сме, Джеф? Какви са печалбите за изтеклия месец? — запита Джордж. Вал все още не му говореше и той бе тръгнал из сградата да си търси компания.

— Доста добри. Текущата печалба е с около седем хиляди лири над заплануваната. Поне едно нещо да ни е наред!

— Какво искаш да кажеш, „поне едно“? — Познанията на Джордж по финансовите дела не бяха много по-задълбочени от тези на Кики. — Нали реализираме печалба?

— Да, но това е текуща печалба, а не чиста. Не забравяй, че задържахме много плащания по време на твоето... тъъ, отсъствие.

— Че какво от това? Ще им платим на хората и това е.

— Не е толкова просто. Трябва да платим на доставчиците си за изтеклите месеци, както и за текущите заявки. Голяма част от доставчиците сега ни дават по-кратки срокове на разплащане, тъй като в миналото ги бавехме. Освен това приближава падежът на лихвата по дълга. Както и да го гледаш, зле сме с парите.

— Какво мога да направя по въпроса? — запита Джордж.

— Ами най-добре би било да инжектираш малко капитал, поне временно.

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Джордж, но вътрешно се впечатли от прямия отговор. За Уилмът това бе голяма дързост.

— Ами нямаше как да не забележа, че при неотдашното си... тъъ, отсъствие — разбира се, в правото си на главен акционер — ти, как да го кажа, си... пренасочил определени суми от резервния фонд.

Напълно законно, разбира се, и, въъ... разбираемо, предвид на обстоятелствата, но все пак... — Уилмът се запъна.

— Аз взех четирийсет и пет хиляди от касата на фирмата — каза Джордж.

— Точно така. Та исках да кажа, че ако нямаш наложителна нужда от споменатата сума в непосредствено обозримото бъдеще, известни стъпки към възстановяване на резервния фонд, макар и за кратко време, за през преходния, така да се каже, период... — Уилмът не довърши. Ръката му измъкна нова бисквита от пакета и той я загриза с настървение. От устата му се посипаха трохи, но той дори не забеляза.

— Искаш да кажеш да вкарам малко пари във фирмата?

Уилмът избягваше погледа на Джордж. Нямаше сили да отговори, дори да кимне с глава. Прегърбен, извади нова бисквита, но не посмя да я ухапе. На неговия език това бе утвърдителен отговор.

— Е, добре, много бих искал да вкарам малко пари, но просто ги нямам. Когато съм в състояние, ще те уведомя.

Формално Джордж казваше истината, макар и не съвсем. Във вътрешния джоб на сакото му имаше пръстен с диамант за 30 000 лири стерлинги. Това си бяха пари, стига оня безобразно скъп магазин на Бонд Стрийт да му ги върне. Дори да го продадеше на случаен купувач, пак можеше да вземе петнайсет или дваайсет хиляди. Но Джордж не каза нищо.

— Да, разбирам. Аз не бих си позволил да повдигна въпроса, ако... Извинявай.

Джордж се съжали над служителя си. Ако на него му беше криво, това не значеше, че има право да си го изкара на Уилмът.

— Не се безпокой, Джеф. Ти постъпи правилно. Всичко, което е от полза за фирмата, е позволено, дори задаването на нетактични въпроси.

Уилмът се оживи, кимна с благодарност и засъбира трохите по бюрото си.

— Сега аз имам да те питам нещо, Джеф — каза Джордж. — Ако ония от „Аспъртън“ ни погодят още някой номер, колко време можем да издържим?

— Да издържим? Колко време ще издържим? — Уилмът се прегърби отново под тежестта на въпроса. — Трудно е да се каже. Ще

зависи от редица фактори, главно пазарни... Бих могъл да направя няколко алтернативни разчета...

Джордж го прекъсна:

— Ще ти поставя въпроса другояче. Да кажем, че този месец реализираме загуба вместо печалба. Представи си, че „Аспъртън“ ни нападнат отново и този месец загубим десет хиляди лири, следващия още толкова и по-следващия пак. При това положение ще издържим ли до лятото?

Уилмът си пое дъх. Така поставен, въпросът не бе труден.

— При сегашното ни състояние няма начин да изкараме дотогава.

Джордж поклати глава, но мислено се съгласи. Така и предполагаше. „Гисингс“ щеше да крета на ръба, докато не си върне дълговете или докато „Аспъртън“ не ги оставят на мира. Погледна часовника си. Беше два и една минута следобед.

Тъкмо отвори уста да запита още нещо, когато по коридора се чу тропот на обувки. Бяха Дарън, Дейв и няколко техни колеги. Очевидно се връщаха от продължителен и сит обяд, състоящ се главно от течна храна. Спряха пред кабинета на Уилмът, за да си вземат чипс и безалкохолни от древния автомат.

— Стига се излага бе, кво слагаш пари! — изпищя Дарън. През стъклото на вратата Джордж го видя как завъртя някакъв ключ в процепа за монетата и как тресна машината с юмрук отстрани. Възторжени възгласи посрещнаха тупването на първата кутийка кока-кола. Дарън веднага заобяснява на останалите как става номерът.

— Ти глей само да не ни скива шефът — предупреди го някой.

— Кой бе, Джордж Прасето ли? — изхили се Дарън. — Мани тая работа, с това шкембе ще го чуем от един километър!

Дарън свали противопожарното одеяло от стената и го натъпка под тениската си. Наду бузи и запримигва като прасе.

— Здравейте, момчета! — изимитира той тромавата стойка и неравния йоркшърски диалект на Джордж. — Пак ли крадете чипс от машината? Я дайте тука десетина пакета и на мене.

Пийналите му приятели се запревиваха от смях. Имитацията беше доста сполучлива. Дарън се наслаждаваше на ефекта и гледаше да го удължи.

— Я скивайте сега!

Той дръпна халката от кутийката с кока-кола и я завря в носа си. После по изпитания начин измъкна от машината желиран бонбон във формата на пръчка и си го сложи отзад като свинска опашчица.

— Аз съм Джордж Прасенцето — заквича той. — Малко съм понадебелял. Сигурно от закуските, дете ги крада от машината!

Джордж наблюдаваше сцената със стиснати зъби. Уилмът, който чуваше всичко, не смееше да помръдне от неудобство. Дарън вече лазеше на четири крака, потупваше одеялото под тениската си и грухтеше като свиня. В смеха на околните се усещаше притеснение, но Дарън се бе забравил.

В този момент Джордж отвори вратата. Дарън го видя последен и замръзна на мястото си.

— Здравсти, Джордж — успя да каже той.

— Уволнен си — бяха думите на Джордж.

Уволнението на Дарън бе мигновено и окончателно. Морав от гняв, Джордж буквално го извлече за яката от сградата и му заповяда да не се връща повече.

Ала колегите му не го забравиха. Дейв обикаляше като сянка из сградата, смазан от скръб като някой влюбен тийнейджър. В цеха, където Дарън се бе ползвал с особена популярност, хората мърмореха на групички. Дори Андрю Уолтърс заключи Сали Дъмет и Джеф Уилмът в кабинета си, за да им шушне поверително колко е шокиран от постъпката на шефа им.

Всички бяха на мнение, че Дарън наистина бе сгрешил, но и Джордж се бе отнесъл прекалено жестоко с него. Не може така да се уволняват служители, особено момче като Дарън, което гореше в работата си. Джордж усети всеобщата враждебност, но единственият човек, осмелил се да го заговори, бе Вал, която за момент се отърси от ролята си на мълчалива секретарка.

— Как смееш! Как смееш да уволниш това момче, задето се е пошегувало малко!

— Аз не го уволних заради шегата. Уволних го за кражба на фирмено имущество, за злоупотреба с противопожарно оборудване, за неспазване на разрешената обедна почивка и за явяване на работа пиян.

— Какво? — Вал не разбираше за какво става дума. Тя явно не бе чула за одеялото и кражбите от машината.

— Дарън открадна закуски и напитки от автомата и показа на останалите как се прави. Свали противопожарното одеяло от стената и явно нямаше намерение да го върне на мястото му.

Вал пое въздух и шумно издиша.

— Ти май се смяташ за единствено прав, жалък фукльо такъв! Не мога да повярвам, че си способен да провалиш живота на този младеж само защото веднъж се е избъзикал с теб. Затова го уволни, а не заради глупостите, които ми изтъкваш сега. Как не те е срам!

Вал заплака. Джордж извади носна кърпа от джоба си и я запремята в ръце. Искаше да ѝ я предложи, но бе сигурен, че ще му откаже.

— Слушай, Вал... — започна той.

— Ти ме слушай! Когато се юрна да гониш оная френска кокона, аз се заклех, че нямам нищо общо с теб. Напоследък, признавам си — Господи, не е за вярване! — започна да ми става жал за теб. Наистина си мислех да ти дам още една възможност. — Вал жално плачеше. По лицето на Джордж се сменяха загриженост, строгост и любов, но Вал не вдигаше поглед да види. — А сега да вземеш да направиш такова нещо. Та това е ужасно дребнаво! Сега разбирам, че не те е грижа за нищо, освен за теб самия. Никога, никога няма да ти простя!

Джордж отвори уста да каже нещо, но се спря и прехапа устни. Разговорът приключи.

Зак се изкачваше по спираловидното стълбище на купата. Древните стъпала сякаш се топяха и накланяха от топлината на мекото априлско слънце. Всъщност бяха изтрити от стъпките на безброй крака, които се бяха качвали и слизали по тях в продължение на векове. Беше хлъзгаво и Зак пристъпваше предпазливо.

Вратата на върха на кулата бе притворена, но не заключена и се помести, когато я бутна с ръка. Мракът изведнъж отстъпи на ярката светлина. Покрай рамото му изпърхаха уплашени гълъби. Зак пристъпваше на пръсти, засенчил очите си с ръка от яркото слънце. Обувките му с подметки от гъон можеха да го подлъжат на покрива, покрит с поцинкована ламарина; за пръв път в живота си усети, че му се вие свят. Чувал бе, че от кулата на Овъндън Хаус в ясен ден се вижда морето. Сега обаче не му беше до гледката. Целта му бе да открие виконта, без да се изтърси от покрива.

Замаян от височината, Зак видя двама мъже, надвесени над балюстрадата в края на западното крило.

— Джак! Помислих си, че няма да те откроя.

— Тук сме, Зак. Вълшебен ден, какво ще кажеш? Ако се вдигнат онези облаци, ще се вижда морето. Запознай се с Джими Глас. Джими отговаря за поддръжката на сградите.

Джими Глас и бъдещият зет Зак Градли се здрависаха. На Хадърли му се бе сторило, че каменната балюстрада е изронена на места и трябва да се реставрира или подмени. Глас предложи да повика специалисти за експертна оценка, но според него само ремонтът щеше да струва около 80 000 лири.

— Толкова малко? — зачуди се виконтът. — Ами тогава да погледнем и предната фасада. Защо да викаме хора, ако не можем да им предложим достатъчно работа!

Глас си тръгна от покрива, като обеща да помисли какво още има да се ремонтира, и Хадърли се обърна към Зак.

— Прекрасна гледка, нали? Все се каня да поръчам да ми инсталират телескоп на покрива, но щом сляза, веднага забравям.

— Наистина — съгласи се Зак, вкопчен в парапета. Въобще не му бе до гледката и внимаваше да не поглежда надолу.

— Оттук ми се струва подходящо да обсъдим плановете за сватбата. Ето това там е селската черква. Ще трябва да ползваме нея, параклисът на замъка няма да ни събере. Ти ще откараш Сара на връщане. Тя настоява да ползваме каретата на прабаба й. Дядо ми все разправяше, че баба е искала ролс-ройс, но как да го кажа на Сара! Значи двамата ще се върнете с каретата. — Хадърли посочи към западното крило. — А там ще ви очакват посрещачите, в розовата градина, или ако вали, в балната зала. Ще опънем една шатра на ливадата и по-късно ще сервираме пълна вечеря, с оркестър и танци. Тук никога не се е танцувало след сватба, но за случая ми се струва подходящо. Веднъж и младото поколение да даде някоя умна идея! Да не забравя, когато със Сара решите да се оттеглите, можете да вземете моя хеликоптер. Така е по-бързо.

— Добре, благодаря — каза Зак. При мисълта да лети с хеликоптер още повече му се зави свят и той се вкопчи в парапета.

— А също и семейството ти, Зак. Трябва да се запознаем със семейството ти. Знам, че не са свикнали на всичко това — ръката му посочи с широк замах къщата и ливадите, горите и полята до хоризонта — но това не бива да те притеснява. А също и тях. Днес сме по-демократични, отколкото в миналото, така че твоето семейство е и наше. Без изключения.

— Много си мил.

— Глупости. Това е елементарна любезност, но е от сърце. Наистина е от сърце. Зак, момчето ми, понякога ми е жал, че нямам син да наследи титлата ми, но двамата с Елизабет не желаехме да раждаме деца, докато се появи момче. Моята цел винаги е била да оставя къщата и имотите си в кадърни ръце, за да ги управляват. В способни и задоволени ръце. Сара е златно момиче, но ухажорите й невинаги са ми допадали. Оня момък Лейтън никак не ми харесваше и съм доволен, че се разделиха. Честно да ти кажа, Зак, радвам се, че накрая се спря на теб. Тя е много щастлива, пък и с теб се влива търговска кръв в семейството. Щастлив съм, че един ден ще поверя всичко това на двама ви със Сара. Сигурен съм, че ще се справите.

Като истински аристократ, на Хадърли не му бе леко да произнася подобни речи, затова сините му очи блуждаеха далеч зад

хоризонта. Когато свърши, той погледна Зак и кимна, сякаш за да потвърди казаното.

— Благодаря — каза Зак. — Аз също смятам, че не бих могъл да сключа по-сполучлив брак.

Възпря се, но можеше да добави, че той самият бе твърде впечатлен от търговския нюх на бъдещия си тъст. Хадърли бе убеден, че състоянието на „Саут Чайна“ ще се влоши до две години. Вместо да направи офертата си сега, той предпочиташе да изчака цената да падне. Засега цената на акциите се бе понижила само с половин долар, до четирийсет и шест долара за акция, но Хадърли и Скоти бяха твърдо убедени, че ще спадне още. Зак бе принуден да изчака, като същевременно държи екипа си в постоянна бойна готовност. Хадърли бе човекът, който най-добре знаеше как да изстиска всичко, което му се полага срещу четирийсет милиона долара.

— Има и един друг момент. Парите. Сара е богато момиче. Доколкото си спомням, тя притежава акции в „Хадърли Пасифик“ за петдесет милиона. Засега тя предпочита да реинвестира дивидентите си, за да увеличи дяловото си участие, но когато се ожените, можете да правите с тях каквото искате.

Той замълча и после продължи:

— Има още две подробности. Първата е, че когато аз умра, Сара ще получи къщата и известна сума за поддръжката ѝ, която ще се намира под попечителство. Предвидил съм достатъчно пари, но трябва и желание.

В думите му се съдържаше въпрос. Сега той погледна Зак с крайчеца на окото си и зачака отговора.

— Разбира се — каза бързо Зак. — Сара страстно обича имението, а аз също се влюбих в него. Двамата ще се грижим за него и ще го поддържаме във вида, който заслужава.

Зак се изненада от собствения си плам. За момент сякаш сам повярва, че ще живее в това имение десетилетия, че ще стане негов господар и ще се грижи за всичко, което сега виждаше погледът му. После се опомни. Сара наистина беше добро момиче, но те двамата бяха все пак толкова различни. Зак припряно си напомни, че техният брак не бе предвиден да продължава безкрайно.

— А сега последното нещо, което исках да ти кажа. Когато записах акциите в „Хадърли Пасифик“ на името на двете си дъщери, аз

поставих едно условие. Всяка от тях трябва да подпише брачен договор с бъдещия си съпруг. Може би звучи ужасно, но аз искам ти да подпишеш документ, в смисъл че при евентуална раздяла със Сара — да пази бог! — тя запазва правата си върху цялото си състояние. А по време на първите пет години от брака ви всичките ѝ пари ще бъдат на нейно име. Никакви съвместни сметки, нищо такова. Не искам да си мислиш, че съм прекалено мнителен, какъвто не съм. Но нашият семеен адвокат ме накара да му обещаая, че ще постъпя именно така. В края на краищата не вреди човек да бъде предпазлив.

— Точно така! Много правилно. Предпазливостта е важно нещо — запелтечи Зак. Усети, че му се гади, и се притисна към парапета, за да скрие треперенето си. Слънцето, птиците, кулата, замъкът се завъртяха пред очите му. Нима всичко бе отишло нахалост? Цветята, вечерите заедно, ухажването, сватбата? Колкото и да му се виеше свят, Зак по-скоро би минал по въже между кулите на Овъндън Хаус, отколкото да подпише брачен договор, но нямаше никакъв друг избор, освен направо да отмени сватбата. Затова бавно кимна в знак на съгласие.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

— Разбира се! Ако ти не се бе сетил, аз щях бездруго да повдигна въпроса. Като твой съветник мой дълг е да се грижа за финансовите ти интереси.

Виконтът се усмихна под мустак. Не бе очаквал, че ще му се падне такъв разбран зет. Зак се питаше колко бързо ще се добере до най-близката тоалетна. Имаше нужда да повърне.

Ед Дийн беше добър дилър и страстен градинар. Бюрото му беше същото като на Матю — задръстено от телефони, компютърни екрани, финансови отчети, сравнителни таблици, жълти самозалепващи се листчета, празни чаши от кафе и обвивки от сандвичи. Върху шкафовете обаче Ед поддържаше един напълно различен пейзаж. Сред хаоса на работното му място растеше миниатюрна горичка бонзай. Ако се наведеше и погледнеше хоризонтално пред себе си, човек можеше да си представи птички лилипути, които прехвъркват между лилипутските дъбове и лилипутските брястове, или катерички лилипути, събиращи жълди като глава на топлийка в хралупки колкото напръстник.

Дийн много се гордееше с творението си и го поддържаше в същата изрядност, както и търговския си портфейл. Гвоздеят на колекцията му обаче не беше бонзай, а едно миниатюрно ябълково дръвче. То имаше листа с нормален размер и раждаше плодове с нормална големина, но височината му не превишаваше осемдесет сантиметра. Пред очите на Матю то напъпи, прецъфтя и роди малки зелени ябълчици, които постепенно започнаха да се наливат и да стават червени. За съжаление въпреки стерилния въздух, подаван от климатичната инсталация, някаква болест засегна дръвчето и попари плодовете му. Напразно Дийн ги пръскаше, чистеше и подхранваше. Пет ябълки загинаха; със свито сърце той ги отрязва една по една от клона, като всеки път намазваше чуканчето с антисептичен разтвор.

Остана му само една-единствена ябълка — цяла и невредима. Дийн я гледаше с любов как се налива и превръща във великолепен зрял плод.

Ед Дийн беше третият член на отдела на Матю и Фиона. Малко по-старши от Матю, той се бе доказал като изключителен дилър и експерт в оценките си за възможностите и проблемите на различни фирми. Матю си даваше сметка, че Макалистър бе подбрал трима от най-добрите служители на банката за това звено, и се чувстваше

поласкан. Два месеца след основаването му Макалистър им каза точно какви амбиции си е поставил:

— Нашата цел не е да започнем поредната търговска дейност, нещо като малко по-лъскаво чейнджбюро. Ние ще инвестираме в това начинание собствените си пари, при това големи суми. Очаквам от вас да залагате смело и да печелите много. Казал съм на моите шефове да очакват възвръщаемост на инвестициите от трийсет процента годишно. На вас казвам обаче, че лично аз няма да се задоволя с по-малко от петдесет процента.

Тримата започнаха работа през януари в една малка стаичка недалеч от голямата зала. Имаха самочувствието на избраници и съзнаваха, че са длъжни да пазят дейността си в тайна. Информационните системи бяха готови до февруари. До началото на март осъществиха първата си сделка. А през март и април усвоиха основните положения на пазара. Увереността им нарастваше, а заедно с нея и размерите на сключваните сделки. Отначало се задоволяваха да купуват малки дялове, за да проверят доколко ще се оправдаят оценките им за движението на пазара. Постепенно се почувстваха по-уверени и готови да се впуснат в голямата игра.

Екипът им извършваше проучвания на фирми, изпаднали във финансови затруднения. Обикновено акциите на такива фирми, някога изчислявани в лира, сега бяха спаднали до няколко пенса. Кредитори, които в по-добри времена с радост им бяха отпусkali заеми, сега се бояха, че никога няма да си възвърнат парите. А за терапията, предлагана от Фиона, Ед и Матю, нямаше по-добър пациент от един уплашен кредитор.

В най-успешната си сделка до момента те се бяха обадили на една от големите банки, която бе заела петдесет милиона лири на верига магазини за мъжка мода. Веригата се управляваше от някакъв дребен мошеник, финансовите ѝ отчети се бяха оказали фиктивни, а акциите ѝ се намираха в състояние на свободно падане.

Банката бе убедена, че няма да види нито пени от парите си; служителите, одобрили заема, се бяха отчаяли. Тъкмо тогава им се обади някаква жена от банка „Мадисън“ — някоя си Фиона Шепъртън — и с много професионален тон им предложи да изкупи дълга от петдесет милиона лири за двайсет милиона. Това означаваше четирийсет пенса за всяка лира. Не беше кой знае какво, но все пак бе

по-добро от нищо. Предложението бе прието с благодарност. Сделката се сключи след няколко дни.

Само че преди това Матю и Ед бяха извършили огромно проучване, което бе показало, че положението на фирмата далеч не е толкова лошо. Коригираните финансови отчети за периода до октомври показваха, че фирмата е на път да се възстанови по-бързо, отколкото някой бе предполагал. Към момента на сделката те имаха основания да смятат, че дадените два̀сет милиона лири вече може да им донесат два̀сет и пет милиона. До края на годината очакваха да препродадат дълга за трийсет.

Заедно с увеличаващата се увереност на новия екип растеше и самочувствието на Матю. Той вече имаше сметка в „Суицърлънд Интърнешънъл“ при Джеймс Билиъл. Най-после се чувстваше готов — умствено и емоционално. План „Б“ можеше да започне.

Най-напред обаче Фиона, Ед и Матю трябваше да вземат едно решение помежду си.

— Тъ̀й значи — каза Фиона. — „Кобра Електроникс“. Направихме проучване. Обсъждахме с часове. Всички мислим, че пазарната ситуация се е подобрила. Готови ли сме да пристъпим към действие?

„Кобра Електроникс“, фирма производител на военна техника, бе вложила твърде много пари в най-новата си ракета. Самата ракета изглеждаше отлично, само дето не вършеше работа. Фирмата така и не можеше да определи къде точно е проблемът. Още по-малко имаха представа колко време им трябва, за да го отстранят, и колко ще им струва. Междувременно клиентите им анулираха важни поръчки, бъдещето изглеждаше несигурно, а кредиторите и инвеститорите на фирмата бяха изпаднали в паника.

Ед Дийн пръв отговори на въпроса на Фиона.

— Да. Около самата „Кобра“ положението е все същото, но аз забелязах, че през последните седмици са били отложени решения за подписване на три важни договора за доставка на ракети. Става дума за Саудитска Арабия, Малайзия и Индонезия. Повечето хора биха си казали, че това е лоша новина, но според мен е добра. И без това се очакваше, че „Кобра“ няма да спечели търговете за доставките. Сега би могло да се предполага, че клиентите имат нужда от повече време,

за да преоценят ситуацията. Възможни са изненади, а във всеки случай по-лошо отсега няма да стане.

Фиона кимна.

— Много добре. Матю, какво е състоянието на пазара за дългове?

Погледите им се срещнаха. В нейния имаше само хладен професионализъм, в неговия също. На деловите съвещания няма място за романтика, но иначе връзката им се развиваше стремглаво. Матю и Фиона се обичаха.

— Имам добри новини — каза Матю. — Цената на дълга продължава да пада. „Кобра“ иска още заеми от кредиторите си. На практика това означава: „Ако не ни дадете пари сега, всичко отива по дяволите и няма да си платим и предишния борч.“ Банките не й вярват много, но засега няма организирана съпротива. В крайна сметка вероятно фирмата ще получи нужните пари, от което банките още повече ще се изнервят. Предвид на всичко това смятам, че ще успеем да изкупим дълга й за трийсет или четирийсет милиона при цена четирийсет пенса за лира.

— Отлично — каза Фиона. — Предлагам да действаме. Съгласни ли сме всички?

Ед и Матю кимнаха. Това бе най-голямата им и най-дръзка сделка досега. Фиона искаше да изкупят десет процента от дълговете на „Кобра“. Това щеше да им даде право на вето върху всички решения и действия на фирмата. „Кобра Електроникс“ я очакваше неприятна изненада.

— Добре, да действаме — каза пресипнало Матю. — Ще ида да взема по едно капучино и почваме.

Другите двама се съгласиха на драго сърце. Кафето на „Блу Маунтън“ беше божествено — идеалното тонизиращо средство за хора, намислили да превземат някоя нищо неподозираща фирма. Матю си облече палтото и излезе от офиса.

В джоба на палтото му имаше два мобилни телефона. Единият беше служебен и принадлежеше на „Мадисън“. Номерът му фигурираше в електронния указател на банката, така че всеки можеше да го открие на него. Другият обаче си беше негов собствен. Само един човек знаеше за съществуването му, но този човек живееше чак в Швейцария и се славеше със своята дискретност.

На път за кафенето Матю се отби в една странична уличка, встрани от шума и тълпите на Ситито. Уличката извеждаше до малка квартална градинка, заобиколена от три страни с офиси, а на четвъртата имаше кръчма. По това време на деня кръчмата беше затворена. Матю седна на една пейка, измъкна телефона от джоба си и набра номера.

Джеймс Билиъл вдигна слушалката от другата страна.

Матю сякаш го видя как навлажни с език устните си, преди да каже мазно:

— Джеймс Билиъл, на вашите услуги.

— Джеймс, обажда се Матю Градли. Искам да те помоля да извършиш една операция от мое име.

Матю описа накратко за какво става дума. Искаше да купи облигации на „Кобра Електроникс“. Смяташе да инвестира всичките си пари — цялата си премия заедно с натрупаната лихва. При това искаше поръчката му да се изпълни незабавно.

— Както желаш — каза Билиъл. — Предполагам, разбираш, че начинанието ти е рисковано. Купуваш ценни книжа на фирма, която според всички експерти е на ръба на финансова катастрофа, а при това залагаш всичките си пари.

— Знам това. Претеглил съм всички рискове.

— Убеден съм, че е така, приятелю. Нашата фирма с удоволствие ще извърши сделката от твое име. Искаш ли писмено потвърждение? Мога да ти го изпратя по факса още сега.

— Не! В никакъв случай. Ще ти се обадя по-късно за подробностите. Не ми изпращай нищо по факса. Дори не ми се обаждай по телефона, аз ще те търся.

— Ха-ха. Разбира се. Банка „Мадисън“ понякога проявява твърде старомодни разбирания. По-добре тия неща да си останат между нас. Бъди спокоен.

Матю затвори телефона. Колкото и да се насилваше, не можеше да си каже, че този Билиъл му харесва.

Дарън остана известно време в Соули Бридж при майка си. Всички в селото знаеха какво се е случило и общественото мнение в общи линии бе на негова страна. Хората бяха съгласни, че наистина е постъпил идиотски, но и че Джордж бе отишъл твърде далеч, като го уволни. Самият Джордж не беше вода ненапита, за да постъпва по този начин.

Дарън прекарваше вечерите си в кръчмата, където бившите му колеги все настояваха да го черпят. Той играеше бiliarд, пиеше на чужда сметка и на другия ден спеше до обяд. Обидата от постъпката на Джордж го бе направила словоохотлив; Дарън не оставяше слушателите си, докато не им разправеше всичко.

Накрая простите радости от безплатната бира и безкрайните игри на бiliarд свършиха. Един ден Дарън се скара с майка си. Същата вечер пи повече от обикновено и изпадна в заядливо и войнствено настроение. По едно време каза на кръчмаря, че отива да си разчисти сметките с Джордж. Обезпокоен, кръчмарят позвъни на Джордж в Илки, за да го предупреди. Джордж му благодари и обеща да бъде нащрек. Но Дарън май не бе ходил там, макар после майка му да разказваше, че се бе губил някъде до четири сутринта. По обяд на следващия ден той се събуди с махмурлук и в ужасно настроение, събра си нещата в една раница и изчезна.

Отначало майка му си мислеше, че е отишъл при някой приятел в Скиптън, но не беше сигурна. Дарън беше на двайсет и две и можеше сам да се грижи за себе си. Новината за изчезването му стигна до „Гисингс“ преди края на работния ден и всички въздъхнаха с облекчение. Бившите колеги още му съчувстваха, но безкрайните му вайкания бяха почнали да им дотягат.

— Ще се оправи — каза Дейв. — И без това му е време да си вземе живота в ръце.

Дейв едва ли щеше да е толкова философски настроен, ако знаеше какъде се е запътил колегата му. Дарън не отиде в Скиптън. След като смени няколко коли на автостоп, към седем вечерта той се

озова в покрайнините на Стърби. След час щеше да мръкне; валеше дъжд. Дарън бе забравил да си вземе чадър или непромокаеми дрехи и сега зъзнеше в дънковото си яке.

Шофьорът на камиона, който последен го бе качил, спря на една бензиностанция извън града. Дарън го изчака да потегли и закрачи към индустриалната зона, която се намираше на около километър на североизток. Там, между разни по-малки фабрични постройки, се извисяваше цветната неонова фирма на Аспъртън Холдингс Лимитед.

Дарън намери паркинга, който по това време бе почти празен. Между малкото останали коли се открояваше черен мерцедес 500 с нови регистрационни номера. Дарън хвърли раницата си на мокрия асфалт до задната броня на колата и седна на нея, облегат на калника. От страничния джоб на раницата измъкна стереослушалки, но джобът се оказа разкопчан и самият уокмен бе изпаднал по пътя. Дарън изпсува и запокити слушалките в сгъстяващия се мрак. Успя да запали една поизмокрена цигара и зачака.

Мина време. Дарън беше мокър до кости и умираше от студ. Той пушеше цигара от цигара, тъй като кибритът му също се бе измокрил. Вятърът се засили.

Най-после в неоновата светлина до входа на паркинга се очертаха две забързани фигури. Загърнати в кашмирени палта и приведени под чадъра, който вятърът се опитваше да изтръгне от ръцете им, фигурите се приближаваха към мерцедеса. Когато стигнаха до колата, Дарън им подвикна:

— Здравсти!

Двамата се спряха сепнати. По-високата от двете фигури зарови ръце в джобовете си, сякаш търсеше нещо, докато по-ниската, която приличаше повече на жена, държеше чадъра над главите и на двамата. Накрая мъжът извади джобно фенерче и го насочи в лицето на Дарън.

— Кой си ти? Какво искаш? — запита Майк Аспъртън.

— Аз съм Дарън. Работех в „Гисинг“, но вече не работя там. Рекох си, сигурно ще се намери нещо за мен по тия места.

С ръката си, която държеше цигарата, Дарън посочи наоколо.

— Не знам дали имаме нещо подходящо. Във всеки случай подай молба както му е редът. Ние не можем да те наемем просто така, от улицата.

Семейство Аспъртън не знаеха какви точно са намеренията на Дарън. На първо време решиха да пипат внимателно. Без да се приближават, те държаха лъча на фенерчето, насочен право към очите му.

— Това не ми върши работа. Рекох си, че можем да поговорим.

Ейлийн Аспъртън пристъпи предпазливо напред, хванала фенерчето като оръжие. Вятърът извиваше и заплашваше да изтръгне чадъра от другата ѝ ръка.

— Няма какво да говорим с теб, млади момко. Ако имаш нещо за казване, можеш да го изложиш писмено. Освен това нямаш работа на паркинга ни. Така че, ако обичаш, разкарай се оттук. — С лъча на фенерчето тя му посочи пътя.

Дарън не се помръдна. Той настървено дърпаше от последната си цигара, докато огънчето започна да пърли филтъра. Хвърли угарката на асфалта и дъждът мигновено я угаси.

— Вижте, исках да ви кажа, в „Гисингс“ бях довереник на Джордж Градли. Всичко, дето ставаше там, минаваше през мен. Та си рекох, дай да им се обадя лично на тези хора, разбираш ли кво искам да кажа? Ще прощавате, дето ви уплаших малко. Рекох си, ако вляза през парадния вход, може и да не ме пуснат при вас.

Мистър и мисис Аспъртън продължаваха да стоят неподвижно, но нещо в позата им се измени. Уплахата им премина в интерес. Изведнъж Майк Аспъртън го позна.

— Ти не беше ли един от ония младежи, дето дойдоха да купят нашата серия „Блясък“?

Той заобяснява на жена си, но тя го прекъсна:

— Като сте били толкова близки с Градли, ти защо напусна „Гисингс“?

— Хвана ме как се подигравам с него пред момчетата и ме уволни. Дори едно „мерси“ не ми каза за всичко, дето съм направил за него. — Дарън се изплю възмутено.

— Какво толкова имаш да ни казваш? — попита Ейлийн Аспъртън. — Не си дошъл само да молиш за работа.

— Ами това, че „Гисингс“ не са чак таквиз светци, каквито се изкарват. И те въртят номера като всички. Само че аз им ги знам номерата.

— Непотвърдени клевети не ни интересуват. Ако това е всичко, което имаш да ни казваш, направо си тръгвай.

Това не бе опит да го прогонят, а покана да продължи. Дарън потупа с ръка раницата си.

— Всичко е тук. Каквото ви душа иска. Направил съм копия, не нося оригинали, за да не забележат, че липсват. — Двамата съпрузи се вторачиха жадно в мърлявата раница. — Не се бойте, всичко е завито в найлон, за да не прогизне като мен на дъжда... — В последните думи се съдържаше не дотам тънък намек.

Двамата собственици на Аспъртън Холдингс стояха под чадъра, загърнати в топлите си кашмирени палта, а от устата им течаха лиги. Ейлийн Аспъртън премести лъча на фенерчето от лицето на Дарън към асфалта, а оттам — към лъскавата нова кола.

— Качвай се — изкомандва тя.

— Отивам да взема кафета, ще празнуваме! — каза Матю.

— По-добре шампанско — обади се Фиона. Разбира се, това бе шега. В „Мадисън“ алкохолът бе също толкова недопустим, колкото и търговските загуби. Оставаше кафето.

Имаха сериозни причини за празненство. Притежаваха единайсет и половина процента от всички неизплатени дългове на „Кобра Електроникс“, откупени средно по четирийсет и три пенса за лира. Предишната седмица бяха пуснали съобщение, в което се посочваше точният размер на техния дял. Споменаваха се и намерението им да сложат вето на плановете на компанията за рефинансиране.

Седмицата, която последва, беше изпълнена с напрежение. Първоначалната реакция на „Кобра“ бе направо истерична. Обвиниха „Мадисън“, че е „една арогантна американска банка, която нищо не разбира от сложните процеси във военната индустрия“. Плакаха се, че ако „Мадисън“ наистина блокира рефинансирането им, те ще обявят фалит до края на годината. Свързаха се с всичките си останали кредитори, за да изразят възмущението си, но с ужас откриха, че те тайно се радват на решителните мерки, предприети от „Мадисън“.

Накрая от „Кобра Електроникс“ се обади на търговската си банка, която с готовност им обясни за какво става въпрос. Компанията се нуждаеше не от още пари, а от компетентно ръководство. Най-сигурният начин да се спасят от фалит бе компанията да бъде разделена на части, а частите продадени на този, който плати най-много. Ръководството се опита да окаже съпротива, но тя не трая дълго. Ветото на „Мадисън“ върху нови заеми не им остави никакъв избор. Две седмици след съобщението на „Мадисън“ от „Кобра“ публикуваха свое, с което съобщаваха, че компанията се продава.

Незабавно курсът на акциите на „Кобра“ започна да нараства взривообразно. Само през първия ден цената им се удвои, а през следващите два-три дни се удвои още веднъж. Цената на дълга ѝ също скочи нагоре и за кратко време „Мадисън“ реализира печалба на

хартия от близо седемдесет процента. Брайън Макалистър бе на седмото небе. Той получи поздравления по електронната поща от Дан Креймър и веднага ги препрати поотделно на Фиона, Ед и Матю. На стената в кабинета на Фиона имаше забити дузина пирони за окачване на картини. Тя нареди да поставят в рамка посланието на Дан Креймър и го закачи на един от пироните. Оставаха ѝ единайсет пирона. На малкия екип предстоеше още много работа.

Матю си облече палтото.

— Едно капучино, Ед? — подвикна той на Ед Дийн, който тъкмо се суетеше около горичката си от бонзаи.

— Моля? А, да, каквото вземеш. Само, моля те, мини и покрай цветарския магазин за малко тор за саксии. Страхувам се, че на ябълката ми се е появило петно. Недостиг на магнезий.

Дийн посочи с пръст едва забележимо тъмно петънце върху последната от скъпоценните си ябълки. Побутна го с нокът и петънцето помръдна. Облекчен, Дийн го изтри с мека кърпа, която държеше специално за целта.

— По-добре да намина покрай магазина за очила — подразни го Матю, но Дийн не чу шегата. Той бе зает да пръска ябълката си с дестилирана вода.

На път за кафенето Матю се шмугна в страничната уличка, която водеше към кварталната градинка. Площадът бе пуст както предишния път. Само групичка туристи го попитаха за някаква църква, но Матю не можа да ги упъти и те си тръгнаха. Той измъкна телефона от джоба си и набра номера.

— Матю, така се радвам да те чуя — провикна се Билиъл, когато го позна. — Нещо ми подсказваше, че днес ще се обадиш.

— Да — отвърна сухо Матю. Намеците на Билиъл никак не му харесваха. — Искам да продам дела си в „Кобра Електроникс“. Целият.

Билиъл обясни, че операцията ще отнеме няколко минути, и го посъветва да позвъни отново, за да научи колко точно е спечелил. Матю отиде да купи кафетата. На връщане през градинката отново набра номера.

— Честито! Продадохме всичко. Чистата ти печалба от сделката е седемдесет и два процента, след комисионата и всичко останало. Салдото ти при нас в момента е сто и девет хиляди лири стерлинги. Трябва да ти кажа, че извади голям късмет. Представяш ли си, същата

сутрин, когато си вложи парите при нас, „Мадисън“ се зае с тази фирма. Какво съвпадение, а? Сигурно си много доволен.

Матю затвори. Живо си представи противната физиономия на оня зализан дребосък, изкривена в ехиден смях. Какъв неприятен тип, но каква добра работа свърши!

Матю се върна в банката с кафетата в ръка. Сърцето му преливаше от радост. План „Б“ бе успешно приведен в действие и даваше първите добри резултати.

С „Кобра“ определено му бе провървяло. Компанията бе, в слаба позиция, а от „Мадисън“ здравата я бяха притиснали. Но Матю можеше да печели и от по-дългосрочни сделки. Пазарът на фирмени дългове и облигации е много чувствителен, и при всяка по-голяма сделка цените се вдигат и падат значително за една нощ. Само да знаеше точно кога „Мадисън“ ще осъществи поредната атака, Матю можеше да спечели много пари от флукуациите на пазара. Дори при едно изменение на курса само с десет процента той за една нощ можеше да спечели десет хиляди лири. И пет процента не биха били зле, стига да знаеше точно кога е моментът. При това с всяка следваща сделка той щеше да влага все повече, следователно и печалбата му щеше да се увеличава пропорционално на вложената сума. Щеше да успее. Тъкмо сега, за пръв път от началото на кариерата си, Матю искрено вярваше, че ще успее. Милионите на баща му щяха да бъдат негови.

Но радостта от успеха му бе помрачена от чувство на срам. Търгуването въз основа на поверителна вътрешна информация е противозаконно. Всички колеги от „Мадисън“, които го уважаваха до момента, щяха да го презират, ако се оставеше да бъде хванат. Доколкото познаваше Фиона, тя нямаше да му проговори.

Матю се върна на бюрото си. Фиона и Ед ги нямаше, сигурно имаха срещи. Махна капачката от капучиното и отпи. Ех, че хубаво го правеха! Не го свърташе на едно място, не можеше да се насили да работи в момент като този. Затова стана и се заразхожда между бюрата.

Сети се за Джордж и Джоузефин и за майка си. Ще прати на Джоузефин малко пари. Не много — колкото да си помогне. Тъкмо сега не бива да рискува и да провали шансовете си. Помисли си и за срамната си тайна. Опита се да се успокои, че това, което върши, е

престъпление без жертви, но вътрешният глас му казваше, че не е прав. Всеки път, когато купуваше облигации, някой друг ги продаваше — някой инвестиционен банкер или управител на пенсионен фонд. Ако не ги продадяха точно в този момент, някой пенсионер щеше да получи по-висока пенсия, а спестяванията на някоя домакиня щяха да донесат повече лихва.

Той се опита да заглуши гласа, който го караше да се чувства неудобно. Помисли си за фирмата на баща си — колко ли струва и за колко време ще я продаде. Още не бе решил каква част от парите на баща си да раздели между семейството. Може би една четвърт ще даде на Джоузи, а на братята си — по милион, милион и нещо. Целият свят щеше да е негов, така че можеше да си позволи да бъде щедър.

Както си мислеше и посрѣбваше кафе, пред очите си видя някаква ябълка. Пресегна се, откъсна я и я ухапа. Беше още зелена и нагарчаше.

Сложи ябълката на бюрото и внезапно разбра какво е направил. Бе откъснал последния забранен плод от дървото на Ед Дийн! Горичката бонзай и миниатюрното ябълково дръвче го гледаха с ням укор. Матю взе нахапаната ябълка и гузно се отдалечи.

Сградата представляваше някогашна богаташка къща, от която първоначалните собственици, разорени аристократи, бяха успели да се отърват малко преди да протече покривът. Купувачите я бяха почистили и направили някои подобрения. На входа на градината бяха издигнали висок двоен портал с дистанционно управление. След множество интервюта за нисшия медицински персонал бяха подбрани най-красивите момичета от околността. Лекарите с посредствена квалификация, но с авторитетен акцент и безукорни обноски профучаваха през портала с дискретните си немски коли. Всичко бе много изискано, без излишна показност — една клиника, създадена, за да напомня, че парите са по-важни от здравето.

На рецепцията зад високо махагоново бюро седеше жена в бял костюм, която критично огледа новодошлите — хубавичко младо момиче, не особено добре облечено, и възрастна жена, немощна и с очевидна нужда от медицинска помощ. Двете жени дойдоха с такси с местна регистрация, значи до селото бяха пристигнали с влака, а тази клиника не бе предназначена за хора, които пътуват с влак.

— Дошли сте за консултация, доколкото разбирам? — запита тя с ледена учтивост, като посочи по-възрастната жена с едва забележим жест.

— А, не. Не идваме заради мама. Дошла съм да видя един от пациентите ви.

— Разбирам. — Жената в бяло донякъде се поуспокои. Дори богатшите понякога имат бедни роднини. — Разбира се. Кого сте дошли да посетите?

Джоузефин й каза.

ЛЯТОТО НА 2000 Г.

Първото лято на новото хилядолетие. Горещо и слънчево. Водата понамалява, вестниците мърморят за промени в климата, а небесата са пълни с чартърни самолети, поели курс на юг.

Лятото е сезонът, когато младите мъже мислят за любов, но някои от тях сега са заети с по-важни неща. Датата е 16 юни 2000 г. До срока, определен от Бърнард Градли, остават 392 дни. Това е малко повече от година.

— Ооо, Зак! Как я караш бе, педал смотан?

Дик Бандерман беше в добро настроение. Бе му станало навик да псува и ругае Зак всеки път, като го види — спомен от първата им среща на пешеходната пътека пред „Кобург“. Разбира се, Зак не му остана длъжен:

— Добре, благодаря. Ами ти бе, противно изкопаемо?

— И аз така. Ти тази година ще искаш ли премия, или я отстъпваш на Фонда за подпомагане на изпаднали съдружници?

Зак помисли малко.

— Виж какво, Диксън. Като трябва да се помага на бедните, аз съм най-отпред, ама тия специално са гадни мошеници, пък са и грозни. Така че си ми дай премията.

Диксън се ухили. Това момче си го биваше.

— Правилно. Тя и без това е толкоз малка, че не си струва. — Лицето му стана сериозно. — Получи ли от Ейми-Лу служебна характеристика с плюсове и минуси и разните там подробности?

— Да. Плюсовете ми са, че съм усърден работник, работата ми е винаги на ниво, изкарвам много пари на фирмата. Минусите — че съм малко арогантен, малко безчувствен и малко трудно се сработвам с колегите.

— Малко арогантен?!

— Признавам, че Ейми-Лу може да е използвала и по-силна дума. Действително се смятам за по-умен от повечето хора, с които работя, но какво пък — това си е самата истина. Наистина съм по-умен, значи имам право и да смятам така.

— В тази игра не трябва само мозък, Зак. В нашата система далеч няма да стигнеш, ако не се харесваш на хората. При това под хората разбирам също и клиентите ни.

— Прав си. Занапред ще бъда мек като котенце.

Бандерман го изгледа втренчено за мис, после вдигна един плик и му го подаде. Зак го разкъса. Вътре пишеше, че премията му за

годината е 250 000 долара. Получаваше и увеличение на заплатата — не обърна внимание с колко.

Зак бе доволен, но не чак толкова. За разлика от Матю в неговите планове за бъдещето премиите не играеха голяма роля. Той трябва да стане съдружник или да докопа парите на Сара, или и двете. Така или иначе, четвърт милион долара не е сума, която ще му помогне много. Това са джобни пари. Все пак добре е да ги има. Ще купи някакъв подарък на Сара, може би и на родителите ѝ. А и на Джоузи — и тя трябва да получи нещичко. Ще намине покрай „Асприс“ за някоя огърлица или нещо друго. Джоузи обича бижута.

— Благодаря — каза кратко той.

Бандерман се усмихна вътрешно. Тоя младеж сигурно искрено обещавахе да се поправи, но едва ли щеше да успее. Той въобще не си даваше сметка кога се държи грубо.

— Добре. Сигурно се чудиш защо те викам на разговор.

— Нещо във връзка с търсенето на заместник за Хал Гилингам, предполагам.

— Точно така. Както знаеш, от доста време търсим подходящ човек. Същевременно сме ти благодарни, че временно се нагърби и с неговата работа, макар че и Ейми-Лу не спира да те товари.

— Удоволствието беше мое. — Това донякъде си бе самата истина. Зак работеше усърдно, защото имаше нужда от това. От друга страна, Сара се чудеше за какъв човек се е сгодила — за бъдещ съпруг и баща или за някакъв работохолик, машина за печелене на пари. Не че се бяха карали заради това. Сара проявяваше необикновена зрелост по тия въпроси, а Зак успяваше да овладее естествените си пориви да я иронизира, когато се спречкваха. Но постоянната му заетост се бе превърнала в проблем между тях, който нямаше да се реши от само себе си.

Бандерман кимна. Той прекрасно разбираше ситуацията. Повечето съдружници в „Уайнстейн Люкс“ или бяха разведени, или половинките им отдавна се бяха примирили, че са женени за парите им, и си търсеха приключения другаде. В най-добрия случай и двамата съпрузи работеха на ненормиран работен ден за някоя банка, а децата растяха под майчинските грижи на английски гувернантки. От това децата получаваха сериозни душевни травми, но поне един ден щяха да могат да си платят психотерапията.

— Та така, Зак. Искях да те попитам, ти чувстваш ли се в състояние да поемеш работата на Хал Гилингам за постоянно? Ще намерим някой да довърши проектите, върху които работехте с Ейми-Лу, а ти ще се съсредоточиш само върху данъчните аспекти. Ще отговаряш за всичко.

— Работата на Гилингам? И аз да отговарям за всичко? — Зак бе извън себе си от щастие. Ако трябваше да избира между длъжността на Гилингам и премията от четвърт милион, той щеше да предпочете първото, без да се замисли. Четвърт милион долара — колкото с тях, толкова и без тях. Докато длъжността на Гилингам бе неговият билет към ранга на съдружник, ключът към милионите на баща му. — Това е направо фантастично, Диксън.

— Ще се справиш ли?

— Дали ще се справя? Че аз последните четири месеца какво правя, не се ли справям? Дори когато Хал още беше с нас, аз движех нещата. Той просто се явяваше на работа, но аз сключвах сделките. Разбира се, че ще се справя!

— Добре. Още сега започни да прехвърляш на колеги всичко, което няма връзка с данъчната област. Искам да се занимавам само с данъци.

— С изключение на „Хадърли Пасифик“, нали така? Тяхната сделка я вода аз.

— Че тя още ли е жива? Те не те ли наеха през ноември?

— Разбира се, че е жива — сопна се Зак. — Компанията иска да изчака цената на „Саут Чайна“ да падне, преди да я налапат. Очакват неблагоприятни развития в корабоплаването в региона да снижат курса на акциите.

— А цената паднала ли е оттогава?

— Още не. Стои на четирийсет и пет долара, но те я чакат да падне на четирийсет.

Бандерман вдигна вежда. Самият той не вярваше, че сделката ще стане. Зак издиша шумно през носа си и направи нетърпелив жест.

— Ако те казват, че ще спадне на четирийсет, значи ще спадне. Тия типове са много хитри и познават тамошните пазари по-добре от всеки друг. Ще направят сделката и ние ще им помогнем.

Бандерман вдигна рамене. Сделката вече не го интересуваше. Тя бе коствала на банката многоседмична работа, а накрая едва ли щеше

да донесе и едно пени печалба. Но ако Зак толкова държеше да я води, това си бе негова работа. Тъкмо щеше да му е за урок.

— Тоя Хадърли, това не е ли бъдещият ти тъст?

— Той е.

— Добре, задръж сделката. Не искам да ти объркам семейните взаимоотношения.

— Благодаря. Само още един въпрос.

— Какво има?

Зак отдавна чакаше този момент. Най-после длъжността на Гилингам бе негова — окончателно и завинаги. Но последната му велика идея — идеята, която Гилингам бе споделил с него онази тъжна сутрин, когато алкохолът най-после го победи, идеята, която Зак му открадна с усмивка, преди да го удави — нейното време бе дошло. Сега Зак не се съмняваше, че само той и никой друг ще обере лаврите.

— Бих желал да обсъдим една моя идея. Данъчните формули на Гилингам бяха винаги такива, че посрещаха конкретни нужди на конкретен клиент. Това беше изгодно за клиента, но за нас означаваше много работа. Отнемаше ни по цял ден да измислим формулата, после цял месец да изпипаме детайлите, после три месеца или повече, докато подпишем договора. Аз искам да се приключи с всичко това. Искам да предложа една данъчна формула, която да е еднакво приложима за всички наши клиенти. От висша мода да преминем, така да се каже, към конфекция. Ще разработя един трик за избягване на данъци, който ще е общоприложим, така че договорите направо да ги снимаме на ксерокс. Формулата ще е толкова проста, че всеки брокер да може да я продаде на всеки клиент.

— Аха! Нещо като Свещения Граал, така ли? Хал Гилингам също ми бе споменал нещо такова. Казваше, че тук има златна мина, стига да можеш да я откриеш. Не си губи времето, Зак. И Хал не можа да я открие, а здравата се беше заинатил.

— Диксън, аз я открих!

— Какво?

— Открих я, Диксън! Остава още много за доизпипване от юридическа гледна точка, но съм сигурен, че ще проработи. Идеята ми дойде в Хонконг...

Зак започна да обяснява. Разбира се, идеята не бе негова, а на Гилингам. Като замисъл бе гениална, неслучайно ѝ викаха Свещения

Граал. Само че автора ѝ го нямаше да си поиска правата. След като го уволниха, Гилингам се отдаде на четиримесечен непрекъснат запой, който за малко не разруши черния му дроб и не му коства живота. Накрая, изплашен, се върна в някогашната си клиника, където му казаха, че този път здравата я е загазил и ще му е нужно повече време да се оправи. Никой нямаше да се усъмни, че идеята на Зак е открадната. Същност тя бе извънредно проста. Съществува един вид финансов инструмент, който на професионален език се нарича дериват, и е донякъде подобен на конните залагания. Ако спечелиш, удвояваш заложените пари или дори нещо отгоре. Ако загубиш, губиш, и толкова. Хал Гилингам бе намерил формула — същата, която Зак му открадна — да обърне шансовете за печалба в полза на играча. Основаваше се на една вратичка в данъчните закони, така че при печалба всичко да остава в полза на спечелилия, а евентуална загуба да се компенсира чрез данъците. Чрез тази вратичка на практика данъчните власти субсидират операцията, като субсидията нараства пропорционално на големината му.

Ставаше дума за напълно законна формула за неплащане на данъци, която можеше да се продава в готов вид от всеки търговски посредник буквално на хиляди клиенти в Далечния изток.

— Измислил ли си му име на това чудо? — запита Бандерман.

— Да. „Рози“. Идва от...

— Не ми казвай от какво идва. Името ми харесва.

— Диксън, искам да се погрижиш банката да подкрепи проекта „Рози“ с всички сили.

— Ти съветвал ли си се с адвокати, дали тая идея е юридически издържана?

— Правните експертизи показват, че действа безотказно в Хонконг, Сингапур и Малайзия. В момента проверявам за други страни в Югоизточна Азия. Засега не съм чул правните експерти да са открили нещо. Имам основания да вярвам, че идеята ми е приложима във всички държави от региона.

— Безотказно, а? Като получиш всички експертизи, изпрати ги на адвокатите на фирмата в Ню Йорк. Ако те ти повярват, и аз ще ти повярвам. Тая шашма трябва да е идеално изпитана от гледна точка на закона, така че ако адвокатите ни дадат благословията си, аз ще ти дам моята. Твоите „Рози“ ще никнат на Луната.

Зак се ухили доволен. Бандерман беше директор на отдел „Корпоративни финанси“ за Европа. Ако той кажеше, че розите на Зак ще растат на Луната, значи щяха да поникнат и на Марс.

— Благодаря ти, Дик! — каза той, този път искрено. — Много ти благодаря, лайнар скапан.

Поредното съвещание. Поредното положително решение. Този път обектът бе лизингова фирма — „Албион Лизинг“. Направила дългове, за да закупи техника, която да отдава на лизинг на разни хора, после с парите закупила още техника, за да я отдава на лизинг на още хора. Всичко вървяло прекрасно, но лизинговите сделки взели да намаляват и един ден счетоводителите на фирмата открили, че планината от дългове е надвиснала опасно и заплашва да ги затрупа.

Накрая се случило неизбежното: планината се превърнала в свлачище. Банките започнали да си искат парите, но „Албион“ не можела да им ги върне. Клиентите бързо усетили, че има проблем, и избягали при конкуренцията. Проблемът станал още по-тежък. Сигнало се дотам самата Банк ъф Ингланд да се чуди как да спасява положението.

Междувременно, верни на себе си, банките кредиторки бяха изпаднали в паника и се чудеха дали да не започнат да разпродават дълговете на „Албион Лизинг“. Също верни на себе си, Ед, Фиона и Матю бяха подушили печалба и се навъртаха като акули около плячката.

В плана им нямаше нищо необикновено. Преговорите с Банк ъф Ингланд се бяха проточили няколко мъчителни седмици и някои от банките кредиторки бяха загубили търпение. В това нямаше нищо странно. За разлика от инвестиционните банки, които живеят от риска, в кредитните банки работят едни от най-предпазливите хора на света. Хора, за които дефиницията за авантюризм е да си сложат малко по-ярка вратовръзка. При първия полъх на вятъра те затреперват като лист и бягат да се крият от бурята. Страхът ги прави късогледни. Готови са да продадат за четирийсет пенса за лира дълг, когато с малко търпение биха могли да приберат и по шейсет пенса. Ако един заем се е изпортил, това не значи, че нищо не струва.

И така, Фиона, Матю и Ед тръгнаха на лов за мишки. Те дебнеха и се ослушваха, за да чуят откъде идва най-силното цвърчене. Подхвърляха бучки сиренце — намеци, че може би ще се

заинтересуват да купят част от дълга на „Албион“ — и чакаха някое мишле да изприпка в краката им. И мишлетата заприиждаха с навирени мустачки. Различните мишоци даваха различна оценка на дълга. Някои искаха по седемдесет пенса за лира. Други нямаха предвид конкретна цена, а бяха готови да грабнат каквото им се подхвърли. Фиона, Матю и Ед наблюдаваха суетенето на гризачите и си правеха своите сметки.

Дойде моментът да вземат решение. Помежду си се бяха разбрали, че реалната стойност на дълговете на фирмата е около петдесет пенса за лира. Ако преговорите с Банк ъф Ингланд преминеха гладко, стойността им щеше да се повиши на шейсет. Междувременно се срещаха мишлета, готови да продадат дълга между трийсет и пет и четирийсет пенса за лира. Аритметиката не бе сложна и тримата се споразумяха без проблеми. Както обикновено щяха да залагат на едро, за да смъкнат голяма печалба.

Най-напред обаче Матю трябваше да проведе обичайния телефонен разговор.

— Някой да иска кафе?

— Добра идея — каза Фиона.

— За мен с ябълка! — обади се Дийн. Той още не бе простил на Матю, че изяде последната му ябълка, и не пропускаше да му напомня за това по два пъти на ден. Матю му се извинява цял месец след инцидента, купи му ново дръвче с шест зреещи ябълки, но оня не спираше да го задява. Накрая Матю реши, че си е изкупил вината и няма да търпи повече.

— Ти направо откачаш — срязва го той. — Гледай го, Фиона, не откача ли?

— Откача.

— Чу ли, бе? Откачаш.

— Но ти не трябваше да му ядеш ябълката.

— Ти също откачаш!

На улицата беше страшна жега. Повечето минувачи бяха по ризи, оставили топлите си вълнени сака — остатък от викторианската епоха — на стола до бюрото. Матю пристъпваше забързано. Когато стигна до страничната уличка, той крадешком се огледа. Не видя познат, макар че в тълпата не можеше да се каже със сигурност. Шмугна се в уличката и излезе при кварталната градинка. Бе почти време за обяд и кръчмата се

пълнеше с хора. Навсякъде наоколо служители от банките преживяха сандвичите си или се разтушаваха с по някоя бира.

Матю се поколеба. Предпочиташе да е сам, но бързаше. Набра номера.

— Добър ден, Джеймс Билиъл е на телефона. С какво мога да ви бъда полезен?

— Матю Градли. Искам салдото по сметката ми.

— Ах, Матю, скъпи приятелю! Един от най-големите късметлии сред моите клиенти. Каквото пипне, става на злато. Момент да видим... — В слушалката се чу как чука по клавиатурата. — Ето на! Късметът не те изоставя, приятелю. Твоите скромни шейсет и осем хиляди лири само за няколко месеца са набъбнали на порядъчната сума от двеста и осемдесет хиляди. Това късмет ли е, или имаш някаква тайна формула?

Матю се опитваше да не му се хваща.

— Искам да инвестираш всичко в „Албион Лизинг“. Облигации, не акции. — Матю му даде точни инструкции.

За частни лица не е лесно да изкупуват банкови заеми, но могат да купуват облигации. Има изключения, но в общи линии правилото е, че с нарастването на цената на дълга пропорционално нараства и курсът на корпоративните облигации. Отсреща грозникът повтори дума по дума указанията. Противен или не, Джеймс Билиъл беше професионалист в банковите операции.

— Длъжен съм да те предупредя както винаги, че замислената инвестиция е извънредно рискована.

— Знам. Прави, каквото ти казвам. Ще ти се обадя след две минути да потвърдиш сделката.

Матю затвори, за да не слуша противното кикотене на Билиъл, купи кафетата, обади се отново и получи нужното потвърждение. Швейцарската банка взимаше безобразно високи комисиони, но очевидно разполагаше с отлични дилъри, които купуваха всичко на разумна, понякога изключително изгодна цена. Този път също не се бяха посрамили. Матю благодари през зъби на Билиъл и се върна в офиса.

— Как са мишките? — попита той.

— Засега няма отговор. Сигурно обядват — отвърна Дийн.

— Айде бе! Толкова ли са изгладнели?

— Не се бързай с тия неща.

Следобедът мина бавно. Фиона се обаждаше повторно на всички, но никой не отговаряше. Странно. Мишките по принцип не излизат в продължителни обедни почивки, но тук явно ставаше нещо.

Накрая, около пет без четвърт, позвъни една от главните мишки. Фиона обясни, че банка „Мадисън“ е заинтересована да закупи значителна част от дълга на „Албион“ по трийсет и пет пенса за лира. Офертата, обясни тя, се правеше, при условие че „Мадисън“ получи достъп до цялата информация, с която разполага кредиторът.

От минал опит Фиона очакваше мишката буквално да ѝ захапне ръката. Вместо това гласът от другата страна бе ледено учтив:

— Благодарим за офертата. За съжаление малко сте закъснели. Ако знаехте последните новини, нямаше да настоявате толкова. Оказва се, че на всичко отгоре в „Албион Лизинг“ е разкрита документна измама. Рано е да се каже, но понастоящем дългът едва ли струва и по десет пенса за лира. Ние решихме чисто и просто да им го опростим. Каквото и да получим при сегашните обстоятелства, ще ни дойде като подарък.

— Измама, казвате?

— Точно така. В голям мащаб. Трябваше да я забележим по-рано. Наистина съжалявам, че не ви продадохме всичко преди няколко дни.

— Е, благодаря, че поне сте откровен с нас.

— Няма защо. При всички положения щяхте да научите, преди да сме сключили сделката.

Оказа се истина. Още докато Фиона говореше, Ед и Матю се втурнаха към терминала на „Ройтерс“. Заглавието говореше само за себе си: „Банкери съобщават за измама в «Албион Лизинг»“. Отдолу кратко съобщение излагаше подробности около измамата: Акциите на фирмата бяха изтеглени от обръщение. Облигациите ѝ се котираха по пет до десет пенса за лира, но дори на тази цена никой не купуваше.

— По дяволите! — извика Дийн. — Трябва да си търсим други мишки.

— Всъщност новината е добра — отбеляза Фиона. — Ако бяхме сключили сделката преди ден-два, сега щяхме да загубим купища пари.

Матю не каза нищо. Той гледаше безумно в екрана и натискаше копчетата, за да изцеди цялата информация. Засега нямаше много.

Подробностите щяха да се появят до ден-два, но това едва ли щеше да му помогне. Този ден Матю бе инвестирал 280 000 лири в облигации, които се бяха обезценили за часове. Бе дал по четирийсет пенса за лира. Дори да се намереше сега купувач, той едва ли щеше да предложи повече от пет или десет пенса. Това означаваше, че ще си възвърне между 35 000 и 70 000 лири от парите си, и то преди тлъстата комисиона на Билиъл.

Само преди няколко часа милионите на баща му изглеждаха толкова близо, че сякаш можеше да ги пипне. Сега бяха далечни като звездите. Върнал се бе в изходната точка, ако не и по-назад.

Главният редактор погледна макета. На титулната страница на списанието „Фърничър Тудей“, се набиваше в очи заглавие с тлъсти червени букви: „КРАЖБА! Нашият специален репортаж за безнаказаните измами на някои производители“. Отдолу с по-малки букви: „Подробности на с. 14“

„Фърничър Тудей“ е издание на занаятчийската гилдия на производителите на мебели, а не еталон за журналистически разследвания. Материалите в него са на теми като „Нови технологии в парната обработка на чама“ или портрети на носителите на тазгодишните награди за мебелен дизайн. Издателите му нямат бюджетно перо за съдебни разноси, нито пък вкус към дела за клевета.

След дълга вътрешна борба главният редактор се предаде. Уликите срещу „Гисингс“, бяха толкова убедителни и необорими, че повече не можеше да се желае. Той не само се бе запознал подробно с доказателствения материал, но притежаваше в сейфа си копия от всеки по-важен документ. Интервюирал бе надълго и нашироко и оня бивш служител на „Гисингс“ и дори бе записал всичко на видеокасета. После бе изпратил журналист да направи инкогнито оглед намясто и показанията на младежа се потвърдиха до най-малките подробности. Младежът бил много близък с директора на „Гисингс“, който внезапно го уволнил по особено унизителен начин. Чудил се какво да прави, докато един ден го осенила идея и се явил в офисите на „Аспъртън“.

В допълнение към целия доказателствен материал главният редактор бе получил писмо и от самата Ейлийн Аспъртън. Тя го уверяваше, че всички твърдения на младия човек отговарят на истината; нещо повече — обещавахе изцяло да обезщети списанието за всякакви разноси по евентуални съдебни дела. Той въздъхна. Тия от „Гисингс“ сигурно си бяха заслужили омразата. Главният редактор се посъветва със собственика на изданието. Собственикът се посъветва с адвокатите си. Всички бяха на едно мнение — материалът да се публикува.

Самият материал гласеше следното:

ЕКСКЛУЗИВНО!

„ГИСИНГС“ МАМИ КЛИЕНТИ С ПРАЗНИ ОБЕЩАНИЯ

Проверката констатира използване на вредни бои и долнокачествени суровини.

Случвало ли ви се е да купите нещо, което изглежда страхотно в магазина, но след няколко дни се разпада в ръцете ви? Вината може и да не е само ваша. Най-вероятно сте жертва на целенасочена измама.

След продължително разследване на производствената практика на една традиционно ползваща се с добро име фирма — „Мебели Гисингс Лимитед“ — „Фърничър Тудей“ разкри някои от триковете, които фирмата прилага, за да мами системно клиентите си.

Първите подозрения датират от времето, когато Майкъл и Ейлийн Аспъртън, собственици на известната мебелна фирма Аспъртън Холдингс Лимитед, започнали да проявяват интерес към една нова пазарна ниша, почти изцяло доминирана от серията „Яркост и красота“ на „Гисингс“. Майк Аспъртън разказва: „Ние вече разработвахме своя собствена серия, когато «Гисингс» лансираха тяхната. Твърденията им за висок стандарт на качество бяха посрещнати със скептицизъм. Ние просто не вярвахме, че са в състояние да постигнат качествено изпълнение с оборудване като тяхното.“

В рекламните проспекти на „Гисингс“ се твърди, че се използват „бои от най-високо качество“. В действителност проверката на „Фърничър Тудей“ установи, че боите се доставят от производител в Източна Европа, който влага опасни количества олово и други отровни субстанции. Брайън Конуей, председател и здравен консултант на Британския мебелен съвет, коментира: „Използването на бои на оловна основа е в

крещящо нарушение на британските и европейските стандарти на безопасност; в случаите, когато се прилага, виновните лица подлежат на съдебно преследване. Тази порочна практика представлява, реална заплаха за здравето на потребителя, особено на малки деца!“

Помолена за коментар, Ейлийн Аспъртън заяви: „Бяхме в шок. Видяхме се принудени да лансираме в съкратени срокове нашата собствена серия, за да предложим на потребителя реална алтернатива. Междувременно правим всичко по силите си, за да разобличим онези, които вършат тези ужасни неща.“

Но усилията на „Гисингс“ за правене на икономии за сметка на потребителя не спират дотук. Според рекламните проспекти дървеният материал, вложен в техните мебели, е „висококачествен, напълно обработен чам от скандинавски бор“. В действителност нашата проверка установи, че дървените плоскости са от бракуван материал от шотландска дъскорезница, който в повечето случаи не е преминал дори първоначална химическа обработка. Майк Греъм от технологичния отдел на „Аспъртън“ коментира: „Те твърдят, че използват едни от най-добрите видове мека дървесина на пазара. Всъщност дървото им е от толкова лошо качество, че вторични деформации като посукване и извиване са на практика неизбежни. Колко ли време ще продължават безнаказано така, ето това е въпросът!“

Други трикове включват влагане на висококачествен обков — панти, дръжки и брави — в мострите за оглед, които при реални доставки се подменят с най-евтини имитации. Но не само купувачите са жертва на измама. Фирмата редовно представя неправилно попълнени формуляри за ДДС отчети на данъчните власти, за да печели време и да отлага плащането.

Фирма „Гисингс“ бе продадена неотдавна от уважаваната фамилия Гисинг на някой си Джордж Градли, син на Бърнард Градли — йоркшърски милионер първо поколение. Противно на твърденията на новия собственик за пълна рекапитализация се смята, че „Гисингс“ е

затънала в дългове. Според Майк Аспъртън: „Може би са решили, че си струва да поизмамят клиентите си, за да спасят фирмата от фалит. Само че в нашия бизнес рецептата за успех е усърдие и честен труд. За жалост при новото ръководство на «Гисингс» липсват и двете.“

Поканихме „Гисингс“ да коментира резултатите от нашата проверка, но единственият отговор, който получихме, бе: „Без коментар!“ Документацията от съвместната проверка на „Фърничър Тудей“ и Аспъртън Холдингс е предадена на следствените власти. Междувременно фирма „Аспъртън Холдингс“ е открила безплатна телефонна линия за оплаквания на потребители, които се опасяват, че са закупили некачествени мебели.

Обичайният тираж на списанието беше осем хиляди екземпляра. Този брой щеше да излезе в тринайсетхиляден тираж, тъй като „Аспъртън“ бяха поръчали пет хиляди бройки на свои разносики „с рекламна цел“. Явно имаха списък на потенциални клиенти, всеки от които щеше да получи по един екземпляр от публикацията с придружително писмо от Майк Аспъртън. Целта им бе никога никога вече да не купи изделие на „Гисингс“.

Разбира се, както всички мебелни фирми в цяла Англия, „Гисингс“ също бяха абонати на списанието. Когато в петък сутринта Вал разпределяше пощата, яркочервеното заглавие я удари в лицето. Тя отвори направо на статията и я прочете от край до край. И направо изпадна в шок. Не знаеше какво да мисли. Сигурна бе, че това са безпочвени клевети и измислици, но явно със смъртоносен ефект. Имаше и нещо друго, което сериозно я обезпокои. Веднъж Джордж наистина я бе накарал да представи недопопълнен данъчен формуляр, за да спечелят време. Това се бе случило по време на една от вечните им финансови кризи. А какви ли още ги е вършил, без дори да я уведоми? Явно този човек не се спираше пред нищо.

Тя тръсна списанието на бюрото му и излезе, без да каже дума. Джордж прочете статията веднъж, после още веднъж, по-бавно и внимателно. Чудеше се какво ли още ще предприемат „Аспъртън“, за да извлекат максимална полза от ситуацията, но това вече нямаше

значение. Самата статия бе достатъчна. Прокара пръсти през късата си
рижава коса и въздъхна.

— Шах и мат — промърмори тихичко той.

Какво по-подходящо време за женитба от първото лято на новото хилядолетие! И какво по-хубаво място от величествения парк на Овъндън Хаус? И каква по-красива двойка от младия, блестящ и темпераментен Зак Градли и неговата богата, прелестна и грижовна съпруга? Наистина, би могло мотивите (поне от страна на жениха) да са малко по-чисти, но какво пък — това, дете не го знаем, не може да ни навреди... Препуснала в сватбената си карета с четири снежнобели коня, сияеща сред водопада от кремава коприна и дантели, облегната на ръката на единствения мъж, когото е обичала през живота си, Сара е живото олицетворение на блаженото невежество.

Сватбената церемония бе организирана перфектно. Петстотин души се бяха събрали в селската църква, чиито прозорци звънтяха от мощния им хор. Сара беше с традиционна дълга рокля от кремав копринен сатен с дантели. Всички казваха колко божествено изглежда и — най-важното — бяха искрени. Лорд Хадърли, развълнуван и щастлив, я предаде на жениха с достойнство. За разлика от повечето бащи на младоженки той наистина смяташе, че не губи дъщеря, а печели син.

Лейди Хадърли любезно седна до Хелън Градли, която този ден беше относително добре за състоянието си, макар понякога да се налагаше да ѝ напомнят, че Зак се жени за Сара, а не — както тя си мислеше — Джордж за Вал.

Младоженката и женихът произнесоха брачната клетва ясно и високо, като се гледаха право в очите. Зак този път не бе забравил да си среши косата на път и внимаваше да не я роши с пръсти непрекъснато. Красив, напет и леко самонадеян — със Сара си бяха лика-прилика. Брачната клетва прозвуча напълно искрено, химните бяха изпети с жар, а накрая двамата коленичиха така естествено, сякаш го правеха всеки ден.

След церемонията всички гости се скупчиха в църковния двор, за да изпратят щастливите младоженци до каретата. Конете тази сутрин бяха събудени по-рано от обикновено, за да бъдат изчеткани, опашките

им сплетени на плитки, а в гривите вплетени панделки. Сватбената церемония се проточи и яркото слънце ги бе понапекло. Затова, когато Зак и Сара се качиха и кочияшът подръпна поводите, те радостно препуснаха напред, към очакващите ги пълни ясли, торби със зоб, следобедна дрямка и сладка лятна трева. Замайна от щастие, не на последно място и поради опияняващия мирис на конска пот, Сара настоя да минат по заобиколния път покрай езерото и пое поводите, за да подкара конете в галоп през горичката от другата страна.

За Зак денят също бе незапомнено щастлив. Със или без брачен договор, за него това бе голяма крачка в правилната посока; освен това той наистина харесваше съпругата си. Е, може би малко по-малко, отколкото на нея ѝ се искаше да вярва. Когато тя с неохота остави поводите на кочияша и се отпусна назад на седалката, устните им се сляха в целувка и се разделиха чак когато запотените коне преминаха по чакълената алея към входа на замъка, под дъжда от конфети и радостната врява на посрещаните.

Шпалирът се точеше през цялата розова градина. Зак и Сара, лорд и лейди Хадърли, Джоузефин и Хелън Градли се здрависваха и приемаха благопожелания. Джоузефин през цялото време се притесняваше, че Хелън няма да се справи, но тя седеше изправена като принцеса в плетения стол, стискаше всички подадени ръце и мълвеше благодарности.

Всички поканени присъстваха. Бяха дошли родителите на Хелън Градли, както и майката на Бърнард Градли — Пети, вече пълна въздържателка след дългите увещания и заплахи на лекаря. Отзовали се бяха и някои от многобройните братя и сестри на Бърнард, които се посбутваха неловко в необичайната за тях обстановка.

За голяма изненада на Джордж Кики също бе сред гостите; огромната алена периферия на шапката почти закриваше лицето ѝ.

— Но, разбира се, аз тук — обясни тя. — Моя фамилия и фамилия на Сара близки много поколения. Моя прапрапрабаба омъжила за четиринайсети виконт, или нещо подобно. Във всеки случай Сара и Кейт идвали в мой къща във Франс всяко лято, когато били бебета.

Джордж много се зарадва и двамата с Кики прекараха почти целия следобед заедно. Тя го попита за Вал и лицето му помръкна. Разказа ѝ с няколко думи.

— Аз мисли, че накрай всичко бъде добре, Жорж. Аз мисли, че тя обича те и няма вечно сърди.

На Джордж му стана по-леко, че тя мисли така, макар да съзнаваше, че заваялата и егоцентрична Кики едва ли знае нещо за злопаметността на йоркшърските жени. Тя бе добра приятелка, но би била ужасна съпруга. Приятно му беше да си бърбят — нищо, че някогашната тръпка отдавна бе преминала. Освен това понастоящем Кики се срещаше с някакъв красив италианец и на драго сърце му разказа всички подробности.

— Казва на теб като приятел, Жорж, ако тоз мъж поразтребил свой ужасен палацо, аз за него омъжи се!

Джордж искрено се радваше за нея и я прегърна, доколкото му позволяваше грандиозната шапка.

Сватбеният прием премина в щастлив унес. Шампанското се лееше, под празничната шатра ехтяха смехове, в центъра на трапезата седеше Сара, сияеща от красота и щастие. Само кумът Матю беше нещо умърлушен. Фиона бе също между поканените, но се измъкна в последната минута, за да не я представят на цялото семейство като „приятелката на Матю“. Сега тя му липсваше, а имаше да готви и реч.

Лорд Хадърли говори пръв — благосклонен, добър и остроумен както винаги. Речта му бе изпратена с овации — добър знак. Зак бе втори; той благодари на много хора за техния принос към този щастлив ден и раздаде дребни подаръци. При всеки подарък, при всяка благодарност каза по някоя шега, която се посрещаше с одобрителен смях. Матю получи сребърна щипка за банкноти — едва завоалирано предизвикателство: „Аз току-що спечелих трийсет милиона. А ти?“ Той пъкна подаръка в джоба си; щеше да го изхвърли по-късно, когато е сигурен, че не го гледат. Зак привърши с благодарностите и се впусна в дълго и леко иронично описание на Сара — как бе хванала поводите, колко величествена бе позата ѝ в каретата, като на някаква римска богиня. Публиката слушаше и се превиваше от смях. После Зак добави със сериозен тон няколко думи на искрено възхищение от Сара и семейството ѝ.

След аплодисментите дойде ред на Матю.

Той извади сгънат лист от джоба си и зачете. Подготвил си бе шестминутна реч, включваща девет основни шегички и няколко второстепенни. При всяка шега театрално поспираше, за да задържи

вниманието на публиката. Слушателите му отговаряха с учтив, не особено възторжен смях и накрая го изпратиха с вяли аплодисменти.

Зак се надвеси над масата да му благодари, но очите му го прободоха с леден блясък. И двамата прекрасно знаеха, че тази сватба е поредният гамбит в една партия шах, която щеше да продължи три години. До финала оставаше цяла година, а Зак вече се бе оженил за големите пари, оставаше само да си ги натъпче в джобовете. Очите му издаваха тържеството на победителя, а тези на Матю — неотслабваща амбиция да се бори докрай. Нищо, че Зак го бе победил, Матю щеше да му докаже, че и той може да спечели милион, при това със собствени сили, както баща им искаше. Зак се досещаше какво си мисли брат му. Зад благородната поза на братска любов прехвъркваха искри на враждебност и омраза.

Гостите се пръснаха из парка, докато слугите подготвяха площадката за вечерните танци. Хеликоптерът на лорд Хадърли чакаше покорно на ливадата. Джордж и Кики използваша времето, за да бъдат заедно. Хелън Градли бе докопала отнякъде чаша шампанско и алкохолът я бе съборил. Джоузи я остави да похърква кротко в един шезлонг и тръгна да си търси забавления. Сара, сестра й Кейт и цялото семейство много й допадаха. Успя да си побъбри на воля и с Арабела Куийнсфери — старата приятелка на Зак, с която си размениха сочни клюки за миналото и прогнози за бъдещето на семейния живот.

Както обикновено става в такива случаи, женихът и младоженката не успяха да разменят и дума помежду си в суматоката. Всичките петстотин гости държаха лично да кажат на Сара колко е хубава роклята й, а на Зак — какъв късмет е извадил. Един и същ разговор се повтаряше за петстотен път, но щастливите младоженци (или поне Сара) нямаха нищо против. Времето беше разкошно, настроението повишено, младоженката сияеше.

Матю обаче беше обхванат от мрачни мисли. Той неотдавна бе загубил над 210 000 лири и въпреки предизвикателната поза шансовете му да се види собственик на милион изглеждаха по-далечни от всякога. Той се разхождаше из тълпата и намусено оглеждаше гостите.

Под един кичест кестен се смееха и пиеха групичка колеги на Сара от „Кобург“. По някоя откъслечна дума се разбираше, че това са дилъри, търгуващи с акции на фирми. Матю разтвори мобилния телефон и го залепи за ухото си.

— Виж какво, не е сега моментът... Аз съм на сватба, брат ми се жени... А, така ли, разбирам. — Матю се приближи до дървото и седна на една пейка. От мястото, където седеше, ясно се чуваше какво си говорят ония от „Кобург“ — служебни клюки, пиански истории. Той повиши глас: — Наддават за „Албион“, казваш? Много странно... А, тия ли? Е, те поне имат пари... Да, да, ясно ми е това. Направили ли са оферта? Колко?... Господи, тия са луди! При наличие на съмнения за измама... — Гласовете и кикотенето в лагера на „Кобург“ секнаха. Матю заора дълбоко: — Аха, сега разбирам! Кой би предположил, че „Албион“ ще извадят такъв коз в последния момент?! Значи каква е нашата стратегия?

Матю се отдалечи от групата, като продължаваше да вика в телефона. Десетина чифта очи от „Кобург“ бяха забити в гърба му. След няколко крачки той затвори капачето на телефона и го постави в джоба си. През цялото време уредът бе изключен.

Като всички неща по света, и сватбата най-после завърши. Здравчаваше се, гостите започваха да се прозяват и разотиват. Зак и Сара щяха да прекарат нощта в петзвезден хотел в Бъкингамшър, а на следващия ден отлитаха на двуседмичен воаяж под слънцето на Тоскана. Зак дори се бе погрижил да ангажира коне за езда в гористите хълмове наоколо!

Двамата се упътиха към очаквания ги хеликоптер, който целият беше украсен с цветни панделки, а на прозореца имаше надпис „Младоженци“. Сара се опита да се сбогува с по-важните гости, но Зак я задърпа към машината — така нямаше да приключат още поне един час.

Накрая се качиха. Зак даде знак на пилота и тежките перки се завъртяха. Лорд и лейди Хадърли, Джоузефин и Хелън, Матю и Джордж и още неколкостотин гости, роднини и доброжелатели махаха с ръце. Перките се въртяха с бясна скорост, та махащите се ръце сякаш се опитваха да ги догонят. Сара изпращаше въздушни целувки през прозореца, а зад нея се виждаше изрязаният смугъл профил на Зак. Хеликоптерът се издигна стръмно нагоре, зави и отлетя в нощта. Ръцете продължаваха да махат неистово, докато светлините на опашката не се сляха със звездното небе.

В понеделник сутринта Матю седеше в офиса. Бе дошъл по-рано от обикновено, но не можеше да се съсредоточи. Фиона и Ед му се подиграваха заради разсеяността. Той не им оставаше дължен, но умът му бе другаде. Когато пазарите на облигации отвориха, ръцете му посегнаха към клавиатурата. За облигациите на „Албион“ нямаше обявен курс. Време бе за сутрешното кафе.

От пустата по това време квартална градинка Матю набра номера на Джеймс Билиъл.

— Какъв е курсът продава на „Албион Лизинг“? Ще изчакам, докато провериш.

Матю зачака. Билиъл се забави. Най-последно угодническият му глас се чу в слушалката.

— Имам интересна новина за теб, приятелю. Облигациите са се вдигнали на трийсет пенса за лира. Явно има слухове, че някакъв безумец се готви да направи оферта за закупуване на фирмата. Отделът за борсови операции на „Кобург“ стои зад това, надули са цените и чакат. Сега всички останали качват, защото предполагат, че от „Кобург“ са надушили нещо.

— Искам да продам всичко.

— Да продадеш всички облигации по трийсет пенса за лира? Позволи ми само да ти напомня, че ти неотдавна ги купи по четирийсет.

— Прави, каквото ти казвам.

— Отлично, приятелю. На твоите услуги. Много странно, че късметът ти изневери този път. Или може би трябва да те поздравя, че слухът се появи тъкмо навреме, за да те избави от много по-лоша съдба?

— Продавай!

— Дадено.

Билиъл продаде облигациите. Матю загуби двацет и пет процента от инвестираните само преди няколко дни пари. Вместо 280 000 лири сега имаше 210 000. Но от това не беше никак нещастен.

Напротив — беше на седмото небе. Бе играл рисковано, но все пак успя да спаси нещичко при катастрофата. Имаше основания да се гордее със себе си, повод да празнува. Всеки глупак може да спечели, когато пазарът е благосклонен. Майсторлъкът е да излезеш сух от водата.

Слуховете, които витаеха из пазара, още същия ден достигнаха до „Албион Лизинг“. На следващата сутрин фирмата издаде кратко комюнике, в което се казваше, че не участва в никакви преговори с потенциални купувачи, нито има намерение да започва такива, предвид на обстоятелствата. Слуховете моментално секнаха и облигациите на „Албион“ отново паднаха на седем пенса за лира. През цялата седмица по баровете се говореше, че банка „Кобург“ е загубила милиони лири стерлинги, тъй като се е поддала на слуха и е вложила много свои пари. Дори и така да беше станало, то не бе проблем на Матю.

Отпочинал и с приятен загар след медения си месец, Зак се изправи на катедрата и огледа публиката си. В залата присъстваха само дванайсет души, между които аристократичният Диксън Бандерман, но камерите и микрофоните щяха да предадат посланието му на една много по-широка аудитория, за която по принцип бе предназначено. Тази аудитория го слушаше и гледаше от офиси в Хонконг, Сингапур, Токио, Манила, Тайпе, Сидни и Сеул. Колкото и да бе усъвършенствана, формулата за неплащане на данъци „Рози“ нямаше да успее да заобиколи стриктните закони на Западна Европа и Щатите. Тя бе предназначена специално за Далечния изток, където измами от този вид са практически непознати. Някои финансови министри в региона щяха като нищо да получат инфаркт.

— Добре дошли — започна Зак. — Бих желал да ви представя един нов продукт, който ще лансираме официално след седмица. Нарича се „Рози“...

Зад гърба му се сменяха диапозитиви. На първия диапозитив, насложен върху приятен фон от бледолилав розов храст, пълзящ по каменна арка, се четеше следният надпис: „Противоданъчен пакет «Рози». Ези — вие печелите; тура — данъчните губят!“ Снимката беше на действителната роза „Сара Хейвъркум“ от градината на Овъндън Хаус. Идеята за оформлението на корицата го бе осенила внезапно и Зак много се гордееше с нея, защото тя съчетаваше два от трите му ключа към богатството: противоданъчният пакет и Сара Хейвъркум. Ако се бе сетил как да вмъкне и елемент от „Хадърли Пасифик“, Светата троица щеше да е пълна.

— „Рози“ е доста сложна формула, така че бих ви препоръчал да насочите вниманието на клиентите си към главната ѝ особеност — нейната универсална приложимост на всички финансови пазари в Далечния изток. Ако спечелите, цялата ви печалба си остава за вас, без данъци. А ако загубите, не губите всичко, тъй като част от загубата ви се покрива от данъците. Не цялата загуба, разбира се. Риск все още има, но шансът да спечелите вече е обърнат във ваша полза. При игра

на рулетка банката неотменно си взима своя дял. Представете си обаче рулетка, при която банката субсидира печалбите на играчите, при това не лошо. Колкото по-дълго играете, толкова повече печелите. Ние сме се постарали максимално да опростим една по принцип доста сложна идея. Предлагаме на вниманието ви напълно унифициран пакет от бланкови договори, с които да сключвате едни и същи стандартни сделки с всеки отделен клиент. Ако някой дойде при вас да иска специална услуга за конкретни обстоятелства, отговорът е „не“. Продаваме конфекция, а не висша мода. Между другото, изпратили сме цял куп разяснителни материали до всичките ни офиси в Далечния изток. Моля, запознайте се с тях и ги използвайте. Ние сме се постарали да направим всичко пределно просто, разбираемо и убедително.

Зак продължаваше да говори. Той обясни кратко и ясно принципа на данъчната схема. Нарочно не искаше да навлиза в подробности, за да не отблъсне слушателите си. Изложението му продължи около двацет минути. Накрая с дистанционното устройство извика на екрана първия диапозитив: „Ези — вие печелите; тура — данъчните губят!“ Всяко послание трябва да се повтаря до втръсване — това е златното правило на маркетинга.

— Има ли въпроси?

Главите в залата се поклатиха отрицателно. Повечето му колеги от лондонския офис бяха участвали в разработването на презентацията и я знаеха наизуст. Имаше два-три въпроса от Корея, но те се дължаха на технически прекъсвания на звука и картината. Извън това презентацията явно бе направила добро впечатление. Към края, когато Зак се канеше да обобщи и направи заключенията, постъпи въпрос от някакъв американец в Манила:

— Зак, искам просто да се убедя, че правилно съм разбрал. Твоята „Рози“ е много сладка, но с нея все пак можеш да загубиш и ризата от гърба си, не е ли така? Искам да кажа, ако заложиш много пари на финансовите пазари и нещо се изкофти, при всяко положение губиш, нали? Разбирам, че данъчните власти покриват част от загубите, но все пак основната част си остава за твоя сметка. С други думи, тая формула не ни дава право да се самозабравим и да играем, без да мислим.

— Точно така — отвърна Зак. Не му стана никак приятно, че други му показват слабата страна на идеята му. — Ако не играеш правилно, естествено, губиш. Просто загубата не е толкова голяма, колкото би била иначе.

В този момент Диксън Бандерман стана от стола си и пристъпи напред. След като се убеди, че камерите и микрофоните го хващат изцяло, той се обърна към невидимата публика:

— Вашият въпрос е напълно уместен. Ние всички много харесваме „Рози“ и искаме от вас да я продавате с всички сили на клиентите ни. Но не забравяйте, че нашата фирма има стогодишна история и че отношенията ни с някои от нашите клиенти са също на сто години. Ние не искаме да им продаваме нещо, което може да им навреди, независимо колко пари ще спечелим за кратко време. Ако видите, че някой клиент се опъва, не се опитвайте да му пробутате продукта на всяка цена. Финансовите инструменти са нещо, което трябва да се използва отговорно, но може да се използва и безотговорно. Не искам да изглежда, сякаш продаваме продукт безотговорно, колкото и щедри да са някои от нашите клиенти. Надавам се, че това е ясно на всички.

Диксън Бандерман впери поглед в обектива на камерата. С пронизителните си сини очи и посивяла коса той бе самото олицетворение на отговорния, загрижен банкер. Публиката не отговори, но отговор не бе и нужен. Носеха се слухове, че Бандерман скоро ще стане старши съдружник в глобалната система на „Уайнстейн Люкс“. Ако подчинените му искаха да напреднат в кариерата, имаха интерес да изпълняват каквото им се каже.

Зак, който стоеше до него, кимна одобрително. Разбира се, всичко това бе само за очи. Него конкретно ни най-малко не го интересуваше дали клиентите на фирмата ще спечелят много пари, или ще скочат от покрива. Знаеше само, че колкото повече купуват „Рози“, толкова по-големи стават шансовете му да го поканят за съдружник.

Разпратените рекламни материали съдържаха подробни указания как да се подхожда към клиенти, на които никога преда не бе хрумвало да избягват данъци. Пълни бяха с примери, илюстрирани с графики и диаграми. На корицата на всеки рекламен пакет се виждаше красивата снимка на арката с розите и мотото с „ези-тура“. Материалите бяха

преведени на всички възможни езици. Самите брошури бяха триумф на дизайна и полиграфическото изкуство.

Но в цялата тази планина от хартия не се съдържаше нито дума за отговорно отношение към клиентите.

Семейство Аспъртън изпълниха всичко, което бяха намислили. Те залепиха пет хиляди плика с петте хиляди бройки от списанието. Във всеки плик се съдържаше и придружително писмо с плоски извинения за „порочните практики, използвани от някои фирми в мебелната индустрия“. Повторно се изброяваха някои от по-сериозните грехове на „Гисинг“, а отдолу имаше безплатен телефонен номер за заявки за собствената им продукция. Ниските цени на серията „Блясък“, както и на някои други серии, щели да се задържат още няколко месеца поради засиления интерес. Писмото и броят на „Фърничър Тудей“ бяха адресирани по списък до всички потенциални клиенти и кореспонденти на „Аспъртън“.

Ударът срещу „Гисинг“ попадна в целта. Телефоните в пласментния отдел замлъкнаха. Стари клиенти престанаха да отговарят на оставени съобщения. Машините в цеха бездействаха, а работниците, скупчени на групички, препрочитаха ксерокопия от статията с онези ужасни обвинения и клатеха глави. Такова нещо не можеше да се случи по времето на Том Гисинг.

Търговският посредник на „Уайнстейн Люкс“ пристъпваше от крак на крак. Той се намираше в кабинета на главния финансист на една сингапурска многонационална корпорация, която бе един от най-добрите му клиенти. Директорът още не бе пристигнал и човекът на „Уайнстейн“ започваше да нервничи. Погледът му се рееше през прозореца към планините от контейнери, които чакаха да бъдат прехвърлени от един кораб на друг, за да продължат пътя си по морета и океани. Гъстотата на корабния трафик напомняше донякъде Хонконг, но разликата започваше отвъд пристанищните кейове. Хонконг е шумен, мръсен, многолюден и вулгарен — нещо като ориенталски Ню Йорк. За разлика от него Сингапур е тих, изрядно чист, авторитарен и точен като часовник — един Франкфурт на Далечния изток. Днес търговският посредник на „Уайнстейн Люкс“ бе дошъл да предложи на клиента си нещо съвсем различно и това бе причината за притеснението му.

Продуктът, който се опитваше да продаде, бе един хитроумен трик, изобретен от някакъв данъчен гений в Лондон и наречен със странното име „Рози“, което не бе никак лесно за произнасяне на азиатските езици. По същество „Рози“ представляваше сигурен начин за измъкване на пари от джоба на държавата — нещо, което никак нямаше да се хареса на сингапурските власти. В Сингапур корпорациите са близки с правителството. Практики, които минават за обичайни в някои по-поқварени общества като Англия и Съединените щати, са неприемливи в тази малка островна държава. Само че големите шефове в Лондон бяха дали изрични инструкции и от техните представители в цяла Югоизточни Азия се очакваше да продават продукта им с всички сили. Човекът се надяваше поне срещата му да бъде кратка и безболезнена и скоро да може да се върне към нормалните си занимания.

Клиентът влезе в офиса, придружен от още трима господа — от финансовия директор, от главния юридически съветник, т.е. шефа на адвокатската колегия на фирмата, и от самия й президент. Това бе лош

знак. Бяха изкарвали тежката артилерия, което можеше да означава само едно — готвеха се да го пекат на бавен огън. Търговският посредник трескаво се покланяше и кимаше с глава. Какво пък — ще обвини за всичко началниците си в Лондон и ще се опита да запази каквото може от достойнството си.

Не му предложиха чай или кафе — още един много лош знак. В Азия учтивостта, дори към врага, е от първостепенно значение. Президентът на корпорацията зае мястото си и направи знак на останалите да сторят същото. Изглеждаше нетърпелив. Нямаше я обичайната размяна на поздрави и дребни любезности. Търговският посредник се закле, че това му е за последен път. Никакви „Рози“ повече — за нищо на света!

Президентът взе думата:

— Вашата банка се опитва да ни продаде „Рози“?

Представителят на „Уайнстейн Люкс“ наведе глава в знак на съгласие и пълно покорство пред съдбата.

— Вашите „Рози“ много ни харесват. Искаме да купим цяла градина.

Долната челюст на търговския посредник увисна. Президентът се засмя на шегата си и я повтори с наслада:

— Искаме да засадим цяла градина с „Рози“.

Посредникът се засмя от облекчение. Президентът се смееше все по-силно. Финансовият директор се смееше, защото президентът се смееше; главният юридически съветник се смееше, защото финансовият директор се смееше; накрая главният финансист се засмя, защото всички останали се смееха. Офисът му се тресеше от смях.

ЕСЕНТА НА 2000 Г.

Пророците не са познали. Изминали са цели осем месеца от новия милениум, а дотук нищо страшно не се е случило. Светът продължава да си съществува както преди. Второто пришествие се отлага.

Датата е 4 септември — топъл, почти летен ден. Жените все още носят памучните си рокли и ядат сладолед по улицата, но есенният хлад ще повее всеки момент. Матю е станал по-самоуверен. Зак е изпълнен с очакване. Положението на Джордж изглежда безнадеждно. До крайния срок остават 312 дни.

Прочутият адвокат, специалистът по дела за клевета, важно седна на мястото си. Подръпна ръкавите на сакото, за да се вижда точно толкова от маншетите на ризата, колкото бе абсолютно необходимо — една дискретна бяла ивица, мекият блясък на сребърните копчета, но нищо повече. Прочисти гърлото си без нужда, но достатъчно силно, и присъстващите послушно утихнаха. Хари Кънингам, най-известният лондонски адвокат, шампионът на делата за клевета, накрая бе доволен.

Кънингам беше едър мъж. Висок и широкоплещест, с напълно побеляла коса въпреки петдесетте си години, той, се открояваше сред всяка тълпа. Тъкмо сега никой не можеше да го засенчи. Той пое визитната картичка на мъжа, седнал срещу него, без да му предложи своята. Погледна я и се намръщи.

— „Адисън, Стийл, Де Къвърли“ — прочете той. — Не си спомням да съм чувал това име. Отдавна ли съществувате?

— От около трийсет и пет години — отвърна Дик Стийл, добродушният йоркшърски адвокат, който бе водил делата на „Аспъртън“ през последните петнайсет години.

— Значи отскоро, сега разбирам — каза Кънингам. — Имате ли много дела за клевета?

Стийл се размърда неловко на стола си. „Адисън, Стийл, Де Къвърли“ беше една напълно прилична адвокатска кантора, която се ползваше с добро име в Йоркшър. Занимаваше се основно с тривиални правни въпроси; последното им дело за клевета бе преди около осем години, но така и не стигна до съд.

— От време на време — отвърна той. — Разбира се, много по-малко от вас.

Кънингам не обърна внимание на последната забележка.

— От време на време? — повтори той. — Не си спомням да съм чел някое от вашите дела. Странно. Обикновено не забравим подобни неща.

— Нито едно от делата ни не е стигало до съд — призна Стийл.

— Аха! — каза Кънингам. — Значи гледате делата ви да не стигат до съд. Правилно! Казват, че добър адвокат е онзи, който не влиза в съдебна зала. Вие явно имате добър адвокат, мистър Аспъртън, мисис Аспъртън. — Той намигна на двамата съпрузи и се изсмя със своя знаменит гръмовен смях. — Страхувам се, че не мога да кажа същото за себе си. Моите клиенти често влизат в съдилищата. Ха-ха! Добре поне, че обикновено печелят. Ха-ха-ха! В края на краищата това е важното, нали така?

Тази година в пресата се писа доста за Кънингам. Между клиентите му имаше попзвезди, петролни магнати и една актриса от телевизионен сериал. Бе спечелил всичките си дела и бе извоювал солидни компенсации за доверениците си. Хонорарите му бяха безобразно високи, но си ги заслужаваше.

— А сега на работа — каза Кънингам.

Двамата с Джордж седяха в заседателната зала на „Аспъртън“, а от другата страна на голямата маса бяха Майк и Ейлийн Аспъртън и техният адвокат Дик Стийл. Правният етикет изискваше единият от двамата домакини да води заседанието, но Кънингам пет пари не даваше за етикета. За начало той поиска от Ейлийн Аспъртън да му налее кафе. След това помоли Майк Аспъртън да си загаси пурата или да иде да пуши навън. После, без да обръща внимание на възмутените протести на Майк и на тихата ярост на жена му, продължи:

— Както знаете, ние сме тук във връзка с една статия, излязла в някакво списание, което се нарича „Фърничър Тудей“. — Кънингам измъкна от джоба си очила с метални рамки и ги надяна върху масивното си лице. Взе списанието от ръцете на Джордж и се зачете, сякаш го виждаше за пръв път. — „Кражба!“ Хм. Това значи е на корицата. „Подробности на с. 14“. — Разлисти списанието. — Ето го материала. „Гисингс" мами клиенти"... „целенасочена измама"... „мами системно клиентите си"... Силни думи, не намирате ли? От списанието твърдят, че вие сте се запознали и лично сте одобрили материала за публикация. Сигурно имате неопровержими доказателства?

— Доказателства колкото щещ, благодаря. — Майк Аспъртън стовари на масата дебела папка. — Има писма. Има договори. Има фактури. Има клетвени показания. Каквото ви душа иска! Всичко е истина и съм горд, че ние първи я разкрихме.

Дик Стийл И Ейлийн Аспъртън го зяпнаха с ужас. Първото правило, когато си имаш работа с адвокат, гласи: не разговаряй с него, освен чрез собствения си адвокат. Това наистина струва пари. По-евтино излиза да говориш с Австралия по сателитен телефон. Или с Марс по междузвездна връзка. Но чрез адвокат все пак има по-малка вероятност да загазиш дълбоко.

— Отлично! — отбеляза Кънингам. — Тъкмо това исках да чуя. Ха-ха! Искам да кажа, тъкмо това исках да чуя като представител на ответника. Ха-ха! Писмени доказателства, а? Тъкмо това ни трябва. Предполагам, че имате документ, който да доказва връзката между „Гисингс“ и оня производител на оловни бои. Това би било добро начало за вашата защита.

Преди Дик Стийл да може да се намеси, една жълта фактура се плъзна по масата към Кънингам. Майк Аспъртън я бе изровил от папката си и се оглеждаше победоносно. Кънингам я взе в ръка и внимателно я огледа.

— Фантастично. Много благодаря. — Той се усмихна на Майк Аспъртън, който му се ухили в отговор. — Ами че то всичко си пише. Фактура за еди-колко си литра боя в такива и такива цветове. Приложени спецификации. Сигурно имат предвид спецификации на всичките ужасни отрови, дето са ги наблъскали вътре, а? Ха-ха! Никога не ме е било страх от оловни бои. Дали са чак толкова вредни? Ха-ха. Какво още? Дължима сума, условия за изплащане, бла-бла-бла... А, ето! — Пръстът му се плъзна по долния десен ъгъл. — Телефонният номер на производителя, „Фабрики Зденикова“ — Прага. Страшна работа! Името имам предвид, направо да ти се върже езикът! Я да опитаме...

Кънингам посегна към телефона на масата, който имаше говорител, така че всички в стаята да чуват разговора. Набра номера. Телефонът от отсрещната страна иззвъня няколко пъти, после се обади женски глас на чешки език.

— Добро утро — прогърмя Кънингам. — Казвам се Хари Кънингам и бих желал да закупя от вас малко боя, ако обичате. — После добави с по-тих глас, за да го чуят само присъстващите в стаята: — С повечко олово, нали така? Ха-ха.

Жената каза нещо на чешки, поколеба се и после на немски добави:

— Почакайте, моля.

Кънингам вдигна вежди и зачака. След минута се чу мъжки глас, който говореше на доста сносен английски.

— Добро утро. Мога ли да ви бъда полезен?

— Да, много ви моля. Казвам се Хари Кънингам от известната британска фирма „Мебели Кънингам“. — Той намигна доволен на слушателите в стаята. — Бих желал да закупя от вас известни количества бои.

— За съжаление не изнасяме за Великобритания. Понастоящем имаме договорни отношения само с фирми от Германия и Австрия. Може би догодина? — Гласът от другата страна бе учтив, но твърд.

— Може би ще се уреди все пак нещо? Аз имам нужда от точно определени видове бои, на оловна основа. Бих желал да направя значителна поръчка и съм готов да заплатя допълнително за доставката.

Гласът стана натъртен и се виждаше, че внимателно подбира думите:

— Сигурно знаете, че производството на оловни бои не е разрешено по законите на Европейската общност. Ние в Чешката република спазваме европейските стандарти от много години насам. Не сме в състояние да ви доставим оловна боя. Ако искате някакъв друг вид, за поръчка на едро може би ще можем да ви предложим цена.

— Не, за съжаление само оловна боя ми върши работа — настоя Кънингам. — Знам, че произвеждате такава, понеже един мой приятел поръчва големи количества именно от вас. „Мебели Гисингс Лимитед“. Ето, имам ваша фактура за последната доставка с дата ноември деветдесет и девета.

— Това е невъзможно! — каза гласът. — Ние не изнасяме за Англия. Не съм чувал за никаква фирма на име „Гисингс“ Пак ви повтарям: ние не произвеждаме и не продаваме оловни бои.

— С кого разговарям, моля?

— С инженер Ярослав Швейк. Аз съм директор по експорта.

Кънингам му благодари и затвори. Когато погледна към Майк Аспъртън, в погледа му се четеше изумление.

— Какво ще кажете? Тук май нещо версията ви куца, а? Или може би сте говорили с някой друг? Например с генералния директор?

В тия източноевропейски фирми никога не се знае кой пие и кой плаща.

С пепеляво лице Майк Аспъртън извади нова пура. Кънингам повдигна заплашително рунтавите си вежди и Аспъртън страхливо си я прибра. Дори Ейлийн Аспъртън, която обикновено се владееше, сега имаше уплашен вид. Дик Стийл усети как делото му се изплъзва. Трябваше да направи каквото може, за да спаси клиента си от провал.

Кънингам внимателно изучаваше лицата на присъстващите.

— Какво? Не сте говорили с никого? Ами че тогава откъде горкият Джордж е взел тези ужасни бои, след като ония лоши чехи не искат да му ги продадат? — Ръката му потупа съчувствено Джордж по рамото. — А кажете, де? Вие не можете да разправяте подобни неща, ако не сте сигурни, че са истина!

— Извършихме подробен химически анализ на боята. В нея има олово — кисело каза Майк Аспъртън.

— Аха! Е, така е по-добре. Химия, а? Никак не ми вървеше в училище. Оттогава не понасям неща, дето миришат лошо и могат да ми гръмнат в лицето. Ха-ха! Че откъде се е взело това смъртоносно бюро тогава? Предполагам, можете да докажете, че е производство на „Гисингс“, нали така?

Никой не отговори. Дарън им бе показал мебели, напълно идентични с тези на „Гисингс“. Анализът на боята бе извън всякакво съмнение, но на мебелите не пишеше къде са произведени.

Но това далеч не бе най-лошото. Най-лошото бе, че тази сутрин Дарън внезапно бе изчезнал вдън земя. Сутринта не се яви на работа както обикновено. От квартирата му казаха, че се е изнесъл. Не бил оставил телефонен номер, адрес за кореспонденция — нищо. Главният свидетел по делото „Аспъртън“ се бе изпарил също така внезапно, както се бе появил преди време.

Кънингам огледа лицата срещу себе си. Въпросът бе изчерпан.

— Да оставим боите засега. Да се съсредоточим върху дървения материал. — Кънингам отново наниза телените очила на носа си и се зачете в статията с неотслабващо внимание. — „Дървените плоскости са от бракуван материал от шотландска дъскорезница — прочете той. — Вторични деформации като посукване и извиване са на практика неизбежни.“ Джордж, какво ще кажеш за свое оправдание? Имаш ли много рекламации?

— Не — обади се Джордж за пръв път, откакто се бяха събрали в стаята. — Досега не съм имал нито една рекламация.

— Вие чували ли сте за рекламации? — Въпросът бе насочен към семейство Аспъртън. Изцъклените им очи му дадоха отговора. Дик Стийл отвори уста да каже нещо, но бе прекъснат от гръмовния смях: — Ха-ха! Знам какво ще ми кажете. Липсата на рекламации нищо не доказва. Може би тепърва ще се изсипят. Или пък хората нямат нищо против, когато мебелите им се измятат, кой знае? Така си е. Чакам с напрежение. Е, добре, дайте да видим сега документните доказателства. Виждам, че сте събрали цял куп.

Кънингам посочи с глава към папката на Аспъртън, но този път Дик Стийл успя да възпре довереника си.

— Смятам засега да не представяме веществени доказателства — каза той.

— Много сте прав. Това е най-добрата стратегия. Предполагам обаче, че вашият доказателствен материал включва и следния документ? — Ръката му бутна лист хартия към Майк Аспъртън.

Аспъртън погледна листа, но не каза нищо. Не бе и нужно — лицето му говореше вместо него. Лицето на Майк Аспъртън казваше: „Да, този документ е част от нашата правна защита. Но нещо ми казва, че ти ей сега ще го разпердушиниш.“

Кънингам се усмихна. Той много обичаше подобни срещи. За него това бе заслужена почивка от много по-сложните дола, с които се занимаваше обикновено, а парите бяха едни и същи. Пък и не бързаше заникъде.

— Това, което ви подадох, е една фактура от „Дъскорезници Стратклайд Лимитед“. Описанието на доставката е необработен дървен материал, без гаранция за качество. Доколкото разбирам, това означава, че материалът е боклук и дъскорезницата не носи никаква отговорност за него. Така ли е?

Джордж кимна. Фактурата беше заведена в деловодството на „Гисингс“ и бе напълно законна.

— Значи ти, Джордж, се признаваш за виновен, че си закупил от тази конкретна дъскорезница материал от най-долно качество?

Джордж отново кимна. Кънингам се ухили приятелски на семейство Аспъртън, сякаш искаше да им даде кураж.

— Тогава би ли ми казал, Джордж, каква бе причината да закупиш точно този дървен материал?

— Разбира се — каза Джордж. — Когато изготвяме прототипи на нови мебели, използваме най-евтино възможно дърво. Тази фактура е за материал за изготвяне на прототипи.

— Имате ли други фактури като тази?

— Не. Купуваме на едро, за да ни стигне поне за две години. Така излиза по-евтино. За пръв и последен път използваме материал на „Дъскорезници Стратклайд“.

— Значи, ако се открият още доказателства, че сте купували лош дървен материал от тази дъскорезница, това би се отразило негативно на доброто ви име, така ли? Имам предвид доказателства като това.

Кънингам подхвърли още един лист хартия през масата. Майк Аспъртън го прочете и го подаде на жена си. Тя също го прочете и го подаде на Дик Стийл. Дик Стийл само го погледна и продължи да слуша Кънингам. На бланка на „Дъскорезници Стратклайд Лимитед“ бе отпечатано следното:

Драги мистър Градли,

Радваме се, че сте решили да поръчате допълнителни количества дървен материал от нашата фирма. Никога досега не сме получавали такава голяма заявка за нашата бракувана продукция и се надяваме да си сътрудничим дълги години за в бъдеще. Искаме обаче изрично да подчертаем, че не даваме никакви гаранции за качеството на материала и че същият може да бъде обработен с консервиращи химикали само срещу допълнително заплащане.

Искрено ваш:

Хамиш Камбъл, изпълнителен директор

Съпрузите Аспъртън чакаха озадачени и нервни. Те не разполагаха с копие от писмото, макар в купчината документи от Дарън да се съдържаше нещо твърде подобно. Трудно им бе да повярват, че Кънингам им подарява такова важно доказателство просто така. Кънингам се усмихна:

— Имаме още едно писмо от същата фирма, което може би ще ви е приятно да видите.

Той подхвърли още един лист през масата. Този път написаното гласеше следното:

Драги мистър и мисис Аспъртън,

Както се бяхме споразумели, изпращаме ви цяла купчина най-отвратителен боклук, с които да мамите клиентите си на воля. Гарантираме, че дървеният материал ще се изметне и нацепи на трески до няколко часа.

Искрено ваш:

Хамиш Камбъл, изпълнителен директор

Кънингам се усмихна благо. Лицата от другата страна на заседателната маса бяха бели като тебешир.

— Нещо нередно да виждате? А? Ха-ха-ха! Този документ е чиста глупост, разбира се. Аз сам го написах. Взех едно писмо, което бяха изпратили на Джордж, захрих текста и го фотокопирах. И какво се получи, моля ви се? Празна бланка на „Стратклайд“! А какво мога да напиша отгоре? Каквото си поискам! Аз написах и двете писма, а можех да напиша още двайсет. Изрязах и подписа и го прекопирах отгоре. Разбира се, всеки вижда, че е фотокопие, защото липсва натискът от писалката върху листа. Само че си позволявам да направя едно предположение. Това, което вие имате във вашата папка, също са фотокопия, едва ли са оригинали. Нали? А? Ха-ха-ха!

Гръмовният смях още веднъж отекна в тясната заседателна зала. Кънингам не искаше просто да спечели. Целта му бе безусловната капитулация на противника. Указанията, дадени му от Джордж, бяха ясни. Обикновена победа не бе достатъчна. Врагът трябваше да бъде унищожен. Да, този случай му доставяше голямо удоволствие.

— Да продължаваме нататък, ако нямате нищо против. Дръжки и панти, данъчни измами... Може би тук би било редно да призовем за свидетел оня бивш служител в „Гисингс“? Но какво ви е, мистър Аспъртън, да не ви прилоша? Искате ли водичка? А? Или може би пура? Що не излезете навън да глътнете въздух?

Майк Аспъртън наистина изглеждаше зле, а и жена му не бе в цветуща форма. Дик Стийл поиска почивка.

— Бих желал да остана насаме с доверениците си — каза той.

— Много правилно решение. При внезапно прилошаване кой ще ти окаже първа помощ, ако не адвокатът? На идване забелязах, че в градчето има хубава църква. Нормандска фасада, витражи... Пък и моят приятел Джордж има нужда да се пораздвижи малко. Все не му остава време от напрегната работа. Хайде, Джордж, да идем да я разгледаме тая църква и да си побъбрим. Вие какво ще кажете? Връщаме се след един час.

Хари Кънингам и Джордж отидоха до градчето и около час се мотаха в двора на старата църква. Разговорът им обаче дори не засегна витражите, а се въртеше около това какво може да се изстиска от „Аспъртън“ като обезщетение за понесените щети. След час се върнаха.

Майк Аспъртън все още не изглеждаше добре, макар да се бе поуспокоил. Ейлийн Аспъртън гледеше намръщено пред себе си. Дик Стийл откри дискусиата:

— Огледът на доказателствения материал бе много полезен — започна той. — Моите довереници се запознаха с новите доказателства, изнесени от ответната страна, и са на мнение, че е станала грешка без зъл умисъл. Ние имаме готовност да обсъдим възможни начини за разрешаване на възникналите противоречия.

Кънингам внезапно стана сериозен. Надигна се от стола и огромната му фигура изпълни стаята.

— Не. Това не е достатъчно. Вашите довереници, мистър Стийл, се опитаха да унищожат моя довереник със злонамерени лъжи и фалшификации. Не ме интересува дали тези клевети са изфабрикувани от тях самите, или наивно са повярвали на бръцоловенията на един уволнен служител, който има зъб на довереника ми. Във всеки случай тук не става и дума за допуснатата грешка без зъл умисъл. Това е безотговорен опит за очерняне и съсипване на една почтена, добре ръководена фирма. Под заплахата е не само имуществото на Джордж Градли. Под заплахата е хлябът на няколко десетки души. Законът не допуска подобно осъдително поведение и то трябва да бъде наказано с цялата му сурова справедливост.

Кънингам закри из стаята. В един момент застана зад столовете на съпрузите Аспъртън, които се свиха като ученици, хванати да преписват.

— Първото нещо, което смятаме да поискаме, е изрично и искрено извинение. Още сега!

Майк и Ейлийн Аспъртън страхливо погледнаха към Дик Стийл, който им кимна. Майк Аспъртън прочисти гърлото си.

— Извинявай — прошепна той, като гледаше към Джордж. Устните на Ейлийн Аспъртън беззвучно казаха същото.

— Изрично и искрено! — прогърмя гласът на Кънингам над главите им.

— Съжалявам... и двамата много съжаляваме за случилото си. Допуснахме ужасна грешка. За всичко е виновен оня проклет младеж Дарън. Искрено се извиняваме — каза Майк Аспъртън.

— Кой е виновен? — Гласът на Хари Кънингам разтреса прозорците. — Кой е виновен?

— Ние, ние! Ние сме изцяло виновни. Много съжаляваме. Не трябваше да му се доверяваме.

Майк Аспъртън се бе снишил в стола като ученик, очакващ пръчката на учителя по врата си. Кънингам улови погледа на Джордж и му намигна.

— Така е по-добре — похвали ги той. — А сега искаме незабавна компенсация за понесените щети и изрични уверения, че за в бъдеще това няма да се повтори.

Кънингам продължи да говори. Дватамата с Джордж бяха репетирали всяка отделна точка на исканията им, като по настояване на адвоката ги бяха формулирали императивно и максимално изчерпателно. Кънингам нямаше да отслаби, докато не получи пълно удовлетворение по всеки един пункт. Разговорът продължи пет часа. Дик Стийл се опита да преговаря по отделни искания, но заплахата от съдебен процес бързо сломи съпротивата му. Ако случаят стигнеше до съд, не можеше да се каже със сигурност какво ще бъде решението на съдебния състав. Едно бе ясно: разноските на „Аспъртън“ щяха да са огромни, а ударът по името им — чудовищен.

Джордж и Кънингам си тръгнаха едва когато всичките им искания бяха изпълнени. Оставаше им едно посещение в редакцията на „Фърничър Тудей“, но то можеше да почака до утре.

Семейство Аспъртън се ангажираха да изпратят на всичките си клиенти пълно опровержение на съдържащите се в статията твърдения. Задължаваха се незабавно да изтеглят от търговската мрежа всички бройки на серията „Блясък“, както и всякакви други артикули, дублиращи или дори само наподобяващи производството на „Гисингс“. Поемаха ангажимент да прехвърлят всички налични заявки за подобни артикули на „Гисингс“. Задължаваха се да не конкурират „Гисингс“ в тези пазарни ниши за период от десет години. Ангажираха се да рекламират продукцията на „Гисингс“ за период от две години в собствената си рекламна мрежа. Щяха да назначат на свои разноски представители на „Гисингс“, за да следят за стриктното съблюдаване на поетите ангажименти. Задължаваха се да изплатят на „Гисингс“ парична компенсация в размер на претърпените щети и пропуснати ползи в резултат от публикацията във „Фърничър Тудей“. Имаше още няколко по-дребни неща, на които Джордж не настояваше особено, но Кънингам много държеше на тях.

Когато излязоха от сградата, Кънингам тупна Джордж по рамото.

— Браво, момчето ми! Утре ще изстискаме от онова списание пълно опровержение на публикацията, плюс безплатна реклама за няколко години. Нещо друго да искаш?

Джордж поклати глава. Чувстваше се много щастлив. „Гисингс“ отново бе в безопасност. Чакаше с нетърпение да се срещне с Дарън и да го поздрави за професионалното изпълнение.

— Е, добре тогава. Значи шах и мат в наша полза, нали така?

Джордж кимна.

— Да. Шах и мат.

С времето бе започнало да им се струва неоправдано уроците по програмиране да се провеждат все в дневната, а тези по секс — в спалнята. Опитали бяха секс и в дневната, но подът не е много подходящо място за продължително залежаване, така че се върнаха в спалнята, като този път взеха и компютъра. Лежаха наопаки на леглото, тъй като откъм долния край нямаше табла, та можеха да разположат компютъра на малката масичка. Така можеха да се любят и да пишат програми, без дори да сменят позата.

Тази седмица Джоузефин имаше за домашно да напише програма, с която да се мести конят по шахматната дъска, без да излиза от очертанията на дъската и без да настъпва останалите фигури. Тя вкара дискетата и отвори файла.

— Бягай, конче! — извика Джоузи и фигурката заподскача по екрана, както бе програмирана. Кодай погледа няколко секунди, като сверяваше спазването на условията на задачата и правилата на играта.

— Много добре — каза той. — В моя отдел има хора, които не могат да справят се с такава задача.

— Значи съм гений! — подразни го Джоузи.

— Значи аз съм много добър учител — отвърна й той.

Докато конят подскачаше по екрана, идеята за сливане на спалнята с учебния център за пореден път доказа предимствата си. След няколко минути и двамата се претърколиха по корем и Кодай посегна към клавиатурата, за да остави коня да си почине.

— Домашното за следващия път ще бъде по-трудно. Ти трябва да внасяш вирус в Белия дом или да нареждаш на Пентагон да окупира Канада.

— Само приказваш, Миклош! Ти пък кога си можел да направиш подобно нещо?

— Аз съм на страната на противник.

— Ти сега не си на работа, пък и никога няма да работиш за Пентагона.

— Пентагон много труден. Аз не мога да прониквам в Пентагон.

— Истински мъж — каза Джоузи. — Само приказки.

— Не, не само приказки. Обаче не и Пентагон. Нещо по-лесно. Служба за имиграция и натурализация, американските данъчни служби?

— Да не би да искаш да кажеш, че можеш да проникнеш в данъчните служби?

— Може би. Отдавна не съм опитвал там да проникна. Но първо вино.

— И нещо за ядене — извика Джоузи към отдалечаващия се задник на приятеля си. — Умирам от глад.

— Първо храна, после вино, после ние ставаме хакери.

Тази вечер не успяха да проникнат в данъчните служби на САЩ. Нито на следващия път. Но Кодай се заинати и след две седмици, при поредната им среща, завлече Джоузи направо в спалнята. Преди още да се бе съблякла, пръстите му набраха на клавиатурата серията от кодове и пароли, с която се получаваше достъп до компютрите на данъчните служби.

— Моля, красива госпожице.

— Миклош! Колко време ти трябваше, за да откриеш кода?

Кодай не каза нищо, но бледото му лице бе станало още по-бледо, а под очите си имаше сенки. В долния ляв ъгъл на екрана примигваше надпис: „Ниво на безопасност — първо“.

— Първо ниво най-високото ли е? — попита Джоузи.

— Най-ниското — отвърна Кодай. — Нищо, важното е веднъж да проникнеш.

— Истински мъж — подразни го Джоузи. — Само приказки. — Тя се засмя и се гушна гола до него.

— Кафета, моля?

— Да.

— Да, моля ти се!

Това им бе станало нещо като ритуал. Всеки път, когато решаваха да тръгнат към поредната сделка, Матю излизаше да ги почерпи с кафе. Казват, че така вълците се лижат един друг преди лов. Този път плячката им бе някаква забутана транспортна компания, „Юророуд Холидж“, и нейните нещастни кредитори.

Матю навлече палтото си. Бе едва краят на септември, но времето напомняше вече за идващата лондонска зима — мокра, дъждовна и с режещ студен вятър. Спусна се с асансьора, излезе на улицата. Пое към кафенето. Когато стигна на няколко метра от страничната уличка, спря да се огледа. Никой. Това беше добре. Сви в уличката, стигна до градинката. Седна и набра номера. Изчака, докато оня противен дребосък вдигне слушалката. По дяволите дребосъка, трябваше да се действа бързо. В сметката си имаше 240 000 лири стерлинги, четири пъти повече от първоначалната сума, която бе инвестирал. Три много успешни сделки, няколко по-дребни печалби и една голяма загуба. Общ резултат: учетворяване на авоарите. Да можеше още веднъж да ги учетвори, ето ти го милиона! Тогава вече нямаше да му се налага да разговаря с оня гаден плужек.

— Добро утро, тук е Джеймс Билиъл. С какво мога да ви бъда полезен?

— Матю Градли се обажда. Искам да купя малко облигации.

— Матю, скъпи приятелю! Колко се радвам да те чуя.

Матю живо си го представи как се пъчи на стола си и се подхилва лигаво. С няколко думи описа какво точно искаше да купи. Опитът му показваше, че тази сделка ще му донесе около пет процента печалба. Може би и по-малко. Само когато „Мадисън“ се намесваше да спаси някоя наистина закъсала фирма, можеше да очаква повече.

Както винаги Билиъл разбра отведнъж какво се иска от него и повтори инструкциите без нито една грешка. И той, и екипът му в

Швейцария очевидно бяха големи професионалисти. Матю бе впечатлен от умението им да продават и купуват на най-изгодните цени. В сделка като днешната от това умение зависеше една разлика от около два процента, която сама по себе си може би не бе решаваща, но при максимална очаквана печалба от пет процента това е почти половината. Ако Билиъл не беше толкова противен, а Матю такъв мошеник, от тях можеше да излезе страхотен екип.

Този път обаче Билиъл не затвори веднага телефона.

— Ще ми позволиш ли един съвет, драги приятелю? Може би е донякъде нахално от моя страна, предвид на твоя вроден талант да откриваш печелившите комбинации, но си казах, че евентуално мога да ти предложа още по-добър начин да си увеличиш печалбите.

— Слушам.

— Засега ти купуваш само облигации на фирмите, от които се интересуваш. Печалбата ти не е лоша, но рядко надвишава няколко процента. Бедата е там, че цената на облигациите не се движи достатъчно рязко. Те не се качват или спадат толкова бързо, колкото някои други книжа. Ако искаш да направиш пари, трябва да купуваш акции — с други думи, да играеш на фондовата борса, приятелю.

— Виж... не знам — каза Матю колебливо. Тази мисъл му бе минавала няколко пъти, но той познаваше пазара на облигации и там се чувстваше уверен. Това му беше и професията в крайна сметка, докато акционерният капитал бе за него непозната територия.

— Изслушай ме, драги приятелю. Първата ти сделка чрез нас бе с „Кобра Електроникс“. За една нощ ти спечели седемдесет и два процента върху вложената сума. Това си остава и досега най-добрата ти сделка. Но ако вместо облигации бе купил акции на фирмата, щеше да постигнеш четирикратна възвръщаемост. В осемдесет процента от всичките ти сделки акциите на фирмата са се качвали много по-бързо от облигациите. По мои изчисления, ако бе купувал акции, досега вложенията ти щяха да са ти донесли над милион лири!

— Един милион... — повтори Матю замислено.

— Точно така! Да си призная, леко съм изненадан, че надарен млад човек като теб може да пренебрегне такава възможност.

Матю се колебаеше, но накрая алчността надделя над страха от неизвестното. Наистина, цената на една облигация се изменя в много по-тесни граници от тази на една акция. От търговия с акции могат да

се натрупат повече пари, но са нужни и по-здрави нерви. Матю не бе правил същите изчисления като Билиъл, но вътрешният глас му казваше, че оня дребосък е прав. Накрая взе решение.

— Добре — прошепна той. — Искам да купя акции. Инвестирай всичките ми пари в акции на „Юророуд Холидж“.

— Отлично! — възкликна Билиъл. — В момента акциите се котират по три пенса едната. Ще видим какво можем да изкараме от тая работа.

— Благодаря. Ще ти се обадя.

Купуването на фирма се отличава от покупка на автомобил на старо по още една важна особеност. При покупка на употребяван автомобил не можеш просто да се приближиш до някоя кола, която ти е харесала, да измъкнеш шофьора ѝ за яката, да му натъпчеш пачка банкноти в джоба и да подкараш колата. Всъщност не че не можеш, но много скоро ще се озовеш в раиран костюм на едно място, където компанията може и да не ти хареса.

Но това се отнася до купуването на употребявани автомобили. В света на бизнеса подобно държание не е просто позволено; нещо повече — тези, които го практикуват, се ползват с всеобщо уважение. Там, вместо да преговаряш с шофьора, преговаряш направо, с банката, която финансира лизинговата сделка. Ако убедиш банката, че твоята оферта е по-добра, автомобилът става твой, а смаяният шофьор остава на улицата да ти диша пушека.

В бизнеса ролята на банката, която, образно казано, финансира покупката на употребяван автомобил, се изпълнява от фондовата борса и за да купиш автомобила през главата на собственика му, трябва да направиш това, което във финансовите среди е прието да се нарича враждебна оферта. Подтекстът е: „Тия гламави скапаняци, които управляват вашата фирма, пилеят парите ѝ. Ето вижте, акциите ѝ са паднали и бедните акционери търпят загуби. Ние обаче предлагаме за вашите акции с трийсет (или четирийсет, или петдесет) процента по-висока цена, отколкото те се котират в момента. Ако кажете «да», ще ви напишем един хубав тлъст чек, ще изритаме ония тъпанари от сегашното ръководство и фирмата става наша. Ако ли пък кажете «не», следващите десет години ще има да се каете за решението си.“

Едва ли е толкова странно, че голяма част от враждебните оферти се оказват успешни. Едва ли е странно и това, че ръководството на всяка фирма, станала обект на враждебна оферта, никак не се радва на ситуацията.

След една мъчителна година, през която Зак с нарастващо отчаяние наблюдаваше как акциите на „Хадърли Пасифик“ ту се

вдигат, ту падат и веднага пак се вдигат, предвижданията на лорд Хадърли и Скоти най-после се сбъднаха. Корабите на „Саут Чайна“ заседнаха в плитчините на икономическата конюнктура и бедите на компанията се отразиха на цената на акциите ѝ. Безпристрастните везни на пазара не се интересуват от престижа и миналата слава на една натруфена стара дама като Саут Чайна Тръст Банк. За броени дни акциите ѝ спаднаха от четирийсет и четири на трийсет и девет долара.

Хадърли през цялото време бе повтарял, че четирийсет долара са прагът, под който може да се купува. Още следобед на същия ден, когато курсът на „Саут Чайна“ падна под четирийсет долара, той свика извънредно заседание на Борда на директорите. Темата на обсъждане щеше да се запази в тайна до часа на откриване на заседанието.

В девет сутринта лорд Хадърли и Скоти представиха плана си за действие. Аргументите им бяха прости. За да продължи „Хадърли Пасифик“ да се развива и расте, на нея ѝ бе нужно по-широко поле за действие. Такова поле за действие можеше да се придобие с една проста операция — завладяването на Саут Чайна Тръст Банк. Компанията е подготвила оферта в размер на един милиард, триста и петдесет милиона долара, като цялата сума ще бъде взета на кредит. Нещо повече, за да улеснят събирането на средствата и реализират икономии, Хадърли и Скоти предлагат данъчна измама в мащаб, безпрецедентен за Хонконг. Данъчна измама, невиждана по размах, главозамайваща по дързост.

Зак и хонконгската му колежка Филис Уанг седяха в една странична стая на около осем метра от заседателната зала и се чудеха какво ли става вътре. Зак бе изпил вече четири кафета, а Филис две. И двамата бяха звънели в централата и бяха отговорили на съобщенията на телефонните си секретари. Бяха си бърбили за времето, за банката, за Хонконг, после разговорът им секна от само себе си. Наближаваше един часът.

Лорд Хадърли и Скоти, които пламенно защитаваха плана си, бяха очаквали, че той ще се приеме без възражения. Хадърли контролираше трийсет процента от акциите на компанията, а и самият Скоти беше собственик на един или два процента. В повечето компании от този тип функцията на Борда е да одобрява автоматично решенията на едрите акционери, като следи по-дребните притежатели

на акции да бъдат спокойни, че парите им са в добри ръце. Само че в „Хадърли Пасифик“ не беше точно така.

Лорд Хадърли бе поканил за участие в Борда на директорите някои от най-компетентните и независими бизнесмени на Хонконг, като се бе погрижил всички те да притежават значителни дялове от акциите на компанията, за да имат личен интерес в управлението на финансовите дела. Така всеки път, когато ги канеше да обсъдят някой аспект на фирмената политика, се получаваха разгорещени дебати. Тъкмо преди да влезе на заседанието сутринта, Хадърли се сблъска със Зак в коридора.

— Пожелай ми късмет, млади момко. Един господ знае как ще гласуват тия глупаци.

— Успех, Джак! Кажим им, че ако отхвърлят предложението ти за „Саут Чайна“, следващия път ще подготвим оферта за „Хонконг и Шанхай“!

Хадърли се ухили.

— Що не се сети по-рано! Стига сме играли на дребно...

Общият капитал на Хонконг и Шанхай Банк се изчисляваше на около осемдесет и пет милиарда долара. При целия му безспорен талант дори на Зак нямаше да му е леко да измисли начин да се съберат толкова пари.

От този разговор бяха минали четири часа, а заседанието продължаваше. По едно време излезе една секретарка, за да поиска някакъв документ, който Зак носеше в дипломатическото си куфарче, а после някой допълни каната с кафе на масата. Извън това — тишина. Може би Бордът просто уточняваше окончателната офертна цена или пък тъкмо в този момент забиваше последния пирон в ковчега на една гениална идея. Нямаше как да се узнае.

От заседателната зала се разкриваше величествен изглед към залива на Хонконг, но малката стаичка, където седяха Зак и Филип, беше без прозорци. Вместо това по стените висяха сладникави репродукции на изгледи от същия залив, но от 20-те години на века. Зак посегна да си налее още кафе, но се възпря. Вдигна от етажерката азиатското издание на „Уолстрийт Джърнъл“, но веднага го остави. Пет пари не даваше за цените на стоманата на Токийската стокова борса.

В един и половина на вратата се почука и една секретарка попита Зак и Филис дали не биха могли да проверят котировката на акциите на „Саут Чайна“ в момента. Двамата скочиха, доволни, че най-последно имат какво да правят. Цената на акциите се оказа трийсет и осем долара и половина, с петдесет цента по-ниска от предишната вечер. Секретарката си излезе с исканата информация. Зак се поддаде на изкушението и си наля още кафе.

След още четвърт час някой внесе поднос със сандвичи. Зак и Филис отново си намериха занимавка. После Филис позвъни в офиса си. Щастливка — поне нейният офис работеше в момента. Зак трябваше да чака още няколко часа, докато неговият отвори. Почти несъзнателно той се приближи до каната и си наля още едно кафе. В два и половина позвъни на Сара — в Лондон беше шест и трийсет сутринта.

— Ало? — Гласът на Сара звучеше сънливо.

— Здравей, скъпа. Аз съм, твоят жив будилник.

— Зак, здравей, мили мой! Как върви сделката на века?

Сара знаеше, че Зак е в Хонконг по някаква важна работа, но нямаше представа с какво точно се занимава. Сделки от този род изискват абсолютна секретност, така че нито Зак, нито баща ѝ се бяха издали с нещо.

— Не знам. Аз дори не участвам на този етап. А ти как си, съкровище?

— Много ми липсваш, любов моя. Толкова ми е скучно в това голямо празно легло — самичка, само по една тънка нощничка...

Зак я чу как се размърда в леглото. Представи си, че се протяга към него, усети аромата на тялото ѝ, сънените ѝ целувки. Те обичаха да се любят рано сутрин. Зак знаеше, че в негово отсъствие тя предпочиташе плътни памучни нощници от „Маркс & Спенсър“, а не сатенените камизолки, които си слагаше, за да му се хареса, но не искаше да разваля илюзията. Сгушен в един ъгъл на таената стая, максимално далеч от ушите на Филис, той продължи да бърби с жена си.

Скоро разговорът привърши и Зак отново остана сам с мислите си. Времето минаваше бавно. Той позвъни в офиса си още с отварянето му и прекара половин час на телефона. Пакетът „Рози“ се продавал като топъл хляб. Имало толкова много поръчки и запитвания, че

можели само с това да си уплътняват времето. Зак им даде някои указания по телефона, но съзнаваше, че от него има нужда там, на място. А сега към всичките му ангажименти се прибавяше и сделката на Хадърли. Само че той трябваше да се справи и с двете, ако искаше наистина да успее. За да стане съдружник в „Уайнстейн Люкс“, му бяха нужни седемдесет милиона долара годишна печалба; от „Хадърли Пасифик“ щеше да получи четирийсет, значи пакетът „Рози“ трябваше да допълни разликата. Зак затвори телефона и забарабани с пръста по бюрото.

Минаваше три. Зак взе азиатския „Уолстрийт Джърнъл“ и този път прочете всичко за цените на стоманата в Япония. Опита се да реши кръстословицата, но не му се удаде, а той мразеше неща, които не му се удават.

Обади се на Джоузефин.

— Парични преводи и междубанкови разплащания — чу гласа ѝ.

— Здравейте, преводи и разплащания! Големият ви брат се обажда.

— Здравсти, Зак! Чудех се дали си жив.

— Недей да се радваш прекалено. Може да си помисля нещо.

— Защо да не се радвам? Освен това исках да ти благодаря за поканата. Много съм трогната. Ще дойдем.

— Моля? Къде ще дойдете?

— В Овъндън Хаус. За Коледа. Тази сутрин получих писмо от лейди Хадърли. Предположих, че идеята е твоя или най-малкото си я одобрил...

— Е, сега я одобрявам. Страхотна идея!

— Значи нищо не си знаел, така ли?

— Не, но се радвам. А кой ще гледа мама?

— Как така кой? Ами че аз ще я гледам. Ти също!

— Да не би да искаш да кажеш... — Зак не довърши, но вече бе късно.

— Божичко, Зак! Ти може би очакваш, че ще оставя мама самичка вкъщи за Коледа?! Добре, че лейди Хадърли не е питала теб, иначе нямаше да получим покана! Веднага ще ѝ отговоря и ще се самопоканим и двете за цяла седмица. При това ще забравя да взема на мама найлоновите ѝ гащи и през цялото време ще хленча на роднините на жена ти, че не ни даваш нито пени!

Тя му тресна телефона. Зак усети, че му се гади. Как може тази пикла да очаква да ѝ се обажда по-често, след като се държи с него по такъв начин?! Ще го принудят да си намери някаква спешна работа и да не се връща вкъщи през празниците.

Зак мина от кафе на чай и си побъбри още малко с Филис. Заседанието продължаваше, но от залата не се чуваше нито звук.

Стана пет. От заседателната зала сигурно се виждаше отражението на ниското есенно слънце във водата на залива и в блесналите небостъргачи отсреща. Хонконг беше вече част от комунистически Китай, но не изглеждаше никак зле за едностранна полицейска държава. Какво ли ставаше на това проклето заседание?

В шест без десет вратата на залата се отвори. Влезе лорд Хадърли, следван по петите от Скоти, а на крачка зад тях пристъпваше Жао. И тримата се усмихваха широко.

— Сделката се приема с единодушно одобрение — каза Хадърли. — На работа!

„Мадисън“ бяха направили оферта за „Юророуд Холидж“.

В сделката нямаше нищо особено драматично. Пазарните проучвания бяха убедили екипа, възглавяван от Фиона Шепъртън, че става дума за подценена фирма, чиито дългове струваха повече, отколкото бе пазарният им курс за момента. „Мадисън“ започна да изкупува дълга.

Както можеше да се очаква, този ход на „Мадисън“ веднага се отрази на състоянието на ценните книжа на фирмата в условията на един нестабилен пазар. Дългът ѝ поскъпна с около пет процента. Облигациите — с около четири. Цената на акциите на „Юророуд Холидж“ се вдигна от три на около три и половина пенса. Едно увеличение от половин пени може да не изглежда кой знае какво, но когато половин пени е една шеста от цената, това си е седемнайсет процента чиста печалба! След комисионите и другите разходи седемнайсетте процента на Матю се стопиха на дванайсет, но това не му пречеше да се чувства на седмото небе. От облигации нямаше да изкара и една трета от това, което реализира с един удар от акции. Сега най-после беше сигурен, че ще спечели милиона, при това с по-малко сделки, а по-малко сделки означават и още нещо — по-малък риск да го хванат.

Всичко щеше да бъде прекрасно, ако не беше един малък инцидент — прословутата муха в гърнето с меда. На излизане от тясната уличка, опиянен от радост, Матю се бе сблъскал с една мъжка фигура и тази фигура се бе оказала не кой да е, а Брайън Макалистър.

— Не си ли подранил малко? — попита шотландецът, като многозначително кимна с глава по посока на кръчмата.

Не че Макалистър бе искал да се заяде или нещо такова. Като се срещат на улицата, повечето хора си разменят по някоя дума. Но Матю си глътна езика. Размаха безпомощно ръце, търсейки някакво оправдание. В едната си ръка още държеше издайническия телефон. Накрая изтърси:

— Чакам един приятел...

Като обяснение дори не бе чак толкова глупаво, но гузният тон го провали. Макалистър кимна бавно, после се поусмихна и отмина.

Никой не владееше играта на четене на мисли, изкуството на блъфа, по-добре от Брайън Макалистър, царя на борсовите сделки. Какво ли бе видял сега? Какво бяха открили тези пронизителни сини очи, докато се взираха в заекващото, потно, гузно лице на Матю?

Курсът на акциите на „Саут Чайна“ спадна още — на трийсет и шест долара. Само за последната седмица те се бяха обезценили с цели два долара и петдесет, или шест и половина процента. Това бе добра новина за Зак, Скоти и Филис, които посрърбваха кафе в оная неспокойна утрин. Часът беше едва пет и трийсет; тримата чакаха напрегнато в хонконгския офис на „Хадърли Пасифик“. Самият лорд Хадърли беше в Англия, но държеше да го уведомяват за всяко взето решение по всяко време на денонощието.

— Защо според вас е паднала толкова много цената? — попита Скоти. — Едва ли е само заради затрудненията в търговското корабоплаване.

Вече много пъти бяха обсъждали този въпрос, но когато си на път да похарчиш един милиард и триста и петдесет милиона, нормално е да се чувстваш притеснен.

— Не знам. Вероятно никой не знае точно защо. Едно нещо е сигурно: акциите на всички банки са спаднали с по три-четири процента. „Саут Чайна“ е по-засегната, тъй като тя е между по-слабите банки — обясни Филис Уанг. Филис беше експерт по пазарите на Хонконг — останалите имаха основание да й вярват. Тя добави: — Извън това няма никакви причини за безпокойство.

На сивата светлина на утрото розовото лице на Скоти изглеждаше мораво като цвекло.

— Никакви, освен бъдещето на компанията ни — прошепна той.

Зак и Филис се усмихнаха. Скоти бе прав. Банкерите могат да си позволят да прехвъркват от сделка на сделка като пчелички от цвят на цвят. Ръководствата на компаниите, които са обект на тези сделки, понасят обаче всички последици. Една неуспешна сделка може да върне цяла корпорация с пет или десет години назад. От друга страна, една успешна сделка може да я изстреля в съвършено различна орбита, недостижима с каквито и да било други средства. Скоти имаше основания да нервничи. Компанията „Саут Чайна“ беше почти с размера на „Хадърли Пасифик“. На практика „Хадърли“ се опитваше

не просто да нагълта залък, голям почти колкото нея, но и да го направи изцяло на кредит. Сделката бе извънредно рискована във всяко отношение. Наистина, тримата бяха направили всички възможни проучвания, но винаги можеше да изникне някое непредвидено обстоятелство.

Зак и Филис чакаха спокойно. Скоти можеше да вземе едно-единствено правилно решение. За това разполагаше с всичкото време, което му бе нужно.

— Дали акциите няма да продължат да спадат? Тогава можем да купим компанията още по-евтино.

— Разбира се, курсът винаги може да падне още малко — отвърна Филис. — Или обратното, може да се повиши. Никой не може да предвиди това. Но вие имате всичко, което ви трябва. Кредитните ви линии са уредени. Компанията си струва, цената в момента е идеална. Не виждам причина да изчакаме повече. По-изгодно няма да стане.

— Дано да сте прави...

Скоти притежаваше около процент и половина от акциите на „Хадърли Пасифик“. Той лично отговаряше за осъществяването на сделката, както и за последващото преустройство на „Саут Чайна“ и превръщането ѝ в машина за печелене на пари. Ако успееше, щеше да удвои състоянието си и да се утвърди като един от най-дръзките и преуспели бизнесмени в Хонконг. А ако се провалеше — не, такава възможност не биваше да се допуска. Като кълбо от разтопен метал слънцето се показва над сивия хоризонт на морето. Скоти го видя и сякаш се събуди от унес.

— Значи вие смятате, че трябва да предложим по четирийсет и пет долара за акция?

— Точно така. Ако не им предложите приемлива цена, която значително да превишава сегашната, просто няма да клъвнат. Е, може да се опитате и да ги изпързаяте, но те със сигурност ще се опънат и тогава ще трябва да вдигнете над лимита. По наша преценка, ако сега им предложите по четирийсет и пет долара на акция, ще можете да купите всичко с един замах.

Скоти помисли малко. Слънчевите лъчи блестяха като безброй пожари по фасадите на небостъргачите. Гледката приличаше на рекламен проспект за почивка в ада.

— Е, добре тогава. Четирийсет и пет долара. Действайте!

— Напълно ли си сигурен? — попита Зак. — Да направим ли офертата? Разбираш, че почнем ли, връщане няма.

— Разбирам. Действайте!

Филис извади мобилния си телефон. Екипът ѝ я очакваше, готов всеки момент да пусне съобщение от името на „Хадърли Пасифик“, с което да обяви официално офертата за закупуване на „Саут Чайна“. След няколко минути всичко щеше да стане обществено достояние и процесът щеше да стане необратим. Дилърите на „Уайнстейн Люкс“ по целия свят щяха да започнат да изкупуват акциите на „Саут Чайна“ на цени, ненадвишаващи четирийсет и пет долара.

Скоти също имаше да провежда няколко телефонни разговора. Първият щеше да бъде с генералния директор на „Саут Чайна“. Това беше протоколно обаждане, нищо повече. По същество щеше да гласи нещо като: „Виж какво, не че имаме нещо лично против теб, но току-що направихме оферта да закупим компанията ти. Ако спечелим, ти си уволнен. В хода на кампанията възнамеряваме да наговорим доста неприятни неща по твой адрес, за да убедим акционерите ти, че нищо не струваш. Просто исках най-напред да го чуеш от мен, това е всичко.“ Доста странна любезност, но широко разпространена в света на финансите. Второто обаждане щеше да бъде до лорд Хадърли, който по това време очакваше новини в дома си в Челси. Хадърли щеше да е доволен. Кръвта му на стар лъв щеше да закипи.

Скоти посегна към телефона; през това време Филис вече говореше в ъгъла по мобилния. Ярката оранжева светлина, която за няколко минути бе изпълнила залива, угасна. Слънцето, току-що изгряло, потъна в тъмносивия облак, който висеше над хоризонта. Филис затвори телефона си. Съобщението щеше да излезе до няколко минути. Колелата се бяха завъртели.

Когато Джордж промърмори на себе си „шах и мат“, той спокойно би могъл да добави и „край на турнира“. Нещата след този ден се развиха светкавично. „Фърничър Тудей“ публикува дълго опровержение, изпълнено с унизителни, многословни извинения. В същия брой излезе и хвалебствена статия под заглавие „Чудото на «Гисингс»“, обилно гарнирана с ласкателства и големи цветни снимки на всички серии мебели. Списанието се задължаваше да публикува безплатно реклами на фирмата на цяла цветна страница в продължение на две години. От „Аспъртън“ разпратиха писма до всички свои клиенти, с които се извиняваха за клеветата. Всички заявки за серията „Блясък“ бяха прехвърлени на сметката на „Гисингс“; нещо повече, могъщият отдел за маркетинг на „Аспъртън“ рекламираше продукцията на „Гисингс“ със същата настървеност, сякаш беше тяхна собствена. Обемът на поръчките бе толкова голям, че „Гисингс“ работеше с пълен капацитет; дори възложиха част от производството на външни изпълнители. Цените им също се бяха вдигнали значително. Сега, без нелоялната конкуренция на „Аспъртън“ и с безплатната реклама, те можеха да си позволят да продават колкото си искат и да си определят каквато си искат печалба.

Джордж успя да върне на постоянна работа всички служители, които бе уволнил в началото. Заплатите се повишиха до предишното ниво, при това индексирани спрямо инфлацията. Джордж дори бе настоял да изплатят на всички годишна премия и се бе наложил въпреки протестите на Уилмът. Настроението в производствения цех и в административната сграда беше по-оптимистично от всякога.

Най-после фирмата носеше печалба. Ако производството се задържеше на сегашното ниво, до края на годината щяха да реализират продукция за три милиона лири стерлинги при десетпроцентна печалба. Това се равняваше на триста хиляди лири годишно. Разбира се, основната част щеше да отиде за погасяване на дълга, но Балард бе намекнал, че ще се съгласи Джордж да задържи една част, за да завърши отдавна отлаганото разширение на фабриката.

— Само не ми разправяй, че тъкмо сега, когато имаме пари, си решил да се правиш на щедър! — подразни го Джордж при една от срещите им.

— Нищо подобно — отвърна bankerът. — Когато една фирма си стъпи на краката и започне да носи печалба, тъкмо тогава има най-голяма нужда от пари. Сега поне имаш къде да ги вложиш, а преда просто щяха да се стопят.

— Е, добре де. Да кажем, че ни трябва малко пари да разширим производствените мощности, за да не разчитаме на външни изпълнители. Тия типове ни смъкват половината от печалбата!

Усмивката на Балард се спотаи зад гъстите мустаци, но очите му заблестяха.

— Какво се смееш? — попита Джордж.

— Смя ти се на теб. Да можеше да се видиш на какво приличаше, когато дойде за пръв път в този кабинет! Изтупан като някакъв плейбой — скъп костюм, спортна кола... А сега си станал истински йоркшърец, а и пипето ти сече за бизнес. Надминал си баща си!

— Надминал съм баща си?! Ти се шегуваш.

— Ни най-малко. Баща ти беше изключителен предприемач. Дето има една приказка, и в тоалетната да го заключиш, ще намери от какво да направи пари. Не го биваше обаче да ръководи голямо предприятие. Всезнайко, само се месеше и предеше на всички. Докато ти можеш да изстискаш най-доброто от хората си. Да беше жив баща ти, щеше да се гордее с теб. Запомни едно нещо: ти можеш да постигнеш много с тази фирма, стига да искаш.

— Стига да искам?! Какво, по дяволите, означава това?

Балард го изгледа:

— Ами завещанието на баща ти? Предполагам, че не си се отказал от милиона.

— Дейвид, няма никакъв шанс да спечеля един милион до изтичането на срока. С малко късмет тази година ще изкараме триста хиляди печалба, догодина може би малко повече. Но ще дойде време да ти изплатим заема, после трябва да реинвестираме в производството и така нататък. Ами че аз до пет години не се виждам да изстискам един милион от тази проклета фабрика! По-скоро шест години, кажи

го, седем. Милионите на баща ми никога няма да бъдат мои, и ти го знаеш по-добре от мен самия.

Усмивката на Балард изчезна. Проницателните му очи пробягаха по лицето на Джордж, сякаш търсеха отговора на някакъв въпрос. После старият banker проговори отново:

— Прав си, Джордж. Ако останеш в „Гисингс“, реинвестираш цялата печалба и гледаш само кое ще бъде най-добре за фирмата в дългосрочен план. До пет години, а най-вероятно и за много повече няма да спечелиш един милион. Ще разшириш производствените мощности, ще разнообразиш асортимента, после ще се мъчиш да продаваш произведеното, след това изведнъж ще се окаже, че стоката ти се харчи, и отново трябва да разширяваш мощностите — тя край няма. Ще ти трябва пет, а десет години. Едно е сигурно. „Гисингс“ ще се развива, ще укрепва и ще възнагради и теб, и всички останали.

Балард се спря, сякаш не можеше да реши дали да доведе мисълта си докрай.

— Е, и? — подкани го Джордж.

— Просто искам да ти кажа, че има още една възможност. Ти винаги можеш да продадеш фирмата. В момента тя ти носи брутна печалба от триста хиляди годишно, преди облагане с данък. Това означава, че пазарната ѝ стойност е шест до осем пъти по толкова. С малко късмет дори десет пъти. И да приспаднаш половин милион заради дълга, пак накрая ще ти останат два милиона чисти. Дори повече.

Джордж бе изумен. Тази мисъл никога не му бе минавала. Винаги бе очаквал, че ще се класира последен измежду братята си. Предполагаше, че Зак и Мат ще натрупат състоянията си много преди него и единствената му цел беше да не се посрами пред тях. И изведнъж този Балард му казва, че има шанс да ги победи? Да спечели един милион — не, два милиона — и да налапа парите на баща си. Трийсет милиона лири стерлинги! Как ли щеше да се оцъкли Зак? Пък и Матю, какво ли щеше да каже той? Наистина, щеше да му е мъчно за „Гисингс“, за всички ония, с чиято помощ бе успял да измъкне фирмата от разруха. Само че е трудно да устоиш на трийсет милиона лири.

— Кой ще я купи обаче? — попита неуверено той.

— Ако решиш да я продаваш, само ми кажи. Аз ще ти намеря купувачи. Само те моля, Джордж, размисли добре, преди да предприемаш каквото и да било. Просто размисли добре.

Карате си значи най-мирно колата, спирате на светофар и изведнъж се приближава някакъв тип и ви казва: „Моля ви, слезте незабавно и ми предайте ключовете. Току-що предложих на лизинговата фирма десет хиляди за автомобила ви и те се съгласиха да ми го продадат.“ Какво ще направите?

Да предположим, че се овладеете и не му налетите на бой. Да предположим, че успеете да размислите трезво. Първото разумно нещо е да се обадите по телефона на агента от фирмата. Не се и опитвайте да му хленчите за дълг и етика, за взаимно уважение и други подобни глупости. По-добре му кажете: „Десет хиляди?! Ти нормален ли си? Ами че колата е чисто нова, на малко километри, по каросерията няма ръжда, двигателят цъка като часовник. И през ум да не ти минава да приемеш такава смешна оферта!“ Опитайте се да бъдете ясен. Опитайте се да го убедите. И ако смятате, че това ще помогне, прибавете порядъчна доза лични нападки по адрес на нахалника, направил офертата.

С това вашата роля засега приключва. Дошъл е неговият ред, на нахалника. Какво прави той? Същото като вас. Вдига телефона на агента: „Абе, какви ги дрънка оня? Малко километри ли? Че тая бракма е на повече километри от Летящия холандец! Ръждива е до върха на антената, а двигателят кашля като охтичав. Десет хиляди са тъкмо двойно повече, отколкото струва. Взимай парите и дим да те няма!“ Най-вероятно човекът е обиден от гнусотиите, които сте надрънкали по негов адрес, за семейното положение на родителите му и за собствените му хигиенни навици. Сега му е паднало да ви го върне, като ви направи един не особено ласкав личностен портрет.

Отново е ваш ред. После негов, после пак ваш. После пак негов. Войната на думи продължава. Ако позицията на фирмата започне да се доближава до вашата гледна точка, кандидатът за колата ви има избор между две възможности. Може да вдигне офертата или пък да продължи яростно да убеждава агента, че и сегашната е добра. Играта

загрубява и още малко взаимни обиди по ваш и негов адрес няма да навредят.

„Хадърли Пасифик“ и Саут Чайна Тръст Банк се намираха точно в тази фаза от процеса. „Саут Чайна“ тъкмо бе изстреляла поредния залп по противника над главите на акционерите си. Сега бе ред на „Хадърли Пасифик“.

Зак и лорд Хадърли седяха в офиса на компанията в Уест Енд, сгърбени над включения говорител на телефона, и провеждаха конферентен разговор със Скоти и Филис Уанг в Хонконг. Всички бяха впечатлени от героичната съпротива, която „Саут Чайна“ оказваше на опитите им да я купят. Ръководството на компанията сякаш се бе отърсило от дългогодишната летаргия и бе преминало в кръгова отбрана, решено да се сражава до последна капка кръв. В битката взимаше превес ту едната, ту другата страна. От „Саут Чайна“ тъкмо бяха разпердушили офертата на „Хадърли“ като опортюнистична и евтина демагогия.

— Как разбирате последното им изявление? — попита Скоти с пресипнал глас.

— Осем страници грубости и обиди. Единайсет страници повторение на вече известни неща и само една страница, в която се казва нещо съществено — отвърна Зак.

— Трета страница, нали? Прогнозните печалби за текущата финансова година.

— Точно така. Твърдят, че печалбите им до края на годината ще са с трийсет процента по-високи от очакваните на борсата. Ако това е вярно, би трябвало да им предложим с трийсет процента повече от сегашната си оферта.

— А ти вярваш ли, че те могат да реализират подобни печалби? Никога преди не са регистрирали подобен ръст за една година.

— И да, и не. Нямаат право да говорят пълни измислици, така че сигурно разчитат все на нещо, за да публикуват подобни прогнози.

— Какво? — изрева Скоти, който не дочака Зак да завърши изречението си. — Да не искаш да ми кажеш, че трябва да увеличим офертата с трийсет процента? — Лицето на Скоти в Хонконг бе станало тънмораво; без да го вижда, Зак почти си го представи как се пука по шевовете като зрял нар.

— Чакай малко, Скоти. — Зак погледна настрани към тъст си, сякаш очакваше да види предразполагащата му аристократична усмивка. Само че този път Хадърли не се усмихваше. Положението бе твърде сериозно. — Ако анализираш по-издълбоко тази прогнозна печалба, ще видиш, че цялата разлика идва от валутни спекулации. Купуват и продават чужда валута и печелят от разликата в курсовете, това е всичко. Едно е сигурно: те не търгуват на някакъв специален пазар, който съществува само за тях. Доколкото знам, нашите собствени дилъри в Далечния изток съобщават за затишие на валутните пазари. Това може да значи само едно.

Тишината отекваше в стаята. Зак си пое дъх и продължи:

— Те чисто и просто спекулират повече от останалите. Играят един вид хазарт. Няма какво толкова да губят. Ако реализират печалба, ще се позакрепят и ще запазят малко по-дълго независимостта си. Ако загубят, те и без това отиват по дяволите.

— Значи ние тръгнахме да купуваме банка, а изведнъж се оказа, че купуваме казино? — Въпросът бе на лорд Хадърли.

— Да. Само че от теб зависи да затвориш казиното още щом придобиеш правата на собственик.

— Ами ако се откажем? Ние все още можем да се оттеглим от сделката, не е ли така? — Лорд Хадърли зададе въпроса си толкова тихо, че в Хонконг едва ли го чуха.

— Защо да се отказваме?

— Защото нашата цел бе да купим банка, а не казино. Можем ли да се откажем?

Зак млъкна изумен. Само това не бе очаквал.

— Не можем — отвърна накрая той. — Не се разрешава оттегляне на вече направена оферта. Ако изведнъж в книгата на „Саут Чайна“ се беше разкрила някаква огромна необявена липса, тогава щеше да е друга работа, щяхме да имаме повод да откажем да я купим. Но сега нямаме право да оттегляме офертата си само защото обектът е обявил неочаквано големи печалби. Това би било нечувано.

Хадърли безшумно барабанеше с пръсти по лакираната повърхност на бюрото. Това беше единственият знак, че е развълнуван.

— Ти как се виждаш като директор на казино, а, Скоти?

Шотландецът се изсмя. По линията смехът му прозвуча повече като лай на куче.

— Правя, каквото ми наредиш, шефе. Ако кажеш да ръководя казино, ще ръководя казино. Ако кажеш да отворя бардак, ще отворя бардак.

— Ние обаче можем да закрием казиното още щом стане наша собственост, нали така?

— Да — кимна Зак.

Хадърли барабанеше с пръсти по бюрото, дълбоко замислен. Той и семейството му владееха трийсет процента от акциите на „Хадърли Пасифик“. Зак беше мъж на Сара, която сама притежаваше доста солиден дял. Поне този път bankerът имаше да губи почти също толкова, колкото и ръководството на компанията. Като всички старомодни аристократи, Хадърли не обичаше финансовите спекулации и се опитваше да ги избягва, доколкото му позволяваха силите. Но нали все пак тук ставаше дума за краткосрочна спекулация? При това дългосрочната стратегия за придобиване на „Саут Чайна“ си оставаше непроменена.

— Добре, да направим компромис. Ще съставим документ, с който ще разпердушиним всичките им прогнози. Зак, искам да използваш най-силни думи. Искам също така да увеличим офертата, но само с един долар. Четирийсет и шест долара на акция е нашата окончателна оферта. Постарай се това да бъде пределно ясно. Не бих желал да заплатя повече, отколкото струват, само защото някакъв келеш с раирани тиранти е залагал успешно на разликите във валутите курсове.

Зак кимна. Хадърли го изгледа одобрително. Господи, какъв добър зет, помисли си той. От самото начало на операцията поведението на Зак го бе изпълнило с възхищение. Сега зет му щеше да състави такъв отровен коментар по повод на ония шантави прогнозни печалби на „Саут Чайна“, че да ги накара да се засрамят. Зад привидното спокойствие на Зак обаче се криеше уплаха. Благодарение на него „Хадърли Пасифик“ засега печелеше войната на думи, но все някога щяха да заговорят парите. Рискът бе твърде голям. Офертата на „Хадърли“ за „Саут Чайна“ можеше да прерасне в открит търг. Тогава комисионата му от четирийсет милиона можеше да се изпари като дим, а заедно с нея перспективите му за съдружник в „Уайнстейн Люкс“ и в крайна сметка милионите на баща му. Сърцето му се сви от ужас.

Скоти и Филис бяха затворили телефона в Хонконг. В стаята бяха само двамата — Зак и Хадърли.

— Успех — каза виконтът.

— И на теб, Джак — отвърна по-младият мъж.

С течение на времето двамата бяха станали нещо повече от бизнесмен и банкер, дори от тъст и зет. Бяха станали баща и син. Женитбата на Зак и Сара, съдбата на семейната компания, общият финансов интерес ги бяха свързали в здрава връзка. Ако всичко ставаше като на кино, сега бе моментът героите да се прегърнат.

В днешно време болниците се ръководят от счетоводители, а не от доктори. Но дори и тази болница да се управляваше от ангелски хор, лекарят едва ли щеше да намери повече основание за продължаване на лечението.

— Не съм сигурен, че при тази пълна липса на подобрение е оправдано да правим още опити — каза той. — Понякога състоянието на пациента може да се повлияе именно при откъсване от болничната обстановка.

Повече от година показанията на Хелън бяха останали без промяна. Говорната терапия, физиотерапията и трудовата терапия първоначално бяха довели до известно подобрение, но после тя отново бе изпаднала в предишното си състояние, от което не излезе повече. Джоузи разгледа медицинския ѝ картон, макар че едва ли щеше да научи нещо повече.

— Ако искате да кажете, че няма нужда да идваме повече, то аз съм съгласна — каза тя.

— Мисля, че трябва да продължим с медикаменти против страхова невроза и депресия — каза лекарят. — Особено ако смятате, че майка ви страда от стрес.

Изразът звучеше доста странно. Обградена всяка вечер и през почивните дни от самоотвержените грижи на дъщеря си, подпомагана през останалото време от гледачки и медицински сестри, Хелън едва ли можеше да мине за жертва на класически стрес. От друга страна, лекарят беше прав. Завещанието на Бърнард Градли висеше като проклятие над семейството, а Хелън бе главната му жертва. Докато синовете ѝ се боричкаха за пари, а дъщеря ѝ също някак съумяваше да свързва двата края, надеждите на Хелън да се види собственик, макар и на малка част от огромното състояние на мъжа си, се бяха стопили напълно. Тя се страхуваше, а страхът я караше да предпочита измамното убежище на помътеното съзнание пред ясната картина на един студен и враждебен свят.

— Мамо, кажи сега, довиждане на този любезен доктор — подкани я Джоузи. — Повече няма да идваме тук.

Хелън се намръщи от усилието, докато устните ѝ се опитваха да намерят търсените думи в обърканото ѝ съзнание. Накрая думите излязоха от устата — бавно, но отчетливо:

— Слава богу.

ЗИМАТА НА 2000–2001 Г.

Коледата идва, гъска трупа мас, дай му на бедняка петаче в този час. Петаче ако нямаш, става и милион, ако и туй ти стиска, да те сгази слон!

Датата е 15 декември 2000 г. До срока остават 210 дни и за пръв път и тримата братя са изпълнени с надежда.

Матю почука на вратата на Фиона.

— Идвам! — чу се гласът ѝ отвътре и след минута тя излезе в коридора.

Бе облечена с дълго кашмирено палто, с вълнен шал около врата. Матю забеляза, че е подсилила грима си, вместо да го свали напълно, както обикновено правеше след работа. Двамата отидоха до асансьора и се спуснаха в мрачното фоайе на сградата.

Матю и Фиона още живееха в скъпите апартаменти в Бленъм Корт. Не знаеха как да постъпят. Матю искаше да живеят заедно — в един дом, с общ ключ. С обща спалня, с общо легло. Боеше се обаче, че ако предложи на Фиона това, само ще я отблъсне. От друга страна, Джоузефин се опитваше да го придума да се върне в майчината си къща в Килбърн, а самата мисъл за това му бе непоносима. Да работи като вол понякога по дванайсет часа на ден само за да се връща всяка вечер в оная съборетина и да храни майка си с попара и разни буламачи като инвалид, тъй като тя е решила, че не може да дъвче и да се обслужва сама? Не, благодаря!

От своя страна, сегашното им полусъжителство напълно отговаряше на желанията на Фиона. Тя все още имаше нужда от свое неприкосновено пространство. Хубаво ѝ беше да знае, че може да помоли Матю да напусне леглото ѝ, след като се бяха любили, макар все по-рядко да го правеше. Той нямаше ключ от апартамента ѝ, а Фиона понякога се усамотяваше с дни, дори седмици. Но въпреки нуждата ѝ от резервен изход Матю разбираше, че тя вече се е привързала към него поне толкова, колкото и той към нея.

От администрацията на банката настояваха да си намерят подходящи квартири и да освободят служебните. Отначало Фиона използваше влиянието си на изпълнителен директор, за да бави решението, но дори тя не можеше да протака безкрайно. Бяха им дали срок до 31 декември, след което щяха да престанат да им плащат наемите. Фиона заяви, че няма да напуска апартамента, а вместо това сама ще си плаща наема, но на Матю такава сума просто не му беше по

джоба. В последно време той бе станал мрачен и унило прехвърляше в съзнанието си възможните решения.

Двамата излязоха от фоайето на сградата. Нощта бе мразовита; далеч над сиянието на неоновите светлини на града блещукаха ясни звезди. Извървяха пеша няколкото преки до „Джанфранко“ — техния любим ресторант и предпочитано свърталище на заможните жители на Южен Кенсингтън.

Матю и Фиона често вечеряха в този ресторант, но сега случаят бе по-особен. Ведомствената атестационна система — ВАК — вече бе обработила отзивите за работата им през годината и определила размера на премиите им. Разбира се, като шеф на звеното, Фиона трябваше да съобщи на Матю неговата оценка и премия, но бяха решили да го направят извън скучната служебна атмосфера. В джоба си тя носеше плик със сгънат лист хартия, на които делово и лаконично бе отпечатан размерът на премията му за текущата година и на заплатата му за следващата. Тази година Матю не бе допускал гафове като онзи с „Уестърн Инструмънтс“ и служебното му досие бе напълно чисто. Екипът на Фиона бе спечелил купища пари за банката, а самият Матю бе допринесъл не по-малко от когото и да било друг. Макалистър беше доволен. Банката беше доволна. Матю чакаше новината със затаен дъх.

В „Джанфранко“ двамата се спряха на гардероба, обслужван от поредната италианска нимфа с пищно деколте и ограничен английски, и Матю помогна на Фиона да си свали палтото. Отдолу бе по червена вечерна рокля, която не бе виждал преди. Тя се обърна и го целуна.

— Изненада!

Матю наистина бе изненадан. Никога досега не я бе виждал да носи нищо друго освен строги официални костюми или спортни якета и джинси. Всичките ѝ дрехи бяха от най-високо качество, на известни дизайнери и подбрани с вкус, но определящата им особеност бе пълното отсъствие на сексапил. На работа Фиона беше делови професионалист, а въкъщи просто искаше да се чувства удобно. В гардероба ѝ нямаше къси поли и екстравагантни вечерни рокли.

— Изглеждаш вълшебно! Никога не съм предполагал, че излизам с красива жена. — Фиона го ощипа по ръката заради дързостта. — Мога ли да знам по какъв случай е всичко това? Ти самата казваш, че премиите не са чак толкова важни...

Фиона вдигна рамене. От движението на тялото ѝ роклята се повдигна и после плавно се спусна надолу. Платът падаше така, както може да пада само най-скъпа материя, ушита по поръчка.

— Премиите не са важни. Важен си ми ти! При това много. Понякога ми се струва, че не ти го показвам достатъчно. Уверявам те обаче, че през последната година се чувствам много щастлива.

Матю кимна.

— Аз също съм щастлив. Или поне така ми се ще да мисля. — Опитва се нескопосно да се пошегува: — А дали съм прав, зависи от съдържанието на този плик!

— Идиот! — срязва го тя. Стана ѝ неприятно, че Матю мисли само за пари, дори в момент като този. Парите сякаш заемаха цялото му съзнание. Фиона на няколко пъти се бе опитвала да му каже да не им робува чак толкова, но той не я слушаше. Раздразнена, тя извади плика от джоба на палтото си и двамата влязоха в ресторанта.

Поръчаха, без да поглеждат менюто. Келнерът им донесе панерче с топъл ръчно печен хляб и купичка зехтин; Фиона започна да топи с ръка залци в зехтина. Матю обикновено ѝ правеше компания, но сега изглеждаше разсеян. Тя въздъхна.

— По-добре да приключваме с деловата част, иначе ще ми развалиш цялата вечер.

Постави плика на масата, но го затисна с ръце. На светлината на свещите изглеждаше още по-красива, отколкото под полилея във фойето. Очите на Матю обаче бяха приковани в плика на масата. Фиона забеляза това и ѝ стана мъчно. Тя бутна плика към него.

— Ти си много добър дилър. Работиш усърдно. Спечели много пари за банката. Ето ти наградата. Честито!

Матю не забеляза горчивината в гласа ѝ. Разкъса плика. Заплатата му бе увеличена на 65 000 лири годишно. Повишен бе във вицепрезидент — поредната безсмислена титла в йерархията на банката. Премията му възлизаше на 375 000 долара.

Матю пресметна наум. Това бяха почти 250 000 лири. Четвърт милион. Спечелени с честен труд, способности и усърдие.

Божичко, помисли си той. С измама бе увеличил миналогодишната си премия от някакви си мизерни 60 000 лири на 304 000, или точно пет пъти. Със сегашния четвърт милион му ставаха общо 550 000. За осем месеца значи той бе успял да увеличи петкратно

парите си, а сега имаше цели седем месеца само за да ги удвои още веднъж. Детска играчка! А като инвестира в акции вместо в облигации, задачата му ставаше още по-лесна.

Разбира се, нямаше да се опитва да спечели повече от милион. С течение на времето боязънта му нарастваше, вместо да намалява. Ненавиждаше кривата усмивка на оня негодник Билиъл, мазния му гласец. Мразеше постоянния страх на човек, нарушил закона. Мразеше малката градинка с пейки под дърветата. Ненавиждаше чувството на ужас, че все някога Брайън Макалистър или някой друг ще го хване, ще разбере за измамата. Искаше да се приключи с тоя кошмар.

— Прекрасно. Наистина страхотно. Благодаря ти.

— Не ми благодари на мен. Благодаря на ВАК — отвърна по навик тя. — Искаш ли да знаеш за професионалните си предимства и слабости?

— Да, разбира се. Само че не днес. Не сега. — Матю вдигна поглед към Фиона. Тя сияеше, по-красива от всякога, а той се чувстваше блажено щастлив. — Дразни ли те, че толкова много държа на премията? — запита той.

— Заклевам се, че никога повече няма да си сложа хубава рокля, щом изобщо не я поглеждаш!

— Извинявай. Обещавам ти, че няма да се държа толкова тъпо догодина... — каза той, но изведнъж се спря. По неписаните правила на тяхната връзка не биваше да се мисли за бъдещето повече от един месец напред. — Но ти наистина изглеждаш фантастично — добави той. — Никога не съм те виждал по-красива.

Фиона му отвърна с дяволита полуусмивка. С това искаше да му каже, че го е чула да споменава за догодина, но този път не му се сърди.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Матю се поколеба. В неговия джоб също имаше плик, но не се решаваше да й го даде. Накрая се престаши.

— Фи, нали знаеш, че ни остават само още няколко седмици да живеем в съседни жилища?

Тя кимна и видимо се стегна.

— Е, няма ли да ти липсвам като съсед?

Фиона кимна отново.

— Не искаш ли да направим нещо по въпроса? Да предприемем някои стъпки...

Фиона не каза нищо, чакаше го да довърши. В залата за търгове тя беше решителна, трезва и делова, но в отношенията си с мъжете бе практически неспособна да вземе решение.

— Фиона, любов моя, искам да живеем заедно. Да споделяме един дом. — Матю забеляза как тялото ѝ се изпъна като струна и бързо добави: — Разбира се, съзнавам, че ти имаш нужда от свое, неприкосновено пространство. Знам, че ще има моменти, когато ще искаш да останеш сама. Погледни това тук и ми кажи, не е ли идеално за нас?

Той плъзна плика през масата към нея. Тя посегна и го отвори.

В плика имаше рекламен проспект на агенция за недвижими имоти, в който се описваше неголяма къща в сърцето на Челси. Зад много аристократични резиденции в централните части на Лондон се крият по-малки постройките по на два етажа, които излизат обикновено на някоя задна улица. В тях някога са живели слугите, а първите им етажи са се използвали за конюшни. Понастоящем повечето от тези очарователни къщички са преустроени в луксозни жилища, съчетаващи предимствата на градския център с тишината и романтиката на тесните улици. Обградена отвсякъде от импозантни четириетажни сгради, двуетажната къща на №11 беше в самия край на една сляпа улица и се състоеше от две спални, всяка с отделна баня, малка кухничка с прилежаща трапезария и извънредно уютен хол. От хола се излизаше на тесен, павиран вътрешен двор, в средата на който бликаше истински фонтан, заобиколен със саксии от теракота. Но най-важната ѝ особеност, която я правеше истинско бижу, се намираще в дъното на двора: една продълговата, ниска пристройка, която предишните обитатели бяха превърнали от художническо ателие в отделен малък апартамент. Този, който щеше да живее в него, нямаше нужда да минава през главната къща, тъй като във вътрешния двор се влизаше през отделна сводеста порта между сградите.

Фиона се зачете в описанията и хвалбите на агента — отначало разсеяно, но когато си досети за намеренията на Матю, с повишено внимание.

— Ще купим цялата къща с общи пари, но вътрешният апартамент ще си е изцяло твой. Аз няма дори да имам ключ от него.

Няма да стъпя вътре. Ще можеш да си прокараш отделен телефон. Да се обличаш както си искаш. Това ще бъде Крепостта на Фиона, в която ще се оттегляш когато пожелаеш.

Фиона кимна. Макар да бяха изминали осемнайсет месеца от първата им среща, тя все още приемаше с боязън всякакви стъпки, които можеха да задълбочат отношенията им или да се възприемат като по-нататъшно обвързване. Този път обаче реши да послуша сърцето си. Усмихна се.

— Много интересно. Не би било лошо да я огледаме. Да кажем, през някой от близките почивни дни. Наистина не би било лошо...

Тя продължаваше да се бори със себе си. Матю разбра и се усмихна.

— Аз вече я огледах. Страхотна е! Ще се влюбиш в нея, като я видиш.

Той млъкна и зачака. Фиона смилаше новината, опитваше се да овладее страха си. Не ѝ беше леко.

— Ами да им предложим капаро тогава. Колкото да не я показват на други купувачи, докато мина да я видя.

Матю се наведе напред през масата.

— Аз вече им предложих капаро и те го приеха. Разбира се, че трябва и ти да я видиш, но можем да отидем във всеки един момент. Например утре по обяд. Знам, че сме много заети — добави бързо той, за да изпревари възраженията ѝ. — Само че ние винаги сме заети. Ако само си намираме извинения, някой ще ни я грабне под носа. Така че нека да побързаме. Да купим къщичката.

Фиона си пое дълбоко дъх. Погледна Матю, после очите ѝ отново се сведоха към цветната диплянка на масата.

— Всичко това ми идва твърде внезапно.

— Така е. Но едва ли щеше да помогне, ако те бях предупредил отдалеч. Така просто щях да ти дам повече време да се измъкнеш!

Фиона се колебаеше. Седеше неподвижно на стола си и на светлината на свещта изглеждаше дълбоко замислена. Накрая въздъхна.

— Добре, да идем утре да я огледам. Ако е хубава, ще я купим. Обещавам да не търся проблеми, където ги няма. Благодаря ти. Идеята ти е наистина страхотна.

Думите ѝ звучаха храбро, но сърцето ѝ бе свито от страх. Да живее с мъж бе нещо, за което още не бе готова. Душата ѝ все още беше пленник на миналото. Прехапа устни. Матю реши, че трябва да каже нещо.

— Не забравяй, че Крепостта на Фиона си е твоя и само твоя. Ако не искаш да ме виждаш, можеш да се заключиш вътре и да не излизаш с месеци.

Пръстите ѝ стиснаха китката му през масата.

— Благодаря ти. Моля те, не ме разочаровай. Няма да мога да го понеса.

— Няма, обещавам. — Лесно бе да се каже. Матю знаеше, че никога няма да ѝ изневери с друга. Няма да се пропиет, да я бие или тормози. Няма да престане да я обича. Но какво щеше да стане с тях, ако го изпатят в затвора за борсови измами, за незаконни сделки с поверителна информация? Това щеше да я убие. Ето защо той трябваше да пипа с удвоено внимание и да не се остави да го хванат.

Те се целунаха и продължиха да си говорят за къщата. Цената от над 600 000 лири стерлинги беше стъписваща, но в края на краищата това бе Челси! Фиона настоя да заплати за малката вътрешна къща — Крепостта на Фиона — изцяло със свои пари, а за останалото да си поделят цената. Накрая се разбраха Фиона да участва с 400 000 лири, а Матю да доплати разликата. Разбира се, тя имаше готови пари. Човек като нея, работил десет години като banker, няма нужда от ипотека. От друга страна, Матю щеше да вземе заем, за да плати своя дял. И през ум не му минаваше да пипа парите си в „Суицърлънд Интърнешънъл“.

Докато уточняваха подробностите, Фиона едва ли не с уплаха усети как напрежението от предстоящата близост за пръв път я напуска. Тази вечер тя си пийна доста, смя се от сърце и дръзко флиртува с Матю. Изглеждаше зашеметяващо красива и явно го съзнаваше. Матю бе омагьосан от нейния чар, както навремето в Ямайка, както после във Вермонт и както често му се бе случвало през последната година. С нетърпение очакваше да се върнат вкъщи, за да се изпълни обещанието в блесналите ѝ от страст очи. Тя отгатна мислите му и започна умишлено да го предизвиква. Изяде бавно десерта си, после си поръча кафе, после заприказва келнера за семейството му, което живееше в Генуа. През цялото време очите ѝ

хвърляха искри по посока на Матю, а кракът ѝ се притискаше в неговия под масата.

Накрая се смили и когато станаха да си ходят, позволи на Матю да я прегърне. Притисна се към него, за да му покаже, че обещанието в очите ѝ беше още в сила.

На излизане минаха покрай гардероба, за да си вземат палтата. Малката стаичка беше празна; гърдестата италианка си бе тръгнала.

— Няма страшно. Ще прескоча тезгяха и ще намеря палтата ни — каза Матю.

— Няма нужда — чу се отвътре познат глас. — Аз ще ви ги подам.

Зад тезгяха се очерта дребна фигура на мъж. На светлината на пожарната лампа Матю го позна и замръзна от ужас. Беше Билиъл. Зализан както винаги, издокаран с прилепнал по тялото вечерен костюм, противният гном раздруса ръката му.

— Матю! Ах, как се радвам да те видя. А коя е тази прелестна млада дама, ако мога да попитам? Позволете да ви се представя, мадам. Казвам се Джеймс Билиъл изрече мазно той и протегна малката си, космата като на орангутан ръка.

Докато се хилеше противно на Матю, Билиъл задържа ръката на Фиона в своята много по-дълго, отколкото бе нужно, после се въртна и угоднически почна да търси палтата им. Накрая настоя лично да им ги държи и прескочи през тезгяха с палтата в ръка, като риташе смешно във въздуха с късите си крака.

— Извинете, моля. Този тезгях не е предвиден за господин с моя ръст. Ето, готово! Позволете да ви помогна, моля ви!

Грозникът подаде палтото на Фиона; под възмутения поглед на Матю кривите му дебели нокти докоснаха бялата кожа на шията ѝ. През цялото време устата му не спираше да мели:

— Извинете, моля. Боя се, че не чух името ви. Фиона... Фиона Шепъртън. Много ми е приятно. О, не! Двамата с Матю сме просто познати. Служебно познанство, така да се каже. Нали, Матю? — Билиъл се ухили и дебелашки намигна. — Бях забравил, че живееш тъдява. В Бленъм Корт, нали така? Аз винаги отсядам там, когато имам път към Лондон, което често се случва. Най-добрите ми клиенти са в Лондон. Прекрасен ресторант, не мислите ли? Един от най-добрите! Идвах често тук, докато работех в „Мадисън“. Вие също ли работите в

„Мадисън“, мисис Шепъртън? Или може би мис? Да, не беше лошо в „Мадисън“, но на сегашното място ми харесва повече. Позволете да ви дам картичката си... а, ето! Да-да, сега клиентите ми са по-висока категория. Ха-ха!

Най-после Матю успя да издърпа Фиона да си тръгват.

Билиъл ги изпрати до вратата, като подскачаше след тях на късите си крачета и се кривеше като шимпанзе.

— Кой, по дяволите, беше тоя? — попита Фиона.

— Не мисли за него. Запознахме се на една конференция, просто се залепи за мен и толкова. Опитва се да ме придума да си вложя парите при него.

— А ти?

— Да си поверя парите на тоя урод?! Ти за какъв ме смяташ?

Фиона скоро забрави за срещата, но Матю бе смразен от ужас. В продължение на близо година той бе успял да държи Билиъл и „Суицърлънд Интърнешънъл“ настрана от „Мадисън“. А сега тоя гнусен мъник се бе нахвърлил изневиделица върху жената, която бе негова любовница и пряк шеф, бе й заврял картичката си в ръцете и й бе намекнал, че двамата с Матю са едва ли не първи приятели. Матю беше сигурен, че Фиона му повярва, когато отрече да има нещо общо с Билиъл, но в края на тази прекрасна вечер собствената му гузна съвест го сграбчи за гърлото, докосна и окаля тази част от битието му, която най-много държеше да запази чиста.

Върнаха се в апартамента на Фиона и започнаха да се любят. Беше им хубаво, но тази нощ Матю бе потиснат след срещата с Билиъл и Фиона го усети.

Още три-четири сделки. Максимум пет-шест. После край на Билиъл. Никога вече.

В дванайсет и половина след полунощ таксито спря пред дома на Зак и Сара в Челси — двуетажен апартамент на тиха улица недалеч от Слоун Скуеър. Гореще още светеше, когато Зак се качи по стълбите и си отключи вратата.

Очакваше да завари Сара, сгушена на дивана, готова да си лягат, но в стаята нямаше никой. Отиде в кухнята — може би Сара си правеше вечерното кафе без кофеин. Сара наистина беше там, но не правеше кафе. Кухнята беше с Г-образна форма и в дългата част се намираше трапезария с кремави ламперии. Върху масата от тъмен махагон обикновено имаше плюшена покривка, за да предпази скъпото дърво от надраскване. Не и тази вечер. Покривката я нямаше, масата бе отрупана със сребърни прибори и фин порцелан, а в два високи сребърни свещника догаряха свещи. В чиниите, недокосната, изстиваше сготвената вечеря. Сара бе облечена не с джинси и тениска, каквито обикновено носеше вкъщи, а с копринена блуза, дълга кадифена пола и перли. Лицето ѝ изразяваше печал.

— Здравей, красавице! Ах, толкова съжалявам. Не знаех, че си се приготвила...

— Ти каза, че ще се върнеш в девет!

— Така ли казах? Ами да, права си. Страхувам се, че изникна нещо спешно. Днес не съм спирал да бачкам.

Сърдита или не, Сара по коприна и перли привличаше Зак не по-малко, отколкото Сара в бричове за езда и шпори на краката или пък Сара без нищо върху себе си. Не го беше яд, че е пропуснал вечерята — по-скоро очакваше десерта.

— Не можем ли да спасим нещо от вечерята? Да пийнем по чаша коняк например...

Сара поклати глава и прибра косата си зад ушите. Това бе лош знак. Когато косата ѝ покриваше и двете уши, тя бе готова за секс. Когато само едното ѝ ухо бе открито, все още имаше надежда. Но когато косата ѝ бе дръпната зад ушите както сега, това означаваше: не ме закачай! Зак си взе една бира от хладилника и седна срещу жена си.

Бе имал тежък ден и макар отдавна да бе привикнал с начина на работа в банката, се чувстваше уморен. Смуглото му ъгловато лице изглеждаше още по-тъмно и изсечено от умората. Наболата брада и бръчките по бузите допълваха ефекта.

— Но какво има? Едва ли е само това, че закъснях.

Сара кимна. Квадратната брадичка придаваше донякъде мъжко изражение на лицето ѝ, напълно в тон с прямия ѝ открит характер.

— Не ти се сърдя. Имал си тежък ден, разбирам. Забрави да се обадиш, но и аз можех да ти се обадя. Не си знаел, че искам да те изненадам. Само дето... по дяволите, докъде ще ни доведе всичко това? Кога най-после животът ни ще се промени? Кога за последен път сме седнали в делничен ден да вечеряме заедно?

Зак отпи от бирата и закачи сакото си на облегалката на стола. Без подплънките раменете му изглеждаха по-заоблени — като на човек, свикнал да води заседнал живот, както беше всъщност.

— В момента сме в тежък период. Баща ти е в процес на изкупуване на „Саут Чайна“, а това отнема много време. Освен това продаваме и моята данъчна формула, което също изисква много усилия. Има още десетки по-дребни неща. Всяко иска да му обърнеш внимание и накрая се събира страшно много работа. Но ти не се бой, веднъж да приключим със сделката на бащата, ще си стоя повече време вкъщи.

— Заблуждаваш се. Като мине сделката със „Саут Чайна“, ще изникне нещо друго. После още нещо. И още, и още. Това е да работиш в „Уайнстейн Люкс“. При нас в „Кобург“ не е много по-различно, само дето ние гледаме все пак да си тръгнем по някое време вечерта, а не след полунощ. И не работим през почивните дни.

Зак въздъхна. Тя бе права, разбира се, и двамата го знаеха.

— Е, не виждам какво може да се направи по въпроса, освен да си подам оставката. Ако просто им кажа, че искам да работя по-малко, няма да ми обърнат внимание.

— Знаем. При вас на по-висшите длъжности все така много ли се работи?

— Дори повече. С пътуванията и всичко останало.

— Ах, тези пътувания! Дори не искам да мисля...

Покрай сделката на „Хадърли Пасифик“ и пакета „Рози“ Зак пътуваше до Далечния изток поде веднъж на две седмици. Понеже

полетите до Хонконг бяха препълнени, Зак бе поръчал на секретарката си да му направи резервации за нощния полет в неделя вечер за двайсет седмици напред. Ако не се налагаше да пътува, просто не се явяваше за полета.

— Какво предлагаш?

Сара отново подръпна без нужда косата си зад ушите.

— Не знам какво да предложа. Знам само, че не искам да сме като ония двойки, дето и двамата работят в някоя банка и не се виждат по цели месеци. А когато един ден имаме деца, нямам намерение да ги тръсна на някоя гледачка и да ме видят за пръв път при завършване на колежа.

Желанието му за секс премина, охладено от жеста на Сара с косата и от собствената му преумора. Но изведнъж разбра нещо друго: че Сара е една от най-прямите, открити, лесни за съжителство личности, с които го бе събрала съдбата. Колко жени биха използвали една изстинала вечеря като повод за изясняване на отношенията? Зак престана да слуша какво му говори — просто седеше насреца и я гледаше омагьосан.

— Обичам те, Сара. Смятам, че ти си една изумителна личност, и съм много щастлив, че сме женени.

Сара се наведе към него; един кичур от косата и се освободи и закри ухото. Засмя се отново с познатия, силен и звънък смях.

— Какво ти става, по дяволите? Защо ми казваш това?

— Защото го мисля — вдигна рамене Зак.

— Колко си странен... — Сара му се усмихна. — А ти какво предлагаш да правим?

— Първо — започна Зак — обещавам ти, че няма да стоя дълго в „Уайнстейн Люкс“. Приятно ми е да работя там, но не чак толкова, че да остана до края на живота си. Ще си подам оставката, когато родиш първото ни дете.

Не му бе никак трудно да даде подобно обещание. И без това кариерата му щеше да приключи в момента, когато спечели милионите на баща си. Що се отнася до деца... може би в плановете на Сара фигурираха такива, но не и в неговите.

— А сега? Това би трябвало да са най-хубавите ни години, а ние изобщо не се виждаме!

— Ще се опитам да работя по-малко през почивните дни.

— Ти вече опита веднъж.

Косата на Сара бе паднала напълно от лявото ѝ ухо и бе започнала да се смъква и от дясното. Все още бе облечена с официалните дрехи и мислите на Зак поеха обичайния си курс. Той се пресегна през масата и хвана ръцете ѝ в своите.

— Сара, още е рано да напускам „Уайнстейн Люкс“. Първо имам намерение да приключа със сделката на баща ти. После смятам да доведе докрай оня проект за данъците. След това ще остана още година-две, максимум три, и край.

Сара погали ръцете му през масата.

— Защо изобщо реши да станеш banker, скъпи?

— Трябваше да си намеря занимание след смъртта на баща ми. Имам да доказвам нещо и на себе си. След това ще видим. Може би ще се върна към философията...

— Моля те, само това не! Като философ те ненавиждах. Откакто стана banker, си сладък като плюшено мече.

Зак ѝ се усмихна. Какъвто и начин да измислеше, за да сложи край на брака си, в никакъв случай не биваше да наранява чувствата на тази прекрасна жена.

— А ти защо стана banker? — попита я той.

— Много просто. Знаех, не татко ще се радва да участвам по някакъв начин в живота на „Хадърли Пасифик“, дори просто да се изказвам на заседания на Борда на директорите, след като той се оттегли. Исках да се подготвя за това. Но, както се казва, и аз не съм се женила за фирмата.

— Ние просто сме създадени един за друг — каза Зак. Ръцете му галеха и масажираха нейните. Косата ѝ бе паднала и над двете уши, а мрачното изражение на лицето ѝ бе изчезнало. Тя прочете въпроса в очите му.

— Малко е късно, не мислиш ли?

— Ами да почваме по-бързо тогава!

3

Един понеделник сутрин, девет месеца след уволнението му от Джордж и три и половина месеца след загадъчното му изчезване от фабриката на „Аспъртън“, Дарън се появи на работа. Бившите му колеги се скупчиха наоколо, тупаха го по рамото и се ръкуваха с него като с някаква знаменитост. Като го видя, Дейв подскочи от радост, засили радиото докрай и започна да танцува около него като обезумял. От всички страни го засипаха с въпроси:

— Къде се губиш бе, приятелю?

— Сдобрихте ли се с Джордж най-после?

— За постоянно ли се връщаш?

Дарън не се впусна в подробности.

— Ами писна ми да се мотая като смахнат без работа, затова се обадох на Джордж и му се извиних. Той рече: идвай, и ето ме, дойдох.

С изключение на Джордж и самия Дарън, донякъде посветен в тайната беше и Джеф Уилмът. Преди няколко седмици Уилмът бе проверявал счетоводните книжа и бе открил суми, преведени по сметката на Дарън след уволнението му. Той влезе при шефа си и начаса повдигна въпроса.

— Надявам се, че фирмата не продължава да... ъъ, наема младежа в някакво, хм, неофициално качество? — попита Уилмът. — Това би било сериозно нарушение на задължението ни да внасяме за всеки служител пенсионни и здравни осигуровки, да удържаме подоходен данък, да следим за, ъъ, съблюдаване на трудова и противопожарна безопасност и... ъъ, още много неща. Така че, надявам се, ъъ, или по-скоро... би трябвало, така да се каже... — Уилмът не довърши, шокиран от изражението на Джордж, с което последният почти си призна недвусмислено личното участие във всички изброени престъпления.

— Абе я си живея живота, Джеф! — каза най-после Джордж. — Пиши го там към развойната дейност и не се занимавай повече.

След този инцидент Уилмът отърча право в кабинета си, изяде три бисквити една след друга и без дори да избърше трохите от

бюрото си, написа докладна с най-остри думи. Джордж я хвърли в коша. Уилмът беше твърде страхлив, за да сподели с някого, и това му стигаше. В никакъв случай семейство Аспъртън не биваше да заподозрат нещо и да преосмислят щедростта си.

Единственият друг човек, който заподозря нещо, бе Вал, която се случи в цеха и видя триумфалното посрещане, което приятелите на Дарън му устройоха. Тя се запъти нагоре по стълбите. Този ден валеше и тежките ѝ кафяви обувки оставяха мокри следи по пода. На горната площадка пред кабинета на Джордж тя яростно изтръска водата от чадъра си. Изглеждаше объркана. Откакто Джордж бе избягал от „Гисингс“ да гони Кики, двамата не бяха разменили нито дума, освен по служба. Време беше Вал да наруши дадения обет на мълчание.

— Извинявай, Джордж. — Гласът ѝ звучеше някак притеснено, но тя си придаде твърдост. — Значи така, Дарън изхвърква, от „Аспъртън“ се опитват да ни оклеветят, ти им го връщаш тъпкано, Дарън пак се появява... Между всички тия събития има някаква връзка или греша? С други думи, това е номер, нали?

Джордж кимна с глава. Вал му говореше винаги троснато, откакто се бе върнал. Но колкото и да му се сърдеше, тя нямаше да го издаде. Можеше да ѝ има доверие. Джордж прехапа устни и отговори:

— Точно така. Отначало докрай. Идеята бе моя, но Дарън я изпълни блестящо.

Вал пое шумно въздух.

— В такъв случай ти дължа извинение, Джордж. Дължа ти, във... Е, добре, прощавай! Съжалявам, че те нагрубих.

Джордж я гледаше внимателно. Очевидно не ѝ бе леко да се извини. Сигурно още му се сърдеше, а и Джордж наистина го бе заболяло. Откакто Кики му бе помогнала да намери истинските си чувства към Вал, те се бяха задълбочавали с всеки изминал ден. Отначало се бе съмнявал, но сега беше сигурен. Само че явно чувствата на Вал бяха останали непроменени. Тая жена беше корава като йоркшърски камък.

— Хубаво, само си трай — изсумтя той. — Ония Аспъртън няма да оставят тая работа така, ако разберат.

— Разбирам. Но още веднъж искам да ти се извиня. Сега виждам, че си постъпил благородно. Съжалявам, че те нагрубях. — Дълбоките ѝ сини очи бяха сведени надолу. Устните ѝ потрепериха.

Джордж протегна ръка към нея. Искаше да я докосне, да я вземе в обятията си, да я успокои. Но не се реши. Опита се да я утеши с думи.

— Благодаря ти, Вал. Знам, че нямаше да ми се сърдиш, ако ти бях казал. А така сигурно съм ти се сторил голям мръсник.

Тя вдигна поглед; устните ѝ още трепереха. Едва ли някой в живота ѝ я бе виждал толкова крехка и уязвима. Широкото ѝ лице с леко неправилни черти, дълбоките умни очи, момчешката прическа — всички те му се струваха неизказано красиви.

— Вал, аз, такава...

Тя остана неподвижна на мястото си, не побягна, но не се и приближи. Какво ли означаваше това?

— Вал — продължи той — знам, че постъпих грозно, като избягах от теб. Ти заслужаваше... заслужаваш много повече. Дали ще можеш да ми простиш, да ми дадеш още една възможност?

Тя се бореше с чувствата си.

— Ние живеехме заедно, Джордж. Бяхме любовници...

— Знам, така беше.

— Ти ми причини такава болка! Заклех се, че никога няма да ти простя.

Нежно, едва-едва Джордж повдигна брадичката ѝ, докато плувналите ѝ в сълзи очи срещнаха неговите.

— Знам колко мъка ти причиних. Но оттогава аз пораснах, промених се. Не искам от теб прошка, просто дай ми още една възможност и тогава ме съди.

Вал гледаше право пред себе си, по лицето ѝ се бореха страх и надежда. Кики ѝ бе позвънила още през лятото, след сватбата на Зак. Бе я уверила, че Джордж истински я обича, и я бе помолила да му прости. Тогава гордостта и възмущението от безчовечното му отношение към Дарън я бяха възпрели. Вал не знаеше какво да мисли за любовника си.

Тя протегна ръка и напипа портфейла на Джордж през сакото му. Бръкна във вътрешния джоб, извади го и го разтвори. Кредитни карти, квитанции — нищо интересно. Имаше и снимки. Най-отпред, в прозрачната пластмасова преграда, пазеше снимката, която тя му бе подарила. Имаше и още една, за паспорт; сигурно я бе задигнал от чекмеджето на бюрото ѝ, без тя да забележи. Там бяха и снимките на

Кики — същите, които бе намерила някога, но сега бяха сбутани най-отзад. Когато Вал ги подръпна, те се бяха залепили за кожата; явно не бяха вадени с месеци.

Вал не каза нищо. Не намираше думи, затова просто кимна с глава. Двамата протегнаха ръце един към друг. Прегърнаха се като двама затворници, внезапно получили дълго чаканата свобода. Целуваха се дълго и жадно, докато дъхът им спря. Джордж седна на стола си, Вал се отпусна в скута му и продължиха да се целуват.

— Толкова много ми липсваше!

— Мразех се, че не ти говоря. Съзнавах, че трябва да бъда твърда, защото не исках пак да се възползваш от слабостта ми.

— Господи, само ако знаех! Така щеше да ми е по-лесно да чакам...

— Джордж, о, Джордж!

Нито един от двамата не смееше да се обърне към другия с отдавна забравените думи: любов моя, ангел мой, съкровище мое. Бяха се сдобрили, обичаха се, но докъде щеше да ги доведе това? Докато траеше връзката им, никога не бяха говорили за нея, а откакто бе прекъснала, не си говореха за каквото и да било. Какво щеше да стане с тях сега? През цялото време Джордж бе носил годежния пръстен в джоба на самото до сърцето си.

— Вал — заекна той — може би прекалено прибързвам... ако ти трябва малко време да размислиш... е, нямам нищо против. Важното е ти да си добре, но... дали не би... Дали не би било възможно?... Вал, ще се омъжиш ли за мен?

Устата ѝ остана безмълвна, но очите ѝ казаха всичко. Джордж я притисна до себе си.

— Вал, мила моя, любима моя Вал!

Останаха прегърнати още известно време на канцеларския стол — една рижава, грозновата, шишкава двойка. Джордж извади от вътрешния си джоб годежния пръстен.

Не е лесно да се платят трийсет хиляди лири стерлинги за пръстен. Единичен диамант на такава стойност обикновено прилича на дребен лешник, а това не стои много елегантно на дамска ръка. Джордж бе успял да открие бледорозов диамант с малко по-скромни размери, който някога бе принадлежал на известна кинозвезда — обстоятелство, което повдигаше цената на пръстена. И все пак,

камъкът си оставаше прекалено голям за дамски накит. Върху фината ръка на Кики той щеше да изглежда гротескно. Вал разгледа пръстена — големия камък, монтиран върху тънката златна халка — и се опита да си го нахлузи. Пръстенът запъна още на първото кокалче на безименния ѝ пръст. Обърна го срещу прозореца, за да се порадва на красивата игра на светлината, която сякаш извираше отвътре, и се усмихна.

— През цялото време ли го носиш със себе си?

Джордж кимна.

— Всеки божи ден.

— Сигурно доста си се изръсил за това нещо?

— Може да се каже. За малко не ми струва цялата фабрика.

Очите на Вал гледаха втренчено студената като лед сърцевина на скъпоценния камък.

— Да ти кажа право, Джордж, не са ми притрябвали непотребните накити на Кики. Искам нещо, дето повече да подхожда на мен!

Джордж кимна.

— Камъкът май е твърде голям.

— И прекалено лъскав!

— Да, права си. — Джордж въздъхна: — Честно казано, не съм и очаквал, че ще ти хареса. Само че вече го бях предложил на Кики, та си рекох: справедливо би било да го предложи и на Вал.

— Защо не прескочим утре до Лийдс, може би там ще намерим нещо по-подходящо? — каза Вал и целуна годеника си.

Джордж се усмихна.

— Наистина, любов моя, защо не?

Коледа, е. Гъската е натрупала лой и се готви да поеме последния си земен път към фурната. Тя и многобройните ѝ посестрими си казват, че по-добре оня Христос въобще да не се бе раждал.

Джоузефин и Хелън са в Овъндън Хаус за празниците. Джордж и Вал, Матю и Фиона също са дошли за ден-два, главно заради тях. Лорд и лейди Хадърли са безупречни домакини. Приемат новото си семейство като свое и никак не се смущават от болестта на Хелън. Нещо повече — Джоузи е забелязала, че както и преди, по време на сватбата, Хелън се чувства много по-добре на гости в замъка. В Овъндън Хаус има нещо, което я предразполага: Сега тя говори бавно, но отчетливо, ходи изправена, макар и с несигурна стъпка, и се чувства някак по-уверена от обикновено, сякаш духът ѝ се е възвърнал. Само когато се измори, става разсеяна и не разбира какво ѝ говорят. Все още забравя, че Зак и Сара са младоженците — мисли си, че са Джордж и Вал. Това я изпълва със задоволство. За нея Вал си е „Вал“, а Сара — „онова момиче“. Що се отнася до Фиона, Хелън не я споменава изобщо.

Зак и Джоузефин са ключили нещо като примирие. Джоузи избягва да се оплаква от стиснатостта и липсата на внимание от страна на брат си пред съпругата и роднините му. Освен това за празниците е оставила любимия си портативен компютър вкъщи. За всеобща изненада Джоузи е станала голям експерт по компютрите — нещо, което никой не би могъл да очаква от нея само допреди година-две. От своя страна, Зак се старее да се държи любезно с нея и дори участва, доколкото може, в грижите за майка им. Това обаче не му се удава много и понякога в старанието си докарва Хелън до сълзи, като само Джоузи и Вал знаят как да я успокоят.

Вал се чувства ужасно не намясто, независимо от усилията на домакините да я предразположат. Няма нито една подходяща рокля, с която да се яви на официална вечеря, и макар Сара щедро да ѝ предлага своя гардероб, тя изобщо не се надява да се побере в дрехите

й. Затова е облякла каквото има, седи си кротко на тържествената маса до Джордж и оглежда перлите и диамантите около себе си. Сигурно такива са били компаниите на самия Джордж преди години. Може би по-космополитни, не толкова традиционно английски. Само че той отдавна ги е надраснал, и макар все още да помни как се налива портвайн, и той самият се чувства неловко сред тоя блясък. Джордж и Вал нямат търпение да си тръгнат за техния Йоркшър.

За разлика от тях Матю се чувства прекрасно. Той обича да е заобиколен от пари и разкош, харесват му величествената сграда и безупречно поддържаните паркове около нея, еднолитровите бутилки със скъп афършейв в баните, естественото усещане, че парите, влиянието и семейството вървят ръка за ръка и траят вечно. Това е, към което самият той се стреми. Затова търгува с измама, спекулира с поверителна банкова информация, рискува собственото си наследство, любовта и свободата си. Цялото състояние на баща му няма да стигне, за да си купи замък като този, но все пак ще бъде достатъчно за един доста сносен живот. Матю не е алчен.

От друга страна, Фиона е уплашена и уязвима. Има чувството, че цялото семейство на любовника ѝ сега нея гледа. Единият му брат е женен, другият — наскоро сгоден. Сякаш всички очакват от тях двамата също да обявят деня на сватбата. Нещо повече, с Матю са настанени в обща стая и в общо легло. Двамата и без това спят заедно почти всяка нощ през последните месеци, а наскоро ще се местят и в общ дам, но все пак Фиона обича да ѝ бъде оставено право на избор. Овъндън Хаус, с всичките си тайни ходници и безкрайни коридори, не ѝ предлага резервен изход. През празничните дни Фиона е затворена в себе си, далечна и необщителна и при първата възможност си тръгва сама, без Матю.

Коледата не е нищо особено, но не е и съвсем лоша. Джоузефин успява хубавичко да си почине, а майка ѝ — да се разнообрази и ободри. Тримата братя са заети всеки със своите важни дела и с нетърпение се връщат към тях още на сутринта след празника. През това време повечето им сънародници се разкайват за изядените предишната нощ количества пуйка с къри и си обещават, без сами да си вярват много, че занапред ще пият по-разумно.

Това е последната Коледа преди срока, определен от Бърнард Градли. Следващата година всичко вече ще бъде различно.

Странната война на нерви бе вече към края си. Месеци наред воюващите страни се сражаваха с всички най-непочтени средства. „Хадърли Пасифик“ не жалеше хулите и обидите по адрес на „Саут Чайна“. Ако човек прочетеше някой от шедьоврите на Зак, би се запитал как ръководството на тази нещастна компания съумява да ръководи собствената си перисталтика, камо ли търговско предприятие от подобен мащаб. От „Саут Чайна“ също не им останаха дължани. Те се съпротивляваха отчаяно, изтъквайки като аргумент очевиден ръст на печалбите си за края на годината. Откъде идваха тези печалби? Според „Хадърли Пасифик“ от „безразсъдни спекулативни операции, които сегашното ръководство е некадърно да осъществява в дългосрочен план“. А според „Саут Чайна“ — от „дългогодишни, внимателно планирали инвестиции, които вече са започнали да дават своите плодове“. На коя от двете страни да се вярва? Дошло бе време да се реши. Акционерите трябваше да гласуват, вотът бе насрочен за днес.

Както в много случаи през последните месеци, Зак, лорд Хадърли, Скоти и Филис Уанг се бяха събрали в заседателната зала на „Хадърли Пасифик“ в Хонконг. През огромните витрини се виждаше тримачтов кораб с опънати платна, който грациозно се плъзгаше по водите на залива, поел курс на изток. Около него танцуваха цяла флотилия влекачи и противопожарни кораби, които изхвърляха мощни фонтани вода към небесата, явно в чест на нещо или някого.

Четиримата наблюдаваха гледката без особен интерес. Нямаха какво друго да правят. Гласовете на акционерите бяха вече подадени и в момента вървеше преброяването. Оставаше им само да чакат.

— Сигурна ли си, че телефонът ти е включен? — запита Скоти.

Филис кимна.

— Моят екип ще позвъни веднага след получаване на резултата. Ако по някаква причина не могат да се свържат с мен, ще позвънят на Зак. Знаят много добре къде се намираме, така че в краен случай ще се обадят през централата.

Скоти кимна в отговор. Той прекрасно знаеше всичко това.

— Не ви разбирам вас, банкерите. Как можете да си изкарвате цял живот хляба с такива сделки. — Моравото му лице бе станало доматеночервено от борбата. Дългото протакане никак не помагаше на кръвното му налягане.

В ъгъла на залата двете бутилки шампанско помръднаха в сребърните си кофи; ледът се топеше. Броенето на гласовете се бавеше повече от предвиденото. Скоти зае отново мястото си до прозореца, за да проследи тържествената корабна процесия. В този момент телефонът на Филис извъня.

— Филис Уанг на телефона! — Тя мълчаливо изслуша доклада на своя подчинен, после вдигна глава към залата: — Нищо засега. — Продължи да слуша още няколко минути, като от време на време даваше указания с тих глас. Напрежението от приближаващата към кулминацията си сделка не ѝ пречеше да мисли и за другите си служебни ангажименти.

Останалите трима мълчаха и чакаха. Филис приключи разговора и затвори мобилния си телефон. Платноходът бе стигнал до източния край на залива. Телефонът на Зак извъня.

— Градли — излая той. Гласът му звучеше троснато, смуглите черти на лицето му бяха изпънати от напрежение. Чувстваше се много притеснен. Лорд Хадърли си мислеше, че зет му е загрижен за семейното богатство, но нищо не бе по-далеч от истината. Зак мислеше само за хонорара си от четирийсет милиона долара. Този хонорар и увеличаващите се постъпления от продажбата на „Рози“ щяха да му донесат мечтаното съдружничество в „Уайнстейн Люкс“.

— Скъпи, аз съм.

— Здравсти, Сара! Още нищо няма. Всички сме тук и чакаме.

— Мислех, че най-късно до единайсет ще имате резултат.

— И аз мислех така, ама на, вече минава дванайсет.

— Това добър знак ли е или лош?

— Това е знак само за това, че трябваше да назначим други преброители на гласовете.

— Казвали ли са ти, че ставаш много секси, когато си ядосан?

— Само дето ти ми го казваш непрекъснато!

— Ти си си виновен, защото толкова често си ядосан. Е, аз пак си лягам. Позвъни ми, като чуеш нещо. Успех!

— Благодаря, ще ти се обадя.

Зак затвори. Гласът на Сара звучеше спокойно, сякаш самата тя не бе инвестирала петдесет милиона лири в сделката. Четиримата поглеждаха часовника и чакаха. Платноходът почти не се виждаше на хоризонта. Телефонът на Филис отново звънна.

Докато слушаше, по лицето ѝ се разля усмивка, а малката ѝ ръка се сви в юмрук с вдигнат нагоре палец.

— Петдесет и два процента! — обяви Филис. — В наша полза са гласували петдесет и два процента.

Вал бе против да се вдига много шум, но Джордж надделя.

— Голям купон ще стане, ще видиш — увери я той.

Първият му ход не се отличаваеше с особена мъдрост.

Джордж нареди на Дарън и Дейв да помагат с организацията на тържеството. Инструктира ги да разчистят изложбената зала, като само в единия край оставят малко маси и столове. Даде им петстотин лири „за дребни закуски и напитки“, но в ръцете на Дарън парите се превърнаха в море от алкохол, практически нищо за ядене и една стереоуредба под наем, която спокойно можеше да оглуши хората чак в другия край на Лийдс. Напразно Джордж го увещаваеше, че заводската радиоуредба е предостатъчна, докато накрая капитулира. Принуди се да даде на Вал още двеста лири за храна от местния супермаркет.

На този етап поводът за празненството се бе превърнал в предмет на открити дебати и обзалагания. Към пет часа следобед цехът се изпразни и машините замлъкнаха въпреки наплива от поръчки; работниците започнаха да се събират на групички в очакване Джордж да им съобщи за какво всъщност става въпрос.

— Защо не идеш да им кажеш? — попита Вал, която надничаше от прозореца си на втория етаж.

— Да, но по-добре ела с мен — отвърна той.

— Не сега! Ще умра от срам. Ще сляза чак когато вече знаят.

Джордж хвана годеницата си за ръцете. Бяха поръчали годежен пръстен, но не й стана и го бяха върнали за преправяне.

— Няма нищо срамно. Освен, разбира се, ако не се срамуваш от мен...

— Добре ли изглеждам?

Джордж я огледа от глава до пети.

— Изглеждаш прекрасно! — каза искрено той.

— Глупчо!

— Защо питаш?

Притеснена, Вал слезе по стълбата след Джордж. Преди да излязат на двора, Джордж се опита да я хване за ръката, но тя си я

издърпа. Джордж я поведе към изпразнената изложбена зала.

— Хайде всички, идвайте! — подвикна той към събралата се тълпа.

В дъното на залата имаше подиум, където обикновено излагаха серията „Гисингс — Селект“. Джордж се изкачи на подиума, а Вал застана близо до него, но на нивото на пода, при всички останали. Тълпата утихна и зачака.

— Благодаря ви, че се озовахте на поканата ми. Ще направя едно съобщение — започна Джордж, внезапно смутен. Погледна надолу. Вал му се усмихна окуражително, макар на нея самата да ѝ идеше да потъне в земята от срам. — Имам хубава новина — продължи той. — Аз се... искам да кажа, въъ, двамата с Вал се сгодихме. Тоест мислим да се женим. Тъй че...

Думите му бяха удавени в диви крясъци на възторг и тропане с крака. Преди Вал да разбере какво става, дузина ръце я вдигнаха на подиума и тълпата, подстрекавана от Дарън, заскандира в такт: „Целув-ка! Целув-ка!“.

Джордж и изчервената му като божур невеста се погледнаха в очите. Той отмахна кичур коса от лицето ѝ и я притегли към себе си.

— Обичам те! — прошепна той и я целуна.

Възторжените викове, пляскането с ръце и тропането с крака ставаха все по-силни. Джордж също бе станал червен като цвекло и когато тълпата зарева сватбарски песни в негова чест, се провикна:

— Хайде, разкарайте се от главата ми и си налейте нещо за пиене!

Инвестициите на Дарън започнаха да носят дивиденди — алкохолът се лееше като река. Джордж и Вал бяха дълбоко трогнати от радостта и благопожеланията на всички служители във фабриката, които идваха да им стиснат ръцете или се хвърляха да ги прегръщат. Когато останаха за момент насаме, Вал се обърна към него:

— През целия ми живот никога не ме е било толкова срам, но се радвам, че се престраших. Беше изумително.

Джордж тъкмо щеше да ѝ отвърне нещо, когато Джеф Уилмът, вече пиян от две чашки бяло вино, дойде да ги поздрави. Докато Джордж слушаше търпеливо помпозната реч на счетоводителя, момичетата от пласмента отмъкнаха Вал настрани, за да им разправи най-подробно за пръстена, за сватбеното предложение на Джордж и за

плановете им за меден месец. Дейвид Балард също се появи, тъй като Джордж го бе поканил предварително да се отбие, ако е свободен.

— Не мога да остана дълго, канен съм на вечеря в Лийдс, но много държах да мина в да те поздравя. Момичето ти е страхотно, Джордж, не би могъл да направиш по-добър избор.

— Благодаря, Дейвид. Това твое лично мнение ли е или професионално?

— Всъщност и двете, но по-скоро лично. Я да излезем за малко, донесъл съм ти подарък.

Джордж придружи банкера в мръсния фабричен двор. Старата камионетка форд транзит, в която бе живял някога, бе паркирана пред сградата, но вече се използваше само по предназначение. До нея бяха наредени три чисто нови камиона, които постоянно разнасяха поръчки. Джордж почувства внезапен прилив на гордост от постигнатото — от фабриката, от личния си успех, а напоследък и от жената, която бе приела да стане негова съпруга. Когато се приближиха, тъмното, беемве на Балард изджафка и примигна с фаровете си, познало своя господар.

— Пак ме глобиха, като идвах насам. Тия гадни камери, дето са ги наслагали навсякъде... — Балард отвори предната врата и вдигна нещо от седалката до мястото на шофьора. На светлината на вътрешната лампа Джордж позна какво е: метален модел на старомоден електрокар, поставен върху черна пластмасова поставка.

— Трогнат съм, Дейвид. Но...

— Виж отдолу.

Джордж обърна фигурата; от долната страна на поставката бе монтирана месингова табелка с гравирани надпис: „На Дейвид Балард, с благодарност за помощта. Октомври 1976 г.“

— Баща ти ми я подари, след като му бях помогнал да изкупи една загиваща компания в Хароугейт. Мисля, че сега по право ти се полага на теб. Ти си финансовият стълб на фамилията.

— Ха, как не! Докато братята ми са просто милионерите на фамилията...

По-възрастният мъж огледа внимателно по-младия. Джордж Градли беше истински бащичко, но много по-добър като човек. Балард изпитваше едва ли не родителски чувства към него. Той посочи с палец към препълнената зала, от която се чуваше ритмичен шум и бликаше

ярка светлина. В прозорците пробягваха сенки, а Дарън явно бе решил да изпита възможностите на стереоуредбата.

— Ако някой от братята ти обяви пред подчинените си, че се жени, мислиш ли, че ще го посрещнат така?

— Защо не, ако похарчи за пиене колкото и аз...

— Това са глупости, Джордж, и ти много добре го знаеш.

Джордж вдигна рамене. Там някъде, сред развеселената тълпа, се намираше и Вал, която вероятно за стотен път обясняваше за годежния пръстен и обещаваше на приятелките си да им го покаже, щом е готов. Джордж усети, че му липсва, и му се прииска да останат насаме.

— Така или иначе, Дейвид, аз смятам да се възползвам от предложението ти. Нали каза, че ще ми потърсиш купувачи за фабриката? Искам да проверя възможностите, това е.

— Говорил ли си с Вал по въпроса?

— Още не. Бяхме много заети покрай годежа и така нататък. — Балард вдигна вежди и Джордж добави: — В края на краищата още не съм го решил окончателно. Разбира се, няма да предприемам нищо без нейно участие, но преди да споделя с нея, искам да знам какви са ми шансовете.

— Разбрано, Джордж. Обещах да ти помогна и ще устоя на обещанието си. До две седмици ще ти позвъня с имена и телефонни номера.

Балард заключи колата и двамата се върнаха при шума и светлините на изложбената зала. Преди да влязат, Балард почука с пръст по металната фигура, която Джордж носеше в ръка.

— Спомням си, Джордж, че когато баща ти склучи тази сделка, той ми каза: не разбирам как може някой да продаде бизнеса си, в каквото и състояние да се намира. Стариият Градли по-скоро би умрял, отколкото да продаде фирмата.

Джордж въздъхна и влезе в залата.

Брайън Макалистър имаше важна среща във Франкфурт, насрочена за ранния следобед. Както обикновено, той се забави в офиса. Таксито, което чакаше да го отведе до Хийтроу, вече бе навъртяло над двайсет лири престой. Отчаяна, секретарката му проверяваше по телефона за места на следващите полети. Дотук нищо необичайно за такива случаи.

Накрая Макалистър приключи с текущите дела и изхвъркна от кабинета си с куфар в ръка. От гардероба до изхода грабна едно тъмносиньо вълнено палто, и затича по стълбите. Скоси в чакащата го кола и потеглиха към летището. Шофьорът не вярваше, че ще стигнат навреме, а Макалистър — че няма да стигнат. Дотук нищо необичайно.

Макалистър прегледа електронната поща, която секретарката му бе принтирала от компютъра в последния момент, и два доклада, в които се предвиждаше незапомнен спад на Токийския борсов индекс. Но за един banker таксито не е място за четене, а за разговори. Имаше предостатъчно време да чете в самолета. Макалистър бръкна в джоба на палтото, извади телефона и позвъни на секретарката си. През следващия час и нещо, докато го извикат към самолета, тя щеше да му служи като телефонистка. Дотук нищо необичайно.

Когато се свърза, гласът на секретарката звучеше учудено:

— Забравили сте си телефона на бюрото. Да не би шофьорът да ви е услужил със своя? Нищо, поръчала съм ви временен, който ще получите на летището във Франкфурт.

Бе негов ред да се учуди.

— Ама как? Телефонът си беше в джоба на палтото ми!

Макалистър погледна апарата. Отзад имаше залепен етикет, който го идентифицираше като собственост на Матю Градли от лондонския клон на „Мадисън“.

— По дяволите! Задигнал съм палтото на оня младеж Матю Градли. Би ли му казала, че е у мен? Да вземе моето, ако му трябва за довечера.

Макалистър мина на делови въпроси — започна да диктува на секретарката отговори на електронните съобщения, докато движението пред колата се сгъсти и той прекъсна разговора, за да насочи шофьора по обиколен маршрут. После пак бръкна в джоба си, извади телефона и натисна бутона за повторно избиране.

Избраният номер позвъни два пъти, после от другата страна вдигнаха слушалката. Сигналът звучеше някак различие от централата на „Мадисън“, но Макалистър не се заслуша.

— „Суицърлънд Интърнешънъл“, добро утро, Джеймс Билиъл е на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Извинете, с кого разговарям?

— С Джеймс Билиъл — отвърна гласът, този път по-бавно и ясно. — А кой се обажда, моля?

— Брайън Макалистър. Страхувам се, че съм набрал грешен номер, Джеймс. Много грешен.

Макалистър прекъсна връзката и претършува джобовете на палтото. Матю Градли носеше със себе си два телефона, и двата „Нокия“, почти еднакъв модел. Този, който бе използвал втория път, нямаше никакъв отличителен знак, нито дори лепенка с телефонния номер.

Шотландецът намръщено забарабани по куфарчето си, дълбоко замислен. Устните му бяха плътно затворени, погледът леден. След малко извади отново служебния телефон на Матю и натисна бутона за повторно избиране. Този път начаса отговори секретарката.

— Свържи ме незабавно с Фиона Шепъртън — нареди той.

Джоузефин гордо разглеждаше редовете компютърни кодове. Всичко беше изпипано с абсолютна точност. Една добре съставена компютърна програма може да се състои от няколко десетки хиляди команди, всяка от които води до точно определен резултат на дадения етап — поредна стъпка към крайния резултат, зададен предварително от програмиста. Тази нощ тя си бе поставила необикновено амбициозна задача. Самият Миклош Кодай би се гордял с ученичката си, ако подозираше.

Вечерта бе преминала приятно и ползотворно. Майка ѝ, която беше по-добре от доста време насам, сега кротко си дремеше пред телевизора. Джоузи приседна до нея и леко разтри раменете ѝ, колкото да ѝ покаже, че е наблизо. Хелън Градли въздъхна. Нейният свят беше все така замъглен и неясен, но когато дъщеря ѝ се навърташе наоколо, поне се чувстваше в безопасност.

Джоузефин се залови за работа. Когато си почиваше, тя се пресягаше, хващаше майка си за ръката и нежно я масажираше, а Хелън отвърщаше на допира с въздишки на доволство. Джоузи никога не би предпочела доброволно този начин на живот, нито пък майка ѝ, ако можеше да избира, би била доволна мозъкът ѝ вечно да работи на празен ход. Но в нещастията си двете жени научиха неща, за които преди не бяха и подозирали. Джоузи бе открила за себе си удовлетворението да дарява любов без думи, а Хелън за пръв път през съзнателния си живот се чувстваше истински обичана и закриляна като малко дете.

Пръстите на Джоузи бяха по клавиатурата. Модемът предаваше командите по линията и след секунда получаваше нужните ѝ отговори от множество други компютри, спотаени някъде в безбрежния мрак на зимен Лондон. На екрана се яви нова колонка кодове и търпеливо зачака поредната команда.

Джоузефин се взря в екрана. Само след секунда разбра какво е открила. Устните ѝ се размърдаха в беззвучно възклицание: „Еврика!“

— а ръцете ѝ се протегнаха към клавиатурата. Сега, както я бе учил Миклош, трябваше да пипа много внимателно.

След десет дни, както бе обещал, Балард позвъни на Джордж.

— Още ли мислиш да продаваш?

— Да — отвърна Джордж. Слава богу, Вал я нямаше в кабинета.

— Добре тогава. Имам три имена на потенциални купувачи.

Първото няма никак да ти хареса, но те са най-сигурни.

— Ако имаш предвид „Аспъртън“, не ги искам!

— Те са идеалният купувач на фирмата ти. Имат достатъчно пари, познават бизнеса, а ти неотдавна ги изтика от пазари, които с готовност биха желали да си възвърнат. Повече от това — здраве!

— Това е все едно да продадеш „Евъртън“ на „Ливърпул“. Просто така не се прави.

— Да не би да е по-правилно да продадеш „Евъртън“ на „Манчестър Юнайтед“?! Или на „Ювентус“?

— Не ми чети проповеди, Дейвид! Казах не, и толкоз!

— Твоя воля. Следващият потенциален купувач е немска фирма, Гюндрум Мьобел Гезелшафт със седалище в Мюнхен. Ге Ем Ге, за по-кратко. Говорих с един колега от нашия клон в Германия. Разправя, че немците давали мило и драго да снижат разходите за заплати и искали да се установят в някоя периферна зона, където работната ръка е поевтина. Явно ние тук сме за тях периферия, а „Гисингс“ е точно това, което търсят.

— Имат ли пари?

— Колкото щеш. Въпросът е как да им ги измъкнем. Няма никакъв опит в закупуване на компании, а единственият им филиал извън Германия е в Австрия. За тях Йоркшър е след края на света, а моят приятел твърди, че са ужасни бюрократи.

— С други думи, да не разчитам на тях.

— Е, винаги можеш да се обадиш на Майк Аспъртън...

— Не!

— Е, добре. Последната възможност е една американска корпорация — „Орегон Фърничър“. Доста са безскрупулни. Произвеждат качествена стока, продават я евтино, а когато

конкуренцията започне да изнемогва, скачат отгоре и я нагълтват на един залък. После снижават производствената цена и процесът се повтаря. В Щатите почти не е останала дребна фирма. Сега поглеждат насам, към Европа.

— Откъде знаеш всичко това?

— От централата. Нашата банка работи доста с „Орегон“ в Щатите. Оттам са ги запитали за потенциални обекти за купуване в Европа, а централата е препратила запитването до всички клонове. Още не съм им отговорил, исках първо да те питам. В края на краищата ти си ми клиент, а не те.

— А те имат ли пари?

Балард прихна в слушалката.

— Пазарната цена на всички акции на „Орегон Фърничър“ възлиза на около четири милиарда долара. В момента имат свободни капитали от около половин милиард. Въпросът е дали „Гисингс“ е достатъчно голям залък, за да им раздразни апетита.

— А могат ли да се задействат бързо, ако се наложи?

— Това им е работата, Джордж. Тия типове купуват по трийсет компании като твоята годишно.

— Дай ми телефона им.

Балард му го продиктува.

— Ще имаш ли нужда от съветници? Адвокати, счетоводители — нали разбираш?

— Не — отвърна Джордж. — Не съм и мислил да се съветвам с някого.

— Така може да ти излезе по-скъпо. Недей да пестиш от такива неща.

— Не е там работата. Моята цел не е да продам фирмата с печалба. Стига ми да събера пари колкото да докопам наследството на баща ми. Освен това искам всичко да стане колкото може незабележимо. Нямам желание разни костюмирани тежкари да ми се мотаят в краката и да плашат хората ми.

— Кой по-точно не искаш да се уплаши?

— Виж какво, Дейвид, още не съм говорил с Вал, но нямам нужда от иронията ти. Фабриката си е моя, ще правя с нея каквото си искам.

— А, така ли! А къде остана брачната клетва: „Туй, що съм аз, е твое, а туй, що ми принадлежи, го споделям с теб.“ Или мебелни фабрики не се смятат.

— Я престани, та ние дори не сме женени още!

Двамата затвориха ядосани. Но Джордж почувства известна боязън. Колкото и да го бе яд на Дейвид, той съзнаваше, че по отношение на Вал възрастният банкер е прав.

Вал живееше в малка къща в беден квартал, работеше като секретарка в провинциална фабрика и щеше да се жени за шефа си. Дори Джордж да не получеше нито пени от парите на баща си, след продажбата на фабриката Вал щеше да е по-богата, отколкото някога бе мечтала. От друга страна, Вал Бартлет едва ли я бе грижа за милионите на Бърнард Градли, но нямаше да му прости, ако предаде интересите на „Гисингс“.

Дейвид Балард не му бе задал въпроса директно, но той се съдържаше във всичките му намеци: ако Джордж продадеше „Гисингс“, щеше ли Вал да е съгласна да се омъжи за него?

От таксито Макалистър най-напред позвъни на Фиона. Попита я дали знае за някакви контакти между Матю и Джеймс Билиъл.

— Да, мисля, че се познават — отвърна Фиона. — Една вечер с Матю бяхме на ресторант и случайно се натъкнахме на този тип. Гнусно същество. Поздрави Матю много любезно. Каза, че имали общ бизнес. После Матю ми каза, че се били запознали случайно, но нищо повече.

— Знаеш ли защо Матю би могъл да търси Билиъл от личния си мобилен телефон?

— От личния си телефон? Не разбирам за какво говориш. — Фиона ходеше с Матю от година и половина, но за пръв път чуваше, че има личен телефон. — Не, нямам представа защо го е търсил. Би ли ми казал за какво става въпрос?

— Все още не съм съвсем сигурен — отвърна Макалистър. — Знам само две неща. Първо, Лондонската фондова борса в момента провежда разследване за незаконни сделки с поверителна информация. Става въпрос за сделки с ценни книжа, които са съвпадали по време с някои от големите удари на твоя екип през годината. Второ, знам, че Джеймс Билиъл е мошеник. Навремето работеше при нас, докато го хванахме да продава наши търговски стратегии на конкуренцията. Нямахме достатъчно доказателства, за да го съдим, така че просто го уволнихме. После чух, че работел в някаква съмнителна швейцарска фирма. Знаеш какво имам предвид. Лъжат, че половината от кралските фамилии на Европа са им клиенти, а в действителност перат пари от наркотици, помагат за укриване на доходи и други подобни.

Фиона не каза нищо на Матю, докато не се прибраха вкъщи. Както всяка вечер трябваше да избират какво да вечерят: нещо претоплено в микровълновата фурна, пържени яйца или ресторант. Матю предложи да идат на ресторант, но Фиона предложи да пъкне нещо във фурната. Тази вечер искаше да говори с него насаме.

— Днес ми се обади Брайън Макалистър.

— Е, и? — попита Матю. Той се бе уплашил, че Макалистър ще намери телефона му, но денят мина без инциденти и Матю започна да

се успокоява.

— Попита ме дали познаваш човек на име Джеймс Билиъл. Аз му казах, че се познавате. Разказах му какво ми обясни в „Джанфранко“ онази вечер — че сте се запознали случайно, че си мислил да си вложиш парите при него, но после си се отказал. После Брайън ми каза, че последният разговор от мобилния ти телефон е бил с Билиъл.

— Е, и? — повтори Матю и стомахът му се сви на топка.

— Макалистър уволнил Билиъл преди няколко години. Оня системно ги мамел и едва се отървал от затвора. Макалистър смята, че фирмата, в която Билиъл работи понастоящем — „Суицърлънд Интърнешънъл“ — пере наркодолари.

Докато казваше това, Фиона гледаше упорито през прозореца, но когато свърши, се извърна към Матю и впери поглед в лицето му. Не може да бъде, казваше си тя; не можеше да повярва, че мъжът, когото обича, мъжът, с когото се бе пристрашила да заживее заедно, ще се окаже борсов измамник. Ако Матю я предаде, тя никога няма да се обвърже с друг мъж. Но сега имаше да му каже още нещо и искаше да приключи с новините.

— Макалистър ми каза и друго — продължи тя. — Фондовата борса души около някои от нашите сделки. Точно преди тях били извършени доста подозрителни трансакции от неизвестни играчи и в момента се провеждало разследване.

Матю гледаше Фиона през масата с невиждащи очи. Господи! Исусе! Това ли е краят? Така ли се е почувствал Ал Капоне, когато е намерил призовката за неплатени данъци в пощенската си кутия? Това ли са усетили и други известни измамници от 80-те години, когато първите знаци за приближаващата заплаха са прехвъркнали пред бюрата им като снежинки пред зимна буря? Всички те бяха допуснали да ги изобличат. Бяха загубили доброто си име, цялото си състояние, дори свободата си. Ако до всеки от тях бе стояла по една изключителна жена като Фиона, положително бяха загубили и нея. О, господи, милостиви боже!

Матю си крещеше наум да запази на всяка цена спокойствие. За сделки с поверителна финансова информация в Англия се лежи седем години в затвора, но не всички дела стигат до съд. Мисли, Матю, мисли! Първо правило: действай предпазливо и не бързай.

— И какво мисли Брайън Макалистър по случая?

— Още няма изработена позиция. Той ми се обади веднага след като открил, че познаваш Билиъл. Очевидно е разтревожен, че между вас има връзка. Брайън е убеден, че Билиъл с готовност би участвал във всякакви съмнителни сделки. Постави се на негово място — какво би си помислил? Матю, ти познаваш Билиъл, знаеш всички подробности за нашите финансови операции. Освен това... — Тя не довърши. Това, което се готвеше да каже, бе прекалено трудно за възприемане. Но трябваше да бъде изречено. — Матю, ти ми се закле, че нямаш нищо общо с Билиъл, а си го търсил по телефона. Освен това от година и половина сме заедно, а никога не си ми казвал, че имаш втори телефон.

Лицето ѝ бе побледняло от усилието да каже всичко това. Имаше и още един факт, за който знаеха само двамата. На Матю не му бе за пръв път да търгува въз основа на поверителна информация. Провалената сделка с „Уестърн Инструмънтс“ в Ню Йорк бе изцяло незаконна. Тогава Фиона се бе намесила, за да го спаси. Той ѝ бе обещал вече някога да не постъпва така, а тя бе отдала всичко на младостта и самонадеяността му. Но втори път прошка нямаше да има.

— Ситуацията наистина изглежда много зле. — Устните ѝ едва чуто промълвиха тези думи. За бога, мислеше си тя, какво не би дала Матю да се окаже невинен! Болката, изписана на лицето ѝ, му помогна да избере защитна стратегия. Той се пресегна и взе ръцете ѝ в своите. Ще се опита да бъде максимално искрен и убедителен. В края на краищата малките лъжи се поддържат по-лесно от големите.

— Любов моя, повярвай ми, няма нищо страшно. Аз наистина те поизлъгах за тоя червей Билиъл, защото ми стана толкова неудобно, като ни връхлетя изневиделица оная вечер. Освен това ясно видях как те опипа, докато ти държеше палтото, и ме досрамя, че съм могъл да поверя парите си на такъв мръсник. Признавам, че наистина инвестирах цялата си премия в неговата фирма. Оставих се да ме придума колко е престижно да си държиш парите в швейцарска банка, бях зелен и глупав. Вложих първата си премия при него, това е всичко. Що се отнася до телефона, обяснението е съвсем просто. Мама е болна, затова си купих втори телефон. Само сестра ми Джоузефин знае номера, за да ми се обажда в случай на нужда, ако другият ми телефон дава заето.

Фиона сякаш се успокои. Толкова по-лесно ѝ бе да повярва, че нейният герой е любещ син и брат — нежен, внимателен и загрижен, какъвто си го бе представляла винаги. Ако се окажеше нещо друго, това щеше да разруши целия ѝ с мъка съграден свят.

Поговориха още малко, но и двамата видимо се поотпуснаха. Накрая решиха да отскочат до „Джанфранко“ за десерта. След половин бутилка превъзходно немско десертно вино духовете им се поуспокоиха. Отидоха до гардероба, докато гърдестата италианка беше още там, а от зловещата фигура на Билиъл нямаше следа.

Ако Матю беше все още разтревожен, поне успяваше добре да се прикрива. Да убеди влюбената Фиона в добросъвестността си бе лесната част от задачата. Оставаше обаче Брайън Макалистър, а и онова разследване на Фондовата борса го хвърли в ужас. Длъжен бе да окаже пълно съдействие на следствието, иначе щяха начаса да го уволнят. Ако пък отговаряше на всичките им въпроси, кой знае какво щяха да изровят за него.

Имаше и още един проблем. Никой в „Мадисън“ не знаеше, че двамата с Фиона са любовници. Бяха успели да опазят връзката си в тайна, главно за да не пречи на служебните им взаимоотношения, а и Фиона не искаше да се обвързва публично с мъж. Макалистър никога не би се обадил на Фиона, ако подозираше, че е по-лоялна към Матю, отколкото към фирмата. За него Фиона бе агент в лагера на врага, който можеше да му бъде от неоченима полза, ако нещата вземеха лош обрат.

Но, от друга страна, ако я хванеха, че предава интересите на фирмата заради любовта си към него, това можеше да има извънредно неприятни последици и за нея. Щяха да си помислят, че двамата са съучастници, и дори да не я уволняха, с кариерата ѝ щеше да бъде свършено. Най-добре за нея бе още веднага да си признае пред Макалистър за връзката с Матю.

Матю искаше да използва Фиона за информация, но му беше по-важно да я предпази от гнева на работодателите ѝ. Още не бе забравил Софи и този път, за негова чест, взе единствено правилното решение.

През нощта, докато си лежах в топлото легло, той я погали по шията.

— Любов моя, мога ли да те помоля нещо?

— Казвай, хубавецо — отвърна сънливо тя; ръката ѝ посегна към него под завивката, но той я отмести.

— Искам още утре да говориш с Брайън Макалистър. Кажи му за нашата връзка. Кажи му, че смятаме да си купим къща и да живеем заедно. Помоли го да не те намесва в никакви решения, които ме засягат. Разбира се, обещавай му, че ще отговаряш на всичките му въпроси честно и правдиво. Ти не бива да се намесваш в тази каша и това е единственият начин да се измъкнеш.

Усети как тялото ѝ се стегна. Бе го очаквал и я взе в обятията си, за да я успокои.

— Трябва да го направиш! — настоя той. — Знам, че няма да ти е лесно, но е достатъчно само Макалистър да знае. Няма да тръгнем да го разтръбяваме навсякъде.

— Не виждам защо се притесняваш. Досега ни беше толкова хубаво, като пазехме връзката си в тайна. Не забравяй, че мога да ти бъда от помощ, ако знам какво мисли Макалистър.

— Тъкмо затова трябва да му кажеш всичко! Какво ще си помисли, ако внезапно узнае, и то от някой друг, че през цялото време си ми донасяла за хода на разследването? Длъжна си да му кажеш! Ако не, аз ще му кажа.

Фiona се притисна до него. Той усещаше топлото ѝ голо тяло, лицата им бяха близо едно до друго. Тя не отговори на молбата му.

— Обещавай, че ще го направиш — настоя той.

Тя се отдръпна леко, но ръцете му останаха обвити около нея. Кимна му, послушна като малко момиченце.

— Добре.

— Така те искам!

— Но, Матю... моля те, не ме разочаровай!

— Няма.

На другия ден тя разказа на Макалистър всичко за връзката им. Едрият шотландец бе изненадан, но не се разтревожи особено.

— Никога не бих се досетил, но сега, като си помисля, май наистина забелязвах някакъв особен блясък в очите ти през последната година. Добре направи, че ми каза. Освен това разчитам на твоята преценка. Щом ти имаш доверие на младия Градли, аз също съм по-склонен да му вярвам. Сега би ли му казала да намине насам?

Матю отиде. На път за кабинета на Макалистър се молеше да стане чудо, макар да не вярваше в чудеса. Затвори вратата зад себе си. Макалистър се усмихна приветливо и го поздрави за връзката му с Фиона.

— Фиона е не само първокласен банкер, но е явно и страхотия жена. Дано да сте щастливи заедно.

— Не знам дали ти е споменала, но ние много държим връзката ни да не се разчува. Ти си единственият в цялата банка, който знае.

Макалистър кимна.

— Не ми е казвала, но аз и без това нямам намерение да го разгласявам. Вие ще си решите на кого да кажете. Сега ти ми разправи за тая каша с Билиъл. Искам да знам всичко.

Матю му разказа същата история, която бе съчинил пред Фиона предишната вечер. Макалистър кимаше насърчително.

— Добре, Матю — каза накрая той. — Дотук не виждам никакъв сериозен проблем. Не си знаел с какъв човек си имаш работа и не е имало как да го знаеш. Сега искам от теб веднага да изтеглиш всичките си вложения от „Суицърлънд Интърнешънъл“ и да ми докладваш. — Макалистър погледна Матю в очите, за да се убеди, че думите му са достигнали целта, и продължи: — Лондонската фондова борса провежда разследване. Подушили са някакви подозрителни сделки с облигации, но не са установили нищо конкретно. Както знаеш, повечето облигации не са записани на името на собственика. Те са като банкноти, могат да минават от ръка в ръка, без това да се отразява в някакъв централен регистър. Докато акциите се регистрират поименно, което прави движението им много по-лесно за проследяване при съмнения за борсова измама. От Фондовата борса са забелязали съмнителни сделки при всеки случай на наша интервенция за изкупуване на дългове на компании, затова са предприели разследване. Наскоро ме питаха дали не е замесен някой наш дилър. По очевидни причини главните заподозрени сте ти, Фиона и Ед Дийн. Аз лично не вярвам, че някой от вас може да е замесен в такова нещо. Борсата често провежда такива разследвания и в повечето случаи или нищо не откриват, или се оказва, че успешната сделка, привлякла вниманието им, е чиста случайност. Не мога да допусна, че Фиона Шепъртън, Ед или ти сте в състояние да злоупотребите с поверителна вътрешна информация, за да се облагодетелствате.

Матю слушаше внимателно. Шотландецът продължи:

— Първото нещо, което трябва да предприемем, е да изясним движението на всичките ти лични инвестиции. Ако там няма нищо нередно, от Фондовата борса ще ни оставят на мира. Искам значи да ми представиш пълна документация за всички парични влогове и сделки с ценни книжа, които си осъществил чрез „Суицърлънд Интърнешънъл“, и движението по сметката ти. След като се убедя, че няма нищо подозрително, ще представя доклад на борсата и въпросът ще се приключи.

Матю кимна и каза нещо. Сам не разбра какво. Краката му бяха като циментирани за пода на стаята. Виеше му се свят, гърлото му бе сухо. Чудото, на което се бе надявал, не се случи.

Разбира се, можеше да помоли Билиъл за подробни извлечения от всичките му сделки с ценни книжа. Само че тези извлечения щяха да бъдат неговата присъда. Те щяха да докажат черно на бяло, че той — Матю Градли — системно и целенасочено е влагал всичките си лични пари в незаконни спекулативни сделки, основаващи се на поверителна информация, с която е разполагал при изпълнение на служебните си задължения. Това щеше да бъде неговият еднопосочен билет за затвора. След шест месеца вместо милионите на баща си щеше да брои дните до излежаване на присъдата. Максималният срок на лишаване от свобода за борсова измама е седем години и Матю не виждаше никаква причина да не му го дадат.

Той излезе от кабинета на Брайън Макалистър, отиде право в тоалетната и започна да повръща.

— Зак, въшлив сополанко такъв, можеш ли да дойдеш за една минута?

— За теб винаги, дъртако нещастен. Ей сега идвам.

Зак взе от бюрото си бележник и писалка и се качи по стълбите до кабинета на Дик Бандерман, който се намираше два етажа по-нагоре. Бандерман го посрещна със залп от люти попръжни и Зак му отговори подобаващо, докато се наместваше на стола.

— Искам доклад за продажбите на „Рози“. Сигурно си много горд как се харчат.

Бандерман бе станал пряк началник на Зак. В последно време Зак се бе наложил като един от най-успешните млади дилъри на банката и носеше прекалено много пари, за да остане подчинен на някоя по-незначителна фигура. Между двамата мъже имаше взаимна симпатия и уважение. Макар да си позволяваше волности с шефа си, Зак съзнаваше, че евентуалното му повишение в ранг съдружник зависи изцяло от Дик Бандерман, и много се стараше да му се хареса. Сега той внимателно претегли отговора си.

— Да, успехът е наистина изумителен. Знаеш ли, в края на първия месец бяхме реализирали продажби само за два милиона; тогава си казах, че „Рози“ е може би прекалено сложен продукт за азиатските пазари. Но след това ни се довериха някои извънредно престижни имена в бранша, после главните им конкуренти се уплашиха да не изостанат и накрая всички почнаха да купуват пакета като луди. Сега никой не иска да остане единственият будала, дето не се е възползвал. Приходите от продажбите на „Рози“ понастоящем са около петнайсет милиона месечно и продължават да нарастват.

— Ами че това е направо страхотно! Колко време очакваш търсенето да се задържи на сегашното ниво?

— Няма да е дълго — вдигна рамене Зак. — Конкуренцията се опитва да ни измести с продукт, подобен на нашия, но засега устояваме на натиска. Главният проблем са данъчните власти. В някои страни правителствата вече се окопитиха и започват да търсят начини

да запушат вратичките в закона. Други не са чак толкова умни, но в един момент и те ще се събудят, като видят колко пари губи хазната. А веднъж да променят данъчното законодателство „край“. „Рози“ отива на кино.

Бандерман кимна. Зак беше прав. И най-хубавите рози все някога увяхват. Но преди това противоданъчният пакет „Рози“ щеше да им донесе тлъста печалба.

— Докато ония се събудят, ще реализираме поне стотина милиона от продажбите — каза той. — Това е изумителен старт на кариерата ти като заместник на Гилингам, Зак. Направо изумителен!

Тънките устни на Зак се изкривиха в усмивка, която приличаше повече на вълче озъбване. Той вече бе спечелил четирийсет милиона долара комисиона като посредник при сделката на „Хадърли Пасифик“. Ако с предложението от него пакет „Рози“ успееше да донесе на фирмата още сто милиона, щеше да надмине четирикратно прага от трийсет и пет милиона, необходим, за да стане съдружник.

— При това положение — започна дрезгаво той — предполагам, че ще бъда предложен за съдружник, а, Диксън?

— Съдружник? — Бандерман искрено се изненада. — Искаш да те предложим за съдружник?

— Разбира се, че искам. Спечелих за банката сто и четирийсет милиона долара. Доказах, че мога да върша работата на Хал Гилингам не по-зле от него самия — дори, бих казал, по-добре. Хал беше съдружник. Защо аз да не мога да бъда?

Лицето на Дик Бандерман стана сериозно. „Уайнстейн Люкс“ не е като повечето останали фирми. Тя не е притежание на група анонимни акционери или на някой магнат и семейството му. Не е държавна собственост, тръст или дружество с идеална цел. „Уайнстейн Люкс“ се владее изцяло от най-старшите си служители. На практика е нещо като кооператив — социализъм в действие, макар и не точно в смисъла, който Карл Маркс бе имал предвид.

Да бъдеш избран за съдружник е огромна и рядка привилегия. Във финансовите среди съдружник в банка е все едно светец. Да бъдеш канонизиран за светец, да съзнаваш, че и ти притежаваш част от несметното богатство на една велика фирма, е награда за малцина. Принцовете от приказките, които убиват стоглави змейове, повдигат планини и изпиват морета, едва ли могат да си представят по-строга

система за атестиране от тази, прилагана към съдружниците в „Уайнстейн Люкс“. И изведнъж някой си Зак Градли, двайсет и девет годишен, служител в банката едва от две години, идва при началника си и иска да стане съдружник.

— Това е нечувано — каза меко Бандерман. — Предполагам, че го разбираш. Никой не се е издигал толкова бързо до съдружник в „Уайнстейн Люкс“. Никой!

— Диксън, през изминалата година аз спечелих повече пари за „Уайнстейн Люкс“ от който и да било от действащите съдружници. Ти прекрасно знаеш, че ще продължа да печеля пари за фирмата. Може би не всяка година такива огромни суми, но във всеки случай много пари. В твой интерес е да ме задържиш.

Веждите на Бандерман се повдигнаха.

— Какво, да не мислиш да ни напуснеш?

Зак очакваше въпроса и се бе подготвил за него.

— Разбира са, че не. Само че, откакто „Рози“ излезе на пазара, по два пъти на ден ми звънят от конкурентни фирми с предложения за работа. Засега им казвам просто, че нямам интерес, но, от друга страна, очаквам „Уайнстейн Люкс“ да оцени приноса ми по достойнство.

Зак казваше самата истина. Успехът предизвиква интереса на конкуренцията както разводите на попзвездите привличат жълтата преса. Бандерман прекрасно долови съдържащата се в думите му заплаха. Това не бе опит за изнудване или предателство към работодателя. В света на финансите се играе твърдо. Банкерът е безкомпромисен, когато защитава интересите на клиентите си, и не по-малко безкомпромисен, когато брани своите. Бандерман бе свикнал с това и очакваше подчинените му да искат от него премии, повишения и длъжности.

— Бъди сигурен, че твоят принос се оценява, Зак. Тази година ще бъдеш възнаграден по достойнство, не се безпокой. Обещавам ти фантастична премия. Аз лично ще се погрижа за това. Единственият въпрос е дали да станеш съдружник сега или по-късно.

— Диксън, полага ми се и едното, и другото. Премията не пречи на поста.

— Не мога да ти обещаая, че ще те предложат за съдружник. Не е в моята власт. Тия неща се решават от Борда.

— Не искам нищо да ми обещаващ. Просто те моля да ме подкрепиш. Да направиш всичко, което зависи от теб.

Зак добре си бе направил сметката. Едно повишение в съдружник щеше да му гарантира заветния милион, тъй като на такъв пост освен премия щеше да получи и годишен дивидент от печалбите на фирмата. И макар че Бандерман действително не беше всемогъщ, неговият глас се чуваше. Диксън Бандерман огледа с възхищение нахалния младок пред себе си. Самонадеяността на Зак Градли не знаеше граници, но и способностите му бяха извън съмнение.

— Добре, Зак. Ще те подкрепя. Само че нищо не обещавам. Съгласен?

— Съгласен.

— А на ония, дето те подмамват, им кажи да се гръмнат.

— Ще им предам.

От страна на Зак това не бе обещание; и двамата прекрасно го разбираха. Банкерите признават единствено законите на пазара, а и те самите също се продават на съответния пазар. Ако има нещо, в което всеки banker по света е твърдо убеден, то е, че с помощта на пазара един ден и той ще достигне до полагащото му се ниво. Зак стана да си ходи.

— Благодаря ти, Диксън. Чао, дървеняк смотан.

— Върви по дяволите, мърляч скапан.

Зак бе вече на вратата, когато Дик Бандерман го извика:

— Ей, Зак! За малко да забравя — като преглеждах отчета за продажбите на „Рози“, забелязах, че ония тарикати от „Саут Чайна“ са между най-добрите ни клиенти.

— Така ли? „Саут Чайна“ са купили пакета?

— Ами да! Ти какво си мислиш? — Диксън цитира няколко цифри от папката пред себе си. За компания с техните размери бяха вложили в „Рози“ значителна сума. — При това здравата са се изръсили.

Зак наду бузи и шумно издиша въздух.

— Нищо чудно. През цялото време, докато се опитвахме да ги купим, ни излизаха с тия високи прогнозни печалби. Все отнякъде са им влизали пари. Сега разбирам откъде. По дяволите, Диксън, тия типове са истински комарджии. Имали са късмет, можели са и здравата да се издънят, със или без данъчната измама.

— Е, няма съмнение, че тъст ти сега много трябва да се гордее с теб. Първо му помагаш да закупи една тлъста компания, а после добавяш още към стойността ѝ, като ѝ продаваш данъчния пакет. Може би си струва да го накараш да ти увеличи хонорара?

Зак се изсмя.

— Едва ли. Той все казваше, че иска да купи банка, а не казино. Дори за малко не се отказа, като видя какви ги вършат ония. Така че за мен е по-изгодно да си трая.

Матю си пробиваше път на стадиона. Публиката този ден наброяваше около 40 000 души; чуваха се първите скандирания за предстоящия мач. Беше мразовита февруарска вечер. Над трибуните се стелеше гъста сива мъгла, която дори стотиците мощни прожектори едва успяваха да пробият. Реферът и двама от организаторите излязоха на терена, за да проверят видимостта. Началният съдийски сигнал се бавеше и публиката започваше да губи търпение.

Матю погледна билета си и се насочи към северното крило, където щеше да го чака Билиъл. Мястото за срещата бе добре подбрано. После щеше да каже на Фиона, че е ходил на мач с приятел от колежа, а шансовете да се натъкне на някого от „Мадисън“ в такава тълпа бяха нулеви. Макар Билиъл да бе откликнал на молбата му за незабавна среща с обичайната си дразнеща сервилност, Матю се притесняваше от услугата, която щеше да му иска.

Не беше трудно да открие Билиъл. Той бе с положителност единственият зрител на стадиона, издокаран с безупречно изгладен тъмносин костюм, копринена риза, сребърни копчета на ръкавите, бледорозова копринена вратовръзка и кърпичка в същия десен, кашмирен балтон, кремав копринен шал и лачени обувки.

— Добър вечер, добър вечер — разбъбри се Билиъл, като го видя.
— Точен както винаги, моите поздравления!

— Надявам се, че ще има мач. Мъглата ми изглежда доста гъста.

— Ще играят, не се бой — отвърна Билиъл, сякаш решението зависеше единствено от него.

Наистина, след няколко минути двата отбора излязоха на терена, потичаха малко, за да се сгреят, и заеха местата си. Съдията наду свирката и мачът започна. Още след първия пас Билиъл се съсредоточи изцяло върху това, което ставаше на терена. Сякаш от неговото неотклонно внимание зависеше изходът на двубоя, съдбата на играчите, дори физическата цялост на прочутия стадион.

Първите десет минути двамата мълчаливо наблюдаваха играта. „Лийдс“ се надяваха на равен мач и играеха с един самотен нападател,

изнесен пред подсилената средна линия.

„Арсенал“, които се стремяха към победа, все не успяваха да пробият защитата на гостите; те разчитаха на дълги, не особено точни пасове над главите им към изнесените си далеч напред нападатели. Северните трибуни посрещаха всеки дълъг пас с истинска стена от възторжен рев, сякаш се надяваха звуковата вълна да насочи топката в правилната посока. Но мъглата заглушаваше окуражителните им крясъци и отборите играеха вяло.

Нито Матю, нито Билиъл участваха в скандиранията, но лицето на дребосъка отразяваше като огледало това, което ставаше на терена. При всеки дрибъл, пас или шут на единия от двата отбора той се мръщеше и гримасничеше, от което грозните му черти изглеждаха още по-уродливи. Един-единствен път се усмихна доволен — когато капитанът на „Арсенал“ препъна играч на гостите с такъв ритник в глезена, че и двамата се претърколиха няколко пъти на тревата. Съдията показва жълт картон на нарушителя, който бе посрещнат с неистови дюдюкания от публиката.

По време на едно от затишията Матю повдигна въпроса, който го вълнуваше:

— Както ти казах по телефона, бих желал да те помоля за една услуга.

Вниманието на Билиъл бе плътно приковано върху ранения играч. Без да отмества поглед, той каза:

— Моля, заповядай. „Суицърлънд Интърнешънъл“ е изцяло на твоите услуги.

Матю се поколеба. Ако не покажеше на Макалистър пълен комплект извлечения от инвестиционните си сделки, с които да го убеди, че всичко е законно, щеше да се прости с работата си, а може би и да влезе в затвора за измама. Това бе най-важната услуга, за която бе молил някого през целия си живот.

— По причини, които едва ли е нужно да разискваме, са ми нужни комплект документи от „Суицърлънд Интърнешънъл“, от които да личи, че съм вложил всичките си пари от миналогодишната премия в ценни книжа на известни британски фирми. Може и в държавни облигации. Разбира се, извлеченията да не показват кой знае колко висока печалба — във всеки случай не като сегашната. Главното е всичко да изглежда напълно законно за пред определени... тъъ...

Матю млъкна. Не можеше да продължи, преди да види реакцията на Билиъл. Дребният банкер слушаше внимателно, но не откъсваше поглед от терена, където раненият футболист бе влязъл отново в игра, посрещнат с ръкопляскания от агитката на „Лийдс“. Един от съотборниците му изпълни свободен удар и играта продължи. Билиъл се извърна към Матю, широко усмихнат.

— Разбира се, че може да се уреди. Няма никакъв проблем. През януари си вложил шейсет хиляди, купил си акции и облигации на солидни уважавани фирми и оттогава авоарите ти са нараснали, да кажем, на седемдесет хиляди. Нужни са ти съответните банкови извлечения, които да удостоверят всичко това. Няма никакъв проблем. В интерес на истината, често ни се налага да извършваме подобни услуги.

Матю бе едновременно шокиран и невероятно облекчен. Той съзнаваше, че голяма част от клиентите на Билиъл са хора с, меко казано, съмнителен морал, но не бе очаквал колко спокойно ще приеме молбата му за подобна явна измама. Облекчението го заля като морска вълна. За пръв път от онази съдбовна вечер, когато двамата с Фиона се бяха натъкнали на Билиъл в „Джанфранко“, се почувства истински спокоен и щастлив. Край на тревогите му. Беше оневинен. Щеше да представи на „Мадисън“ писмени доказателства за добросъвестност. Брайън Макалистър щеше да докладва на Фондовата борса, че Матю Градли е чист като капка роса. Щеше да се върне на работа на бял кон и най-важното, щеше да изпълни задачата, която си бе поставил в самото начало — да спечели един милион лири стерлинги. Радостта му не знаеше граници.

Той многословно благодари на Билиъл, но междувременно играта бе продължила и вниманието на дребосъка бе изцяло погълнато от нея. Матю догледа първото полувреме, без изобщо да разбира какво става на терена. Мъглата се сгъстяваше и от трибуните вече не се виждаше ясно. Средната линия на „Лийдс“ се възползва от слабата видимост, за да премине към един по-груб стил на игра. Дузпа, поискана от домакините, не бе призната от съдията, който им отмени и един гол заради засада. Показани бяха още четири жълти картона, всичките за напълно безсмислени препъвания в средата на терена.

Полувремето завърши без резултат и един младеж с бръсната глава, който седеше от другата страна на Матю, весело предвиди, че

така ще е до края. Явно не го бе грижа, че е платил немалка сума, за да мръзне два часа на открито и да гледа как двацет и двама милионери се ритат помежду си на терена, вместо да ритат топката. Билиъл също не беше особено разстроен от липсата на голове. Напротив, усмихваше се доволно и очите му блестяха от радост.

— Какъв чудесен мач! — възкликна той. — Тази английска игра е пълна с красота.

Матю се опита да възрази, но Билиъл не му обърна внимание. Той разкопча кашмирения си балтон и извади от вътрешния си джоб голям кафяв плик.

— Когато ме помоли за спешна среща, аз се досетих какво те мъчи. Още тази сутрин в Женева ти приготвих това, от което имаш нужда.

Матю разкъса плика. Вътре беше неговата сбъдната мечта. Пликът съдържаше около две дузини отделни документи. Известие за открита банкова сметка в размер на шейсет хиляди лири. Протоколи за фиктивни борсови сделки, с дати и часове. Сведен за движението на ценните книжа в портфейла му — акции и облигации на Бритиш Еървейс, „Маркс & Спенсър“, „Юнилевър“, „Глаксо“, Лойдс Банк и други достолепни британски фирми с безупречна репутация. Тримесечни извлечения за печалбите и загубите, лихвите и дивидентите му. Дори няколко фалшиви известия за загубени документи впоследствие издадени в дубликат. На всеки лист хартия имаше дата и час, подпис и печат. Всичко бе на бланки на „Суицърлънд Интърнешънъл“. Повече не можеше да се желае.

— Много благодаря. Всичко е идеално. Направо не мога да повярвам! — Матю се задъха от възмущение.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна Билиъл. — Искам да те предупредя обаче, че тази услуга струва пари.

— Това се разбира от само себе си, няма проблем.

— Може би не се изразих достатъчно ясно. Цената е доста висока.

— Сигурен съм, че няма да има проблем. Колко ти дължа?

— Половин милион лири стерлинги.

Матю бе като ударен от гръм. Помоли Билиъл да повтори цифрата, макар да бе чул прекрасно. Искаше му се да вярва, че това е шега, но знаеше, че Джеймс Билиъл казва истината.

— Половин милион? За няколко хартийки? Ти подиграваш ли се с мен? Ами че аз за двеста лири мога да си поръчам бланки във всяка печатница и да си ги попълня сам!

Погледът на Билиъл се рееше към отсрещните трибуни, където няколко агитки запалянковци на „Лийдс“ буйстваха и се бе наложило да дойде полиция, за да ги усмири.

— Можеш да идеш в която си искаш печатница. Разбира се, шефовете ти ще открият фалшификацията или веднага, или малко покъсно, ако си дадат труда да ни се обадят. Все някой ще се усъмни — непосредственият ти началник, хората от Фондовата борса. Отделът за документни измами в полицията... Ако нашият хонорар ти се струва неприемлив, ние ще кажем цялата истина на всеки, който се обърне към нас за справка. Ако си платиш, „Суицърлънд Интърнешънъл“ ще те подкрепи с всичките си сили и възможности. Изборът е твой. На мен лично ми е все едно.

Безредиците по отсрещните трибуни поутихнаха, но полицейското присъствие се засилваше. Мъглата се бе сгъстила още. Матю усети, че му прилошава. Студеният въздух разкъсваше дробовете му, главата му бучеше. Половин милион. Щяха да му останат някакви си седемдесет хиляди лири — едва около една четвърт от последната му, напълно законна премия. От слабост понечи да свие глава между коленете си. Гадеше му се. Играчите отново излязоха на терена и заеха местата си. Преди съдийския сигнал Матю пъкна плика в джоба си. Беше премръзнал, а мъглата го бе измокрила до кости.

— Съгласен съм.

— Правилно! Можеш да разчиташ на пълната ни подкрепа. Ще приспаднем хонорара от сметката ти утре, в началото на работния ден.

Матю кимна. Милионът на баща му отново се бе изпарил като далечен мираж. Всичките му усилия, лъжи, страхове, цялата му битка със себе си — всичко бе отишло на вятъра. Той седеше на пейката и гледаше тъпо пред себе си в мъглата.

Второто полувреме беше още по-сुकно от първото. При всеки дрибъл се чуваше тъпият удар на подкована обувка в човешка плът, докато топката се въргалаше самотна наоколо. Раздадени бяха още седем жълти картона и два червени — по един на всеки отбор. Четирима играчи се сбиха на терена, но съдията не ги видя, тъй като тъкмо в този момент гонеше някого за нарушение в срещуположния

ъгъл. По някаква известна само нему причина треньорът на „Лийдс“ извади от игра единствения състезател, който бе направил опит да отбележи гол, и го замени с друг, известен с побойническия си нрав. Между агитките отново избухнаха пререкания и полицията се хвърли да ги разтървава.

Билиъл беше извънредно доволен от развитието на играта. При всяко препъване, при всеки жълт картон, при всяко сбиване на терена или по трибуните лицето му засияваше от удоволствие. Привържениците на „Арсенал“ отдавна бяха загубили надежда за гол и се задоволяваха да крещят обиди по адрес на съдията и на всеки, който им се струваше, че взема страната на противника. Един играч бе ударен по главата с предмет, хвърлен от трибуните, и излезе да търси медицинска помощ. Матю реши, че любимото забавление на Билиъл започва да му омръзва.

— Благодаря за документите — каза дрезгаво той. — Ще взема да си тръгвам за вкъщи.

Билиъл се извърна, искрено изненадан.

— Вече си тръгваш? Тъкмо когато играта започна да става интересна? Ах, да, разбирам — сигурно си разстроен заради нашия хонорар. Може би трябваше да изчакам края на мача, преди да ти кажа.

Матю се бе обърнал да си ходи, когато Билиъл го хвана за ръкава.

— Ако толкова ти е мъчно за парите, знам един отличен начин да си ги възстановиш. Извънредно лесен и ефективен!

Матю си седна на мястото. Колкото и да ненавиждаше Билиъл, това си струваше да се чуе. Вниманието на гнома отново се насочи изцяло към това, което ставаше на терена — поредният играч, съборен на земята без топка, поредното предупреждение, поредният взрив от дюдюкане по трибуните. Поредният некадърно изпълнен свободен удар. Тясната му крива уста бе полуотворена в захлас, от ъглите ѝ се стичаха слюнки. Играта продължи и той се обърна към Матю.

Билиъл изложи идеята си пределно ясно. Гласът му звучеше така, сякаш предлага рутинна консултация на доверен клиент, а в действителност правеше напълно незаконно, неописуемо опасно предложение на човек, когото едва познаваше. Матю за пореден път бе поразен от дълбоката поквареност на този индивид, от готовността му да се замесва в най-гнусни престъпления в името на парите. Докато говореше, по лицето му не премина и сянка на смущение.

Матю си тръгна, когато играта наближаваше към неизбежния грозен финал. Докато излизаше през металните бариери, зад гърба му изригна поредната вълна освирквания и дюдюкания от трибуните. Той почти тичешком се добра до спирката на метрото. Макар повечето запаянковци да бяха останали в очакване на безславния край на срещата, някои си бяха тръгнали по-рано. Те сякаш избягваха уличните лампи и чакаха, скупчени като хлебарки в сенките. В дъното на улицата вече имаше сбиване, чу се звън на строшено стъкло. Матю ускори крачки.

Идеята на Билиъл бе напълно смахната, абсолютно незаконна и изключително рискована, но Матю не можеше да си я избие от главата. Затвореше ли очи, той виждаше изкривеното, съзаклятническо лице на дребосъка.

— Чувал ли си какво е това дежурство по трезор? — питаше лицето.

ПРОЛЕТТА НА 2001 Г.

Това е чувство, което всички познаваме. Всеки един от нас го е усещал — било на изпит в колежа, било по време на реч, в която сме изтървали нещо необмислено, или след закъснение за вечеря с любимата. Чувството на пропуснатия момент, когато времето ни задминава безвъзвратно. Грешката ни е резултат на моментно разсейване, но е късно да я поправим. Вместо очаквания пастет от гъши дроб отваряме консерва варен боб и се сърдим на хладилника за всичките деликатеси, дето ги няма в него.

Трима млади мъже на име Градли се чувстват именно по този начин. Нито един няма милиона, към който се е стремил. Нито един не притежава сума пари, която дори приблизително да може да мине за милион — освен може би пресметната в рубли. Състоянието на баща им виси като сочен зрял плод над главите им, но няма да ги чака вечно. Датата е 5 март 2001 г., а до срока на Бърнард Градли остават точно 130 дни.

Чувството за пропуснатите възможности. То е в нас, стиска ни за гърлото и не ни дава покой. Сигурно се досещате за какво става въпрос — всеки от нас го е изпитвал.

На този свят има много начини за печелене на пари. Старомодният начин е, като се произвеждат неща. Купуваш нещо, от което никой няма нужда — да речем, дървен материал — и от него правиш нещо, което върши работа на хората — например маси. Продаваш масите и с парите купуваш още дървен материал, като гледаш следващата партида маси да са малко по-качествени и малко по-евтини, за да продадеш повече. И така всяка година, докато накрая почнеш да произвеждаш толкова много маси, че успяваш да понатрупаш добри пари, а като излезеш в пенсия, ти се пази маса в местния Ротъри К्लъб. На твое име кръщават купата в голф клуба, а жена ти е избрана за председател на градинарското дружество.

В сравнително по-нови времена са изобретени и други способности за правене на пари. Вместо да купуваш дърво и да продаваш маси, можеш да купиш фирма, да я приведеш в добро финансово състояние и да я продадеш с печалба. С получените пари можеш да купиш по-голяма фирма, да я приведеш във форма и да я продадеш с още по-голяма печалба. Процесът продължава, докато накрая започнеш да купуваш фирми на стойност милиарди долари, като печалбата от всяка сделка възлиза на милиард или повече. Разбира се, тази система си има и слабите страни. Започваш да си създаваш врагове, а завистливата преса те обсипва с лични нападки и оскърбления. От друга страна, докато стигнеш до тази фаза, вече имаш резиденция с дванайсет спални на някой карибски остров и млада любовница, а защо не и цял остров, лично твой! По тези топли, гостоприемни места хората не обръщат внимание на брътвежите на разни драскачи. Ако пък журналистите започнат много да ти досаждат, винаги можеш да си купиш вестник, който да ти оправи имиджа. Няма да си първият.

Кой от двата вида бизнесмени щеше да бъде Джордж? През по-голямата част от съзнателния си живот той бе предполагал, че ще стане милионер от един трети вид, който е наследил много пари и единствената му грижа е как най-приятно да си ги харчи. После, след като баща му почина, Джордж реши, че все пак си струва да бъде

бизнесмен, и то от първия вид — който произвежда и продава. Само че сега Балард му бе пуснал една муха, която не му даваше покой. Ако продадеше „Гисингс“ за два милиона и си поискаше наследството, кой знае как щяха да се развият по-нататък нещата. „Строителни машини Градли Лимитед“ съществуваше, управлявана от попечители, носеше печалби и си чакаше собственика. Нито един от тримата братя сякаш не я слагаше в сметките си. И тримата си мислеха, че веднъж да се докопат до наследството, веднага ще продадат фирмата и дим да ги няма. Само че в последно време на Джордж му бе дошла идея. Ами ако наследи бизнеса на баща си, а не просто парите му? Ако стане негов действителен приемник? Щом като веднъж бе спасил от фалит фирма като „Гисингс“, която всички бяха отписали, какво оставаше за „Строителни машини Градли Лимитед“? От друга страна, ако продадеше „Гисингс“ на ония безскрупулни американци, какво ли щеше да си помисли Вал?

Джордж отпи от халбата бира в заведението, което някога, в далечния XVII век, бе служило за крайпътен хан, и погледна към вратата. Обемистото куфарче с документи беше под стола му. Заради съдържанието на това куфарче Дейвид Търстън и Кели О’Шей бяха долетели чак от далечен Орегон. Дали ще ги познае, като влязат, помисли си той и още веднъж отпи от бирата.

Нямаше нужда да се притеснява за това. Старата дъбова врата изскърца и пропусна двама посетители — мъж и жена. Мъжът беше висок и снажен, късо подстриган, със здрав загар и добре поддържани зъби, с идеално изгладен тъмносив габардинен костюм, снежнобяла риза и тъмночервена вратовръзка. По вида му Джордж можеше да се обзаложи, че редовно прави гимнастика, прекарва достатъчно време с децата си, консумира храни, богати на целулоза и бедни на мазнини и готварска сол, ходи на църква всяка неделя и играе голф с колеги, макар и лошо. Що се отнася до спътницата му, тя би изглеждала божествено и на церемонията по връчване на Оскарите. Също като него, и тя беше висока, снажна, със здрав тен и здрави зъби, с безупречен костюм в пясъчен цвят и снежнобяла блузка; лицето ѝ на кинозвезда беше обрामчено от мека, бухнала кестенява коса, каквато обикновено може да се види само в козметичните реклами. Нямаше съмнение, че е завършила с отличие някой от престижните американски университети, че твърдо вярва в правото на жената да

съчетава майчинство и кариера, че тича всяка сутрин за здраве, че е в течение на световните дела и дори си почиства зъбите с конец. В продължение на няколко дълги секунди Джордж не се помръдна от мястото си, зяпнал новодошлите, като че бяха извънземни. После се сепна. Той ги бе познал от пръв поглед, но как щяха да го познаят те? Джордж вече по нищо не се отличаваше от йоркшърските пияници в кръчмата.

— Мистър Търстън? Мис О'Шей? Аз съм Джордж Градли.

— Здравсти, Джордж, радвам се да те видя! — извика приветливо американецът и сграбчи ръката му, сякаш бе някакъв особен модел гимнастически уред. — Моля те да ми викаш Дейв.

Когато Търстън се измори да друса ръката на домакиня си, която не беше никак крехка, но в случая костите ѝ пукаха от натиска, Джордж се обърна към Кели О'Шей. Отблизо тя беше още по-съвършена, ако това изобщо бе възможно; колената му омекнаха като в ранния пубертет. Здрависаха се. Ръката ѝ бе доста яка за жена, но след хидравличната преса на Търстън Джордж почувства допира ѝ като полъх на лек бриз.

— Кели О'Шей. Приятно ми е. — Тя се усмихна. Усмивката ѝ продължи точно толкова секунди, колкото препоръчват най-добрите бизнес колежи: „Използвай това, с което си надарена от природата, но не прекалявай. В никакъв случай не флиртувай с отсрещната страна.“

Заеха местата си около масата. Куфарчето на Джордж кротко си седеше под стола. Вътре бяха всичките годишни производствени отчети, финансови баланси, данъчни удостоверения, рекламни брошури, таблици с прогнозните приходи и печалби, чертежи на прототипи за бъдещо производство. Всичко. Дойде сервитьорката, за да им вземе поръчките. Джордж си поръча пай с месо и още една бира. Търстън пожела лазаня с прясна зелена салата и портокалов сок. Колежката му — същото, но с минерална вода.

— Значи така, Джордж, както разбираме, твоят бизнес върви доста добре — заяви Търстън с очарователна усмивка.

— Мисля, че да. Положихме доста усилия през последните две години. Фирмата беше буквално на ръба...

Търстън кимна като психотерапевт, който за стотен път слуша за травмите от детството на пациента.

— Сигурен съм, че е така. Но сега си доволен, а?

— Може ли? — попита О'Шей и измъкна портативен компютър от чантата си. — Ще си вода бележки на място, ако нямаш нищо против. — Извади и мобилен телефон и го свърза с компютъра. — В случай че се наложи да се свържа с централата — обясни тя.

— Разбира се, няма проблем — каза Джордж. — Най-напред, ако не възразявате, бих желал да ми разкажете за „Орегон Фърничър“ и за интереса ви към фирми тук, във Великобритания.

— С удоволствие, Джордж, с удоволствие. Попадал ли ти е случайно някой от нашите официални документи? Годишни отчети, оценки за дейността, профил на корпорацията? Във всеки един от тях на вътрешната страна на корицата е напечатана нашата фирмена философия. — Търстън започна да трупа лъскави брошури на масата пред Джордж, който прелисти една-две наслуки. Гостът задекламира наизуст историята на фирмата, от скромното начало до сегашните ѝ доминиращи позиции на американския мебелен пазар. — Данните от проведените напоследък изследвания показват, че са налице всички предпоставки да повторим нашия успех и в Европа. Затова сме тук.

Сервитьорката се появи с поръчките им. Портокаловият сок на Търстън бе донесен в досадно малка стъклена бутилчица, каквито се продават само по кръчмите, и налят пред тях във винена чаша върху топящо се кубче лед. Минералната вода също пристигна на масата в подобна бутилчица, а освен това се оказа, че прясната зелена салата не е достатъчно прясна, достатъчно зелена или достатъчно еди-каква си за Търстън, който на бърза ръка продиктува на сервитьорката подробни инструкции за отстраняване на забелязаните слабости. Тя го изслуша с разширени от ужас очи и хукна да доведе управителя на заведението, който прояви значително по-голямо самообладание, когато му се наложи да чуе указанията още веднъж. Докато траеше сцената, О'Шей дари Джордж с една от по-топлите си служебни усмивки, от която колената му се разтрепериха под масата.

— Дейвид е много взискателен — обясни тя, после се намръщи. Някой на съседната маса бе имал несъобразителността да запали цигара.

След като се убеди, че вниманието на Търстън отново е съсредоточено върху темата на разговора им, Джордж пое инициативата.

— Какво точно знаете за „Гисингс“? — попита той.

— Не много — отвърна с усмивка американецът.

Джордж измъкна с усилие претъпкания куфар изпод стола си и започна да трупа собствените си документи върху масата.

— Не знаех точно какво ще ви заинтересува, затова съм донесъл фотокопия от цялата ни документация — каза той. — Ако има още нещо, което бихте желали да знаете, просто кажете. Стига да го имаме, ще го получите.

Ръката на Търстън се протегна напред, но замръзна над купа хартия.

— Не би ли желал първо да подпишем споразумение за поверителност?

Джордж не бе очаквал подобен въпрос.

— А, въз, всъщност няма нужда. Стига, разбира се, да не сте намислили да публикувате всичко в интернет — поусмихна се той и посочи с глава компютъра на О'Шей.

— Ха-ха-ха! В интернет казваш! — Търстън се засмя и кимна на О'Шей, която също се засмя. Двамата се смееха предпазливо, като мисионери сред войнствени диваци. — Добре го рече, Джордж. В интернет! Само че, ако трябва да бъдем сериозни, ние много държим на дискретността и деловата етика. Всичко това е залегнало във фирмената ни философия. Ето, тук го пише черно на бяло. Ние в никакъв случай няма да злоупотребим с търговските ти тайни, имаш честната ни дума. Нали, Кели?

— Точно така, Дейвид.

Ръката на Търстън, която до момента бе висяла във въздуха, се зарови в купчината. Той зачете на глас заглавията на отделните папки, а О'Шей ги вкарваше едно по едно в компютъра си. Сервитьорката се появи повторно с поръчките, изпълнени според изискванията на Търстън. Управителят на заведението бе застанал на няколко метра зад нея за морална подкрепа.

— Това ли е най-пресният портокалов сок, с който разполагате? — запита гостът.

Сервитьорката, управителят и Джордж кимнаха едновременно.

— Е, добре. Благодаря. — Търстън отпи предпазливо от сока, но явно го намери годен за консумация. Зелената салата си беше същата смес от маруля, домати и краставици от супермаркета, но бе нараснала по обем и сега запълваше цяла стъклена купа. Американецът този път

я одобри без коментар. Джордж успя да срещне погледа на О'Шей, която му смигна съзаклятнически и му подари още една усмивка, неоставяща никакво съмнение, че нейният зъболекар е много по-скъп от неговия. Меката кестенява коса се разливаше като водопад по шията и раменете ѝ. Сразен, Джордж загреба с вилицата от пая си и си опари езика.

Обедът се съпровождаше от подробен оглед на донесената от Джордж документация. Търстън и О'Шей не скъпяха похвалите.

— Ти си успял значително да увеличиш продажбите в кратък срок — каза той. — При това си постигнал сериозно нарастване на печалбата — добави.

Двамата погледнаха брошурите.

— Хубав дизайн — каза той.

— Да, много приятен — отекна тя. — Донякъде наподобява нашата серия „Блу Маунтън“, струва ми се.

Минаха на десерта. Както можеше да се очаква, заведението не разполагаше с кафе без кофеин. Търстън се спря на билков чай, какъвто по чудо имаха, а О'Шей геройски си поръча нормално кафе с кофеин.

— Джордж, можем ли да задържим цялата тази документация?

— Разбира се.

— Прекрасно! — Широка усмивка. — За да започнем още отсега калкулациите. Всичко това е много интересно, наистина, много интересно.

О'Шей се наведе напред.

— Имам един въпрос, Джордж. Защо точно сега си решил да продаваш? Не казвам, че постъпваш неправилно — в никакъв случай! — просто ме интересуват мотивите ти.

— Точно така — намеси се Търстън. — Всъщност много правилно постъпваш. Мебелната индустрия върви към консолидация. Колкото си по-голям, толкова по-добре. Хората обичат да намират всичко, което им трябва, с едно влизане в търговския център. Ситуацията ще става все по-трудна за дребния производител, нали така, Кели?

Джордж поклати глава.

— „Гисингс“ върви много добре. Бихме могли да се развиваме спокойно като независим производител. Не продавам фирмата, защото

ме е страх. Продавам я, защото точно сега ми трябва парите.

— Ха-ха-ха. Парите, разбира се. Най-добрата причина! Нали, Кели?

Двамата се засуетиха да стават. Джордж поиска сметката, но Търстън го изпревари.

— Моля ти се, Джордж! Настояваме! За нас беше истинско удоволствие, нищо, че май трябваше да си носим сока от къщи. Ха-ха-ха, шегувам се. Приятно местенце. От седемнайсети век, нали? Жена ми ще припадне, като чуе. Тя е луда по исторически паметници!

В кръчмата не приеха фирмената му карта Америкън Експрес, затова Търстън плати с банкноти, които извади от джобовете си и преброи несръчно като малчуган, който играе на „Монопол“.

— Ще се опитаме да извлечем от документацията всичко, което ни е нужно. Кели е гений на матричните таблици. Ако ни трябва още данни, Кели ще ти позвъни. Аз лично ще гледам да не ти досажда излишно. Тя е голяма перфекционистка, нали, Кели?

— Е, не бих казала...

— Ако всичко е наред, до две седмици ще ти се обадим, за да направим оглед на място и евентуално да сключим сделката. Става ли? А, какво ще кажеш?

— Става. Само че имам една молба. До този момент никой не знае, че имам намерение да продавам фирмата. Това е поверителна информация и държа в никакъв случай да не се разчува. Нямам нищо против да ми звъните по телефона, но се представяйте за мои приятели. Дори, въъ... секретарката ми не бива да разбере, че се обаждате заради сделката.

— С други думи, искаш пълна секретност. Добре, Джордж, прекрасно разбираме това. — Гласът на Търстън звучеше напълно искрено. — Така трябва и да бъде. Много от фирмите, които се присъединиха в последните години към „Орегон“, изяха подобни съображения и ние уважаваме желанията им. В „Орегон Фърничър“ вярваме в поверителността на информацията като залог за делова етика и взаимно доверие. Нали така, Кели? Двамата с Джордж сте стари приятели.

— Точно така. — Поредната широка усмивка, от която Джордж усети как вътрешността му омекнаха, а коленете му затрепериха като желе. — Ще имам това предвид.

— И още нещо — добави Джордж. — Предполагах, че ще искате да направите оглед на място. Само че искам това да стане възможно най-незабелязано. В никакъв случай не искам посещенията ви във фабриката да стане повод за приказки и да разтревожи работниците ми.

— Не се безпокой, ще бъдем толкова незабележими, че самият ти няма да ни видиш!

Ръкуваха се и се приготвиха да си тръгват.

— Е, беше ми приятно — каза Джордж.

— За нас бе истинско удоволствие да се запознаем! — отвърнаха те. — До скоро.

Джордж ги изпрати до вратата. Навън се бе смрачило и валеше дъжд. Той се качи в колата си и потегли. Чувстваше се потиснат.

Матю бе изправен пред морална дилема: докъде беше готов да стигне в името на милиона?

Борсовите измами с поверителна вътрешна информация са в известен смисъл разбираеми, ако не и простими. Това, което Матю не понасяше, бе чувството на страх, че ще го хванат, и принудата да лъже и да се крие. Ако имаше стопроцентова гаранция, че никога няма да бъде разкрит, щеше да прави такива сделки всеки ден, докато спечели нужните му пари или докато сам реши да престане.

Да измами Фиона? Не. Само това не, особено след историята със Софи. Матю съзнаваше, че на моменти доверието ѝ в него бе застрашено от нечистите му сделки, но той се бе заклел, че никога няма да я предаде съзнателно, дори за всичките пари на баща си. Връзката му с Фиона беше над всичко.

Между черното и бялото има стотици нюанси на сивото. Гълъбово, сребристо, ледено, пепеляво, стоманено, барутно, антрацитно сиво. Идеята на Билиъл бе твърде далеч от светлите тонове на гамата и твърде близо до абсолютния черен цвят, някъде между барутното и антрацитното сиво. Наистина, от нея нямаше да пострада конкретен човешки индивид. И все пак, дори за сина на Бърнард Градли играта има определени правила. И тези правила сега сочеха ясно, че идеята на Билиъл бе дълбоко неморална и погрешна.

Трябваше ли Матю да послуша Билиъл? Правилата казваха „не“. Правилата бяха ясни, но съзнанието на Матю не разбираше това. Матю беше объркан и не знаеше как да постъпи.

— Съжалявам, че е трябвало да се разкарваш толкова — каза лорд Хадърли на зет си. В днешно време е невъзможно да се намери свястно място за паркиране!

Служебният асансьор ги изкачи до последния етаж, откъдето продължиха по стълбите до терасата на покрива. Под тях блестеше градът — на юг се простираха гъсто застроените централни райони, а на запад Хампстед Хийт се открояваше като голямо тъмно петно сред морето от неонов светлини.

— Много го обичам това чудо. Пести толкова време! Жалко, че Елизабет никак не си пада по него.

Зак също не си падаше особено по „това чудо“, но не искаше да се изложи като страхопъзльо пред тъст си, затова с решителна крачка се приближи до хеликоптера и седна в него. Докато лорд Хадърли проверяваше бордните уреди и викаше по радиото управлението на въздушното движение за Централен Лондон, по предното стъкло паднаха първите дъждовни капки. Зак си помисли колко хубаво би било, ако заедно със Сара и Елизабет бе взел влака за Овъндън Хаус преди два часа. На работа рядко се сецаше за Сара. Беше прекалено зает с други неща. Но през останалото време му бе жал за всеки час, прекаран далеч от нея. Не че беше влюбен, повтаряше си той. Просто компанията на Сара предлагаше всички онези неща, от които бе лишен по време на осемдесетчасовата си работна седмица в „Уайнстейн Люкс“ — отмора, забавление, секс, топлина, смях. Очакваше с нетърпение да я види тази вечер и се опитваше да не мисли за триста и двайсетте километра мрак, които ги разделяха.

Хадърли бе готов за полет.

— Дръж се! — извика той и включи двигателя.

Над главите им тежките перки бавно се завъртяха. Докато скоростта на въртене се увеличаваше, хеликоптерът сякаш оживя. Допреди минута той си стоеше неподвижно върху бетонната площадка — мъртва купчина метал, студена и безучастна. Изведнъж корпусът му някак си се стегна като тялото на танцър, застанал на пръсти. Преди

Зак да усети, машината вече висеше на два метра над покрива, вятърът я брулеше отстрани, дъждът шибаше стъклата, а мракът наоколо се сгъстяваше.

Двамата мъже мълчаха, докато Хадърли издигне хеликоптера на подходящата за малки летателни апарати височина и го поведе над величествения град, по-далеч от гърмящите въздушни коридори на Хийтроу. Над тях с грохот премина позакъснел джъмбо на някаква американска авиокомпания; за момент Зак се почувства като велосипедист на шосе между тежкотоварни камиони. Вече бе успял да научи някои от основните правила на летенето с хеликоптер за страхливци: никога не поглеждай надолу. Забрави къде си. Избягвай да се сещаш, че висиш в една стъклена топка, че си една прашинка, която се носи във въздуха.

Зак наруши първото правило още след разминаването им с гигантския лайнер, а когато му се зави свят от препускащите под тях предградия на Лондон, наруши и второто. Опита се да насочи мислите си към Сара, към предстоящите почивни дни, към парите на баща ѝ; опита се дори да си представи, че са негови. Но дори и тези приятни мисли не успяха да го откъснат от действителността, а от време на време малкият хеликоптер попадеше във въздушни ями и по най-груб начин му напомняше, че под тях има само празно пространство.

— Добре ли си? — извика лорд Хадърли, след като избягаха достатъчно далеч от оживените въздушни коридори и можеха да си отдъхнат.

Зак кимна. Не обичаше да разговаря в хеликоптер, да се надвиква с рева на двигателя и свистенето на перките, но на Хадърли му се говореше, а и Зак имаше нужда да се разсее.

— Много добре! — изрева той в отговор. — Как вървят нещата със „Саут Чайна“?

Бяха минали два месеца, откакто „Хадърли Пасифик“ изкупи акциите на „Саут Чайна“; през цялото време лорд Хадърли и Скоти се бяха занимавали с новата си придобивка и набелязвали промени във функционирането ѝ.

— Отлично. Корабоплавателната компания е направо страхотна. Това е истинска златна мина, момчето ми, а ония мързеливци не са си дали труда да я разработят. Скоти ги уволни до един и докара на тяхно място някои от най-добрите мениджъри от „Хадърли Коустъл

Шилинг“. До две години ще изкарваме повече пари от корабите на „Саут Чайна“, отколкото от нашите собствени.

— Много добре! — Зак не се сети какво друго да каже. Бе твърде уплашен.

Маршрутът, избран от Хадърли, бе твърде прост. Отначало летяха по протежение на магистрала МЗ, а при Бейзингстоук щяха да хванат шосе А303, което да ги отведе чак до Девън. Осветената автомагистрала под тях служеше на Зак за ориентир в мрака. Дъждът, който бе започнал да вали още в Лондон, плющеше по стъклата с удвоена сила, придружен на моменти от внезапни пориви на вятъра. През цялото време Хадърли коригираше ръчно курса. Минаха Бейзингстоук и продължиха над Андовър към Солсбъри и тъмните каменни стълбове на Стоунхендж.

— А какво ще кажеш за земята и за самата банка? — провикна се Зак.

— Земята е екстра. Тъкмо където ни трябва! Нашите строителни предприемачи са във възторг. Банката е друга история. Ще ни трябва време да сложим ред и там, но засега не се оплакваме. Като цяло сме много доволни.

Хеликоптерът се носеше напред в сгъстяващия се мрак. Бурята се засилваше и Хадърли се спусна по-ниско, за да различава земните ориентирни. За несвикналите очи на Зак движението по А303 изглеждаше доста рядко или може би дъждът пречеше на видимостта. От време на време Хадърли се свързваше с управлението на въздушното движение, искаше и получаваше разрешения, приемаше и предаваше информация. За него това бе най-обикновена петъчна вечер, в която се прибираше от работа вкъщи.

— Напред има студен фронт — съобщи той. — Може здравата да ни раздруса.

Зак не разбра дали това е предупреждение, или тъст му просто си приказва от скука, но пулсът му рязко се ускори. Насили се да мисли отново за Сара, как ще се изтегнат заедно в горещата вана. Навън дъждът не спираше. Хеликоптерът се отклони от шосе А303 и пое над долината Съмърсет към Тонтън. Вятърът се засили още повече, хеликоптерът се люшкаташе като лодка в развълнувано море. Отминаха Тонтън и пресякоха магистрала М5, след която се простираше верига тъмни хълмове, а зад тях — мочурищата на Ексмур. Под хеликоптера

вече нямаше блещукащи светлинки на шосета, къщи и ферми, а само гори, мочурища и гъст, непрогледен мрак.

Овъндън Хаус е право на юг от Ексмур, но лорд Хадърли, верен на навика си, направи широк кръг над мочурищата, преди да насочи машината за кацане. Маневрата не бе лека, особено при спусналите се ниско облаци. Ако летяха прекалено високо, нямаше да видят имението и площадката за кацане; ако ли пък се спуснеха твърде ниско, можеха да се блъснат в някой тъмен хълм.

— Разбра ли откъде са дошли всички допълнителни печалби на „Саут Чайна“? — извика Зак. Целта му бе да мисли за всичко друго, но не и за сляпото приземяване, което ги очакваше.

— Разбира се. Нали ти казах, те са истинско казино.

— Спекулативни сделки?

— Да. Доколкото ми е известно, търгували са с валута като луди. Използвали са и някакъв данъчен трик, наречен „Рози“. Купили го от твоите хора. Ти имаш ли пръст в тая история?

— Да, имам известна заслуга. — Зак не искаше да си признае изцяло авторството върху нещо, което тъст му с положителност не одобряваше по принцип.

— Във всеки случаи „Саут Чайна“ са поемали рискове, каквито не е трябвало да поемат.

— Добре поне, че са имали късмет.

Хадърли изгледа зет си. Съзнаваше, че мисли може би твърде старомодно, но никак не му харесваше този стремеж на сегашните младежи към светкавично забогатяване. Освен това предполагаше, че зет му има много по-голямо участие в проекта „Рози“, отколкото бе склонен да си признае. Когато го погледна, Зак седеше изпънат като струна на седалката; ъгловатото му лице, осветено от бордните уреди, изглеждаше сковано от страх. Хадърли отново съсредоточи вниманието си върху полета. Ръцете му, стиснали лоста, усещаха всяко полюшване и подръпване на машината; очите му се опитваха да пронижат непрогледния мрак.

— А, ето я реката! Тя ще ни изведе точно до Овъндън Хаус. — После се сети за нещо и добави: — Да, казиното вече не съществува, но не можем да преустановим изведнъж всички валутни спекулации. Сигурен съм, че разбираш какво искам да кажа.

Във въздуха проблесна светкавица. Зак подскочи и само коланите му го задържаха да не падне от седалката. В страха си веднага си въобрази, че хеликоптерът е претърпял фатална авария; едва когато светкавицата се повтори, си даде сметка, че идва от буреносните облаци над тях. Това го уплаши още повече, отколкото ако хеликоптерът внезапно се бе запалил под него. Двамата с тъст му бяха играчка в ръцете на природните стихии, мишена за огнените стрели на невидими гиганти. Напълно парализиран от ужас, той се закле, че никога повече няма да седне в хеликоптер. Ще виси в безкрайни задръствания по пътищата. Ще взима влака, ако трябва. Ще ходя пеша, само не и това!

Зак имаше нужда да говори, за да прогони страха.

— Вие проверихте ли внимателно счетоводните им книжа? Забелязах, че сте изненадани от алчността им.

Очите на лорд Хадърли отново се отклониха от пътя на хеликоптера и се спряха за миг върху лицето на спътника му.

— Да. Проверихме ги.

Зак кимна. Повръщаше му се. Хадърли отново го погледна. Дали този момък не се боеше от нещо? Или просто се бе уплашил от светкавицата...

— Защо не помолиш твоите хора да ни пратят подробен списък на всички сделки? — каза Хадърли. — Искам да сверим какво сте ни продали срещу това, което е записано в покупките на „Саут Чайна“. Просто като предпазна мярка. Не е лошо като идея, не мислиш ли?

Зак кимна без особен възторг. Представяше си каква врява ще вдигнат дилърите на „Уайнстейн Люкс“, като ги помоли да направят всички искани справки, но какво можеше да стори? Клиентът си е клиент.

Точно в този момент непосредствено пред тях удари гръм. Едновременно с това някакъв вихър грабна хеликоптера и го запокити в бездната. Сърцето на Зак слезе в петите. Въздушната яма продължи да ги всмуква, докато ноктите му пробиха дупки в кожената тапицерия. Нова мълния освети короните на няколко дървета буквално на метри пред тях. В ужаса си Зак едва ли не усети как клоните го перват през задника. Хеликоптерът продължаваше да се спуска стремглаво надолу.

— Внимавай! — изпищя той.

Без да отделя очи от нещо, което виждаше през предното стъкло, Хадърли пусна лоста с дясната си ръка и потупа зет си по рамото. Посочи с пръст напред. В центъра на познатата морава пред Овъндън Хаус се виждаше голяма бяла буква „X“. Хеликоптерът се приземи толкова меко, че Зак отначало не усети допира с твърдата земя.

— Пристигнахме — усмихна се виконтът. Под прикритието на шлифера на Зак двамата мъже притичаха през ливадата до очакващата ги каменна сграда.

Матю влезе в асансьора. Кабината имаше метални стени, гофриран гумен под и гумен цокъл околоръст, приблизително на височината на кръста му. Беше около шест метра дълга, три метра широка и три и половина висока. На стената имаше табелка, указваща допустимия товар: тринайсет и половина тона. Това е теглото на близо двеста души.

— Слонове ли возите с това чудо? — попита Матю.

Мъжът от охраната поклати глава.

— Кюлчета — отвърна той. — Злато и сребро. Товарната рампа не е достатъчно сигурна. Всеки път, когато превозваме благородни метали, спускаме бронираната кола с този асансьор.

На тавана на асансьора имаше камера, която намигна приятелски на Матю. Охраната натисна бутона за слизване и каза нещо във видео интеркома. Невидимите му колеги от пулта за наблюдение разпознаха гласа и лицето му и потвърдиха паролата. Те освободиха спирачките и асансьорът пое бавно надолу. Часът бе шест и двайсет и две минути сутринта.

Сградата на банка „Мадисън“ в Лондон е напълно невзрачна, с една-единствена забележителност: тя е точно толкова дълбока, колкото и висока. Има седем надземни етажа и четири по-дълбоки подземни.

На първия подземен етаж се намират гимнастическият салон, столовата за служители, някои складови помещения, стая за пощата. Нищо интересно. Под него цял етаж е отделен за главните компютри на банката, за телефонни централи, аварийни електрогенератори, складове с магнитни дискове и касети, на които се записват всички входящи и изходящи телефонни разговори. Целият този етаж може да се изолира херметически в случай на природно бедствие, пожар или нападение на терористи. Той е много важен за банката, но далеч не толкова, колкото двата етажа под него.

Банка „Мадисън“ притежава най-голямото хранилище на лични скъпоценности в света. Идеята е пределно проста... Ако имаш, да кажем, две кюлчета злато, едва ли ще изкопаеш душа в земята, за да ги

заровиш; от друга страна, не е много разумно да ги оставиш да се търкалят по бюрото ти. Най-добре е да ги предадеш на някого за съхранение — да кажем, на банка „Мадисън“. Разбира се, за това се плаща известна такса. Така всички са доволни — ти самият, защото златото ти е на сигурно място, и „Мадисън“, защото са ти взели парите.

На третия подземен етаж се намира персоналът, отговарящ за трезора. Само че Матю не отиваше там. Целта му бе самият трезор. Билиъл се бе оказал прав. „Мадисън“ си има своята ревниво пазена тайна, а Матю току-що бе посветен в нея.

Трезорът има само една врата. Вратата се заключва с три отделни ключалки. Всяка ключалка се задейства с точно определена комбинация. Комбинацията на първата ключалка се знае от охраната на банката. Охранителните екипи се сменят на две седмици. Втората комбинация се знае само от специалния отдел за охрана на ценности на Лондонската градска полиция. Полицейският екип също се сменя на две седмици, само че този двуседмичен период не съвпада с периода на смяна на банковата охрана. Третата комбинация се предава между вицепрезидентите на банката, които дежурят всеки по една седмица. Всяка от трите комбинации се променя на шест седмици, но също по различно време, като на всеки две седмици се променя по една комбинация.

Матю беше повишен в длъжност и вече имаше право да дава дежурства по трезор. През текущата година му се полагаха четири дежурства. Първото по жребий беше тази седмица. Второто — след около месец, третото и четвъртото се падаха чак през есента, когато срокът, поставен от баща му, щеше вече да е изтекъл.

Идеята на Джеймс Билиъл беше абсолютно налудничава, но Матю не можеше да я прогони от съзнанието си. Засега нямаше да предприема нищо. Нито днес, нито през цялата седмица. Щеше само да гледа, да слуша и да запомня. Идеята беше налудничава, но за гледане не глобяват.

На четвъртия подземен етаж асансьорът бавно спря. Мъжът от охраната натисна копчето на интеркома и помоли колегите си да отворят дистанционно вратите. От пулта за наблюдение отново потвърдиха и вратите се разтвориха.

Нямаше нищо за гледане. От асансьора започваше бетонен коридор, достатъчно широк, за да мине камион. Коридорът завиваше под ъгъл на около дващест метра от мястото, където се намираха. По цялата му дължина минаваха изолирани тръбопроводи, кабели и други инсталации, а в края му имаше метално табло с всевъзможни шалтери и превключватели. На всеки няколко метра имаше камери за наблюдение, образът от който се предаваше на пулта няколко етажа над главите им. Камерите записваха непрекъснато, а касетите се съхраняваха най-малко шест месеца.

Пазачът не се спря, за да се полюбуват на гледката, а бутна една странична врата.

— Трезорът е оттук — каза той. — Цялата тази седмица трябва да се явявате на това място по два пъти на ден: в шест и трийсет сутринта и в седем вечерта. Не закъснявайте и гледайте да не ви сгази кола по пътя, защото без вас не можем да отворим трезора.

По-тесният коридор, по който тръгнаха, ги отведе до стъклена будка. Мъжът натисна един бутон на таблото и стъклената стена от едната ѝ страна безшумно се отвори.

— Това тук е кабината за разпознаване. Влизате вътре. Вратата се затваря зад вас, в очите ви блясва светкавица — това показва, че ви се прави снимка. После натискате онази сива плоскост на стената с дясната си ръка. Тя сменя отпечатъци от пръстите ви, след което вратата се отваря, за да минете. Да не забравя, кабината мери и теглото ви. Ако ви хрумне да задигнете някое кюлче злато на излизане, веднага ще си покаже.

Матю влезе в кабината. Стъклената врата се затвори. Блесна светкавица. Той постави дясната си ръка върху сивата плоскост и след секунда-две отсрещната стена се отвори. Матю се спря извън кабината, за да изчака спътника си. Пазачът го настигна и двамата поеха по-нататък.

Точно в шест и трийсет двамата се явиха при северния край на трезора. Там ги чакаха двама души, погълнати в разговор. Единият носеше сивата униформа на охраната на „Мадисън“, а другият беше с безличен сив костюм. Вероятно е от специалната полицейска част, помисли си Матю. Придружителят на Матю му напомни откъде да мине на връщане и си тръгна.

Всички действащи лица бяха по местата си. Време бе да отворят трезора.

Коридорът пред тях бе преграден от зелена стоманена врата. Върху нея имаше три шайби с цифрови деления, от едно до сто. Под дебело стъкло в центъра на вратата беше вградено контролно табло с цифров таймер и няколко бутона. Под таймера имаше метален кръг, наподобяващ кормило.

Всяка вечер при затваряне на трезора таймерът се поставяше на шест и двайсет и осем на следващата сутрин. Дори някой да научеше и трите комбинации, вратата на трезора можеше да се отвори само в един промеждутък от няколко минути. В момента до таймера светеше зелена лампа, която показваше, че може да се пристъпи към отваряне.

Пръв към вратата пристъпи човекът от охраната на „Мадисън“ и уверено завъртя съответната шайба — първо по посока на часовниковата стрелка, после обратно. Всеки път, когато стигаше до поредното число, забавяше малко, за да не го прескочи, след което с твърда ръка завърташе шайбата в обратна посока. Това се повтори шест пъти. При последното число шайбата щракна и застина неподвижно.

Дойде ред на полица. Движенията му бяха също толкова точни и уверени, колкото на охранителя. Втората шайба щракна и застина неподвижно като първата.

Матю бе получил комбинацията от предшественика си — вицепрезидент в Отдела за борсови проучвания. Разрешиха му да си я запише, но само веднъж и само при условие че числата са замаскирани като нещо друго. Матю ги бе записал като телефонен номер в тефтерчето си. Ако го загубеше, трябваше незабавно да се обади на шефа на охраната и комбинацията щеше веднага да бъде сменена.

Матю завъртя шайбата. Тя задвижваше тежък барабан, вграден във вратата, но механизмът беше толкова прецизно центрован, че не се усещаше никакво съпротивление. Матю за малко не прескочи първия номер — шейсет и две обратно на часовниковата стрелка. Когато стигна до него, не се чу никакво щракване, за да му покаже, че е улучил. Все същата идеално смазана тишина. Завъртя шайбата наопаки — осемнайсет по посока на часовниковата стрелка. До четвъртото число придоби увереност, заради което прескочи петото — набра

четирийсет и пет обратно на часовниковия механизъм вместо четирийсет и четири. Трябваше да започне комбинацията отначало.

Най-после и третата шайба щракна на мястото си. Охранителят завъртя голямото метално колело. Отвътре се чу лек шум, който премина в свистене. Никой не помръдваше. Свистенето прерасна в глух тътен. Полицаят и охранителят чакаха търпеливо по местата си.

— Какво е това? — попита Матю.

— Вратата се затваря херметично. При разлика в температурата вън и вътре се получава и разлика в налягането. Вятърът, който чуваш, е от изравняването на външното с вътрешното налягане. Докато не се изравни, не може да се отвори вратата.

Вятърът утихна. Охранителят дръпна колелото и вратата се отвори с лекота. Дебела беше около петдесет сантиметра, а от кантовете ѝ се подаваха множество цилиндрични шипове от полирана стомана, всеки около четири сантиметра в диаметър. Когато беше затворена, всеки шип прилягаше плътно в съответния отвор в касата. Вратата можеше да устои на неколкостотин килограма мощен експлозив, без дори да се обели боята. Самите стени на трезора бяха подсилени с дебели стоманени плочи, а между тях на всеки няколко сантиметра имаше вградени сензори за натиск. По степен на безопасност трезорът на „Мадисън“ превъзхождаше дори тези на Банк ъф Ингленд.

Човекът от охраната, полицаят и Матю влязоха заедно в трезора. Кратката сутрешна инспекция представляваше неотменна част от дежурството им. Билиъл се бе оказал прав и за това, както впрочем и за всичко останало.

Най-напред влязоха в залата за благородни метали. Под студената светлина на луминесцентните лампи върху стоманени стелажи блестеше богатството на цели нации. Кюлчета злато, сребро и платина бяха наредени на спретнати купчини като кутии бонбони в супермаркета. Златото се съхранява лесно. То не е като книгите в библиотеката, дето трябва да се пазят от влага. Нито като виното в избата дето трябва да се пази от преохлаждане. Не е и като картините в музея, дето трябва да се пазят от влага и преохлаждане, от изсушаване и топлина. Златото си стои мирно по стелажите на трезора и търпеливо чака собственикът му да го потърси.

— Исусе Христе! — прошепна Матю. — Колко ли струва всичко това?

Човекът от охраната дори не се усмихна. Свикнал бе да му задават този въпрос.

— Не знам, приятел. Ще ти кажа само едно нещо. Когато се нанасяхме в тази сграда преди десет години, пренесохме петдесет и четири камиона само злато. А имай предвид, че оттогава е станало доста повече.

Матю си помисли, че оня послъгва. Безспорно, наоколо имаше доста метал, но чак пък петдесет и четири камиона!

— Не ми изглежда толкова много.

Охранителят докосна с пръст едно кюлче злато на стелажа.

— Опитвал ли си се някога да повдигнеш кюлче злато? Ако натовариш камиона догоре, ще му смачкаш ресорите. Такъв товар се пренася малко по малко.

Разговаряйки, те продължиха обиколката си. На Матю му се прииска да се спре, да пипне златото, да повдигне едно кюлче и го долепи до бузата си, да го захапне, за да види дали зъбите му ще оставят следи по блестящата повърхност на метала. Но другите двама бързаха. За тях това беше ежедневие.

Ако Билиъл беше прав, имаха да оглеждат още една зала, най-важната. Матю последва двамата си придружители, които отвориха една врата и минаха през нея.

От залата за благородните метали се озоваха в неголям офис. Имаше бюра, компютри, телефони, календари, кафемашина. Приличаше на всеки друг офис по света. Това, че в съседното помещение имаше злато за няколко милиарда долара, не го правеше с нищо по-особен. Минаха през още една врата в нещо като преддверие със стоманена маса за рязане на хартия и циркуляр. Отстрани имаше цяла опаковка резервни триони за циркуляра, а до стенния календар на Ер Франс, отворен на грешния месец, висяха предпазни очила.

— Това пък за какво е? — попита Матю, който вече се досещаше. Билиъл му бе споменал триона и за какво точно служи.

— С това режем купоните. Може и с ножици, но така никога няма да свършим.

Охранителят бутна следващата врата и влязоха в последното помещение на трезора. Залата на еврооблигациите.

Залата беше доста обширна и някак занемарена. От тавана бяха изпопадали облицовъчни плочи, а плочките на пода бяха изтрити и захабени. От пода до тавана се издигаха ламаринени стелажи, които напомниха на Матю за библиотеката в колежа. Дори бяха обозначени по същия начин — с бели картончета, залепени със скоч върху лавиците по азбучен ред.

Стелажите не бяха пълни догоре — максимум до една трета. Върху тях бяха натрупани пачки хартия. Някои от пачките бяха опаковани в целофан, други овързани с найлонова връв. Някои не бяха опаковани. Някои пачки бяха доста дебели, други сравнително тънки. В дъното на залата примигваше неонтова лампа с дразнеща мъртвешка светлина. Като цяло — разочароваща гледка, особено в сравнение с първата част на трезора.

Гледката наистина не беше нищо особено, но в тази зала се съхраняваше богатство, каквото малко крале и императори могат дори да си представят. Изпълнен с благоговение, Матю плахо пристъпи по пътеката между стелажите, като погледът му се плъзна по имената върху пачките. „Форд“, „Франс Телеком“, „Дженеръл Мотърс“, „Дженерали“, „Хъохст“, „Хонда“, Ай Би Ем, Ай Си Ай, „Джапан Еърлайнс“, „Джей Пи Морган“, „Кодак“, „Круп“... Истински телефонен указател на най-могъщите корпорации в света.

Матю се престаши и погледна цифрите. Петдесет хиляди долара. Сто хиляди евро. Двайсет хиляди лири стерлинги. Двеста хиляди франка. Не на пачка, на всяка отделна хартийка! Спря се пред пачката на Ай Би Ем, която беше висока около трийсетина сантиметра. Всяка хартийка в нея имаше номинална стойност петдесет хиляди долара. Матю прецени, че пачка с такава дебелина съдържа около хиляда листа.

Това обясняваше триона в преддверието. Към всяка облигация са прикрепени по няколко купона. Всеки купон дава право на приносителя да получи дивидент, който обикновено се изплаща веднъж на дванайсет месеца. Малко необичайно за днешния свят на компютри, дивидентът се изплаща само при физическо представяне на самата хартийка, няма хартийка — няма пари. Банка „Мадисън“ използваше електрическия циркуляр, за да реже купоните на цели пачки облигации наведнъж.

Матю сви покрай следващия стелаж и продължи да чете имената: „Лойдс“, „Луфтханза“, „Майкрософт“, „Моторола“. Изведнъж почувства остра болка в коляното и глезена. Бе се спънал в количка, подобна на тези, с които в библиотеките пренасят книги. Както и самите стелажи, количката бе отрупана с пачки облигации. „Ериксон“, „Еле дьо Франс“, „Глаксо“. На долния плот на количката имаше пачка облигации, която бе толкова голяма, че се бе наложило да я разделят на пет отделни купчини. Облигациите бяха на „Дженеръл Електрик“ и всяка бе с номинал сто хиляди долара. Матю току-що се бе спънал в един милиард.

Еврооблигациите са един от начините, използвани от големите корпорации, за да взимат пари на заем. Въпреки името си те не са само на европейски компании. Наричат се така, защото пазарът им е в Европа. На практика обаче компании от цял свят издават еврооблигации. Европейски, американски, от Югоизточна Азия. С еврооблигации могат да вземат заем и в лири стерлинги, евро, долари или йени. Ако името на компанията се ползва с уважение в целия свят, от Канзас Сити до Киото, тя може да получи всякакъв заем и в каквато валута пожелае.

Този метод на движение на парите е толкова популярен, че целият пазар на еврооблигации понастоящем се изчислява на над четири трилиона долара. Банка „Мадисън“ владееше около седем и половина процента от всички издадени до момента еврооблигации. Седем и половина процента от четири трилиона са триста милиарда. В залата, в която се бе озовал Матю, се съхраняваха триста милиарда долара.

Еврооблигациите имат още една интересна особеност.

Матю вече я знаеше на теория, но Билиъл специално му бе заострил вниманието върху нея. Всяка еврооблигация принадлежи единствено на приносителя. Това означава, че движението ѝ не се регистрира в някаква централна база данни, нито пък компанията, която я е издала, следи кой я владее в момента. Еврооблигацията е като банкнота. Ако се намира в джоба ти, е твоя. Не си длъжен да искаш разрешение от никого, за да я осребриш или продадеш. Не си длъжен и да отчиташ откъде я имаш.

На практика еврооблигациите са най-скъпата валута в света.

Полицаят и човекът от охраната се отегчиха. Те вече се готвеха да си тръгват и изчакваха Матю до вратата. Новаците винаги се облещват при вида на толкова много пари. Колко са глупави — ами че това е само хартия! Полицаят и човекът от охраната бяха жадни и нямаха търпение да се върнат горе и да се почерпят по чаша горещ чай.

На път към вратата Матю се наведе. Връзката на обувката му се бе развързала. Докато я затягаше, очите му опипаха пода наоколо. Не че търсеше нещо конкретно, просто се огледа. Подът беше относително чист. В ъгъла имаше разхлабена вентилационна решетка. Освен това нищо. На тавана се виждаха две камери, но може би имаше и други.

— Свършихме ли? — попита той.

— Да. Значи до довечера. Чакаме те в седем. Не закъснявай.

Тримата тръгнаха по обратния път и скоро излязоха на светло.

— Сбогом, атомни енергетици! — извика Кодай, когато Джоузи излезе от електронната осигурителна система на Агенцията за атомна енергия. — Благодарим ви за гостоприемството!

Екранът на компютъра потъмня, като остана да примигва само един самотен курсор. Къде ли щяха да го изпратят на разузнаване следващия път? В данъчните служби на САЩ? Или в Американската икономическа асоциация? В една известна банка, чиято осигурителна система се бе оказала толкова примитивна, че Кодай написа възмутено електронно послание на шефа на компютърното ѝ обезпечаване. Курсорът на Миклош Кодай се бе озовавал на най-екзотични места — само дето нямаше джобни пари, че да изпраца по някоя картичка до дома, образно казано. Джоузи затвори компютъра и Кодай натисна копчето, за да го изключи, като със свободната си ръка гаврътна чашата с вино.

— Следващия път влез в компютър на Унгарска национална банка. Гледай да източииш сметка на някое държавно учреждение, да видим дали ще забележат.

Джоузи стана от леглото и започна да се облича.

— Другата седмица няма да ти идвам на гости, Миклош.

— Няма да идваш? Няма кой да се грижи за твоя майка?

— Не е това. Просто реших да си дадем почивка. Нашата връзка не отива наникъде.

— Почивка? Какво е това, да се разделим?

— Ти какво ще кажеш? В края на краищата и ти си страна по случая.

Миклош разпери ръце. Не че нямаше какво да каже. Двамата с Джоузи се бяха срещали почти всеки четвъртък в продължение на осемнайсет месеца, играеха си с компютъра, любеха се и се забавляваха. Но това бе всичко. Връзката им не се бе развила и нито веднъж не бяха правили планове за бъдещето. Краят изглеждаше неизбежен.

— Ами какво, аз сигурно ще се върна в Унгария — каза Кодай, на когото бяха нужни пет секунда, за да вземе решение. — Тук изкарвам добри пари, но ако дошло време да се женя, аз ще се оженя за унгарка.

Джоузефин бе напълно облечена и готова да си ходи.

— Желая ти успех. Приятно ми беше с теб.

— Да. На мен също.

— Сбогом, Миклош. Благодаря ти за всичко.

— Сбогом, красавице. Целувам ти ръка.

Сребристосивият форд пума с чисто нови регистрационни номера плавно спря във фабричния двор. От колата излязоха мъж и жена. И двамата бяха високи и атлетични, с бронзов загар. Мъжът имаше приятни черти, а жената беше истинска красавица, с бухнала кестенява коса, която се спускаше като водопад до раменете. Той носеше в ръка неголям куфар, а тя — портативен компютър. И двамата бяха облечени с чисто нови работни комбинезони и носеха под мишница неизползвани оранжеви каски. Заклучиха колата и закрачиха към рецепцията.

Служителката зад бюрото се облеци, като ги видя. Под работните им комбинезони се подаваха скъпи габардинени костюми и италиански обувки.

— Какво обичате? — заекна момичето.

— Моля ви, кажете на мистър Градли, че мистър Търстън и мис О'Шей са дошли да се срещнат с него.

— Разбира се. Бихте ли се разписали в книгата?

В графата „име на фирма“ Търстън вписа „Землемерни услуги, Орегон“. От изгладения чист ръкав на работния му комбинезон надничаше златен ролекс. Служителката позвъни в кабинета на Джордж, а очите ѝ жадно оглеждаха двамата новодошли. Беше си намерила хубава тема за разговор през обедната почивка.

Джордж се спусна тичешком по стълбите. Колкото по-бързо приключе с тях двамата, толкова по-добре. Вал я нямаше този ден, предвидливо я бе изпратил да държи Андрю Уолтърс под око на някакви преговори за доставка на дървен материал. Уолтърс много се гордееше с търговските си способности, но Джордж бе забелязал, че когато и Вал присъства на срещите му, получаваха още по пет процента отбивка от цената.

Щом видя Търстън и О'Шей, пременени като за ревю на нови модели работно облекло, Джордж за малко не припадна. Двамата се набиваха на очи като кралски особи в приют за бедни.

— Добро утро.

— Добро утро! — отвърна бодро Търстън, после понижи глас и добави съзаклятнически: — Представихме се за земемери. Така никой няма да се усъмни.

— Не е лошо като идея. Можехте за по-голяма убедителност да свалите етикета от куфара си.

— Да, разбира се! Колко сте наблюдателен — смотолеви гостът и припряно задърпа етикета, който го идентифицираше като член на Клуба на притежателите на златна карта за пропътувани въздушни мили.

Докато О'Шей свалеше същия издайнически етикет от ръчната си чанта, тя дари Джордж с една от лъчезарните си усмивки. Само преди месец от такава усмивка коленете му бяха омекнали в кръчмата, но сега тайното ѝ оръжие явно бе загубило поразяващата си сила. Дали защото тя му бе звъняла по два пъти на ден с подробни въпроси за всяка отделна цифра от фирмената му документация, или защото сега се безпокоеше, че присъствието им ще разтревожи работниците му, Джордж не се поддаде на чара ѝ и коленете му си останаха стабилни.

— Ами да тръгваме...

Кели О'Шей нави косата си на кок и я прихвана с шнола. Каската ѝ подхождаше като слънчеви очила на прилеп. Джордж ги поведе към цеха. Ако бе очаквал, че гостите му ще се оглеждат безпомощно наоколо и няма да знаят какво да правят, очакванията му се оказаха излъгани. Тия двамата явно бяха инспектирали достатъчно мебелни фабрики и знаеха точно какво търсят и къде да гледат.

Въпросите им също бяха целенасочени и извънредно подробни. Питаха за технологичния процес и работния график, за квалификацията на работниците и условията за безопасност, за конфигурацията на поточните линии и планираните инвестиции и разширения. От очите им не убегнаха дори и някои от по-находчивите поправки на Дарън, но вместо да се шокират, както бе очаквал Джордж, двамата закимаха доволни.

— Добра икономия, а? Какво ще кажеш, Кели? — бе коментарът на Търстън.

Обиколката из главния цех продължи точно два часа, плюс още четирийсет минути в бояджийския. Още час и половина прекараха във фирмения магазин и дори намериха какво да правят цели трийсет минути в склада за готова продукция. Когато най-после свършиха,

гостите свалиха каските, О'Шей извади шнолата, разпусна разкошната си коса и тримата се отпавиха към кабинета на Джордж.

— Благодарим за обиколката и обясненията, Джордж. Много сме впечатлени. Фабриката е страхотна.

— За пръв път някой я нарича така. Викали са ѝ разнебитена, музеен експонат и какво ли не. Но страхотна — никога!

— Говорим сериозно, Джордж. Харесва ни как с минимални инвестиции успяваш да правиш от нищо нещо. Защо да се влагат пари, които могат да бъдат икономисани?

Джордж вдигна рамене. Не виждаше причина да спори.

Търстън продължи:

— Констатирахме наличие на много добри възможности. Цялата проектантска дейност ще се съсредоточи в Орегон. Нашите компютризирани информационни системи ще следят за маркетинга, заявките за материали и суровини, финансовото обезпечаване. Така ще се спестят много средства. Ще икономисаме и от разходите за финансиране. Предполагам, че вашите английски банки ви смъкват по няколко кожи, не съм ли прав? Възможностите наистина са големи.

Търстън внезапно млъкна. Той не бе предвиждал такава дълга хвалебствена реч и като потенциален купувач нямаше интерес да вдига акциите на „Гисинг“.

— Разбира се, има и недостатъци — бързо добави той. — Но засега предпочитам да се съсредоточим върху предимствата.

— Очертават ли се големи съкращения? — попита Джордж.

— Засега нищо не може да се каже със сигурност, Джордж. Най-напред нашите финансови експерти трябва да направят съответната оценка и да предложат бизнес план. Не забравяй, че нашата цел е да излезем на европейските пазари. „Гисинг“ е само първа стъпка към желаната от нас консолидация. Разбира се, правата на всеки служител ще бъдат защитени в максимална степен...

— Ние в „Орегон Фърничър“ се гордеем с нашите програми за защита правата на служителите — заприглася му О'Шей. — Това е изрично залегнало в нашата фирмена политика.

Последното си беше самата истина — поне така пишеше в предоставените на Джордж фирмени рекламни материали. Вярно беше и нещо друго — „Орегон Фърничър“ изкупуваше малки фирми, преустройваше ги в съответствие с корпоративната структура и после

съкращаваше целия излишен персонал. Колкото и да му се искаше да вярва, че с неговата фирма няма да постъпят така, Джордж съзнаваше, че едва ли си има работа с алтруисти и филантропи. Разбира се, като начало фирмата нямаше да се казва вече „Гисинг“. С това и последното му обещание към стария Том Гисинг щеше да бъде нарушено.

— Е добре, смятате ли да ми направите оферта? — запита той.

— Виж какво, Джордж, все още е рано да се обвързваме с конкретна цена. Каквато и оферта да имаме предвид, трябва най-напред да бъде одобрена от Комисията за стратегическо планиране, която се събира веднъж в месеца. Обикновено всяка оферта се връща с цял куп въпроси за доизясняване. Нали така, Кели?

— Точно така. Ние им представяме перфектно съставен бизнес план, който те се опитват с всички сили да разпердушният. Процедурата е доста сложна и извънредно задълбочена.

— Но все пак смятате ли да направите оферта, или не?

Търстън бе изненадан от подобна прямота.

— Джордж, ние все още не сме обсъждали конкретна цена. Нито пък условия за евентуална покупко-продажба. Предполагам, че ако Комисията за стратегическо планиране одобри сделката по принцип, ще дойдем още веднъж с нашия екип от юридически съветници и ще успеем да стигнем до споразумение. При това положение, ако успеем да се споразумеем — сега е моментът да те предупредя, Джордж, ние преговаряме твърдо, но справедливо — та ако значи се споразумеем с теб за цена, ще направим официално предложение до Комисията. И ако тя го потвърди, ще сключим сделката.

— Колко време може да отнеме това?

— Зависи и от теб. Ако приемеш всичките ни условия, можем да приключим доста бързо. Нали така, Кели? — Търстън се засмя от сърце на собствената си шега. О’Шей произведе поредната си 24-каратова усмивка, с която би могла да продаде паста за зъби дори на беззъбите, но колената на Джордж бяха имунизирани срещу чара ѝ. Може би междувременно се бе отказал от хубавите жени. Търстън продължи: — Ако преговорите вървят нормално, бих казал около четири месеца.

— Това е прекалено много — каза Джордж. От чекмеджето на бюрото си той извади проектодоговор за покупко-продажба в два

екземпляра, съставен от един местен адвокат — същия, който му бе написал навремето договора за купуване на „Гисинг“. Този път договорът бе съставен така, че даваше едностранни предимства на продавача. — Ето ви договора. В него има две празни места. Едното е за датата, другото за сумата, която сте готови да платите. Прочетете го внимателно, покажете го на колкото си искате комисии, после го подпишете и ми го пратете по пощата. Може да внасяте промени, но ако не ги одобря, няма да подпиша. Може да впишете каквато цена си искате, но ако не ми хареса, също няма да подпиша. Няма да има никакви преговори. Просто посочвате цена, която ви се струва справедлива, и чакате да я одобря. Ако пък не я одобря, сделка няма да има — втора възможност няма да ви се даде.

Двамата слушаха внимателно. Джордж продължи:

— Това — първо. Второ, покупко-продажбата трябва да се извърши най-късно до тринайсети юли. Ако решението ви се забави след тази дата, дори само с ден или час, сделка няма да има. Имате цели три месеца на разположение, така че гледайте да се вместите. Ясен ли съм?

С несигурна ръка Търстън вдигна договора от бюрото. В бизнес колежа не ги бяха учили да преговарят така.

— Пределно ясен си, Джордж, само че аз не съм убеден, че предложеният от теб път на действие ще доведе до взаимноизгодно решение на проблема. В сделка като тази има редица фактори, които трябва да се вземат предвид.

— Нямам нищо против. Правете каквото намерите за добре. Но ако до въпросната дата не получа оферта, която да ми изнася, сделка няма да има.

— Сигурно много ти трябват тия пари, а, Джордж? Какво става, да не си заложил на някой кон?

— Може би.

Търстън не знаеше какво да каже. Погледна О'Шей, но тя също не разбираше какво става.

— Джордж, помагай, за бога! Сигурно имаш все пак някаква идея каква цена очакваш да получиш.

— Много добре знам колко искам да получа. — Ръката му потупа един запечатан бял плик, който през цялото време бе лежал на бюрото му. — Цената е написана вътре. Така че, ако вашата е с едно пени по-

ниска или ако вашите адвокати започнат да шикалкавят с договора, сделка няма да има. Ясен ли съм?

Търстън бавно кимна с глава.

— Като кристал.

Разговорът приключи. Гостите станаха и си засъбираха нещата. Търстън натъпка документите в куфара си, а О'Шей затвори компютъра и прибра мобилния си телефон в идиотския си работен комбинезон. На една от презрамките още висеше етикетът на магазина, откъдето бе купен.

— Е, приятно ни беше да се видим Джордж.

— Да. За нас бе истинско удоволствие да се запознаем с твоята фабрика. Много сме впечатлени.

Последва желязното ръкостискане на Търстън и пеперуденото докосване на О'Шей.

— Благодаря, че дойдохте. Надявам се да се чуем пак.

Очите на Търстън погледнаха с неба белия плик върху бюрото.

— Ще ми позволиш ли да взема писмото ти и да го пусна, а, Джордж? Ха-ха-ха!

Притесненият смях на Търстън отекна по коридора, следван от лъчезарната усмивка на О'Шей. Джордж ги изпрати с поглед от прозореца на кабинета си; докато прекосиха фабричния двор, огледаха се за последен път и се качиха в наетата спортна кола. Гумите ѝ хвърлиха дребни камъчета, когато профуча през портала. Джордж се запита дали нестандартният му стил на водене на преговори няма да ги отблъсне като купувачи. Не че му пукаше кой знае колко — той обичаше „Гисингс“ и нямаше особено желание да се раздели с фирмата.

Тропот на обувки по стълбището и задъханият глас на Дарън го върнаха към действителността.

— Кви бяха тия баровци, бе? С момчетата искахме да им претарашим колата, ама беше с аларма, пък и през прозореца не се виждаше нищо за крадене.

— Землемери.

— Ако тия двамата са землемери, аз съм кралят на Мароко. Ама ти не бери грижа, само да се върне Вал, ще я притисна и тя всичко ще ми каже. Не можеш да се будалкаш с мене, Джордж!

— Виж, това не се знае, ваша светлост.

Двете шайби бяха щракнали. Матю пристъпи напред. От първото му влизане в трезора бе минал цял месец. Беше първият ден на второто му седмично, дежурство, през което му се даваше последна възможност да реализира идеята на Билиъл.

Матю завъртя енергично шайбата, към края на хода забави малко, за да не пропусне желанието номер, после я завъртя на обратно. Някъде в идеално смазаните механизми на вратата прецизният стоманен барабан отброяваше безпогрешно всяко деление. Матю набра последния номер и шайбата застана на мястото си с меко щракване. Камерата над главата му внимателно следеше всяко негово движение, което се записваше на лента някъде по другите етажи на банката. Човекът от охраната сложи ръка върху кръглата дръжка и я подръпна. Чу се познатото свистене, после постепенно затихна. Вратата можеше да бъде отворена.

Около левия глезен на Матю имаше завързани два ластика, а в главата му — подробен план. Неотдавна на косъм се бе разминал със затворническа присъда за борсови измами, като цената на спасението му бе половин милион лири стерлинги. Само един луд би се опитал да ограби най-добре пазения банков трезор в Англия. Луд ли беше Матю? И той не знаеше.

Тримата поеха по маршрута си из залите на трезора. Златото си блестеше по стелажите, кротко и безжизнено както винаги. Офисът си приличаше на офис. Циркулярът върху масата за рязане на хартия беше покрит с брезент, но стаята бе почиствана неотдавна от хартиения прах, а календарът на Ер Франс беше обърнат на текущия месец. Тримата продължиха огледа, а камерите зорко следяха всяко тяхно движение.

Влязоха в залата с еврооблигациите. Там имаше повече следи от живот, отколкото в залата с благородните метали. Златото е вечно. То не изплаща дивиденди и не подлежи на изкупуване. Златото може да си седи в трезора на „Мадисън“ вечно, докато милиони хора го купуват и продават, печелят и губят на хартия. Еврооблигациите са друго нещо.

Периодично от тях се режат купони, изплаща се дивидент. В един момент идва падежът им, при което парите се изплащат на приносителя, а хартията се унищожават. После компаниите взимат нови заеми, издават нови количества облигации и трезорът се попълва отново с купища безценна хартия.

Всеки ден залата с еврооблигациите изглежда различно в сравнение с предишния. Някои облигации се изнасят, за да се отрежат купоните, други се унищожават като изплатени, трети се добавят към съществуващите или към нови купчини. Още с влизането си Матю потърси с очи количката. Тя се намираше в средата на една от пътеките, възможно най-далеч от двете камери, които бе забелязал предишния път. Може би имаше и други камери, скрити в полумрака, но за начало положението не беше зле. Нещо повече — този ден количката изглеждаше добре натоварена.

Тримата мъже тръгнаха по пътеките между стелажите, като се опитваха да забележат някаква нередност. Неоновата тръба, която бе подразнила Матю с примигването си предишния месец, все още примигваше с мъртвешка жълтеникава светлина. Това сега нямаше значение. Щом тримата се упътиха обратно към вратата, Матю остави полицая и човека от охраната да минат по последната пътека между стелажите, а самият той сви в предпоследната. Когато стигна до количката, се наведе — връзката на дясната му обувка се бе развързала. Матю я бе разхлабил в тоалетната на идване. Клекна да я завърже. Пищялът на левия му крак беше под ъгъл около четирийсет и пет градуса спрямо пода, а краят на крачола му — на около двайсет сантиметра от количката. Ластичите стягаха плътта. „Стиска ли ти, или не? — сякаш питаха те. — Я да видим дали си истински мъж!“

От мястото, където бе коленичил, се виждаше решетката на вентилационната шахта. Все още беше разхлабена както предишния месец.

— Ей! — извика той спътниците си. — Тая решетка там защо не е плътно затворена?

Те погледнаха към него през стелаж. Матю посочи с пръст. Човекът от охраната се наведе.

— Нищо й няма — изръмжа той и се изправи.

Полицаят също се наведе. Огледа решетката, после застана на четири крака и надникна вътре. Човекът от охраната реши, че също

трябва да направи по-внимателен оглед. Това си беше обикновен вентилационен отвор, а не тунел, по който може да пропълзи крадец. Ама знае ли човек? Полицаяте от специалното звено не обичаха хората от охраната. Смятаха ги за не добре обучени, за недостатъчно квалифицирани професионалисти. Охранителят легна по корем и се пресегна да разклати решетката. За да не остане по-назад, полицаят извади джобно фенерче и също посегна към пръчките.

Гумените ластиси прежулваха прасеца на Матю, сякаш скандираха до премаляване зловещия въпрос: „Стиска ли ти, или не?“ Преди главата му да е дала отговора, ръцете му я изпревариха. На средната полица на количката имаше няколко пачки облигации на различни компании. Ръцете му се протегнаха и взеха по една-две облигации от всяка купчина. Не се чу никакво изшумоляване на хартия. През последните две седмици Матю се бе упражнявал по един час всяка нощ. Най-напред на запалена лампа, после в пълна тъмнина. Беше се записвал с микрофон и си бе засичал време. Накрая се усъвършенства дотолкова, че хартията не издаваше звук. Беше и бърз като стрела.

В ръката си сега държеше двайсетина листа хартия, може би трийсет. Полицаят тъкмо се надигаше на колене и лакти от пода. Тази глупава решетка не беше негов проблем. Ония от поддръжката да се занимават с нея. Какво можеш да очакваш от един охранител, освен да вдига аларма! Полицаят се заизправя на крака.

Докато траеше това, Матю бе успял да натъпче хартиите в левия си крачол. Първият ластик ги прихвана на височина на средата на прасеца. Хартиите плътно обгръщаха пицъла му като наколенка. Матю се опита да нахлузи и втория ластик, но не успя от един опит и реши да не пробва повече. Вдигна чорапа си върху ластика и се изправи.

Левият му крачол падаше плътно до обувката. На вид не се различаваше по нищо от десния. Полицаят го чакаше, изправен до вратата. Охранителят се обаждаше по вътрешния телефон до пулта за наблюдение, да пратят някого да затегне решетката. Гласът от другия край звучеше отегчено. Матю последва двамата мъже и заедно излязоха от залата за еврооблигации. Когато минаваха през офиса между двете зали, той се извини и отскочи до тоалетните. Затвори вратата и огледа тавана. Не се виждаха камери, но нямаше защо да

рисува. Изправи се срещу писоара и започна да пикае. Сутринта бе изпил литър и половина хладка вода, която сега напираше да излезе.

На влизане взните в пода на кабината за разпознаване го бяха премерили. Сега не трябваше да е и с грам по-тежък, отколкото тогава. Хората не стават по-тежки току-така. Ако за половин час си натезал, значи си взел нещо, което не е бивало да пипаш. Е, ако си станал по-лек, в това няма нищо съмнително. Може просто да си се изпикал.

Матю усети как ластикът леко се разхлаби. Помисли си дали да не нахлузи и двата ластика върху облигациите, но после се отказа. В трезора и прилежащите помещения навсякъде имаше камери. Може първия път да не го бяха забелязали, но нямаше защо да предизвиква съдбата. Матю си изми ръцете и излезе от тоалетната.

Полицаят, човекът от охраната и крадецът напуснаха заедно трезора. С всяка крачка облигациите в крачолата на Матю се притискаха от ластика и стенеха. Чорапът му се бе разхлабил и Матю усещаше как ластикът, се смъква малко по малко надолу по пресеца. Каза си, че трябва да се спре и го притегне, но вече се бе спирал на два пъти. Веднъж да си върже обувката и втори път, за да отиде до тоалетната. Трети път щеше да бъде прекалено. Ако трябваше да пристяга нещо, да се бе сетил в тоалетната!

Тримата продължиха да крачат. Стигнаха до асансьора, който си беше на мястото, на минус четири. Докато влизаха, Матю неволно прегъна крака си, малко повече и ластикът се смъкна надолу по пресеца. Облигациите се разтвориха. Ластикът все още ги придържаше отдолу, но под коляното се образува издайнически полукръг, който се виждаше през крачолата — ясен и категоричен като затворническа присъда.

Матю замръзна от ужас.

Охранителят се обади на пулта за наблюдение и поиска разрешение да се качват. Интеркомът се включи. От пулта разпозна гласа и лицето му и освободиха спирачките. Огромният асансьор се задвижи и бавно-бавно се заизкачва нагоре. Камерата държеше на фокус лицето на Матю; сигурно на монитора се виждаше как се поти. Дали някой ден няма да изобретят детектор на страх?

Охранителят и полицаят не му обръщаха внимание. Облегнати на стоманената стена, те си бърбеха приятелски. Началникът на охраната, на почти всяка банка е бивш полицейски служител. Сравнена

с тръпката на полицейската служба, охранителната работа е затъпяващо скучна, но заплащането е няколко пъти по-високо. Ако към края на кариерата ти са те подминали за повишение и не можеш да се пенсионираш като капитан, започваш да обръщаш поглед към частния сектор. Парите не са лошо нещо, но сърцето винаги ще те тегли назад, към полицията.

Полицаят съзнаваше всичко това. Все още му беше рано да мисли за пенсия, но редовите полицаи гледат навреме да завързват приятелства с охраните на банките. Не се знай кога ще им потребват.

Асансьорът се изкачваше бавно, а Матю се бореше със себе си и още не можеше да реши какво да прави. Да се наведе и да стегне ластика пред два чифта очи и под стъкленото око на камерата? Или да рискува да излезе от асансьора както си е — с хартиения полукръг под крачола, сякаш моли да го арестуват?

Накрая по-малката опасност надделя. Матю просто не можеше да излезе от асансьора с панталон, издут от уликите на току-що консумирано престъпление. Той се наведе, повдигна крачола си и нагласи ластика плътно върху облигациите. Ако в този момент полицаят и човекът от охраната се бяха обърнали да го погледнат, той щеше да има достатъчно време да размишлява за безразсъдната си постъпка в някоя килия. Само че те не се обърнаха, а продължиха да си бърбят като добри приятели и бъдещи колеги.

Асансьорът спря. Охранителят поиска разрешение да отворят вратите. Разрешението се забави. Дали тъкмо в този момент не разполагаха въоръжена охрана в полукръг около асансьора, за да се нахвърлят отгоре му, когато вратите се разтворят? Или пък оня от пулта за наблюдение бе отишъл да пусне една вода, докато мониторът показваше престъплението на Матю.

Интеркомът припука. Невидимата ръка разтвори вратите.

Пред асансьора нямаше никой. Нито пазачи, нито полицаи. Само свобода.

— Хайде, момчета, до довечера — изръмжа Матю и пое с несигурни крачки навън.

Облицованата с тъмен махагон заседателна зала на Борда на директорите на „Уайнстейн Люкс“ се намира на четирийсетия етаж в един небостъргач на Уолстрийт. Президентът на компанията Сет Уайнстейн Трети призовава Борда към ред. Господата току-що са приключили с обяда — пушена пъстърва, пилешки гърди и зелена салата. Не им е било сервирано вино, а за десерт са получили само плодове. Зад двойните врати в мълчаливо очакване стоят две секретарки, чиято задача е да не допускат никого в залата. От ненарушеното спокойствие на съвещаващите се може да зависят сделки за милиарди долари. Цели финансови пазари може да се сринат като картонени кули. Всяко взето решение е окончателно и не подлежи на преразглеждане. Затова съвещанието не бива да се прекъсва при никакви обстоятелства.

— Господа, предлагам да минем на следващия кандидат. Моля, извадете от папките си досието на мистър Закари Градли, известен като Зак, който завежда данъчния отдел на лондонския клон. Както се вижда от документите му, мистър Градли е на двацет и девет години. Понастоящем е едва вицепрезидент, но е постъпило предложение да прескочи ранга на старши вицепрезидент и да бъде издигната кандидатурата му за съдружник.

Сет Уайнстейн е сдържан човек с официални маниери. Той не притежава страховития лъвски рев на Дан Креймър, президента на „Мадисън“, но по свой начин държанието му също излъчва власт, авторитет и личен чар. Годишните класации за най-популярен шеф на Уолстрийт се печелят ту от Креймър, ту от Уайнстейн — много рядко от някой трети.

Уайнстейн представя кандидата със съзнателно неутрални изрази. По гласа му не личи дали той самият одобрява Зак Градли за съдружник, или не. Целта на Уайнстейн е всеки от присъстващите да си изгради свое мнение за предложения Зак Градли и да бъде в състояние да го защити.

Думата взема Хорхе Еспарза, финансовият директор на „Уайнстейн Люкс“, чието главно задължение е да решава всеки ден къде да отиват милиардите на банката.

— Това е млад човек, нали? Работи при нас от две години. Преди това е бил месец-два в „Кобург“, английската банка. Преди това е правил докторат, но го е зарязал по средата. Не е в стила ни да повишаваме в съдружници хлапаци, колкото и впечатляващи да са първите им изяви.

Еспарза изразява отношението си искрено, както го чувства. Като финансов директор той има грижата да влага богатството на фирмата винаги в най-добрата валута и в най-добрите ценни книжа, но иначе не е голям мислител. Уайнстейн мълчи и слуша търпеливо. До края на съвещанието той няма повече да се намеси. Втори след Еспарза започва да говори Ларс Андерсен, американизираният швед. Андерсен е шеф на Отдела за корпоративни финанси. Говори с равен тон и гласът му е толкова тих, че всички се напрягат да го чуят.

— Прав си, Хорхе. Ние не раздаваме съдружничества без причина. Само че този хлапак е реализирал невероятни печалби за фирмата. За една година той е изкарал толкова, колкото Гилингам едва успяваше за три. Ние всички много уважавахме Гилингам. Подкрепихме го, когато за пръв път си призна, че страда от алкохолизъм — нещо, което не бихме направили за никой друг. Има признаци обаче, че младият Градли е още по-талантлив от Хал. Всеки от нас е работил с данъчни експерти. Те са малко особени, не съвсем конвенционални хора. За работата, която вършат, това е може би необходимо условие. Ето защо, аз предлагам и ние да не постъпваме конвенционално с младия Градли.

Идва ред на Алан Кармайкъл. Той е слаб, жилав и загорял, лицето му напомня щавена говежда кожа, но въпреки вида му, свидетелстващ за редовни ваканции по световните скикурорти и сафарита в Кения, Кармайкъл от пет години отговаря за всички европейски сделки на „Уайнстейн Люкс“. Той е пряк началник на Диксън Бандерман и двамата са обсъждали заедно перспективите на Зак с часове.

— Съгласен съм. От постъпването си при нас Градли постигна невероятни успехи. Преди две години той се яви изневиделица с една нетрадиционна, блестящо изпипана сделка с „Томинто Ойл“, след

което успешно се включи в серия проекти под ръководството на Ейми-Лу Мазовиецки, старши вицепрезидент при мен. После ни доведе като клиент „Хадърли Пасифик“ и осъществи изключително успешно сделката с придобиването от тях на Саут Чайна Тръст Банк — една компания, голяма почти колкото самата „Хадърли“. Клиентът...

— ... който му се пада тъст, нали така? — прекъсва го Еспарза. Раздадените им бележки са извънредно подробни.

— Така е. Лорд Хадърли, президентът на „Хадърли Пасифик“, е тъст на Зак Градли — продължава Кармайкъл. — За мен обаче това е без значение. Хадърли нямаше да сключи сделката, ако не беше перфектна. А тя донесе и четирийсет милиона долара хонорар за нас. Младият Градли не само има куража да му поиска толкова много пари, но и способността да съобрази, че тъст му трябва или да плати, или да се откаже от сделката. Това е доказателство за интелигентност и смелост — според мен една печеливша комбинация. Но всички тези неща не са чак толкова важни. Градли може да заслужава отлични оценки по всеки показател, но действителната причина, поради които е предложен за съдружник, са способностите му в данъчната област. Искам да бъда пределно ясен: Градли не просто изобрети една гениална формула за избягване на данъци — „Рози“, но успя да я пробута на всички пазари в Азия. Търсенето на продукта беше толкова силно, че привлякохме за свои клиент компании, с които преди никога не сме си разменяли дори коледни картички. Градли донесе на „Уайнстейн Люкс“ нещо много повече от пари той ни донесе репутация.

Кармайкъл неслучайно завършва речта си с думата „репутация“. Той прекрасно знае — както знаят и всички присъстващи — че Сет Уайнстейн по-скоро би изхвърлил половин милиард долара в морето, отколкото да навреди по някакъв начин на доброто име на банката си. „Нужен ни бе цял век, за да я изградим — обича да казва той за репутацията — но ни трябва две минути, за да я сринем.“ А и казаното от Кармайкъл е самата истина. Пакетът „Рози“ на Зак е завоювал за фирмата име на азиатските пазари, каквото никога преда не са се надявали да имат. Ал Нгуен, шефът на операциите на банката в Азия, кима енергично в знак на съгласие.

— Така е, така е. В последно време нашата репутация разчита главно на „Рози“. Връзките ни с азиатските клиенти са по-здрави от

всякога. — Нгуен произнася „р“ и „л“ еднакво, но всички прекрасно разбират какво иска да каже.

— Добре де, младежът е имал много успешна година. Въпросът е: може ли да я повтори? Откъде сме сигурни? — Гласът на Еспарза прилича на ръмжене.

Кармайкъл е говорил надълго и нашироко с Бандерман, преди да долети през океана за това съвещание, и има готов отговор:

— Да, може! Диксън Бандерман познава Градли по-добре от когото и да било от нас. Диксън твърди, че Градли е най-способният служител, когото някога е виждал в нашата фирма. Той може и да не измисли някое ново издание на „Рози“, но при всички случаи ще донесе на фирмата много повече, отколкото Хал Гилингъм, дори и в най-добрите си години. Той е извънредно трудолюбив, амбициозен, има ум като бръснач и съвършен търговски усет. Това е, което мисли Дик Бандерман за него, и аз нямам основание да не му вярвам.

Еспарза няма нищо против Зак Градли. Той просто не харесва Кармайкъл, намира го за твърде самонадеян и отблъскващ. Гласът му продължава да боботи заядливо.

— Е, добре, да предположим, че момчето е добро. Но знаем ли какво става в сърцето му? — Еспарза се удря с юмрук в гърдите. — Обича ли фирмата?

Въпросът е отправен към цялата заседателна зала, но от Борда искат да чуят отговора на Кармайкъл. Кармайкъл мълчи.

— Алан, какво ще кажеш?

Този път Еспарза отправя по-конкретно въпроса си и Кармайкъл отваря уста, за да отговори.

— Матю Градли? Обаждаме се от рецепцията. Търси ви някакъв човек. Казва, че има да получава пакет от вас.

— Веднага слизам — каза Матю.

Той взе от бюрото си голям кафяв плик, адресиран до Хелмут Цитхамер, директор по инвестициите на една от най-големите швейцарски банки, слезе във фойето и го подаде на куриера, като не забрави да получи разписка.

Куриерът беше от известна служба за експресни доставки. Тези момчета вземат пакет от всяка част на Лондон, яхват мотоциклета и отпрашват за Хийтроу, където се мятат на първия самолет в тяхната посока. При пристигане на летището предават пакета на местен представител, който го доставя на желаня адрес още същия ден. Услугата не е евтина, но Матю никак не се тревожеше от цената.

В пакета имаше пачка еврооблигации на обща стойност около осем милиона долара. Часът бе осем сутринта.

Този ден Матю имаше много работа, но през цялото време поглеждаше часовника. По обяд Фиона и Ед Дийн излязоха да хапнат. Поканиха Матю да обядва с тях, но той отказа. По-късно щеше да си вземе сандвич.

Телефонът звънна точно в дванайсет и четирийсет. От цюрихския офис на куриерската служба потвърдиха, че пакетът е доставен преди половин час. Матю благодари и затвори. Време бе за кафе.

От познатата градинка, свит малко повече от обикновено на пейката, той позвъни най-напред на Хелмут Цитхамер.

— Получихте ли моя портфейл с облигации?

— Да, мистър Градли. Облигациите се намират на съхранение в трезора, а ние очакваме вашите указания.

Цитхамер беше много различен от Билиъл. Неговата банка не обслужваше доказани престъпници и подлагаше всеки потенциален клиент на внимателно проучване, преди да му открие сметка. Резултатите от проучването на Матю бяха успокоителни. Матю бе син

на покойния Бърнард Градли, английски милионер първо поколение. Източниците на Цитхамер бяха установили, че Матю вероятно е наследил от баща си около десет милиона лири стерлинги, макар да не разполагаха с подробности относно самото завещание. Матю Градли работеше в „Мадисън“, една от най-уважаваните американски банки. Цитхамер беше доволен. Градли се бе оказал напълно благонадежден нов клиент, добре дошъл в неговата банка.

— Отлично! — каза Матю. — Бихте ли ми дали приблизителна пазарна оценка на облигациите?

— Разбира се. Текущата им пазарна цена възлиза точно на осем милиона двеста трийсет и седем хиляди триста и осем долара.

— И вие можете да ми заемете до седемдесет процента от тази пазарна цена?

Темата бе обсъждана вече многократно. Банката на Цитхамер щеше да задържи облигациите като гаранция за заема, който щеше да отпусне на Матю. Ако Матю не успееше да върне заема навреме, банката имаше право да продаде облигациите и да си събере парите от тях. От гледна точка на банката това бе една напълно безопасна операция.

— Точно така — отвърна Цитхамер. — Имам право да ви отпусна още в момента заем в размер до пет милиона седемстотин шейсет и шест хиляди долара. Очаквам вашите указания къде да преведа парите.

— Много добре. Искам да преведете парите още днес по сметката ми в „Суицърлънд Интърнешънъл“. — Матю продиктува номера на сметката и още някои подробности по трансфера.

— В „Суицърлънд Интърнешънъл“? — В слушалката ясно се чу как банкерът пое шумно дъх, но не каза нищо повече. — Веднага ще се заема с това.

След това Матю се обади на Билиъл. За този разговор му бе нужен един допълнителен уред — джобен диктофон. Той го включи, убеди се, че работи, и чак тогава набра номера. Матю имаше доверие на Джеймс Билиъл колкото на отровен паяк.

— Матю Градли! Толкова се радвам да те чуя отново — замърка угоднически Билиъл, щом чу гласа му. — Сигурен бях, че ще се обадиш.

— Радвам се, че се радваш. Сигурно ще се зарадваш още повече да узнаеш, че се възползвах от съвета ти.

— От съвета ми ли, Матю? — изкиска се грозно Билиъл. — Че какъв съвет съм ти давал? Как да се пазиш от слънчево изгаряне? Аз самият винаги ползвам хидратантен крем заедно с лосиона.

— Прекрасно знаеш за какво говоря. В момента разполагам с около шест милиона повече, отколкото при последния ни разговор.

— Шест милиона! Моите поздравления. Мога ли да попитам за източника на това внезапно състояние, приятелю? Да не си спечелил от лотарията? Ха-ха-ха!

Вечно предпазливият Билиъл по навик внимаваше да не се изтърве. Матю реши, че трябва да го предизвика.

— Задигнах облигациите от трезора на „Мадисън“, точно както ме посъветва. Тази сутрин ги продадох. В момента ти превеждам парите.

— Какво си направил? — извика Билиъл ужасен. — Продад си ги? На кого?

Матю му каза името на голямата швейцарска банка. Билиъл го повтори, сякаш за да се убеди, че е чул правилно. Задушаваше се от шока.

— Ти си полудял. Изрично ти казах да ги продадеш чрез нас. Рано или късно „Мадисън“ ще открие кражбата. Ще се разровят и като нищо ще проследят движението на облигациите. Дискретност, Матю, дискретност му е майката! Ние можехме да ги продадем така, че никога да не могат да ги проследят. Ти си един глупак!

Билиъл с основание бе възмутен и много уплашен. Неблагоразумието на Матю можеше да доведе до арестуването му за един от най-дръзките банкови обири в историята. Ако се стигнеше до съдебен процес, шумът, който щеше да се вдигне, непременно щеше да засегне и „Суицърлънд Интърнешънъл“, а в „Суицърлънд Интърнешънъл“ имаха нужда от публичност точно толкова, колкото в „Беърингс“ от Ник Лийсън.

Матю търпеливо изслуша крясъците на Билиъл. Накрая меко попита:

— Нещо не пропусна ли?

Билиъл мълчеше.

— Струва ми се, пропусна да отречеш, че идеята за обира беше твоя. — Гласът на Матю бе станал почти нежен. — Това е груба грешка, особено когато разговорът се записва.

Той върна лентата, и пусна последните секунди от разговора, за да докаже, че не блъфира. Билиъл мълчеше. После Матю отново превключи диктофона на запис.

— И какво смяташ да правиш с този запис, приятелю? — запита Билиъл след дълга пауза. — Ти също си замесен, позволи ми да ти го напомня.

— Смятам да се застраховам, че този път няма да ме измамиш. Ако изпълниш това, което искам от теб, всякакви делови отношения помежду ни ще приключат до края на седмицата. Касетата ще се съхранява на сигурно място заедно с подробно писмено изложение за всичките ни съвместни начинания. Силно се надявам, че тези документи няма никога да потрябват. Но ако бъда арестуван и съден по каквато и да било причина, касетата и изложението влизат в играта и аз лично ще се погрижа да тикнат и теб в затвора.

— Тази сутрин наистина ли продаде облигациите?

— Не е твоя работа.

Билиъл започна да се съвзема от шока.

— Скъпи приятелю, наистина много съжалявам, че след края на седмицата ще те загубим като клиент. Какво бихме могли да сторим, за да те задържим? Можеш да бъдеш уверен, че ще защитаваме интересите ти с всички сили.

— Убеден съм, че ще ги защитаваш. В края на краищата ние с теб имаме и доста общи интереси, не е ли така?

Матю обясни на Билиъл точно какво да направи. Както винаги Билиъл схвана моментално какво се иска от него и обеща да го изпълни най-стриктно. Матю трябваше да се обади след ден-два, за да провери докъде са стигнали нещата. Часът бе два без десет в понеделник. Всичко трябваше да приключи до петък по обяд. Не оставаше много време.

Матю затвори телефона. До края на работния ден щеше да депозира касетата и копие от изложението си в собствената си банка. Той си тръгна със забързана крачка от градинката, купи кафета за колегите си и се върна на работа. Екипът на Фиона подготвяше крупна

сделка, на следващата сутрин щяха да направят офертата, така че до края на деня всичко трябваше да бъде готово.

Комисията бе обсъдила кандидатурите и бе представила становище на Борда на директорите. Бордът го бе изслушал, обсъдил и на свой ред бе приел съответните решения. Време бе решенията да се сведат до заинтересованите лица.

От ранни зори Кармайкъл бе провеждал една след друга срещи с кандидатите за съдружници. Някои си излизаха от срещите, пияни от възторг, други мрачни и потиснати, трети — обхванати от паника и отчаяние. Първите напускаха кабинета му като съдружници в „Уайнстейн Люкс“, вторите трябваше още да чакат, а на третите току-що бе съобщено, че в стесняващата се към върха пирамида на фирмата няма повече място за тях и трябва да напуснат, считано от същия ден. В тази игра няма място за състрадание.

През цялата сутрин Зак бе неспособен да свърши каквато и да било полезна работа. Час по час звънеше на Сара, наливаше се с кафе, крачеше из малкия си офис. При всяко иззвъняване на телефона се хвърляше към него, мислейки, че е секретарката на Кармайкъл, но го оставяше да звъни, ако на дисплея бе изписан друг номер. Барабанеше с пръсти по бюрото и си въртеше палците. Крачеше напред-назад из стаята и си гризеше ноктите. Сядаше, ставаше, отиваше до прозореца и пак сядаше. Щеше да се пръсне от напрежение.

Тази година бе спечелил за фирмата сто и четирийсет милиона долара. Сто и четирийсет милиона, а „Рози“ все още продължаваше да носи пари. Нямаше никакво съмнение, че ще го повишат. Нямаше съмнение! Или може би имаше?

Телефонът иззвъня. Зак се хвърли към него. На дисплея примигваше вътрешният номер, от който го търсеха: 3153. Секретарката на Кармайкъл! Той грабна слушалката.

— Ало! — Гласът му бе дрезгав, приличаше повече на пресипнал лай. Секретарката не обърна внимание. Беше свикнала.

— Мистър Кармайкъл е готов да ви приеме. Бихте ли се качили при него?

Зак изляя нещо в отговор и затвори. Езикът му бе залепнал за небцето. Не от обезводняване — цяла сутрин се бе наливал с кафе. Мозъкът му плуваше в кофеин. Но устата му беше суха. Втурна се по стълбите. Преди да усети какво става, се намери пред кабинета на Кармайкъл.

— Мистър Кармайкъл ще ви приеме след минута. В момента говори по телефона.

Зак кимна. Нямаше смисъл да се опитва да говори. Изохка. Цялото тяло го болеше от напрежението. Отиде до прозореца, откъдето се разкриваше величествена панорама на Лондонското сити с купола на катедралата „Сейнт Пол“. Очите му не виждаха нищо. Дори някой шегаджия да бе боядисал през нощта достолепната катедрала на розови и зелени райета, едва ли щеше да забележи. От кофеина и височината му се зави свят и той със залитане се отдръпна от прозореца. Още не можеше да забрави онова кошмарно пътуване с хеликоптера на Хадърли, когато за малко не се блъснаха в покрива на Овъндън Хаус.

Вратата на кабинета се отвори безшумно зад гърба му и самият Кармайкъл го заговори:

— Заповядай, влизай!

Кармайкъл беше висок, жилест и загорял, сякаш прекарваше повечето си време на открито. По нищо не приличаше на banker. Зак подскочи от изненада, извърна се несръчно и се блъсна в Алан Кармайкъл, шефа на шефа му и господар на съдбата му.

— Извинете!

— Не се бой — усмихна се Кармайкъл и го покани с жест да влезе в кабинета. — Зак, моите поздравления!

Зак чу думите на големия шеф през стена от образи, които изведнъж изригнаха и се завъртяха като вихрушка пред очите му. Видя баща си, видя Ърл как чете завещанието, видя Сара, лорд Хадърли, Гилингам, майка си, Джоузефин. Моите поздравления! Замаян, той дори не успяваше да схване истинското значение на тези думи, само смътно усещаше, че се е случило нещо много хубаво. Поздравления... Зак не се чу да отговаря на поздравленията; нямаше как да знае дали това, което е казал, е имало някакъв смисъл.

— Моите поздравления за една фантастично успешна година. Ние всички сме извънредно доволни от работата ти, ти се оказа

достоеен заместник на Хал Гилингам.

Зак кимна. Вихрушката в съзнанието му изведнъж утихна. Той се заслуша внимателно. Доколкото можеше да прецени, Кармайкъл нито веднъж не спомена думата „съдружник“.

— За мен няма съмнение, че те очаква блестящо бъдеще в нашата фирма. Това е не само мое мнение, но и на всички колеги във висшето ръководство.

Ето на! Кармайкъл и този път не произнесе вълшебната дума. Зак се напрягаше да не изгърве нищо от поздравителната му реч. Хайде де! Какво чакаш?! Кажи го най-после!

— С оглед на всичко това за мен е удоволствие да те уведомя, че бордът на директорите на „Уайнстейн Люкс“ прие решение за незабавното ти повишение...

Най-сетне! Кажи я тази проклета дума, по дяволите! Зак бе толкова напрегнат, че всичко около него му се струваше като забавен кадър. Секундите се влачеха като минути, минутите продължаваха с часове.

— ... в ранг старши вицепрезидент на фирмата, повтори още една такава успешна година и ще бъдеш привлечен за съдружник.

Какво?! Какви ги дрънка тоя? Как смее да го поздравява за такава глупост! Господи, тия идиоти от „Уайнстейн Люкс“ само бръщолевят за справедливо възнаграждение според приноса и способностите, а сега, когато Зак им е изкарал за една година повече пари от всеки друг, да му изиграят такъв номер! Не, това е невъзможно! При цялото си възмущение Зак все още не можеше да повярва, че животът така се е погаврил с него. Началниците му не го повишават в съдружник, в брачния му договор пише, че парите са на Сара, а не негови... Мозъкът му все още отказваше да приеме двойната загуба.

Устата му се помръдна, но от нея не излезе нищо.

— Надявам се, че не си прекалено разочарован. Истината е, че от висшето ръководство почти никой не те познава лично. Може би двамата с Дик Бандерман трябваше да те викаме по-често в Ню Йорк, за да се запознаеш с някои от големите началства. Но ако питаш мен, няма нищо лошо да поизчакаме още малко. Ти бездруго ще станеш съдружник, животът е пред теб! Би трябвало да си доволен, че за сравнително кратко време си направил толкова благоприятно

впечатление на фирмата. Смятам, че повишението ти в старши вицепрезидент е напълно заслужено.

Зак слушаше монолога с половината от съзнанието си. Другата половина работеше трескаво. Нещата започнаха да му се изясняват. Той нямаше да спечели навреме милиона. Нямаше да наследи парите на баща си. Господи, като нищо Матю щеше да го изпревари. Дори и Джордж! Исусе Христе, ами ако само той от тримата не успее да спечели един милион?! Какво унижение! Зак усети, че се задушава. Кармайкъл продължаваше да говори:

— Решихме също така, предвид на твоя изключителен принос, да те възнаградим с доста солидна премия. Ако не се смятат някои дилъри на опции на акции, ти получаваш най-високата годишна премия в „Уайнстейн Люкс“ извън съдружническото съсловие, в размер на три милиона долара. Още веднъж приеми моите поздравления, ти заслужаваш всеки цент.

Три милиона долара. Разделено на едно цяло и шест, това дава сумата в лири стерлинги. Един милион и осемстотин хиляди. Като се приспаднат четирийсет процента подоходен данък, остават милион и сто. Едно, точка, едно. Точно така! Един милион и сто хиляди лири. Значително по-малко, отколкото би получил като съдружник, но все пак нещо. Един милион. От нула, и то само за три години. Зак бе посрещнал предизвикателството и бе успял. Изведнъж изпита огромно облекчение. Искаше да се хвърли върху Кармайкъл и да го разцелува.

Загорелият от слънцето съдружник се надигна от стола си, за да извести края на аудиенцията, и подаде на Зак плика с премията и всичко останало. Зак го пое, измърмори нещо и излезе от кабинета. Не знаеше какво е казал, нито пък имаше някакво значение. Милион и сто хиляди. Едно, точка, едно. Докато слизаше по стълбите, обедното слънце се отразяваше от купола на „Сейнт Пол“, както се бе отразявало цяла сутрин и както щеше да се отразява още много векове.

Зак се върна на бюрото си, прие поздравленията на колегите и се обади на Сара, за да ѝ се похвали. Едва тогава писмото от Алан Кармайкъл, което още стискаше в ръката си, привлече вниманието му.

В писмото се потвърждаваше годишната премия от три милиона долара. Всички премии на „Уайнстейн Люкс“ се изплащаха в националната валута на съответния служител. В случая Зак щеше да получи точно един милион, осемстотин четирийсет и осем хиляди и

неколкостотин лири. В Англия подоходният данък от четирийсет процента се удържа още при източника на дохода. В резултат от това чистата сума за получаване на Зак се бе свила до един милион сто и девет хиляди лири стерлинги — доста повече от милиона, определен от баща му.

Само че подобно на всички големи инвестиционни банки „Уайнстейн Люкс“ изплащаха премиите на служителите си на две части — едната незабавно, а другата с отсрочка. Колкото е по-голям размерът на премията, толкова по-голяма е отсрочената част спрямо изплатената. Идеята е, че ако напуснеш банката заради друг работодател, губиш част от неизплатените премии. Тази мярка се предприема, за да се ограничи текучеството на служители.

Зак знаеше прекрасно всичко това, но във вълнението си го бе забравил. Сега писмото на Кармайкъл му го напомни с тлъсти черни букви. Зак щеше да получи чек за 776 340 лири. Остатъкът от 333 000 щеше да му бъде изплатен с лихвите след три години.

Зак бе заслужил милиона си, но нямаше да го получи. Поне засега. Бе спечелил и загубил. Представи си как баща му се киска злорадо в гроба.

Междувременно в далечен Орегон заседава комисия. Двама от най-способните служители на фирмата правят презентация. Те са на мнение, че са открили фирма, подходяща да се превърне в трамплин за тяхната европейска експанзия. Комисията възлага големи надежди на Европа. Пазарът там е прекалено разпокъсан и неефективен, напълно узрял за консолидация. „Орегон Фърничър“ разполага с пари, технологии, ноу-хау и с нужната мотивация, за да завладее този неразработен пазар. Генералният директор на фирмата е обявил, че очаква сто милиона долара приходи само от Европа през близките пет години и десет пъти повече през следващите пет. Всички знаят, че големият шеф говори на едро, но накрая удържа думата си. Ако е казал пет години, значи е имал предвид четири. Какво ли ще отговорят на това от екипа, натоварен с разработване на проекта?

Дейвид Търстън и Кели О’Шей чакат в преддверието на заседателната зала. Двамата се споглеждат. Търстън държи под мишница дузина подвързани екземпляри на презентацията. О’Шей е готова да включи компютъра си в големия монитор, за да онагледите тезата си. Ако от комисията оспорят нейните изчисления, тя ще може да се намеси във всеки момент, за да ги защити. И двамата изглеждат като извадени от кутийка — с безупречни костюми, красиви, свежи и загладени. Търстън и О’Шей са длъжни да произведат нужното впечатление.

— Успех, Кели!

Той ѝ се усмихва с всичките си бели зъби. Усмивката му може да разтопи ледовете на Антарктида. Тя също му се усмихва в отговор. Нейната усмивка е по-плаха, но по-приятна. Някой колекционер би могъл да си я сложи над камината и да си я гледа по няколко часа дневно.

— Успех — отвърща тя.

Джоузефин седеше от едната страна, Матю от другата, а майка им по средата. Хелън придремваше, уморена от вълнение покрай внезапното появяване на Матю.

— Как е мама? — запита той.

— Тревожа се за нея. Струва ми се, че затъва все по-дълбоко. Опитах се да ѝ увелича дозата антидепресант, но трудно понася страничните ефекти. Просто не знам какво да правя.

Докато говореше, Джоузи не спря да гали ръката на майка си, която блажено се отпусна в креслото и заспа дълбоко.

— И аз не знам какво да ти кажа, Джоузи. Във всеки случай, донесъл съм ти нещо, което може да ти помогне. Съжалявам, че го правя едва сега.

Матю подаде на сестра си затворен плик.

— Какво е това?

— Малка част от онова, което ти дължа за последните три години. Ще ти дам много повече, само почакай още малко.

Джоузи изгледа брат си и отвори плика. Вътре имаше чек за 10 000 лири, с дата и подпис.

— Това значи ли, че вече си спечелил милиона? Или може би си се отказал? — Очите ѝ го гледаха изпитателно. — Спечелил си го. Господи, наистина си го спечелил! Матю, ти успя!

Матю не можеше повече да крие радостта си. Той прегърна сестра си и я целуна.

— Джоузи, толкова съм щастлив! Заради мен самия, разбира се, но също и заради теб. Баща ни се отнесе ужасно с теб, а през последните три години... Ти си истинска светица. Скоро всичките ни проблеми ще се решат. Ще можем да наемем на мама най-добрата гледачка, да ѝ осигурим най-добрите грижи, които могат да се купят с пари. А ти ще се запишеш да следваш или ще се преселиш в Южна Франция — каквото ти душа иска! Този чек е само аванс, истинските пари тепърва идват!

Джоузефин погледна чека. Една нищо и никаква хартийка, а се равняваше на заплатата ѝ за осем месеца.

— Това е страхотно! Много ти благодаря. И честито.

— Нищо толкова не съм направил. Но какво ти е? Изглеждаш ми тъжна.

Джоузефин държеше чека с два пръста, сякаш беше някакъв рядък куриоз. Очите ѝ се бяха насълзили.

— Няма нищо, само дето си мислех, че би могъл да ни помогнеш много повече и с по-малка сума, но по-навреме.

— Знам, че не ти беше леко, Джоузи. Ала сега трябва да гледаме напред. Почакай да видиш колко различно ще се почувстваш, като усетиш свободата на парите. Изведнъж ще забравиш за трите тежки години.

— Няма да съм чак толкова свободна, колкото си мислиш. Казваш да осигурим на мама най-добрите грижи, които могат да се купят с пари. За твоє сведение, Матю, най-добрите грижи не могат да се купят с пари! Това са моите и твоите грижи, грижите на Зак и на Джордж. Мама има нужда от децата си, Матю. Можеш да бъдеш богат колкото си щещ, това не те освобождава от грижи за майка ни.

— Знам, но парите са голяма помощ. Успокой се, моля те. Можеш да напуснеш работа още утре. Иди на почивка, прави, каквото душата ти иска.

— О, не! Не мога да зарежа всичко. Поне засега.

— Ама защо? Защо да не можеш? Какъв е смисълът да се мъчиш? Това са само десет хиляди, но все ще ти помогнат на първо време, а само след няколко месеца ще получиш една четвърт от наследството.

— Колкото и да ти се струва смешно, аз също си имам своята кариера.

— Кариера ли? Ти смяташ да се занимаваш с компютърно програмиране и да кретащ на една заплата, когато в банката имаш милиони? Само не ми казвай, че и ти си като ония ненормалници, дето печелят милион от лотарията, а продължават да мият прозорци.

— Аз не съм компютърен програмист. За мен това е само хоби. Всъщност аз...

— Няма значение, за какво ти е изобщо да работиш?

— Ти самият няма ли да продължиш да ходиш на работа?

Матю вдигна рамене. Още не бе мислил сериозно по въпроса. Отначало си бе казал, че ако наследи парите на баща си, ще си купи яхта и година-две ще обикаля из Карибско море, но напоследък не бе толкова сигурен, че желае точно това. Той в никакъв случай не искаше да се разделя с Фиона, а, от друга страна, не вярваше, че тя ще зареже кариерата си. Той също обичаше работата си. А сега, след като нямаше повече да се притеснява за милиона, щеше да я обикне още повече. Може би щеше все пак да продължи да работи, но не това бе въпросът. На първо време просто искаше да се порадва на успеха.

Матю имаше основания да е много доволен. Всичко се бе развило по план въпреки огромния риск. Най-трудната част бе да открадне облигациите от трезора, оттам нататък всичко тръгна по мед и масло. Получи заема без никакви спънки. Това, че се бе сетил да запише телефонния разговор с Билиъл, бе гениална идея. Матю се бе страхувал, че оня мошеник ще се опита да го измами, но откакто знаеше, че има гласа му на касета, Билиъл бе станал кротък като агънце.

Матю го инструктира да вложи всичките пари от заема на Лондонската фондова борса в акции на една фирма производител на играчки „Хипети Хоп“. Затънала в дългове, фирмата бе на ръба на фалита. Банките кредиторки преговаряха помежду си, както и с напълно обърканото ѝ ръководство, за да намерят някакъв приемлив начин да я задържат на повърхността. За повечето хора би било лудост да вложат дори пени в такава фирма. Но Матю не беше като повечето хора. Той бе направил инвестицията малко преди пазарът да затвори в понеделник вечер. Във вторник Отделът за несъбираеми дългове на банка „Мадисън“ започна да изкупува дълговете на фирмата. След като се сдоби с дванайсет процента от дълга, отделът публикува съобщение, с което обяви размера на своя дял и намеренията си да „използва цялото си влияние, за да реализира безспорния скрит потенциал на «Хипети Хоп»“. Посланието бе закодирано, но всички разбраха за какво става дума. „Мадисън“ владееше достатъчно голям дял от дълга на фирмата, за да сложи вето върху всякакви по-нататъшни преговори с кредиторите. Ако ръководството не изпълняваше стриктно всички нареждания, скоро щеше да бъде заменено с ново, по-сговорчиво. Пазарът на дългове реагира незабавно, последван от благоприятни промени и на Фондовата борса.

Матю бе купил акции в „Хипети Хоп“ в понеделник вечер при цена единайсет пенса за акция и ги продаде в четвъртък сутринта по тринайсет пенса за акция. Инвестицията му от пет и половина милиона лири стерлинги му донесе чиста печалба малко над милион.

Матю инструктира Билиъл да преведе цялата сума в голямата швейцарска банка и след това да закрие сметката му в „Суицърлънд Интърнешънъл“. Билиъл се опита да възрази, но не му бе оставен избор.

После Матю се обади на Цитхамер и го уведоми, че внезапно е променил намеренията си. Възнамеряваше да върне заема и да си получи обратно облигациите. Остатъкът от един милион лири трябваше да му бъде преведен по сметка в Лондон.

Цитхамер се изненада, но не прекомерно. Ексцентричността е една от привилегиите на богаташа. Беше четвъртък вечер и трезорът на швейцарската банка бе вече затворен, но Цитхамер обеща да му изпрати облигациите по куриер още на другата сутрин.

Настана утрото на следващия ден, петък. Матю трябваше да получи облигациите до края на деня, за да избегне една катастрофа, която щеше да го погуби.

В петък в Цюрих имаше мъгла и в продължение на два часа летището остана затворено. Матю усети как червата му се сплитат на възел от напрежение. После мъглата се поразсея и една от пистите започна да пропуска излитащи самолети. Куриерът с облигациите имаше билет за полета на Бритиш Еървейс, но самолетът му се случи последен по реда на излитане. Половин час Матю преговаря по телефона с куриерската фирма. Накрая те неохотно се съгласиха да го качат в бизнес класа на един по-ранен полет за Амстердам, откъдето направи връзка и в два следобед кацна на Хийтроу. Оттам пакетът бе поет от местен куриер на мотоциклет, който го достави на ръка в два и четирийсет и пет.

Този следобед Матю работи твърде вяло. Умът му бе другаде. В шест отиде до тоалетната и завърза облигациите с ластик за пиццала си. Този път ги стегна здраво, за да не мърдат. В седем дойде време да затварят трезора. Матю вървеше по подземните коридори на две крачки зад придружителите си. Златото проблясваше, докато минаваше покрай стелажите с кюлчетата. „Оплакни си очите за последно — каза

си Матю. — От днес и ти си богат.“ Облигациите в крачола му се притискаха силно до пищяла.

В залата за еврооблигации нещата протекоха твърде лесно. Матю остави другите двама да минат по една пътека, а той пое по съседната. В един момент се наведе да си върже обувката и измъкна облигациите от крачола си. Не бе особено умно като ход, но какво пък — никой нямаше да го арестува, задето е внесъл облигации в трезора. Пресегна се и ги пусна върху най-близкия стелаж. Още в понеделник щяха да ги намерят — разбъркани и не по местата им — и вероятно щяха да се зачудят, но какво от това? Нека ги броят, ако искат — ще видят, че всичко излиза. Ако пък започне следствие, ще се установи само, че няколко облигации не са си били на мястото.

Матю затвори вратата както обикновено, завъртя металните шайби за последен път, в кабинката за разпознаване блесна светкавица и звънна звънец и тежкият товарен асансьор бавно запълзя нагоре. И сега не го чакаше полиция, стражи с насочени автомати, съд и затвор.

Този ден Матю си тръгна от работа милионер. Само след броени месеци щеше да наследи още много милиони. Щеше да работи честно и почтено. Без повече кражби. Без борсови измами. Без вечните лъжи, шикалкавения и тревоги. Имаше прекрасна къща и божествена приятелка. С Фиона се бяха сблизили повече от всякога, тя му имаше пълно доверие. Матю се надяваше, че не след дълго ще се оженят.

Той беше много, много щастлив. Идваше му да се втурне по покупки за себе си кола, за Фиона диамантена огърлица — но се въздържа. Зак сигурно също щеше да спечели своя милион. Една разлика от няколко хиляди лири в крайна сметка можеше да определи победителя. Единственото изключение щеше да бъде чекът за Джоузи. Матю разбираше, че никой не го бе заслужил повече от нея. Сега той се усмихваше благо на сестра си. Готов бе да се усмихне на целия свят.

— Какво ще направиш, с парите? — залита той. Приятно му беше да говори за пари.

Тя вдигна рамене.

— Не съм мислила по въпроса. А ти? Смяташ ли да разделиш парите с Джордж и Зак?

Матю се смути. Той с удоволствие щеше да даде на Джоузефин нейния дял от наследството на баща им. Ако някой си бе заслужил дела, това бе тя. Но на Зак и Джордж? Тримата се бяха състезавали

помежду си, значи би било справедливо победителят да вземе всичко. Ако Зак или Джордж имаха намерение да разделят парите по равно, когато ги спечелят, във всеки случай не бяха споменавали нищо подобно пред Джоузи.

Освен това, ако Матю задържеше само една четвърт за себе си, или около десет милиона, той щеше да похарчи половината от парите за къщи, коли и така нататък и щяха да му останат някакви си четирипет милиона в наличност. Сумата може отстрани да изглежда голяма, но всъщност не е. Да кажем, че вложите пет милиона лири при осем процента годишна лихва. Три процента се приспадат заради инфлацията, тъй като иначе сумата ще се свива с времето. Така че разполагате с влог от пет милиона, който носи петпроцентна лихва. Това са 250 000 годишно, 150 000 след удържане на данъците. Не е лошо, но не може да се нарече състояние. Толкова пари печели един преуспял счетоводител, среден адвокат или посредствен банкиер. Не за това Матю бе положил толкова много усилия и поел всички рискове. Щеше да даде на братята си по нещичко, но преди всичко щеше да се погрижи за себе си. Кой можеше да го упрекне?

— Ще измисля нещо — каза той. — Но ти ще получиш своя дял, Джоузи. Не се бой.

Хелън Градли имаше частична пареза на лицевите мускули и сега тънка струйка лиги заплашваше да падне върху плика с чека на Матю. Джоузи нежно избърса устата ѝ и я погали по ръцете. Крехкото тяло на възрастната жена се стегна за момент, после тя въздъхна в съня си. Някъде в помътеното ѝ съзнание нещо ѝ казваше, че дъщеря ѝ е до нея.

Джоузефин почака, докато майка ѝ се успокои. После тихо взе плика с лявата си ръка и го пхна в джоба на джинсите си.

ЛЯТОТО НА 2001 Г.

Кой го е грижа за времето? Кой го е грижа за крикета? Кой го е грижа за току-що започналия нов век?

Датата е 3 юни 2001 г. Повече от хиляда дни състоянието на Бърнард Градли вися като стръв над главите на децата му — примамливо, апетитно и недостъпно. Още четирийсет дни няма да се знае чие е. На четирийсетия ден, точно в полунощ, то ще падне.

Кой ли късметлия ще го улови?

Комисията за стратегическо планиране не се колеба дълго. Харесаха „Гисингс“. Фирмата успяваше да поддържа добра финансова ефективност, която с малко усилия можеше да се усъвършенства още повече. Произвеждаше качествени стоки. Разполагаше с добра база за маркетинг. Щеше да се превърне в изгоден трамплин за завладяване на европейските пазари от „Орегон Фърничър“.

Разбира се, неконвенционалният подход на Джордж при водене на преговори представляваше известен проблем. „Орегон“ имаха естествена неприязън към подписване на договори, едностранно облагодетелстващи продавача, а освен това мразеха да плащат повече от абсолютно необходимото. Само че, както се бяха постарали да ги убедят Търстън и О’Шей, това бе изключение, тяхното първо завоевание на европейска почва. Веднъж да се ориентират в европейския пазар, щяха да си я подкарат постарому, пък и „Гисингс“ беше дребна хапка. Акционерите на „Орегон“ нямаше и да забележат покупката сред малките промени в годишния финансов отчет. Така че сделката се прие по принцип. Адвокатите на фирмата седнаха с костюмите си по за две хиляди долара и по указания на Търстън внесоха някои дребни поправки в проектодоговора, за да го направят по-справедлив и за двете страни.

Оставаше да се спрат на офертната цена. Ех, да можеше Търстън да надникне в оня бял плик на бюрото на Джордж! През осемте месеца след разгрома на „Аспъртън“ „Гисингс“ бяха реализирали текуща печалба от 200 000 лири стерлинги. За следващите дванайсет месеца можеше да се очакват поне още 350 000 лири, печалба. Дори повече, ако успееша бързо да разширят производствената база.

От „Орегон“ съзнаваха добре, че тези печалби могат да станат още по-големи, ако фирмата премине в техни ръце. Дори да съкратят само десет работни места, а те не се съмняваха, че като нищо ще се отърват от много повече работници, пак ще реализират икономия от 150 000 годишно. Така още през първата година от управлението на

„Орегон Фърничър“ фирмата на Джордж Градли ще донесе половин милион лири печалба.

При това положение каква цена да предложат? Обикновено „Орегон“ плащаха размера на прогнозната печалба, умножен по шест, в редки случаи по осем. От друга страна, пазарната стойност на техния собствен акционерен капитал бе петнайсет пъти по-голяма от прогнозната им печалба, така че можеха да си позволят и по-висока цена, без акционерите им да се разбунтуват. Комисията продължаваше да спори. Не можеха да отгатнат по лицето на Джордж каква сума е готов да приеме, защото самият Джордж се намираше от другата страна на Атлантика.

Накрая се споразумяха за една цифра. Решиха да предложат десеткратния размер на прогнозната печалба, която от „Орегон“ смятаха, че ще реализират през първата година. Получи се хубава, кръгла сума — пет милиона лири стерлинги. По принцип би трябвало да свалят малко заради дълга на „Гисингс“ към банката, но този път бяха готови да направят изключение. В края на краищата това бе тяхното първо завоевание на европейска почва! Затова офертата им бе за пълната сума: пет милиона лири стерлинги. Ако Джордж очакваше да получи повече, много му здраве. Търстън и без това се безпокоеше, че сумата може да се окаже прекалено висока, но това нямаше начин да се знае предварително. „Орегон Фърничър“ бързаха.

Комисията за стратегическо планиране прие предложението. Търстън и О’Шей вписаха сумата в поправения проектодоговор и го изпратиха на Джордж с Федерал Експрес. После седнаха и зачакаха. Как ли щеше да реагира той?

Нямаше какво да се прави. Гордият самонадеян Зак бе принуден да проси.

Една събота сутрин, четири седмици преди крайния срок, двамата със Сара се излежаваха в леглото. Зак щеше да ходи към обяд до офиса, а Сара щеше да излиза на пазар, така че за този уикенд не се предвиждаше пътуване до Овъндън Хаус. Вместо това можеха да си полежат до по-късно и дори да закусят в леглото — рядък лукс за напрегнатото им ежедневиe.

За да отпразнуват свободната сутрин, започнаха да се любят — не припряно и страстно както вечер след работа, а сънливо, отпуснато и без да бързат. Зак бе внимателен и галантен както никога, а Сара — по-влюбена от когато и да било.

— Страхотен си — каза му тя, когато свършиха. — Трябва често да си стоим сутрин вкъщи.

Зак спусна крака от леглото и започна да си обува панталоните.

— Ако искаш, вземи си душ, или просто си полежи. Аз ще отида да донеса закуска.

Младата му жена кимна щастливо. Тя знаеше, че Зак все още може понякога да проявява надменност, дори жестокост, но откакто се бяха събрали след дългата раздяла, нито веднъж не й бе причинил болка съзнателно. Изглежда, твърдостта в характера му се бе пренасочила към останалия свят. Сара беше щастлива с него и се надяваше, че и той е щастлив с нея. Протегна се с наслада в широкото удобно легло. Душът можеше да почака. Двамата със Зак щяха да закусят голи, сгушени един до друг.

Зак се върна бързо. Бе прескочил до кафенето на ъгъла и носеше пластмасов поднос, отрупан с чаши кафе, портокалов сок, пържени яйца с бекон и два кроасана, току-що извадени от фурната. Сара го гледаше от леглото.

— Казах ли ти, че си страхотен?

— Какво ли не би казала заради един топъл кроасан! — усмихна се Зак.

Сара изръмжа, пропълзя на четири крака по леглото и си взе единия кроасан с уста от подноса. Озъби се на Зак като тигър и с ръмжене го предизвика да се опита да ѝ го отнеме. Зак погледна добре познатото лице на младата си съпруга. Тя имаше широка брадичка — доста по-масивна, отколкото е прието за жена. Можеше да се каже, че бе по-широка и от ъгловатата челюст на Зак. Но това ѝ отиваше. Сара беше пряма, открита, силна жена. Той ѝ се възхищаваше. Изръмжа в отговор, хвърли дрехите си на пода и пропълзя в леглото.

Захапала кроасана, Сара го предизвикваше, навираше му го под носа и се дърпаше назад, щом посегнеше да ѝ го отнеме. И двамата бяха застанали на четири крака, а завивките бяха струпани на купчина в ъгъла на голямото легло. Сара беше много по-тренирана от Зак и като се убеди, че не може да ѝ отнеме кроасана с ловкост, той прибягна до сила. Хвърли се върху нея, обгърна я с ръце и я събори по гръб. Тя отказваше да пусне кроасана, затова той го ухапа от другия край и започна да го яде направо от устата ѝ. Двамата го нагълтаха за секунди от двете страни, като по снежнобелите чаршафи и по голото ѝ тяло останаха само златисти люспи.

— Виж какво направи! — скара му се шеговито тя, задъхана от борбата.

— Сега ще почистим — отвърна Зак и започна да събира с устни трохите по тялото ѝ. Не бързаше и отделяше специално внимание на всички неравности и гънки по терена. Тя с радост го остави да шета с език по голата ѝ плът.

— Къде е закуската? Умирам от глад! — Сгушени един до друг, двамата започнаха да ядат. Телата им се притискаха толкова плътно, че Зак ядеше само с лявата ръка, а Сара само с дясната.

— Любима моя — каза Зак, след като свършиха — имам да ти призная нещо и да те помоля за една услуга.

— Обичам изповедите. Ще коленичиш ли на пода най-напред? — шеговито попита Сара, но за всеки случай затъкна косата си зад ушите, готова за сериозен разговор.

— Не се шегувам, скъпа. Имам да ти призная нещо много важно и да те помоля за голяма услуга.

— Добре, любими, слушам те.

Зак ѝ разказа всичко. Е, не чак всичко, но достатъчно. Каза ѝ за условията на бащиното му завещание, за усилията си да се издигне до

съдружник, за огромното си разочарование, че премията не се бе оказала достатъчна, за да събере милион лири. Каза ѝ, че срокът е само след месец. Сара слушаше мълчаливо и внимателно, лицето ѝ бе станало сериозно.

— Защо не ми каза всичко това още преди? — запита най-после тя.

— Нямахме как. Не исках и за миг да допуснеш, че съм се оженил за теб заради парите ти. Исках да спечеля един милион лири със собствени усилия, да освободя парите на баща ми от попечителство и чак тогава да ти разкажа всичко. Само тогава нямахме да се усъмниш в мотивите ми.

Сара го гледаше внимателно.

— Не смятам, че щях да се разтревожа особено, дори и да знаех. Казват, че ако един мъж се ожени за пари, в крайна сметка си ги спечелва сам. Във всеки случай, много си мил.

— Е, каквото и да съм имал намерение да постигна, вече няма никакво значение. Истината е, че нямам милион лири, затова исках да те помоля за услуга.

— Искаш аз да добавя разликата от неколкостотин хиляди лири, така ли?

Зак кимна и погали нежно жена си по бузата.

— А когато получиш наследството, ще го разпределиш между семейството си, предполагам. На нас за какво ни е?

Той кимна отново. Чувстваше се като пълен глупак. Това беше неговата дилема, с която си бе блъскал мозъка още от оня разговор с Алан Кармайкъл. Зак прекрасно съзнаваше, че ако остане на жена му, тя ще се погрижи парите на баща му да се разделят по равно между всички наследници, защото щеше да предполага, че неговите намерения са били точно такива.

— Сега разбирам — продължи Сара. — Значи, ако разделиш наследството на четири равни части, всички ще са доволни.

— Точно така! На четири равни части. По една за Джордж, Матю, Джоузи и...

— ... и майка ти — довърши Сара изречението. — Толкова си мил и благороден, любими мой! Но според мен трябва да задържиш нещичко и за себе си! Нещо за спомен от баща ти.

Зак бе като ударен с мокър пешкир през лицето. Нито за миг не му бе минало през ум, че Сара ще очаква от него да раздаде всичките си пари. Сигурен бе, че поне една четвърт от състоянието на баща му при всички случаи ще остане за него.

— Виж какво, не знам. Мама не е достатъчно добре, за да разполага със свои собствени пари. Моята идея бе да задържа аз една четвърт от парите, а всички заедно да се погрижим за мама. По този начин няма да се налага ти да ме издържаш.

— Глупчо! — Сега Сара погали Зак по бузата. — Аз няма да те „издържам“! Просто двамата имаме достатъчно пари, за да живеем охолно.

— Е, да, но в брачния договор...

— Стига с тоя брачен договор! Ние сме мъж и жена, нали? Би било жалко да отнемаме от братята и сестра ти пари, от които те със сигурност имат по-голяма нужда.

— Виж какво, все нещо ще се уреди — намусено каза Зак. Той не можеше да позволи — нямаше да позволи — да се бори като лъв само за да могат братята и сестра му да си разделят наследството на баща им. Ами ако — ами когато — те двамата със Сара се разделят? Той щеше да се окаже единственият губещ. Не, това не биваше да се допуска.

— Убедена съм, че ще се уреди — каза Сара и го целуна. — Колко ти трябват?

— Триста и петдесет хиляди. — Зак добави още 100 000 за всеки случай. Не искаше да рискува Матю да го победи с няколко хиляди.

— Първо трябва да си ги заслужиш — каза Сара и отмени подноса със закуската. Косата отново бе паднала от ушите ѝ.

— Какво по-точно се очаква от мен? — попита Зак, като се извърна на лакът.

— Ами не знам, но във всеки случай трябва да съм доволна...

— Колко доволна искаш да си? — Ръката на Зак я масажираше бавно по шията, но полека запълзя надолу.

— Много! О, Зак, искам да съм много доволна...

Ръката на Зак се спускаше все по-надолу и доволството на Сара нарастваше пропорционално. След три четвърти час двамата отново седнаха в леглото, наляха си още кафе и започнаха да се съвещават как най-лесно да преведат парите в сметката на Зак.

Същата събота сутрин, само месец преди крайния срок, определен от баща му, Матю се обърна по гръб в леглото и се загледа в тавана. Ръцете му обгръщаха Фиона, през прозорците на къщичката им нахлуваше слънчева светлина и хвърляше весели отблясъци върху жълтите райета на тапетите. Навън бе тихо, само два гълъба се гонеха по перваза на прозореца и гукаха в захлас. След някакъв си месец Матю щеше да наследи огромно състояние.

Животът едва ли можеше да бъде по-хубав.

Събота сутрин. Двамата с Фиона се бяха любили предишната вечер и още веднъж при събуждане. Любеха се по-малко страстно, отколкото при първите им тайни срещи в Ямайка и Върмонт и след това в Ню Йорк. Фиона бе станала някак по-нежна, вече не беше някогашната задъхана фурия. Бе започнала да го гледа в очите, докато се любят, да го целува и дори да му говори нежни думи.

— Остаряваш! — подразни я Матю. — Вече не дереш гърба ми с нокти, не се въргаляш из цялата стая, не пициш. Или поне не викаш както едно време. Ще взема да си намеря някоя по-млада, преди да си почнала да си лягаш с ролки в косата.

Тя го ухапа по рамото.

— Мога да те одера когато си поискам. Не е задължително да сме в леглото. Ти само ме ядосай, и кръв ще се лее!

Тя прекара ръка по корема му. Ноктите ѝ оставиха четири успоредни бразди, обагрени в червено. Матю отмести ръката ѝ и я притисна до себе си.

— Е, не се чувствай длъжна, достатъчно съм си добре и без да ме дерат. Аз също остарявам, не забравяй. Навремето смятах, че ако една връзка продължи повече от седмица, има нещо ненормално. А сега се улавям, че кроя планове къде ще си прекараме ваканцията догодина, че и през следващата. Честна дума, още малко и ще почна да се чудя в кое училище да си дадем децата!

Това си беше самата истина. Матю бе започнал да си мисли за годежни пръстени и сватби, за деца и внуци, а само допреди няколко

месеца това бе най-сигурният начин да подплаши Фиона и да я прогони завинаги.

Тя се извърна към него и сивите ѝ очи го пронизаха. Той отмахна дългата кестенява къдрица от бузата ѝ. Преди време Матю бе оценявал красотата на тази жена като страничен наблюдател — с хладна обективност. Бе вярвал искрено, че мъжете, за които съществува единаединствена жена, са или лъжци, или импотентни. Сега вече всичко бе различно. За него Фиона Шепъртън бе най-красивата жена на света.

— Е, и какво реши за ваканцията ни догодина? — попита тя.

— Карибите.

— А по-догодина?

— Пак Карибите.

— А в кое училище ще учат децата?

— Момчетата в Итън или Уинчестър. Момичетата в Сейнт Пол.

— Защо смяташ, че вечно ще живеем в Англия? Може да съм решила да се върна в Айова и да отглеждам прасета!

— Добре, че ми каза, трябва да си взема гумени ботуши.

— Сериозно? Във всеки случай от теб ще излезе страхотен свинар.

Двамата се гледаха в очите. Все още не бяха официално сгодени, но за Фиона подобен разговор бе нещо като брачна клетва.

— Мисля си... — започна тя.

— Брей, ти си можела да мислиш? — закачливо я прекъсна той и получи повторно ухапване по рамото. Двамата се сборичкаха в леглото. Беше им приятно да си лежат заедно и да си разменят детинщини.

— Слушай, говоря сериозно — подхвана отново тя. — Мисля си, че е време да направим някои промени в домакинството.

Матю повдигна вежди. Само това оставаше — тя първа да му предложи женитба.

— Става въпрос за моя личен апартамент в малката къща. Крепостта на Фиона. Не съм спала там от месец. Мисля, че не ми трябва повече. Искам всичко между нас да бъде общо.

— Това е прекрасно! Господи, това наистина е прекрасно!

Двамата се целунаха нежно. Матю се почувства още по-щастлив, ако това изобщо бе възможно. За пръв път от началото на връзката им инициативата за по-нататъшно сближаване идваше от нея. Да се

откаже от Крепостта на Фиона! Това бе извънредно смела стъпка от нейна страна. Сега вече нямаше къде да отиде, дори да искаше. С това тя му казваше, че повече няма намерение да бяга. Както обикновено в такива моменти в очите ѝ пробяга страх, но само за миг. Страхът вече не я владееше както някога, но сега тя можеше да го усмири с усилие на волята.

Матю блажено я люлееше в обятията си. Само след месец щеше да наследи милионите на баща си, а още не след дълго щеше да се сгоди и ожени за любимата жена. Какво повече можеше да иска от живота?

— Значи си съгласен? — попита Фиона.

— Съгласен? Разбира се, че съм съгласен, глупачето ми! — Матю я захапа за ухото. Тя нежно го ритна с коляно в корема.

— Добре тогава. Разбира се, това трябва да се оформи официално. Твоят дял от апартамента е сто хиляди лири. Имаш късмет, защото няма да ти искам пари за всичките подобрения, които съм направила.

— Представям си. Сигурно си сложила нова завеса в банята...

— Я престани! Инсталирала съм нова телефонна линия за факса с два контакта. Така че не хитрувай, или ще вдигна цената. Във всеки случай надявам се, че до края на седмицата ще ми преведеш парите. И тогава още в петък можем да си поканим гости на нова къща!

Облян в слънчева светлина в топлото си легло, Матю внезапно почувства, че му става студено. Фиона не се шегуваше. Сделката си е сделка. Ако искаш да ползваш половината къща, бъди добър да си платиш.

Матю можеше да ѝ напише чека веднага, още на място. Имаше само една дребна подробност. Нямаше да му остане кръгъл милион.

Само дето не знаеше как да ѝ го каже. Не можеше да ѝ разправи цялата история, защото по този начин щеше да се изобличи като най-долнопробен престъпник. А не можеше да се престори, че няма толкова пари, защото тя лично му бе изплатила премията. Фиона прекрасно знаеше, че може да си позволи 100 000 лири.

— Не съм сигурен — заекна той. — Не може ли да изчакаме малко?

— Защо? Една седмица е предостатъчно време. — Матю усети как тялото ѝ се отдръпна от неговото.

— Фиона, моля те! Аз искам да откупя своя дял от къщата. Просто ми трябва време да събера парите.

— Какво искаш да кажеш? Какво толкова сложно има да идеш и да ги изтеглиш от банката? — Фиона вече лежеше на ръба на леглото. Гласът ѝ бе станал метален и дрезгав.

— Просто това, че ми трябва малко време. Няма нужда да се тревожиш. Аз само искам...

Матю не довърши. Фиона се бе изстреляла като пружина от леглото и трескаво се обличаше. Трепереше цялата. За пръв път от началото на връзката им тя бе поела инициативата да се сближат още повече. Бе готова да се обвърже. И в този момент, в същата тази минута, Матю вече се бе разколебал. Тя познаваше признаците. Колко глупава бе да му се довери! Вече никога нямаше да се довери на никого, особено на мъж! Фиона Шепъртън бе жестоко измамена и отхвърлена още в детството си, а сега раните ѝ бяха безмилостно отворени и кървяха.

Но този път тя нямаше да позволи на болката да я победи. Щеше да се бори и съпротивлява, да избяга и да се спаси.

— Фиона, престани!

Тялото ѝ се тресеше конвулсивно. Извърна се към него.

— Заклевам ти се — просъска тя — кълна ти се, Матю, че ако си играеш с мен, ще те напусна. Нямам сили повече. Ще се върна в Ню Йорк и никога вече няма да ти продумам. Заклевам се! Знаех си, че не мога да ти имам доверие. Знаех си, че на никого не трябва да имам доверие!

Почти облечена, Фиона тъпчеше дрехи в пътна чанта.

— Фиона, не се бой. Ще събера парите. Не исках да кажа това. Не исках нищо да кажа. Ще събера парите и веднага ще ти ги дам. Искам те. Обичам те. Искам да живеем заедно. Не исках нищо лошо да кажа. Всичко е наред. Никой никого не иска да измами.

Матю я хвана за двете ръце и я накара да седне на леглото. Седна до нея. Тялото ѝ продължаваше да се тресе от нервния пристъп, но дишането ѝ започна бавно да се нормализира. Остави се да я прегърне и се насили да слуша какво ѝ говори.

— Никой никого не иска да измами. Ще ти дам парите. Няма никакъв проблем.

Фиона си пое дъх.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Ще изтеглиш ли парите?

— Ще ги изтегля.

Двамата поседяха заедно още няколко минути.

— Извинявай, че реагирах така. Просто... нали разбираш? За пръв път през живота си се... обвързвам с мъж. Помислих си, че искаш да се откажеш...

— Нищо подобно!

— Е, добре тогава. Само гледай да ми върнеш парите. Знам, че сигурно откачам, но така ще бъда по-спокойна. Имам нужда да се чувствам спокойна.

— Няма проблем, обич моя. Още сега ще ти напиша чек.

Той седна на масата и го написа.

Паркът зад адвокатските кантори е приятен във всички сезони, но най-доброто време за посещения е ранното лято, когато големите чинари са яркозелени, а градината е отрупана в цвят и нехае за приближаващата суша, есен и смърт.

Джоузефин реши да се поразходи още малко из алеите, преди да си тръгне. Тя прекара ръка през лицето си, за да провери дали не ѝ се е разтекъл гримът. Това сега едва ли имаше голямо значение. Бликналите ѝ сълзи изненадаха най-много нея самата. Джоузи не беше мекушава, но този път искрено се разплака. Сърцето на възрастния адвокат се размекна. „Много съжалявам, млада госпожице — бе казал той. — Има известни неприятни обстоятелства, пред които не можем да си затворим очите.“ Тъкмо тогава мъката я надви. Смъртта на баща ѝ, болестта на майка ѝ, коравосърдечието на братята ѝ, най-вече откритото презрение на единия... Към всичко това се прибавяше ежедневната борба за насъщния, поддържането на дома, грижите за майката — какво чудно имаше, че сълзите ѝ бликнаха! А сълзите на младите момичета извикват у възрастните господа чувство на дълг и благотворителност. „Ще видим какво може да се направи“ — бе добавил адвокатът.

Вал влезе в кабинета на Джордж, размахала в ръка голям плик в бяло и виолетово.

— Мистър Градли!

— Кажете, мис Бартлет.

— Има писмо за вас от „Орегон Фърничър“.

— Благодаря, можете да го отворите.

Вал знаеше всичко. Нямаше смисъл да се крие от нея, особено след като двамата „землемери“ бяха разбунили духовете във фабриката. Джордж вече ѝ бе разказал за завещанието на баща си, как изобщо се бе озовал в „Гисингс“, за двамата си братя, за разговора с Балард, който пръв го бе подсетил за възможността да продаде фирмата. Разказал ѝ бе за първата си среща с Търстън и О’Шей. Дори бе споделил с нея опасенията си за това, което „Орегон“ ще сторят с „Гисингс“, когато я купят.

Отначало Вал се бе разсърдила на Джордж за потайността му, но постепенно му прости, дори започна да му съчувства. Дълбоко привързана към „Гисингс“, тя допускаше, че и той трябва да е поне толкова привързан към фирмата на баща си. При тези обстоятелства беше напълно оправдано той да се опита с всички сили да я задържи. Двамата обсъждаха надълго и нашироко как би било най-добре да се постъпи.

Преди около две седмици Джоузефин дойде да ги посети, като доведе и Хелън със себе си. Тримата отново обсъдиха положението, а Хелън ги наблюдаваше внимателно, сякаш разбираше какво става. Не след дълго тримата стигнаха до решение. Всички изглеждаха доволни и въпросът не се повдигна повече. Веднъж решили какво да правят, те се чувстваха много по-спокойни.

Сега, докато Вал разкъсваше плика на Федерал Експрес, Джордж я гледаше, вдигнал вежди.

— Колко, мислиш, дават?

Вал вдигна рамене и му подаде договора, докато самата тя прегледа набързо придружителното писмо. И двамата стигнаха до

съдбоносната цифра почти едновременно.

— Бре, бре! — каза той. — Пет милиона. И доколкото виждам, не са променили много текста на договора.

— Дали могат да ти преведат навреме парите?

— В това няма съмнение. Тия типове са олицетворение на ефикасността. Не се тревожи.

Вал се усмихна. В дълбоките ѝ сини очи проблесна топлина и хумор.

— Виж ти, щяла съм да се женя за милионер! Няма що, порасна ми работата.

Джордж хвърли презрително договора на бюрото.

— Не се продавай толкова евтино. Пет милиона не са пари. Чакай поне да станеш мисис Строителни машини Градли Лимитед.

Вал се усмихна на шефа си.

— Имам една малка молба, мистър Градли.

— Слушам ви, мис Бартлет.

— Бихте ли ми отделили една минута?

— Разбира се, с удоволствие.

Той я придърпа на коленете си и я целуна.

Оставаше само един малък проблем — да закръгли милиона. Бяха им нужни няколко дни, за да уредят проблема с брачния договор, но накрая получиха нужните документи. Всичките пари на Сара бяха вложени в акционерен капитал на „Хадърли Пасифик“, така че тя просто прехвърли акции за един милион лири от дела си на името на Зак. Това бе много повече от исканата сума, но Сара просто му каза да задържи остатъка.

Зак се обади на брокера си и му нареди да продаде незабавно всичките му акции. С това в сметката му щяха да се съберат милион и три четвърти.

Брокерът повтори всичките му указания и обеща да се обади след няколко минути, за да потвърди продажбата.

Зак си наля кафе от машината, вдигна крака на бюрото и се загледа през прозореца. Беше затрупан с текуща работа, но сега тя можеше да почака. Имаше нужда от почивка. Да, тъкмо от това се нуждаеше най-много — от истинска почивка. Досега всичките си почивни дни със Сара бе прекарал в обсега на дългата ръка на „Уайнстейн Люкс“. Отсега нататък нямаше защо да се напъва чак толкова. С дела си от наследството можеше дори да напусне фирмата или да остане още година-две, да стане съдружник и да понатрупа още пари. А Сара? Тук Зак трябваше сериозно да си помисли. Не можеше да си представи живота без нея, а пък, от друга страна, бе твърде млад, за да се обвърже завинаги. Може би щеше да остане с нея, докато му е интересно, после щеше да й даде пътя. А за деца — дума да не става!

Телефонът иззвъня. Зак се протегна и вдигна слушалката.

— Зак Градли.

— Мистър Градли? Обажда се Джейсън Армитидж, вашият брокер. Страхувам се, че има проблем.

— Проблем ли? — Зак стисна слушалката толкова силно, че тя изпука в ръката му.

— Изглежда, че са установени някакви финансови нередности в „Хадърли Пасифик“. Всичките им акции са замразени. Страхувам се,

че не можем да осъществим продажбата.

— Замразени?!

Зак пушна слушалката и с един скок се озова до терминала на „Ройтерс“, който се намираше в ъгъла на малкия му офис. С опитни пръсти набра кода за „Хадърли Пасифик“. Екранът примигна и след миг върху него се разгъна следното съобщение:

При финансова ревизия на Саут Чайна Тръст Банк, понастоящем изцяло притежание на „Хадърли Пасифик“, са установени огромни липси. Образувано е следствие, което се опитва да изясни причините за възникналия проблем. Засега се знае само, че по време на усилията на „Хадърли“ за закупуването ѝ „Саут Чайна“ е извършвала крупни спекулативни сделки на финансовите пазари. По-специално, фирмата е вложила огромни суми в някакъв съмнителен финансов продукт, наречен „Рози“, който е създаден и се разпространява от инвестиционната банка „Уайнстейн Люкс“. Спекулацията се е провалила. Вместо да признае грешката си „Саут Чайна“ е прехвърлила цялата загуба в тайна сметка, като същевременно е вложила всичките си деклариращи печалби в публични сметки. По време на кампанията за закупуването ѝ от управата на компанията са изтъквали само декларираните печалби, като същевременно са прикривали огромното изтичане на пари — достатъчно, за да завлече цялата фирма на дъното. Не е ясно дали самата „Хадърли Пасифик“ ще оцелее. Междувременно всички акции на „Хадърли“ са замразени и не могат да се купуват и продават.

Това бе най-големият финансов скандал в Далечния изток за деня; от „Ройтерс“ му бяха отделили цели няколко страници. Зак нямаше нужда да чете всичко. Той с мъка се добра до стола си. Лицето му бе бяло като тебешир и празно като зинал гроб.

КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА

Преди точно три години и осем дни Бърнард Градли, баща и милионер, се бе забил с колата си в една каменна стена, която сложи край на живота му. Осем дни по-късно семейството му трябваше да изслуша неговата последна воля. Чутото ги накара да се вкаменят от изумление и ужас. Несметното богатство, което бяха очаквали да се излее върху тях като от рог на изобилието, остана да виси над главите им — видимо, но недостижимо.

От този злокобен ден вече са изминали точно три години. Днес обявеното от него състезание трябва да завърши, последната му зловна шегичка е на път да достигне драматичния си финал. В Лондонското сити приближава полунощ. Петък скоро ще премине в събота. Три банкови сметки — на името на Зак, Матю и Джордж Градли — спят спокоен сън. Вече е твърде късно за осребряване на чекове, за преливане на пари, за нови измами. Последните движения по сметките са извършени, отчетени и регистрирани където трябва.

В момента, когато големият лондонски часовник отмерва полунощ, всяка от трите задрямали сметки се събужда за момент, колкото да подаде кодиран импулс, който се получава в централен компютър. Някъде наблизо един принтер се размърдва, изплюва със свистене три листа хартия и отново заспива. Трите разпечатки остават да лежат неподвижно в мрака. Когато пукне зората, дежурният служител ще ги подпише и подпечата с банковия печат и ще ги изпрати по куриер до един адвокат, чиято кантора е чак в Лийдс.

Всичко е подготвено най-внимателно. Джоузефин вече се е усъвършенствала като специалист в Отдела за парични трансфери и междубанкови разплащания и ги разбира тия работи. За огромно облекчение на Огъстъс Ърл тя е поела върху себе си цялата техническа организация. Грешки няма да има. Единствена измежду децата на покойния Бърнард Градли Джоузефин спи спокойно тази нощ.

Над огромния град се зазорява. Настъпва прекрасен летен ден, безоблачен и топъл. Млади момичета, които в този ден ще минат под венчило, отмятат за последен път завесите на бащиния дом. Малки деца се будят първи и тичат да се гушнат под завивките на още сънените си родители. Пилоти и алпинисти, колоездачи и гребци са видели изгрева и се втурват навън. Днес светът ще изглежда прекрасно от небето и върха на планината, от седлото на велосипеда и гладката повърхност на езерото. Върхът и на най-далечния лондонски комин се очертава като тъмна карфица на хоризонта. В ден като този човек няма какво да прави вкъщи.

И синовете на Бърнард Градли са развълнувани. Те също отмятат завесите и поглеждат към слънцето; кръвта във вените им заиграва. Всеки знае точно собствените си шансове, но нищо за тези на другите двама. Дали някой от тях не е спечелил заветния милион? Кой има най-много от всички? Времето ще покаже. Голямото богатство ще падне като зрял плод и все някой от тях ще го хване.

Всеки от тримата братя си взима душ, избръсва се и се облича, сякаш днес е обикновен работен ден. Но денят не е обикновен. Зак се порязва и Сара се засмива. „Това да ти е за късмет!“ — подвиква тя и му подава късче памук. Привечер е поканила неколцина състуденти на гости, а късно през нощта ще пътува за Овъндън Хаус, където Зак ще я последва чак на другата сутрин. Двамата се държат приятелски един към друг, но в отношенията им се долавя известна обтегнатост. Време е да поговорят откровено за онази ужасна неприятност, която все още заплашва „Хадърли Пасифик“ и състоянието на фамилията. Трябва да изяснят докрай ролята на Зак в цялата бъркотия. Дотогава лорд Хадърли ще се е върнал от поредната среща в Хонконг и сигурно ще има какво да каже по въпроса. Но сега не е време за мрачни мисли. Зак бърза да тръгва. Сара му се присмива за нетърпението. На вратата го целува по бузата. Цели три нощи не са се любили, което за тях е рекорд.

Матю би трябвало да е по-спокоен. Един дилър е длъжен да има нерви от стомана. Матю е свикнал да залага милиони, да губи и печели с еднакво присъствие на духа. Само че днес нервите му са обтегнати до скъсване. Фиона вижда притеснението му и се опитва да се пошегува, но той отрича да е притеснен. Негова си работа. Нека се притеснява колкото си иска. Негова работа са и загадъчните му срещи с някого в Северна Англия. Самата Фиона е щастлива. Има прекрасна работа, доста пари и приятел, който почти е успял да успокои страховете ѝ по отношение на тяхната връзка. Матю се бе държал малко особено, когато трябваше да плати своя дял за Крепостта на Фиона, но накрая внесе парите и двамата отново са заедно, щастливи като никога преди. Когато Матю излиза, Фиона се мушва обратно в леглото за една мързелива сутрин със списание „Космополитън“. Лъскавите страници се отварят на някаква статия за булчински рокли. Вместо да прелисти нервно по-нататък, Фиона задържа поглед. Моделите са хубави, поне някои. Фиона се зачита; страх я е, но тя отново е в състояние да овладее страха.

Джордж и Вал закусват както обикновено, без да бързат. Лийдс е само на няколко километра. Имат достатъчно време. Вал ще придружи Джордж до адвоката. Защо не. Тя става да измие съдовете, а Джордж ги подсушава с кърпа. Все още живеят в малката ѝ къщичка. Дали ще се преместят? Двамата са говорили по въпроса. Искат им се по-голямо жилище, защото си мислят вече за деца и куче, а Вал мечтае за по-обширна градина. Джордж счупва една чиния, после още една. Ръцете му треперят от възмущение. Вал му измъква кърпата и го кара да седне. Тя ще го закара навреме, така че да не се безпокои и да спре да ѝ чупи съдовете.

Джоузи първо се приготвя, после буди майка си и ѝ помага да се облече. Хелън Градли няма да придружава дъщеря си на срещата в Лийдс. Тя трудно понася пътувания и няма смисъл да се изморява излишно. Към осем и трийсет пристига гледачката ѝ — симпатично тъмнокожо момиче, с което Хелън се разбира добре. Джоузи ѝ дава последни указания и слиза по стълбите. Взима голям кафяв плик без надпис и отива към наетата за деня кола. Отключва колата и потегля. На задната седалка има два големи куфара. Всеки, който я види, би си помислил, че отива на почивка. Само че тя насочва колата на север,

към магистрала М1, която води за Лийдс. Джоузи трябва да пристигне навреме.

Огъстъс Ърл крачи напред-назад из кабинета си. Сцената отпреди три години е още пред очите му. Той нервничи. Подръпва завесите, пренарежда столовете, бръсва някоя въображаема прашинка от полираното бюро. Часът е дванайсет без десет. След десет минути децата на Градли трябва да се съберат.

Внезапно нещо привлича вниманието му. Не нещо, което се е появило внезапно, а по-скоро нещо, което отсъства. Големият часовник в ъгъла е спрял и плътното му тиктакане не се разнася над тежкия килим. Сигурно е забравил да го навие.

Ърл посяга към стъклената вратичка, но е вече късно. По чакълена аляя пред сградата се чува шум от гуми. Часовникът може да почака.

Ърл отваря сам входната врата. Събота е и освен него в сградата няма никой. На прага стоят всичките деца на Градли. Сигурно са се срещнали някъде в града и са дошли заедно.

— Влезте, моля — кани ги той. — Заповядайте. — От вълнение гласът му е станал висок и потреперва като флейта.

Зак, Матю, Джордж, Вал и Джоузефин крачат по дебелия килим към идеално чистия кабинет на Ърл. Обстановката не се е променила никак през изтеклите три години. През големите прозорци нахлува слънчева светлина, до огромното орехово бюро има по-малка маса, покрита с кожа, а отстрани — още по-малка масичка с гарафа и чаши. Петимата заемат местата си, без да чакат покана. В стаята се чувства напрежение. Хората се усмихват един на друг и се опитват да бъдат учтиви, но страхът се чете в очите им.

— Не ви ли блести слънцето? — галантно пита той Джоузефин. Тя много му е помогнала в уреждане на техническите формалности с банките и, както се бяха споразумели, Ърл е получил банковите извлечения тъкмо навреме тази сутрин. Той ги е отворил и прегледал, но колкото да се убеди, че са автентични. Нарочно не е погледнал отбелязаните суми и сега е не по-малко развълнуван от гостите. Ърл дръпва тежките червени завеси, за да не блести слънцето в очите ѝ. — Така по-добре ли е? — пита той.

— Много добре, благодаря — отвръща тя.

— По едно шери или да преминем направо към работа? — пита адвокатът. Той помни склонността на някои от тях към заяждане, особено грубостта на Зак, и се стареа да ги предразположи.

Матю, красив млад мъж, но с все още детинско изражение на лицето, отговаря вместо останалите:

— Да караме по същество, Огъстъс.

Ърл примигва от изненада. Никой не се е обръщал към него на малко име — дори собствената му жена, която обикновено му вика „скъпи“. Но Матю не иска да го обиди, той просто се държи като американец.

Ърл премина по същество:

— Така. Всички сте запознати с условията. През последните три години наследството на Бърнард Градли се намира под попечителство. Както ви е известно, състоянието му включва най-вече фирмата „Строителни машини Градли Лимитед“, за която изтеклите три години бяха извънредно успешни. Само за последната година фирмата е донесла брутна печалба от седем милиона лири стерлинги, а управителният директор ме уверява, че към момента пазарната стойност на акциите ѝ надхвърля петдесет милиона лири. С други думи, стойността на наследството се е увеличила чувствително от смъртта на баща ви насам. Директорът твърди, че перспективите са също така добри.

Слушателите му не издаваха звук. Ърл добави:

— Разбира се, всичко това принадлежи по право на този от вас, в чиято банкова сметка към дванайсет часа в полунощ е имало най-много пари, но не по-малко от един милион лири стерлинги. Едва ли е нужно да обяснявам, че става въпрос за лични пари, не взети на заем или нещо подобно. Разбира ли се това от всички?

Тримата братя кимнаха. Гърлата им бяха засъхнали и не можеха да издадат звук. Дори Вал и Джоузефин се поддадоха на напрежението и също кимнаха.

Адвокатът продължи:

— Тук разполагам с писмени извлечения от банката за салдото по вашите сметки, считано към дванайсет часа снощи. Разполагам и със сертификат, удостоверяващ автентичността на въпросните извлечения.

Ърл подаде сертификата, който мина от ръка на ръка. Бе отпечатан на бланка на една от най-големите британски банки; подписът и печатът се четяха ясно и бяха извън всякакво съмнение.

— Така — каза Ърл. — А сега ще ви съобщя размера на салдото на всеки един от вас, считано към дванайсет часа в полунощ.

Той извади от плика втори лист хартия — този, който още не бе погледнал. Дори сега той с мъка се сдържа да не плъзне поглед до последния ред на страницата, където бе отпечатано съдбовното число, а да чете подред.

— Най-напред имаме сметката на Джордж Градли. Сметка номер седем нула осем девет нула три нула. Джордж, можеш ли да потвърдиш, че именно това е твоята банкова сметка?

— Да — дрезгаво отвърна Джордж. — Номерът е същият. — Защо ли Джордж се притесняваше толкова? Та той вече знаеше отговора!

— Салдото по тази сметка към дванайсет часа снощи възлиза на — ръцете на Ърл стиснаха листа, сякаш цифрата подскочи от листа и го удари в лицето — ... нула лири стерлинги. Нула лири и нула пенса. Оспорваш ли това?

— Не, сумата е точна.

Лицето на Джордж бе бяло като вар. Седнала до него, Вал го стисна леко за китката. Зак и Матю подскочиха от радост. И двамата се бяха тревожили, че Джордж може изневиделица да направи някое чудо с оная скапана фабрика „Гисингс“. Явно обаче се бе провалил. Джордж не бе спечелил милион лири, а с по-малко нямаше смисъл да участва в състезанието. Дори сто лири да не достигаха до милиона, това си беше все едно нула. Зак и Матю издишаха шумно въздух, спогледаха се крадешком и се размърдаха на столовете си. Състезанието си оставаше между тях двамата. Както би следвало и да бъде. Шумът утихна и Ърл продължи:

— Следователно, Джордж, ти не можеш да се бориш за наследството на баща си. Оспорваш ли това?

— Не оспорвам. Точно така е.

— Много добре. Втората поред сметка е тази на Матю, номер четири четири пет шест седем две три. Това ли е твоята сметка, Матю?

Матю кимна. Устата му бе залепнала, но той също знаеше каква цифра ще прочете адвокатът след малко.

— Салдото по твоята сметка към полунощ възлиза на... — Адвокатът стисна листа така, че щеше да го смачка. Той присви очи и прочете числото още веднъж. Стори му се, че отново чува тиктакането на часовника, макар да знаеше, че е спрял. — Салдото по сметката ти възлиза на нула. Нула лири и нула пенса. Потвърждаваш ли това?

Матю видя как стаята се завъртя пред очите му. Слънчевото петно на килима, плътните сенки на кадифените завеси заплуваха пред очите му като във водовъртеж.

— Не! — изкрещя той. — Това не може да бъде вярно! В сметката ми има един милион лири. Дори повече. Аз имам над милион!

— Страхувам се, че снощи в тази сметка не е имало милион. — Адвокатът говореше убедено. — Сигурен ли си, че това е верният номер? Ако имаш повече от една сметка, може да е станало някакво объркване.

— Не! Това е сметката ми. Знаем, че вътре има пари. Вчера проверих преди края на работния ден. Кълна се!

Матю не знаеше в какво точно се кълне. Парите бяха в сметката. В четири и трийсет предишния ден той се бе обадил в банката и ги помоли изрично да потвърдят салдото по сметката му. Един от служителите му бе изпратил по факса извлечение. Той измъкна сгънатия лист от джоба си и го показа на Ърл. Адвокатът го взе и го разгледа по-скоро от любезност. Той не беше специалист по тези неща. На факса нямаше подпис и печат. Но дори и да бе подпечатан с кралския герб, това не променяше нещата. Колко пари бе имал в сметката си Матю в четири и половина следобед нямаше никакво значение. Важна бе сумата отбелязана на извлечението към полунощ: нула лири и нула пенса.

— Съжалявам — отвърна Ърл и му върна факса: — Ако смяташ, че е станала техническа грешка, можеш да се отнесеш към банката. Ако наистина има грешка въпреки писмените уверения — Ърл кимна към купчината хартия на бюрото — разбира се, аз съм готов да приема коригираната сума. Но, доколкото ми е известно, грешки от този род...

Ърл не се доизказа, но по принцип бе прав. Наистина, банките често грешат в рутинните разпечатки, които могат да се извадят от всяко електронно гише или да се получават по пощата. Само глупците или много богатите хора не проверяват най-редовно банковите си

извлечения. Но сега случаят бе по-особен. Извлечението бе издадено от централния компютър на банката, проверено от отговорен служител, подпечатано, подписано и придружено от сертификат за автентичност. Това не бе просто разпечатка, а сериозен документ.

Стомахът на Матю се бе свил на топка, но мозъкът му работеше трескаво. Билиъл. Този жалък мръсник му бе измъкнал парите, за да си отмъсти за унижението. Как бе успял да го направи, Матю не можеше да си обясни, но си даваше сметка, че оня е способен на всякаква подлост. Трябваше да го подозира през цялото време. Билиъл бе активно замесен във всичките му незаконни сделки. Половината милион лири, които изстиска от него за ония фалшиви документи, си бяха чисто изнудване — ни повече, ни по-малко. Негова бе идеята за обир в един от най-строго охраняваните банкови трезори в света. Той самият би продал откраднатите облигации, без да му мигне окото. Откъде можеше Матю да бъде сигурен, че такъв изпечен мошеник не може да проникне в собствената му банкова сметка и да задигне всичките му пари? По дяволите, та Билиъл дори знаеше номера на сметката му, нали сам му го бе дал като последен глупак!

Какъв ужасен край на една история, която можеше да завърши толкова щастливо! Матю с готовност бе върнал на Фиона парите, които ѝ дължеше. Сигурен бе, че тя веднага щеше да го остави, ако се бе опитал да я баламосва, а в никакъв случай не искаше да се повтори случаят със Софи. Затова ѝ написа чека, но не се отказа от борбата.

След като Матю се заплати с Фиона, в сметката му останаха 930 000 лири. Разполагаше с един месец, за да набави останалите 70 000. Разбира се, всякакви по-нататъшни борсови измами бяха изключени. Да се обърне отново към Билиъл би било истинска лудост, а не искаше да опитва с друг брокер, който можеше да се окаже по-порядъчен. Нямаше никакъв избор, освен да се опита да спечеш парите по честен начин — не чрез измама с поверителна вътрешна информация, а само въз основа на тригодишния си опит, способност и преценка.

Не можеше да си позволи да изчаква. Имаше точно трийсет и два дни, за да умножи парите си със седем и половина процента — измерено в годишна печалба, това възлиза на сто и четирийсет на сто! Трябваше да направи залога, да изчака, докато рулетката спре да се върти, и да види какво му е отредила съдбата.

Цели три дни и три ноци изучава движенията на пазарите. Научи наизуст цените на акции, облигации, обменните курсове на основните валути — всичко, което имаше да се знае. Работи денонощно, почти без почивка. Накрая реши, че е открил тъкмо това, което му трябва. Изборът му падна не на нещо мъгляво и несигурно, а на нещо повече от очевидно — обменния курс на долара спрямо еврото, най-често обменяните валути в света. Всички предвиждаха от месеци, че доларът най-после трябва да падне. Бедата бе там, че доларът сякаш не чуваше тези мрачни прокоби и продължаваше да се изкачва нагоре.

Защо Матю реши да заложи всичките си пари на една-единствена карта? Ако трябваше да отговори на този въпрос, може би отговорът му щеше да съдържа мотивирани обяснения за политически процеси, срещи на върха на Г-7, икономически дадености, институционални изисквания, но всичко това щяха да са чисти глупости. Мозъкът на Матю бе обработил цялата тази информация, но накрая инстинктът бе този, който му каза: курсът трябва да се промени.

Матю пое риска. Обади се на един порядъчен лондонски брокер и обясни, че иска да играе на валутния пазар. Да вложи точно 930 000 лири стерлинги в краткосрочни валутни опции.

Брокерът се поколеба. Тоя Градли знаеше ли какво върши? В борсовия свят опциите са нещо като руска рулетка.

Залагането на опции е извънредно рисковано и крайно неразумно. Ако човек загуби, губи всичко.

Но Матю бе сигурен какво прави. Успя да убеди и брокера да действа от негово име. Брокерът се съгласи. Матю заложи 930 000 лири на предполагаемото движение на курса на най-големия валутен пазар в света. Оставаше му само едно — да се моли.

Матю се молеше, но орловият му поглед не изпускаше монитора. В продължение на двайсет и седем безкрайни дни доларът се задържа. На два пъти изглеждаше, че ще започне да пада, но и двата пъти невидима ръка го подпря отдолу и той не помръдна. Матю следеше валутния пазар внимателно, но без излишна паника. Ако загуби, загуби. Вече бе късно да се откаже. Той чакаше и се молеше.

Изведнъж, на двайсет и осмия ден, когато вече бе загубил надежда, нещо се случи. Доларът спадна — съвсем леко, но спадна.

Този път невидимата ръка я нямаше да го подпре и той спадна още малко. Движението бе едва забележимо, но никой не се намеси да го спре. Цяла нощ агенциите разпространяваха предположения, че Централната европейска банка ще интервенира, но това не се случи. На следващия ден курсът на долара продължи да спада. Матю спечели.

Матю реши да изтегли парите. Можеше да изчака ден-два, да спечели още малко — колкото да е сигурен, че ще има повече от Зак — но се уплаши. Ако курсът на долара отново тръгнеше нагоре, щеше да загуби всичко. Затова се обади на брокера, че излиза от играта, и си прибра парите. Инвестираните 930 000 лири му бяха донесли печалба от 73 000.

Матю незабавно внесе всичките пари в банковата си сметка. Един милион и три хиляди лири стерлинги. До крайния срок оставаха още два дни.

Бе успял. Бе посрещнал предизвикателството, отправено от баща му, и бе спечелил — при това не веднъж, а два пъти. Веднъж криминално, втория път напълно законно. А сега Билиъл — оня проклет, гнусен мерзавец му бе отнел не само милиона, но и състоянието на Бърнард Градли.

— Не знам... какво става — заекна Матю, загубил надежда. — Когато проверих за последен път, в сметката ми имаше един милион... Разбира се, ще говоря с банката. Сигурен съм, че нещата ще се наредят.

Думите му не можеха да заблудят никого. Матю изглеждаше победен, отчаян и съкрушен. Дори Билиъл да бе откраднал всичките му пари и Матю да успееше да го докаже, той не можеше да го даде под съд. Двамата бяха свързани като сиамски близнаци. Затвор за единия автоматично означаваше затвор и за другия. Лицето на Матю бе станало пепелявосиво. Той нямаше какво повече да добави.

Оставаше Зак. Той се наведе леко напред, смугъл и самоуверен. Дошъл бе неговият ред. Двама бяха отпаднали от борбата, останал бе той. Щеше да спечели най-добрият!

— Зак, — обърна се адвокатът към него — брат ти иска да изясни с банката проблема със сметката си и, разбира се, има пълно право. Затова, каквото и решение да приемем днес, ще бъде само временно. Трябва да изчакаме окончателно потвърждение от банката за сметката на Матю. Надявам се, че разбираш това.

Зак кимна и облиза устни. Приличаше на вълк, надушил жертвата си.

— Добре тогава. Мистър Закари Градли. Банкова сметка номер седем седем шест три четири две едно. Зак, можеш ли да потвърдиш, че това е твоята сметка?

— Номерът е същият. — От тримата братя в този момент единствено Зак владееше гласа си.

— И така, салдото по сметката ти вчера в полунощ е било... — Ърл разгъна листа и погледна надолу. Кръглото число, което видя, го удари като юмрук в лицето. Като всеки добър адвокат, той се овладя и прочете още веднъж цялата страница. Нямаше грешка. — Зак, салдото по сметката ти е също нула. Нула лири и нула пенса.

— Какво?!

Нечовешкият крясък разцепи стаята като внезапен гръм. Зак скочи от стола си и изтръгна хартиите от ръцете на възрастния човек. Един поглед му бе достатъчен. Джордж, Матю, Зак — всичките имаха по нула лири. Нула, нула, нула. Нула лири и нула пенса. Три години борба и накрая нищо. Зак се изсмя и хвърли гнусливо листата на бюрото.

— Това са пълни дивотии. Очевидно ония от банката са оплескали нещо. Джоузефин, какви си ги свършила? Мислех си, че поне с това ще можеш да се справиш! Тия хартийки са пълна измама. Матю, колко имаше в сметката ти?

— Един милион.

— Точно милион? Или нещо отгоре?

— Един милион и три хиляди лири. Три хиляди и неколкостотин, не помня точно колко.

— Нищо? Значи сметката ти е вярна?

— Да, напълно.

— Разбирам. Е, момчета и момичета, за ваше нещастие аз имам милион и десет хиляди. Така че печеля. Много съжалявам, Матю, но наследството е мое. В понеделник ще се обадим в банката, ще помолим да ни отпечатат верни извлечения и тогава ще приключим веднъж завинаги. И когато това стане, боя се, че вие и двамата ще се убедите, че наследството ми принадлежи по право — точно както ви бях обещал.

Чувствата на Матю се люшкаха като махало. Ако всичко се окажеше просто техническа грешка, значи все пак оня мошеник Билиъл не беше замесен. Ако наистина имаше грешка, милионът му щеше да си седи тихичко в банката и да го чака. Дотук добре. Лошото бе, че в края на краищата щеше наистина да се окаже, че Зак печели. След три години безмилостно надбягване, при което и двамата бяха натрупали по един милион, Зак щеше да го бие само с няколко хиляди лири. По-точно седем хиляди. А малко преди това Матю бе написал на Джоузи чек за десет. Голям майтап, няма що.

Матю седеше на стола си, смазан. Не знаеше да се радва ли, че всичко най-после е свършило, или да се проклина за лошия си късмет. По право трябваше да се чувства много нещастен. Бе се надявал да спечели, а сега се оказваше, че губи с много малко. Но, от друга страна, за негово изумление не се чувстваше нещастен. Притежаваше един милион лири стерлинги. Бе доказал на Зак и на Джордж, че и него го бива. Най-важното, доказал го бе и на себе си. Имаше Фиона. Имаше прекрасна работа. Имаше достатъчно пари, поне засега, а в бъдеще със сигурност щеше да спечели още много. Матю беше отличен дилър и животът беше пред него. Двамата с Фиона никога нямаше да изпитат лишения. А най-хубавото бе, че Билиъл, тайните телефонни разговори, лъжите, кражбите, ужасът, че ще го хванат, всичко това бе останало далеч назад. Матю се чувстваше щастлив като птичка.

— Възможно ли е да е станала грешка? — Въпросът на Ърл беше отправен към Джоузефин.

— Да, мисля, че има грешка.

— А ти, Джордж?

— Аз нямах нищо.

— Възможно ли е грешката да се поправи до понеделник?

Гласът на адвокатата беше мек и учтив. Той ненавиждаше Зак заради грубиянското му избухване по адрес на сестра му, и се опитваше да заглади случая, като се държи джентълменски към нея.

— Надявам се, че нещата ще се изяснят още сега — отвърна тя.

— Отлично. Ако искате, може да ползвате телефона.

— Няма нужда. — Джоузефин отвори дебелия кафяв плик, който през цялото време бе лежал до нея на бюрото. Извади два листа хартия. — Мога ли да ви представя извлечение от собствената си

банкова сметка? Както се вижда, към дванайсет часа в полунощ вчера в сметката ми е имало над два милиона лири стерлинги. Представям също така и удостоверение от банката за автентичността на извлечението.

Смаян, Ърл внимателно прегледа документите. Изглеждаха напълно в ред.

— Много съжалявам, Джоузефин. Не разбирам напълно какво става тук, но във всеки случай ти не фигурираш в завещанието на баща ви в същия смисъл, както тримата братя.

Ърл бе загубил ума и дума. Доколкото му бе известно, през последните три години Джоузефин се бе грижила за болната си майка и бе работила като секретарка в Лондон. Как бе успяла да събере два милиона лири, не можеше да си представи. Зак и Матю обаче не изглеждаха толкова учудени. Двамата се бяха извърнали към сестра си и я гледаха с разширени от ужас очи.

— Мисля, че ако прочетете внимателно завещанието, ще се убедите, че условието се отнася и до мен. — Тя говореше толкова тихо, че присъстващите трябваше да се наведат напред, за да чуят думите ѝ.

Джоузефин бе напълно спокойна. Нима тя — още непълнолетна, когато ги застигна нещастие — не се бе справила героически с гледането на болната им майка, при това без пари? С какво сегашната ситуация бе по-сложна от всичко онова, което бе изтърпяла през последните три години? Трябваше на всяка цена да запази спокойствие, дори да се забавлява, доколкото е възможно.

— Джоузефин, напълно съм убеден, че баща ти бе имал предвид само тримата ти братя при съставяне на завещанието си. — Ърл бе започнал да губи търпение.

— Бихте ли ми цитирали точните думи, които са използвани в член седми от завещанието?

Ърл прерови документите на бюрото си и намери съответната страница. Член седми засягаше точно тази материя: сравняването на банковите сметки и освобождаването на наследството от попечителство. Ърл зачете текста:

— „Ако към полунощ на третата годишнина от прочитането на настоящото завещание в банковата сметка на някое от децата ми се съдържа исканата сума...“

И така нататък в този дух. Но текстът гласеше: „... на някое от децата ми...“. Джоузефин беше права. В завещанието се казваше „децата“, а не „синовете“ — Джоузи също беше дете на Бърнард Градли.

— Джоузи, разбирам какво имаш предвид. В член седми се казва „децата“. Само че от това не следва... аз поне не мисля... Искам да кажа, това не е в духа на завещанието! Може би е просто печатна грешка, иначе намеренията на баща ти бяха напълно ясни...

Джоузи стана от стола си и се изправи в центъра на осветения кръг на килима. Слънцето я огряваше цялата, в полумрака на стаята приличаше на някакво божествено видение.

— Страхувам се, че намеренията на баща ми никак не ме интересуват. Това, което ме интересува, е какво пише в завещанието.

— Ами писмото? — извика Ърл. — Нали ви прочетох писмото му! Бърнард Градли ви е оставил писмо, в което се казва, че ти, Джоузи, получаваш пари за секретарски курсове и така нататък. А цялото това ужасно предизвикателство бе отправено само към братята ти. Страхувам се, че ако стане нужда да се тълкува завещанието, това писмо ще бъде от решаващо значение.

Джоузефин кимна в знак на съгласие.

— А помните ли най-важния абзац от това писмо? — запита тя.

Ърл потърси писмото с очи по бюрото си. Джоузефин обаче го изпревари:

— Той гласи: „Ако повече от един от вас, деца мои, спечели милион, наследството получава този, който има най-много. Аз обичам победителите, а не победените, макар и с малко.“ Можете да проверите, ако искате, но в писмото се казва тъкмо „деца мои“, а не „синове“, „момчета“ или нещо подобно. Нима аз не съм дете на Бърнард Градли?

Ърл бе като замаян. Това момиче наистина имаше за какво да се хване, но доводите ѝ нямаше да издържат в съда. Той още не знаеше къде точно греша тя, но бе сигурен, че в аргументиран спор ще успее да я обори.

— Има и още нещо — продължи Джоузефин. — Донесла съм едно правно становище, което може би ще ви заинтересува. — Тя плъзна документа по бюрото към адвоката.

Ърл го вдигна и очите му пробягаха по текста. Последното изречение гласеше: „Аз недвусмислено подкрепям абсолютното право на мис Джоузефин Градли да се бори за своите наследствени права на равни начала с братята си.“ Подписът бе на знаменит лондонски юрист, всепризнат експерт по наследствени дела, който познаваше всички съдии и бе разгромил безброй опоненти в съдилищата.

— Не знам какво да ви кажа... — заекна Ърл. — Това наистина ми дойде неочаквано... Разбира се, ще проуча внимателно случая... Не мога нищо да обещаая... — Той не довърши.

Ърл не можеше да открие пропуск в позицията на момичето, а освен това прекрасно знаеше, че адвокатът, подписал правното становище, е много по-вещ в тази материя от него самия. По всичко изглеждаше, че Джоузефин ще се окаже права. Джоузи забеляза колебанието му и реши да му помогне.

— Искам да ви бъде ясно на всички, — започна тя — че аз съм напълно убедена в правотата си и се ползвам с абсолютната подкрепа на моите адвокати. Ако някой се опита да ме спре, ще се видя принудена да поискам правата си чрез съда и не се съмнявам, че ще успея. Съзнавам, че съдебните дела може да се проточат много и да струват на всички ни големи неприятности и маса пари. Но ако се наложи, аз няма да се поколебая да се обърна към съда. — Гласът ѝ звучеше решително, но иначе бе напълно спокойна и дори успя да се усмихне на възрастния адвокат. — Освен това не виждам защо точно вие трябва да заставате против мен. Знам, че завещанието на баща ни беше много болезнено за вас самия. Ако трябва да използвате правото си на мнение, аз не се съмнявам, че то ще бъде в полза на семейството, на което вярно сте служили дълги години.

Огъстъс Ърл бе омагьосан от нейния чар и прямота. Той промърмори нещо за консултации с другите изпълнители на завещанието и търсене на пътища за взаимноизгодно разрешение на спора, но всички вече разбираха накъде клони. Милионите на Градли щяха да се паднат на тази, която всички бяха смятали извън играта.

— Няма да оставим така тази работа — изсъска Зак. — Парите не са твои и ти много добре го знаеш.

— Извини ме, Зак — намеси се Ърл. — За какво намекваш? Да не искаш да кажеш, че...

— Искам да кажа, че Джоузефин е откраднала парите от сметките ни, моята и на Матю. Тя нали е банкова чиновничка? Занимава се точно с парични трансфери. Знае всички тънкости. Нали тъкмо затова, по дяволите, настояваше да стане специалист по междубанкови разплащания! — От устата на Зак хвърчаха слюнки. — Само че номерът няма да мине, Джоузи. Парите не са твои. Аз... искам да кажа, ние, аз и Матю, ще те съдим до дупка. За парите ни и за наследството на баща ни. Това не са твои пари и нямаш никакво право на наследството!

— Джоузефин, вярно ли е това?

— Напълно вярно. Аз откраднах парите им. Но не беше толкова просто, колкото той се опитва да го изкара. Месеци наред се опитвах да проникна в компютрите на банката, а преди това цяла година се учих на занаята, но накрая все пак успях.

Ърл си помисли, че полудява.

— Но, Джоузефин, ти не можеш току-така да откраднеш парите на братята си! Зак е прав. Двамата с Матю могат да си възвърнат парите, а заедно с тях и наследството.

— Разбирам това. Само че нещо ми казва, че Зак и Матю едва ли ще тръгнат да ме съдят. По-скоро предполагам, че и двамата биха предпочели да задържа парите.

Тя огледа предизвикателно присъстващите. Джордж и Вал си седяха кротко, безгрижни като две трътлести йоркшърски прасенца. Ърл си помисли, че може би са в течение на целия заговор и са дошли подготвени. Защо в сметката на Джордж нямаше нищо?

Спокойствието на Джордж бе в ярък контраст с поведението на братята му. Зак бе станал прав, разтреперан от ярост, устата му се бе свила в грозна гримаса, а тъмните му очи хвърляха мълнии. Матю, побледнял, стоеше зад гърба на брат си. Не знаеше на кого да се сърди по-напред, но за всеки случай лицето му бе нацупено като на малко дете. Погледът на Джоузефин падна най-напред върху него.

— Е, Матю, ще ме съдиш ли?

Матю облиза устни. Той, не бе в състояние да се съди с никого за нищо. Нито с Билиъл, нито с Джоузефин. Не можеше да позволи на никого да се рови във финансовите му дела. Това щеше само да се обърне против него. Той поклати глава:

— Няма да те съдя, Джоузи.

Тя се усмихна.

— Разбира се, така и очаквах. А ти, Зак? Ще ме съдиш ли?

— Разбира се, че ще те съдя, тъпа гъска такава! Ти какво си мислиш, че ще търпя пубертетските ти номера, така ли? Ще те съдя за всяко пени! — Зак трепереше от ярост. Закани ѝ се с пръст. Гласът му кълтеше: — Заклевам ти се, Джоузи, след като си получа парите от баща ни, ще пълзиш в краката ми, ако искаш да ти дам и една лира!

— Толкова си мил — отвърна Джоузефин. — Хубаво е, че поне си изяснихме отношенията.

— Наследството е мое, Джоузи. Мое!

— Разбира се — продължи тя — ако стигнем до съд, ще се разкрият известни факти...

— Какви факти? — сопна се Зак. Той нямаше представа защо Матю отстъпи толкова бързо, но във всеки случай, ако сестра му си мислеше, че може да си прави шеги с него, много се лъжеше.

— Ами например на сватбата ти имах извънредно интересен разговор с твоята стара приятелка Арабела Куийнсфери. Много симпатично момиче. Разказа ми за някакъв бал преди около две години. Сигурна съм, че ще се сетиш за какво става въпрос. Ти си сипал приспивателно в чашата на годеника на Сара, след което Арабела е инсценирала опит за изнасилване. После тя се е разкажала и много държеше да се посъветва с някого какво да прави. Казах ѝ, че нищо страшно не е станало, но Сара може да е на друго мнение. Никога не знаеш предварително как някои хора могат да ги приемат тия неща.

Обхванат от бяс, Зак бе загубил всякакво чувство за реалност. За него Сара не представляваше нищо — само средство за постигане на целите му, но той нямаше да позволи да я намесват излишно.

— Ще те убия, ако издумаш нещо пред Сара! Във всеки случай няма да ми попречиш да си прибера парите.

— Така ли мислиш? Ами какво ще кажеш за стария Хал Гилингам? Какво съвпадение, че горкият човек изведнъж се пропи, и то тъкмо когато ти постъпи като негов помощник! При това той дори не помни къде и как се е напил...

— Откъде, по дяволите, знаеш това?!

— Как откъде? Ами че ти лично ми се похвали за повишението си и ми каза защо са те предпочели. Тогава си помислих, че на бедния

Хал му липсва компания и реших да го посетя. Започнах да звъня по най-престижните клиники в цяла Англия, докато накрая го открих в една клиника в Кент, обграден с най-нежни грижи и внимание срещу неколкостотин лири на ден. Запознах се с него и станахме приятели. Бих казала, че е много симпатичен човек. Разказа ми цялата си история. Нещо в начина, по който се бе прежалил, ми напомни за теб. Разбира се, тогава нищо не му казах. Между другото, той ще се жени. Влюбил се е в някаква хубавичка сестра и е щастлив като юноша.

— Пет пари не давам какво ти е разправял — изхриптя Зак, но и самият той не изглеждаше много убеден в думите си.

— Ти може би не. Но какво ще кажат работодателите ти? Знам, че нищо не мога да докажа, но за много неща в тоя живот няма нужда от доказателства, не мислиш ли? При най-малкото съмнение ще ти теглят шута. Оженил си се с измама, подмамил си шефа си да се пропие... Трябва да са побъркани, за да те оставят на работа.

— Какво ме интересуват те? Нали ще имам парите!

— А, така ли? Значи ти си готов да пожертваш семейство и кариера заради едно завещание, така ли?

Зак не бе сигурен дали точно това искаше да каже. Всички присъстващи забелязваха това. Само че той мразеше да губи, особено в присъствието на други хора.

— По дяволите, Джоузи! Парите са мои, а не твои!

— Може би си прав. Може би наистина искаш само да си напълниш джобовете. Какво ти пука на теб, че хората наоколо ще се посбутват и ще шушукат: „Ето го Зак Градли, мошеника, дето забогатя с измама!“

— Прекаляваш!

— Има и нещо друго. Всъщност аз не съм чак толкова сигурна, че изобщо ще получиш парите.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?!

— Ами че в завещанието на баща ни това е казано пределно ясно, Зак. Милionът трябва да е лично твой, спечелен със собствени сили. Не трябва да дължиш никакви суми на никого.

— Парите са си мои, гъска такава! Милionът си е лично мой. Аз го спечелих, мой си е!

— Така ли? Интересно... А пък аз миналата вечер се порових малко в банковата ти сметка и реших да проверя какво движение има

по нея в последно време. Това им е хубавото на компютрите, Зак. Нищо скрито не остава. Може да ти покажа някой път, ако искаш. Сигурна съм, че ще ти хареса.

— Е, и какво откри в сметката ми?

— Извинявай, отплеснах се. Та за какво говорехме? А, да! За сметката ти. Открих нещо доста странно. До завчера ти си имал в сметката си само седемстотин седемдесет и шест хиляди лири. Това е доста по-малко от милион.

— Е, че какво? Това беше завчера.

— Рекох си, откъде ли са се взели тия двеста и четирийсет хиляди? И знаеш ли какво открих? Те са директен превод от друга лондонска банка. Предположих, че това е банката на Сара, и тогава всичко щеше да е наред. В края на краищата няма нищо страшно в това жената да дава пари на мъжа си. Съзнавам, че проявих може би прекалено любопитство, но си казах, я да видя откъде са дошли все пак тези пари? И какво, мислиш, се оказа? Те изобщо не са от сметката на Сара. Сигурна съм, че тя би ти услужила, ако я беше помолил, но после се сетих, че ти стана причина за разорението на семейството ѝ. Може би дори и тя не е имала толкова пари. А може и да ѝ е писнало от теб. Не знам точно, но не това е важното. Важното е, че парите са дошли от някой си Диксън Бандерман, който май работи в „Уайнстейн Люкс“, ако се съди по ежемесечните преводи в сметката му. Сега си спомням, че го бе споменавал навремето. Той е прекият ти шеф!

— И какво от това? — озъби се Зак. — Диксън ми даде парите, защото Сара не можеше да събере такава сума за толкова кратко време. Какво значение има?

— Даде ти парите? Просто така ти ги даде? Разбирам жена ти да ти даде пари, нали жените са за това да издържат мъжете си. Бих разбрала дори тъст ти лорд Хадърли да ти даде пари. Един господ знае какво би го накарало да постъпи така след всичко, което му причини, но на мен ми изглежда свестен човек. Но Диксън Бандерман, прекият ти шеф? От къде на къде ще ти даде близо четвърт милион лири? — Тишината в стаята бе станала оглушителна. — Сигурен ли си, че не ти ги е заел?

— Даде ми ги. Подарък.

Всички разбираха за какво става въпрос. В завещанието се казваше ясно, че никаква част от милиона не може да бъде взета на

заем. Иначе не се признаваше. Джоузефин продължи:

— Подарък значи. Сега разбирам. Твоят шеф просто си е казал: „Абе тоя Зак Градли е такъв симпатяга, защо не взема да му подаря четвърт милион лири стерлинги, за да му покажа колко го ценя.“ Вярвам ти. Ти си мой брат, защо ще ме лъжеш? Ама дали ще ти повярват в съда?

— Няма нищо черно на бяло. Не можеш нищо да докажеш!

Това бе истина. Зак бе разказал на Бандерман достатъчно, за да го убеди да му преведе сумата. Изрично бе подчертал, че не бива да сключват писмен договор, който евентуално да се използва като доказателство, че парите са заем. Бандерман се съгласи. Само когато вдигна телефона, за да нареди на банката си да изпълни трансфера, той каза: „Виж какво, Зак. И двамата много добре знаем, че това е заем, а не подарък. Така че внимавай в картинката. Ако не ми върнеш парите навреме, ще дойда и лично ще те скопя. Ясно ли ти е, скапаняко нещастен?“ Разбира се, Зак на драго сърце се съгласи. Нито за момент не си бе представял подобна засечка. Но какво щеше да стане, ако призоват Бандерман за свидетел? „Уайнстейн Люкс“ неслучайно се гордееше с честността на служителите си. Вероятността Дик Бандерман да лъжесвидетелства заради него бе не по-голяма, отколкото да разбие и ограби чужд апартамент. Джоузефин се наслади на ефекта на думите си и продължи бавно и провлачено:

— Може би нищо не мога да докажа. Може би Дик Бандерман ще потвърди думите ти. Но дори да си представим, че той се изправи пред съда и се закълне, че ти е подарил двеста и четирийсет хиляди лири просто така, защото си му симпатичен, мислиш ли, че съдебните заседатели ще му повярват? За да си получиш наследството, ти, доколкото разбирам, трябва да ги убедиш извън всякакво съмнение, че парите са твои.

Лицето на Зак бе станало пепелявосиво. Сестра му беше права. Дори Диксън да се закълне, че парите са подарък, кой ще му повярва? Бандерман беше заможен човек, но никой, дори и най-големият богаташ, не подарява току-така четвърт милион на свой подчинен. Само преди час Зак бе на сантиметър от състоянието на баща си, а изведнъж този сантиметър бе станал широк като Атлантика, висок като Хималаите.

— Все още мога поне да те принудя да ми върнеш парите, дори да не получа наследството. — Зак не се предаваше лесно, но самонадеяността му се бе попритъпила, гласът му звучеше глухо и умърлушено.

— Разбира се, можеш да ме принудиш чрез съда да ти върна парите. В края на краищата дължиш четвърт милион лири на Бандерман, все някак трябва да му ги върнеш. Само че, ако го направиш, заклевам се, че няма да видиш и пени от парите на баща ни. Ако не ме дадеш под съд, ако оставиш нещата както са, може и да ти дам малко от наследството. Не казвам, че ще ти дам, но ще видим. От теб зависи.

Зак бе загубил способност да говори. Вместо него Матю зададе въпроса, който вълнуваше всички:

— Какво смяташ да правиш с наследството, Джоузи?

Тя го изгледа враждебно.

— Още не съм мислила подробно. Във всеки случай няма да продавам „Строителни машини Градли Лимитед“, ако това питаш. Ще продължа бизнеса на баща ни и очаквам да успея. Дори съм намерила отличен управител, който да го оглави.

— Така ли? Кой?

С едва забележим жест Джоузефин посочи Джордж, който срещна погледа на Матю и кимна.

— Ти? А какво тогава ще стане с „Гисингс“?

— Нямам намерение да продавам фирмата. Ще назнача нов управител, дори вече имам някого предвид.

Той посочи с глава Вал, която смутено наведе очи. Смаян, Матю поглеждаше ту Джоузефин, ту Джордж и Вал. Значи тримата се бяха наговорили! Джордж щеше да запази фабриката си, като същевременно щеше да поеме управлението на бащиния им имот.

— Е, моите поздравления! — каза той. — Сигурен съм, че ще се справиш... тоест, че и двамата ще се справите отлично. — Той кимна към Вал. — Ами ти, Джоузи? Искам да кажа, всички акции на фирмата ли смяташ да задържиш, или ще раздадеш по нещичко и на останалите?

— О, не! Джордж ще получи една четвърт от акциите, и то веднага. Моят изпълнителен директор трябва да има мотивация, нали така?

— А на нас? Ще ни дадеш ли по нещо и на нас?

Матю посочи с пръст себе си и Зак. Джоузефин ги изгледа, сякаш бяха някакъв непознат вид насекоми. Накрая вдигна рамене:

— Не знам, Матю. — За пръв път гласът ѝ потрепери, а очите ѝ се насълзиха. — Знам само, че през трите години, когато се измъчих от грижи за мама, Джордж бе единственият, който ми помагаше. Когато най-много изнемогнах за пари, той си разтвори портфейла и ми даде последните си банкноти, макар че самият той тогава живееше в камионетка и не получаваше заплата! Идваше да ни посещава всеки път, когато можеше, обаждаше се по телефона поне веднъж седмично, изпращаше ни картички, подаръци и пари, той и Вал ни посрещаха двете с мама като скъпи гости, а не като натрапници! Знам едно: Джордж заслужава всичко, което ще му дам. А, на вас двамата, честно казано, не съм решила. Ти, Матю, поне се опитваше да се държиш мило, само дето всеки път мисълта, че Зак може да те изпревари, ти пречеше да постъпиш, както ти диктува съвестта. Що се отнася до теб, Зак, ти току-що се изобличи напълно. Всички видяхме кое смяташ за най-важно на света. Засега не съм решила какво да правя с вас двамата. Отивам на почивка. Двете с мама заминаваме за две седмици на Карибските острови. Джордж и Вал ще дойдат да ни правят компания. Може би, докато се върнем, ще ми е минало малко. А може и да не е. Ще видим.

Никой не отговори. Нямахше какво повече да се каже. Изведнъж Огъстъс Ърл, който в това време бе погълнат изцяло от документите по бюрото си, се събуди сякаш от дрямка.

— Зак, Матю! Имам един въпрос към двама ви. Смятате ли да оспорите по съдебен път правата на Джоузефин върху парите, които тя е... въз, превела от сметките ви късно снощи?

— Тя няма никакво право върху тези пари... — промърмори Зак.

— Не ми е това въпросът. Смятате ли да я съдите за парите? Имате ли намерение да си ги искате по съдебен ред?

Двамата братя поклатиха глави.

— Добре. Джоузефин, аз току-що препрочетох завещанието на баща ти, както и правното становище, което ми представи. Мисля, че имаш право. Смятам, че ще можем да обосновем едно ново тълкуване на завещанието в смисъла, който ти изложи. Трябва да призная, че това тълкуване е доста свободно. Във всеки случай първоначалните

намерения на Бърнард не бяха такива и ние с теб прекрасно разбираме това. Засега, както виждам нещата, единствената пречка би могла да възникне, ако братята ти решат да оспорят завещанието пред съда. Но, доколкото разбирам, те нямат такива намерения. Така ли е?

Зак и Матю кимнаха. Джордж не помръдна от мястото си. Неговите намерения бяха ясни.

— Отлично. В такъв случай мога ли да ви помоля да подпишете декларация, че се отказвате от всякакви по-нататъшни претенции?

Те отново кимнаха. Внезапно Ърл забеляза, че големият часовник отново върви. Никой от присъстващите не го бе видял да тръгва, но явно пружините му се бяха събудили и той тихичко отмерваше времето в своя ъгъл.

— И така, Джоузефин, аз веднага ще свикам събрание на изпълнителите на завещанието. Убеден съм, че до няколко дни ще встъпиш във владение. Позволи ми пръв да те поздравя и да ти пожелаая приятна почивка.

— Благодаря — каза Джоузефин и се приготви да си тръгва.

Докато присъстващите се суетяха, от часовника се чу глухо хриптене, механизмите се размърдаха и той започна да отброява дванайсет по обяд — с един час закъснение, но бодро и мелодично както винаги.

ЕПИЛОГ

Стана така, както бе обещал адвокатът. Цялото състояние на Бърнард Градли бе наследено от единствената му дъщеря. Първата ѝ стъпка след встъпване във владение на компанията бе да свика заседание на Управителния съвет, на което назначи себе си за президент, а брат си Джордж за изпълнителен директор с годишна заплата от 80 000 лири стерлинги. Заплатата бе скромна за фирма от калибъра на „Строителни машини Градли Лимитед“, при това Джордж нямаше право на годишна премия или на акции на преференциална цена. Вместо това Джоузефин прехвърли на негово име една четвърт от акционерния капитал на фирмата, така че той изведнъж се оказа вторият по важност съсобственик. По-добър стимул от този — здраве!

Няколко седмици Джордж не излезе от директорския кабинет. Поставил си бе за цел да се запознае с цялата дейност. Прочете всички книжа, опита се да вникне в бизнеса, отиде на обиколки по обектите и се срещна с всички мениджъри. Накрая реши, че е научил достатъчно. Не бе на себе си от възторг.

— Тая работа няма край, Вал! — сподели той с годеницата си. — Фирмата има огромен потенциал, при това никому не дължи нищо. Дето се вика, над нас — небе!

Разбира се, Вал се радваше заедно с него. Тя знаеше, че амбициите му имат нужда от поле, за да се развихрят, а „Гисингс“ бе твърде тясна за него. Затова всячески го насърчаваше. За радостта ѝ имаше и друга причина — стягаха се за сватба. Оглеждаха се за нов дом и вече си бяха набелязали няколко прекрасни къщи с дворове, с колкото щеш място за деца и кучета. Джордж искаше голямо куче — лабрадор или може би коли. Вал предпочиташе нещо по-малко — шпаньол или дори териер. Не бързаха; като му дойдеше времето, щяха да се споразумеят и Вал не се съмняваше, че ще постигне своето.

Оставаше да се оправят с „Гисингс“. Свикаха заседание на Управителния съвет, на което Джордж подаде оставка и назначи Вал за директор. Тя щеше да получава неговата мизерна заплата от едно време, но Джордж също се бе погрижил да я мотивира: преписа

половината от фабриката на нейно име и — най-важното — върна дълга на Дейвид Балард.

— Честито! — възкликна Балард, като размаха чека. — Само да не ме забравите сега, като вече не ми дължите пари. Няма да изляза спокойно в пенсия, докато ти, Вал, не изкупиш „Аспъртън“, а ти, Джордж, не реализираш петдесет милиона печалба. Казвам ти, Джордж, момчето ми, ако баща ти беше жив сега, нямаше да има по-горд от него!

Джордж си помисли за баща си. Ако старият бе успял някак си да се провре през райските порти, сигурно един ден там щеше да ги чака фирма за арфи и ангелски крила под наем! Ако пък ли можеше да погледне надолу, на голямото директорско бюро на сина си (специална поръчка от „Гисинг“!), щеше да забележи познат предмет — мащабен модел на електрокар върху черна поставка. Подобно на баща си Джордж по-скоро би умрял, отколкото да продаде фирмата.

Вал не си падаше много по сантименталностите, но и тя си бе запазила един малък сувенир — последния факс от Дейвид Търстън и Кели О’Шей. Когато Джордж отхвърли първоначалната оферта на „Орегон Фърничър“, в Комисията за стратегическо планиране бяха съкрушени от отказа. Веднага одобриха по-висока цена от точно шест милиона лири стерлинги, като още същия ден изпратиха новата оферта по факса. Този път Джордж дори не им отговори въпреки серия панически телефонни разговори през океана. Вал реши да си прибере факса за спомен — нали горе на небето имаше още един бивш индустриалец, който ревниво следеше съдбата на някогашната си фирма! Том Гисинг щеше да бъде смаян и горд, че бизнесът му е оценен на шест милиона лири, и не по-малко изумен да види бившата си секретарка в директорското кресло. Вал бе твърдо решена да развие фирмата още повече, а сега, когато дълговете на „Гисинг“ бяха изплатени, започна да крои планове за цялостна модернизация на фабриката. Андрю Уолтърс бе обявил, че смята да се пенсионира преждевременно и Вал назначи Дарън да ръководи технологичното преустройство на фирмата.

Матю също беше щастлив. Една вечер след работа бе заварил Фиона, сияеща от радост, по пенъор — нещо, което се случваше изключително рядко. Още не бе прекрачил прага, когато тя го сграбчи между краката и го помъкна към всекидневната. Цялата стая бе пълна с бели цветя — рози, карамфили, лилии, хризантеми, орхидеи, дори бял люляк. Всички вази, кани и по-високи чаши бяха заети с цветя. Съдове с цветя заемаха всяка маса, лавица и друга равна повърхност в къщата. Въздухът бе изпълнен с тежък аромат. На масата имаше малка кутийка с герба на „Аспри & Гарард, кралски бижутери“.

— Готова съм, Матю. Най-после наистина съм готова — каза тя.

Матю я хвана за ръката и падна на колене.

— Любима моя Фиона — каза той — ще се омъжиш ли за мен?

Тя не му отговори направо, но докато се целуваха, диамантеният пръстен от кутийката като по чудо се озова на безименния ѝ пръст. Бяха сгодени.

Матю бе загубил един милион лири и възможността за всякакви претенции към състоянието на баща си. Беше го яд, разбира се, но не чак толкова. Беше неизказано щастлив, че се бе отървал от Билиъл, че нямаше повече тайни от Фиона и „Мадисън“; доволен беше, че в резултат от цялата история бе успял да се докаже, не на последно място и на самия себе си, като професионалист. Кариерата му едва започваше, щеше да заслужи още много премии, а сега, когато цялото му внимание бе погълнато само от пряката работа, щеше да се усъвършенства още повече като дилър. След време се надяваше да стане изпълнителен директор като Фиона и тогава двамата щяха да имат много пари. Надяваше се също, че един ден може би и Джоузи ще му прости, ще му върне милиона, а може дори да му даде и част от акциите си. Тогава наистина щеше да бъде богат. Матю не бързаше — всяко нещо с времето си.

3

След онази драматична финална сцена при адвоката Зак не се върна веднага в Лондон. Вместо това се качи в колата си и пое напосоки по пътищата, размишлявайки върху това, което току-що го бе сполетяло. Мислеше си най-вече за Сара и за катастрофалното състояние на „Хадърли Пасифик“. Мислите му се насочиха към „Уайнстейн Люкс“ и Диксън Бандерман, към двеста и петдесетте хиляди, които му дължеше и нямаше откъде да вземе, за да му ги върне. Спомни си за Робърт Лейтън и Хал Гилингъм. Помисли си за братята и сестра си, за майка си. Караше, без да гледа накъде, докато късно вечерта се озова в покрайнините на Оксфорд и точно в десет и половина заудря с юмруци по вратата на бившия си научен ръководител.

Икабод Бел отвори вратата и радушно покани Зак да влезе. Той живееше съвсем сам с книгите си и искрено се зарадва да види някогашния си отличен студент. Зак му разказа цялата си история — разбира се, като спести някои подробности — и търпеливо изслуша коментара на стария професор. Бел се въздържа да го съди, но не скри мнението си за чутото. Той умееше да изслушва и обичаше да дава съвета.

Зак и философът разговаряха до четири и половина сутринта. После Зак поспя няколко часа и в девет вече бе в колата си на път за Девън, където трябваше да понесе гнева на разорените си съпруга и тъст. Но още преди да излезе на главното шосе, отби встрани и по навик набра номера на служебния си телефонен секретар.

Имаше две съобщения. Първото беше от Дик Бандерман: „Обади ми се незабавно!“ Това бе лош знак. Дали оня вече не си искаше заема?

Второто съобщение обаче го уплаши много повече. Беше от Арабела Куийнсфери. Като стара приятелка на Зак и състудентка на Сара, тя се бе отбила у тях предишната вечер. Съобщението ѝ гласеше: „Зак, Арабела се обажда. Снощи у вас Сара ми разправи за завещанието на баща ти и как си я молил за пари, за да закръглиш един милион. Чак тогава ми светна! Спомних си за вечерта на бала и за оня

нещастник Робърт Лейтън. Попитах Сара кой е той и тя ми разказа цялата история — че са били сгодени, че са щели да се женят, но тя била развалила годежа заради онази неприятна случка. Нямах как, видях се принудена и аз да ѝ разправам всичко. Просто трябваше да ѝ го разкажа. Ако подозирах тогава каква подлост си замислил, никога нямаше да ти стана съучастница. Искам да кажа, знаех, че си намислил нещо долно, но чак пък толкова! Сара просто побесня. Струва ми се, че ѝ дължиш някои обяснения, и те съветвам веднага да ѝ се обадиш. Що се отнася до мен, предпочитам да не ми се мяркаш повече пред очите. Много съжалявам, Зак. Сбогом.“

Замръзнал на седалката, Зак забрави да изключи телефона и дори не чуваше автоматичния глас, който на всеки няколко секунди повтаряше: „Край на съобщението!“ Чувстваше се като футболен запалняк, чийто отбор е имал нужда от равен мач, за да не отпадне, а след деветдесет минути нулев резултат, буквално в последните секунди на мача, топката коварно се е промъкнала между краката на вратаря и камерите показват в забавен кадър как мрежата се издува, голът е вкаран, а до последния съдийски сигнал остават още някакви си секунди. Разумът му отказваше да приеме провала, но някъде зад стената на яростно отричане се прокрадваше смътното чувство, че се е случило най-лошото, че това е краят, че целият му свят се е сгромолясал.

В този момент Зак разбра, че с него е свършено. Състоянието на Бърнард Градли му се бе изплъзнало и това само по себе си беше много лошо, но последната случка наистина го довърши. В продължение на три години в живота му не бе имало нищо друго, освен работата му и Сара. Цялата му работа бе отишла напразно, а що се отнася до Сара... Ако Зак разполагаше с всички пари на света, той с радост би ги изгорил, ако можеше да върне лентата назад и да предотврати това, което бе научила за него.

Почти без да съзнава какво върши, той вдигна телефона и най-напред набра номера на Бандерман.

— Диксън, Зак се обажда.

— Ела веднага в офиса.

Бандерман не го нагруби, дори не му повиши тон, но по гласа му личеше, че нещо не е наред.

— Проблем ли има?

— Да, има. — Гласът звучеше безмилостно. — „Хадърли Пасифик“ ни съдят. Твърдят, че сме продали „Рози“ на „Саут Чайна“ с измама, и се опитват да ни прехвърлят загубите.

Мозъкът на Зак едва смогваше да обработва информацията.

— Какво? „Хадърли Пасифик“ ли? Че има ли за какво да се хванат?

— Не знам. Според нашите адвокати има. Аз лично прегледах рекламните материали, които ти си съставял за агентите ни в Азия и никъде не се казва и дума за отговорно отношение към клиента. Това никак не ни допада. Най-вероятно ще се наложи да отговаряме в съда.

Съпругата на Зак го бе изобличила като най-долен мошеник. Тъст му съдеше неговите работодатели за измама. Работодателите му щяха на свой ред да открият, ако не знаеха вече, че Зак нито за миг не е призовавал за отговорно отношение към клиента. Той обеща на Бандерман да се яви незабавно на работа и затвори телефона. Трябваше да говори със Сара. Бе готов да понесе гнева ѝ, бе готов на всичко, само и само да я чуе. Набра номера.

Набраният номер беше изключен от централата. Зак набра повторно — бавно, като внимаваше за всяка цифра. Протяжният, пищящ сигнал му съобщи това, което най-малко искаше да чуе: Сара бе сменила телефонния им номер. Обади се на справки. Новият номер не беше обявен в указателя. Зак усети как цялото му тяло изтръпна, но мозъкът му продължаваше да щрака отчаяно. Ако си бе дала труд да смени номера, значи беше още в Лондон, а не в Овъндън Хаус.

Той подкара колата към Лондон. Саабът се движеше сякаш на автопилот, Зак държеше волана, но съзнанието му не регистрираше пътя. Когато навлезе в града, пое не към „Уайнстейн Люкс“, а към дома — към неговия и на Сара апартамент. Опита се да отключи, но знаеше предварително, че бравата е сменена. Помисли да се обади в Овъндън Хаус, но не му стигна кураж.

В процепа на вратата бе затъкнат сгънат лист хартия, на който бе написано името му. Той го разгъна и видя познатия почерк. За момент си помисли, че може би ще пише, че Сара е излязла за малко, в хладилника има обяд, ще сѐ видят по-късно, целувки и пр. Вместо това пишеше, че вещите му са опаковани и предадени на склад, а ключът и адресът на склада ще му бъдат изпратени по пощата в „Уайнстейн

Люкс“. Да не се опитва да я търси по какъвто и да било повод — сега и за в бъдеще.

Нямаше какво да се прави. Зак предполагаше, че Сара е в апартамента, но няма да му отвори, дори да почне да удря с юмруци по вратата. Почака малко. Внезапно му се стори, че тя стои от другата страна на вратата и го чува, знае, че е отвън. Прииска му се да ѝ каже нещо, но какво имаше за казване? „Вярно е, ожених се за теб заради парите ти, а сега загубих не само твоите, но и своите собствени пари, както и парите на баща ти, и парите на моя баща. Не мога дори да върна заема на шефа си.“ Или можеше да ѝ каже нещо друго, което също бе истина: „Обичам те. Обожавам те. Жалко, че толкова късно го разбрах.“

Около минута Зак стоя пред вратата с вдигната ръка, сякаш се чудеше дали да почука. После свали ръката си и се извърна да си ходи.

— Прости ми, любов моя — прошепна той толкова тихо, че едва сам се чу.

Като в полусън Зак се озова в сградата на „Уайнстейн Люкс“, Дик Бандерман бе организиран масирана защитна кампания, която се разрастваше с всеки изминал час. Адвокати се суетяха, секретарки влизаха и излизаха с купища документи, от които се фотокопираха избрани страници и се разпращаха по куриери до Хонконг, Сингапур или Ню Йорк. Цената нямаше значение. В цялата история на фирмата не се помнеше такова скъпоструващо мероприятие.

— Влизай — каза Бандерман, като го видя. — Чака ни работа.

Зак прекара една седмица в епицентъра на истински ураган. Чертаха, дебатираха и приемаха правни стратегии; изнамираха, изучаваха и интерпретираха купища документи, които можеха да се използват за аргументация в съда. Адвокатите им вземаха по хиляда долара на час, но явно си разбираха от работата, защото въпреки очевидната истинност на обвиненията на „Хадърли Пасифик“ към края на седмицата „Уайнстейн Люкс“ бяха почти убедени в успеха на защитата си. Излязъл от вцепенението, Зак чувстваше все по-силно болката от загубата.

В петък по обяд той напусна офиса и отиде пеша до централата на „Хадърли Пасифик“ в Уест Енд. На рецепцията помоли да разговаря с президента на компанията. Почака малко, след което го въведе при виконта. Ужасно притеснен Зак пристъпи прага на кабинета.

Лорд Хадърли му кимна с глава, но не подаде ръка.

— Е?

Зак преглътна. На идване бе репетираше речта си, но сега не помнеше и дума. После сякаш се окопоти и започна:

— Не съм дошъл да се извинявам, тъй като никакво извинение няма да поправи това, което ти причиних. Искам само да ти кажа, че според мен вашият иск срещу „Уайнстейн Люкс“ е основателен. Няма обаче да ви е лесно да спечелите делото. Те са разработили желязна защитна стратегия. На вас ви трябва експерт, който да е запознат отвътре с цялата история около пакета „Рози“ и който е участвал в разработването на правната му стратегия. Съзнавам, че аз съм последният човек на света, с когото би искал да имаш нещо общо, но само аз мога да спася „Хадърли Пасифик“.

— Това няма да ти върне Сара.

— Знам. Давам си сметка, че за мен тя е загубена завинаги и че така сигурно е по-добре за нея. Но поне мога да спася нещо от катастрофата, която ви причиних. Имам предвид „Хадърли Пасифик“. Стига да ми позволиш.

Виконтът му позволи. Зак бързо се превърна в двигателя на заведеното дело. Той определи кои свидетели да бъдат призовани, какви въпроси да им се задават, какви документи да се изискат. Разработи нови аргументи и подробни разпити на основните свидетели. Адвокатите на компанията стояха и гледаха отстрани, докато Зак пое кормилото в свои ръце. Защитната стратегия, разработена лично от него, трябваше да съсипе противната страна. В центъра ѝ бяха неговите собствени показания като автор и инициатор на целия проект „Рози“, който нито за момент не бе взел предвид интересите на своите клиенти.

За всичко това Зак заплати твърде висока цена. Разбира се, от фирмата го уволниха незабавно. Принуди се да каже на Дик Бандерман, че не е в състояние да му върне парите, и Бандерман го даде под съд. Зак бе напълно разорен. От друга страна, в негово лице „Уайнстейн Люкс“ загубиха най-добрия си данъчен експерт и нямаха с кого да го заменят. Принудиха се да потърсят отново Хал Гилингъм, който се съгласи да предложи услугите си като консултант на хонорар. Когато се запозна със случая, той, разбира се, веднага откри, че собствената му идея е в дъното на цялата данъчна измама. Веднага

каза това на Дик Бандерман, който отначало се учуди, но Гилингам му показва свои записки от онази вечер, когато го бе осенила идеята, и Бандерман накрая му повярва. В допълнение към останалите си ангажименти адвокатите на „Уайнстейн Люкс“ получиха указания да осъдят Зак да върне парите, които му бяха изплатени като премия за откраднатата идея.

Зак не се уплаши особено. Той бе загубил Сара и всичките пари на света не можеха да му я върнат. Още на другия ден, след като получи ужасното съобщение от Арабела Куийнсфери, той написа на Сара дълго писмо, с което си призна всичко и ѝ пожела щастие. Заедно с писмото ѝ изпрати и брачната си халка с обещание, че с всички сили ще съдейства за ускоряване на развода, когато тя сметне за нужно да заведе дело. Междувременно отношенията му с лорд Хадърли бяха изцяло делови.

До дело не се стигна. Извънсъдебното споразумение, което „Хадърли Пасифик“ сключи с „Уайнстейн Люкс“, не донесе всички искани компенсации, но бе най-доброто решение при създалите се обстоятелства. Акциите на „Хадърли“ отново започнаха да се продават на хонконгската борса — доста обезценени, но не до степен да не могат да се съвземат. Лорд Хадърли свика събрание на Борда на директорите, за да обсъдят стратегията на бъдещото развитие. Скоти най-после можеше да се съсредоточи върху текущата си работа по преустройството на „Саут Чайна“.

Междувременно, останал без пари и затънал в дългове, Зак се върна към следването си в Оксфорд. Нае един неотоплен таван на Коули Роуд и се посвети на философията. В недовършената му дисертация имаше още живот. Зак се въодушеви — може би един ден щеше да я развие в монография. Икабод Бел му съчувстваше и активно го насърчаваше.

През цялото време нито веднъж не бе успял да размени дума със Сара, която напълно бе изчезнала от живота му. На бюрото му имаше голяма нейна снимка с булчинската ѝ рокля; още няколко снимки красяха полицата над камината. В ергенската му стая нямаше никаква друга украса, ако не се броят купищата философски книги по мебелите, пода и всички свободни повърхности. Зак не беше щастлив — напротив, никога в живота си не се бе чувствал по-нещастен, но философията донякъде запълваше празнотата в душата му.

И изведнъж, осем месеца след цялата трагедия, на входа се позвъни. Зак натисна бутона на интеркома, за да отвори, и след минута на вратата му се появи Сара в напреднала бременност.

Зак усети как кръвта се дръпна от лицето му.

— Сара!

— Може ли да вляза?

Той не знаеше какво да каже, затова само кимна. В стаята имаше един-единствен стол, който той несръчно ѝ предложи, докато сам приседна на неоправеното легло. Двамата се гледаха мълчаливо няколко секунди.

— Ти си бременна — каза накрая той. — Да не би... Да не би...

— Точно така, Зак. С нашата дъщеря.

— А смяташ ли... искам да кажа, мислила ли си...

— Не знам защо дойдох. Имах път насам, та рекох да се отбия.
— Сара се спря. — Във всеки случай това дете ще има нужда от баща.

— Но, Сара! Ти не бива... не можеш да искаш да си с мен след всичко, което ти причиних. За бога, намери си друг мъж, някой, който те заслужава!

— Това ли искаш да направя? — прошепна тя.

Устните на Зак се движеха, но от устата му не излезе звук. Той знаеше само, че ако имаше право на едно последно желание, то бе да предпази Сара от най-лошата възможна участ — да бъде омъжена за него. Безсилен да го изрече с думи, той се отказа и само поклати глава.

Сара стана от стола. Големият ѝ корем изпълни стаята, къщата, цялата вселена. Някъде вътре помръдваше малко късче живот.

— Зак...

— Сара?

Ръцете му сами се обвиха около нея. Искаше да я целуне, но не смееше.

— Ако си съгласен, може да опитаме още веднъж.

Той кимна като робот.

— За нещо като пробен период.

Той кимна отново.

— Предполагам, че ще искаш и занапред да живееш тук? — Тя се огледа и потрепери. Беше средата на март, таванът не беше отоплен, а през фугите на покрива вееше отвсякъде.

— Може би, само че...

— Добре тогава. През седмицата ще живееш тук, а в събота и неделя ще се виждаме. Просто за начало, докато нещата се изяснят. Можеш да идваш в Лондон или да прескачаш до Оувъндън Хаус, ако съм там.

— А баща ти? Какво ще каже той? По-добре да не му се мяркам...

— Ако искаш да излезе нещо от цялата работа, трябва да идваш до Девън. Семейството ми ще те приеме, ако види, че аз те приемам.

— Добре — кимна Зак.

— Значи разбрано.

— Да, любов моя. Разбрано.

А какво става с Джоузефин? Тя вече е богата, но това не значи, че няма грижи. Разбира се, напуснала е някогашната си работа. Не защото е била лоша — има много по-неприятни професии от чиновник по междубанкови разплащания, при това компетентен и уважаван от колегите си. От друга страна обаче, в тази достойна професия не работят кой знае колко много собственици на три четвърти дялово участие в компании за по петдесет милиона лири стерлинги. Джоузефин няма намерение да бъде едно от изключенията.

Така че Джоузи е свободна жена. Може би ще се запише да следва, както си е мечтала цял живот. Сега тя може да си позволи да запише специалност, която я интересува, без да мисли за пари и кариера. А след като завърши — ако реши, че трябва изобщо да работи — ще си намери работа, която да ѝ носи лично удовлетворение. Дали ще се проявява активно като президент на „Строителни машини Градли Лимитед“? Може би, макар че фирмата си има отличен директор. Лично Дейвид Балард я е уверил, че брат ѝ Джордж е един от най-добрите бизнесмени, които познава. Но тя все пак трябва да върши нещо, а по всичко личи, че както Джордж, така и тя ще свърже бъдещето си с фирмата, основана от баща им.

Трябва най-после да реши какво да прави с наследените пари. Дали всичко ѝ принадлежи по право, или трябва все пак да раздели състоянието си с Матю и Зак, които ограби навремето. Тя още им се сърди за безсърдечното отношение и макар и двамата да са ѝ се извинили междувременно (Матю по-искрено, а Зак с изненадваща галантност) тя се съмнява, че ако имаха възможност да започнат всичко отначало, биха постъпили различно. Дълбоко в душата си Джоузи знае, че ще върне на всеки от тях откраднатия милион, но едва ли ще им даде нещо повече. Засега е приела извиненията им, но продължава да държи парите, ако не се смята един шестцифрен чек, внезапно озовал се, за негова най-голяма изненада, в пощенската кутия на някакъв никому неизвестен унгарски шахматист.

Междувременно Джордж настоява печалбите да се реинвестират във фирмата, която по неговите думи има блестящо бъдеще. Така че парите си ѝ трябват. Ако един ден реши да даде на братята си техния дял, той бездруго ще е много по-голям, отколкото сега.

За момента Джоузи е решила да си гледа живота и да се грижи за майка си. Купила ѝ е вила в Котсуолд. С голяма веранда, обрасла в розови храсти, а в дъното на градината има малка къщичка, в която живее мила възрастна двойка — гледачката и градинарят на Хелън. В градината растат овощни дръвчета, има дори и собствен ручей. Матю и Фиона, Джордж и Вал и самата Джоузефин са чести гости. Дори Зак намира време да прескочи понякога.

Не е за вярване, но Хелън Градли е започнала да се подобрява. Не напълно — тя може би никога няма да се възстанови съвсем. Но нещо отвътре ѝ казва, че светът е станал по-добър, удобен и безопасен, отколкото преди три години. Хелън говори по-свободно, движенията ѝ са станали по-координирани. Разбира се, все още има нужда от помощ, тъй като не може да се обслужва сама. Но който я види да се разхожда в градината си, не може да я нарече нещастна.

Нещо повече — при своите разходки из градината Хелън все често може да бъде видяна в компанията на един възрастен джентълмен, пенсиониран майор от Кралската гвардия. Не е кой знае какъв красавец, а и съзнанието му е малко пообъркано (несъмнено в резултат на безупречна дългогодишна военна служба). Но двамата очевидно се чувстват добре заедно — във всеки случай той често се отбива, а и тя се радва да го види. Нищо чудно някой прекрасен ден възрастният господин да повдигне опърпаната си панамена шапка и смутено да предложи ръката си на Хелън, нищо чудно и тя да каже „да“.

Това, разбира се, би бил щастливият край на нашата история.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.